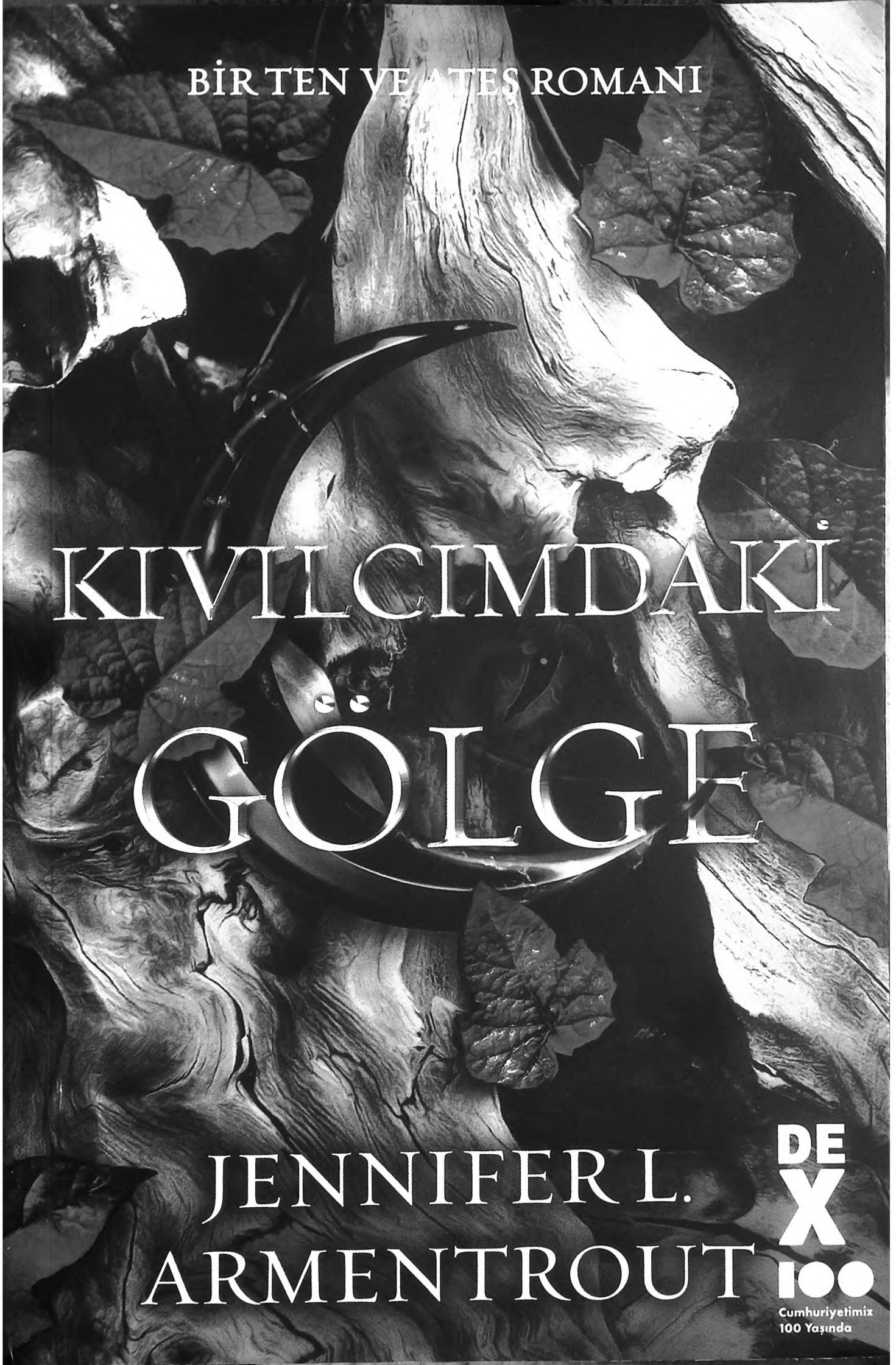
BİR TEN VE ATEŞ ROMANI

KIVILCIMDAKİ GÖLGE

JENNIFER L. ARMENTROUT

DEX
100
Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

DEX'TE YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Melez Sözleşmeleri 1 - Melez
Melez Sözleşmeleri 2 - Safkan
Melez Sözleşmeleri 3 - Tanrı
Melez Sözleşmeleri 4 - Apollyon
Melez Sözleşmeleri 5 - Avcı
Lux 1 - Obsidiyen
Lux 1,5 - Unutuluş
Lux 2 - Oniks
Lux 3 - Opal
Lux 4 - Köken
Lux 5 - Direniş
Hep Seni Bekledim
Kış Güneşi
Saplantı
Karanlık Elementler 1 - Kimi Öptüğüne Dikkat Et
Karanlık Elementler 2 - Kime Dokunduğuna Dikkat Et
Karanlık Elementler 3 - Kimi Seçtiğine Dikkat Et
Lanetli 1 - Lanetli
Lanetli 2 - Paramparça
Lanetli 3 - Cesur
Gamble Kardeşler 1 - Sağdıç
Gamble Kardeşler 2 - Oyuncu
Gamble Kardeşler 3 - Bodyguard
Hep Seni İstedim
Titan 1 - Geri Dönüş
Titan 2 - Güç
Titan 3 - Mücadele
Titan 4 - Kehanet
Sonsuzluğun Sonuna Dek
Ölene Dek Beraberiz
Ya Yarın Yoksa
Köken 1- En Karanlık Yıldız
Köken 3- En Parlak Gece
Köken 2- En Aydınlık Gölge
Kan ve Kül 1- Kan ve Külden
Kan ve Kül 2- Ten ve Ateş Krallığı
Kan ve Kül 3- Yaldızlı Kemikler Tacı

TEN VE ATEŞ 1: KIVILCIMDAKİ GÖLGE

Orijinal adı: Flesh and Fire 1: A Shadow in the ember
© 2021, Jennifer L. Armentrout
Yazan: Jennifer L. Armentrout
Çeviren: Seyhan Dönmez
Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.
Bu kitap Taryn Fagerness Ageny ve Onk Ajans Fikir ve Sanat Eserleri AŞ'nin ortak çalışmasıyla yayınlanmıştır.

1. baskı / Şubat 2023 / ISBN 978-625-6932-02-9
Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı
Sayfa uygulama: Taylan Polat
Baskı: Ayhan Matbaa Basım Sanayi ve Tic. Ltd. Şti.
Mahmutbey Mah. Deve Kaldırım Cad. Gelincik Sok.
No: 6 Kat: 3-4 / Bağcılar - İSTANBUL
Tel. (212) 445 32 38
Sertifika no: 22728

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - ISTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

BİR TEN VE ATEŞ ROMANI

KIVILCIMDAKİ GÖLGE

JENNIFER L. ARMENTROUT

Çeviren: Seyhan Dönmez

DEX 100
Cumhuriyetimiz 100 Yaşında

Yazardan Teşekkürler

Muhteşem Blue Box ekibine... *Kan ve Kül* dünyasını hayata geçirmeye yardımcı olan Liz Berry, Jillian Stein, MJ Rose, Chelle Olsen, Kim Guidroz ve daha nicelerine teşekkür ederim. Özverili çalışmaları ve sundukları destek için temsilcim Kevan Lyon'a, Jenn Watson'a ve asistanım Malissa Coy'a, ayrıca harika hediyelikler tasarladığı için Stephanie Brown'a çok teşekkür ediyorum. Bu kadar güzel kapaklar yarattığı için Hang Le'ye kocaman teşekkürler. Jen Fisher, Stacey Morgan, Lesa, JR War, Laura Kaye, Ndrea Joan, Sarah Maas, Brigid Kemmerer, KA Tucker, Tijan, Vonetta Young, Mona Awad ve nicelerine akıl sağlığımı korumama ve gülmeme yardımcı oldukları için canıgönülden teşekkürler. Sundukları destek ve dürüst değerlendirmeleri için ARC ekibine teşekkür ederim; bir yazarın sahip olabileceği en muhteşem okuyucu grubu oldukları için JLAnders'a, taslak aşamasını son derece eğlenceli ve muhteşem hale getirdiği için Blood and Ash Spoiler Group'a sonsuz teşekkürler. Sen olmasan bunların hiçbiri mümkün olmazdı okuyucu. Teşekkür ederim.

Sizlere, okurlara

Giriş

"Bugün yüzümüzü kara çıkarmayacaksın Sera." Ses odanın karanlıklarından geliyordu. "Lasania'nın yüzünü kara çıkarmayacaksın."

"Hayır." Derin bir nefes alarak durmak bilmeyen titremelerime bir son vermek için ellerimi birbirine kenetledim. Nefesimi tutup duvara yaslanmış aynada kendime baktım. Gergin olmam için bir neden yoktu. Nefesimi yavaşça saldım. "Yüzünüzü kara çıkarmayacağım."

Dikkatle derin bir nefes daha aldım, aynadan bana bakan kişiyi neredeyse tanıyamayacaktım. Küçük odanın her köşesine yerleştirilmiş sayısız şamdandan vuran titrek, loş ışıkta bile tenimin ne kadar pembe olduğunu görebiliyordum, öyle ki yanaklarımı ve burnumu kaplayan çiller adeta görünmez olmuştu. Kızarmış bir yüzü sağlıklı bulanlar olabilirdi ama gözlerimin yeşili fazla parlaktı, hasta gibi görünüyordum.

Çünkü kalbim hâlâ deli gibi atıyordu, nefesimi yeniden tuttum, tıpkı boğulduğumu, etrafımda olup bitenleri ya da başıma gelenleri kontrol edemediğimi hissettiğim zamanlarda yapmam için Sör Holland'ın öğrettiği gibi. *Ağır ağır nefes al. Kalbin yavaşlayana kadar tut. Nefes ver. Bekle.*

Bu kez işe yaramıyordu.

Saçlarım kafatasım yanana dek fırçalanmıştı. Kafam hâlâ sızlıyordu. Açık sarı saçlarımın yarısı yukarıdan toplanıp bukleler sırtımdan aşağı dökülecek şekilde tokalarla sabitlenmişti. Boynum ve omuzlarım da yanıyordu, sanırım bunun nedeni de saatlerce

içinde kaldığım kokulu küvetti. Belki de nefes almakta bu yüzden zorlanıyordum. İçine katılan yağlar yüzünden su öyle ağır kokuyordu ki şu anda yasemin ve anasona batmış gibi kokmaktan korkuyordum.

Hiç kıpırdamadan durup derin derin nefes aldım. Banyodan sonra pestilim çıkasıya kadar bakım yapılmıştı. Vücudumun her yerindeki kıllar yolunup ağdayla alınmıştı ve acımı ancak bacaklarıma, kollarıma ve ikisi arasındaki hemen her yere sürülen balsam geçirebilmişti. Nefesimi bir kez daha tutarken bakışlarımı yüzümden aşağı indirme dürtüsüne karşı koymaya çalışıyordum. Ne göreceğimi biliyordum ve bu da hemen hemen *her şeydi.*

Elbise –eğer ona böyle denebilirse– tamamen şifondan yapılmış sayılırdı. Birkaç santimden uzun olmayan kollar omzumun hemen altında kalıyordu; fildişi rengi ince kumaş bedenimi gevşekçe sarıyor, etekleri yerlere dökülüyordu. Elbiseden de, banyodan da, banyodan sonraki bakım faslından da nefret etmiştim ama neyin amaçlandığının farkındaydım.

Ayartacak, baştan çıkaracaktım.

Bir etek hışırtısı yaklaşıyordu, nefesimi yavaşça saldım. Aynada annemin yüzü belirdi. Birbirimize hiç benzemiyorduk. Ben babama çekmiştim. Bundan emindim çünkü geride kalan tek resmine o kadar çok bakmıştım ki onun da çilleri ve benimki kadar inatçı hatlara sahip bir çenesi olduğunu biliyordum. Ayrıca gözlerimi de ondan almıştım, sadece rengini değil çekikliğini de. Babamın neye benzediğini annemin özel dairesine gizlenmiş olan o resimden öğrenmiştim.

Annem koyu kahverengi gözlerini bir an aynadan gözlerime dikti, sonra etrafımdan dolaşıp karşıma geçti, altın yapraklarla süslü tacı mum ışığında parıldıyordu. Beni dikkatle inceledi, yerinden kurtulmuş ya da yanlış yerde bulunan bir saç tutamı, bir eksik ya da kusursuzca hazırlanmış bir gelin olmadığımı gösteren bir işaret aradı.

Ben doğmadan iki yüzyıl önce verilmiş bir sözün bedeli.

Boğazım daha da kurudu ama su istemeye cesaret edemedim.

Tazelik katsın diye dudaklarım pembeye boyanmıştı. Onları mahvedersem annem bundan hiç hoşnut kalmazdı.

Elbisenin kollarını düzelten annemin yüzünü inceledim. Gözlerinin etrafındaki çizgiler bir gün öncekinden daha derindi. Gerilimden dudakları bembeyaz olmuştu. Her zamanki gibi ne düşündüğünü yüzünden anlamak mümkün değildi, zaten ne aradığımı da bilmiyordum. Keder? Rahatlama? Sevgi? Birbirine çarparak şıngırdayan minik altın zincirlerin sesi kalbimin daha da beter atmasına neden oluyordu.

Biri anneme beyaz bir duvak uzattı, duvağı görünce aklıma yıllar önce kim bilir hangi tuhaf amaç uğruna taş toplarken gölün yanında gördüğüm beyaz kurt geldi. Heybetli cüssesine bakarak arada bir Wayfair Kalesi'nin arazilerini çevreleyen Dark Elms'te gezinen kiyou kurtlarından biri olduğunu düşünmüştüm. Hayvanla göz göze gelmiştik, beni parçalayacak diye ödüm kopmuştu. Ama kurt aptal çocuğun tekiymişim gibi kucağımdaki taşlara şöyle bir baktıktan sonra koşarak gitmişti.

Annem Seçilmiş Duvağı'nı başıma yerleştirdi. İncecik kumaş omuzlarıma döküldü, sadece dudaklarım ve çenem açıkta kalmış, duvağın geri kalanı sırtımdan aşağı dökülmüştü. Saydam kumaşın arkasından güçlükle görebiliyordum, duvak kaymasın diye başımın üstüne ince zincirler yerleştirildi. Bu duvak yakınlarımın ve Sör Holland dışında herkesin yanında taktığım kadar kalın değildi, yüzümü de onun gibi tamamen örtmüyordu.

"Seçilmiş olmayabilirsin ama bu diyarda, ilkellerin duvağıyla örtülmüş olarak doğdun. Kader Perilerinin vaat ettiği bir Bakire. Ve yaşamın ve ölümün dokunduğu bu diyarı terk edeceksin" demişti eski dadım Odetta.

Ama yine Seçilmiş gibi görünüyordum, Hayat İlkeli'nin sarayında hizmet etmek üzere bir örtü içinde doğan üçüncü oğullar ve kızlar gibi. Bütün hayatımı bu peçenin altında geçirmiştim, ayrıca bir örtü içinde doğmama ve pek çok yönden Seçilmişler gibi muamele görmeme rağmen aynı zamanda Bakire'ydim. Seçilmişlerin yükselişten sonraki yazgıları bir krallıkta ölümlülere verilebile-

cek en büyük onurdu. Tüm topraklarda ayin gecesinin hazırlıkları yapılırdı, o gece yükselir ve ilkellere ve tanrılara hizmet etmek için Iliseeum diyarına girerlerdi. Benim kaderimde yazılı olan şey Lasania'nın en iyi korunan sırrıydı. Kutlama da ziyafet de olmayacaktı. Bu gece, on yedinci doğum günümde, Ölüm İlkeli'nin konsortu olacaktım.

Nefesim daralıyordu. Neden bu kadar korkuyordum? Buna hazırdım. Verilen sözü yerine getirmeye, uğruna doğduğum şeyi yapmaya hazırdım. Hazır olmak zorundaydım.

Bir yandan da Seçilmişlerin Ayin gecesi endişeli olup olmadıklarını merak ediyordum. Olmaları gerekirdi. Varlığımızın temeli haline gelmiş güçlü varlıklar olan ilkeller bir yana, kim daha önemsiz bir tanrının huzurunda endişeye kapılmazdı ki? Belki de sonunda kaderlerinde yazılı olanı yerine getirdikleri için büyük bir mutluluk duyuyorlardı. Ayin sırasında gülümsediklerini ve kahkaha attıklarını görmüştüm, yüzlerinin sadece alt kısmı görünüyordu, hayatın yeni bir bölümüne başlamak için can attıkları belliydi.

Ben ne gülümsüyor ne de kahkaha atıyordum.

Nefes al. Tut. Nefesini ver. Bekle.

Annem başını bana doğru eğdi. "Hazırsın Prenses Seraphena."

Seraphena. Tam adımı nadiren duyardım, resmi unvanımla birlikte söylendiğini ise hiç duymamıştım. Sanki birden bir şalter atmıştı. Kalbimin gümbürtüsü birden durmuş, göğsümdeki baskı hafiflemişti. Ellerimin titremesi geçmişti. "Hazırım."

Peçenin arkasından Kraliçe Calliphe'in gülümsediğini gördüm, en azından dudaklarının gülümser gibi kıvrıldığını. Bana *hiç* üvey kardeşlerime ya da kocasına gülümsediği gibi gülümsememişti. Ama beni dokuz ay karnında taşımasına ve dünyaya getirmesine rağmen asla onun kızı olmamıştım. Asla halkın prensesi olmamıştım.

Ben başından beri Ölüm İlkeli'ne aittim.

Kraliçe bana bir kez daha baktı, omzuma dökülmüş bir bukleyi geriye attıktan sonra başka bir şey söylemeden odadan çıktı. Kapı

arkasından kapanınca yıllardır bilediğim tüm duyularım keskinleşti.

Odadaki sessizlik ancak birkaç saniye sürdü. "Kardeşim" dedi bir ses. "Bahçedeki tanrı heykelleri kadar kıpırtısızsın."

Kardeşim mi? Dudaklarım kıvrılırken nefretimi zor zapt ettim. Annemin, babamın ölümünden sonra evlendiği adamın oğlu olsa da o benim abi değildi, aramızda ne kardeşlik ne de bağ vardı. Damarlarında Mierel soyundan tek damla kan taşımıyordu ama Lasania halkı varlığımdan haberdar olmadığı için tahtın varisi o olmuştu. Yakında kral olacaktı ve ben verilen sözü yerine getirdikten sonra bile Lasania halkının farklı bir krizle karşı karşıya kalacağından emindim.

Ama tahttaki hakkı yüzünden Kral Roderick –kendisi Mierel soyunun ilk kralı ve benim de atamdı– hakkındaki gerçeği bilen az sayıdaki kişiden biri de oydu, Roderick'in halkını kurtarmak için yaptığı seçim benim kaderimi belirlemekle kalmamış, korumaya çalıştığı krallığın gelecek nesillerini de lanetlemişti.

"Gergin olmalısın." Tavius yanıma yaklaştı. "Prenses Kayleigh'nin gergin olduğunu biliyorum. Gerdek gecemiz için çok endişeleniyor."

Ellerimi iki yanına indirdim. Sessizce Tavius'a baktım.

"Nazik olacağıma söz verdim." Tavius görüş alanıma girdi. Açık kahverengi saçları ve mavi gözleriyle pek çokları tarafından yakışıklı bulunurdu, bahse girerim Irelone Prensesi de tanıştığında aynı şeyi düşünmüş, ondan daha şanslı bir kız olamayacağına inanmıştı. Şimdi de böyle düşündüğünden şüpheliydim. Dark Elms'teki ağaçların tepesinde sık sık gördüğüm gümüş rengi şahinler gibi etrafımda dönen Tavius'u izledim.

"Senin *O*'ndan böyle bir söz alabileceğini pek sanmıyorum tabii." Pişmiş kelle gibi sırıttığını peçenin arkasından bile görebiliyordum. Pis bakışlarını *hissediyordum*. "Onun için neler dediklerini biliyorsundur, neden resminin hiç yapılmadığına ya da heykellerde neden yüz hatlarının olmadığına ilişkin." Sesini alçaltıp yapmacık bir empatiye büründü. "Onun canavar gibi olduğunu, teninin

de onu koruyan yaratıklarınki gibi pullarla kaplı olduğunu söylüyorlar. Dişlerinin sivri olduğunu. Yapmak zorunda olduğun şeyden ödün kopuyor olmalı."

Ölüm İlkeli'nin pullarla kaplı olup olmadığından emin değildim ama hepsinin –tanrıların da ilkellerin de– uzun ve keskin köpek dişleri vardı. İnsanın etini parçalayacak kadar keskin dişler.

"Sence kanlı bir öpücük sana bazılarının iddia ettiği o zevki verecek mi?" dedi Tavius alay eder gibi. "Yoksa dişlerini el değmemiş tenine geçirdiği zaman korkunç bir acı mı duyacaksın?" Sesi kalınlaştı. "Herhalde ikincisi daha büyük ihtimal."

Tavius'tan üzerimdeki bu elbiseden de çok nefret ediyordum.

Bir parmağını hafifçe çenesine vurarak etrafımda bir tur daha attı. Tüylerim diken diken olsa da hiç kımıldamadım. "Ama zaten bu işi tamamına erdirmek için eğitildin, değil mi? Zaafı haline gelmek, kendine âşık etmek ve sonra da işini bitirmek için." Bir kez daha tam karşımda durdu. "Bir müddet Jade Gözdeleri'nin gözetimi altında kaldığını biliyorum. Yani belki de gergin değilsindir. Belki de ona hizmet etmek için sabırsızlanıyorsundur ve..." Bir elini bana doğru kaldırdı.

Bileğini yakalayıp parmaklarımla tendonlarını sıktım. Tüm bedeni kasılırken bir küfür savurdu. "Bana dokunursan kemiklerini kırarım" dedim. "O zaman Prenses'in gerdek gecesinden ya da seninle geçirmek zorunda olduğu herhangi bir geceden korkmasına da gerek kalmaz."

Tavius'un kolu gerildi, sonra pis pis yüzüme baktı. "İnanılmaz şanslısın" diye hırladı. "Ne kadar şanslısın bilemezsin."

"Hayır Tavius." Eğitimimin metreslerle geçirdiğim vakitten ibaret olmadığını göstermek için onu ittim. Geriye doğru sendeledi ama aynaya çarpmadan dengesini sağlamayı başardı. "Şanslı olan sensin."

Burun delikleri genişledi. Bir şey söylemeden bileğini ovuşturmaya başladı, bense yine kımıldamadan durmaya devam ettim. Söylediğim doğruydu. Bana el kaldırma fırsatını bile bulamadan boynunu kırıverirdim. Kaderim yüzünden Tavius'u koruyan kra-

liyet muhafızlarından daha iyi eğitilmiştim. Yine de şansını deneyecek kadar küstah ve şımarıktı.

Ben de buna kalkışsın diye dua ediyordum.

Tavius bir adım öne çıktı, gülümsemeye başladım...

Kapı çalınınca aklına hangi aptalca fikir geldiyse uygulamaktan vazgeçti. Ellerini indirip bağırdı. "Ne var?"

Kapıdan annemin güvenilir leydisinin gergin sesi geldi. "Rahipler az sonra gelmesini bekliyorlar."

Tavius alaycı bir gülümsemeyle yanımdan geçip gitti. Arkama döndüm. "Bir kez olsun işe yarama vaktin geldi" dedi.

Kapıyı açıp ağır ağır dışarı çıktı, Leydi Kala'nın önünde ona cevap vermeyeceğimi biliyordu. Kadının önünde yaptığım her şey anneme yetiştirilirdi. Annem nedense Tavius'u severdi, böyle bir duyguya layıkmış gibi. Tavius, Keder Kayalıkları'nın eteğinde bulunan Garden District yakınlarındaki Gölge Tapınağı'nın karanlık dönemeçli koridorlarının birinde gözden kaybolana dek bekledim. Koridorların sayısı da Carsodonia'nın –başkentin– tüm tapınaklarını Wayfair Şatosu'na bağlayan yeraltı tünellerininki kadar fazlaydı.

Dik kayalıklara adını veren ölümlü Sotoria'yı düşündüm. Efsaneye göre uçurumun kenarında çiçek toplarken bir tanrı tarafından korkutulup düşerek ölmüştü.

Belki de şu anda onu düşünmenin sırası değildi.

Elbisemin yarı saydam eteklerini toplayarak dönüp soğuk zeminin üstünde yalınayak yürüdüm.

Leydi Kala koridorda bir bulanıklık halindeydi ama başını hemen başka tarafa çevirdiğini görmüştüm. "Gel" dedi yürümeye başlayarak, sonra durdu. "O peçeden görebiliyor musun?"

"Biraz" dedim.

Leydi Kala koluma girdi. Beklenmedik temas irkilmeme neden oldu, birden yüzümde peçe olduğuna şükrettim. Tüm Seçilmişler gibi hazırlanmamla ilgili olmadıkça kimsenin teni tenime değmemeliydi. Leydi Kala'nın bana dokunması bu yüzden çok anlamlıydı.

Leydi Kala beni içinde kapılardan ve sayısız şamdandan başka hiçbir şeyin olmadığı sonu gelmez dönemeçli koridorlardan geçir-

di. Tam yolu kaybettiğini düşünmeye başlamıştım ki çift kanatlı bir kapının yanında siyahlara bürünmüş iki sessiz siluetin bulanık hatları belirdi.

Gölge Rahipleri.

Sessizlik yeminini dudaklarını dikecek kadar ileri götürerek yepyeni bir boyuta taşımışlardı. Nasıl yiyip içtiklerini hep merak ederdim. Siyah cüppelerin altındaki hortlağa benzer göçmüş vücutlarına bakılırsa kullandıkları yöntem pek de işe yaramıyordu.

Rahipler kapının birer kanadını açarken ürpertimi bastırmaya çalıştım, karşımıza yüzlerce mumun yandığı daire şeklinde geniş bir salon çıktı. Leydi Kala'nın yerini nereden geldiğini anlamadığım üçüncü bir Gölge Rahibi aldı. Kemikli parmaklar tenime dokunmasa da sırtımın ortasına bastırdı. Yine de temas beni rahatsız etmişti, sırtımı çekmek istiyordum ama parmaklarının giysi katmanlarını geçerek tenime sızan soğuğundan kaçmamam gerektiğini biliyordum. Nefes almaya çalışarak gözlerimi pürüzsüz taşları süsleyen gravürlere diktim. İçinden çizgi geçen bir daire. Bütün taş karoların üstünde aynı sembol vardı. Daha önce hiç görmediğimden sembolün ne anlama geldiğini bilmiyordum. Gözlerimi kaldırıp tam karşımdaki geniş platforma baktım. Rahip beni sıraların arasındaki koridordan geçirirken göğsüme yine bir ağırlık çökmeye başladı. Boş sıralara hiç bakmadım. Gerçekten Seçilmiş olsaydım bu sıralar yüksek rütbeli asilzadelerle dolu olur, dışarıdaki sokaklar da kutlama seslerinden yıkılırdı. Salonun sessizliği tüylerimi ürpertti.

Daha önce burada tapınakla aynı taştan yapılmış tek bir taht vardı. Gecenin en derin saatinin rengini taşıyan gölge taşı her ışığı yansıtacak kadar parlatılabilen ve eti kemiği kesecek kadar keskinleşene dek bilenebilen muhteşem bir malzemeydi. Taht parlak türdendi, mum ışığını emen taş kopkoyu bir ateşten ibaretmiş gibi görünüyordu. Tahtın sırt tarafı hilal şeklindeydi.

Tıpkı sol kürek kemiğimdeki doğum lekesi gibi. Doğmadan önce bile hayatımın bana ait olmadığını gösteren işaret gibi.

Bu akşam iki taht vardı.

Beni platforma götürüp basamakları çıkmama yardım ederlerken keşke o bir bardak suyu isteseydim diye düşünüyordum. Beni ikinci tahta götürüp oturttular, sonra da yalnız bıraktılar.

Ellerimi tahtın kolçaklarına koyup aşağıdaki sıraları gözden geçirdim. Lasania'dan tek bir kişi bile yoktu. Hayatlarının ve çocuklarının hayatının bu geceye ve yapmam gereken şeye bağlı olduğundan bile haberleri yoktu. Roderick Mierel'in –Lasania kayıtlarında ondan Altın Kral diye bahsedilirdi– savaşın mahvettiği toprakları kazıp alttaki temiz, verimli toprağa ulaşmak için gece gündüz halkıyla birlikte tarlalarda çalışmadığını öğrenselerdi... Tebaasıyla birlikte toprağı ekip biçmediğini, krallığı inşa etmek için kan ter içinde çalışmadığını... Hakkında yazılan şarkıların ve şiirlerin uydurma olduğunu bilselerdi Mierel Hanedanlığı'ndan geriye ne kaldıysa kesin yıkılıp giderdi.

Biri kapıyı kapatınca bakışlarım salonun arka tarafına çevrildi, mum ışığında annem ve Tavius'un gölgesini seçebildim. Yanlarında üçüncü bir kişi daha vardı. Kral Ernald. Üvey kız kardeşim Prenses Ezmeria –Ezra– babasıyla ağabeyinin yanında duruyordu ve bu işten bütünüyle nefret ettiğini yüzünü görmeden de biliyordum. Sör Holland yoktu. Burada olmasını beklemesem de ona veda etmek isterdim. Varlığı Gölge Rahipleri'nin şüphelenmesine neden olurdu.

Çok fazla şeyi açığa çıkarırdı.

Kraliyetin saf timsali değil, kurbanlık koyun gibi giyinmiş bir kurt olduğum ortaya çıkardı.

Sadece Kral Roderick'in yaptığı anlaşmanın gereğini yerine getirmekle kalmayacaktım. Krallığımı yok etmeden evvel anlaşmaya son verecektim.

Gücümü kullandığım zamanlarda olduğu gibi kararlılık duygusu göğsümü ısıttı. Bu benim kaderimdi. Hedefimdi. Yapacağım şey benden çok daha önemliydi. Bunu Lasania için yapacaktım.

Böylece ayaklarımı elbisenin altında üst üste atıp ellerimi tahtın kolçaklarına bırarakarak bekledim.

Biraz daha bekledim.

Saniyeler yerini dakikalara bıraktı. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama karnımda minik huzursuzluk yumakları belirmeye başlamıştı. Ölüm İlkeli *kendi* tapınağına çağrılmıştı. Burada... burada olması gerekmiyor muydu?

Karnımdaki boğumlar büyüyüp göğsüme doğru uzanırken avuçlarım terliyordu. Göğsümdeki basınç artıyordu. Peki gelmezse ne olacaktı?

Neden gelmesindi ki?

Bu anlaşmayı o yapmıştı.

Kral Roderick savaşın mahvettiği topraklarını kurtarmak ve onca kaybın üstüne açlıktan ölmek üzere olan halkını korumak için *her şeyi* yapabilecek kadar çaresizliğe düştüğünde çağrısına daha az önemli bir tanrının cevap vermesini bekliyordu herhalde, böyle bir işe kalkışacak kadar cesur olanlar için bu çok daha yaygındı. Ama Altın Kral'a yanıt veren bir ilkeldi.

Ölüm İlkeli Kral Roderick'in isteğini yerine getirdiğinde karşılığında bunu istemişti: Mierel soyunda doğacak ilk kız onun konsortu olacaktı.

İlkel muhakkak gelecekti.

Ya gelmezse? Kalbim deli gibi atarken parmaklarımla tahtın soğuk taşlarını kavradım.

Nefes al. Tut. Nefes ver. Bekle.

Gelmezse her şeyi kaybedecektik. Ölüm İlkeli'nin Kral Roderick'e bahşettiği her şey mahvolmaya devam edecekti. Beni almaya gelmezse, görevimi yerine getirmeyi başaramazsam krallığı Çürüme'nin ellerinde ağır bir ölüme mahkûm etmiş olacaktım. Çürüme benim doğuşumla, önce bir meyve bahçesinde küçük bir toprak parçasıyla başlamıştı. Olgunlaşmamış elmalar yapraklarını dökmeye başlayan ağaçlardan yere dökülmüştü. Toprak griye dönmüş, elma ağaçlarının kökleriyle birlikte otlar da kurumuştu. Sonra Çürüme yayılmış, yavaş yavaş bütün meyve bahçesini ele geçirmişti. O zamandan beri birkaç çiftliği daha mahvetmişti. Çürüme'nin bulaştığı topraklarda hiçbir tohum yeşermezdi.

Hem sadece toprağı da etkilemiyordu. Havayı değiştiriyor,

yazların daha sıcak ve kurak, kışların daha soğuk ve öngörülemez geçmesine neden oluyordu.

Lasania halkı Çürüme'nin geriye doğru sayan bir saat olduğunu bilmiyordu. Çürüme Altın Kral'ın yaptığı anlaşmanın bitiş tarihini gösteriyordu ve bu da doğumumla başlamıştı. Altın Kral ne olursa olsun anlaşmanın vadesinin dolacağını anlamamış olabilirdi. Bu bilgi anlaşma yapıldıktan uzun yıllar sonra edinilmişti. Başarısız olursam krallık...

Hafif bir uğultu gibi başladı, Carsodonia sokaklarının parke taşlarında ilerleyen arabaların uzaktan gelen sesi gibi. Ama ses gitgide yaklaştı, sonunda onu oturduğum tahtta... ve iliklerimde hisseder oldum.

Uğultu kesildi, sonra da mumlar –hepsi birden– söndü, salona bir karanlık çöktü. Yüzümdeki peçe ve elbisemin etekleri toprak kokan bir esintiyle dalgalandı.

Mumlardan bir dalga halinde fışkıran alevler eğimli tavana doğru yükseldi. Gözlerimi ortadaki koridora, havanın yarılarak beyaz ışıklar saçtığı yere diktim.

Yarıktan bir sis sızmaya başladı, taş zemini yalayarak sıralara doğru süzüldü. Bunu görünce tüylerim diken diken oldu. Sisin ilkel sihir olduğunu söylerlerdi. Ether olduğunu. Sadece ölümlüler diyarını ve Iliseeum'u yaratmakla kalmayan, bir tanrının kanında dolaşan, daha önemsiz tanrılara, bilinmeyenlere bile akıl almaz bir kudret veren güçlü öz.

Gözlerimi kırpıştırdım. Tek yapabildiğim buydu. Gözlerimi kırpıştırdığımda platformun önünde az önce boş olan yerin artık boş olmadığını gördüm. Orada bir erkek duruyordu, başlıklı bir pelerin giymişti ve parlak gümüş şeritleriyle titreşip çalkalanan gölge filizleriyle çevrilmişti. Tavius'un onun hakkında söylediklerini düşünmemeye çalıştım. Düşünemezdim. Onun yerine dumanlı gölgelerin arkasını görmeye çalıştım. Tek görebildiğim inanılmayacak kadar uzun boylu olduğuydu. Oturduğum yerden bile benden çok daha uzun olduğunu anlayabiliyordum, hem ben de kısa boylu değildim, neredeyse Tavius kadar boyum vardı. Ama o

bir ilkeldi ve tarih kayıtlarında, ilkellerden söz edilen hikâyelerde onlardan bazen ölümlüler arasındaki devler diye bahsediliyordu.

Omuzları geniş görünüyordu, en azından *kanat* şeklini almış daha koyu gölgelere bakarak öyle olduğunu düşünüyordum. Başlıkla örtülü kafasını geriye attı.

Nefes egzersizlerini anında unutuverdim. Yüzünü göremiyordum ama keskin bakışlarını hissediyordum. Bu bakışlar içimi delip geçiyordu, bir an paniğe kapılarak on yedi yılı konsortu olmaya hazırlanarak geçirmediğimi bildiğinden korktum. Aldığım eğitimin bundan çok öte olduğunu bildiğinden. Bana öğretilen uysallığın ve *itaatkârlığın* taktığım bir başka peçe olduğunu bildiğinden.

Iliseeum'daki saraylardan biri olan Gölgeler Diyarı'nın konsortu için hazırlanmış tahtta otururken kalbim bir an duracak gibi oldu. Başımı kaldırıp Ölüm İlkeli'ne bakınca hayatımda ilk kez gerçek korkuyu hissettim.

İlkeller ölümlülerin düşüncelerini okuyamıyordu. Aklımın hâlâ biraz zekâ kırıntısı kalmış bir yerlerinden bunu biliyordum. Göründüğümden başka türlü olduğumdan şüphelenmesi için bir neden yoktu. Yıllardır büyüyüşümü izlemiş ya da Lasania'ya casuslar yollamış olsa bile kimliğim, soyum sopum gizli tutulmuştu. Kimse Mierel kanı taşıyan bir prensesin varlığından haberdar değildi. Yaptığım her şey büyük bir gizlilikle planlanmıştı, Sör Holland'dan aldığım eğitimden Jade Gözdeleri'yle geçirdiğim zamana kadar her şey.

Ben doğana kadar geçen iki yüzyılda bir ilkelin nasıl öldürülebileceği bilgisine erişildiğini bilmesine imkân yoktu.

Aşk.

Onları öldürülebilecek kadar savunmasız bırakan ölümcül tek bir zaafları vardı, o da aşktı.

Onu kendine âşık et, zaafı haline gel, sonra da işini bitir.

Kaderim buydu.

Deli gibi çarpan kalbimi kontrol altına aldım, Ölüm İlkeli'nin konsortu olarak nasıl davranmam gerektiğini öğrenmek için annemle geçirdiğim saatleri düşündüm. Huzurunda nasıl davra-

nacağımı ve konuşacağımı. Arzuladığı şeye nasıl dönüşeceğimi. Buna hazırdım, ilkelleri koruyan kanatlı yaratıklar gibi tepeden tırnağa pullarla kaplı olsa da olmasa da.

Parmaklarım gevşedi, soluklarım yavaşladı, dudaklarımda çekingen, masum bir gülümseyişin belirmesine izin verdim. Mum ışığında ayağa kalkıp hissetmediğim ayaklarımın üstünde durdum. Annemin tembihlediği gibi hiçbir şey ondan gizli kalmasın diye ellerimi gevşekçe karnımın üstünde birleştirdim. İlkelleri selamlarken yapıldığı gibi diz çökmeye koyuldum.

İlkel'in hareket ettiğini anlamamı sağlayan tek şey havadaki hareketlenmeydi.

Yaşadığım şok dudaklarımdan küçük bir çığlığın dökülmesine engel oldu. İlkel bir anda önümde belirmişti. Aramızda ancak birkaç santimetre vardı. Girdaplar çizen ışık etrafımı saran havayı dalgalandırıyordu. İlkel kuzeyin ve doğunun kışları gibi soğuktu. Lasania kışlarının da her geçen yıl yavaş yavaş dönüştüğü gibi.

Yüzünün olması gereken yerdeki boşluğa bakarken nefes alıp almadığımın bile farkında değildim. Ölüm İlkeli yaklaştı, gölge filizlerinden biri çıplak kolumu sıyırdı. Buz gibi soğuğu hissedince nefesim kesildi. İlkel başını eğince vücudumdaki bütün kaslar tutuluverdi. Varlığı yüzünden miydi, yoksa hepimizin doğuştan sahip olduğu, kaçmamamızı, bir yırtıcının karşısında ani harekette bulunmamamızı söyleyen içgüdü mü devreye girmişti emin değildim.

"Sen" dedi, buğulu sesi son nefesini verdikten sonra insanı bekleyen şeylerle doluydu. "Bir konsorta ihtiyacım yok."

Birden irkildim, "Ne?" dedim fısıltıyla.

İlkel geri çekilirken gölgeler de onunla birlikte hareket etti. Başını iki yana salladı. Ne demek istiyordu?

Öne çıktım. "Ne?" dedim bir kez daha.

Bu kez arkamdan esen sert bir rüzgâr mumları söndürdü, salon karanlığa gömüldü. Uğultu sesi öncekinden daha hafifti ama İlkel'in nerede olduğunu bilmediğim için hareket etmeye cesaret edemedim. Platformun ucunun nerede olduğundan bile emin değildim. Topraksı koku yok oldu, mumlar yavaşça yeniden yanarak

cılız bir ışık saçmaya başladı.

İlkel artık karşımda değildi.

Yerdeki deliğin kapandığı yerde şimdi belli belirsiz ether filizleri uçuşuyordu.

Gitmişti.

Ölüm İlkeli gitmişti. Beni almamıştı, derinlerde gizli bir yerimde bir rahatlama baş gösterse de dağılıp gitti. Anlaşmayı yerine getirmemişti.

"Ne... ne oldu?" Annemin sesini duydum, başımı kaldırınca karşımda durduğunu gördüm. "Ne oldu?"

"Bil... bilmiyorum." Paniğin pençesine düşerek anneme döndüm, kollarımla kendimi sardım. "Anlamadım."

Annemin kocaman açılmış gözleri içimde kopan fırtınayı yansıtıyordu, "Seninle konuştu mu?" diye fısıldadı.

"Dedi ki..." Yutkunmaya çalıştım ama boğazıma bir yumru oturmuştu. Görüş alanımın iki yanında beyazlıklar belirmeye başladı. Hiçbir nefes egzersizi içimde kök salan korkuyu dindiremezdi. "Anlamadım. Bana söylenen her şeyi yaptım ama..."

Annemin tokadının acısı şok etkisi yarattı. Bunu hiç beklemiyordum, böyle bir şey yapacağı aklımdan bile geçmemişti. Titreyen elimi yanağıma bastırdım, olanlara anlam veremeden öylece dikiliyordum, ne olmuştu, neler oluyordu?

Annemin koyu renk gözleri şimdi daha da büyümüş, beti benzi atmıştı. "Ne yaptın?" Elini göğsüne çekti. "Ne yaptın Sera?"

Hiçbir şey yapmamıştım. Sadece bana öğretilenleri yapmıştım. Ama anneme bunu söyleyemedim. Hiçbir şey söyleyemedim. İçimde bir şey parçalanıp büzülüyordu, konuşamıyordum.

"*Sen*" dedi annem. Sesi buğulu olmasa da son derece kararlıydı. Gözleri parladı. "Bizi hayal kırıklığına uğrattın. Şimdi her şey –*her şey*– mahvoldu."

1. Bölüm

Üç yıl sonra...

Vodina Adaları Lordu, Wayfair Şatosu'nun büyük salonunun ortasında kasılarak yürüyor, parlak çizmelerinin yumuşak, düzenli patırtısı sessizce bacağıma vurduğum parmaklarımın ritmine eşlik ediyordu. Kaba saba bir yakışıklılığı vardı, teni güneşten yanmış, kolları belindeki ağır kılıcı kullanmaktan kalınlaşmıştı. Lord Claus'un yüzündeki sırıtış, sarışın başının kibirle eğilişi ve elindeki çuval neler olacağı hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyordu, yine de hazır bulunanlardan hiçbiri ne kımıldıyor ne de sesini çıkarıyordu.

Süslü üniformalarıyla platformun önüne dizilmiş kraliyet muhafızları kıpırtısızdı. Gülünç bir halleri vardı. Pantolonlarıyla bir örnek mor yeleklerinin kabarık omuzlarından altın rengi püsküller sarkıyordu. Devrik yakalı ceketleri ve kalın pantolonları sıcak Carsodonia yazı için fazla bunaltıcıydı ve alt rütbeli muhafızların ve askerlerin giydiği sade tunik ve pantolonlar gibi hareket serbestliğine izin vermiyordu. Üniformalarından kemik ve taşlarla süslenmiş kınlarında duran kılıçlarla kazanılmamış bir *ayrıcalık* akıyordu.

Lasania kral ve kraliçesinin elmas ve sitrinlerle süslenmiş tahtlarında oturup yaklaşmakta olan Lord'u izlediği platformda da hiç kıpırtı yoktu. Başlarına oturtulmuş taçların altın yaprakları mum ışığında parıldıyordu, üvey babamın gözleri ateşli bir ümitle ışıldasa da annem bomboş bakıyordu. Kral'ın yanında baston yutmuş gibi dikilen krallık varisi yarı uykulu, yarı burada olmasını gerektiren sorumluluktan canı sıkılmış gibi görünüyordu. Tavius'u tanı-

dığım için akşamın bu saatinde en az bir litre bira içerek bir kadının bacakları arasında olmayı tercih edeceğini biliyordum.

Kraliçe Calliphe gergin sessizliği bozdu, sesi gül kokusuyla dolu sıcak ve boğucu salonda berrak çıkıyordu. "Danışmanımızın krallığınıza sunduğu öneriye sizin yanıt vermenizi beklemiyordum." Ses tonu yanılgıya yer bırakmıyordu. Vodina Adası Lordu'nun varlığı bir hakaretti. Lord kraliyet ailesinden değildi. Eylemleri de ortadaydı. Lord hiç oralı olmadı. "Kral ve kraliçenizi temsilen mi konuşuyorsunuz?"

Lord Claus kraliyet muhafızlarının birkaç metre uzağında durdu, korkusuz bakışlarını yukarı çevirdi. Gözlerini platformda, sonra da sütunların arasındaki oyuklarda gezdirdi. Yanımda duran Sör Holland, kendisi kraliyet muhafızlarına mensup bir şövalyeydi, gerilerek belindeki kılıcı daha sıkı kavradı, Lord'un bakışları üstümden geçtikten sonra geri döndü.

Gözlerimi kaçırmadım, muhtemelen bunu yaptığım için daha sonra azar işitecektim ama Mierel soyunun son temsilcisi, bir prenses olduğumu tüm krallıkta sadece bir avuç insan biliyordu. Ölüm İlkeli'ne vaat edilmiş Bakire olduğumu ise daha da az kişi biliyordu. Bu kendini beğenmiş Lord burada olmasının tek nedeninin Lasania'yı hayal kırıklığına uğratmam olduğunu bile bilmiyordu.

Gölgelerin içinde durduğum halde Lord Claus'un dikkatli bakışları terli bir okşayış gibi çıplak kollarımda ve korsajımda gezindikten sonra gözlerime ulaştı. Dudaklarını büzerek bana öpücük gönderdi.

Bir kaşımı kaldırdım.

Sırıtışı siliniverdi.

Kraliçe Calliphe, Lord'un nereye baktığını fark edince sırtını dikleştirdi. "Kraliyeti temsilen mi konuşuyorsunuz?" diye tekrarladı.

"Evet." Lord Claus gözlerini tekrar platforma çevirdi.

"Peki bir cevap getirdiniz mi?" diye sordu Kraliçe çuvalın dibine pas rengi bir leke yayılırken. "Kraliyetiniz yardım karşılığında bağlılığımızı kabul ediyor mu?"

İki yıllık mahsul. Çiftliğin Çürüme'den kaynaklanan zararını zar zor karşılayacak kadar.

"Cevap getirdim." Lord Claus çuvalı ileri doğru fırlattı.

Çuval tuhaf, ıslak bir ses çıkararak mermere çarptıktan sonra yuvarlandı. İçinden yuvarlak bir şey çıktı, arkasında... kırmızı bir iz bırakıyordu. Kahverengi saçlar. Hayalet gibi solgun bir ten. Lime lime olmuş deri parçaları. Kopuk kemikler.

Lasania kral ve kraliçesinin danışmanı Lord Sarros'un kafası bir kraliyet muhafızının çizmesine çarpıp sekti.

"Yüce tanrılar" dedi Tavius irkilerek geriye çekilirken.

"Boktan bağlılık teklifinize cevabımız bu işte." Lord Claus bir adım gerilerken elini kılıcına attı.

Birkaç kraliyet muhafızı kılıcına davranırken Sör Holland, "Vay" diye mırıldandı. "Bunu hiç beklemiyordum."

Başımı ona çevirince koyu kahverengi tenli yüzünde hastalıklı bir zevkin izlerini görür gibi oldum.

"Durun" diye emretti Kral Ernald bir elini kaldırarak. Kraliyet muhafızları durdu.

"İşte *bunu* bekliyordum" dedi Sör Holland alçak sesle.

Son derece uygunsuz bir şey yapmaya kalkmayayım diye dişlerimi sıktım. Gözlerimi anneme diktim. Kraliçe'nin yüzünde en ufak bir duygu belirtisi yoktu, boynu dimdikti, çenesini yukarı kaldırmıştı. "Hayır cevabı yeterliydi" dedi.

"Ama aynı etkiyi yaratır mıydı?" dedi Lord Claus, yine hafifçe sırıtmaya başlamıştı. "Çökmekte olan bir krallığın bağlılığı bir günlük mahsul bile etmez." Durduğum oyuğa doğru bakarak geri çekilmeyi sürdürdü. "Ama şuradaki ateşli parçayı da anlaşmaya dahil ederseniz belki Vodina kralına sizin adınıza ricada bulunabilirim."

Kral tahtın kolçaklarını eklemleri bembeyaz kesecek kadar sıkarken Kraliçe Calliphe cevap verdi, "Refakatçim bu pazarlığın bir parçası değil."

Annem gibi ben de hiçbir duygu belirtisi göstermedim. Hiç. Refakatçi. Hizmetçi. Evlat değil.

"Çok kötü." Lord Claus büyük salonun girişindeki birkaç basamağı çıktı. Eli kılıcının kabzasındaydı, özene bezene verdiği selam da dudaklarından dökülen sözler kadar alay doluydu. "İlkeller sizi korusun."

Kimse cevap vermedi, Lord Claus dönüp salondan çıktı. Salona sızan kahkahası güller kadar yoğun ve boğucuydu.

Kraliçe Calliphe öne doğru eğilip oyuğa baktı. Göz göze geldiğimizde üstüme tuhaf bir duygu karmaşası akın etti. Sevgi. Umut. Çaresizlik. Öfke. Bana son kez ne zaman doğruca baktığını hatırlamıyordum ama şimdi bakıyordu ve bu, içimde baş gösteren kaygıyı artırıyordu. "Ne kadar ateşli bir parça olduğunu göster ona" diye emretti, Sör Holland fısıltıyla bir küfür savurdu. "Vodina Adaları'nın bütün lordlarına göster."

Üzüntüden boğazıma bir yumru oturdu ama iyice kök salmadan bu duyguyu bastırdım. Tüm duygularımı bastırarak yavaşça nefesimi saldım. Daha önce de sayısız kez olduğu gibi tenimden içime bir boşluk sızmaya başladı. Başımı sallayarak kendimi kaslarıma sızan, kemiklerime işleyen hiçliğe açtım. Hiçliğin kim olduğuma dair en ufak iz kalmayana kadar düşüncelerimi istila etmesine izin verdim. Ta ki Dark Elms'te gezinen zavallı, kayıp ruhlardan birine dönüşene kadar. Bir kez daha hedeflerle dolan boş bir kabuk. Seçilmiş peçesini takmak gibiydi, hiçbir şey söylemeden başımı sallayarak döndüm.

"Onu Lord'a vermeliydin" dedi Tavius. "Hiç değilse bir işe yaramış olurdu."

Prens'in iğneleyici yorumlarını duymazdan gelerek hızlı hızlı yürüdüm, elbisemin etekleri çizmelerimin alçak topuklarına dolanarak büyük salondan çıktım.

Koridor insanı ürkütecek kadar sessizdi. Elimi uzatıp elbisemin yakasına takılı başlığı kafama çektim. Sadece alışkanlıktan yaptığım bir şeydi. Wayfair Kalesi'nde çalışanların çoğu beni Kraliçe'nin dediği şekilde tanıyordu: bir refakatçi. Kale dışındakilerin çoğu için yüzüm yabancıydı, tıpkı Seçilmiş olarak peçeyle dolaştığım zamanlarda olduğu gibi.

Duvarlara asılı leylak rengi büyük sancakların yanından geçtim. Açık pencerelerden giren sıcak esintide dalgalanıyorlardı. Her sancağın ortasında yer alan altın rengi kraliyet arması lambaların ışığında parıldıyordu.

Ortasından kılıç geçen altın yapraklı bir taç.

Arma güya gücü ve öncülüğü simgeliyordu. Bana kalırsa kafasına kılıç yemiş birine benziyordu. Böyle düşünen tek kişi ben olamazdım.

Strout Denizi'ne bakan duvara açılan kapıların önündeki kraliyet muhafızlarının yanından geçtim, geminin Vodina Adaları'na dönmek üzere orada beklediğini biliyordum. Ahırları geçip avlunun ucundaki küçük dar kapıdan dışarı çıktım, bu kapı nadiren kullanılırdı çünkü Lower Town'a bakan uçurumlardan geçen ve pek kullanılmayan bir patikaya açılıyordu; Lower Town ambarların ve liman işçilerine ve denizcilere hitap eden batakhanelerin bulunduğu kalabalık bir kesimdi.

Ay ışığının altında dik patikadan Vodina arması taşıyan basık, köşeli gemilerin üstünde gördüğüm koyu kırmızı yelkenlere doğru inmeye başladım. Arma dört başlı bir deniz yılanıydı.

Tanrılar, yılanlardan nefret ederdim. İster tek başlı olsun ister dört.

Başının kesilmesi talihsizliğine uğramadan evvel Lord Sarros'un söylediklerine göre Lord Claus'la birlikte küçük bir ekip gelmişti, üç lord daha vardı.

Yokuşu inip karanlık, sessiz binaların arasındaki sokaklardan birine girerken denizin tuzlu kokusunu duyuyor, havanın nemini hissediyordum. Çizmelerimin topukları çatlak taşın üstünde hiç ses yapmıyordu. Vodina gemisinin çaprazındaki bir binanın kıyısına sokuldum, elbisemin etekleri sessizce dalgalanıyordu. Yıllarca Sör Holland'dan aldığım yoğun eğitim sayesinde adımlarım hafif, hareketlerim kusursuzdu. Neredeyse hiç ses çıkarmadan hareket edebiliyor oluşum bazı yaşlı hizmetçilerin etten kemikten değil de hayalet gibi bir şey olduğumdan korkmalarının nedenlerinden biriydi. Bazen bana da... tam şekillenmemiş belli belirsiz bir hayaletmişim gibi geliyordu.

Bu da o gecelerden biriydi.

Rıhtıma üç-dört metre kala durup beklemeye başladım. Sokağın ağzından denizciler ve işçiler geçiyordu, kimi aceleyle koşturuyor, kimi şimdiden sendeleyerek yürüyordu. Elimi elbisenin bacağa kadar çıkan yırtmacının içine sokup parmaklarımla hançerimin sapını kavradım. Demir, dokunuşumla ısınıp bir parçam haline gelmeye başladı. Bıçağın kıyısını kının hemen üstünde hissettim. Gölge taşı. Ölümlüler diyarında gölge taşından hançere pek rastlanmazdı.

Sokağın ilerisinde bir kapı açıldı. Kulak tırmalayan kahkahaları yüksek perdeden kıkırdamalar izledi. Gözlerimi ileri dikip gölgelerin içinde hiç kımıldamadan dururken annemi düşündüm... ailemi. Herhalde şimdiye ziyafet salonuna gitmişlerdi, Vodina Adası Lordu daha az evvel danışmanlarının kesik başını getirmemiş gibi yiyip içerek sohbet ediyorlardı. Bu da krallığın çöküşün eşiğine geldiğini gösteren bir başka işaret değilmiş gibi yapıyorlardı. Hiç onlarla birlikte yemek yememiştim, bir kez bile. Başarısız olmadan önce bile. Bu daha önce beni rahatsız etmiyordu. Hiç değilse sık sık etmiyordu çünkü ben *Seçilmiş*'tim. Bir hedefim vardı.

Bir konsorta ihtiyacım yok.

Bundan sonrası zor olmuştu. Ya on sekizimi doldurduğumda? Bir kez daha yüzüme peçe takılmış, yine o incecik elbiseye sarmalanarak Ölüm İlkeli'ni çağırdıkları Gölge Tapınağı'na getirilmiştim.

Ölüm İlkeli gelmemişti.

On dokuzumu doldurduğumda işler daha da zorlaşmıştı. Sonra, altı ay önce, yirmi yaşımı doldurunca kendimi o lanet peçe ve elbiseyle üçüncü kez tahtta otururken bulmuştum. Yine Ölüm İlkeli'ni çağırmışlardı ve o yine gelmemişti. İşte o zaman her şey değişmişti. O zamana dek *zor*'un ne demek olduğunu bilmediğimi anlamıştım.

Eskiden yemeğimi hep odama gönderirlerdi, kahvaltı, hafif bir öğle yemeği, sonra da akşam yemeği. Ölüm İlkeli'ni ilk çağırmalarının ardından bu değişmişti. Bazı öğünleri atlıyorlardı. Daha

az yemek gönderiyorlardı. Ama son çağrılarından sonra odama hiçbir şey göndermez olmuşlardı. Yemeye değer bir şeyler bulabileceğim kısa bir zaman dilimi içerisinde mutfağı yağmalamam gerekiyordu. Ama karşılanmayan diğer ihtiyaçlarıma, yıpranmış giysilerimin yerini alacak yeni elbiselerin yokluğuna dayanabildiğime göre bununla da başa çıkabilirdim. Lasania'da yaşayan pek çok insan bu kadarına bile sahip değildi. En kötüsü ise annemin son üç yıldır benimle neredeyse hiç konuşmamasıydı. Bana baktığı bile yoktu, mesaj göndermek istediği bunun gibi geceler dışında. Haftalarca annemi görmediğim bile oluyordu ve daima soğuk davransa da hâlâ onunla vakit geçiriyordum. Eğitimimle ilgilenir, hatta arada bir benimle öğle yemeği yerdi. Sonra bir de yaptıklarının yanına kâr kalacağını bildiğinden istediği gibi davranan Tavius vardı. Sör Holland'la –Sör Holland hâlâ İlkel'in beni almaya geleceğine inanıyordu çünkü bana ne dediğini kimseye, üvey kız kardeşim Ezra'ya bile söylememiştim– idman yapmadığım ve birlikte vakit geçirecek kimsem olmadığı için yalnız kaldığım zamanlarda saatler geçmek bilmiyordu.

Ama bu gece annem bana bakmıştı. Benimle konuşmuştu. Ve istediği *buydu*.

Sokağın ucunda tanıdık bir siluet belirince genzime acı bir tat doldu. Koyu kırmızı tuniği ve ay ışığında parlayan sarı saçları tanımıştım.

Başlığımı indirip gölgelerin içinden lambanın aydınlığına çıkarken kalbim yavaş ve düzenli atıyordu. "Lord Claus" diye seslendim.

Lord durup sokağa doğru baktı. Başını yana eğdi. "Refakatçi?" dediği zaman rahatlama mı, acı mı hissettiğimi bilmiyordum, belki de hiçbir şey hissetmemiştim.

"Evet."

"Vay" dedi sokağa girerek. "Cadı Kraliçe fikrini mi değiştirdi?" Bana doğru attığı her adım kendinden emin, sakin ve rahattı. "Yoksa benden hoşlandın mı?" Üstünü başını düzeltti. "Gelmeye kendin mi karar verdin?"

Aramızda birkaç metre kalıncaya, Lord sokaktan yeterince uzaklaşıncaya dek bekledim. Gerçi Carsodonia'nın bu kesiminde bağırsanız da aldırış eden olmazdı. "Onun gibi bir şey."

"Ne gibi bir şey mesela?" Bakışları yine yüzümün altına, ince korsajımın üstündeki göğüslerime dikilirken dişlerinin arasından bir ıslık sesi çıktı. "Bahse girerim bazı şeyler hakkında çok bilgilisin, öyle değil mi?"

Ne demek istediğini tam anlamamıştım, umurumda da değildi. "Kraliçe cevabınızdan hiç memnun kalmadı."

"Buna eminim." Boğuk gülüşü kesildi. Sonunda yüzüme bakarak tam önümde durdu. "Umarım onca yolu sırf bunu söylemek için gelmemişsindir."

"Hayır. Bir mesaj getirdim."

"Getirdiğin mesaj burada mı?" dedi Lord Claus parmağını elbisemin yırtmacına geçirerek. "Eminim çok hoş ve sıcak bir mesajdır." İnce kumaşı çekince bacağımdaki kın ortaya çıktı.

"Mesaj ne sıkı ne de ıslak, ağzından çıkacak diğer iğrençliklerle de alakası yok." Hançeri kınından çektim.

Lord hemen gözlerime baktı, yaşadığı şokla gözleri bir an kocaman açıldı. "Şaka ediyor olmalısın."

"Asıl şaka bu geceyi sağ salim atlatacağını düşünmen." Bir an sustum. "Ve tuzağa bu kadar kolay düşmüş olman."

Öfkesi yaşadığı şoka üstün gelen Lord'un yüzü kızarıp bozardı. Erkekler ve hassas egoları. Ne kolay manipüle edilebiliyorlardı.

Lord Claus tam da beklediğim gibi koca yumruğunu yüzüme salladı, hızla eğilerek kolunun altından arkasına geçtim. Sırtının ortasına bir tekme attım. Lord öne doğru sendelerken bir hırıltı çıkararak düşmeden dengesini sağladı. Kılıcını çekip geniş bir kavis çizerek sallayınca geriye sıçramak zorunda kaldım. Kılıç gibi büyük bir silahın avantajlarından biri de buydu. Rakibi geri çekilmeye ve tetikte olmaya zorluyordu, yaklaşırsan canını ya da uzuvlarından birini kaybetme riskin vardı. Ama daha ağırdı ve pek az kişi bir kılıcı zarafetle kullanabilirdi.

Lord Claus ise onlardan biri değildi.

Ben de öyle.

"Ne yapacağım biliyor musun?" dedi bana doğru yürüyerek.

"Dur tahmin edeyim. Sikinle, sonra da kılıcınla ilgili iğrenç bir şey olduğuna eminim."

Lord kılıcını beceriksizce savurdu.

"Biliyordum." Koşup kılıcının altından geçerek karnına bir tekme attım. Darbenin etkisiyle bir adım geriledi ama kendini hızla toparlayıp bana dirsek attı, hemen eğilmeseydim hedefi tutturacaktı. Kılıcını uzatarak hızla dönünce kendimi sola attım. Kılıç duvarın derinliklerine gömüldü. Havaya minik toz zerrecikleri saçılırken dönüp kolunu tuttum.

Lord kılıcına asılırken hızla dönüp dirseğimi yüzüne geçirdim. Başı geriye savrulunca bir küfür savurdu. Kılıcı kurtarıp hızla bana döndü. Burnu kanıyordu. Üstüme atıldı ama bir anda sağa kaçıp hızla dönerek kılıcını kaldırdı.

Fırlayıp saçlarından tutarak onu sertçe geriye çektim. Bunu beklemediğinden dengesini kaybedip tökezledi. Saçımı sürekli örülü halde başlığımın altına sokmam boşuna değildi.

Boş elimle kılıcı tutan kolunu kavrayarak dirseğimle bileğine vurdum. Bacaklarına bir tekme atınca küçük bir çığlıkla kılıcı elinden bıraktı.

Nefes al.

Kılıç sertçe yere düşerek şangırdadı, gölge taşı hançerimi indirdim. Hançer çok hafifti ama çift bıçaklıydı, iki tarafı da keskindi. *Tut.* İçimdeki boşluk çatlamaya başladı, göğsüme bir an yine o boğucu ağırlık çöktü. *Ben bir canavarım* diye fısıldadı kafamda bir ses.

"Seni aptal pisl..."

Nefes ver. Kendimi hareket etmeye zorladım. Kafasını kaldırarak hançeri hızla indirdim. Hançerin ucu ensesini delerek omurgayı, böylece beyinle olan bağlantıyı kopardı.

Lord Claus bir kez kasıldı, hepsi buydu. Başka bir ses çıkarmadı. Gık bile demedi. Kafa uçurma çabuk sonuç veriyordu, o kadar dehşet verici değildi ve *neredeyse* acısızdı.

Soluğumu salarak hançeri çekip çıkardım, Lord'un fazla gevşek başını yavaşça yere bıraktım.

Kalkıp hançeri elbisemin yan tarafına sildikten sonra kınına soktum. Dönerken gözüme Claus'un yerde duran kılıcı ilişti. Sıcaklık ellerimde toplanırken yeteneğimin ısısı tenime baskı yapıyordu. Yumruklarımı sıkarak ısıyı bastırdım. Vodina Adası Lordu'nun üstünden geçerek kılıcı aldım ve annemi gururlandıracak mesajı göndermek üzere işe koyuldum.

Gemiden iskeleye atlarken tek düşündüğüm Dark Elms'in derinliklerindeki sevgili gölümdü.

Vodina gemisini kıyıya bağlayan halatı keserken tamamen... yapış yapıştım. Stroud Denizi'nde akıntı her zaman güçlüydü. Birkaç dakika içinde gemi uzaklaşmaya başlamıştı bile. Günler, belki de haftalar sürecek de olsa Vodina Adaları Lordları evlerine dönecekti.

Ama sağ salim değil.

Parlak sulardan geriye çekilerek derin bir nefes aldım. Kan ve White Horse dumanı kokuyordum, bu Vodina Adaları'nın çayırlarında bulunan oniks renginde bir kır çiçeğinden elde edilen ve genellikle tüccarlar tarafından getirilen bağımlılık yapan bir tozdu. Lordlar duman keyfi yapmakla meşguldü, şakaklarıma yerleşen ağrının nedeni de muhtemelen kokuydu. Geçen yıldan beri arada bir başımın ağrıdığı oluyordu ama şimdi daha sık ağrımaya başlamıştı. Sonunda annemin çektiği ağrılar gibi mi olacağını merak ediyordum; annem başı ağrıdığında dairesine çekilir, saatlerce hatta bazen günlerce dışarı çıkmazdı. Nadir ortak noktalarımızdan birinin acı olması yerinde gibiydi.

Hiç değilse elbisemin koyu renk kumaşı akşam aktivitelerimin en kötü kısmını gizliyordu ama kollarımdaki ve ellerimdeki kırmızı lekeler şimdiden kurumaya başlamıştı. Sürüklenen gemiye bakınca ona çıkacak kişiye acıdım.

İskeleden inmiştim ki boğuk bir iniltiyle son bulan bir feryat duydum, çın çın öten bir kahkaha dikkatimi yakındaki gemilerden birine çekti. Sokak lambalarının ışığında iki siluet görünüyordu. Biri küpeşteden iyice aşağı sarkmış, diğeri de sıkıca arkasına yapışmıştı. Hareketlerine bakılırsa birbirlerine iki insanın olabileceği kadar yakındılar.

Bakışlarım sokağın karşısındaki bir izbenin önüne sinmiş siluetlere kaydı. Seyreden tek kişi ben değildim.

Yok artık.

Carsodonia'nın pek çok kesiminde kim görse güvertedekilerin yaptığından dehşete düşerdi. Ama burada, Lower Town'da herkes istediğince uygunsuz davranışlar sergileyebiliyordu. Ahlaksızlığın hoş görüldüğü tek yer orası değildi.

Dudaklarımın bir tarafı yukarı kıvrıldı ama göğsüme korkunç bir acı saplanınca gülümseyişim yok oldu. İçimdeki boşluk açıldı, kendime bakıp da kollarımdaki kurumuş kanları görünce hafiften midem bulandı. Göle gitmek zorunda değildim. Aslında annemin isteğini yerine getirdiğim için şimdi hiçbir şey yapma zorunluluğum yoktu. Neredeyse... özgürdüm. Başarısızlığın küçük nimetlerinden biri de buydu. Artık münzevi hayatı sürmüyordum, Wayfair arazilerinin ya da Dark Elms'in ötesine gitmem yasak değildi. Bir başka nimet de iffetimin artık alınıp satılan bir mal gibi güzelce hazırlanmış paketin bir parçası olmadığını bilmekti. Baştan çıkarıcı bir masum. Dudaklarım yeniden kıvrıldı. Ölüm İlkeli'nin beni almaya gelmeyeceğini kimse bilmiyordu, oysa ben biliyordum. Değer biçilmesinin bile yanlış olduğu şeyi korumam için bir neden yoktu.

Gözüm tekrar gemideki çifte kaydı. Bir adam diğer kişiyi küpeşteye yapıştırmış çılgınca hareket ediyordu, kalçaları hayli... etkileyici bir güçle gidip geliyordu. Seslere bakılırsa bir hayli de zevkliydi.

Aklıma hemen Luxe geldi.

Sör Holland bir defasında annem ve babamla etkileşimde bulunmayışımdan yakınmış, bunun beni son üç yıldır fevri ve dü-

şüncesizce davranışlara yatkın hale getirdiğini iddia etmişti. Ve bunu yaptığım yanlış seçimleri bilmeden söylemişti. Annem ve babamın ilgisizliğinin etkisi olup olmadığını bilmiyordum ama şövalyenin düşüncesine karşı çıkamazdım.

Düşünmeden hareket ediyordum.

Ayrıca çok meraklıydım.

Bu yüzden son üç yılın neredeyse ikisini Bakire olarak bana yasaklanan şeyleri keşfetmek için cesaretimi toplamaya çalışarak geçirmiştim. Şehir kütüphanesindeki raflarda, küçük parmakların ve meraklı zihinlerin yetişemeyeceği kadar yüksekte duran açık saçık kitaplarda okuduğum şeyleri deneyimlemek için. Kendimi hep bomboş hissetmekten kurtulmanın bir yolunu bulmak için.

"Ah, tanrılar" diye haykırdı biri geminin güvertesinde.

Jade'in üstümdeki kanları temizleyebileceğim banyoları vardı. Jade'in pek çok şeyi vardı, bana sunmak için bile.

Kararımı verip başlığımı kafama geçirdim, hızlı adımlarla karşıya geçip Altın Köprü'nün yolunu tuttum. Son üç yılda bir sürü kestirme keşfetmiştim ve Garden District'i Croft's Cross gibi daha az şanslı diğer mahallelerden ayıran Nye Nehri'ni geçmenin en kestirme yolu buydu. Croft's Cross'ta sadece bir-iki aile yeni boyanmış malikânelerde ve büyük evlerde oturabiliyor, lüks eşyalara para harcayabiliyor, güllerle dolu bahçelerde yiyip içebiliyor ve Lasania ölmüyormuş gibi davranabiliyordu. Nye Nehri'nin karşı yakasındaki insanlar krallığın sonunun geldiğini bir an dahi unutamıyordu, daha kolay bir hayatın tadına sadece nehri geçerek karşı taraftaki büyük evlerde çalışanlar bakabiliyordu.

Banyoyu ve beni bekleyen diğer aktiviteleri düşünerek dar sokaklardan ve yollardan hızla geçtim, sonunda dik yokuştan tepeye çıkarken köprüyü gördüm. Altın Köprü'nün iki yanında uzanan sokak lambalarının yumuşak ışığı nehir kıyısındeki pelesenk ağaçlarına vuruyordu. Nehri geçmeden bölgenin pek çok köşesini birbirine bağlayan karanlık patikalardan birine daldım.

Mor ve beyaz ıtırşahilerle yüklü sarmaşıklar gölgeliklerin üstünü ve kenarlarını kaplıyor, birinden diğerine uzanarak uzun tü-

neller oluşturuyordu. Sarmaşıkların arasından ancak incecik bir ay ışığı sızabiliyordu.

Zihnimin başka düşüncelere kaymasına izin vermedim. Lordları düşünmek istemiyordum. Yoksa onlardan önceki dokuz lordu da düşünmek zorunda kalacaktım ki bu da beni başarısızlığa uğradığım geceye götürecekti. Sonra da bir zamanlar ve şimdi kim olduğumu bilse kimsenin bana gemideki o insanlar kadar yakın olmayacağını düşünecektim. Yıkanıp kanlardan ve duman kokusundan kurtulmaktan başka bir şey düşünmek istemiyordum. Böylece bir müddet her şeyi unutup başka birine dönüşebilecektim.

Tiz bir çığlık sesiyle olduğum yerde kaldım. Ne kadar yol geldiğimden emin değildim ama bu, geminin güvertesinden gelen çığlıklara benzemiyordu.

Sesin geldiği yere doğru dönerek en yakın çıkışı bulup sarmaşık tünellerinin altından koşarak ürpertici bir sessizliğin hüküm sürdüğü bir sokağa çıktım. Karanlık binaları gözden geçirirken Garden District'in iki yakasını birleştiren aydınlık taş köprüyü görünce nerede olduğumu anladım.

Luxe.

Dar şerit bu ismi görkemli konaklar yüzünden almamıştı. Yemyeşil bahçelerde gizlenen şeylerden ötürü almıştı. Kapıları ve panjurları siyah binalar her çeşit ihtişamı vaat ediyordu ve işin tuhaf yanı ben de tam oraya gidiyordum.

Gecenin bu vakti Luxe'un bu kadar sessiz olması şaşırtıcıydı. Bahçeler hemen hemen her zaman insanlarla dolu olurdu. Tüylerim ürpererek taş kaldırımda yürürken bahçeleri gizleyen çitlere yakın durmaya dikkat ediyordum.

Birden birkaç metre ileride yola bir adam fırladı. İrkilerek bir adım geriledim. Sokak lambasının ışığında tek görebildiğim adamın açık renk pantolonu ve içine sokulmamış beyaz gömleğiydi. Adam koşarak yanımdan geçti, beni fark etmemiş gibiydi. Arkama dönüp gecenin içinde gözden kayboluşunu izledim.

Ses yine geldi, bu kez çığlık daha kısa ve boğuktu. Yavaşça dönüp ses çıkarmadan ilerledim, perdeleri ılık rüzgârla pencereden

dışarı doğru şişen bir konağın yanından geçiyordum. Elim elbisemin içindeki hançerime kaydı.

"Yap hadi" diye hırıldadı biri sessizliği bölerek. "Ben asla..."

Konağın köşesine vardığımda kaldırıma ve boş yola bir an parlak, gümüşi bir ışık vurdu. Bu da neydi böyle?

Kendi işime bakmam gerektiğini düşünsem de tam tersini yaptım ve binanın kıyısından başımı uzatıp bir göz attım.

Dudaklarım aralansa da sesim çıkmadı. Ses çıkarmamam gerektiğini biliyordum. Ama kendi işime bakmış olmayı dilerdim.

Bitişikteki karanlık evin bahçesinde bir adam dizlerinin üzerine çöküp kollarını iki yana açmıştı, vücudu anormal bir açıyla geriye bükülmüştü. Boynundaki tendonlar dışarı fırlamıştı ve teni... içinde ışık yanıyor gibiydi. Beyazımsı bir ışık yüzündeki damarları ve boynunu doldurarak göğsüne, oradan da karnına iniyordu.

Adamın karşısında bir... *tanrıça* duruyordu. Ay ışığında açık mavi elbisesi neredeyse benim düğün elbisem kadar saydamdı. Göğüs dekoltesi derindi, beli ve kalçaları sıkıca saran parlak kumaş ayaklarının etrafına dökülüyordu. Bir omzuna parlak safir bir broşla şeffaf bir materyal tutturulmuştu. Pürüzsüz teni fildişi rengindeydi. Saçları simsiyah ve parıl parıldı.

Başkentte bir tanrı ya da tanrıça görmek pek de şaşırtıcı sayılmazdı. Tahminimce ya can sıkıntısından ya da hizmet ettikleri ilkellerin bir işini halletmek için sık sık ölümlüler diyarına gelirlerdi, ilkeller ise buraya nadiren gelir ya da hiç gelmezdi.

Iliseeum hakkında bana öğretilenlerden bildiğim kadarıyla onların arasında da ölümlülerinkine benzeyen bir hiyerarşi vardı. İlkellerin her biri krallık yerine bir sarayı yönetirdi ve bu saraylara unvan sahibi asiller yerine tanrılar hizmet ederdi. Iliseeum'da on ilkelin sarayı vardı. Aşktan doğuma, savaştan barışa, hayattan... evet, ölüme kadar göklerle denizler arasında ne varsa bu on ilkel hükmederdi.

Beni şaşırtan şey ise bu tanrıçanın elini adamın alnına koymuş olmasıydı. Adamın damarlarındaki beyaz ışığın kaynağı tanrıçaydı.

Adamın ağzı açıldı ama boğazından hiç ses çıkmadı. Çıkan sadece gümüşi beyaz ışıktı. Ağzından ve gözlerinden beyaz ışık fışkırıyor, tıslayıp cızırdayarak gökyüzüne, evden de yükseğe uzanıyordu.

Yüce tanrılar, bu ether'di, tanrıların ve ilkellerin özüydü. Şimdiye dek böyle kullanıldığını hiç görmemiştim, bir ölümlünün bu şekilde öldürülmesine gerek duyulacağı da hiç aklıma gelmemişti. Buna gerçekten gerek yoktu.

Tanrıça elini indirince ether yok oldu, bahçe yeniden karanlığa ve yer yer ay ışığına büründü. Adam... öne doğru yıkılırken hiç ses çıkarmadı. Tanrıça önünden çekilince adam yüzüstü çimenlere yığıldı, tanrıça eline bakarken dolgun dudakları tiksintiyle kıvrıldı.

Adamın öldüğünü biliyordum. Bu şekilde kullanıldığından haberim olmasa da buna ether'in neden olduğunu da biliyordum. İçimde bir sıcaklık belirirken dürtümü bastırmakta epey zorlandım.

Tanrıça başını evin açık kapısına çevirdi. Dışarı bir tanrı çıktı, onun teni de aynı inci parlaklığındaydı, yalnız saçları neredeyse tanrıçanınki kadar uzundu ve akışkan bir gece gibi sırtına dökülüyordu. Basamakları inerken elinde bir şey tutuyordu, küçük ve solgun bir şey, cansız ve...

Carsodonia yazının sıcağına karşın duyduğum dehşetten her yerim buz kesti. Tanrı... kundaktaki bir bebeği ayağından tutuyordu. Birden o kadar midem bulandı ki boğazım tıkandı.

Dönüp gitmem ve gerçekten kendi işime bakmam gerekiyordu. Tanrıçanın ya da tanrının beni fark etmesi hiç iyi olmazdı. Burada dönen kâbusla bir ilgim yoktu. Daha fazlasını görmem gerekmiyordu.

Tanrı'nın yere *fırlattığı* bebek tanrıçanın parlayan elbisesinin dibinde yatan ölümlü adamın yanına düştü.

Bunlar beni hiç ilgilendirmiyordu. Tanrıların seçimleri ölümlüleri ilgilendirmezdi. Hepimiz tanrıların zaman zaman cömert ve iyiliksever olduğunu da, bir çoğunun zalimce davranabildiğini ve kızdıkları zaman gaddarlık edebildiğini de biliyorduk. Bu her

ölümlüye doğduğu andan itibaren öğretilirdi. Ölümlü adam onları kızdıracak bir şey yapmış olabilirdi ama ya *bebek*... tanrının çöp gibi fırlattığı bebek masumdu.

Yine de yapmam gereken en son şey parmaklarımı gölge taşı hançerimin, bir tanrıyı pekâlâ öldürebilecek bıçağımın sapına dolamaktı. Ne var ki duyduğum dehşet yerini yakıcı bir öfkeye bırakmıştı. Artık bomboş değildim. Kopkoyu bir öfkeyle dolup taşıyordum. İkisini de öldürebileceğimden emin değildim ama sonunda bir kez daha Ölüm İlkeli'yle yüz yüze gelmeden önce tanrının işinin bitireceğime şüphem yoktu. Hayatım bu gece kesin sona erecekti.

Ama minik, gizli bir parçam, annemin tokadının yüzümde patladığı an doğmuş olan parçam, artık yaşamayı ya da ölmeyi umursamaz olmuştu.

Binanın kıyısından ortaya çıktım...

Tek uyarı etrafımdaki havanın hareketlenmesiydi, turunçgil gibi kokan ferah bir esinti.

Bir el ağzımı kapattı, bir kol vücuduma sarılıp kollarımı bedenime yapıştırdığı anda içime tuhaf bir ürperti yayıldı. Temasın verdiği şok –birinin bana dokunmasının, teninin tenime değmesinin yarattığı sarsıntı– yüzünden bir an donup kalınca elinden kurtulamadım. Hızla geriye çekilerek sert bir göğse bastırıldığımı hissettim.

"Yerinde olsam sesimi çıkarmazdım."

2. Bölüm

Uyarıyı yapan ses bir erkeğe aitti, beni havaya kaldırırken doğruca kulağıma fısıldamıştı. Birden şoka uğradım. Beni küçük bir çocukmuşum gibi hayret verici bir rahatlıkla bahçeden geri taşıdı. Üstelik ufak tefek de değildim, ne boyca ne ağırlıkça; adam ayrıca alışılmadık derecede hızlıydı. Beni bir saniyede yakındaki sarmaşık tünellerinden birine soktu.

"Orada ne yapmayı planlıyordun bilmem" dedi. İçimde çalan alarmlar her sabah Güneş Tapınağı'nda çalan çanlar kadar berrak ve şiddetliydi. "Ama inan sonu seni için felaket olacaktı."

Beni bıraktığı an onun sonu da felaket olacaktı.

Kalbim güm güm atarken kurtulmak için kıvranıyordum. Ne var ki ay ışığının sık sarmaşıkların ve hoş kokulu çiçeklerin arasından ancak incecik çizgiler halinde sızabildiği tünelin içlerine doğru ilerlerken belimi daha da sıkı kavradı. Parmaklarımı gerip hançerimin sapına ulaşmaya çalışırken bir yandan da elinden kurtulmak için başımı yana çevirdim. İki girişimim de başarısızlıkla sonuçlandı.

Panikle karışık öfke içimi yakıyordu. İdman ya da dövüş dışında böyle tutulmaya alışkın değildim. Jade'de bile böyle bir şey yaşamamıştım. Ağzımın üstündeki elini, yanağıma dayanmış parmaklarını hissetmek, biri tarafından bu kadar sıkı tutulmak –hatta biri tarafından tutulmak– neredeyse *kapana kıstırıldığımı* bilmek kadar kahrediciydi.

Bacaklarımı kıvırıp yukarı kaldırdıysam da tek tekmeleyebildiğim boşluktu. Bacaklarımı öne arkaya savurarak tekmeler atmayı sürdürdüm, sonunda karın kaslarım ağrımaya başladı.

"Ayrıca şu anda her ne yapmayı planlıyorsan..." diye devam etti adam, hiç kımıldamadan duruyordu, çırpınmalarım onu yerinden bir santim bile oynatmamıştı. Adeta sıkılmış gibi konuşuyordu. "O da senin için iyi olmayacak."

Eline karşı kesik kesik solurken düşünebilmek için bedenimi gevşettim. Adam güçlüydü, ağır vücudumu hiç zorlanmadan kaldırabiliyordu. Vahşi bir hayvan gibi çırpınarak kurtulamayacaktım.

Aklını kullan Sera. Düşün. Adamın bedenine odaklanarak boyunu tartmaya çalıştım. Sırtıma yaslanan göğsü geniş ve sertti... soğuktu da. Ağzımdaki eli de öyle. Göle girdiğim zaman hissettiğim soğuğu hatırlatıyordu. Dizlerinin nerede olduğunu anlamak için bir bacağımı kırıp çizmemi bacağında gezdirdim.

"Düşündüm de..." Ayağımı bacağının yan tarafından yukarı kaydırırken adamın sesi puslu çıkıyordu, kelimeleri uzatarak söyleyişinde bir hınzırlık vardı. Sesi bir acayipti. Bu seste bana tanıdık gelen belli belirsiz bir ahenk vardı, "Yapmaya çalıştığın şey gerçekten ilgimi çekti."

İçimde beliren öfke paniği bastırırken gözlerimi kıstım. Dizinin kıvrımını bulup bacağımı yukarı çektim, tam korkunç bir tekme indiriyordum ki...

Uğursuz bir sesle kıkırdayarak bacağını yana çekti. "Hayır, teşekkürler."

Avucunun altından çıkardığım boğuk sesin kaynağı katıksız, dizginsiz bir öfkeydi.

O kapkara kahkaha yine yükseldi, bu kez daha alçaktı ama sırtımın ve kalçalarımın her santiminde hissettim. "Sen ne hırçın bir şeysin ufaklık?"

Hırçın? Ufaklık? Şey?

Ne ufaktım ne de şey ama kendimi tamamen hırçın hissediyordum.

"Biraz da nankör" diye ekledi, soğuk nefesi yanağıma vurmuştu. *Yanağıma.* Boğazım tıkanıverdi. Çırpınırken geriye kayan başlığım şimdi yüzümü her zamanki kadar örtmüyordu. "Aklındaki

fesatlığı gerçekleştirme şansı bulamadan seni öldürürlerdi. Hayatını kurtardım ama sen bana tekme atmaya kalkıyorsun."

Başımı tekrar çevirirken yumruklarımı sıktım. Adam ansızın kaskatı kesildi, vücudunda bir gerilim dolaştı.

"Hepsi bu mu Madis?" Tünelin dışından bir ses geliyordu, uzaktan gelen bir kadın sesi.

"Evet Cressa" diye yanıtladı biri, güçlü ve boğuk bir sesle konuşuyordu.

Bunlar tanrı ve tanrıçaydı. Saldırganımın elinde taş kesildim.

"Şimdilik." Cressa'nın söylediği bu tek kelime öfke doluydu.

"Yaklaşmış olmalıyız" dedi Madis.

Bir anlık sessizlikten sonra, "Taric, onları ne yapacağını biliyorsun" dedi Cressa.

"Elbette" diye yanıtladı ikinci bir erkek.

"Madem buradayız bari biraz eğlenelim" dedi Madis. Eğlenmek mi? Bir bebeği öldürdükten sonra mı?

"Her neyse" diye homurdandı tanrıça, ardından sessizlik çöktü.

Üç tanrı. *Taric. Madis. Cressa.* Her yere sessizlik çökene kadar içimden bu isimleri tekrarlayıp durdum. Onları tanımıyordum, hangi saraydan olduklarını da bilmiyordum ama isimlerini unutmayacaktım.

Adam hafifçe kıpırdanınca nefesi bir kez daha yanağıma vurdu. "Elimi çekersem bağırmak gibi aptalca bir şey yapmayacağına söz verir misin?"

Göğsünde başımı salladım. Bağırmak hiçbir zaman öncelikler listemde yer almamıştı.

Adam tereddüt etti. "İçimden bir ses buna pişman olacağımı söylüyor." İçini çektiğini duyunca dişlerimi sıktım. "Ama sanırım bunu da sonunda pişman olduğum şeylerin gittikçe uzayan listesine ekleyeceğim."

Elini ağzımdan çekti ama fazla uzaklaştırmadı, aşağı kaydırıp parmaklarını çeneme doladı. Soğuk teninin tenimde yarattığı hissi görmezden gelmeye çalışarak derin derin nefes aldım. Beni bırakmasını bekliyordum.

Bırakmadı.

"O tanrıların peşine düşecektin" dedi az sonra. "Ne yaptığını sanıyordun?"

Ölümlüler tanrıların işine burnunu sokmaktan men edildiği için bu güzel bir soruydu. Bunu yapmak tanrıların hizmet ettiği ilkellere hakaret sayılıyordu. Ama bir cevabım vardı. "Bir bebeği öldürdüler."

Adam bir an sessiz kaldı. "Bu seni ilgilendirmez."

Sözleri karşısında gerildim. "Masum bir çocuğun öldürülmesi herkesi ilgilendirmeli."

"Bence de" dedi kaşlarını çatarak. "Ama ilgilendirmiyor. Onları gördüğünde ne olduklarını anladın. Ne yapman gerekirdi biliyorsun."

Biliyordum ve umurumda değildi. "Cesetleri orada bırakmamız gerektiğini de düşünüyor musun?"

"Cesetleri bırakacaklarını sanmıyorum."

Tanrılar bir ölümlüyü öldürdükleri zaman genelde bir ikaz olarak cesetleri arkalarında bırakırlardı. Bırakmıyorlarsa nereye götürüyorlardı? Hem neden? Bunu neden yapmışlardı? O evde başkaları da olabilir miydi?

Başımı kaldırdım. Adam da elini kaldırdı. "Beni bırakacak mısın?" diye sordum usulca.

"Bilmiyorum" dedi. "Yapmak üzere olduğun şeye hazır olduğumdan emin değilim."

Gözlerimi üstümüzdeki karanlık sarmaşıklara diktim. "Bırak gideyim."

"Koşa koşa oraya dönüp kendini öldürt diye mi?"

"Seni ilgilendirmez."

"Haklısın." Bir an sustu. "Ama yanılıyorsun da. Ama madem hayatını kurtarmak akşama dair planlarımı mahvetti, cömert ve yardımsever eylemlerimin imdadına koşmakla kaybettiklerime değdiğinden emin olmak istiyorum."

Duyduklarıma inanamıyordum. "Senden yardım istemedim."

"Yine de sana yardım ettim."

"Bırak beni, böylece sen de anlamsız cinayetleri önemsemek gibi bir iyilik içermediği gayet açık olan o aman-ne-önemli planlarına geri dönebilirsin" dedim ters ters.

"Anlaman gereken birkaç şey var" dedi ağır ağır, başparmağı çenemde gezininceye bu beklenmedik ve yabancı okşayış karşısında kaskatı kesildim. "Akşama dair planım neydi bilmiyorsun ama evet, gerçekten önemliydi. Ayrıca neyi önemseyip neyi önemsemediğimi de bildiğin yok."

Yüzümü buruşturdum. "Paylaştığın için çok sağ ol?"

"Ama bir konuda haklısın" diye devam etti ben bir şey söylememişim gibi. "Tek bir iyi yanım yok. Yani *iyilik* dediğin şeyden anlamam."

"Bununla... gurur mu duyuyorsun yani?"

"Evet" dedi. "Ama şimdilik iyi biriymişim gibi yapıp seni bırakacağım. Nasıl olsa oraya geri dönmeye kalkarsan seni yakalarım. Benden hızlı koşamazsın ve bu iş gerçekten canımı sıkar."

Öldürülmemi engellemeye çalışması –beni hiç tanımadığı halde– aslında hayli iyi bir davranıştı. Ama bunu ona söyleyecek değildim. "Canını sıkmayı umursadığımı gösteren bir şey yaptım mı?"

"İçimden bir ses umurunda olmadığını söylüyor. Ama içindeki sağduyu zerresini keşfedip kullanmaya karar verirsin diye umuyorum."

Öfkeden tüylerim diken diken oldu. "Amma kabasın."

"Diyelim ki öyleyim, dediğimi anladın mı?"

"Ya hayır dersem? Bütün gece burada kalıp beni mi tutacaksın?" diye tersledim.

"Planlarım yattığına göre bol bol vaktim var demektir."

"Şaka yapıyor olmalısın" diye hırladım.

"Aslında hayır."

Her zerrem ona yumruk atmak için yanıp tutuşuyordu. Sert bir yumruk. "Anladım."

"Güzel. Açıkçası kollarım yorulmaya başlamıştı."

Dur biraz. Demek istediği şey benim...

Beni bıraktı, Tanrılar aşkına, boyu çok uzundu. Yere ne kadar sert indiğime bakılırsa nereden baksan bir metre havada duruyor olmalıydım. Öne doğru tökezledim, beni kollarımdan yakalayıp tuttu. Hiç de minnet duymadığım *iyi* bir davranış daha.

Elinden kurtulduğum an hançerime davranarak hızla ona döndüm.

"Şimdi de sen şaka yapıyor olmalısın." İçini çekerek üstüme atıldı.

Şimşek kadar hızlıydı, hançerimi çıkaramadan bileğimi yakalayıverdi. Soluğum kesilmişti. Siyah kıyafetleri içinde koyu bir gölgeden ibaretti. Hızla dönüp beni çekerek göğsüne yapıştırdı. Birkaç saniye içinde beni yeniden hapsetmişti, bu kez sarmaşık kaplı duvarla bedeni arasına hapsolmuştum.

"Kahretsin." Geriye kaykılıp sağ bacağımı kaldırdım...

"Şöyle yapsak nasıl olur?" Bir bacağını bacaklarımın arasına soktu, diğer bileğimi tutup ellerimi birbirine yapıştırdı.

Gücümün her zerresini kullanarak karşı koymaya çalışsam da ellerimi yukarı kaldırıp kollarımı başımın üstüne doğru uzatarak bileklerimi duvara yasladı. Kopan çiçekler üstümüze yağıyordu. Diğer bacağımı yukarı çektim. Biraz yer açmaya ihtiyacım vardı...

"Bunu hayır olarak alıyorum." Sokulup bedenini bedenime bastırdı.

Donup kaldım. Soluğum kesiliverdi. Bedenine temas etmeyen hiçbir yerim yok gibiydi. Bacaklarım. Karnım. Göğüslerim. Onu hissedebiliyordum, karnımdaki kalçalarını, göğüslerimdeki karnını ve göğsünün alt kısmını, giysisinin altında sonbaharın ilk dokunuşu kadar serin tenini. Ciğerlerime hava çekmeye çalışırken duyularım kaosa dönüşmüştü, aldığım nefeste ferah ve turunçgili andıran bir koku vardı. Adamın kokusu ıtırşahilerin kokusunu bile bastırıyordu. Kimse –Sör Holland ya da dövüştüğüm ve ne olduğumu bilen hiç kimse– bana bu kadar yaklaşmamıştı.

Diğer elinin hareket ettiğini görmedim ama başımın arkasından kayıp duvarla aramda sabit bir takoz haline geldiğini hissettim. "Bir şeyi anlamanı istiyorum." Fısıltısı yine karanlık filizleriyle

doluydu. "Bana karşı koymaya kalkma demiyorum ama –yapman gereken neyse onu yap– bilmelisin ki kazanamayacaksın. Asla."

Öyle kararlı bir sesle konuşmuştu ki sıkıca tuttuğu ellerime bir titreme yayıldı. Başımı arkaya atıp yukarı... daha da yukarı baktım. Nereden baksan benden otuz santim uzundu, belki Ölüm İlkeli kadar uzun boyluydu. Tedirginlikten ensemdeki tüyler diken diken oldu. Yüzünün büyük kısmı karanlıkta kalıyordu, tek görebildiğim çenesinin keskin hatlarıydı. Başını ay ışığına doğru eğince yüzünü gördüm.

Bu adam... kesinlikle ve kesinlikle şimdiye kadar gördüğüm en çekici adamdı. Üstelik gerçekten muhteşem adamlar gördüğüm olmuştu. Bazıları Lasania'dan, bazıları doğuya uzanan krallıklardan. İçlerinde beni duvara yapıştıran adamdan daha güzel, daha simetrik yüze sahip olanlar da vardı ama hiçbirinin yüz hatları bu adamınki kadar kusursuz ve... şehvetli bir bütün oluşturmuyordu. Ay ışığında bile parıldayan altın-bronz teni bana buğdayları hatırlatıyordu. Elmacık kemikleri çıkık ve genişti, burnu dümdüzdü, hele ağzı... dolgun dudaklı ve büyüktü. Bir sanatçının kilde şekillendirmeye ya da karakalemle çizmeye can atacağı türden bir yüzü vardı. Ne var ki bu soğuk bir yüzdü. Sanki hatları ve çizgileri bizzat ilkeller vermiş ama insan sıcaklığını eklemeyi unutmuştu.

Başımı kaldırıp gözlerine baktım.

Gümüş.

Gümüşün inanılmaz bir tonuna sahip gözleri ay kadar parlaktı. Muhteşemdiler. Önce ilk düşünebildiğim bu oldu, sonra... gözbeneklerinin arkasındaki ışığı, *ether*'in incecik filizlerini gördüm.

"Sen bir *tanrısın*" diye fısıldadım.

Cevap vermeyince içimden bir ses ya boyun eğmemi ya da kaçmamı ve hangisini yapacaksam elimi çabuk tutmamı söyledi. Bu bir uyarıydı, tüm diyarların en tehlikeli yırtıcılarından biriyle aramda birkaç santim bile olmadığını haykıran bir çığlıktı.

Ama nasıl benden ancak birkaç yaş büyük gösterdiğini, Ezra ve Tavius yaşlarında göründüğünü anlayamıyordum. Muhtemelen gösterdiği yaşta değildi. Yüzlerce yıl daha yaşlı olabilirdi. Ama ev-

leneceğim gece dışında Iliseeum'dan gelen bir varlığa hiç bu kadar yakın olmamıştım. Bu kadar genç görünmesi gözümü korkutmuştu.

Bir tanrıya tekme atmaya kalktığım işte o zaman kafama dank etti, hem de defalarca. Bir tanrıyı *bıçaklamaya* kalkmıştım.

Ve o... beni öldürmemişti.

Canımı bile yakmamıştı. Tek yaptığı kendime zarar vermeme engel olmaktı. Gerçi şimdi beni burada esir almıştı. Yine de istese çok daha kötüsünü yapabilirdi.

Bu, Gölgeler Diyarı Sarayı'ndan olduğu ve Ölüm İlkeli'ne hizmet ettiği anlamına mı geliyordu? Midem bulanmaya başladı. Ölüm İlkeli'ne hizmet eden tanrıların beni tanıyıp tanımadığını bilmiyordum çünkü bir tanrıyla bir ölümlü arasında yapılan anlaşma bu ikisi arasında kalırdı ama bu anlaşma farklıydı. Gölgeler Diyarı'ndaki bütün tanrıların İlkel'in takas karşılığında aldığı halde istemediği bir konsortu olduğunu biliyor olması gayet muhtemeldi.

Tanrı başını öne eğince dalgalı gür bukleler yanaklarına döküldü. Gözlerini gözlerime dikmişti, bakışlarımı ondan alamıyordum, yanımızda Ölüm İlkeli'nin kendisi bile belirse alamazdım. Gümüş rengi gözlerinde girdaplar çizen ether filizlerine bakakalmıştım.

Nefesim daralsa da birinin yüzüme bu kadar tutkuyla bakması içimde gerçeküstü duygular uyandırıyordu. On yedi yıl Seçilmiş'in Peçesini taktığım için buna alışkın değildim. Yüzüme bu kadar bakılması kendimi... savunmasız hissetmeme neden oluyordu, şimdi yaptığım hatanın kanıtıymışçasına yüzüm açık gezmemi isteyen annemin yanında değilken bir başlığın altına gizlenmemin nedeni de buydu. Ne kadar aptalca ve saçma da olsa içimde bir merak uyandı.

"Kahretsin" diye mırıldandı tanrı.

Kalbim göğsümde deli gibi hızlandı. Kim olduğumu anlamış mıydı? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Beni herkesten gizlemişlerdi. Gölge Rahipleri bile kim olduğumu bildikleri halde yüzümü görmemişti. "Ne oldu?"

Yüzümde gezinen bakışları öyle dikkatliydi ki burnumdaki ve yanaklarımdaki bütün çiller sızlamaya başladı. Bir anlığına gözle-

rini kapadı, birbirimize çok yakın durduğumuzdan gözleri tekrar açılırken kirpiklerinin ne kadar gür olduğunu görebiliyordum. "Her ölümlü bir tanrının işine karışmaması gerektiğini bilir."

Güçlükle yutkunurken içimde kabaran merakın yok olup gittiğini hissettim. "Biliyorum. Ama..."

"Bir masumu öldürdüler" diye sözümü kestikten sonra sarmaşık tünelinin girişine doğru baktı. "Yine de karışmaman gerek."

Parmaklarım ellerinde çaresizce kıvrıldı. Cevap vermemem gerektiğini biliyordum. Yardımı için –talep etmediğim yardımı için– teşekkür edip ondan mümkün olduğunca uzaklaşmalıydım. Ama istediğim bu değildi. Sanki ağzımdan çıkanları kontrol edemiyordum. Belki de bu Sör Holland'ın her fırsatta yakındığı pervasızlığımdı. Belki de umursamayı bırakan o küçük parçamdı. "Yapmaya kalkıştığım şeyden ziyade masum bir çocuğu öldürmüş oldukları gerçeğiyle ilgilenmen gerekmez mi?" diye sordum. "Yoksa tanrı olduğun için umurunda değil mi?"

Gözleri daha da parladı. Korkudan karnıma ağrılar giriyordu, içim ürpermişti. Ölümlüler tanrıların söylediklerine karşılık vermezdi. Bunu da biliyordum. "O üçü yaptıklarının bedelini ödeyecek. Bundan emin olabilirsin."

Düşüncesizce davranışımı tasvip etmediği halde tüylerim diken diken oldu. Bunu yerine getirecek gücü ve yetkisi varmış gibi konuşmuştu. Bu işi bizzat kendisi halletmek *istiyormuş* gibi.

Başını hızla çevirip geçide baktıktan sonra gözlerini gözlerime dikti. "Geliyorlar."

Ağzımdan tek kelime dökülmesine fırsat vermeden kollarımı indirip bıraktı. Özgürlükten faydalanmaya zaman kalmadı. Tanrı beni kalçalarımdan kavrayıp kaldırırken bir elini çıplak sol bacağımda kaydırıyordu. Sol bacağımı beline doladı. İçime bir şok dalgası yayıldı. Bu da ne demek oluyordu?

"Öbür bacağını da belime dola" dedi usulca kulağıma. "Seni görmeseler iyi olur."

Ürkütücü ses tonundan mı, yoksa beni dengesizce tutuşundan mı bilmem itaat ettim. Sağ bacağımı beline sarıp gömleği-

nin önünü kavradım, içimden bir ses onun da görünmek istemediğini söylüyordu. "Bir şey yapmaya kalkışacak olursan..." dedim.

Tanrı başını öne eğdi, yanağıma dokunan dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissedince soluğum kesildi. Dudakları da bedeni kadar soğuktu. "Ne yaparsın?" diye fısıldadı. "Yine bacağındaki hançere mi davranırsın?"

"Evet."

"Onu bana indirecek kadar hızlı davranamayacağını bile bile."

Gömleğini daha da sıktım. "*Evet.*"

Hafifçe kıkırdadı, gülüşünü kalçalarımdan göğüslerime kadar hissettim. "Şş."

Az önce susmamı mı istemişti? Bütün vücudum yay gibi gerildi. Burun kemeri yanağımın kıvrımında gezinirken tamamen farklı bir nedenden kaskatı kesildim. Dudakları dudaklarıma çok yaklaşmış, ağzımın kıyısına sürünüyordu. Birden duygularım baş kaldırdı, içimi şüphe, öfke ve Jade'e girerken hissettiğime benzer bir *beklentiden* oluşan vahşi bir karmaşa sardı. Buna bir anlam veremedim. Aynı durum değildi. Bu erkeği tanımıyordum. Gece açan güllerin aya dönmesi gibi biz de sık sık tanrıların cazibesine kapıldığımızdan pek çok ölümlü benim yerimde olmak için can atıyor olabilirdi ama onun gibi biri tehlikeliydi. Ne kadar yakışıklı ve iyiliksever olursa olsun o bir yırtıcıydı.

Ama birinin bana bu kadar yakın olup teninin tenime değmesine müsaade etmesi nadiren yaşadığım bir şeydi. Bana dokunması. Bunu yapanlar da hep yabancılar olmuştu. Gerçi bana dokunduklarında ben aslında ben değildim. Beni karanlık girintilere, kapalı kapıların ardına ve her şeyin sonsuza dek sürmesi gerekmeyen odalara çekmelerine izin verdiğim zamanlar ben de genelde onlar gibi isimsizdim. Yanlarındayken yüzüm açık olduğu halde bir peçe takardım.

Ama şu anda kendimi gerçekte olduğum gibi hissediyordum. Hem de yıllardır hissetmediğim kadar.

"Öp beni" dedi emredercesine.

Birden tepem attı. Bana emir verilmesinden nefret ederdim. Hem dürüst olmak gerekirse bu uzun süre önce başlamıştı. Belki de reddedilmemin nedenlerinden biri de buydu. Ama tanrının istediği mantıklıydı. Yoksa dik dik birbirimize bakmak dışında hiçbir şey yapmadan bu pozisyonda durmamız hayli tuhaf kaçacaktı.

Bu yüzden onu öptüm.

Bir tanrıyı.

Dudaklarım dudaklarına temas edince Keder Kayalıkları'nın tam kıyısında durduğum zaman olduğu gibi kalbim yerinden oynadı. Dudakları gerçekten soğuktu ama her nasılsa hem yumuşak hem de serttiler, dudaklarımın üzerinde hareket ederken baştan çıkarıcı bir karşıtlık oluşturuyorlardı. Hareket eden tek yeri burasıydı. Ağzı. Sol bacağımdaki eli de kalçamdaki de kıpırtısızdı. Hiç kımıldamıyordu ve o anda yaptığım şeyi neden yaptığımı hiç bilmiyordum. *Güdülerimle* hareket etmiş olabilirdim. Bu duruma düşmekten duyduğum öfkeden de olabilirdi. Bu kadar *kıpırtısız* durduğu için de olabilirdi. Kendime bütünüyle dürüst olmam gerekirse Gölgeler Diyarı'ndan gelmesi ve krallığımı kurtarmak için sahip olduğum her şansı benden çalan ilkellere hizmet etmesi de olabilirdi. Bu nedenlerin hepsinde yanılıyor olabilirdim ama umurumda değildi.

Altdudağını dişlerimin arasına alıp ısırdım. Kanatacak kadar değil; sert ısırmasam da bütün bedeni kasıldı, ondan sonra da kıpırtısız durmayı bıraktı.

Üstüme abanarak başını eğip dudaklarıma yapıştı. O anda dudaklarının yumuşaklıkla ilgisi kalmamıştı. Dilini sertçe bastırarak dudaklarımı araladı, sivri bir şey altdudağımı sıyırınca ürperdim. Dişleri. Sivri dişleri. Ah tanrılar, nedense onları unutmuştum. İçimi bir korku sardı çünkü bu dişlerin ne kadar keskin olduğunu biliyordum. Bir tanrının o dişlerle neler yapabileceğini biliyordum. Ama dilimi diline sürterken kanıma başka bir şey karıştı, edepsizce ve baş döndürücü bir heyecana kapıldım. Ağzının odunsu ve dumanlı bir tadı vardı, viski gibi. Boğazından boğuk bir inilti kopunca kalbim delice atmaya başladı.

Parmakları etimi sıkınca, bacağımdaki el her nasılsa tenimi kavuran buz gibi bir damgaya dönüştü. Eli kalçamı bırakıp duvarla bedenim arasından yukarı çıkarak başımın arkasına uzanırken içime bir ürperti yayıldı. Parmaklarını saçlarıma geçirdi, örgümü tutan tokalar kesin yerinden çıkmıştı. Başımı geriye doğru çekerken tokaları umursadığım yoktu, sonra beni ağzımda keşfedilmemiş tek bir yer bırakmak istemiyormuşçasına öptü. Uzun yıllardır bunu bekliyormuş gibi. Bunun aptalca bir düşünce olduğunu biliyordum ama ona karşılık verdim, bunu neden yaptığımızı bütünüyle unutmuştum ve ayak seslerini ve bir davetsiz misafirin, tanrının, boğuk kahkahasını hayal meyal duyuyordum.

Bir tanrının her öpücüğü bu kadar sarhoş edici miydi? Bir sağduyu *zerreciği* korkmam gerektiğini söylüyordu. Ya İlkel benim için geldiyse? Ya fikrini değiştirdiyse ve onun tanrılarından biriyle öpüştüysem? Bunu dikkate almam gerekirdi ama tersine tanrıyı daha da sert öpmeye başladım çünkü o kahrolasıca İlkel'i düşünmek istemiyordum. Kendimi ânın büyüsüne bıraktım.

Göle dalıp kendimi ne kadar zorlayabileceğimi görmek için ciğerlerim yanana, kalbim iyice hızlanana kadar suyun altında kaldığım zamanlarda olduğu gibi allak bullaktım.

Ayrıca şimdi de öyle hissediyordum, ne kadar zorlayabileceğimi görmek istiyordum. Ellerimi göğsünden yukarı kaydırdım. Saçları parmak eklemlerime değiyordu. Parmaklarımı ipeksi saçlarına daldırıp onu kendime çektim. Kalçalarımı karnının altına bastırdım. Bacağımdaki eli yukarı kayıp popomun kıvrımında gezinmeye başladı. İncecik iç çamaşırım elinin baskısı altında yok gibiydi.

Popomu sıkınca hafif bir çığlık attım, dilini dilimin üstüne kaydırdı. Altdudağımı dişlerinin arasına çekip ısırdı. Aniden bedenime yayılan zevk ve acıdan bir çığlık attım. Dili dudağımda gezinerek ısırığın acısını yatıştırdı.

Sonra dudakları gitti. Alnı benimkine yaslandı, birkaç saniye sessizce durduk. Deli gibi atan kalbimin sesinden ve elini yeniden bacağıma kaydırırken ağzından çıkan kesik soluklardan başka bir

Parmakları etimi sıkınca, bacağımdaki el her nasılsa tenimi kavuran buz gibi bir damgaya dönüştü. Eli kalçamı bırakıp duvarla bedenim arasından yukarı çıkarak başımın arkasına uzanırken içime bir ürperti yayıldı. Parmaklarını saçlarıma geçirdi, örgümü tutan tokalar kesin yerinden çıkmıştı. Başımı geriye doğru çekerken tokaları umursadığım yoktu, sonra beni ağzımda keşfedilmemiş tek bir yer bırakmak istemiyormuşçasına öptü. Uzun yıllardır bunu bekliyormuş gibi. Bunun aptalca bir düşünce olduğunu biliyordum ama ona karşılık verdim, bunu neden yaptığımızı bütünüyle unutmuştum ve ayak seslerini ve bir davetsiz misafirin, tanrının, boğuk kahkahasını hayal meyal duyuyordum.

Bir tanrının her öpücüğü bu kadar sarhoş edici miydi? Bir sağduyu *zerreciği* korkmam gerektiğini söylüyordu. Ya İlkel benim için geldiyse? Ya fikrini değiştirdiyse ve onun tanrılarından biriyle öpüştüysem? Bunu dikkate almam gerekirdi ama tersine tanrıyı daha da sert öpmeye başladım çünkü o kahrolasıca İlkel'i düşünmek istemiyordum. Kendimi ânın büyüsüne bıraktım.

Göle dalıp kendimi ne kadar zorlayabileceğimi görmek için ciğerlerim yanana, kalbim iyice hızlanana kadar suyun altında kaldığım zamanlarda olduğu gibi allak bullaktım.

Ayrıca şimdi de öyle hissediyordum, ne kadar zorlayabileceğimi görmek istiyordum. Ellerimi göğsünden yukarı kaydırdım. Saçları parmak eklemlerime değiyordu. Parmaklarımı ipeksi saçlarına daldırıp onu kendime çektim. Kalçalarımı karnının altına bastırdım. Bacağımdaki eli yukarı kayıp popomun kıvrımında gezinmeye başladı. İncecik iç çamaşırım elinin baskısı altında yok gibiydi.

Popomu sıkınca hafif bir çığlık attım, dilini dilimin üstüne kaydırdı. Altdudağımı dişlerinin arasına çekip ısırdı. Aniden bedenime yayılan zevk ve acıdan bir çığlık attım. Dili dudağımda gezinerek ısırığın acısını yatıştırdı.

Sonra dudakları gitti. Alnı benimkine yaslandı, birkaç saniye sessizce durduk. Deli gibi atan kalbimin sesinden ve elini yeniden bacağıma kaydırırken ağzından çıkan kesik soluklardan başka bir

şey duyulmuyordu. Az sonra beni yavaşça yere indirdi. Saçlarını bırakmak için parmaklarımı açılmaya zorladım. Ellerimi yeniden göğsüne indirdim.

Avucumun altında atan kalbi benimki kadar hızlıydı.

Saniyeler sonra gözlerimi açtım. O ise öylece kaldı, alnını alnımdan çekmedi, bir eli hâlâ kafamla duvar arasında kalkan vazifesi görüyordu.

"Sen" diye mırıldandı, sesi şehvet dolu ve boğuk çıkıyordu. "Son derece inandırıcıydın."

"Sen de öyle" dedim soluğum kesilerek.

"Biliyorum. Rol yapmakta ustayımdır."

Rol yapmak mı? Ne rolü? Zevk alıyormuş gibi rol mü yapmıştı? Benimle öpüşürken rol mü yapıyordu? Gözlerimi kısarak onu ittim.

Geri çekildi, hafifçe gülerek saçlarını yüzünden geriye itti.

Duvardan uzaklaşıp karanlık patikaya baktım ama tünele sızan cılız ay ışığında hiçbir şey göremedim. Parmağımı hâlâ zonklayan dudağıma götürdüm, parmağımı çekince ucuna koyu renk bir şey bulaştığını gördüm. O...

Kanımı emmişti.

Hızla başımı kaldırdım. "Sen..."

Tanrı yaklaşıp bileğimi tuttu. Kolumu kaldırdı, ne yapacağını merak etmeme bile zaman bırakmadan parmağımı ağzına götürüp emmeye başladı. Sert çekişlerini hissedince içimi bir utanç kapladı, ıslak bir sıcaklığın derinlerime kadar yayıldığını hissettim.

Yüce tanrılar...

Ağzını yavaşça parmağımdan çekip gözlerime baktı. "Özür dilerim. Daha iyi anlatmam gerekirdi. Sevmediğim şeylerden zevk alıyormuş gibi yapma konusunda hayli iyiyimdir ama dilin ağzımdayken rol yapmıyordum."

Bileğimi bırakınca birkaç saniye ne diyeceğimi bilemedim. "Kanımı içmen çok... münasebetsizce" -dediğimi duydum- "adını bile bilmiyorum."

"Az önce olanlardaki tek münasebetsizlik bu mu sence?"

"Şey, hayır. Olanlarda bir sürü münasebetsizlik vardı."

Yine kıkırdadı, sesi çikolata kadar tatlıydı. Yüzüne baktım. Belki de kime hizmet ettiği konusunda yanılıyordum, belki kim olduğumu bilmiyordu. Bilseydi beni öpmezdi. Kim olduğumu bilip bilmediğini soracaktım ki durdum, bilmiyorsa dikkatli olmam gerektiğini fark etmiştim.

"Neden o tanrıların peşinden gitmeme engel oldun?" diye sordum elimi ve az evvel ağzında olan parmağımı bükerek.

Kaşlarını çattı. "Birinin kendini öldürtmesine engel olmak için nedene ihtiyacım var mı?"

"Normalde buna hayır diye cevap verirdim. Ama sen bir tanrısın ve tek bir iyi yanın olmadığını söyledin."

Yüzüme baktı. "Ölümlü olmamam insanları öldüreceğim ya da kendilerini öldürtmelerine izin vereceğim anlamına gelmez."

İmalı imalı tünelin girişine baktım.

Başını eğdi, yüz hatları gümüş rengi ışıkta sertleşti. "Ben onlar gibi değilim" dedi alçak ve yumuşacık bir sesle.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu, bir adım gerilememek için kendimi zor tuttum. "Öyleyse şanslıyım galiba."

Bakışları üstümde gezindi. "Bundan pek emin değilim."

Kaskatı kesildim. Bu da ne demekti?

"Hem belki iyi bir yanım vardır" diye ekledi omuz silkerek.

Gözlerimi yüzüne diktim, az sonra asıl önemli olanın farkına vardım, bunun içindeki iyilikle hiç ilgisi yoktu. "Yanımızdan geçen tanrı... Seni fark etmedi mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır."

Bu tanrı çok güçlü olmalıydı. Sadece en güçlülerin varlığını diğerlerinden gizleyebildiğini okumuştum, tıpkı bir ilkel gibi. İçimde ilk şüphelerimin doğru olduğuna dair bir his vardı. Sadece beni değil kendini de gizlemeye çalışıyordu.

Dönmeye yeltendi. "Evine gitmelisin."

"Ya sen?" dedim sertçe, beni bu kadar kolayca başından savmasına sinir olmuştum.

Kuşkuyla yüzüme baktı. Ölümlüler tanrılara soru sormazdı,

hele ki böyle nezaketten uzak biçimde. Kaslarım gerilirken kendimi öfkeye ya da suçlanmaya hazırladım.

Tanrı ise tersine yavaşça sırıttı. Parça parça vuran ay ışığının altında dudaklarının kıvrımının yüz hatlarını yumuşattığını, adeta bir sıcaklık kattığını gördüm. "Hayır."

Açıklama yapmamıştı ama sorun değildi. Bilmem de gerekmiyordu zaten. Sinirim daha da bozulmadan bu tanrının yanından ayrılma vaktim gelmiş de geçiyordu.

Daha da kötüsü güdülerimle hareket edip başka bir saçmalığa kalkışmadan.

Hem planlarım vardı... önceden değişmiş olan planlarım.

"Eh, bu gerçekten... ilginçti." Yanından dolaşıp girişe doğru yürümeye başladım. Sırtıma dikilmiş bakışlarını hissedebiliyordum. "İyi geceler."

"Eve mi gidiyorsun?"

"Hayır."

"Nereye gidiyorsun?"

Cevap vermedim. Tanrı olsa da olmasa da bu onu ilgilendirmezdi, ayrıca oyalanacak olursam beni yine eve göndermeye kalkabilirdi. Yine de... onu bırakıp gitmek tuhaftı. Bunun bana bu kadar *yanlış* gelmesinde bir tuhaflık vardı, hem yanlış gelmesi de hiç mantıklı değildi. O bir tanrıydı. Ben ise başarısızlığa uğramış Bakire'ydim. Beni düşüncesizce bir şey yapmaktan alıkoymuştu. Mecburen öpüşmüştük ve gerçekten *zevkliydi.* Tamam. Bundan da fazlasıydı ve gelecekte yaşayacağım her öpüşmeyi ister istemez bununla kıyaslamaktan korkuyordum ama bunların hiçbiri neden onu bırakıp gitmemem gerektiği gibi tuhaf bir hisse kapıldığımı açıklamıyordu.

Yine de gittim.

Onu karanlık tünelde bırakıp gittim ve arkama bakmadım. Bir kez bile.

3. Bölüm

Tünelden sokak lambalarının aydınlığına çıkınca başlığımı kafama çektim ve yanlış yaptığımı söyleyen o tuhaf duygudan hâlâ kurtulamasam da kendimi yürümeye zorladım. Zihnim o kadar doluydu ki neden böyle hissettiğimi düşünmeye bile kalkmadım. Sağa dönerken bunu daha sonra, uyumaya çalışırken düşünebileceğime karar verdim.

Derin bir nefes aldım. Eve yaklaşırken artık White Horse ya da kan kokmadığımı fark ettim, üstüme ıtırşahilerin ve tanrının ferah turunçgil kokusu sinmişti.

Evin bahçesi görününce bir inilti koyuvermemek için kendimi zor tuttum, cesetleri kaldırmamış olmaları ihtimaline karşı hazırlandım. Hiçbir şeyin beni korkutamayacağı, incitemeyeceği yere gitmek için hiçliğin peçesinin geri dönmesine izin verdim.

Ama ayın solgun ışığında bahçenin boş olduğunu gördüm.

Tüylerim ürpererek açık kapıdan girip taş döşeli patikada yürümeye başladım, bir toprak parçası dikkatimi çekti. Durdum. Ölümlü adamın diz çöktüğü yer orada ateş yakılmış gibi kavrulmuştu. Kan yoktu. Giysi parçası yoktu. Yanmış otlardan başka hiçbir şey yoktu.

"Oraya mı gidiyorsun?"

Tanrının sesini duyunca hızla döndüm, elim hançerin kabzasında kalakalmıştı. "Tanrılar" dedim sertçe, siyah renkli kolsuz tuniğinin başlığını kafasına geçirdiği için yüzü karanlıklar içindeydi. Peşimden geldiğini bile fark etmemiştim.

"Üzgünüm" dedi yavaşça başını eğerek. O zaman sağ kolunda

gümüş rengi bir bant olduğunu gördüm. "Seni korkuttuğum için."

Gözlerimi kıstım. Hiç de üzülmüşe benzemiyordu. Aslında pek eğlenmiş bir hali vardı. Sinir olmuştum ama beni daha da sinir eden şey kalbimin birden hoplaması ve ardından gelen uğultulu sıcaklık ve rahatlamaydı.

Belki de böyle hisssetmemin nedeni hemen hemen boş olan midemdi. Bu çok daha akla yakındı.

Bana doğru yürümeye başlayınca boyunun uzunluğundan bir kez daha hayrete düştüm. Karşısında kendimi çıtı pıtı hissediyordum ve bu hiç hoşuma gitmiyordu. Başlığın örttüğü kafasını baktığım yere çevirdi. "Cressa'nın kullandığı ether yere değdiğinde böyle oluyordu" dedi eğilip avucunu otlardan geçirerek. Eline is bulaşmıştı, başını kaldırıp evin açık kapısına baktı. "İçeri girecektin."

"Evet."

"Neden?"

Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Bunu neden yaptıklarına dair bir delil bulabilir miyim diye bakacaktım."

"Ben de." Tanrı doğrularak elini koyu renk pantolonuna sildi.

"Nedenini bilmiyor musun?" Dikkatle yüzünü incelerken anlamaya başladım. Bu tanrı durduk yere ortaya çıkmamıştı. Büyük ihtimalle ben daha oradan geçmeden geçide girmişti ya da yakınlarda bir yerdeydi. "Onları izliyordun, değil mi?"

"*Gerçekten* de onları izliyordum" dedi kelimenin üstüne basarak. "Kendini öldürtmene göz yummamaya karar vermeden önce, oysa bana hâlâ teşekkür etmedin."

Son kısmı duymazdan geldim. "Onları neden izliyordun?"

"Ölümlüler diyarında dolaştıklarını görünce neyin peşinde olduklarını merak ettim."

Doğru söyleyip söylemediğinden emin değildim. Onları izlemek için tam da ölümlü bir adamla bir bebeği öldürdükleri geceyi seçmiş olması pek tesadüfe benzemiyordu.

Başını bana çevirdi. "Sanırım evine gitmeni tavsiye edersem yine tam tersini yaparsın."

"Sanırım bana bir daha böyle bir tavsiyede bulunursan vereceğim cevaptan hoşlanmazsın."

Karanlık başlığın içinden hafif bir kıkırdama geldi. "Onu bilemem. Herhalde hoşlanmam" dedi. Yürümeye başlayınca kaşlarımı çattım. "Bari birlikte araştıralım."

Birlikte.

Bu son derece sıradan kelime de içimde tuhaf duygular uyandırmıştı.

Tanrı evin basamaklarına varmıştı bile. Bu kadar uzun boylu ve yapılı birinin bu denli sessiz hareket etmesi tanrısal bir sihir sayesinde mümkün olmalıydı. Kararmış otlara basmamaya çalışarak hemen yanına gittim.

Sessiz eve girerken ikimiz de konuşmadık. Küçük antrenin iki yanında birer kapı vardı, bir merdivenden ikinci kata çıkılıyordu. Tanrı oturma odasına benzeyen soldaki odaya girdi, ben doğruca merdivenlerden yukarı çıktım. Evin ürkütücü sessizliğini bozan tek şey ayaklarımın altında gıcırdayan merdivenlerdi. Merdivenlerin tepesinde, dar bir masanın üstünde bir gaz lambası yanıyordu. İki yatak odası vardı, birinde tek kişilik bir yatak, bir masa ve bir giysi dolabı bulunuyordu. Odayı araştırınca bulduğum katlanmış pantolonlar ve asılı gömlekler ölümlü adama uygun bedendeydi. Küçük banyoda dikkat çeken bir şey yoktu. Çıkıp koridorun sonundaki yatak odasına yürüdüm. Kapıyı iterek açtım. Yapılmış yatağın yanında da bir gaz lambası vardı. Yatağın ayak ucundaki beşiği görünce allak bullak oldum.

Taktığımı hayal ettiğim peçe sandığım gibi yerinde değildi.

Yavaşça odaya girdim. Beşikte minik bir battaniye vardı. Elimi uzatıp yumuşak kumaşa dokundum. Çocuk sahibi olmayı hiç düşünmemiştim. Bakire olduğum için böyle bir arzunun ben büyüyüp yaşlandıkça şekillenmesi bile söz konusu değildi. Bu asla planın bir parçası olmamıştı çünkü başarıya ulaşıp Ölüm İlkeli'ni kendime âşık edebilsem bile bir ölümlüyle bir ilkelin çocuk sahibi olması mümkün değildi.

Ama bir bebek bütünüyle masumdu ve güvende olmak için

tanrılar da dahil çevresindekilere muhtaçtı. Bebek öldürmek affedilemez bir şeydi. Gözlerim yanıyordu. Çocuğum olsaydı ya da benim soyumdan biri zarar görseydi sırf bunu yapanın derisini yüzebilmek için iki diyarı da yakıp kül ederdim.

Nefes al. Midemin çalkalanması geçene kadar nefesimi tuttum. Hiçbir şey hissetmez oluncaya kadar. Kendime geldikten sonra soluğumu salıp beşikten ve içindeki minik battaniyeden uzaklaştım.

Gözüm koyu yeşil sedire kaydı. Biri sedirin arkalığına fildişi rengi ipek bir örtü örtmüştü. Gardıroba gidip kapakları açtım. Parlak renkli tuniklerin yanında elbiseler asılıydı. İç çamaşırları katlanıp diğer giysilerle birlikte raflara yerleştirilmişti ama dolabın diğer tarafında giysileri koymak için bol bol yer vardı.

Bu evde başka biri daha olabilir miydi? Belki anne? Yoksa anne evde değil miydi? "Nerede bu?.."

"Aşağıda."

"Tanrılar" dedim nefesim kesilerek, korkudan ödüm patlamıştı, hızla arkama dönünce tanrıyı gördüm, kapının pervazına yaslanmış, kollarını geniş göğsünde kenetlemişti, tuniğinin başlığı hâlâ kafasındaydı. "Nasıl bu kadar sessiz olabiliyorsun?"

Dahası ne zamandır orada duruyordu?

"Yetenek" dedi.

"Belki gelirken haber versen iyi edersin" dedim sertçe.

"Belki."

Yüzümü göremediği halde pis pis baktım.

"O elbiselerin sahibini arıyorsan sanırım onu aşağıda, mutfağın girişine yakın bir yerde buldum" dedi. "Ayrıca yerde yanık bir bölge ve bir terlik teki de buldum."

Gardıroba döndüm. "Gördüğüm adamla kadının aynı odayı paylaştığını sanmıyorum" dedim dolabı göstererek. Aklıma bir fikir geldi. "Çalışma odası var mı?"

"Antrenin sağında."

"Bir şey buldun mu?" Yanından geçerken kollarını çözüp yine hiç ses çıkarmadan peşimden geldiğini fark ettim.

"Sadece üstünkörü baktım" dedi merdivenlerin başından. "Önce evin boş olduğundan emin olmak istedim." Durakladı. "Bazılarının aksine, *bazıları* derken de elbette seni kastediyorum."

Basamaklar ayağımın altında gıcırdarken gözlerimi devirdim. Tanrı arkamdan geliyordu, sırtımı ürpertecek kadar yakınımda olduğu halde adımlarını hiç ses çıkarmadan atıyordu, oysa ben merdivenlerden inen bir sığır sürüsü kadar gürültü yapıyordum.

"Evde biri olsaydı ne yapacaktın?" diye sordu aşağı indiğimizde.

"Hiç değilse birinin hayatta kaldığını görüp sevinecektim" dedim çalışma odasına yürüyerek. Pencereden vuran ay ışığı küçük odayı aydınlatıyordu.

"Öyle mi?"

Masayı dolanırken omzumun üstünden arkama baktım. Tanrı kenara çekilmiş, duvardaki çoğu boş olan gömme raf ünitelerini inceliyordu. "Sen sevinmez miydin?" Masaya baktım. Küçük bir lamba dışında üstünde hiçbir şey yoktu.

"Hem çocuğun hem de evini paylaştığın kişi öldürülürken hayatta kalmakta sevinilecek bir yan göremiyorum" dedi ortadaki çekmeceyi açarken. Çekmecede tüy kalemlerden ve kapalı mürekkep şişelerinden başka bir şey yoktu.

Çekmeceyi kapatıp sağdaki, daha derin çekmeceyi açtım. "Sanırım haklısın. Kadın Vadi'de olmalı" dedim, Gölgeler Diyarı'ndaki topraklardan, öldükten sonra ebediyen cennette huzur içinde yaşamayı hak edenlerin gittiği yerden bahsediyordum.

"Tabii oraya gittilerse" diye mırıldandı durup rafta duran küçük ahşap kutuyu alırken.

Kalbim duracak gibi oldu. Tanrı olsun ölümlü olsun, ruhu olan her varlığın hayatta yaptığı kötülüklerin bedelini ödediği Uçurum'a gitmiş olabileceklerini mi düşünüyordu? Bebeğin oraya gitmesi mümkün değildi. Ya yetişkinler? Eh, onlar hayatları boyunca birkaç ömre yetecek dehşeti hak edecek kadar kötülük yapmış olabilirdi.

Aklıma Vodina Adaları Lordları geldi. Zamanım geldiğinde herhalde bu dehşetle tanışacaktım.

Başımı iki yana sallayıp çekmeceyi kapadım, en alttaki çekmeceyi açınca deri kaplı, kalın bir defter buldum. Defteri çıkarıp masaya koydum. Bağcığı çabucak çözüp kapağı açtım, sayfalar yazılarla doluydu, defterin arasında birkaç tane de katlanmış kâğıt vardı. Aradığım şey açtığım ikinci kâğıttı.

Lambaya dönüp yazıyı hızlıca gözden geçirdim. Bu, kraliyetle Hermes ve Junia Kazin'in kızları Galen Kazin ve Hermes ve Junia Kazin'in oğulları Magus Kazin arasında düzenlenmiş bir miras belgesiydi."

"Bir şey mi buldun?"

Tanrı hiç de şaşırtıcı olmayan bir sessizlikle yanımda bitiverdi. "Evin kardeşlere miras kaldığını gösteren bir belge. İki kardeş. Yani burada yaşayanlar onlar ise." Bu aynı zamanda Galen Kazin'in çocuğun annesi olsa bile bekâr olduğu anlamına geliyordu. İşçi sınıfında buna sık rastlanılır ve utanç verici olarak da görülmezdi. Ama Garden District'te bir ev sahibi olmak için insanın ya soylu bir aileden gelmesi ya da yaptığı iş sayesinde zenginleşmesi gerekirdi. Bu bölgede evli olmayan annelere pek rastlanmazdı. "Baba nerede acaba?"

"Dışarıdaki adamın baba olmadığı ne malum? Belki kadının ağabeyi değildir." Sustu. "Belki de ikisi birdendir."

Dudaklarım kıvrıldı. Öyle bile olsa bu, tanrıların onları ve bebeği öldürmesi için bir neden değildi. Tanrılar ve ilkeller hakkında okuduğum hikâyelere bakarak bunu umursayacaklarını bile sanmıyordum.

Çalışma odasında tanrıların onları neden öldürdüğüne dair ipucu verebilecek başka bir şey yoktu. Gerçi buna cevap verebilecek ne bulabileceğimden de emin değildim. Yaptıkları kötülükleri anlatan bir günlük mü?

"Hayal kırıklığına uğradın."

Başımı kaldırıp tanrıya baktım, bahçeye bakan pencerenin önünde duruyordu, sırtı bana dönüktü. "O kadar belli oluyor mu?"

"Hiçbir şey elde edemedik sayılmaz. Büyük ihtimalle kardeş olduklarını ve birinin bekâr bir anne olduğunu biliyoruz. Anneleriyle babalarının adını da biliyoruz."

"Doğru." Ama bu bize ne anlatıyordu ki? Defteri kapatıp bağcığı tekrar bağladım. "Sana bir şey soracağım."

"Öyle mi?"

Başımı salladım. "Bunu sormak kabalık olabilir."

Tanrı bana doğru kaymıştı. Tam olarak böyle hareket ediyordu, ayağındaki çizmeler yere değmiyormuş gibi. Masanın öbür tarafında durdu. "İçimden bir ses bunun sormana engel olmayacağını söylüyor."

Yine sırıtacak gibi oldum. "Tanrıların ölümlüleri öldürmesiyle neden ilgileniyorsun? Bunu umursamadığını ima etmeye çalışmıyorum. Gerçi hiç iyi yanın olmadığını söylemiştin ama..."

"Biri hariç" diye sözümü kesti, sesi gülümsüyormuş gibi çıkmıştı.

"Evet, onun dışında."

Uzun müddet bir şey söylemedi, göremesem de bakışlarını hissedebiliyordum. "İzin ver ben de aynı soruyu sana sorayım. Sen neden ilgileniyorsun? Onları tanıyor muydun?"

Yine kollarımı kavuşturdum. "Neden ilgileneyim ki? Bir bebeği öldürmeleri dışında ne gibi bir neden olabilir?"

Başını salladı.

"Onları tanımıyordum." Oflayarak çalışma odasını gözden geçirdim, büyük ihtimalle bir daha okunmayacak kitaplara, bir daha kıymetleri bilinmeyecek biblolara baktım. "Bir tanrı bir ölümlüyü öldürüyorsa nedeni işlenen suçtur" diye başladım. Tanrıların kurnazlıkları da buradaydı. Neyin hakaret olduğuna, neyin ceza gerektirdiğine ve cezanın ne olacağına onlar karar veriyordu. "Ve hepiniz... ibreti âlem olsun diye ceza vermeyi seviyorsunuz."

Başını eğdi. "Bazıları seviyor."

"Ceza başkalarına mesaj vermeyi amaçlar. Ne suç işlendiğini herkes bilir" diye devam ettim. "Tanrılar gece yarısı birilerini öldürüp cesetleri alarak arkalarında hiçbir şey bırakmadan gitmez. Burada ise bilinmesini istemiyor gibiler. Bu da, ee, hiç normal değil."

"Haklı olabilirsin." Yürürken bir parmağını masanın kenarına sürttü, parmağının ses çıkarmadan kayışı dikkatimi çekti. "Mese-

leyle bu kadar ilgilenmemin nedeni de bu. Böyle bir cinayeti ilk kez işlemiyorlar."

Bakışlarımı elinden ayırdım. "Öyle mi?"

Başını iki yana salladı. "Son bir ayda en az dört kişiyi daha bu şekilde öldürdüler. Cesetlerin bazılarını alıp götürdüler, geride bıraktıkları çok nadir. Ama bunu neden yaptıklarına dair tek delil bırakmadılar."

Şaibeli kaybolmalara veya tuhaf ölümlere dair bir şey duydum mu diye hatırlamak için hafızamı zorladım ama duymamıştım.

"Şimdi yedi ölümlü etti." Parmağını lambanın cam küresinde gezdirdi. "Çoğu yirmili otuzlu yaşlarında. İki kadın. Dört erkek. Bir de bebek. Bildiğim kadarıyla hiç bu akşamki kadar küçük birini öldürmemişlerdi. Tek ortak yanları hepsinin Lasanialı olması" dedi parmaklarını boncuklu zincire dolayarak. Bir klik sesiyle lambayı söndürdü, oda yine ay ışığına boğuldu. "İçlerinden biri... dost gözüyle baktığım biriydi."

Bunu beklemiyordum. Tanrılar ölümlülerle arkadaşlık etmediğinden değil. Hatta ölümlülere âşık olan tanrılar da olmuştu. Gerçi sayıları fazla değildi. Çoğu şehvete kapılırdı ama arkadaşlık da kurabiliyorlardı.

"Şaşırdın" dedi tanrı.

Nasıl anladığını merak ederek kaşlarımı çattım. "Sanırım tanrıların bizden çok daha uzun yaşadıkları halde bir ölümlünün ölümünden rahatsız olmaları beni şaşırttı. Bunun yanlış olduğunu biliyorum" diye ekledim hemen. "Öldürülmüş de olsa ölümlü bir dost hâlâ... dosttur."

"Evet."

Hem bir dostu kaybetmek zor olmalıydı. Pek dostum yoktu. Eh, aslında düşününce Ezra ve Sör Holland'ı saymazsam *hiç* dostum yoktu. Yine de bir dostu kaybetmenin bir parçanı kaybetmek gibi olacağını tahmin edebiliyordum. Hiçliğin göğsümde korkunç bir sancı bırakarak beni terk etmeye başladığını hissediyordum. Onu geri getirmeye kalkmadım. Şu anda buna gerek yoktu. "Dostun için çok üzüldüm."

Göz açıp kapayıncaya kadar yanıma geldi, şimdi ancak bir metre kadar uzağımdaydı. Aynı anda hem geri çekilmek hem de ona doğru atılmak istedim. İkisini de yapmayarak olduğum yerde kaldım.

"Ben de öyle" dedi az sonra.

Başlığının içindeki gölgeleri dikkatle incelesem de yüzünü göremedim. "Ama sen... ne yaptıklarını biliyordun. Onları bu yüzden takip ettin. Peki neden engel olmadın?"

"Oraya benden önce varmışlardı." Parmağını tekrar masanın köşesinde kaydırmaya başladı. "Onları bulduğumda iş işten geçmişti. Hiç değilse birini yakalamayı planlamıştım. Konuşmak için yani. Ne yazık ki planlarım değişti."

Boynumu uzatıp yüzüne bakarken kalbim duracak gibiydi. "Daha önce de dediğim gibi, bu işe karışmanı ben istemedim." Eline, masanın pürüzsüz yüzeyinde kayan uzun parmağına baktım. "Planlarını değiştirmeyi sen kendin istedin."

"Galiba öyle." Başını eğdi, şimdi yüzümün ne kadarını görebildiğini merak ettim. Birden şüpheyle ürperdim. Acaba... "Dürüst olmak gerekirse, bu kararımdan rahatsızım. Yoluna devam etmene izin verseydim kesinlikle ölecektin ama ben de planımı başarıyla uygulamış olacaktım."

Buna ne cevap vereceğimi bilemedim. "Dediğim gibi, galiba şanslıyım."

"Ve benim de daha önce dediğim gibi" dedi parmağını dalgın dalgın gezdirmeyi bırakıp masanın kenarını sıkıca kavrayarak, o kadar sıkı kavramıştı ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. Kenetlediğim kollarımı çözdüm, alarma geçerken kalbim deli gibi atmaya başladı. "Acaba gerçekten şanslı mısın?"

Vücudum yine aynı reaksiyonu verdi. Şüphe yok olurken kaskatı kesildim. Uzun bir sessizlik oldu, tanrı bir elini kaldırıp başlığını aşağı çekti. Yüzü gizliyken dikkatli bakışlarını hissediyordum. Şimdi ise görüyordum.

"O tanrıların bunu neden yaptığını merak ettiğini biliyorum ama bu evden çıktığın an bu işi kurcalamayı bırakman gerekiyor. Seni ilgilendiren bir mesele değil."

Sözleriyle bam telime basmıştı. Hayatım üzerindeki azıcık kontrolümü de elimden kaçırmayacaktım. Gerilim boynuma doğru tırmanırken gözlerimi gözlerine diktim. "Beni neyin ilgilendirip neyin ilgilendirmediğine sadece ben karar veririm. Ne yaptığım da yapmadığım da kimseyi ilgilendirmez. Bir tanrıyı bile."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" dedi yine o sinirlerimi bozan fazla yumuşak ses tonuyla.

"Evet." Elimi yavaşça hançerime doğru götürmeye başladım. Bana karşı hiçbir kötü niyet belirtisi sergilememişti ama işi şansa bırakamazdım.

"Yanılıyorsun."

Parmaklarım hançerin sapını okşadı. "Belki de öyledir ama bu yaptıklarıma karışamayacağın gerçeğini değiştirmiyor."

"Bunda da yanılıyorsun."

Bütünüyle yanılıyordum. Aslında kimse bir tanrıya baskın gelemezdi. Kraliyet bile. Ölümlü saltanatların otoritesi daha çok göstermelikti. Gerçek güç ilkellerde ve onların tanrılarındaydı. Ve tüm ilkeller, tüm tanrılar Tanrıların Kralı'na hesap verirdi. Hayat İlkeli'ne.

Ama hal böyle diye bu durumdan hoşlanmak zorunda değildim, tanrının yırtıcı bakışlarından da. "Sana itaat etmem için gözümü korkutmaya çalışıyorsan hiç uğraşma. İşe yaramıyor. Korkmuyorum."

"Pek çok şeyden korkman gerekir."

"Hiçbir şeyden korkmuyorum, sen de dahil."

Bir anda birkaç adım ötemde beliriverdi. Sonra tam karşıma dikilip parmaklarıyla çenemi tuttu. Bu kadar hızlı hareket etmesinin yarattığı şok elinin temasıyla vücuduma yayılan elektrik akımının yanında sönük kaldı. Bu akım şimdi güçlüydü. Daha keskin.

Kafamı yukarı kaldırırken eli buz gibiydi. Parmaklarını etime batırmamıştı, çok sıkı da tutmuyordu. Çenemdeki eli soğuktu ama buz gibi bir damga kadar da yakıcıydı.

"Ya şimdi?" dedi. "Korkuyor musun?"

Çenemi sıkı tutmadığı halde kalbim kafeste bir kuş gibi çırpınırken yutkunmakta zorlandım. "Hayır" dedim güçlükle. "Korkmaktan çok sinir oluyorum."

Bir anlık sessizlikten sonra, "Yalan söylüyorsun" dedi.

Haklıydı. Yalan söylüyor sayılırdım. Bir tanrı bana dokunuyordu. Nasıl korkmazdım? Ama nedense dehşete kapılmamıştım. Belki öfkem yüzündendi. Belki de bu gece gördüklerimin yarattığı şoktan, insanın cesaretini kıran dokunuşundan ya da bana zarar vermek istese şimdiye dek defalarca yapabileceği gerçeğindendi. Doğacak sonuçları umursamayan parçam yüzünden de olabilirdi.

"Biraz" dedim, sonra da atağa geçtim. Hızla. Hançeri çektiğim gibi boğazına dayadım. "Korkuyor musun?"

Sadece hançerin sapına kayan gözleri kıpırdadı. "Gölge taşı mı? Bir ölümlü için görülmemiş bir silah. Böyle bir silahı nasıl buldun?"

Gerçeği söyleyemezdim. Gölge taşından bir hançerin bir tanrıya, hatta gücü zayıflatılmış bir ilkele neler yapabileceğini öğrenen bir atam tarafından bulunduğunu ona söyleyemezdim. O yüzden yalan söyledim. "Üvey abindi."

Tanrı koyu renk kaşlarından birini kaldırdı.

"Ödünç aldım sayılır."

"Ödünç mü aldın?"

"Son birkaç yıldır bende" diye ekledim.

"Bana çalmışsın gibi geldi."

Cevap vermedim.

Gözlerini yüzüme dikti. "Neden ölümlüler diyarında böyle bir hançere pek rastlanmadığını biliyor musun?"

"Biliyorum" dedim, oysa bilmiyormuşum gibi yapmam daha mantıklı olurdu. Ama ona dayılanabileceği çaresiz bir ölümlü olmadığımı gösterme isteği mantığa baskın gelmişti.

"O zaman taşın bir ölümlü için son derece zehirli olduğunu da biliyorsundur" dedi, elbette bunu da biliyordum. Taş bir ölümlünün kanıyla temas ederse, ölümlü aldığı yaradan ölmese bile gölge

taşı onu yavaş yavaş öldürürdü. "Peki bu bıçağı bana karşı kullanmaya kalkarsan olacakları da biliyor musun?"

"Sen biliyor musun?" dedim kalbim deli gibi atarken. Akkor haline gelmiş pırıltı gözbebeklerinin arkasında titreştikten sonra ışık saçan incecik filizler halinde gözlerinin gümüş rengine sızmaya başladı. Bunu görünce Ölüm İlkeli'nden sızan ether'in etrafa saçılışını hatırladım.

"Biliyorum. Bahse girerim sen de biliyorsun. Ama yine de deneyeceksin." Gözleri hançeri etine bastırdığım yere kaydı. "Bunu biliyor olmamın aklıma dilinin ağzımdaki tadını getirmesi tuhaf değil mi?"

Kaşlarımı çatsam da bütün vücuduma bir ateş bastı. "Evet, biraz..."

Tanrı öyle hızlı hareket etti ki göremedim bile. Bileğimi tutup çevirerek beni kendi etrafımda döndürdü. Ne olduğunu anlayamadan hançeri karnıma dayamıştı. Diğer elini boğazımdan çekmemişti bile.

"Bu adil değil" dedim soluğum kesilerek.

"Ve sen, *liessa*, çok cesursun." Başparmağı çenemi okşadı. "Ama bazen cesaretin dozu kaçabiliyor." Sözlerinin kasvetli ipeksiliği beni hapsetti. "Neredeyse aptallığın sınırına dayanıyor. Aptalca bir cesaret sergileyenler hakkında ne öğrendim biliyor musun? Mantıklı davranıp ölümden kaçmak yerine hızla ölüme koşmalarının bir nedeni var. Senin nedenin ne? O korkuyu bastıran ve seve seve ölüme koşmana neden olan ne?"

Sorusu beni afallattı. Nabzım hızla atmaya başladı. Yaptığım bu muydu? Seve seve ölüme mi koşuyordum? İçimden gülmek geldi ama sonra o pek de gizli olmayan, o... umursamayan parçamı hatırladım. Kendimi dizginlememe engel olan, sağduyuya baskın gelen parçamı. "Ee... bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?" Kelimeler ağzından dalgalanırcasına çıktı.

"Sinirlendiğim zaman ipe sapa gelmez şeyler söylerim. Tehdit edildiğimde ya da biri bana emir verdiğinde de öfkelenirim" diye fısıldadım. "Bir gün çenem yüzünden başımın belaya gireceğini ve dikkatli olmam gerektiğini söyleyen çok oldu."

"Görüyorum ki bu tavsiyeyi pek dikkate almışsın" dedi. "Bir tehdide daima öfkeyle karşılık vermek pek de akıllıca bir seçim değil."

"Şimdiki gibi mi?"

Tanrı beni göğsünde tutmaya devam ederken cevap vermedi, başparmağı yavaşça ileri geri okşamaya devam ediyordu. O kadar güçlüydü ki ether kullanmasına bile gerek yoktu. Bileğini sertçe bükerek işimi çok rahat bitirebilirdi.

İşte o zaman bu tanrının bana gösterdiği iyi niyetin sonuna gelmiş olabileceğimi fark ettim.

Ağzım kurudu, az sonra olacaklardan duyduğum korku göğsüme çöküverdi. Ölümün eşiğindeydim. "Bitir bari şu işi."

"Hangi işi?"

"Öldür beni diyorum" dedim, kelimeler yün gibi dilime yapışıyordu.

Tanrı başını hafifçe eğdi. Konuştuğunda nefesi yanağıma vuruyordu. "Seni öldürmek mi?"

"Evet." Tenim tuhaf şekilde gerilmişti.

Başını geri çekince bir kaşını kaldırdığını gördüm. "Seni öldürmek aklımdan bile geçmedi."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

İçimi bir şaşkınlık kapladı. "Neden?"

Tanrı bir müddet sustu. "Cidden seni öldürmeyi neden düşünmediğimi mi soruyorsun?"

"Sen bir tanrısın" dedim, doğru mu söylüyordu, yoksa benimle oynuyor muydu bilmiyordum.

"Sence bu yeterli bir neden mi?"

"Değil mi? Seni tehdit ettim. Sana hançer çektim."

"Bir kereden de fazla" diye düzeltti.

"Ayrıca kaba davrandım."

"Bir hayli."

"Kimse bir tanrıyla böyle konuşamaz, bir tanrıya böyle davranamaz."

"Genelde yapmazlar" dedi. "Yine de bu gece içimden cinayet işlemek gelmiyor."

Pencereden dışarı bakarken ses tonundan yalan söyleyip söylemediğini anlamaya çalışıyordum. "Beni öldürmeyeceksen bıraksan iyi olur."

"Beni bıçaklamaya kalkacak mısın?"

"Umarım... kalkmam."

"Umarım mı?"

"Bir daha emir vermeye ya da beni tutmaya kalkarsan büyük ihtimalle o umudu da yitireceğim" dedim.

Bedeni hafif bir kahkahayla sarsıldı, benimki de. "En azından dürüstsün."

"En azından" diye mırıldandım sırtımdaki soğuk ağırlığını görmezden gelmeye çalışarak. Bedenini hissetmeyi. Bedeni beni korkutmuyordu. Hatta rahatsız bile etmiyordu ki bu da benim neyim var diye düşünmeme yol açıyordu. Çünkü gevşeyerek ona yaslanmak isteyen sırt ve boyun kaslarımla savaşıyordum.

Elini çenemden çekince hızla döndüm. Tanrı geri çekildi, bir anda masanın diğer tarafına geçiverdi.

"Dikkatli ol" dedi başlığını kafasına geçirip yüzünü karanlıklar içinde bırakırken. "Gözüm üzerinde."

4. Bölüm

Karanlıkta ağır ağır derin bir nefes aldım. Kaslarım gerildi. "Şimdi" dedi emreden ses.

Hızla dönüp hançeri fırlattım, az sonra yumuşak bir çarpma sesi yanıt verdi. Bıçağın nereye saplandığını görme hevesiyle elimi gözümdeki bağa atmıştım ki boğazımın altında çeliğin soğuk basıncını hissettim. Donup kaldım.

"Ya şimdi?" dedi biri usulca.

"Bağışlaman için ağlayıp yalvarayım mı?" dedim.

Hafif bir kahkaha sesi geldi. "Bu ancak niyeti seni öldürmek olmayan birinde işe yarar."

"Ne yazık" diye mırıldandım.

Sonra saldırıya geçtim.

Bıçağı tutan eli bileğinden yakaladım, kolu bükerek kendimden uzaklaştırarak bastırdım. Kesik bir çığlık duyunca vahşice gülümsedim. Parmaklarımı tendonlara, tam o noktaya bastırdım. Kol boydan boya kasılırken parmaklar refleks olarak açıldı ve kısa kılıcın sapı elime düşüverdi. Eğilip bir tekme savurarak çizmemi bacağına geçirdim. Ağır vücut bir hırıltıyla yere devrildi.

Kılıcı yerde yatan bedene doğrultarak gözlerimdeki bağı çekip çıkardım. "Bu cevap yeterli oldu mu?"

Sör Braylon Holland batı kulesinin taş zemininde yatıyordu. "Hem de nasıl."

Sırıtarak kalın saç örgümü omzumun üstünden geriye attım.

Sör Holland hafifçe inleyerek doğrulup ayağa kalktı. Benden en az yirmi yıl önce doğmuş olduğu halde koyu esmer teninde tek

bir kırışık olmadığı için çok daha genç duruyordu. Bir defasında bir tanrı çağırıp ebedi gençlik mi istediğini soran muhafızlarından birine sırrının her gece bir şişe viski içmek olduğunu söylediğini duymuştum.

O kadar içse kesin ölürdü tabii.

"Ama hedefi ıskaladın" dedi siyah pantolonunun tozunu silkelerken. Üstünde kraliyet muhafızlarının sarılı-morlu iğrenç üniforması yokken sıradan bir muhafız gibi görünüyordu. Onu hiç şık giysiler içinde görmemiştim. "Kendini hayli geliştirmen gerekiyor."

Kaşlarımı çatarak duvara dayalı duran mankene döndüm. Zavallıcık haşat haldeydi. Sayısız bıçak yarasından pamuklar ve samanlar fırlamıştı. Keten gömleği yıllardır defalarca değiştirilmişti. Bu mankeni Tavius'un odasından aşırmıştım, tahta omuzlarından aşağısı lime limeydi. Saman ve çaputlarla doldurulmuş çuval bezinden kafası acınacak şekilde bir tarafa yatmıştı.

Daracık pencereden giren güneş ışığı mankenin göğsüne saplanmış demir hançerin sapına vuruyordu. "Hedefi nasıl ıskalamış oluyorum?" dedim elimle alnımın terini silerken. Yaz... gitgide dayanılmaz hale geliyordu. Geçen hafta yaşlı bir çift Croft's Cross'taki küçük dairelerinde ölü bulunmuştu, sıcak çarpmasından ölmüşlerdi. İlk değillerdi, korkarım son da olmayacaklardı. "Göğsüne nişan almamı söylemiştin. Ben de tam göğsünden vurdum."

"Kalbe nişan almanı söylemiştim. Kalp sağ tarafta mı oluyor Sera?"

Dudaklarımı büzdüm. "Göğsünün herhangi bir yanından bıçaklanan biri hayatta kalabilir mi yani? Çünkü eminim ki hayır, kalamaz."

Kılıcı elimden alıp mankene doğru yürürken attığı bakıştan hiç de etkilenmediği belli oluyordu. Maalesef bu bakışa hayli alışkındım.

Hançeri çekip çıkardı. "Böyle bir yara alıp da kurtulmaları mümkün değil ama acısız ve asilce bir ölüm olmayacağından itibaren bundan zarar görür."

"Beni öldürmeye kalkan birinin canını asilce almayı neden umursayayım ki?" dedim, bunun son derece yerinde bir soru olduğunu düşünüyordum.

"Pek çok nedenden Sera. Saymama gerek var mı?"

"Hayır."

"Çok yazık. Bir şeyler sayıp dökmeye bayılırım oysa" dedi bir inilti koyuvererek. "Tatlım, tehlikelerle dolu bir hayat sürüyorsun."

"Bu hayatı ben seçmedim" diye homurdandım.

Sör Holland alaycı bir ifadeyle bir kaşını kaldırdı. "Sen Prenses Ezmeria gibi korunmuyorsun" dedi küçük pencerenin karşısındaki duvara asılı silahlara doğru yürüyerek. Kılıcı daha ağır, daha uzun kılıçların yanına yerleştirdi. "Odanın kapısında nöbet tutan ya da başkentte cirit atarken arkanı kollayan kraliyet muhafızları yok."

"Ben başkentte cirit atmıyorum."

Bu seferki bakışı işin aslını bildiğini söylüyordu. "Çoğu insan senin kim olduğunu fark etmiyor olabilir" diye devam etti ben bir şey söylememişim gibi. "Ama bu, hakkında söylentiler duyan ve bir hizmetçi olmadığını, damarlarında Mierel kanı taşıdığını anlayan birileri olmadığı anlamına gelmez. Her şey içlerinden birinin amaçlarına ulaşmak için seni kullanabileceğini düşünen birine söylemesine bakar."

Dişlerimi sıktım. Son üç yıl içinde aslında bir prenses olduğumu öğrenip beni kaçırmaya kalkan iki kişi olmuştu. Bu işin sonu *onlar için iyi* olmamıştı ama bundan ben sorumlu değildim.

Tavius sorumluydu, söylentinin arkasında Tavius'un olduğuna inanıyordum.

"Sadece bu da değil, lordlarının başına gelenlerin Vodina Adaları'nda duyulması an meselesi. Muhakkak bir kuşatma girişiminde bulunacaklar." Sör Holland bana döndü. "Sen de tahta ulaşmak için kılıçtan geçirdikleri kişilerden biri olacaksın."

Ben zaten ölü sayılırdım. Çoğunlukla görmezden gelinen bir ölü. Ama her neyse...

"Sonra bir de varis var" dedi Sör Holland soğuk bir sesle. "Kendisi geçen hafta ahırda olanlardan ötürü hâlâ çok kızgın."

"Evet, ben de aptallığı ve yeteneksizliği yüzünden o atı kırbaçladığı için ona hâlâ çok kızgınım" dedim sertçe. "Ne zaman görsem yine yumruklamak istiyorum."

"O hayvana yaptığı iğrenç olsa da Lasania varisinin gözünü morartmak, sonra da onu aynı ata yaptığı gibi kırbaçlamakla tehdit etmek pek de akıllıca değildi."

"Ama gerçekten çok tatmin ediciydi" dedim sırıtarak.

Sör Holland bunu duymazdan geldi. "Prens şimdiye dek tahta çıkmış olmalıydı. Prenses Kayleigh *hastalanıp* Irelone'a dönmek zorunda kalmasaydı büyük ihtimalle çıkmıştı da." Omzunun üstünden bana baktı, ceviz rengi gözlerini gözlerime dikince hemen sırıtmayı bıraktım. "Eminim senin bu işle bir ilgin yoktur."

"Prenses Kayleigh çok hasta ve tedavi için dönmek zorunda kaldı. Tavius kendine başka bir eş seçebilirdi. Her neyse, zaten tahta çıkamayacak ve ayyaş ve şehvet düşkünü bir domuz olmanın ötesinde sorumluluk alamayacak kadar da tembel. O yüzden de evliliği elinden geldiği kadar erteleyecek."

"Ayrıca sanırım Prenses Kayleigh'nin hastalığının ele geçirdiğin iksirle hiçbir ilgisi yoktur, rengini soldurup midesini bozan o iksir değildir."

Yüzümden bir şey belli etmemeye çalıştım. "Neden bahsettiğini hiç bilmiyorum."

"Berbat bir yalancısın."

Hayal meyal duyulan bir ses kafamda *yalanlar* diye yankılandı. Duymazdan gelmeye çalıştım. O evin çalışma odasına girdiğim geceden sonra iki haftadır yaptığım gibi. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Sandığından çok daha fazlasını biliyorum Sera."

Hafiften midem bulandı. Gerçekten başkentte cirit attığım zamandan mı bahsediyordu? Yani Luxe'ta? Tanrılar, umarım öyle değildi. Sör Holland tam olarak baba yerine koyduğum biri olmasa da orada yaptıklarımı bildiğini düşününce içimden kusmak geliyordu.

Bunu düşünemiyordum bile, o yüzden de kafamdan attım. "Tavius'la başa çıkabilirim."

"Güç bela" dedi Sör Holland, bunu duyunca kaskatı kesildim. "O da daha hızlı olduğun için. Bir gün Tavius'un şansı yaver gidecek. Yeterince hızlı olamayacaksın." Sör Holland'ın yüzü yumuşadı. "Bu konuyu gaddarlık olsun diye açmadım ama sen buradan gidene kadar Tavius bir tehdit."

Gaddarlık etmediğini biliyordum. Sör Holland bunu asla yapmazdı. Sadece bir gerçeği ortaya koyuyordu. Ama Lasania'dan ayrılmamın tek bir yolu vardı, o da ölümdü. İçimi çektim. "Tüm bunların asil ve acısız bir ölümle ne ilgisi var?"

"Ölmekte olan bir insanın yine de silah kullanabileceği gerçeğinin yanı sıra bir düşman nadiren kendi tercihiyle düşman haline gelir. Genelde başkalarının tercihleri neticesinde ya da kontrol edemedikleri durumlar yüzünden düşman haline gelirler. Bunu herkesten çok senin anlamanı beklerdim."

Vodina Adaları lordlarından değil, kontrol edemediği koşullar yüzünden çaresizliğe düşen, kendini aklından hiç geçirmediği şeyler yaparken bulanlardan bahsettiğini biliyordum. Hayatta kalabilmelerinin tek yolu bu olduğu için bir başkasının kâbusu haline gelen ölümlülerden bahsediyordu.

Durduğum yerde huzursuzca kıpırdanırken utançtan ensem yanıyordu.

Sör Holland bakışlarını yüzümde gezdirdi. "Neler oluyor Sera? Son birkaç gündür keyifsizsin. Sorun ne?"

"Sorun..." dedim gerisini getiremeyerek. Pekçok sorun vardı, ilki de Sör Holland'ın bana hâlâ her gün idman yaptırmasıydı. Bunu nedeni sadece kendimi savunmam gereken bir durumla karşılaştığımda ya da kraliçe özel bir meselesini halletmek için yeteneğimi kullanmaya karar verdiğinde hazırlıklı olmamı sağlamak değildi.

Sör Holland hâlâ Lasania'nın kurtuluşunun bir parçasıymışım gibi davranıyordu. Ölüm İlkeli beni almaya gelecekmiş gibi. Yine de İlkel'in bana ne dediğini söylemeye içim elvermiyordu. Hâlâ

umut olduğuna inanmaya ihtiyacı olduğunu düşünüyordum çünkü hiçbir şey Çürüme'yi yayılmaktan alıkoyamazdı. Bunu yapmak için bildiğimiz tek yol İlkel'i öldürmekti.

Ayrıca Çürüme gittikçe artıyordu. Son bir ayda birkaç sağanak olmuştu ama dişe dokunur yağışlar değildi. Bundan önce fırtınaların getirdiği dolu sebzeleri ezerek dümdüz etmişti. İnsanlar mısır tarlalarının geçen yılın yarısı kadar mahsul vereceğinden endişeleniyordu.

Lasania daha ne kadar böyle devam edebilirdi?

Kazin kardeşler öldürülmüştü. O küçük bebek de öyle, neden öldürüldükleri sorusu cevapsız kalmıştı.

Ertesi gün yaşadıkları mahalleye gidip Kazin ailesini soruşturmuştum. Babalarının bir yıl önce öldüğünü öğrenmiştim. Kimse aile ya da kardeşler hakkında kötü bir şey söylememişti. Galen'ın sevimli ve utangaç biri olduğunu, onu sık sık sabahın erken saatlerinde bebeğiyle birlikte yakındaki bahçelerde gezerken gördüklerini söylüyorlardı. Kimse bebeğin babasının kim olduğundan emin değildi ama hamile olduğunu öğrendikten sonra kadını terk eden bir serseri olduğunu düşünüyorlardı. Magus'un çapkın ama sadık ve dost canlısı olduğu söyleniyordu. Sonunda Carsodonia muhafızlarından biri olduğunu öğrendim. Kraliyet muhafızları ya da kraliyet şövalyeleri gibi yüksek rütbeli değilse de şehrin koruyucularından biriydi. Acaba onu daha önce görmüş müydüm? Wayfair'in koridorlarında yanından geçmiş miydim? Binlerce muhafızdan biriydi, ismi vardı ama cismi yoktu. Ayrıca dört diğer ölümlünün daha öldürüldüğü bilgisi vardı.

Gözüm üzerinde.

Ensemden buz gibi bir ürperti geçti. Bir de *o* vardı. Adını bilmediğim tanrı. Gerçekten bir tanrıyı tehdit ettiğimi tam olarak idrak edebilmem bir hafta almıştı. Ve öptüğümü. Beni öpmesinden haz aldığımı. Çözemediğim şey ise onun yanında kendimi neden iyi hissettiğimdi. Buna hâlâ bir anlam veremiyordum ama Carsodonia sokaklarında yürürken acaba beni izliyor mu diye düşünmekten de kendimi alamıyordum. Ve son derece dangalak, şuursuz ve

dengesiz bir yanım onunla yeniden karşılaşmayı umuyordu. Beni neden öptüğünü bilmek istiyordum. Kendimizi saklamanın başka yolları da vardı, diğer tanrılardan uzaklaşmak gibi mesela.

Bakışlarım kapalı kapıya kaydı. "Bilmem. Galiba havamda değilim."

Sör Holland yaklaşıp hançeri bana verdi. "Hepsinin bu olduğuna emin misin?"

Başımı salladım.

"Sana inanmıyorum."

"Sör Holland..."

"İnanmıyorum" diye üsteledi. "Neden hâlâ her gün idman yaptığımızı biliyor musun?"

Söylemek istediğim şeyler içimde kaynaşırken hançerin sapını daha sıkı kavradım. "Dürüst olmak gerekirse bunu neden yaptığımızı bilmiyorum."

Sör Holland'ın kaşları yukarı kalktı. "Bu cevap gerektirmeyen bir soruydu Sera."

"Eh, buna hiç gerek yoktu" dedim sertçe. "Ne anlamı var?"

Sör Holland'ın yüzünden bir şok dalgası geçti. "Anlamı mı? Lasania'daki herkesin hayatı..."

"Çürüme'ye son vermeme bağlı" diye sözünü kestim. "Biliyorum. Doğduğumdan beri bunun bilinciyle yaşıyorum. Çürüme'nin bir çiftlikten diğerine yayıldığını gördüğüm her sefer tek düşünebildiğim de bu. Yağmurun yağmadığı, güneşin ekinleri kavurmaya devam ettiği her gün, kışın ne getireceğini düşündüğüm her sefer tüm bu hayatları düşünüyorum." Derin bir nefes aldım ama bana öğrettiği gibi tutmadım. Hava için yer yoktu. "Gemilerimizden birinin ele geçirildiği ya da yine kuşatma olacağı söylentisinin yayıldığı her sefer bunu düşünüyorum. Uyumaya çalışırken, yemek yerken ya da herhangi bir şey yaparken düşünebildiğim tek şey Bakire olarak Ölüm İlkeli'ne layık bulunmadığım oluyor."

"Layık olmadığın doğru değil. Sen lanetli falan değilsin. İçinde hayat kıvılcımı taşıyorsun. *Umut* taşıyorsun. Bir *gelecek* vaadi taşıyorsun. Ölüm İlkeli'nin ne düşündüğünü bilmiyorsun."

"Başka ne düşünüyor olabilir?" dedim sert bir sesle.

Sör Holland başını iki yana salladı. "Çürüme'nin sorumlusu sen değilsin."

Bu saçmalığa az kalsın gülecektim. Bazıları ilkellerin öfkeli olduğuna inanıyor, Çürüme'yi de gazaplarının bir göstergesi olarak görüyordu. Bu yüzden tapınaklara doluşup ibadet ediyor, başarısız evliliklerden sahte putlara kadar her şeyi suçluyorlardı. Gerçeğe yaklaşmışlarsa da diğerlerinin suçun kraliyette olduğuna inandığının farkında değillerdi. Diğerleri ise kötüleşen hava koşulları ve toprak için hiçbir şey yapılmadığını düşünüyordu. Onlar da haklıydı. Kraliyet bütün yumurtaları aynı sepete koymuştu ve o sepet de bendim. Şimdi kraliyet kurutulabilecek ya da konservesi yapılabilecek ürünleri stoklamaya başlamış ve daha dayanıklı mahsullerin ekilmesini emretmişti. İttifaklar kurmaya çalışmışlardı, hiçbiri Vodina Adaları'yla olduğu kadar kötü sonuçlanmasa da diğer krallıklar kendi halkını doyurmaktan aciz bir krallığı başına bela etmek istemiyordu.

Lasania'nın sonuna yaklaştığını bilenlerin sayısı bir elin parmaklarını geçmiyordu. Kral Roderick'in yaptığı anlaşma belli bir süreliğine geçerliydi. Sadece bir İlkel'e söz verilmiş değildim. Doğumum anlaşmanın süresinin dolduğunun bir göstergesiydi. Ölüm İlkeli beni kabul etmiş olsaydı bile Lasania yıkımına doğru ilerlemeye devam edecekti.

Bir parmağımı bıçağa sürttüm. Bir tanrı beynine ya da kalbine gölge taşı saplanarak öldürülebilirdi. Bıçak vücudunda bırakılırsa da felç olurdu. Ama ilkeller farklıydı. Bir ilkelin kalbine ya da beynine saplanan gölge taşı sadece yaralanmasına neden olurdu, öldürmezdi. İlkeli zayıflatsa da gölge taşına karşı tamamen savunmasız hale getirmezdi.

Ama öldürülebilirlerdi.

Aşkla.

Onu kendine âşık et, zaafı haline gel, sonra da işini bitir.

Hayatım boyunca buna hazırlanmıştım. Hançer, kılıç ve ok kullanmakta ustalaşmıştım ve iş göğüs göğüse çarpışmaya varırsa

kendimi koruyabilirdim. İlkel'e çekici geleceğine inanılan şekilde davranmam için eğitilmiştim ve Jade Gözdeleri bana en tehlikeli silahın şiddet olmadığını öğretmişti. Onu kendime âşık etmeye hazırdım. Zaafı haline geldikten sonra onu öldürmeye.

Laşania'yı kurtarmanın tek yolu buydu.

Bir tanrı ya da ilkelle bir ölümlü arasında yapılan anlaşma, çağrıya cevap veren tanrının ya da ilkelin ölümü durumunda kendisine nimet bahşedilen kişinin lehine sonlanırdı. Bizim durumumuzda bu iki yüz yıl önce Lasania'yı eski haline getirmek için yapılan her şeyin geri geleceği ve sonsuza dek bu şekilde kalacağı anlamına geliyordu. Ben doğana kadar geçen yıllarda ailemin edindiği bilgi buydu.

Ama İlkel beni istememişti, yani bu bilgi şimdiye kadar hiçbir işe yaramamıştı. Bir şekilde... her şeyi mahvetmiştim. İlkel bana bakmış ve belki de içimde ne olduğunu görmüştü. Ne saklamaya çalıştığımı.

Aklıma annemin kızının Bakire olmasından gurur duyup duymadığını sorduğumda eski bakıcım Odetta'nın söyledikleri geldi.

Boğum boğum ve soğuk parmaklarıyla çenemden tutmuş ve şöyle demişti, *"Çocuğum, Kader Perileri hayatın ve ölümün dokunuşunu taşıdığını, olmaması gereken bir şey yaratıldığını biliyor. Annen korkmasın da ne yapsın?"*

Sorduğum bu değildi ama küçük bir çocuktum ve sadece... annemin benimle gurur duyup duymadığını öğrenmek istemiştim.

Üstelik tam da soracak insanı bulmuştum. Tanrılar onu bağışlasın ama Odetta bıçağın tersi kadar küt beyinli ve huysuzdu. Hep öyle olmuştu. Ama bana hiçbir zaman başkalarından farklı davranmamıştı.

O zaman ne demek istediğini pek anlamamıştım ama bazen acaba *yeteneğimden* mi bahsediyordu diye düşünürdüm. Ölüm İlkeli de bir şekilde yeteneğimi mi sezmişti? Bunun artık bir önemi var mıydı ki?

Çuvallamıştım.

"Bal gibi de sorumlusu benim" dedim, sonra hızla mankene dönüp hançeri fırlattım.

Hançer göğsüne, tam kalbin olması gereken yere saplandı.

Sör Holland mankene baktı. "Gördün mü? Kalbin nerede olduğunu biliyorsun. Bunu neden demin yapmadın?"

Ona doğru döndüm. "Gözüm bağlıydı."

"Ne olmuş?"

"Ne mi olmuş?" dedim. "Neden gözlerim bağlı talim yapıyorum? Yakında kör olmam falan mı bekleniyor?"

"Umarım beklenmiyordur" dedi Sör Holland soğuk bir sesle. "Bu egzersiz diğer duyularının bilenmesini sağlıyor. Bunu biliyorsun, ayrıca başka neyi bilmen gerek biliyor musun?"

"Her ne ise bana söyleyeceğinden eminim." Saç örgümü öfkeyle omzumdan geriye attım.

"Sorumlusu sen değilsin" dedi Sör Holland.

Sesinin tonunu duyunca boğazıma bir yumru oturdu. Yedi yaşındayken şehir dışındaki malikâneye giderken beni götürmediler diye başım ağrıyana kadar ağladığım zaman da benimle bu yumuşak ses tonuyla konuşmuştu. On bir yaşındayken bileğimi burktuğum zaman da, on beş yaşında hücumunu zamanında karşıyalamadığım için az kalsın bağırsaklarımın deşileceği zaman da bana aynı şefkati göstermişti. On yedinci doğum günümden aylar önce istemediğim halde Jade Gözdeleri'nin yanına gönderildiğim zaman da bana sevecen davranmıştı. Sör Holland ve üvey kız kardeşim Ezra bana bir çare –işe yaramayan bir ilaç– değil de gerçekten insanmışım gibi davranan yegâne iki kişiydi.

Boğazımı yakan yumruyu bastırarak nefes almaya çalıştım. "Evet, birinin bunu kraliçeye de söylemesi gerek."

"Annen..." Sör Holland bir elini kısacık kesilmiş saçlarından geçirdi. "Annen zor bir kadın. Söz konusu sen olduğunda onunla pek anlaşamıyoruz. Herhalde bunu sen de biliyorsundur. Ama tarih tekerrür ediyor ve annen de halkının sefalet çekmesini izlemekle yetiniyor."

"Öyleyse bir tanrı çağırıp bu sefaleti sona erdirmesini isteyebilir" dedim.

"Daha neler."

Tam bir şey söyleyecekken vazgeçip içimi çektim. Elbette bu mümkün değildi. Tapınaklara gidecek kadar çaresiz ya da aptal olanlara pek sık rastlanmazdı ama yine de gidenler vardı. Söylentiler duymuştum.

Şatodaki aşçılardan biri olan Orlano bir defasında küçükken komşularından birinin bir toprak sahibinin kızıyla evlenmek istediği için bir tanrıyı çağırdığından bahsetmişti, kızın babası evlenmelerine karşıydı.

Tanrı da bu dileğini yerine getirmişti.

Toprak sahibinin kızıyla evlenmesini sağlamıştı.

Mankene doğru yürürken midem bulanıyordu. Bunu yapan nasıl bir tanrıydı?

Bir bebeği öldüren nasıl bir tanrıydı?

"Ona layık olmadığını mı düşünüyorsun?" diye sordu Sör Holland usulca.

Sorudan sarsılarak karşıya baktım ama çuvaldan yapılmış mankeni gördüğüm yoktu. "Ölüm İlkeli, Roderick'in isteğini yerine getirme karşılığında bir konsort istedi. Sonra geldi ve beni, karşılık olarak istediği şeyi almadan gitti. Bir daha da gelmedi." Sör Holland'a baktım. "Sen olsan ne düşünürdün?"

"Belki de hazır olmadığını düşünmüştür."

"Neye hazır olmadığımı? Bir konsortun hazır olup olmadığını nasıl bilecek?"

Sör Holland başını iki yana salladı. "Belki de biraz daha büyümeni istemiştir. İnsanın on yedi-on sekiz yaşında yeterince olgunlaştığına ya da evliliğe hazır olduğuna inanmayanlar da var."

"Ya on dokuz? Yirmi? On dokuz yaşında herkes ya evleniyor ya da evlenmeye hazırlanıyor."

"Tavius evli değil. Prenses Ezmeria da. Ben de."

"Tavius'un evli olmamasının nedeni Prenses Kayleigh'nin hastalanması ve kendisinin de senin de bildiğin gibi tahta çıkamayacak kadar şehvet düşkünü, ayyaş bir domuz olmanın ötesinde sorumluluk alamayacak kadar tembel olması. O yüzden de evliliği elinden geldiğince erteleyecek. Ezra'nın ise başka planları var.

Sana gelince..." Kaşlarımı çattım. "Sen neden evlenmiyorsun?"

Sör Holland omuz silkti. "İstemiyorum da ondan." Bir an beni izledi. "Bence seni almaya gelecek" dedi. "İdmanlara devam etmemizin nedeni de bu. Ben umudu kesmedim Prenses."

Bir kahkaha attım. "Bana öyle deme."

"Ne demeyeyim?"

"Prenses" diye mırıldandım. "Ben prenses değilim."

"Sen ciddi misin?" Kollarını kavuşturarak beni yere sermeye ya da sivri, keskin şeylerle yaralamaya çalışmadığı zamanlardaki normal pozisyonunu aldı. "Nesin öyleyse?"

Neyim ben?

Ellerime baktım. Bu yerinde bir soruydu. Kraliyet soyundan geliyor olabilirdim ama hayatım boyunca sadece üç kez soylu muamelesi görmüştüm. Bana kesinlikle öyle davranılmıyordu. Tüm hayatımın odaklandığı tek şey... "Suikastçı?"

"Savaşçı" diye düzeltti Sör Holland.

"Yem?"

Yüzündeki ifade o sabah mutfaktan aşırdığım ekmek artığı kadar tatsızdı. "Sen yem değilsin. Sen bir tuzaksın."

Belki de etten kemikten bir silaha dönüşmüştüm.

Başka ne olabilirdim ki? *Bunun altında hangi katmanlar var?* diye düşündüm boynumdan sarkan gözbağıyla oynarken. Hobilere ve eğlenceye vakit olmamıştı. Hançer ya da ok kullanmanın ve nezaket kurallarına göre yaşamanın dışında bir yetenek geliştirmemiştim. Kimseyi sırdaşım olarak görmemiştim, Ezra'yı ve Sör Holland'ı bile. Büyürken bir bakıcı dışında kimseyi görmemiştim. Beni kötü etkileyeceği korkusundan hizmetçim bile olmamıştı. Sürekli bir arkadaşa ihtiyaç duyuyor değildim. Ama yine de bir arkadaş iyi olurdu. *Bununla* ilgisi olmaksızın sahip olduğum tek şey gölümdü ve bunun sayılıp sayılmayacağından emin değildim, ne de olsa o sadece... bir göldü.

Sertçe nefesimi saldım. Bunu düşünmekten hoşlanmıyordum, hiçbirini. Aslında düşünmekten hoşlanmıyordum. Çünkü düşünmek gerçek bir insanmışım gibi hissetmeme neden oluyordu. Ak-

lıma üşüşen düşüncelere engel olamadığımda İlkel beni reddettiğinde hissettiğim o küçük huzur fidesine tutunuyordum. Sonra da utanç ve bencillik duyguları içinde boğuluyordum. Böyle zamanlarda şifacıların annem için hazırladığı uyku ilaçlarından alıyordum. Bir defasında, Sör Holland kraliyet muhafızlarıyla ilgili bir meseleyle ilgilenirken, Ezra da bir arkadaşını ziyaret etmek için şehir dışına çıkmışken neredeyse iki gün uyumuştum. Kimse iyi olup olmadığıma bakmaya gelmemişti. Uyandığımda gözlerimi küçük ilaç şişesine dikip hepsini içmenin ne kadar kolay olacağını düşünmüştüm. Bunu düşündüğüm her seferki gibi terleyen avuçlarımı bacaklarıma sildim. İlaç şişesinin Gölgeler Diyarı'na girmeyi reddederek Dark Elms'te kalan ruhlardan daha farklı türden bir hayalete dönüştüğü o günü de düşünmek istemiyordum.

"Gel" dedi Sör Holland beni düşüncelerimden sıyırarak. "Gözbağını tak ve hedefi tutturana kadar devam et."

İçimi çekerek gözbağını yukarı çektim. Sör Holland düşmesin diye gözbağını yeniden bağladı. Dünyamın kararmasına izin verdim çünkü başka ne yapabilirdim ki? Nerede olabilirdim?

Sör Holland beni mankene doğru çevirdi, sonra geri çekildiğini hissettim. Hançeri sıkıca tutarken söylediği şeyi düşündüm. *Savaşçı.* Haklı olabilirdi ama sadece savaşçı değildim.

Aynı zamanda hayatı feda edilmiş biriydim.

Çünkü İlkel beni almaya gelse de gelmese de, gelirse başarıya ulaşsam bile, sonuç aynı olacaktı.

Hayatta olmayacaktım.

Sör Holland'la çalışmamız bittikten sonra hafif bir baş ağrısıyla dar merdivenleri inmeye başladım. Bazen kaygan olan basamaklardan alt kata inerken gün ışığı karanlığı delip geçmeye çalışıyordu. Wayfair'in doğu kanadından geçtim, bu koridor çok daha

karanlıktı. Sessiz koridorun en sonundaki küçük odaya doğru yürüdüm. Aralık duran kapıyı iterek açtım.

Dar yatağın yanındaki masada duran mumun yumuşak ışığı döşeğin üstündeki küçük şekile vuruyordu. Parmak uçlarıma basarak odaya girip yatağın yanındaki tabureye doğru yürüdüm. Ahşap döşeme ayaklarımın altında gıcırdayınca yüzümü buruşturdum ama yataktaki şekil kımıldamadı.

Odetta son zamanlarda çok uyuyor, uykusu gitgide ağırlaşıyordu. Zaten ben dünyaya geldiğimde yaşı hayli ilerlemişti ve artık günleri sayılıydı. Çok geçmeden bu diyardan ayrılıp Gölgeler Diyarı'na, sonsuza dek kalacağı Vadi'ye geçecekti.

Hâlâ inanılmayacak kadar gür olan kır saç tutamlarını, sonra da pencereden girerek tavan pervanesini sallayan sıcak esintide bir başkası için fazla kalın olan battaniyenin üstünde duran lekelerle dolu eğrilmiş ellerini görünce üstüme farklı bir ağırlık çöktü. Battaniyesinin yan tarafını düzelttim.

Odetta İlkel'in beni almadığını öğrenince nemli gözlerle bana bakmış ve *"Ölümün hayatla işi olmaz. Hiçbirinizin buna şaşmaması gerek"* demişti.

Ne demek istediğini o zaman pek anlamamıştım. Anlamasam da yanıtı beni şoke etmemişti. Odetta beni hiç şımartmamıştı. O kadar sevecen biri de değildi ama bana annemden daha yakındı. Yakında ölecekti. Şimdi bile fazla hareketsizdi.

Fazla hareketsiz.

Cılız göğsüne bakarken soluğum kesildi. Hiçbir kıpırtı göremiyordum. Kalbim deli gibi atmaya başladı. Rengi çok solgundu ama ölümün o balmumu rengini aldığını düşünmüyordum.

"Odetta?" Sesim kulağıma boğuk gelmişti.

Cevap vermedi. Kalktım, panik göğsümü sıkıştırırken adını bir kez daha söyledim. Yoksa... ölmüş müydü?

Buna hazır değilim.

Elimi eline doğru uzattım, dokunmadan durdum. Tireyerek derin bir nefes aldım. Ölmesine hazır değildim. Bu gece olmazdı. Yarın da. Parmaklarım Odetta'nın parmaklarının birkaç san-

tim üstünde dururken elim ateş gibi yanmaya başladı.

"*Sakın*" dedi Odetta çatlak bir sesle. "Sakın ha."

Bakışlarım yüzüne kaydı. Gözleri açıktı, çok az aralanmış da olsalar bir zamanlar masmavi olan bu gözlerin solduğunu görebiliyordum. "Bir şey yapmıyordum."

"Bir ayağım Vadi'de olabilir ama aklımı yitirmedim." Kesik kesik nefes alıyordu. "Görme yetimi de."

Eline çok yakın duran elime baktım. Elimi göğsüme çektim, kalbim hâlâ deli gibi atıyordu. "Bence hayal görüyorsun Odetta."

Aralanan dudaklarının arasından kuru, çatlak bir kahkaha koptu. "*Seraphena*" dedi beni şaşırtarak. Bana tam adımla sadece o seslenirdi.

Ellerimi dizlerimin arasına sokarak yüzüne baktım, yüzünü böyle derin çizgilerden arınmış şekilde hiç görmemiştim. "Efendim?"

"Bilmezden gelme kızım. Az önce ne yapmak üzere olduğunu biliyorum" dedi hırıltılı bir sesle. İnkâr edecek oldum ama fırsat vermedi. "Sana ne demiştim? Yıllarca sana ne deyip durdum? Unuttun mu? Sana ne demiştim?"

Tabureye tünemiş küçük bir çocuk gibi yerimde huzursuzca kıpırdandım. "Bunu bir daha asla yapmamamı söylemiştin."

"Peki yapsaydın ne olurdu? Küçükken şanslıydın kızım. Şansın bir daha yaver gitmez. İlkel'in gazabını üstüne çekersin."

Başımı salladım, oysa küçüklüğümden ve Butters'ı iyileştirdiğimden beri şansım birkaç kere yaver gitmişti. Yeteneğim bir kez bile Ölüm İlkeli'nin dikkatini çekmemişti. Ve...

Ne yapmak üzere olduğumu bilmiyordum.

Titreyerek dizlerimin arasından çektiğim ellerime baktım. Şimdi normal görünüyorlardı. Tıpkı diğer her şeyim gibi. Zar zor soluğumu saldım. "Öldün sandım..."

"Öleceğim de Seraphena. Çok yakında" dedi Odetta, bunu duyunca gözlerimi yeniden yüzüne çevirdim. Bana mı öyle geliyordu, yoksa battaniyenin altında daha da küçülmüş müydü? Sanki daha da incelmişti. "Yeterince yaşadım. Hazırım."

Titremeye başlayan dudağımı ısırarak başımı salladım.

Gözleri donuk olsa da hâlâ gözlerime dikilecek güce sahipti.

"Biliyorum" dedim ellerimi birbirine kavuşturup sıkı sıkı kucağımda tutarken.

Yarı açık göz kapaklarının altından bana baktı. "Burada olmanın beni rahatsız etmek dışında bir nedeni var mı?"

"Nasılsın diye bakmak istedim." Doğruydu ama gelmemin başka bir nedeni daha vardı. Bir soru. Uzun süredir kafamı kurcalayan bir soru. "Ayrıca müsaitsen sana bir şey sormak istiyordum."

"Burada yatıp gitmeni beklemekten başka bir işim yok" diye homurdandı.

Bunu duyunca sırıttım ama midem burkulup bulanmaya başlayınca sırıtışım siliniverdi. "Uzun zaman önce bir şey söylemiştin, ne demek istediğini öğrenmek istiyorum, söylediğinin ne anlama geldiğini." Güçlükle nefes alıyordum. "Ölümün ve hayatın bana dokunduğunu söylemiştin. Bu ne anlama geliyor? İkisinin de dokunması?"

Odetta hırıltılı bir sesle güldü. "Bunca yıl sonra mı soruyorsun?"

Başımı salladım.

"Şimdi sormanın bir nedeni var mı?"

"Pek sayılmaz." Omuz silktim. "Sürekli kafamı kurcaladığı için soruyorum."

"Ben nalları dikmeden sorayım dedin yani."

Kaşlarımı çattım. "Hayır..." Çalı gibi beyaz kaşlar yukarı kalktı. İçimi çektim. "Tamam. Belki."

Kahkahası boğuk ve hırıltılıydı ama gözlerinde donukluğu büyük ölçüde silip atan bir parıltı belirdi. "Seni hayal kırıklığına uğratmayı hiç istemem çocuğum ama bu, cevap verebileceğim bir soru değil. Doğduğunda Kader Perileri böyle demişti. Bunun ne anlama geldiğini sadece Kader Perileri söyleyebilir."

5. Bölüm

Ertesi sabah esnememi bastırarak genelde hizmetçilerin kullandığı kapıdan mum ışığıyla aydınlanan sessiz odaya girdim. Kraliçe'nin oturma odasının sessizliğinde yürürken sersem gibiydim. Sabaha kadar bir türlü geçmek bilmeyen baş ağrısı ve Odetta'nın soruma verdiği belirsiz cevap yüzünden gece pek uyuyamamıştım.

Neden Odetta'nın ne demek istediğini çözmeye çalıştığımı bile bilmiyordum. Bilmece gibi laflar etmesi ilk değildi ki. Dürüst olmak gerekirse genelde anlattığı şeyleri abarttığını düşünürdüm. Tıpkı Kader Perilerinin –Arae'lerin– hem hayatın hem de ölümün dokunuşunu taşıdığımı iddia etmesi gibi. Odetta bunu nereden bilecekti ki? Bilemezdi.

Başımı iki yana sallayarak fildişi rengi yumuşak şezlongların yanından geçtim, adımlarım kalın halının üstünde hiç ses çıkarmıyordu. İkinci kattaki dar uzun odanın arka tarafına, iki büyük şamdanın yandığı yere doğru yürüdüm. Bu şamdanların yanmadığını hiç görmemiştim.

Gül kokularıyla dolu sessiz odada Kral Lamont Mierel'ın resmini seyrederek oyalandım, annemin bu saatte kahvaltı ettiğini biliyordum. Kral Lamont'a rahat rahat bakabilirdim.

Babama.

Göğsümün daralması belki de yastan kaynaklanıyordu ama hiç tanımadığım birinin yasını nasıl tutabileceğimden emin değildim.

Babam ben doğduktan kısa süre sonra ölmüştü, kendini Wayfair'in doğu kulesinden atmıştı. Kimse nedenini söylememişti.

Kimse bundan bahsetmezdi. Ama ben sık sık babamı bunu yapmaya itenin –büyükbabasının yaptığının bir hatırası olarak– benim dünyaya gelişim olup olmadığını merak ederdim.

Karşımda duruyormuş kadar canlı detaylarla resmedilmiş görüntüsüne bakarak yutkundum, beyazlı morlu kıyafetler içindeydi, altın yapraklı tacı şarap kırmızısı saçlarının üstüne oturtulmuştu.

Saçları hafif dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu, benim saçlarım ise düğüm düğüm olmuş karmakarışık bukleler halinde belime iniyordu. Kaşlarımızın şekli aynıydı, bana bir şeyi sorguluyormuş ya da yargılıyormuşum gibi bir ifade veren kavisler şeklinde. Dudak kıvrımlarımız da aynıydı ama onun dudakları hafifçe gülümsüyormuş gibi yukarı kıvrıkken Kraliçe'nin birkaç kez belirttiği üzere ben somurtuyormuş gibi görünüyordum. Babamın burnunda çiller vardı, bana gelince biri fırçasını koyu kahverengi boyaya batırıp yüzümün her yerine minik kahverengi benekler kondurmuş gibiydi. Gözleri benimkiler gibi yemyeşildi ama bu gözlerin resmediliş şekli beni hep rahatsız ederdi.

Bakışları ışıktan yoksundu, ne bir hayat ışıltısı ne de dudaklarının kıvrımına uyacak gizli bir neşe vardı. Gözleri keder doluydu, bir ressamın böyle bir duyguyu nasıl resmedebildiğini aklım almıyordu ama başardığı ortadaydı.

Bu gözlere bakmak çok zordu.

Ona bakmak ise hiç zor değildi. Benden daha erkeksi ve çok daha zarif yüz hatlarına sahipti ama birbirimize o kadar benziyorduk ki daha başarısızlığa uğramadan uzun zaman önce annemin bana uzun süre bakmakta zorlanmasının nedenlerinden biri bu mu diye düşünürdüm. Çünkü babamı sevdiğini biliyordum. Kral Ernald'a sıcak duygular beslese de kalbinin büyük bölümü hâlâ babama aitti. Bu şamdanların asla söndürülmemesinin nedeni de buydu. Kral Ernald'ın bu oturma odasına hiç girmemesinin ve annemin başı çatlayacak gibi ağrıdığında kocasıyla paylaştığı daire yerine buraya çekilmesinin nedeni de buydu. Sık sık burada, Lamont'un resmiyle başbaşa saatler geçirmesinin nedeni de.

Sık sık kalp eşi olup olmadıklarını merak ederdim, tabii şiirlerde ve şarkılarda geçen bu şey gerçekten varsa. Bir bütünün iki yarısı. Birbirlerine dokunuşlarının enerjiyle dolu olduğu ve ruhlarının birbirini tanıdığı söylenirdi. Hatta birbirlerinin rüyalarına girebildikleri ve birinin kaybının diğeri için telafi edilemez olduğu söylenirdi.

Kalp eşleri efsaneden ibaret değilse annem ve babam bence kesin kalp eşiydi.

Göğsüme soğuk ve sızım sızım bir ağırlık çöktü. Bazen de annem babamın ölümünden beni mi suçluyor diye düşünürdüm. Babamın bir oğlu olsaydı. Oğlu olsaydı şimdi hayatta olur muydu? Ama ölmüştü ve Hayat İlkeli'nin rahiplerinin neye inandığı da ne iddia ettiği de umurumda değildi. Babam Vadi'ye gitmiş olmalıydı, hayatta bulamadığı huzuru orada bulmuş olmalıydı.

Sızlayan soğukluğun tam ortasında bir kıvılcım çaktı... öfke. Babama bakmanın bu kadar zor olmasının bir nedeni daha vardı. Öfkelenmek istemiyordum çünkü böyle hissetmek yanlış geliyordu ama onu tanıma şansı tanımadan beni bırakıp gitmişti.

Oturma odasının kapısı ansızın açılınca yüreğim ağzıma geldi. Hızla döndüm, hizmetçi kapısına zamanında yetişmemin mümkün olmadığını biliyordum. Annemin leydilerinden biri olabileceği umudu annemin sesini duyunca yok olup gitti. İçimde karmaşık duygulardan oluşan bir fırtına esti. Beni burada görünce ne tepki vereceğinden duyduğum korku. Varlığımı sorun etmeyeceği umudu. Böyle bir umuda tutunacak kadar aptal olduğumu söyleyen karamsarlık. Lasania Kraliçesi leylak rengi etekler ve ışıldayan mücevherlerden oluşan bir güç halinde içeri dalınca olduğum yerde donup kaldım. Arkasında Leydi Kala ve bir terzi duruyordu, terzinin elinde bir elbise vardı.

Elimde olmadan anneme baktım. Vodina Adaları lordlarının ittifak teklifini reddettiği geceden beri onu görmemiştim. Farklı mı görünüyordu? Gözlerinin etrafındaki kırışıklar derinleşmişti. Zayıflamış gibi duruyordu, üstündeki elbiseden mi, yoksa iştahı mı yok diye düşündüm. Eğer hastaysa...

"Elbiseyi bitirdiğin için çok teşekkür ederim..." Annem birden durdu, buklelerini yerinde tutan sarı taşlı toka lambanın ışığında parıldıyordu. Beni görünce önce büyüyen gözleri sonra yavaşça kısıldı. Sırtımı dikleştirerek kendimi hazırladım. "Burada ne arıyorsun?" diye sordu.

Ağzımı açmıştım ki annemin Leydi Kala ve terziyi kapıda bırakıp bana doğru geldiğini görünce konuşma yeteneğimi yitiriverdim.

Biraz ötemde durdu, göğsü hızla şişti. Dudaklarını büzerek başını çevirdi. "Affedersin Andreia" dedi terziye bakarak. *Andreia.* Onu tanıyordum. Soyadı Joanis'ti. Stonehill'de pek çok asilzadenin müşterisi olduğu bir elbise dükkânı vardı. "Vaktinin kıymetli olduğunu biliyorum. Refakatçimin burada olduğundan haberim yoktu."

Refakatçi.

Leydi Kala bakışlarını yere indirirken terzi başını iki yana salladı. "Sorun değil Majesteleri. Ben işe koyulayım."

Gözlerim annemden terziye kaydı. Andreia'nın gözlerinin altında koyu gölgeler vardı, kahverengi saç tutamları ensesindeki düzgün topuzdan kurtulmuştu. Pek çok uzun geceyi elinde taşıdığı fildişi rengi ipek ve incilerden oluşan saçmalığı bitirmeye çalışarak geçirdiğine bahse girerdim. Elbisenin ne kadara patlamış olabileceğini düşününce ağzımın kıyısında bir kas seğirdi. Andreia'nın diktiği elbiseler ucuza gelmiyordu. Bu esnada binlerce –belki de daha fazla– insan açlık çekiyordu.

Ama annemin düzinelerce aileyi ya da bütün bir yetimhaneyi aylarca, belki daha da uzun süre, doyurabilecek pahada yeni bir elbiseye ihtiyacı vardı.

Kraliçe o her zamanki ürpertici sessizliğiyle yanıma sokularak alçak sesle, "Burada ne aradığını bilmiyorum" dedi, ben ise elbiseyi duvardaki kancaya asan terziyi izliyordum. "Ama açıkçası şu anda umurumda da değil."

Yüzünde en ufak bir sıcaklık aramaya bile kalkmadan ona baktım. O umut ışıltısı çoktan yok olmuştu. "Buraya gelmeni beklemiyordum."

"Nedense bana yalan söylüyormuşsun ve sırf rahatsızlık vermek için buradaymışsın gibi geliyor." Şimdi o da yanında getirdiği çantayı karıştıran Andreia'yı izliyordu ve gözlerinin etrafındaki kırışıklar çok daha belirgindi. "Terzinin şu anda seyis kılığındaki bir refakatçinin dairemdeki odaların birinde ne aradığını sorguladığına eminim. Tam senin dileyeceğin türden bir felaket."

Şaşkınlık ve keyif arasında gidip gelirken gözlerimi yüzüne diktim. "Sırf dileyerek bir şeyleri başarabiliyor olabilseydim çok daha farklı bir şey yapardım."

"Hayır, sanırım haklısın" dedi başkasına karşı hiç kullanmadığı o buz gibi ses tonuyla. "Bu yeteneği çok daha zararlı bir şey için kullanırdın."

Sözlerindeki ima hedefi vurunca tenime bir ateş bastı. Dönüştüğüm şeyden dehşete düştüğüne şüphem yoktu. Onu gerçekten suçlayamazdım. İlk çocuğunun sürekli insanları öldürüyor oluşu onu rahatsız ediyor olsa gerekti. Gerçi bu çoğunlukla onun isteğiyle oluyordu ya.

Cevap vermemek için kendime telkinde bulunuyordum. Bir anlamı yoktu. Ama mantığın sesine nadiren kulak verirdim. "Ben sadece benden istediklerini yapabiliyorum."

"Yine de senden istediklerimi yapamadığın için şu anda buradasın" dedi sessizce. "Oysa halkımız açlıktan ölmeye devam ediyor."

Sesimi alçaltmaya çalışırken ensemdeki tüyler diken dikendi. "Halkı umursuyor musun yani?"

Kraliçe birkaç saniye sessizce Andreia'yı izledi. "Halkımdan başka şey düşünemiyorum."

Kısık, sert bir kahkaha koyuverdim, o zaman dönüp yüzüme baktı ama beni gördüğünü sanmıyordum. "Komik olan nedir?"

"Sen" diye fısıldadım, sağ gözünün altı seğirdi. "Açlıktan ölen insanları umursuyorsan yeni bir elbise için harcadığın parayı neden ihtiyacı olanlara vermedin?"

Sırtını dikleştirdi. "Görevini yerine getirmiş olsaydın görünüşü kurtarmak için bir elbiseye daha para dökmeme gerek kal-

mazdı, değil mi? O zaman Çürüme olmazdı. Açlıktan ölen de olmazdı."

Sözleri Andreia'nın az ötedeki masanın üstüne koyduğu malzeme tomarından fırlayan iğneler gibiydi.

"Oysa şimdi bir zamanlar Lasania'yla ittifak yapmak için can atan krallıklar tarafından Dilenci Kraliçe diye anılıyorum." Gözlerini gözlerime dikti. "O yüzden lütfen gidip bu geniş arazide kendine musallat olacak başka bir yer bul."

"Öyleyse herhalde ormana gidip oradaki ruhlara katılacağım" diye mırıldandım.

Kraliçe Calliphe ağzını öyle bir büzdü ki dudakları bembeyaz kesildi. "Nasıl istersen."

Ses tonunun soğukluğunu –su katılmamış kayıtsızlığını– duymaktansa yüzüme bir tokat atmasını tercih ederdim. Derinlerime kök salarak gözlerimi yakan öfke daha önce de pek çok kez yaptığı gibi dilimi çözüverdi. Eskiden böyle değildim. Hayatımın büyük kısmını tam olarak bana söyleneni yaparak geçirmiştim, bir isteği ya da emri nadiren reddetmiştim. Sessizdim, Wayfair'in koridorlarında dolaşan bir fısıltı gibiydim, tamamen Kraliçe'nin ilgisini –hatta belki de sevgisini– kazanmaya odaklanmıştım. Ama bu üç yıl önce sona ermişti. Dilimi tutmayı bırakmıştım. Kendimi tutmayı bırakmıştım. Umursamayı bırakmıştım.

Belki o kahrolasıca tanrının sorduğu sorunun cevabı da buydu. Neden seve seve ölüme koştuğum sorusunun cevabı.

"İttifak için yalvarmak senin için küçültücü bir adımsa Altın Kral'ın yaptığını yapabilirsin" dedim fısıltıdan biraz yüksek bir sesle konuşarak. "Sonra da herkes ortaya çıkan pisliği temizlerken bir kenarda durup izlemeye devam edebilirsin."

Bakışları hızla gözlerime döndü. "Bir gün çeneni tutamadığın için başın öyle bir belaya girecek ki döktüğün diller bile seni kurtaramayacak."

"Bu seni çok mutlu etmez miydi?" diye meydan okudum, Leydi Kala ve terzinin saygılarından bizi duymuyormuş gibi yaptıklarının farkındaydım.

Annemin bakışları buz gibiydi. "Çık dışarı" dedi. "Derhal."

Öfkeyle ve kabul etmek istemediğim daha ağır ve boğucu bir duyguyla dolup taşarak eğilip abartılı bir reverans yaptım. Annem bana bakarken burun delikleri öfkeyle açılmıştı. "Emriniz olur Majesteleri" dedim doğrulup yürümeye başlayarak.

"Kapıyı arkandan kapat da başka rahatsız eden olmasın" dedi Kraliçe Calliphe.

Gözlerimi yumarak kapıyı çarpmadan kapattım, bunu yapabilmek için tüm gücümü kullanmam gerekmişti, kendime çok yakında annemin sözlerinin bana ulaşamayacağını hatırlattım. Koridorda derin bir nefes alıp tuttum. Ciğerlerim yanana, gözlerim sulanmaya başlayana dek tuttum. Göz kapaklarımın arkasında küçücük beyaz ışık patlamaları belirene dek tuttum. Ancak o zaman nefesimi saldım. Beni tokmağı tutup kapıyı defalarca çarpmaktan alıkoyan tek şey bu oldu.

Kendimi topladığıma kanaat getirince gözlerimi açtım. Annemin dairesinin karşısında iki kraliyet muhafızı duruyordu.

Tanrılar, üniformalarının içinde çok... absürd görünüyorlardı, tüylerini kabartmış tavuskuşları gibi.

İki adam dümdüz karşıya bakmaya devam ediyordu, az önce birkaç saniyeliğine gözlerimi yumup nefesimi tutarak karşılarında durduğum halde yüzleri tamamen ifadesizdi. Herhalde şimdiye dek tanık oldukları tuhaf davranışlarım yanında bu hiçbir şey sayılmazdı.

Sol omzumun arkasını, hilal şeklindeki doğum lekemin sızladığı yeri ovuşturarak yürümeye başladığımda gözlerim ve boğazım yanmaya devam ediyordu. Koridoru aydınlatan sayısız duvar lambasından olsa gerekti. Annemle bir ilgisi yoktu. Üzerimde bir etkisinin olması mümkün değildi. Yaşattığım hayal kırıklığını her fırsatta yüzüme vururken buna imkân yoktu.

Kestirme olsun diye İlkel Bahçeler'den geçerken akşamın ılık esintisi pelerinimin eteklerini uçuşturuyordu. Sonra şato köprüsünden geçtim, Wayfair'e girip çıkan mücevherlerle süslenmiş birkaç arabanın yanından geçerken sular köprünün altından çağlayarak akıyordu. Pelerinimin başlığını kafama çekip iki kraliyet hisarından birinin, ayrıca muhafızların eğitim görüp kaldığı yurtların bulunduğu ve Eastfall diye bilinen dar bölgenin eteklerinden geçtim. Daha büyük olan diğer hisar Carsodonia önündeydi ve Söğüt Ovaları'na bakıyordu, Lasania ordusunun büyük kısmı orada eğitilirdi.

Luxe'un sarmaşık tünellerinden geçerken kafamda belli bir hedef yoktu, görmek istemesem de bakışlarımı sağ tarafa çevirdim.

Keder Kayalıkları'nın eteklerindeki Gölge Tapınağı bütün yapıyı çeviren sağlam taş duvarın arkasından yükseliyordu. Adımlarım beni tapınağın yanına kaç kez getirmiş olursa olsun neredeyse kayalıklar kadar yüksek olan kıvrımlı kulelerinin ve parlak gölge taşından yapılmış simsiyah duvarlarının çarpıcı güzelliğine alışamıyordum. Gece göklerdeki yıldızları kandırıp obsidiyene hapsediyor gibiydi. Bütün tapınak her yerine yüzlerce mum yerleştirilmiş gibi ışıl ışıldı.

Başımı çevirip kendimi yürümeye zorlarken ürpertimi bastıramıyordum. Gölge Tapınağı'na yaklaşmamaya çalışıyordum. Son üç yılda dört kez yeter de artardı bile. Bu akşam ihtiyacım olan son şey Ölüm İlkeli'nin fikrini neden değiştirdiği düşüncesine saplanıp kalmaktı.

Hiç kıpırdamadan uyuyan Odetta'yı ziyaret ettikten sonra içim gergin bir enerjiyle dolmuştu. Önümde tavana vuran gölgeleri seyrederek geçecek uzun bir gece olduğunu düşününce kendimi Wayfair'den dışarı atmıştım.

Yalnız kalmak istemiyordum ama yanımda biri olsun da istemiyordum.

Ben de içimdeki enerji yüzünden uyumanın imkânsız olduğu gecelerde yaptığım gibi yürüyordum, bu uykusuz geceler son birkaç aydır iyice sıklaşmaya başlamıştı. Havada yağmur koku-

su vardı. Vakit hâlâ erken olduğu için mum ışığıyla aydınlanmış bahçeler sohbet mırıltılarıyla ve gösterişli kadehlerin şıngırtılarıyla doluydu. Kaldırımlar bu sıcak için fazla kalın elbiselerden ve gömleklerden bir deniz halindeydi. Aralarına karışmadan yürümeye devam ettim. Yaşayanların arasında bir hayalet gibi kimseye görünmeden ilerliyordum. En azından Nye Nehri'nin iki kıyısını birleştiren daha küçük ikinci bir köprüden geçerken hissettiğim buydu. Çökmeye başlayan sis tenimi ıslatıyordu. Stonehill diye bilinen tepelik bölgeye geldim. Sis havanın sıcağını biraz olsun hafifletmişti ama sudan gelen yüklü bulutların çok ihtiyaç duyulan sağanakları getirmesini umut ediyordum.

Gökyüzü, Deniz, Toprak ve Rüzgâr İlkeli Phanos'un Tapınağı Stonehill'in zirvesindeydi, kalın sütunları çiseleyen yağmurda belli belirsiz görünüyordu. Gittiğim yerin orası olduğunu fark ettim.

Oraya çıkmayı seviyordum. Keder Kayalıkları kadar yüksek değildi ama tapınağın basamaklarından bütün başkenti görebiliyordum.

Dükkânların çoğu kapandığı halde insanlar hâlâ dar sokaklarda ve dik yokuşlarda geziniyordu. Meşaleyle aydınlatılmış ev numaralarına, çatılarında tenteli çardaklar olan tek katlı evlere bakıyordum ki...

Birden göğsüme bir sıcaklık doldu. Son derece dik yokuşu çıkarken ayaklarım birbirine dolanmaya başladı. Tenimi sızlatan sıcaklık kollarıma doğru iniyordu. Kalbim deli gibi atarken derin bir nefes aldım.

Bu duygu...

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum... neye reaksiyon gösterdiğimi.

Ölüm.

Az önce gerçekleşmiş bir ölüm.

Ağır ağır ve düzenli nefes alıp vermeye çalışırken olduğum yerde bir daire çizdim ve yokuşu çıkmaya devam ettim. Sıcaklığı bastırmaya çalışırken hızımı hiç kesmedim. Sanki kontrolü kaybetmiştim. İçimdeki... güç beni oraya çekiyordu, oysa kaynağı buldu-

ğumda hiçbir şey yapmayacağımı biliyordum. Yine de yürümeye devam ettim.

Daha bir blok gitmeden *onu* gördüm.

Gece gökleri renginde uzun saçları olan tanrıyı. Sokağın karşı tarafından yürüyordu, çıplak kolları ay ışığında solgun görünüyordu.

Madis.

Adı buydu.

Dar bir ara sokağa dalarak sırtımı bir evin hâlâ soğumamış duvarına verdim. Elimi pelerinimin içine sokup parmaklarımla hançerimin sapını kavradım. Yanağımı içeriden ısırarak tanrıyı izlerken gözümün önüne çöp gibi fırlatıp attığı küçük bebek geldi.

Madis bir sokak lambasının altından geçti, yakınlarda bir köpek havlayınca durup sokağın diğer tarafına doğru döndü. Başını yana eğdi. Köpek havlamayı kesmişti ama Madis sanki... başka bir şey duymuştu. Hançeri yerinden çıkarmaya başladım.

Ne yapıyorsun?

Kafamda fısıldayan ses benimkiyle gümüş gözlü tanrının sesinin bir karışımıydı. Madis'i vurabilirdim. Bundan şüphem yoktu. Peki sonra ne olacaktı? Tabii ki bir ölümlünün bir tanrıyı öldürmesi gözlerden kaçmayacaktı. Çocuğa yaptığı yüzünden duyduğum öfke beni *sonra ne olacak* kısmını umursamamaya itiyordu.

O korkuyu bastırıp seve seve ölüme koşmana neden olan ne?

Gümüş gözlü tanrının sözleri aklıma çakılınca olduğum yerde kaldım ve bu bana pahalıya patladı. Madis evlerin arasındaki karanlık patikalardan hızlı hızlı yürümeye başladı. Alçak sesle küfrederek yaslandığım duvardan doğruldum. Hançerin sapı avcuma batarken Madis'in peşine düştüm. Kaldırıma varınca bir an durup Madis'in gelmiş olduğu yöne doğru bakarken tenimi sızlatan sıcaklığın şimdi azaldığını düşünüyordum.

Bu hissin Madis'le ilgisi olduğuna dair bir şüpheye kapılmıştım.

Karanlık kaldırıma bakınarak, "Kahretsin" diye homurdandım.

Yeniden yürümeye başladım, sokağın sonuna yaklaşınca durdum. Bir evin köşesinden dönerken sıcaklık hissi yeniden başlar

gibi oldu. Evin bahçesi yoktu. Kapısı doğruca kaldırıma açılıyordu. Alçak evin cephesi boyunca sıralanan kafesli pencerelerin arkasında yumuşak mum ışığı titreşiyordu. Çatıdaki tentenin beyaz kanatları kapalı olduğundan çardağın içi gözlerden bir nebze olsun korunuyordu.

Duvardaki gaz lambasının yukarısında evin numarası ve bir tabela bulunuyordu: *Joanis Tasarım*.

Sırtımdan buz gibi bir ürperti geçti. Anneme incili ipek elbiseyi getiren terzi olması mümkün değildi. Sebepsiz yere burada olmam ve tanrı Madis'in terziye zarar vermiş olması çok büyük bir tesadüf gibi görünüyordu.

Hiç düşünmeden gidip kapının tokmağını çevirdim. Kilitli değildi. Kapıyı bir tekmede açma isteğimi bastırdım, oysa bunu yaparak kendimi çok daha iyi hissedecektim. Tersine kapıyı *sakince* ve yavaş yavaş açmaya başladım.

Küçük antreye girer girmez burnuma *yanık et* kokusu geldi, o gün yediklerim birden midemi ekşitti. Yeşil yapraklı saksı bitkilerinin yanından geçtim. Gölgelerin içinde büyük kumaş topları ve mankenler görünüyordu. Hançeri sıkıca tutarak ses çıkarmadan ilerledim, yarı aralık duran bir kapının bulunduğu karanlık ve dar bir koridora girdim. Bu tarz evlerin planını biliyordum. Odalar birbiri ardına sıralanır, mutfak ise genelde evin arka tarafında, odalardan en uzak kısımda yer alırdı. Yatak odaları ortada olurdu, oturma odaları da önde, pencerelerden vuran mum ışığını gördüğüm yerde.

İş için kullanılan alanı evin geri kalanından ayıran kapıyı sessizce açtım. Gözlerimi açık renkli boş koltuklarda, sedirde ve bir sehpanın üzerinde duran ve sokaktan görünmeyen gaz lambasında gezdirdim. Devrilmiş bir kadehten akan kırmızı içki meşe masaya ve yarı kapatılmış bir kitabın üstüne dökülmüştü. Yerde, sedirin ön tarafından dışarı çıkmış ince ve solgun bir ayak gördüm. Derin bir nefes alarak biraz daha yaklaştım. Burada başka bir koku daha vardı. Kahrolası yanık kokusundan daha taze bir koku. Tanıdık bir kokuydu ama sedirin etrafında dolaşırken ne kokusu olduğunu çıkaramadım.

Yüce tanrılar.

Bayan Andreia Joanis'in cesedi sırtüstü yatıyordu. Uzun gömleğinin açık leylak rengi korsajı üzerinde duran kolları birisi tarafından birbirine kavuşturulmuş gibiydi. Bir bacağı kıvrılmıştı, dizi sehpanın bacağına yaslanmıştı. Kollarındaki, boynundaki ve yanaklarındaki damarlar kapkaraydı. Ağzı çığlık atıyormuşçasına açıktı, teni... yanıp kararmıştı. Tıpkı çevresindeki alan gibi...

Gözleri yoktu.

Yanmışlardı, göz çukurlarının etrafındaki yanıklar tuhaf bir şekil oluşturuyordu... kanat gibi.

Birden arkamda havanın hafifçe dalgalandığını hissettim. Kontrolü ele alan içgüdülerim evde hâlâ biri varsa ve yanıma bu kadar sessiz sokulduysa bunun hayra alamet olmadığını haykırıyordu. Hançerimi çekerek döndüm.

Hançeri tutan sağ elimi sertçe yukarı savurarak dönerken soğuk bir el bileğimi yakaladı. Bıçak dirençle karşılaştı, gölge taşı sert ve ölümcül bir güçle eti delip derine, tam göğsüne girerken tenimden bir elektrik akımı geçti ve bileğimi tutanın kim olduğunu fark ettim.

Az önce göğsünden bıçakladığım kişinin kim olduğunu.

Kalbinden.

Ah tanrılar.

Bakışlarımı elimden ve hançerin sapının siyah işlemeli göğüsle birleştiği yerden gözlere çevirdim.

Ether filizlerinin girdaplar çizdiği kocaman açılmış gözlere.

Gümüş gözlü tanrının gözlerine.

6. Bölüm

Kalbim bir an tekledikten sonra hızla atmaya başladı. Bakışlarını yavaşça göğsüne, derinlerine sapladığım hançere indirişini izlerken boğulacak gibiydim. Şoktan bütün vücudum uyuşmuştu. Hâlâ sol bileğimi tutan elini bile hissetmiyordum. Şaşkınlıktan ve güm güm atan katıksız dehşetten başka bir şey hissedemiyordum.

Gölge taşı kalbe saplandığı zaman bir tanrıyı öldürebilirdi ve ben hedefimi en fazla birkaç santim farkla ıskalamıştım. Yaranın onu öldürmeyeceğini biliyordum ama canını çok yakmış olmalıydı.

Cıva gibi gözler bir kez daha gözlerime çevrildi. İrislerinde ince ether filizleri kaynaşıyordu, beni öldüreceğini biliyordum. Öldürmemesine imkân yoktu. Bileğimi bırakıp yavaşça bir adım geri çekilerek hançerden kurtulurken göğsüme bir ağırlık çöktü. Hançeri kaplayan kan lambanın ışığında koyu renk ve ışıl ışıldı, ölümlü kanına hiç benzemiyordu. Gözlerimi hançere dikip birkaç adım geri giderek kendimi hazırladım.

"Yine içeride senden başka kimsenin olmadığına bakmadan bir eve girdin" dedi tanrı, bakışlarımı hızla ona çevirdim. Ether şimdi gözlerinde daha da hızlı girdaplar çiziyordu. "Bu kadar düşüncesizlik olmaz. Sakın bunu bir daha yapma."

Dudaklarımı aralayarak soluğumu sertçe saldım. "Az...az önce seni göğsünden bıçakladım ve bana söyleyeceğin *bu* mu?"

"Hayır. Oraya gelecektim." Başını yana eğince koyu renk saçları yanağına döküldü. "Beni bıçakladın."

"Kesinlikle." Bir adım daha geriledim, boğazım şimdi yutkunamayacağım kadar kurumuştu.

"Göğsümden" diye ekledi. Tuniğinin ön tarafı parçalanmıştı ama hiç kan lekesi yoktu. Hem de hiç. Hançere bulaşan kan olmasaydı onu gerçekten bıçakladığıma inanmazdım. "*Neredeyse* kalbimden."

Ellerim titremeye başladı. "Şey, seni pek de etkilemiş gibi durmuyor." Ki bu son derece dehşet vericiydi.

"Canım yandı" diye hırladı başını dikleştirerek. "Hem de çok."

"Çok üzgünüm?"

Başını öne eğdi. "Üzgün değilsin."

Gerçekten üzgündüm. Yani üzgün sayılırdım. "Bileğimi tutmuştun."

"Seni tutan herkesi bıçaklar mısın?"

"Evet!" diye haykırdım. "Hele ki içinde ceset bulunan bir evdeysem ve biri arkamdan sessizce yaklaşıp aniden bileğimi tutuyorsa!"

"Bu evde ne aradığını konuşmaya hazır değilim" dedi, kaşlarımı çattım. "Ama öncelikle, hiç de üzülmüşe benzemiyorsun."

"Üzülmüştüm, yani üzgünüm, ama beni tutmasaydın seni bıçaklamazdım."

"Gerçekten *beni* mi suçluyorsun?" Sesi şaşkınlıkla çınladı.

"Beni tuttun" dedim bir kez daha. "Hiç ses çıkarmadan..."

"Bıçaklamadan önce bir bakabilirdin. Yoksa bu hiç aklına gelmedi mi?"

"Bıçaklanmadan önce varlığını belli etmek senin aklına gelmedi mi peki?" dedim sertçe.

Tanrı öyle hızlıydı ki bir şey yapma şansım yoktu. Birden karşımda bitiverdi ve hançeri bıçak kısmından kavradı. Elimden çekip aldı. Az sonra parmaklarından gümüşi-beyaz bir enerji geçti. Parlayıp titreşen ışık hançeri de sapını da yuttu. Gölge taşı ve demir kabza elinde dağılıp yok oldu.

Ağzım açık kalmıştı.

Elini açtı, hançerimden kalanlar lamba ışığında parlayarak yere döküldü.

"Hançerimi yok ettin!" diye bağırdım.

"Kesinlikle" dedi az önceki sözümü tekrar ederek.

Afallayarak birkaç saniye olduğum yerde kalakaldım. Ailemin hançeri beni bekleyerek güvenle koruduğu onca yılı düşünemiyordum bile. "Buna nasıl cüret edersin!?"

"Nasıl mı? Bir kez daha bıçaklanmak istemediğim için olabilir mi acaba?"

"Merhaba deseydin bu yüzden endişelenmene gerek kalmayacaktı!" diye bağırdım.

"Ya seni korkutsaydım?" dedi meydan okur gibi. "Herhalde o zaman da beni bıçaklardın."

Yumruklarımı sıktım. "Şimdi seni gerçekten bir kez daha bıçaklamak istiyorum."

"Neyle?" Başını yine eğdi, gözleri girdaplar çizen fırtınalardan ibaretti. "Parmaklarınla mı? Aslında nasıl yapacağını görmek isterdim."

Alaycı ses tonunu duyunca derin bir nefes aldım. Dalga geçiyordu. Ama en sevdiğim hançerimi mahvetmişti. Kendime daha fazla hâkim olamadım. "Belki elime yine bir gölge taşı geçer. O zaman seni kalbin yerine gırtlağından bıçaklarım. Bir tanrı kafası olmadan yaşayabilir mi? Öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Bir kaşını kaldırdı. "Sanırım sen ciddisin."

O zaman kocaman gülümsedim, tıpkı o gün anneme gülümsediğim gibi. "Olabilir."

Bir anlığına yüzünden geçen şok dalgasıyla gözleri büyüdü. "Gerçekten beni tehdit etme cüretinde bulunuyorsun ha? Şimdi bile?"

"Bu bir tehdit değil" dedim. "Bir söz."

Geri çekildi. O an karşımdakinin *ne* olduğunu unutarak öfkeme yenik düşmüş olabileceğimi fark ettim.

Odaya yayılan bir enerji dalgası tenimi yaladı. Buz gibi enerji duvardaki tabloları zangır zangır sallarken tüylerim diken diken oldu.

Zar zor nefes alıyordum ama evden dışarı fırlayıp bu akıl almaz güçten kaçmak ve arkama hiç bakmamak için duyduğum is-

teğe rağmen olduğum yerde kaldım. Titreyerek başımı yukarı kaldırdım. "Bundan etkilenmem mi gerekiyordu?"

Tanrı hiç kımıldamadan dururken ışık şiddetle titreşiyordu. Vücudumdaki bütün kaslar kilitlendi. Yoksa annem çenemden bahsederken geleceği mi görüyordu?

Tanrı boğuk bir kahkaha attı. Elini kaldırdığını görmedim ama yanağıma dokunan soğuk parmağı hissettim. Kazin kardeşler ve yerde yatan zavallı kadın gibi birazdan beni de yakacak olan ether'in acısına hazırlanırken kalbim deli gibi çarpıyordu.

Ama acı falan yoktu.

Tek hissettiğim yanağımda gezinip dudaklarımın tam kıyısında duran parmaklarının sert derisiydi. "Seni ne korkutur *liessa*?" diye sordu, sanki... sanki sesinde bir beğeni vardı. "Ben korkutmuyorsam?"

Liessa. Bana ikinci kez böyle diyordu, bu kelimenin ne anlama geldiğini öğrenmek istiyordum. Şu an bunu sormak için pek de uygun bir zamanmış gibi görünmüyordu.

"Ben... korkuyorum" diye itiraf ettim çünkü... kim korkmazdı ki?

Gözlerindeki gümüş rengi şiddetli ışık söndü. "Sadece yüzeysel bir korku. Bir ölümlüyü şekillendiren, değiştiren ve yaptığı tercihleri etkileyen türden bir korku değil" dedi, başparmağı çenemde kayarken dudağımın altına süründü. Buz gibi bir damgaya benzeyen dokunuşu karşısında içimden bir endişe dalgası geçti, endişenin yanında çok daha güçlü bir his daha vardı. Doğru kişiyle birlikteymişim gibi, daha önce onun yanında hissettiğim rahatlığa benzer bir his. Kesin bende bir sorun vardı. Çünkü bu çok saçmaydı. "Korkuyor olabilirsin ama dehşete kapılmıyorsun. Bu ikisi arasında dünyalar kadar fark var."

"Bunu... bunu nereden biliyorsun?" diye sordum, parmakları çeneme ve yanağıma yayılırken kalbim son sürat atıyordu. Kalbimin bana dokunduğu için mi yoksa bu kadar nazikçe dokunduğu için mi bu kadar hızlı attığını bilmiyordum. Eli boynumda gezindi, acaba nabzımın ne kadar hızlı attığını hissedebilir miydi? "Sen Düşünceler ve Duygular Tanrısı mısın?"

Yine hırıltılı bir kahkaha atarak parmaklarını başlığımın altına sokup ensemden aşağı inen saç örgümün altına kaydırdı. "Sen" dedi başparmağını yavaşça boynumun yan tarafında kaydırarak. Bunu söylerken sesi değişik bir tona bürünmüştü. "Gerçek bir baş belasısın."

İçimden bir ürperti dalgası daha geçip en olmayacak yerlerime yerleşirken gerçekten ne kadar akılsız olduğumu düşünerek yanağımın iç kısmını ısırdım.

İçimde son derece akılsız olduğuma dair bir his vardı.

Çünkü tenimin böyle karıncalanarak gerilmesi çok saçmaydı. Tanrı şu anda ölümlü gibi bile görünmüyordu.

"Pek sayılmaz" diye fısıldadım.

"Yalan."

Yüzünün sert ve çarpıcı hatlarını inceledim. "Bana... kızgın değil misin?"

"Kesinlikle kaygı içindeyim" diye cevapladı, biri beni neredeyse kalbimden bıçaklayacak olsaydı duyduğum öfkeyi tarif etmek için düzinelerce çok daha iyi sıfat bulabilirdim. "Dediğim gibi canım yandı. Bir anlığına."

Bir anlığına mı?

"İçimden bir ses bir sonraki sorunun seni öldürmeyeceğimden emin olup olmadığıma ilişkin olacağını söylüyor" diye devam etti, aklımdan geçenin bu olmadığını söylesem yalan olurdu. "Bıçağın etime geçtiğini hissedince aklımdan geçmedi değil." Başparmağı yine yavaşça nabzımın üstünden geçti.

"Seni durduran neydi?"

"Pek çok şey." Başını yavaşça yana eğdi, çeneme vuran soğuk nefesini hissedebiliyordum. "Gerçi hiç vakit kaybetmeden beni bir kez daha tehdit ettiğini düşününce akıl sağlığımı sorguluyorum."

Bir kez olsun içgüdülerime uyarak cevap vermedim.

"Beni şaşırttın" dedi dudakları yukarı doğru kıvrılarak. "Ters bir cevap vermeni bekliyordum."

"Sağduyulu davranıp sakin kalmaya çalışıyorum."

"İşe yarıyor mu peki?"

"Aslında pek sayılmaz."

Tanrı sessizce güldü, sonra parmaklarını çekti. "Neden buradasın?"

Ondaki ve konudaki bu ani değişim karşısında bir an afalladım, tanrı cesede doğru dönerken kendimi neredeyse duvara bırakacaktım. Neden buradaydım? Gözlerim kadının yattığı yere kaydı. Ah evet, cinayet. Tanrılar. "Yürüyüş yapıyordum..." Kollarımı kavuşturdum, ona tüm gerçeği söyleyemeyeceğimin farkındaydım. "O tanrının bu evden çıktığını görünce bir bakayım dedim."

"Onun çıktığını gördün ama benim girdiğimi görmedin, öyle mi?"

Kahretsin. "Hayır."

Omzunun üstünden bana baktı. "Neden bakma gereği duydun?"

Kaskatı kesildim. "Neden olmasın? İnsan ölüm saçan tanrıların ölümlülerin evinden çıktığını görünce endişelenmez mi?"

Tanrı bir kaşını kaldırdı. "Ölümlülerin kendi güvenlikleri için daha çok endişelenmesi gerekmez mi?"

Hiç cevap vermedim.

Tanrı başka tarafa dönünce delici bakışları olmadan ona rahat rahat bakma imkânı buldum. Onu son gördüğümdeki gibi giyinmişti: koyu renk pantolon, kolsuz ve siyah renkte başlıklı tunik. Tanrılar, hatırladığımdan bile uzundu. Ayrıca göğsünden ve sırtından geçen deri kayışlar vardı, sırtında bir kılıç taşıyordu. Ulaşması daha kolay olsun diye kılıcın sapı aşağı bakıyordu ve yana doğru eğilmişti. Daha önceki karşılaşmamızda kılıcı olduğunu hatırlamıyordum.

Bir tanrı ether'in gücü elinin altındayken neden kılıca ihtiyaç duyardı ki?

Durduğum yerde kıpırdandım. "Kazin kardeşler gibi öldürülmüş, değil mi? Bu yüzden buradasın."

"Onlardan birinin ölümlüler diyarına girdiğini haber aldım" dedi Bayan Joanis'in cesedinin etrafında dolaşarak. Demek sorumlu tanrıları takip ettiğini bilen biri vardı. "Elimden geldiğince ça-

buk buraya geldim. Madis bu kez tembellik etmiş. Kadını burada bırakmış. Sen gelip evin geri kalanını kontrol etmeden içeri daldığın zaman kadının kim olduğuna dair delil arıyordum."

Gözlerimi kıstım. "Burada olduğunu haber vermediğin zaman demek istedin herhalde."

Omzunun üstünden bana baktı. "Hadi ama, sana karşı kötü niyet besleyen biri varlığını belli eder mi?"

"Hayır. Bence kötü niyet beslemeyen biri haber verir" dedim. "Geri kalanların hepsi sonunda göğsüne hançeri yer." Dudaklarım aşağı büküldü. "Yani bir hançerim olsaydı."

"İnsanları bıçaklayıp durmasaydın olurdu belki."

Aslında hâlâ bir hançerim vardı. Çizmemin içinde saklıydı. Gölge taşından değildi, demirden yapılmış ince uzun bir bıçaktı. Yine de bunun konuyla bir ilgisi yoktu. "Ben insanları bıçaklayıp durmuyorum." Genelde. "Ayrıca bana gölge taşından bir hançer borçlusun."

"Öyle mi?"

Başımı salladım. "Öyle."

"Bu arada, üvey ağabeyin bu hançeri nereden bulmuş?"

Söylediğim yalanı hatırlamam birkaç saniyemi aldı. "Biri doğum günü hediyesi olarak vermiş. Kim olduğunu ya da neden verdiğini bilmiyorum. Üvey abi hiçbir zaman silahlara meraklı olmamıştır."

"Ölümlülerin gölge taşından hançer kullanmasının yasak olduğunun farkındasındır herhalde."

Farkındaydım ama omzumu silkmekle yetindim.

Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı, sonra başını çevirdi. "Kazinler'in evinde gördüklerini senden istediğim gibi aklından çıkardın mı?"

Kaskatı kesildim. "İstemek değil de daha çok emir gibiydi. Ama hayır, çıkarmadım."

"Biliyorum."

"Beni mi izliyordun?"

Parlak gümüşi gözler gözlerime kenetlendi. "Olabilir."

"Bu... ürpertici."

Geniş omuzlarından biri yukarı kalktı. "İzleyeceğimi söylemiştim. Gözümü senden ayırmamaya karar verdim. Başını daha fazla belaya sokmayasın diye."

"Bunu yapmana ihtiyacım yok."

"Olduğunu söylemedim." Bana bakarken başını yana eğdi.

"Öyleyse ne demek istedin?"

"İstediğim için yaptım" dedi, itirafından şaşırmış gibiydi.

Bir şey söylemek için ağzımı açmıştım ki vazgeçtim. Buna ne cevap verebilirdim ki?

"Ne buldun?" diye sordu az sonra.

Düşüncelerimi toplamak biraz zaman aldı. "Madem izliyordun öyleyse biliyorsundur."

Yüzünde yine o hafif gülümseme belirdi. "Sanırım kimsenin o ölümlüler hakkında kötü düşünmediğini öğrendin."

"Diğer bir deyişle pek fazla şey öğrenemediğimi biliyorsun" dedim. "Başka öldürülen oldu mu? Bunun dışında?"

Başını iki yana salladı. "Onu tanıyor musun?"

"Şey... tanıdığım biriydi. Terziydi. Andreia Joanis." Biraz yaklaştım. "Çok yeteneklidir. Rağbet gören bir terzidir. Ya da terziydi." Hafifçe ürperdim. "Aslında onu bugün görmüştüm."

Bakışları keskinleşti. "Gördün mü?"

Başımı sallayarak cesede baktım. "Evet. Sadece birkaç dakikalığına. Anneme bir elbise getirmişti" dedim bu bilginin bir önemi olmadığını düşünerek. "Ne garip bir tesadüf, değil mi?"

"Evet" diye mırıldandı.

Yüzüne bakınca söylemediklerimi görebiliyormuş gibi hissettiren o dikkatli bakışlarla beni izlediğini gördüm. "Madis'in bunu neden yaptığına açıklık getirebilecek bir şey buldun mu?"

Tanrı başını iki yana salladı. "Hiçbir şey bulamadım."

"Peki diğerleriyle aynı nedenden öldürüldüğünü mü düşünüyorsun?"

"Evet." Bir elini başından geçirerek saçlarını yüzünden geriye itti.

Tam bir şey diyecekken durdum.

"Neden bir şey sormak istiyormuşsun gibi hissediyorum?"

Yine kaşlarını çattı. "Sen bir tanrısın. Diğer tanrıların ne işler çevirdiğini nasıl bilmezsin?"

"Tanrı olman diğer tanrıların ne yaptıklarını ya da eylemlerinin arkasında yatan nedenleri içgüdüsel bir şekilde bildiğin anlamına falan gelmiyor" dedi. "Bunu bir ilkel de bilemez."

"Onu demiyorum" dedim. "O kadar güçlü görünüyorsun ki..."

"Teşekkür ederim."

Boş boş yüzüne baktım. "O kadar güçlü görünüyorsun ki ne yaptıklarını sorup öğrenememen şaşırtıcı diyecektim."

"İşler böyle yürümüyor." Öne eğildi. "Tanrıların ve ilkellerin yapabildiği ve yapamadığı şeyler vardır."

İçimi bir merak sardı. "Bir ilkelin bile istediğini yapamadığını mı söylüyorsun?"

"Onu demiyorum." Başını eğdi. "Bir ilkel ne isterse yapabilir."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Bunlar hayatımda duyduğum en çelişkili ifadeler değilse ne olayım."

"Söylemeye çalıştığım bir ilkelin ya da bir tanrının ne isterse yapabileceği" dedi. "Ama her şey bir neden sonuç ilişkisine bağlıdır. Her eylem bir şeylere mal olur, beni doğrudan etkilemeseler bile."

Pek de ayrıntılı bir açıklama sayılmazdı ama yeterince mantıklıydı. Terziye baktım. Aklıma bir şey geldi. Bir ölümlü bu dünyadan göçtüğünde ruhun serbest kalıp Gölgeler Diyarı'na girebilmesi için cesedin yakılması gerektiğine inanılırdı. Kazin kardeşlerin başına gelenin de ölünün yakılması olarak kabul edileceğinden emin değildim. "Kazinler gibi ölenlerin ruhu... Gölgeler Diyarı'na mı gidiyor?"

Tanrı uzun bir müddet cevap vermedi. "Hayır. Sadece... varlıkları son bulmuş oluyor."

"Ah tanrılar." Elimi ağzıma bastırdım.

Başını kaldırıp bana baktı. "Bu korkunç bir yazgı, Uçurum'a mahkûm edilmekten bile kötü. Orada hiç değilse bir varlığa sahipsin."

"Varlığının son bulmasının nasıl bir şey olduğunu düşünemiyorum bile." Titrediğimin farkına varmaması için dua ediyordum. "Bu..."

"Sadece en kötülerin karşılaşacağı bir şey" diye tamamladı cümlemi.

Başımı sallayarak gözlerimi oturma odasında, mavili pembeli kırlentlerde, Iliseeum kıyılarında yaşadıkları söylenen deniz yaratıklarının küçük taş heykellerinde ve Andreia Joanis'in yaşamının küçük parçaları olan minik biblolarda gezdirdim. Bir zamanlar var olan ve bir daha asla var olmayacak benliğinin parçalarında.

Boğazımı temizleyerek başka şeyler düşünmeye çalıştım. "Hangi saraydansın?"

Tanrı yine bir kaşını kaldırdı.

"Yani Gölgeler Diyarı'ndan mısın?"

Beni şöyle bir süzdükten sonra başını salladı. Şaşırmadığım halde gerildim. Tanrı bana bakmaya devam ediyordu. "Sormak istediğin başka bir şey daha var."

Vardı. Kim olduğumu bilip bilmediğini öğrenmek istiyordum. Yollarımızın tuhaf bir şekilde iki kez kesişmesinin nedeni bu muydu bilmek istiyordum. Anlaşmadan haberi olmayabilirdi ama hizmet ettiği ilkelin sözüm ona konsortu olduğumu biliyor olabilirdi. Ama bilmiyorsa risk almış olacaktım. Bu tanrı İlkel'e gölge taşından bir hançerim olduğunu ve onu kullanmaktan çekinmediğimi söyleyebilirdi.

Ben de hep merak ettiğim başka bir şeyi sormaya karar verdim, fırsatım olsaydı bunu İlkel'e soracaktım. Gölgeler Diyarı'ndan olduğuna göre tanrı da büyük ihtimalle biliyordu. "Bütün ruhlar ölünce yargılanır mı?"

"Bunu bir gün içinde yapmak için yeterli vakit yoktur" dedi. "Biri ölüp Gölgeler Diyarı'na gidince ona yine fiziksel bir form verilir. Çoğu ruhlara gitmeleri gereken yeri gösteren Asphodel Sütunları'nın arasından geçer. Oradaki muhafızlar bunu sağlamakla görevlidir."

"Çoğu dedin. Ya diğerleri?"

"Bazı özel vakalarda şahsen yargılama gerekir." Gözlerini gözlerime dikti. "Yazgılarına karar vermek için görülmesi gerekenlerin."

"Nasıl?" Yanına sokuldum.

"Ölümden sonra ruh açığa çıkar. Saf ruh. Eylemlerini gizleyecek et olmaksızın" diye açıkladı. "Değeri ölümden sonra okunabilir."

"Peki ya şimdi? Yani yaşayan birinin ruhu?"

Başını iki yana salladı. "Bir ölümlüye ya da başka bir tanrıya bakarak bir şeyler görenler olabilir ama ruhun özü bunlardan biri değildir."

Turunçgil kokusunu alır gibi olunca duraksadım. "Ne gibi şeyler görürler?"

Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Çok meraklısın" diye mırıldandı, bakışları yüzümde gezinip dudaklarımda duraklar gibi oldu. Damarlarıma bir sıcaklık yayıldı ki bu şimdi hangi saraya hizmet ettiğini bildiğimden bütünüyle uygunsuz bir durumdu. Ama bana ağzımın şeklinden büyülenmiş gibi bakıyordu.

Dudaklarımın tadına yeniden bakmak istiyormuş gibi.

İçimden beklenti dolu bir ürperti geçti, bunu yapmaya kalkarsa onu durdurmayacağımı biliyordum. Benim adıma kötü bir karar olurdu. Hatta belki onun adına da. Ama sık sık kötü kararlar alırdım zaten.

Tanrı bakışlarını çevirince hayal kırıklığına mı uğradım yoksa rahatladım mı bilemedim. Dişlerini altdudağına sürttü. Sivri dişlerinin ucu görünüyordu. Hissettiğim şey kesinlikle hayal kırıklığıydı.

Birden göğsümün tam ortasına, ölüme reaksiyon olarak ortaya çıkan ısının toplandığı yere tuhaf bir his çöktü. Ağırlık kalın ve boğucu bir battaniye gibi üstüme çullandı. Kesik kesik solurken beklenmedik leylak kokusunu alınca kaşlarımı çattım. Bayat leylak kokusunu. Bu bana o anda ne olduğunu çıkaramadığım bir şey hatırlattı, ne yaptığımın farkında bile olmadan cesede doğru döndüm.

Dur biraz.

Bir adım yaklaştım. "Cesedin bacaklarını hareket ettirdin mi?"

"Bunu neden yapayım?"

Damarlarıma bir huzursuzluk yayıldı. "Ben geldiğimde bacaklarından biri dizinden bükülmüş ve sehpaya yaslanmıştı. Şimdi iki bacağı da düz duruyor."

"Onu kıpırdatmadım" dedi tanrı, gözlerimi cesedin yüzüne çevirdim. Yanaklarındaki ve alnındaki kanat şeklindeki yanıklar biraz solmuş gibiydi. "Belki de sen..."

Cızırtlı bir nefes ve genişleyen ciğerlerin hırıltısı tanrıyı susturdu. Gözlerim elbisenin yukarı doğru kalkan korsajına kaydı. Şaşkınlık içinde donakaldım.

"Bu da ne?" diye mırıldandı tanrı.

Andreia Joanis kalkıp oturdu, açık ağzı daha da açılırken yanık dudakları geriye doğru çekildi ve dört uzun köpek dişi ortaya çıktı, ikisi üstte ikisi alttaydı. Vampir dişleri.

"Hassiktir" dedi tanrı.

"Bu... normal değil sanırım" diye mırıldandım.

"Hangisini diyorsun? Dişleri mi, yoksa ölü olduğu halde kalkıp oturabilmesini mi?"

Andreia'nın başı tanrıya doğru döndü, artık orada olmayan gözleriyle tanrıya bakıyor gibiydi.

"Ölü olduğunu sanmıyorum" dedim. "Artık değil."

"Hayır" diye hırladı tanrı tüylerimi diken diken ederek. "Hâlâ ölü."

"Emin misin?" Terzinin başı birden bana dönünce bağırmamak için kendimi zor tuttum. "Galiba bana bakıyor. Emin olamıyorum. Gözleri yok." Elimi içgüdüsel olarak bacağıma attım ama hançerim yoktu. Başımı tanrıya çevirmeye başladım. "Şimdi hançerim olsaydı..."

Andreia'dan bir tıslama sesi geldi, bir ölümlünün çıkaramayacağı bir sesti bu. Ses artıp boğuklaştı, vücudumdaki bütün tüylerin dikilmesine neden olan keskin bir hırlamaya dönüştü.

Andreia birden ayağa fırladı, bu öyle ani olmuştu ki içgüdüsel olarak geri çekildim. Parmaklarını bükerek üstüme atıldı.

Tanrı da inanılmayacak kadar hızlıydı, hemen önüme geçip kısa kılıcını çekti. Bıçak mum ışığında cilalanmış oniks gibi parlıyordu. Gölge taşı. Andreia'nın karnına bir tekme attı. Terzi sehpanın üstünden geriye doğru uçtu.

Yere düşer düşmez yuvarlanarak dizlerinin üstüne kalktı. Birden ayağa fırlayıp bir kez daha saldırıya geçti. Ben çizmemin içindeki bıçağa davranırken tanrı gölge taşından kılıcını Andreia'nın göğsüne sapladı.

Terzi ellerini uzatıp tanrıyı yakalamaya çalışırken bedeni sarsılarak kasılıyordu. Ellerinde örümcek ağına benzeyen minik yarıklar belirdi, sonra yarıklar kollarına, boynuna ve yanaklarına yayıldı.

Tanrı gölge taşından kılıcını çekip çıkararak yana çekildi, gözlerini terziden ayırmıyordu. Yarıklar derinleşip çatlaklara dönüşürken terzinin dizlerinin bağı çözüldü. Devrilerek iki büklüm yere serildi.

Ağzım açık kalakalmıştım. Vücudunun parçaları büzüşürken terzi kurumuş bir kabuğu andırıyordu. "Ben... az önce ne gördüm?"

"Hiçbir fikrim yok." Tanrı dikkatle yanaşıp Andreia'nın ayağını dürttü. Etler ve kemikler de vücudun geri kalanının ardından hızla küle dönüştü.

Birkaç saniye içinde terziden geriye elbisesinden ve küllerden başka bir şey kalmamıştı.

Gözlerimi kırpıştırdım. "Bu... çok acayipti."

Tanrı bana baktı. "Evet."

"Ne olduğuna dair bir fikrin yok mu yani? Bu daha önce hiç olmadı mı?"

Çelik rengi gözleri gözlerime dikildi. "Daha önce böyle bir şey olduğunu hiç duymadım."

Gölgeler Diyarı'ndan gelen bir tanrı olduğu için öldükten sonra dirilen ölümlüler hakkında bir şeyler bilmesini beklerdim. "Sence ona ne oldu? Yani, neden öyle davrandı?"

"Bilmiyorum." Kılıcını kınına soktu. "Ama Madis'in onu öldür-

mekle yetindiğini sanmıyorum. Bir şey yaptı. Ne olduğu hakkında en ufak fikrim yok." Çenesinde bir kas seğirdi. "Yerinde olsam burada gördüklerimden kimseye bahsetmezdim."

Başımı salladım. Sanki bahsetsem bana inanacaklardı.

"Gitmem gerek" dedi küllerle kaplı elbiseye, sonra da bana bakarak. "Sen de gitmelisin *liessa*."

Bu evde bir saniye daha kalmak istemiyordum ama kafama yüzlerce soru üşüşmüştü. Dudaklarımdan dökülen ise en önemsizleriydi. "*Liessa* ne demek?"

Tanrı neredeyse sonsuzluk kadar uzun bir müddet cevap vermedi. "Farklı insanlar için farklı anlamları var." Gözlerinde titreşen ether yine gümüşün içinde girdaplar yaratıyordu. "Ama hepsi de güzel ve güçlü bir şey ifade ediyor."

7. Bölüm

Ertesi gün gözbağlı antrenmanlarıma devam etmek için yine doğu kulesine sıvıştım.

Demir bıçağı parmaklarımın arasında tutarak derin bir nefes alırken tanrının bir gece önce hançerimi nasıl yok ettiğini düşünmemeye çalışıyordum. Neyse ki hançerle talim yapmıyordum. Böyle bir silahı kaybettiğimi öğrense Sör Holland'ın neler söyleyeceğini bilmek istemezdim.

Ya da o hançeri bir tanrının göğsüne sapladığımı öğrense.

Sör Holland'ın bunu soğukkanlılıkla karşılayacağını hiç sanmıyordum.

Düşününce tanrının hançerimi neden yok ettiğini anlayabiliyordum. Onu bıçaklamıştım. Ama yine de kızgındım. Hançerin yaşı bir asırdan da fazlaydı ve görevimi yerine getirme şansım olursa –buna fırsat tanınırsa– gölge taşından bir bıçağa ihtiyacım olacaktı.

Gördüklerimi, Andreia'ya olanları da düşünmemeye çalışıyordum. Kalkıp oturuşu, vahşi bir hayvan gibi ayağa fırlayışı bütün gece gözümün önünden gitmemişti. Ona ne yapılmış olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama tanrının çözdüğünü umut ediyordum.

Güzel ve güçlü bir şey.

Sözlerini hatırlayınca hâlâ şaşırıyordum. Ama onu bıçakladığım halde bana güzel ve güçlü bir şey anlamına gelen bir isim takmıştı. Bu, terziye olanlardan daha da açıklanamaz bir şeye benziyordu.

Liessa. Daha önemli yüzlerce soru varken bunu sorduğuma inanamıyordum. Adını sorabilirdim mesela.

"Şimdi" dedi Sör Holland.

Hızla dönerek bıçağı fırlattım, mankenin göğsüne saplanırken çıkardığı sesi duyunca nefesimi saldım. Bitmek bilmeyen idman, bir gün önce gördüklerimden bahsedecek takatim kalmayıncaya dek devam etti.

Bıçağı fırlattıktan sonra gözbağını indirdim. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii" dedi Sör Holland mankene doğru yürüyerek.

"Şimdiye kadar hiç..." Kendimi fazla ele vermeden nasıl soracağımı düşünmek biraz zaman aldı. "Öldükten sonra dirilen birini duydun mu?"

Sör Holland durup bana döndü. "Böyle bir soru beklemiyordum doğrusu."

"Biliyorum." İnce gömleğimin eteğiyle oynamaya başladım.

Sör Holland kaşlarını çattı. "Böyle bir şey sormak nereden aklına geldi?"

Güç bela omzumu silktim. "Dışarıda birinin böyle bir şeyden bahsettiğini duydum. Birinin tanrılarınkine benzeyen... ama daha faklı dişlerle dirildiğini söylüyorlardı. Alt ve üst damaklarında sivri dişleri varmış."

Sör Holland kaşlarını kaldırdı. "Hiç böyle bir şey duymadım. Bu doğruysa gerçekten... iğrenç bir şey."

"Evet" diye mırıldandım.

Sör Holland dikkatle yüzümü inceledi. "Bunu nerede duydun?"

İnandırıcı bir yalan bulamadan kulenin kapısı çalındı. Sör Holland bıçağı mankenin göğsünden çekip çıkardı. Kapıya doğru yürürken omzunun üstünden bana baktı. Omuzlarımı kaldırdım. "Kim o?" diye seslendi bıçağı arkasına saklayarak.

"Benim" dedi biri kısık sesle. "Ezra. Sera'yı arıyorum." Sör Holland bir an cevap vermeden alnını kapıya dayadı. "Orada olduğunu biliyorum. Ve orada olduğunu bildiğimi senin de bildiğini biliyorum."

Dudaklarım bir sırıtışla kıvrıldı ama çabucak gülmeyi kestim. Ezra'nın beni bulmak için kuleye gelmesinin tek bir nedeni olabilirdi. Gözüm bir an mankenin göğsündeki sayısız bıçak yarasına kayınca son üç yıldır yaptığım bütün *zararlı* şeyler aklıma geldi.

Sör Holland kaşlarını çatarak bana baktı. "Nerede idman yaptığını ona söylememeliydin." Bıçakla havayı keser gibi yaptı. "Buraya gelirken takip edilmiş olabilir."

"Bilerek yapmadım" dedim, şatoda kim olduğumdan şüphelenmeyip de Ezra'yı takip edebilecek biri var mı diye düşündüm.

"Cidden mi?" dedi Sör Holland.

Kapıdan Ezra'nın boğuk sesi duyuldu, "Sizi duyabildiğimi biliyorsunuz. Ayrıca Sera doğru söylüyor. Bir sabah şatoda onu takip ettim. Zamanının büyük bölümünü burada geçirdiğini de anladım tabii."

"Takip edildiğini bilmiyordun sanki" diye homurdandı Sör Holland.

Bir omzumu yukarı kaldırdım. Elbette beni takip ettiğini biliyordum ama Ezra uğradığım başarısızlığın ardından bana iyi davranmaya devam ettiği için onu atlatmaya kalkmamıştım. Zaten idman yaptığımı bilmiyor da değildi. Sör Holland gerçekten abartıyordu.

"Kimse takip etmedi" dedi Ezra kapının arkasından. "Ama burada durup bir kapıyla konuşmaya devam ettikçe daha çok dikkat çekeceğimi tahmin edebiliyorum."

"Onu içeri al lütfen" dedim. "Mecbur olmasa buraya gelmezdi."

"Başka bir seçeneğim var da sanki." Sör Holland kilidi çevirip kapıyı açtı.

Prenses Ezmeria dar merdivenlerin başında duruyordu, açık kahverengi saçları ensesinde topuz yapılmıştı. Kule insanı bunaltacak kadar sıcak olduğu ve büyük ihtimalle dışarısı da bundan aşağı kalmadığı halde fildişi-krem rengi elbisesinin üstüne ince çizgili siyah ve kısa bir yelek giymişti. Ezra sıcaktan ve nemden hiç etkilenmezdi.

"Teşekkür ederim" dedi Ezra, canından bezmiş görünen Sör

Holland'a başıyla selam vererek gülümsedi. Ezra'nın yüzü Tavius'unkine benzemekle birlikte kahverengi gözlerinden zekâ fışkırıyordu ve çene hatları Tavius'ta olmayan inatçı bir sertliğe sahipti. "Sizi gördüğüme sevindim Sör Holland."

Sör Holland boş gözlerle Ezra'ya baktı. "Ben de sizi gördüğüme sevindim Majesteleri."

"Ne istiyorsun bakalım?" diye sordum demir bıçağı Sör Holland'dan alıp kınına koyarken.

"Bir sürü şey. Orlano'nun keyfi yerindeyken yaptığı şu çikolatalı çöreklerden olsa ne iyi olurdu. Yanında da soğuk çay. Acıklı olmayan güzel bir kitap, yeri gelmişken şehir kütüphanesinin yöneticileri neden moralimizi bozmaktan başka işe yaramayan kitaplar okumak istediğimizi düşünüyor acaba?" dedi Ezra topuklu terliklerinin üstünde geriye doğru sallanarak, Sör Holland alnını ovuşturdu. "Ayrıca bu kuraklığa bir son vermek istiyorum, ha bir de krallıklar arasında barışı sağlamak." Keyifle Sör Holland'a göz atarken kocaman gülümsedi. "Ama şu anda Merhamet Leydileri ve ben yardımına ihtiyaç duyuyoruz Sera."

Sör Holland elini indirip kaşlarını çatarak bana baktı. "Yetimhanedeki leydilerin senin neyine ihtiyacı olabilir ki?"

"Kimse fark etmeden mutfaktan bolca yiyecek aşırma yeteneğine" dedi Ezra. "Son zamanlarda çok fazla öksüz çocuk geldiği için dolapları tamtakır kuru bakır."

Hafifçe gerildim. Sör Holland'ın yüzü şüpheyle gölgelendi. Ezra'nın sözünü ettiği yeteneğim sık sık işe yarıyordu. Kalan yemekleri mutfaktan aşırıp Keder Kayalıkları'na, Carsodonia'nın en büyük yetimhanesi haline getirilen eski kaleye götürüyordum. Yetimhane ne kadar büyük olsa da ölüm nedeniyle ya da onlara bakamayan ya da artık bakamayacak olan ebeveynlerinin terk etmesi sonucu kimsesiz kalan çocuklarla dolup taşıyordu. Ama Ezra hiç bunun için beni bulmaya gelmemişti. Sör Holland'a döndüm. "Yarın sabah görüşürüz."

Sör Holland gözlerini kıssa da başını salladı. Sorular sormaya başlamasın diye hiç oyalanmadım.

"İyi günler Sör Holland" dedi Ezra çıkmam için kenara çekilirken.

Kulenin duvarlarındaki ok mazgallarından sızan ışık hüzmelerinde dans eden tozların arasından bir dizi boş odayla birlikte benim dairemin de bulunduğu üçüncü kata indik. Dar antreye girene kadar hiç konuşmadık. İçeri girince Ezra bana döndü, etrafta bizi duyacak birinin bulunması mümkün olmadığı halde sesini alçalttı. "Üstünü değiştirsen iyi olur." Bakışlarımı üstümdeki bol tunikte gezindi. "Gitmemiz gereken yere daha uygun bir şeyler giymelisin."

Başımı yana eğdim. "Tam olarak nereye gidiyoruz?"

"Şey..." Ezra başını bana doğru eğip yaklaştı ama dokunacak kadar değil. Bana temas etmemeye ne kadar özen gösterdiğini fark etmemiş gibi yaptım. "Leydi Sunders'tan Jade Gözdeleri'nden birinin müsaadesiyle himayesi altına aldığı bir çocukla –Ellie adındaki küçük bir kızla– ilgili bir mektup aldım."

Şaşırarak kaşlarımı çattım. "Küçük bir kızın gözdelerle ne işi varmış?" Jade'in benimle baştan çıkarmayı da içeren şeyler konuşmayı kabul etmesinin tek nedeni on altı yaşından büyük olduğuma inanmasıydı. O zaman bile bu yaşta evlenenler olduğu halde yüzünde beliren şüpheyi peçenin arkasından görebilmiştim. "Gözdeler asla böyle bir şey..."

"Öyle değil. Onlar için çalışan kadınlardan biri zavallı kızı sokakta bulmuş. Kızın bir gözü mormuş ve bir sürü yarası varmış, üstelik çok açmış" dedi Ezra. "Ellie iyileşiyor" diye ekledi çabucak. "Leydi Sunders çocuğun annesinin yıllar önce öldüğünü, babasının da işsiz kaldığını söylüyor. Çocuğun babasının eskiden Çürüme'nin harap ettiği çiftliklerden birinde çalıştığını düşünüyor."

"Bunu duyduğuma üzüldüm" diye mırıldandım çünkü söylenecek hiçbir şey olmadığı halde bir şey söylemem gerekiyormuş gibi hissetmiştim.

"Yerinde olsam babası için fazla üzülmezdim. Anlaşılan işini kaybetmeden çok önce de parasını yiyecekten çok içkiye harcamayı seviyormuş." Ezra dudaklarını büzdü. "Leydi Sunders annenin ölümünün doğal nedenlerden değil de babanın sert yumrukların-

dan kaynaklanmış olabileceğine dair bir kanıya kapılmış."

"Ne hoş" diye mırıldandım.

"Daha da kötüsü" dedi Ezra, daha kötü ne olabilirdi bilmiyordum. "Baba bir ara mahrem ilişkilerden para kazanma yoluna girmiş ve..."

"Seks ticareti mi?" diye açıklık getirdim.

"Evet, biri para, korunma, barınma... ya da bunun gibi bir şey karşılığında mahrem yerlerini satmaya *gönüllü* olduğunda böyle de deniyor. Ama adam gönüllü olmalarını *zorla* sağlayan türdenmiş" diye düzeltti. Evet, haklıydı. Durum daha da kötüydü. "Jade Gözdeleri'nin bu adamdan hiç hoşlanmamasının nedeni de bu. Senin de bildiğin gibi, bu tür satıcılardan hiç haz etmezler."

Hayır, fahişeler gönüllü olarak girdikleri bu ticarete birilerinin zorla sokulmasından hiç hoşlanmazdı.

"Leydi Sunders'ın himayesine verilen kızın küçük bir erkek kardeşi varmış, çocuk hâlâ babasının yanındaymış. Babasının cebini doldurmak için her türlü hırsızlığa zorlandığından hayli riskli bir durumda. Leydi Sunders yiyecek ve barınma karşılığında ağza alınmayacak başka şeyleri de kabul etmek zorunda kalmasından korkuyor, tıpkı kız gibi."

Derin bir nefes aldım, sarsılsam da ne yazık ki şaşırmamıştım. Ezra da ben de bunu daha önce de görmüştük. Yoksulluk, hayat mücadelesi veren insanları akıllarından dahi geçirmedikleri şeyler yapmaya zorlayabiliyordu. Ama bir de bu karanlığı içlerinde daima taşıyanlar vardı, zorluklarla karşılaşmadan çok önce birer yırtıcı olanlar.

"Leydi Sunders belli bazı *yetenekleri* olan *arkadaşımın*" dedi Ezra özellikle kınında duran bıçağıma bakarak, "çocuğu almaya yardım edip edemeyeceğini soruyor."

Diğer bir deyişle Sör Holland'ın yıllardır bambaşka bir nedenle bilediği yetenekler. "Peki neden daha çekici bir şeyler giymem gerekiyor?"

"Baba yüzünden. Adı Nor. Leydi Sunders, Norbert'ın kısaltılmışı olduğunu düşünüyor."

"*Norbert* mı?" dedim gözlerimi kırpıştırarak. "Peki."

"Neyse, Nor, Croft's Cross yakınlarında iş görüyor" dedi Ezra Croft's Cross, Nye Nehri'nin Garden District'ten ayırdığı bölgelerden biriydi. Suya yakın olduğu için Carsodonia'nın bu bölgesi üst üste evlerle doluydu. Depolar, meyhaneler, kumarhaneler ve diğer işletmeler göz alıcılıkta Garden'dakilerin yanına bile yanaşamazdı. Croft's Cross'ta yaşayanların çoğu sadece hayatta kalmaya çalışan iyi insanlardı. Yine de Croft's Cross'u Çürüme'nin toprağa yaptığı gibi kirleten Nor gibi insanlar da vardı.

"Kızına ulaşamadığı için oğlanı yanından hiç ayırmıyormuş" diye devam etti Ezra. "O binaya girmenin tek yolu Nor'da belli tür bir iş aradığına dair bir kanı uyandırmak."

"Harika" diye homurdandım.

"Ben kendim yapardım ama..."

"Hayır. Hayır, sen yapmayacaksın" dedim. Ezra parlak bir zekâya sahipti ama kendini nasıl savunacağına dair hiçbir bilgisi yoktu. Sadece bu da değil, sık sık bir prensesin yapmayacağı işlere karışsa da o gerçek bir prensesti. "Bana biraz izin ver."

Ezra başını salladı, dönüp yatak odama doğru yürümeye başladım. "Ah, ayrıca... kan bulaşırsa üzülmeyeceğin bir şey giy."

Durup omzumun üstünden ona baktım. "Giysilerime kan bulaşması için bir neden yok. Bir çocuğu almaya gidiyorum. Hepsi bu."

Ezra kaşlarını kaldırarak hafifçe gülümsedi. "Elbette. Hepsi bundan ibaret."

8. Bölüm

Siyah renkli sade araba eğri büğrü döşeme taşlarının üstünde hoplaya zıplaya ilerliyordu. Croft's Cross'a geldiğimizi de buradan anladım.

Karşımda oturan Ezra kaşlarını çatarak omzunun üstünden sürücü koltuğuna, *Leydi* Marisol Faber'ın üstündeki pelerinle tanınmaz halde oturduğu yere doğru baktı. Kadın herhalde bu kahrolası sıcakta boğuluyordu.

Elimi yüzüme doğru sallarken ben de bunalıyordum. İçimden başlıklı, hafif pelerini çözüp bir kenara fırlatmak geliyordu. Saç tutamları terden enseme yapışmıştı.

Marisol'un ne zamandır Ezra'nın Carsodonia'daki zor durumdaki insanlara yardım etme çabalarına destek verdiğini bilmiyordum. Ezra babası annemle evlenince yaşamak için buraya geldiğinden beri arkadaştılar. Ama üç yıl öncesine kadar yaptıkları işlere hiç dahil olmamıştım. Ezra'nın ne yaptığını ancak Orlano'nun benim için bıraktığı bir kilo patatesi eski kaleye bırakırken keşfetmiştim. Birbirimizi görünce tanımazdan gelmiştik. O gece Ezra'nın bahçede yaptığı yürüyüşten dönmesini beklemiştim. Wayfair arazileri dışında neden o kadar çok vakit geçirdiğini de o zaman öğrenmiştim.

Üvey kız kardeşimi dikkatle inceledim. Yüzünde tek damla ter yoktu. Gerçekten inanılmazdı.

"Sıcaktan nasıl patlamıyorsun?"

Ezra başını camdan çevirip bana baktı. "Ben böyle gayet rahatım" dedi, bakışlarını aşağı indirirken kaşlarını çattı. "Elbisen... iş görür gibi."

Bakışlarımı indirmeden de adaçayı rengi elbisenin çok ama çok sıkı korsajının zarif beyaz dantellerine baktığını biliyordum. Göğsüm bu macera boyunca elbisenin içinde kalmayı başarırsa büyük bir mucize olurdu doğrusu. "Sanırım eskiden Leydi Kala'nın elbisesiymiş." Bu, kısa gelen eteğinin altından çizmelerimin görünmesini de açıklıyordu. "Fazla seçenek yoktu."

"Ah evet. Sanırım yoktur." Kaşlarını çatarak tekrar camdan dışarı baktı. Birkaç saniye geçti. "Elbiseye ihtiyacın var mı?" diye sordu yeniden bana bakarak. "Daha rahat birkaç elbisem var."

Kaskatı kesildim, yanaklarımın yanmaya başladığını hissediyordum. "Hayır, gerek yok."

"Emin misin?" Öne eğildi. "Hem benim elbiselerimin göğsü dikişleri patlayacakmış gibi durmaz."

"Başka elbiselerim de var... bundan daha güzelleri" dedim ki külliyen yalandı. "Çekici olacağını düşündüğüm bir tek bu vardı."

Ezra arkasına yaslandı. "Bence çekici olan kısım göğüslerin dışarı fırlayana kadar sahip olduğun kısacık süre."

Sessizce güldüm.

Ezra da şöyle bir güldü. Yüzündeki ifade beni elbise vermeyi teklif etmesinden daha çok rahatsız etmişti. Acır gibi değil, kederle bakıyordu ve bir şeyler söylemek istiyormuş ama kelimeleri bulamıyormuş gibi görünüyordu. Ezra hep çok konuşurdu ama lanetten hiç bahsetmezdi. Soru dilimin ucuna kadar geldi. Ölüm İlkeli'nin beni almaya geleceğine hâlâ inanıp inanmadığını sormak istiyordum ama kendimi tuttum. Gerçeği zaten bildiğim için vereceği cevap beni teselli etmeyecekti.

Onun yerine, "Kraliyet muhafızlarını atlatarak kaçmayı nasıl başardın?" diye sordum.

Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Kendime göre yöntemlerim var."

Tam bu yöntemlerin neler olduğunu soracaktım ki araba yavaşladı. Camdan dışarı baktım. Bir grup insan kalabalık sokakta koşturarak küçük dükkânlara ve birkaç katlı dar binalara bitişik çürük çarık metal merdivenlerin altındaki karanlık, dolambaçlı

sokaklara doğru ilerliyordu. Renkleri solup donuk sarıya ve mat kahverengiye dönmüş binaların çoğu dip dibeydi. Mülk sahipleri her nasılsa elektriğin ve bazılarında su tesisatının bulunmadığı bu binalara yirmi-otuz oda sığdırmayı başarmıştı. Bu sözüm ona dairelerde oturulmasına izin vermek büyük sorumsuzluktu ama onlar olmadan da insanlar ve aileleri sokakta kalırdı. Bununla birlikte başka seçenekler de vardı.

"Çürüme'nin mahvettiği topraklara bina dikilebilir, değil mi?" diye sordum. Ezra başını salladı. "Neden o çiftliklere yeni evler yapılmadığını anlamıyorum. Evler küçük de olsa en azından her an yıkılacakmış gibi duran merdivenlerden çıkarak hayatını tehlikeye atmak zorunda kalmazdın."

"Peki Çürüme'nin üstesinden geldikten sonra çiftçiler ne yapacak?" diye karşı çıktı Ezra.

Eh, cevabımı almıştım, değil mi? Çürüme'nin yok olacağına inanıyorsa görevimi yerine getireceğime dair küçük bir umudu var demekti. "Ya üstesinden gelinemezse?" diye sordum.

Ezra ne demek istediğimi anladı. "Mari'nin babası buna neyin neden olduğunu bulmaya kararlı. Sen de ben de bulamayacağını biliyoruz ama adam gerçekten çok zeki. Bunu sona erdirmenin doğal bir yolunu bulabilecek biri varsa o da Lord Faber."

Haklı olmasını umuyordum ve bunun nedeni duyduğum suçluluğu hafifletmek değildi. "O zaman çiftçiler mülk sahibi olamaz mı? Evlerini kiraya vererek geçinemez mi?"

"Olabilir." Ezra burnunu kırıştırdı. "Ama sorun evleri yapmak için gereken malzemenin nereden bulunacağı."

Fikrimin kusurlu yanı da buydu. Binaların çoğunun yapımında kullanılan Elysium Peaks'teki taş ocaklarının giderleri işletme ve arazi sahipleri tarafından karşılanıyordu. Taşın bir maliyeti vardı, evleri yapmak için gereken işgücünün de öyle. Bunu kraliyetin karşılaması gerekiyordu ancak diğer krallıklardan gitgide daha fazla yiyecek ve mal alındığı için kraliyet hazinesi eskisi kadar dolu değildi.

Ama kraliçe için yeni bir elbise diktirecek para vardı.

"Nor'un bulunduğu evin kırmızı panjurları var. Sağ tarafımızda olması lazım" dedi Ezra araba dururken. "Birinci katta, birinci katın tamamı ona ait. *Ofisi* hemen içeride."

Başımı sallayarak elimi arabanın kapısına uzattım. "Çocuğun adını biliyor musun?"

Ezra ceketinin kolundan rulo yapılmış mektubu çıkarıp açtı. "Adı... Nate." Gözlerime baktı. "Nor kadar kafa karıştırıcı değil."

"Bence de." Pelerinimin başlığını kafama çektim. Olay çıkacağını pek sanmasam da açık renk saçlarım dikkat çekebilirdi ve işin kötü sonuçlanması ihtimaline karşı birinin beni tanıması riskini göze almamayı tercih ederdim. "Burada bekleyin."

"Tamam." Ezra bir an duraksadı. "Dikkatli ol."

"Merak etme" diye mırıldandım, kapıyı sokağın gürültüsü içeri dolacak ve çıkmama yetecek kadar araladım. Gökyüzünden yağmış olamayacağı için bastığım sıvıların ne olduğunu düşünmemeye çalışarak arabanın önüne doğru yürüdüm. "Marisol?" diye fısıldadım. Başlıklı kafa bana döndü. Leydi kim olduğumu biliyordu ama karşılaştığımız zaman Ezra gibi o da bana lanetten önce nasılsa öyle davranıyordu. Birbirimize yakın değildik ama zalim bir kadın değildi ve benden korkuyormuş gibi de davranmıyordu. "Ezra'nın arabadan çıkmasına izin verme."

Marisol tıklım tıklım sokaklara bir göz attı. "Aptalca bir şey yapmaması için etrafta turlarım."

"Mükemmel." Döndüm, çatlaklarla dolu kaldırıma çıkıp kalabalığa karıştım.

Çok derin nefes almamak ya da tek bir noktada fazla oyalanmamak gerektiğini bildiğimden araba kaldırımdan uzaklaşıp, toz toprak içinde parti yapan güvercinlerin etrafından dolaşarak sağa sapar sapmaz harekete geçtim. İşten dönen ya da işe giden adamların ve kadınların arasından yürümeye başladım. Bazıları güneşten korunmak ya da tanınmamak için yüzünü şapkayla gizlemişti. Gözümü ayırmadıklarım da bunlardı. Diğerleri sendeleyerek meyhanelerden çıkıyordu, bluzları ve tunikleri bira lekeleri ve pislik içindeydi. Neredeyse her binadan bağıran satıcılar ne idüğü belir-

siz istiridyeler, yassı çörekler ve kiraz şekeri satıyordu. Kollarımı iki yanımda tutarak yürürken üstüme dikilen bakışları ve binaların ön tarafına yaslanmış ayyaşların açık saçık sözlerini umursamıyordum.

Croft's Cross, Carsodonia'da Güneş Tapınağı'nın da –Hayat Tapınağı diye de bilinirdi– Gölge Tapınağı'nın da görünmediği birkaç yerden biriydi. Sanki tapınakların otoritesi bu bölgeye uzanamıyor, burada yaşam ve ölüm ilkeller tarafından yönetilemiyordu.

"İşimizi, evimizi, ailemizi ve geleceğimizi kaybetmemiz kraliyetin umurunda bile değil!" Kalabalığın gürültüsünde bir kadın sesi yükseldi. "Biz açlıktan ölürken onlar tıka basa yiyip yatıyorlar! Ölüyoruz ve onlar Çürüme konusunda hiçbir şey yapmıyorlar!"

Sesin kimden geldiğini görmek için bakındım. İleride, Ezra'nın arabasının benzer araçlar ve yük arabaları denizinde kaybolduğu yerde yol ikiye ayrılıyordu. Tam ortada Carsodonia'daki küçük ibadet yerlerinden biri vardı. Yeniden Doğuş Tanrıçası Keella'nın tapınağı beyaz kiraçtaşı ve granitten yapılmış basık, yuvarlak bir yapıydı. Sıra sütunların etrafında yalınayak çocuklar koşuşturuyor, sütunların arasına dalıp çıkıyorlardı. Yaklaşınca kadının beyazlar giyindiğini, geniş tapınak basamaklarının ortasında durarak önüne toplanmış küçük bir kalabalığa bağırarak bir şeyler söylediğini gördüm.

"Altın Kral'ın çağı geçti, yeniden doğuşun sonu yakın" diye bağırdı kadın. Sözleri baş sallamalar ve onaylayan haykırışlarla karşılık buldu. "Bunu biliyoruz. Kraliyet bunu biliyor!" Gözlerini kalabalıkta gezdirerek başını yukarı dikti, kalabalığın ötesine bakıyordu, sokağın karşısında duran bana. Durdum, soluğum tıkanıverdi. "O tahtta bir Mierel oturmuyor" dedi. Koyu renk saçlı kadına bakarken tenim buz kesti. "Hiçbir zaman da oturmayacak."

Biri omzuma çarpınca irkildim. Çarpan kişi alçak sesle bir şeyler söylerken gözlerimi kadından ayırdım. Gözlerimi kırpıştırarak yürümeye çalıştım. Tapınağa baktım. Kadın önündeki gruba bakıyordu, şimdi tanrılardan ve halkın çektiklerini görmezden gelmeye devam etmeyeceklerinden bahsediyordu. Kaldırımda beni

görebilmesinin ya da kim olduğumu bilmesinin imkânı yoktu, kafamdaki başlık olmasa bile.

Yine de içimde bir huzursuzluk baş göstermişti ve birkaç kadının iki binanın arasına gerilmiş iplere çamaşır astığı bir ara sokaktan geçerken kadını aklımdan çıkarmakta zorlanıyordum.

Keella Tapınağı'ndan bir blok sonra bir zamanlar fildişi renginde olan ama şimdi tozlu bir griye bürünmüş yüksek bir bina gördüm. Pencelerinde kırmızı panjurlar vardı. İşte o zaman tapınağın basamaklarındaki kadını kafamdan atmayı başardım.

Adımlarımı hızlandırarak tahta bir bastondan güç aldığı halde sarsak sarsak yürüyen yaşlı bir adamın yanından dolaştım. Sonra adımlarımı yavaşlattım. Kemerli verandanın altında bir adam duruyordu. İçgüdüsel olarak adamın Nor olduğunu anladım. Kirli taşa yaslanışından, kaldırımdakilere bakarken pis pis sırıtışından anlamış olabilirdim. Parmak eklemlerinde kıpkırmızı yaralar açılmış kocaman elinde tuttuğu içki kupasından da olabilirdi. Belki de içine sokmadığı ve yakası göğüs kıllarını gösterecek kadar açık bırakılmış parlak mavi gömlekten anlamıştım.

Ya da yanında duran sarı saçlı kadından. Yakası açık elbisesinden ya da göğüslerinin altındaki daracık siyah korsajdan anlamış değildim, bacağını bir kan halkası gibi çeviren jartiyeri gözler önüne seren yırtmacından da. Şişmiş altdudağından ve makyajla kapatmaya çalıştığı morarmış gözünden anlamıştım.

Kadının gözü bana kaydı. Bakışları bomboştu ama ben yaklaşırken kaskatı kesildi.

"Pardon?" diye seslendim.

Nor kupasını ağzına götürürken başını yavaşça bana çevirdi, koyu renk saçları bir zamanlar yakışıklı olduğu anlaşılan yüzünden geriye taranmıştı. Teni şimdi kıpkırmızı, yüz hatları da fazla sertti. Pelerinin ve başlığın altını pek göremese de kan çanağına dönmüş gözlerini üstümde gezdirdi. "Evet?"

"Nor adında bir adamı arıyorum." Alçak ve yumuşak bir sesle konuşarak çekingen rolü yapıyordum.

Nor kupasından bir yudum daha aldı. İçki dudaklarında ve çe-

nesinin altındaki birkaç günlük sakalda parıldadı. "Adamı ne diye arıyorsun?" Çok zekice bir şey söylemiş gibi bilmiş bilmiş güldü.

Kadına baktım. Adamın yanında huzursuzca kıpırdanırken gözlerini sokağa dikmişti. "İş bulmam için yardım edebileceğini söylediler de."

"Ya, demek öyle." Kupasını indirip gözlerini kıstı. "Bunu kim söyledi güzelim?"

"Meyhanedeki adam, sokağın aşağısındaki." Omzumun üstünden bir göz attıktan sonra verandaya çıktım. Elimi kaldırıp başlığımı açtım. "Eleman arıyor mu ya da arayan birini biliyor mu diye sorduğumda seni söyledi."

Nor yüzüme bakarak hafifçe ıslık çaldı. "Elemana her zaman ihtiyacım olur güzelim ama senin gibi güzel şeyleri yerleri süpürüp içki servisi yapsınlar diye işe almıyorum. Öyle değil mi Molly?"

Yanındaki kadın başını iki yana salladı. "Hayır."

Nor başını hızla kadına çevirdi. "Hayır *ne*?"

Molly'nin zaten soluk teni daha da soldu. "Hayır efendim."

"Evet, işte uslu bir kız." Nor elini uzatıp kızı çimdikledi. Kız çığlık atınca gülmeye başladı, tepem iyice atmıştı.

"Biliyorum" dedim pelerinimin düğmesiyle oynayarak. Pelerinimin önü açılınca elbisemin üst kısmı ortaya çıktı. "Ne tür iş olduğunu biliyorum." Parmaklarımı dantellerde gezdirdim. "Baş başa konuşup anlaşabiliriz diye düşünmüştüm."

"Anlaşmak mı?" Nor bakışlarını tekrar bana çevirdi, koyu renk gözleri parlıyordu. "Tanrılar yardımcın olsun güzelim." Dantellerin üst kısmındaki kabartılarda gezinen parmaklarımı izlemek onu bir kupa daha biraya yönlendirmiş gibiydi. "Dediğim gibi, elemana her zaman ihtiyacım var ama öyle her kızı almıyorum."

Bundan şüphem vardı.

Kalçasını öne doğru atıp yaslandığı duvardan doğrulurken elini yağlı saçlarından geçirdi. "İşe uygun olduğundan emin olmam lazım."

"Tabii." Yüzüne bakıp gülümsedim.

"Öyleyse tanrılar yardımcım olsun" diye mırıldandı altdudağını yalayarak. Dönerken beline takılı kesedeki paralar şıngırdadı. "O halde ofisime geçelim de anlaşma yapalım."

Molly döndü, şişmiş dudakları bir şey söylemek istiyormuş gibi aralandı. Boş bakışlarını gözlerime dikti, sonra başını hafifçe iki yana salladı. Kapıya doğru yürürken ona gülümsemekle yetindim. Molly çenesini kapalı tutup yüzünü buruşturdu, sonra bakışlarını yeniden sokağa dikti, bu arada Nor koca ellerinden biriyle kapıyı itip açtı.

Molly'nin yüzündeki morlukları bu elin yaptığından şüphem yoktu.

Nor kapıyı benim için tutarken eğilerek bir kolunu içeri uzattı. Kupasının ağzından taşan içki zaten yapış yapış olan ahşap döşemelere sıçradı. İçeri girdim. Mumla aydınlatılmış odada ter ve White Horse dumanının ağır ve tatlı kokusu vardı. Gözlerimi çabucak içeride gezdirip üstlerine koyu renk örtüler serilmiş sedirlere baktım. Boş kupalarla dolu sehpanın üstünde birkaç pipo duruyordu. Sehpanın yüzeyi neredeyse tamamen beyaz tozla kaplıydı. Şaşırtıcı şekilde içeride bir de masa vardı. Masanın bir köşesindeki gaz lambasının cılız alevi titreşiyordu, masanın üstü de bir-iki parşömen kâğıdı dışında yine kupalarla doluydu.

Kapı arkamdan kapandı. Kilit yumuşak bir ses çıkararak döndü. Gözlerimi masadan kaldırdım.

"Oğlum" diye bağırdı Nor. "Burada olduğunu biliyorum."

Çocuk, Dark Elms'teki ruhlardan biriymiş gibi sessize masanın arkasından ayağa kalktı. Çok küçüktü. En fazla beş-altı yaşındaydı. Koyu renk saçları çökük yanaklarına dökülüyordu. Yüzündeki tek renk yumuşak hatlı çenesindeki mavimsi morluktu. İri yuvarlak gözleri neredeyse Molly'ninkiler kadar boş bakıyordu.

Parmaklarım dantele asılıp yırttı.

"Demek buradasın." Nor yanımdan geçip kupasını parşömenin üstüne koydu. "Git başka yerde oyalan" dedi. "Halledecek işlerim var."

Küçük çocuk koşarak masanın arkasından dolanıp bana hiç bakmadan kapıya gitti. Dışarı çıkarsa...

"Dışarı değil oğlum. Çıkmaman gerektiğini biliyorsun." Nor parmağını şıklatarak dar, karanlık koridoru gösterdi. "Boş yatak varken git yat, geçen seferki gibi koşturayım da deme sakın."

Çocuk şaşırtıcı bir hızla dönüp koridorda kayboldu. Bir kapı çarparak kapandı. Çocuk orada kalsın diye dua ediyordum ama kalmazsa da onu suçlayamazdım. Bu da ona ulaşmak için fazla vaktim olmadığı anlamına geliyordu.

"Kahrolasıca çocuklar" diye homurdandı Nor. "Senin çocuğun var mı?"

"Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bende iki tane var. Daha doğrusu vardı." Sandalyeye benzer bir şeyi yerde sürükleyerek güldü.

"Vardı derken?" diye sordum.

"Evet, kızım gidip başını belaya soktu galiba. Muhtemelen lanet çenesi yüzünden. Nasıl konuşulacağını hiç öğrenemedi. Tıpkı anası gibi." Bir kahkaha daha attı, boğuk ve ıslak bir kahkaha. "Kaç yaşındasın?"

Pelerinin önünü hafifçe açarak Nor'a döndüm. "Fark eder mi?"

Nor'un gözleri elbisenin tek çekici yerine sabitlendi. "Hayır kızım. Fark etmez." Sandalyeye oturup bacaklarını yaydı. "Taze görünüyorsun. Bahse girerim bir lordun süslü oyuncağıydın. Senden sıkıldı mı?"

"Öyleydim." Başımı eğip cilveli cilveli gülümsedim. "Ama kansı..."

Nor kıs kıs güldü. "Burada kafana takacak karılar yok." Bana bakarak elini belinden aşağı kaydırdı. "Pek de güzelsin."

Kımıldamadan durdum, artık başka biri gibi rol yapmıyor, *hiçliğe* dönüşüyordum. Hiç kimseye. Güzel ve güçlü bir şeye değil. Nor bayağılık ve çürüme kusarken yine o peçeyi takıyor gibiydim. Ben ben değildim. İtaatkâr ve şekillendirilebilir bir yaratığa çevrilebilen o şeye dönüşüyordum. Ölüm İlkeli'nin istediği her şekle

girebilecek o yaratığa, Ölüm İlkeli'nin âşık olabileceği yaratığa. Bir hizmetçiye. Bir eşe. Sıcak, yumuşak bir bedene. Bir katile. Bu iğrenç adam bozuntusu ise bana kızlarından birine dönüştürebilirmiş gibi bakıyordu.

"Gerilmene gerek yok." Nor hafifçe dizine vurdu. "Kucağımda güzel bir kız varken harika anlaşma yaparım."

"Gergin değilim." Değildim. Tiksinti ve öfkeden başka bir şey hissetmiyordum ve bu duygular kalp atışlarımı ya da nabzımı hızlandıracak kadar da derin değildi. Galiba bunları sadece bu işin sonunun nasıl biteceğini bildiğim halde bir şeyler hissetmem gerektiğine inandığım için hissediyordum.

Yanına gittim, çizmelerimin altını temizlemeyi aklıma not ederek kucağına oturdum.

"Vay." Popomu tutup sertçe sıktı. İrkildim, canım acıdığı için değil, bana dokunduğu içindi. Yalnızlıktan kurtulmaya çalıştığım o uzun geceler gibi değildi. O tanrının bana dokunduğu zamanki gibi değildi. "Gergin değilsin."

"Hayır."

"Galiba senden hoşlanacağım kızım." Nor diğer elini kaldırıp başını koltuğa dayadı. O çatlak parmaklar yanağımı okşadıktan sonra kıvırıp topuz yaptığım örgümü kavradı. Başımı geriye çekince kafatasıma şiddetli bir acı yayıldı. Ona karşı koymadan gözlerimi kapadım. "Şimdi, kızım..."

Bana bir kez daha kızım diyecek olursa...

"Önce bana marifetlerini göstermen gerekecek" dedi sıcak nefesi boynuma vururken. "Belki seni sadece kendime saklayıp sıkılana kadar yanımda tutarım. Sonra da şu güzel yüzünle birkaç metelik kazanmana izin veririm. Belki de çalışmana hemen izin veririm, o yüzden beni etkilemeye çalışsan iyi edersin."

Gözlerimi açarak elimi omzuna koydum. Sımsıkı çektiği saçımın acısına dayanmaya çalışarak başımı indirip koyu renk, çipil gözlerine baktım. Yüzü şehvetten şimdi daha da kızarmıştı, belki de öfkedendi. Bu adamın ikisinin arasındaki farkı bilebileceğinden emin değildim. "Etkileyeceğime eminim."

"Kendine güveniyorsun ha?" Yine dudaklarını yaladı. "Bu hoşuma gitti kızım."

Gülümsedim.

Tek odaklanabileceği yer o çekici bölge olacak şekilde gerilip kalçamı öne kaydırarak sağ bacağımı yukarı kaldırdım. Çıkardığı sesi, altımda ne hissettiğimi ya da boştaki elimle çizmeme uzanırken nasıl koktuğunu düşünmüyordum. Tek yapmam gereken onu etkisiz hale getirmekti, bu da zor olmayacaktı. İşin bu noktaya gelmesine izin verdiğimin tamamen farkındaydım. Çocuğun nerede olduğunu öğrendiğim an işini bitirebilirdim ama yapmamıştım ve bence bu çok şey anlatıyordu. Ayrıca parmaklarım ince demir bıçağın sapını kavrayıp fark ettirmeden avucuma gizlerken bu yüzden endişelenmem gerektiğinin de farkındaydım. Ama bu adam kadınları kullanan ve onları istismar eden biriydi. Hatta çok daha kötüsü olduğuna ve Leydi Sunders'ın karısı hakkındaki izlenimlerinin isabetli olduğuna da bahse girerdim. Bu adam elini pantolonunun düğmelerine tıpkı o ölümlüleri öldüren tanrılar gibi atıyordu. Bıçağı çizmemden çıkardım.

"Artık işe koyulacak mısın?" diye sordu Nor, boynumda ıslak bir dilin kaydığını hissettim... bu bir daha asla düşünmeyeceğim bir şeydi. "Yoksa nasıl yapacağını ben mi göstereyim?"

Aslına bakılırsa eylemlerim yüzünden endişelenmem gerektiğini hiç sanmıyordum.

Arkaya doğru eğildim, Nor saçımı bıraktı. "İşe koyulmaya hazırım."

Nor'un küçük gözleri hâlâ göğüslerime sabitlenmiş vaziyetteydi. "Öyleyse başla."

Başladım.

Kolumu yana savurunca gözlerinin şoktan kocaman açıldığını gördüm. Bıçağın keskin kenarı boğazını keserken kan sıçramasın diye geriye zıpladım. Hızlı olduğum halde kanın ıslaklığını göğsümde hissettim.

Kahretsin.

Nor yaralı boğazını tutup sendeleyerek ayağa fırladı. Ellerinden ve parmaklarının arasından kanlar akıyordu. Ağzı açıldı ama

bir lıkırtıdan başka ses çıkmadı. O soğuk, panik dolu gözlerini bana dikti, kanlı ellerinden birini uzatarak sendeleyerek üstüme doğru geldi. Dikkatle yana çekildim. Bir saniye sonra bedeni tok bir patırtıyla yere yığıldı.

Yayılan kan gölüne dikkat ederek eteğimi toplayıp eğildim. Nor'un bedeni kasılıyordu. Bıçağımı gömleğine silerek temizledikten sonra tekrar çizmeme soktum. "Ölüm İlkeli ruhuna merhamet etmesin." Tam doğrulacakken durdum. Belinin sol tarafındaki para kesesini tuttum. Keseyi hızla çekerek aldım. "Teşekkürler."

Ayağa kalkıp birkaç saniyeliğine Nor'a bakarken ölüme gösterdiğim içgüdüsel reaksiyonun sonucu olarak ellerimde toplanan ısıyı bastırmaya çalıştım. Bu yaptığımı geri alabileceğim bilgisini görmezden gelerek kıpırtısız bedenine baktım.

Almayacaktım.

Bunu kendime yasaklamamış olsam bile almazdım.

Dönüp masanın yanından dolaşarak koridora girdim. Sadece iki oda vardı. Kapılardan biri aralıktı. Oda boydan boya kirli çarşaflar serilmiş karyolalarla doluydu. "Nate?" diye seslendim usulca. "Orada mısın?"

Cevap gelmedi ama yumuşak ayak sesleri duymuştum.

"Seni ablana götürmeye geldim." Pelerinimin önünü iliklediim. "Ellie Kayalıklar'da, onunla ilgilenen sevimli bir leydinin yanında."

Bir anlık sessizlikten sonra cılız bir ses geldi, "Tam adı Ellie değil. Ellie adının kısaltılmış hali. Esas adı ne?"

Kahretsin.

Başımı iki yana salladım, hemen inanan bir çocuk olmadığı için biraz da rahatlamıştım. Ellie. Ellie neyin kısaltması olabilirdi? Elizabeth? Ethel? Elena? "Eleanor?" dedim gözlerimi sımsıkı yumarak.

Uzun bir sessizlik oldu, sonra, "Ellie iyi mi?" diye sordu.

Bir gözümü açtım. Belki de tanrılar bana acımıştı. "Evet. İyi. Seni ona götürmek istiyorum ama hemen gitmemiz gerek."

"Peki ya... babam?"

Dudağımı ısırarak omzumun üstünden babasının kanlar içinde yattığı odaya baktım. Başımı tekrar kapıya çevirdim. "Babanın bi-

raz... şekerleme yapması gerekiyor." Şekerleme mi? Olduğum yerde büzüldüm.

"Uyanıp da beni bulamayınca çok kızar" diye fısıldadı Nate kapıdan. "Yine gözümü morartır, belki de daha beter eder."

Eh, bir daha kimsenin gözünü morartamayacaktı. "Peşinden gelmeyecek. Söz veriyorum. Merhamet Leydileri seni ondan koruyacak. Tıpkı ablanı korudukları gibi."

Kapının öbür tarafından hiç ses gelmedi, büyük ihtimalle tekmeleyerek açacaktım. Çocukta daha fazla travma yaratmak istemiyordum ama... geri çekildim.

Kapı yavaşça açıldı, zayıf bir yüz belirdi. "Ablamı görmek istiyorum."

İçime bir rahatlama yayıldı. Çocuğa gülümsedim, bu içten bir gülümsemeydi, bana öğretilenler gibi değildi. Elimi uzattım. "Öyleyse gidip ablanı görelim."

Çocuk dudağını ısırarak bir elime bir yüzüme baktı. Sonunda bir karara varıp elini elime koydu. Sıcak tenini hissedince sarsıldım ama kendimi hemen toplayıp elini tuttum.

Onu koridordan çıkarıp ön taraftaki odadan geçirirken masaya doğru bakmasına izin vermedim. Kapının kilidini açıp çocuğu verandaya çıkardım.

Molly hâlâ oradaydı, korsajının dantelleriyle oynuyordu. Döndü, kaşlarını kaldırarak bir çocuğa bir bana baktı. Çukur gözlerini gözlerime dikti.

Para kesesini eline koydum. "Yerinde olsam bu kapının önünde fazla oyalanmazdım" diye fısıldadım Nate kolumu çekiştirirken. "Anladın mı?"

Molly'nin gözleri arkamdaki kapalı kapıya kaydı. "A... Anladım." İnce parmakları keseyi kavradı.

"Güzel." Cumbanın altından fazla parlak gün ışığına çıktım ve arkama bakmadım.

Arkama bir kez bile bakmadan çocuğu alıp uzaklaştım.

"Görüyorum ki haklıymışım" dedi Ezra çocuğu Marisol'un yanına bırakıp karşısına oturduğum anda.

"Hangi konuda?"

Ezra bir parmağını göğsüme doğru uzattı. Başımı eğince göğsümdeki çillere saçılmış koyu renk lekeleri gördüm. İçimi çektim.

"Adamı öldürdün mü?"

Elbisemin eteğini düzeltip ayak ayak üstüne attım. "Kayıp bıçağımın üstüne düştü."

"Düşerken de gırtlağı bıçağına mı denk geldi?"

"Ne tuhaf, değil mi?"

"Gerçekten tuhaf." Ezra başını yana eğip boş gözlerle yüzüme baktı. "Bu başına sık geliyor."

"Maalesef." Bir kaşımı kaldırarak üvey kardeşime baktım. "Yumruklarını düşünmeden kullanan erkeklerin nereye bastıklarına daha çok dikkat etmeleri gerek."

Ezra'nın yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Biliyorsun ki beni birazcık korkutuyorsun."

Güneşli sokakta ilerlemeye başladığımızda başımı cama çevirdim. "Biliyorum."

9. Bölüm

Ormanın içinden göle dolu yürürken karaağaçların sık dalları arasından güneş ışığı süzülüyordu. Nor'a yaptığım şey her adımda zihnimi kurcalıyordu. Hiçbir şey hissetmiyordum, sadece birazcık...

Hoşlanmadığım bir şey.

Düşünmek istemediğim bir şey.

Keder Kayalıkları'ndaki yetimhanede onu bekleyen ablasını görünce rahatlayan Nate'in yüzündeki kocaman ve bulaşıcı gülümsemeyi düşündüm. Bu görüntüyü babasının şokla kocaman açılmış gözlerinin yerine koymaya çalıştım. Çocuğun sevinçle ablasına koşuşunu düşündüm. Bir adamın canını aldığım için pişmanlık duymayışımın üstünde duracağım yerde camdan dışarıyı seyretmiştim.

Ya da denemiştim. Karaağaçların dibinde sık öbekler oluşturan misk kokulu kır çiçeklerinin yanından geçerken midem bir kez daha bulandı. *Senin neyin var?* Sesim zihnimde defalarca yankılandı. Kesin bir şeyim vardı, değil mi? Avuçlarım terliyordu, yerdeki dalların ve yeşilliklerin altına gizlenmiş –tıpkı arkamda bıraktığım ölüm izi gibi– sivri taşların üstünden dikkatle geçtim.

Güzel ve güçlü bir şey...

Kendimi ikisi gibi de hissetmiyordum.

Başarısızlığa uğradığım geceden beri kim olduğumu öğrenen ve istediklerini elde etmek için bunu kullanmayı düşünen iki ölümlü beni bulmaya gelmişti. Nor dahil bıçağımın ucunda ölümle tanışan üç kişi daha vardı. Hiçbiri iyi bir insan değildi.

Hepsi de benim kadar değersizdi. İstismarcılar. Katiller. Tecavüzcüler. Ölüm onları eninde sonunda bulacaktı. Beş kişinin ölümü annemin emriyle benim elimden olmuştu ve Vodina Adaları lordları bunlara dahil değildi. On dört. On dört can almıştım.

Senin neyin var?

Midem yine bulandı, titreyerek içimi çektim. Ormanın bu derinliklerine güneş ışığı sızamıyordu ve burası biraz daha serindi ama tenim o odadaki ahşap döşemeler gibi yapış yapıştı. Terden ve kandan yapış yapıştı. İçimden pelerini ve elbiseyi çıkarmak geliyordu. Yapabilirdim de. Bu ormana kimsenin girmediğini biliyordum. Herkes Dark Elms'ten korkuyordu, Sör Holland bile. Ama giysilerimi çıkarmadım çünkü ormanda iç gömleğiyle ya da çıplak yürümek tuhaf geliyordu, bana bile...

Ansızın çalılardan gelen bir hışırtıyla durdum. Ses... arkamdan gelmişti. Hızla dönerek ağaçları gözden geçirdim. Dark Elms'te sadece ruhlar yoktu. Burada yaşaya ayılar ve büyük mağara kedileri de vardı. Dehşet verici büyüklüklere varan baratlar, yaban domuzları ve...

Yeşilliklerin arasından kahverengi-kırmızı bir şey fırlayınca sıçradım. Sendeledikten sonra hızla geri çekilip en yakındaki karaağacın arkasına saklandım, ağaçların arasından çıkan kızıl-kahverengi kürkü görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bir an gördüğüme inanamadım.

Bu bir *kiyou kurduydu.*

Bütün krallıklardaki en büyük kurtlar bunlardı. Ormandayken sık sık ulumalarını duyardım, hatta bazen şatodan bile. Ama sadece bir kez yakından görmüştüm, o da şimdiki cüssemin yarısı kadarken. Beyaz bir kurttu.

Vücudumdaki bütün kaslar kilitlendi. Ses çıkarmaya ve derin nefes almaya cesaret edemiyordum. Kiyou kurtları acımasızlıklarıyla bilinirdi, güzel oldukları kadar da vahşiydiler ve arkadaş canlısı da sayılmazlardı. Yanlarına fazla yaklaşmak genelde pahalıya mal olurdu, beni görmemiş olsun diye dua ediyordum. Aç

olmasın diye. Çünkü bıçağıma uzanmamıştım bile. Bir kurdu öldürebilmem mümkün değildi. Yaban domuzu büyüklüğünde bir fareyi? Evet. Onu çok rahat öldürebilirdim.

Kurt yosun kaplı bir kaya parçasının üstünden koşarken koca pençeleriyle küçük taş parçalarını havaya saçıyordu. Şoke edici birkaç zıplamada yanımdan geçti, beni fark etmemiş gibiydi. Kurt tekrar zıplarken hâlâ kımıldamadan duruyordum. Hayvan tökezleyince nefesim kesilir gibi oldu. Bacakları birden bükülüvermişti, büyük bir patırtıyla yan tarafının üstüne devrildi.

O zaman hayvanın düşmesine neyin neden olduğunu gördüm.

Görüntü karşısında içim parçalandı. Kesik soluklarla inip kalkan göğsüne bir ok saplanmıştı. Tüyleri kızılımsı kahverengi değildi. Bu kandı. Çok fazla kan.

Kurt ayağa kalkmaya çalıştı ama bacaklarını toplayamıyordu. Geldiği yöne doğru baktım. Wayfair. Şatonun sınırlarına çok yaklaşmış ve iç duvarda nöbet tutan okçulardan biri tarafından görülmüş olmalıydı. Göğsüme çöken kederin üstüne bir de öfke eklendi. Yüksekte ve güvendeyken böyle bir hayvanı neden vuruyorlardı ki? Kurt birinin peşine düşmüş olsa bile buna gerek görmüyordum. Gürültü yaparak ya da yakınına nişan alarak onu kaçırtabilirlerdi. Bunu yapmalarına gerek yoktu.

Bakışlarım tekrar kurda döndü. *Lütfen iyi ol. Lütfen iyi ol.* Kelimeleri tekrar tekrar söylesem de zavallı hayvanın iyi olmadığını biliyordum. Yine de bu çocukça umut hayli güçlüydü.

Kurt kalkmaya çalışmaktan vazgeçti, ben ağacın arkasından çıkarken daha zor nefes almaya başlamıştı. Ayağımın altında bir dal çatırdayınca irkildim ama kurt fark etmemişti. Çok zor nefes alıyordu.

Kurda yaklaşırken gerçekten geçici olarak aklımı yitirmiştim. Hayvan yaralıydı ama can çekişen bir hayvan bile saldırıp zarar verebilirdi. Ve bu kurt kesinlikle can çekişiyordu. Gözlerinin akı fazla donuktu. Kahverengi gözleri hareketlerimi takip etmiyordu. Göğsü inip kalkmıyordu. Kiyou kurdu kıpırtısızdı.

Fazla kıpırtısız.

Tıpkı para kesesini çekip alırken korkunç adamın hiç kımıldamayan göğsü gibi. Kontrol etmeye her gittiğimde Odetta'nın göğsü gibi.

Öne eğilip hayvana baktım. Açık ağzından kan akıyordu, gözlerim yanmaya başladı. Ağlamadım. Başarısızlığa uğradığım geceden beri hiç ağlamamıştım. Ama hayvanlara zaafım vardı... yani baratlar hariç. Hayvanlar yargılamazdı. Değerli olup olmamanı umursamazdı. Birbirlerini kullanmayı ya da incitmeyi seçmezdi. Sadece yaşarlar ve birbirlerinden rahat bırakılmayı ya da sevilmeyi beklerlerdi. Hepsi buydu.

Hareket ettiğimi, elimi hayvana uzattığımı bile fark etmeden kurdun yanında diz çökmüştüm. Elim kürküne değmeden hemen önce duraklayıp titreyerek derin bir nefes aldım. Annemin uzun zaman önce söylediği sözler kafamda yankılandı. *Bunu bir daha sakın yapma. Beni anladın mı? Sakın bir daha yapma.* Etrafıma bakındım, kararan ormanda kimsecikler yoktu. Yalnız olduğumu biliyordum. Bu ormanda hep yalnız olmuştum.

Kalbim deli gibi atarken annemin sözlerini kafamdan atıp okun sapını tuttum. Ellerim yine ısındı, tıpkı Nor'un kalbinin son atışında olduğu gibi, ama bu kez ısıyı görmezden gelmedim, uzaklaştırmaya da çalışmadım. Ona kollarımı açtım. Daha da yaklaşmasını söyledim.

"Özür dilerim" diye fısıldadıktan sonra oku çekip çıkardım. Çıkan sesten midem bulandı, tıpkı havadaki demir kokusundan bulandığı gibi.

Kurt hiç tepki göstermedi, yarasından kanlar akıyordu, kalbin atmayı bıraktığının kesin işaretiydi bu. Daha fazla tereddüt etmedim.

Altı yaşındayken eski kedimiz Butters'ın öldüğünü fark ettiğimde ahırda yaptığım şeyi yaptım. Ne yapabildiğimi öğrendiğimden beri sadece birkaç kez yaptığım şeydi bu.

Elimi kana bulanmış tüylere bastırdım. Göğsümün ortası deli gibi çarpıyor, baş döndürücü akım damarlarımdan tenime yayılıyordu. Kollarımdan aşağı inen sıcaklık parmaklarımın arasına doğru kayarken bir ateşe çok yaklaşmışım gibi hissediyordum.

Sadece kurdun yaşamasını *diledim*.

Kollarıma aldığımda Butters'a da böyle yapmıştım. Daha önceki birkaç seferde de böyle yapmıştım. Yaraları hemen yok olmuştu. İnanılmaz görünse de bu benim yeteneğimdi. Yeni gerçekleşmiş bir ölümü sezmemi sağlıyordu, Andreia'da olduğu gibi.

Ayrıca ölüyü hayata döndürüyordu ama terziye olduğu şekilde değil.

Bunun için tanrılara ve ilkellere minnettardım.

Kalbim bir, iki, üç kez attı. Kiyou kurdunun göğsü elimin altında birden yükseldi. Geri sıçrayıp kıçımın üstüne düşüverdim.

Isı titreştikten sonra ellerimden çekildi, kiyou kurdu ayağa kalktı, gözleri vahşice etrafta gezindikten sonra üstüme dikildi. Yine kımıldamadan durdum, iki elim de havadaydı, kurt kulaklarını geriye yatırmış yüzüme bakıyordu. Bana doğru sarsakça bir adım attı.

Lütfen elimi koparma. Lütfen elimi koparma. Gerçekten bir sürü şey için elime ihtiyacım vardı... yemek yemek, giyinmek, silah kullanmak gibi.

Kurt kanının bulaşmadığı elimi koklayarak kulaklarını havaya dikti. Korkudan ölmek üzereydim. Ah tanrılar, elimi ısıracaktı ve bu yüzden suçlayabileceğim tek kişi de...

Kurt avucumun ortasını yaladıktan sonra dönüp sağlam bacaklarla koşmaya başladı, sonra da karaağaçların arasındaki gölgelerin içinde gözden kayboldu. Tam bir dakika boyunca kımıldamadan durdum.

"Bir şey değil" diye fısıldadıktan sonra rahat bir nefes aldım.

Kalbim deli gibi çarparken ellerime baktım. Avucuma bulaşan kan tenimde kapkara duruyordu. Elimi yanımdaki soğuk çimenlere silerek mümkün olduğunca temizledim.

Yeteneğimi asla ölü olmayan bir hayvan üzerinde kullanmamıştım, Odetta'da buna yaklaştığım halde bir ölümlü üzerinde de kullanmamıştım. Odetta hayatta olmasaydı...

Kuralımı çiğnemiş olacaktım.

Bütün canlıların ruhu olduğuna inanıyordum. Hayvanlar başka, ölümlüler başkaydı. Bir ölümlüyü diriltmek inanılmaz geliyordu. Sanki... geçilmemesi gereken bir sınır vardı ve müdahale edip etmemeye karar vermek çok büyük bir gücü içeriyordu. Bu gücü, bu kararı vermeyi istemiyordum.

Bu yeteneği nasıl kazandığımı ya da neden daha doğmadan ölümle damgalandığımı kimse bilmiyordu. Beni Hayat İlkeli Kolis'e bağlayan bir yetenek taşımam çok anlamsızdı. Yoksa anlaşmayı öğrenmiş ve bana bu yeteneği mi bağışlamıştı? Odetta Arae'lerin hem yaşamın hem de ölümün dokunuşunu taşıdığımı söylediğini iddia ederken bunu mu kastetmişti? Ne de olsa o Tanrıların Kralı'ydı. Herhalde bilmediği şey yoktu.

Avuçlarımı bir kere daha yukarı kaldırdım. Ezra'yla ahıra girerken Tavius'un bizi izlediğini bilmiyordum. Tavius ne yaptığımı görünce hemen Kraliçe'ye koşmuş, Kraliçe de böyle bir yeteneğin Ölüm İlkeli'ni kızdıracağından korkmuştu.

Belki de haklıydı.

Belki Ölüm İlkeli de bu yüzden artık bir konsorta ihtiyacı olmadığına karar vermişti. Sonuçta ruhları ondan çalma yeteneğine sahiptim.

Pek çok neden olabilirdi...

Sör Holland'ın olanlardan sonra beni oturtup Butters'ı geri getirerek yanlış bir şey yapmadığımı söylediği aklıma geldi. Bunda korkulacak bir şey olmadığını söylemişti. Bana, altı yaşındaki bir çocuğa, neden dikkatli olmam gerektiğini anlatmaya çalışmıştı.

"Bu bir yetenek, kişiliğinin parçası olan harika bir yetenek" demişti çömelip gözlerime bakarak. *"Ama başkaları sevdiklerini geri getirebileceğini öğrenirse senin için tehlikeli olabilir. Kimin hayata dönüp kimin dönmeyeceğine karar vermen tanrıları ve ilkelleri kızdırabilir. Bu Tanrıların Kralı tarafından verilen bir yetenek, üzerine titremen ve ancak kaderinde yazılı kişi olmaya hazır olduğunda kullanman gereken bir yetenek. O zamana kadar bir ilkel değilsin. Öyleymiş gibi davranırsan ilkeller de öyle olduğunu düşünebilir."*

Bundan yetenek olarak bahseden tek kişi Sör Holland olmuştu.

Söyledikleri de mantıklıydı. Yani potansiyel bir tehlike olduğu kısmı. İnsanlar sevdiklerini geri getirmek için her şeyi yapabilirdi. Kim bilir kaç kişi sırf bunu istemek için Güneş Tapınağı'na gitmişti? Ama bu istek asla yerine getirilmezdi.

Yalnız yeteneğimi ancak kaderimde yazılı kişi olmaya hazır olduğumda kullanmam gerektiği kısmını pek anlamamıştım. Herhalde önce görevimi yerine getirmem gerektiğinden bahsediyordu. Hiç bilmiyordum.

Gözlerimi kapatıp ellerimi kucağıma bırakırken göğsümü bir sıcaklık doldurdu. Bunu yeteneği kullandığımda daha önce de hissetmiştim. Yeteneğimi fazla kullanmamıştım. Birkaç kez araba çarpan sokak köpeklerinde, bir defasında da yaralı bir tavşanda kullanmıştım. Hiç kiyou kurdu kadar büyük bir hayvanı hayata döndürmemiştim.

Kanıma yayılan sıcaklık bu kez daha güçlüydü, nedeni herhalde kurdun büyük olmasıydı. Viskinin boğazını yakıp midene doğru inerken verdiği hisse benziyordu. Omuzlarımdaki ve boynumdaki gerginlik yok olmuştu.

Birkaç saat içinde birinin canını alıp bir diğerinin canını geri vermek gerçekten tuhaftı.

Aklıma o minik bebek geldi. Şansım olsaydı yeteneğimi kullanır mıydım? Kuralımı çiğner miydim?

Evet.

Çiğnerdim.

Karanlık çökerken orada ne kadar oturduğumu bilmiyordum ama bir ruhun uzaktan gelen feryadıyla düşüncelerimden sıyrıldım. Gözlerimi kısarak ağaçların arasındaki koyu gölgelere bakarken tüylerim diken dikendi. Ağıt dolu feryadın göl tarafından gelmemesine sevinerek ayağa kalktım. Ruhlar beni rahat bıraktığı sürece endişelenmiyordum. Yürümeye başlarken kurt bir daha duvarın yakınına gelmesin diye dua ediyordum. Bir dahaki sefere yakınlarda olmama ihtimalim büyüktü.

Ormanın derinliklerine doğru yürürken tokalarımı çıkarıp örgümü açtım, uzun saçlarımı omuzlarıma ve sırtıma bıraktım. So-

nunda ilerideki ince karaağaçların arasından gölümün ışıldayan yüzeyini gördüm. Geceleri berrak sular yıldızların ışığını yansıtıyor gibi parlıyordu.

Yosun kaplı kayaların üstünden dikkatle geçip ağaçların arasından kaydım, ayağımın altındaki otlar yerini yumuşak toprağa bırakınca rahat bir nefes aldım ve gölü gördüm.

Göl genişti, Elysium Tepeleri'nin derinlerinden doğan kaynak sularıyla besleniyordu. Sol tarafımda, üç metre kadar uzağımda, sular kayalıklardan aşağı dökülüyordu. Ama daha ileride, gidemeyeceğim kadar derinde, su insanı ürpertecek kadar durgundu. Bu ormanın ve gölün karanlık güzelliği beni daima büyülemişti. Huzur doluydu. Burada, rüzgârın ağaçların arasındaki ıslığından ve şelalenin uğultusundan başka hiçbir şeyin olmadığı bu yerde, kendimi *evimde* hissediyordum.

Bunu açıklayamıyordum. Bir göl kenarında evimdeymişim gibi hissetmemin saçma olduğunu biliyordum ama burada kendimi Wayfair'in duvarları arasında ya da Carsodonia'nın sokaklarında olduğumdan daha rahat hissediyordum.

Parlak ay ışığı göle ve kıyıdaki kireç taşı kayalarına vuruyordu. Tokaları kayalardan birinin üstüne koydum, çizmemdeki bıçağı çıkarıp onu da tokaların yanına bıraktım. Kanlı elbisemi çabucak çıkardım. İç gömleğimi, çamaşırlarımı ve çizmelerimi çıkarırken acaba iç gömleğimle kimseye görünmeden odama kadar gidebilir miyim diye düşünüyordum. White Horse kokan yapış yapış elbiseyi giyme düşüncesi midemi bulandırıyordu. Kapılarda nöbet tutan kraliyet muhafızlarına görünmeden geçebilmem mümkün değildi, hele ki bu akşam olanlardan sonra. Kral ve Kraliçe rezil bir kılıkta geldiğimi kesin öğrenirdi. Annemin yüzünde belirecek dehşeti düşününce daha da sırıttım.

Sadece bu yüzden bile görülme riskine girmeye değerdi.

İç gömleğimi tokaların ve hançerin yanına koyarken fazla uzun saçlarım belimin çukuruna değiyor, göğüslerimin üstüne dökülüyordu. Gerçekten saçımı kestirmem gerekiyordu. Çabucak oluşuveren düğümleri açmak bir işkenceydi.

Bukleleri yüzümden geriye iterek yürümeye başladım. Bir dizi basamak formunu almış kayanın yerini tam olarak biliyordum, içimi beklenti dolu bir heyecan sardı.

Ay ışığında basamakları buldum. Soğuk suyun ilk dokunuşu her zaman şoke etkisi yaratıyor, tüm vücudumu sarsıyordu. Sık sık aptalca şeyler yapan biri olarak bir defasında çok sıcak bir günde göle atlamıştım, ciğerlerim ve vücudum donduğu için az kalsın boğuluyordum.

Bunu bir daha asla yapmayacaktım.

Dudağımı ısırarak yavaşça gölün ışıldayan kıpırtısız yüzeyine inmeye başladım. Sular durmadan bacaklarıma çarparak küçük dalgalar oluşturuyor, bu dalgalar yumuşak akıntının içinde dağılıp gidiyordu. Su bacaklarıma, sonra da çok daha hassas yerlerime geldiğinde nefesim kesildi. Vücudum her adımda soğuğa alışırken nefesimi yavaşça salarak ilerlemeye devam ettim. Su göğüslerimin ucuna geldiğinde kaslarımdaki gerilim azalmaya başlamıştı.

Derin bir nefes alarak kendimi suya bıraktım. Yüzeyin altına dalarken soğuk su hâlâ sıcak olan yüzüme çarpıp saç tutamlarını havalandırdı. Suyun altında gözlerimi sımsıkı yumarak ellerimi ve yüzümü ovuşturduktan sonra yüzeye çıktım. Sonra suyun iğrenç kokuyu ve teri alıp götürmesi için yüzeyin altında daha da uzun kaldım. Ancak ciğerlerim yanmaya başlayınca kalkıp yüzeye çıktım. Yanaklarıma yapışan saçları geriye atıp dikkatle ilerlemeye başladım.

Su belimi biraz geçiyordu ama birden derinleşen yerler vardı ve dipsiz bucaksız görünüyorlardı, o yüzden dikkat ediyordum. Sudan korkmuyordum ama yüzemiyordum, ayrıca gölün ortasının ve şelaleye yakın alanın ne kadar derin olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Oraları keşfetmek için can atıyordum ama üç metre gittikten sonra su kafamı aşmaya başlıyordu.

İçimi çekerek başımı arkaya atıp gözlerimi kapadım. Suyun sırıltısından mı gölün ıssızlığından mı bilmem burada hep zihnimi boşaltıp rahatlıyordum. Yaptığım şeyleri de annemi de düşünmedim. Çürüme'yi ve daha kaç kişiyi aç bırakacağını düşünmedim.

Buna bir son vermek için şansım varken nasıl çuvalladığımı düşünmedim. Bugün canını aldığım adamı da, ondan öncekileri de ya da Kazin kardeşlere ya da Andreia Joanis'e ne olduğunu da düşünmedim. Tavius tahta geçince neler olacağını düşünmedim. Teni buz gibi olan ama göğsümü ısıtan o lanet olası gümüş gözlü tanrıyı düşünmedim.

Kendimi soğuk suya bıraktım ve o ânın dışında hiçbir şey düşünmedim, her şeyden kurtulmuş gibiydim. Özgür. Mayışmış, hatta belki biraz da büyülenmiş haldeyken birden tuhaf bir hisse kapılarak irkildim.

Gözlerimi hızla açarken sular kirpiklerime takılıp kaldı. Su omuzlarıma gelene dek çömelirken tüylerim diken diken oldu. Elimi hançerime attım ama parmaklarım çıplak tenime dokundu.

Kahretsin.

Demir bıçağı kayanın üstüne bırakmıştım ve bu büyük talihsizlikti çünkü bu hissin ne olduğunu biliyordum. Açıklaması zor olsa da ne olduğunun tamamen farkındaydım, bu yüzden de kalbim deli çarpıyordu.

Yalnız değildim.

Biri beni *gözetliyordu*.

10. Bölüm

Yalnız olmadığımı haber veren sezgimi anlamlandıramasam da ona güvenmem gerektiğini biliyordum.

Suyun içinde çömeldiğim yerden etrafımdaki karanlık kıyıları taradım, sonra hızlıca omzumun üstünden arkama baktım. Hiçbir şey görmedim ama bu orada birinin olmadığı anlamına gelmiyordu. Ay ışığı göl kıyısındaki geniş alanlara ve daha geride ağaçların arasından kayalıklara doğru uzanan karanlığa sızamıyordu.

Buraya kimse gelmezdi ama içimdeki his devam ediyor, çıplak omuzlarıma basınç yapıyordu. Bunun bir yanılsama olmadığını biliyordum. Orada beni izleyen biri vardı ama ne zamandır izliyordu? Son birkaç dakikadır mı? Yoksa soyunup anadan üryan *yavaş yavaş* göle girdiğim andan beri mi? İçim öyle yakıcı bir öfkeyle doldu ki etrafımdaki suların kaynamaya başlamamasına şaşırdım.

Ormana girmekten duyduğu korkuyu yenen biri beni takip etmiş olmalıydı. O aynı dürtü bunun iyiye işaret olmadığı yönünde beni uyarıyordu.

Kaslarım gerilerek bağırdım, "Orada olduğunu biliyorum. Çık ortaya."

Cevap olarak sadece suyun şırıltısı geldi. Ne birbirlerine şarkı söyleyen gece kuşlarını ne de böceklerin süreğen vızıltısını duyuyordum. Ormana girdiğimden beri de duymamıştım. Nefesim kesilerek ürperdim. "Hemen çık ortaya!"

Sessizlik.

Şelaleyi hızla gözden geçirdim, bakışlarım hemen geri dönüp şelalenin ay ışığında bembeyaz görünen sularına takıldı. Şelalenin arkasında koyu bir gölge vardı, normal olmayan bir koyuluk.

Ve o uzun şekil dökülen suların içinden geçerek yaklaşmaya başladı. Bir atı çok hızlı koşturmak için dürttüğüm zamanki gibi yüreğim ağzıma geldi.

Az sonra şelaleden boğuk ve pürüzsüz bir ses duyuldu. "Madem kibarca rica ettin."

Bu ses...

Şekil ay ışığında çok daha belirgin hale geldi. Geniş omuzları suları araladı, sonra ay ışığına adım attığını gördüm.

Nefesim kesildi. Kalbim de atmayı bırakmış olabilirdi.

Tanrı.

Gerçek gibi görünmüyordu. Orada dururken arkasındaki kayalardan sular dökülüyordu. Şok içinde ona bakarken tüylerim yine diken diken oldu.

"İşte ortaya çıktım" dedi. "Şimdi ne olacak?"

Sorusunu duyunca tutulan dilim çözülüverdi. "Burada ne yapıyorsun?"

Suların arasından çıkıp eliyle saçlarını geriye attı, sıçrayan sular göğsünün biçimli hatlarına çarpıyordu. Gözlerimi yüzüne çevirdim. Beni süzüyor gibiydi. "Ne yapıyormuş gibi görünüyorum?"

Bıkkın cevabı içimdeki düşüncesiz kısmı uyandırdı. Sarmaşık tünellerindeki rol icabı öpücüğün çok gerçekçi olması ya da onu göğsünden bıçakladığım zaman bana saldırmaması –oysa kim olsa tepesi atardı– ya da ölmemiş olması önemli değildi. Onu son gördüğümden beri aklımdan çıkmayan güçlü bir tanrı olması da önemli değildi. En savunmasız halimde gizlice beni *gözetliyordu*. "Burada olmaman gerekiyormuş gibi görünüyorsun."

Başını yana eğince koyu renk bir saç tutamı sert hatlı çenesine döküldü. "Neden olmamam gerekiyormuş?"

"Çünkü burası özel bir mülk." Neden bu konuda daha önce anlaşmışız gibi hissediyordum?

"Öyle mi?" Sesinde alaycı bir ton vardı. "Bir tanrının giremeyeceği topraklar olduğundan haberim yoktu."

"Herhalde herkesin giremeyeceği pek çok arazi vardır, tanrılar da dahil."

"Ya olmadığını söylersem?"

Yüreğim hopladı. "Bunu öğrenmekten son derece rahatsız olurdum."

Hafif bir kıkırdama sesi geldi. "Çok gözü karasın."

Sağduyum bir parça korkmam gerektiğini söylüyordu ama tek hissettiğim öfkeydi. "Bunların hiçbiri burada ne yaptığını açıklamıyor."

"Sanırım açıklamıyor." Yine bir kolunu, gümüş bandın olduğu kolunu, kaldırarak çenesine dökülen saçını geriye itti. "Buralarda dolaşıyordum, hava çok sıcak olduğundan biraz yüzüp serinleyeyim demiştim."

Öfke en ufak bir korku ve mantık zerresine yer bırakmadı. "Ve genç kadınları avlamaya mı niyetlenmiştin?"

"Genç kadınları avlamak mı?" Sesinde hafif bir şüphe vardı. "Bu akşam hangi genç kadını avlamışım?"

"Karşında duranı."

"Çırılçıplak karşımda duranı mı?"

"Gereksiz hatırlatma için teşekkür ederim. Ama evet, göle kadar takip ettiğin kadını."

"Takip etmek mi?"

"Burası yankı mı yapıyor?"

"Üzgünüm..."

"Hiç de üzgüne benzemiyorsun" dedim sertçe.

Yumuşak, zar zor duyulan bir kıkırdama geldi. "İzin ver başka şekilde ifade edeyim. Buraya önce ben gelmişken seni avlamak için göle kadar nasıl takip etmiş olabileceğimi bilmiyorum. İnan bana..."

"Böyle bir şey olmayacak."

Başını yeniden eğerken ayın önünden bir bulut geçince yüzü gölgeler içinde kaldı. "İnan bana burada olmanı beklemiyordum."

Zihnimin bir köşesinde, hâlâ mantık barındıran bir köşesinde, doğru söylediğini biliyordum. Suyun altında bir tanrının bile bana fark ettirmeden soyunup göle, sonra da şelaleye girmesine yetecek kadar çok kalmamıştım. Önce o gelmiş olmalıydı. Ama açıkçası umurumda değildi.

Bu *benim* gölümdü.

"Ben kendi halimde takılıyordum" dedi. "Bu güzel gecenin tadını çıkarmaya çalışıyordum."

"Sana ait olmayan bir gölde" diye homurdandım, hiçbir yerin tanrılara yasak olmaması umurumda değildi.

"Suyun altından yüzerek şelalelin öbür tarafına çıktım. Bu arada burası çok güzelmiş" diye devam etti hiç oralı olmadan. "Az sonra karanlıktan genç ve son derece iddialı bir ölümlü çıkıp da soyunmaya başladığında yaşadığım şaşkınlığı bir düşünsene? Ne yapmam gerekiyordu?"

Yüzüm alev alev yanmaya başladı. "Beni gözetlememen?"

"Gözetlemedim zaten." Bir an duraksadı. "En azından kasıtlı olarak."

"Kasıtlı olarak bakmadın ha?" diye tekrarladım şaşkınlıkla. "Sanki bu yaptığın münasebetsizliği hafifletiyor."

Tanrı yine yan yan sırıttı. "Bu konuda haklısın ama bunu kasten yapmadığım için o kadar da münasebetsiz olmadığını söyleyebilirim."

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Hayır, hiç de değil."

"Neyse" kelimeyi öyle ukalaca uzattı ki annem görse etkilenirdi. "Böyle bir şeyi hiç beklemediğim için şoke olmuştum."

"Şoke olsan da olmasan da burada olduğunu belli edebilirdin." Bunu açıklamak zorunda kaldığıma inanamıyordum. "Iliseeum'da nasıl olduğunu bilmiyorum ama böylesi burada daha nazik, daha münasip bir davranış olurdu."

"Doğru ama her şey çok hızlı gelişti. Buraya gelip ağza alınmayacak *bir sürü* yeri maalesef kısa bir süre ortaya sermenle göle girmeye karar vermen bir oldu. Her şey birkaç saniyede olup bitti" dedi. "Ama şimdi davranışlarımın o kadar da münasebetsizce olmadığı konusunda fikir birliğine varmamıza sevindim. Bu gece daha rahat uyuyacağım."

"Ne? Anlaşmaya falan varmadık. Ben..." Dur biraz. *Ağza alınmayacak yerleri maalesef kısa bir süre ortaya serdikten sonra?* Gözlerimi kıstım. "Yine de bir şey söyleyebilirdin, ben de orada şey gibi durmaz ve..."

"Karanlık gölün derinliklerinden yükselen, gümüşten ve ay ışınlarından yapılmış bir tanrıça gibi mi?"

Çenemi kapadım. Tanrıça... gibi mi? Gümüşten ve ay ışınlarından yapılmış? Bu kulağa son derece... bunun kulağa ne gibi geldiğini de içimin neden yine pır pır ettiğini de bilmiyordum. Söylediği çok saçmaydı çünkü kendisi gerçek tanrıçalar tanıyordu.

"Geçen geceden sonra varlığımı belli etmeye karar vermiştim. Tanrılar biliyor ya tekrar bıçaklanmak istemiyorum."

Onu yeniden bıçaklamayı o kadar istiyordum ki.

"Ama sonra bunun herkes için gereksiz bir utanca neden olacağını düşündüm" diye devam etti beni bir anlık sersemliğimden çekip alarak. "Her şeyden habersiz yoluna devam edeceğini ve bu rahatsız edici –yine de ilginç– karşılaşmanın da asla yaşanmayacağını sanmıştım. Beni fark edeceğini düşünmemiştim."

"Niyetin ne olursa olsun bir şey söylemeliydin." Ayağa kalkmaya yeltendim ama sonra bunun pek de akıllıca bir fikir olmadığını hatırladım. "Seni gücendirmek için söylemiyorum ama..."

"Niyetinin bu olmadığından hiç kuşkum yok" diye mırıldandı. "Beni bıçakladığında da niyetin gücendirmek değildi."

Sesindeki yakınmayı da yaptığım şeye dair imayı da görmezden geldim. "Ama gitsen iyi olur."

"İşte, yine çok iddialısın. Bu arada senden istediğim şeyi de ihmal ediyorsun." Başını geriye atınca bir yanağına ay ışığı vurdu. "Gerçekten çok değişik."

Nabzım hızlandı. "Değişik olan ne? Bir ölümlünün karşında sinmemesi ya da bir iyilik için yalvarmaması mı?"

"Bazıları bir iyilikten daha fazlası için yalvarır." Sesi duman gibiydi, hafif bir okşayış gibi. Ve bu ses... yine o sıcaklık ve aşinalık duygusunu uyandırıyordu. "Ama sen sinecek türden biri değilsin. Yalvaracağını da sanmıyorum."

"Öyle biri değilim" dedim.

"Ne yazık."

"Belki senin için."

"Belki" dedikten sonra yaklaşmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum gerilerek.

Durdu, bir kaşını kaldırdığını görebileceğim kadar yakınımdaydı. "Kibarca rica ettiğin için gideceksem yürümem gerekiyor."

Çenem sıkmaktan acımaya başlamıştı. "Başka bir kıyıdan çıkıp gidemez misin?"

"Korkarım gölün o kısımları bunun için fazla derin. Hem bir tarafta da uçurum var."

Gözlerimi yüzüne diktim. "Sen bir tanrısın. Tanrısal... bir şey yapamaz mısın? Gölden ışınlanmak falan gibi?"

"Gölden ışınlanmak mı?" diye tekrarladı yavaşça, yine yan yan sırıttı. "İşler böyle yürümüyor." Ay bulutların arkasından çıkıp tanrıyı bir kez daha sedef parıltısına boğdu. "Gideyim mi kalayım mı?"

Ters ters yüzüne baktım. "Git."

"Nasıl isterseniz leydim." Başıyla yavaşça selam verip ilerlemeye başladı.

Dikkatle onu izliyordum. Su göğsünün altına inmiş, muntazam karın kasları ortaya çıkmıştı. Başımı çevirmem gerektiğini biliyordum. Gözümü *oraya* dikip bakarak ben de onun kadar münasebetsiz davranmış oluyordum. Ama vücudu... gerçekten çok enteresandı ve merak ediyordum çünkü, şey...

Bakmak için iyi ve uygun bir nedenim yoktu.

Ne kadar güçlü olduğunu biliyordum, vücudunun bu gücü temsil etmesi de şaşırtıcı değildi. Kalçalarının iç tarafındaki kalın çizgiler belirdikçe, oradaki girintileri takip ederek aşağı doğru inen koyu siyahlık ortaya çıktıkça suyun soğuğuna rağmen tenimdeki sıcaklık durmadan yayılıyordu.

"Ah tanrılar!" diye haykırdım. "Dur!"

Su tam çok çok daha fazlasını ortaya çıkaracak kadar alçalmak üzereydi ki durdu. "Evet?"

"Çıplaksın" dedim.

Bir an sessizlik oldu. "Yeni mi fark ediyorsun?"

"Hayır!"

"Öyleyse soyunmak için acele ederken fark etmediğin giysilerimi

alana kadar çıplak olmaya devam edeceğimin de farkındasındır."

Aldığım nefes ciğerlerimi dağladı.

"Rahatsız oluyorsan gözlerini kapatabilir ya da ağza alınmayacak yerlerimden uzak tutabilirsin." Bir an durdu. "Tabii kalmamı istemiyorsan."

"Kalmanı istemiyorum."

"Neden yalan söylüyormuşsun gibi hissediyorum?"

"Yalan değil."

"Bu da yalan."

Bana doğru yürürken sesindeki neredeyse edepsizce tınıdan irkilerek gözlerimi yüzünde tutmayı başardım. Yani hemen hemen. Gözlerim yine aşağı kaydı ama şu tuhaf siyah çizgilere. Hayli yaklaştığı için çizgilerin vücudunun yan tarafına doğru uzandığını görebiliyordum. Ama tek parça değillerdi. Küçük işaretler ve şekiller bir araya gelerek bir desen oluşturmuştu. Sırtında da devam ediyorlar mıydı? İyice meraka kapılmıştım. Bu şekiller neydi?

Sorma. Çeneni kapalı tut. Sorma. Sakın...

"Bunlar dövme mi?" deyiverdim, sorduğum ve konuşmaya devam ettiğim için kendimden nefret ediyordum. "İğneyle yapılan türden?"

Durdu. "Onun gibi... bir şey."

Tanrılar ve ilkellerde dövme başka şekilde mi yapılıyordu bilmiyordum. "Canın acıdı mı?"

"Sadece acım geçene kadar" dedi, başımı kaldırıp yüzüne baktım. Dudakları hafifçe kıvrılmıştı, belli belirsiz gülümsüyordu. "Dövmelere aşina mısın?"

Başımı salladım. "Bazı askerlerde görmüştüm. Çoğunlukla sırtlarında ve kollarında."

Bir saç tutamı bu kez yanağına düştü. "Çok çıplak asker sırtı gördün mü?"

O kadar çok değildi ama bu onu ilgilendirmezdi. "Gördüysem ne olacak?"

"Cidden ne olabilir?" Hafifçe gülümsemeye devam ediyordu. "Sadece tüm bunları biraz daha... enteresan kılar."

O kadar gerildim ki neredeyse canım yanıyordu. "Anlamadım."

"Açıklayabilirim."

"Gerek yok."

"Emin misin?"

"Evet."

"Vaktim var."

"Benim yok. Git hadi" dedim tekrar, ona, geçirdiğim güne, benim gölümde olduğu ve gölün bir daha asla eskisi gibi olamayacağı gerçeğine duyduğum öfke yüzeye çıktı. "Ama bana daha fazla yaklaşayım deme. Yoksa olacaklardan hoşlanmazsın."

Tanrı o zaman kıpırtısız kaldı, o kadar kıpırtısızdı ki nefes aldığından bile emin değildim. Ve su... etrafını saran sular bile tembelce dalgalanmayı bırakmıştı. Kalbim teklemeye başladı.

"Öyle mi?" diye sordu usulca.

Bütün tüylerim dikilmeye başladı. "Evet."

"Ne yaparsın leydim?" Başını yine yana eğince ay ışığı çıkık elmacık kemiklerine vurdu. "Beni tehdit edecek gölge taşı hançerin de yok."

"Hançere ihtiyacım yok" dedim incecik bir sesle. "Ayrıca ben leydi değilim."

Başını kaldırdı. "Hayır, tanımadığın ve ilk karşılaşmanda dudağını ısırdığın bir adamla birlikte çırılçıplak gölde olduğuna ve birçok denizcinin çıplak sırtını gördüğüne bakılırsa sanırım değilsin. Sadece kibarlık olsun diye söyledim."

Bu hakaretler karşısında dudaklarımı büktüm. Üstünde durmamam gerektiğini biliyordum. Ağzımı kapalı tutmam gerektiğini biliyordum ama yapmadım. Üç yıldır yapmıyordum ve bunu yapamayışım artık tedavisi olmayan bir hastalığa dönüşmüştü. Daha ileri ve tehlikeli bir pervasızlığı tetikleyen bir hastalığa. "Ya tanımadığı bir adamla çırılçıplak göle giren ve erkeklerin çıplak sırtını görmüş olan bir *prenses* isem?" dedim yasak kelimeyi söyleyerek. "Geçen her saniye bir daha kimsenin ağza alınmayacak yerlerini göremeyeceğin noktaya yaklaşıyorsun."

Tanrı uzun müddet yüzüme baktı, ifadesinden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. Kalbim korkuyla atmaya başlamıştı ki...

Tanrı bir kahkaha attı. Başını geriye atıp içten bir kahkaha attı, uzun uzun ve derinden. Ve kahkahası... şey, gerçekten hoştu. Derinden ve boğuk.

Bir hayli de sinir bozucu.

"Bu kadar komik olan ne anlamadım" dedim ters ters.

"Sensin" dedi gülmeye devam ederek.

"Ben mi?"

"Evet." Başını eğdi, gözlerini göremesem de bakışları deliciydi. "Beni eğlendiriyorsun."

Eğer derinlerimde öfkemi ve güdülerimi kontrol eden bir düğme varsa tanrı bunu defalarca eliyle koymuş gibi bulmuştu.

Ve onunla karşılaştığım her sefer bu düğmeyi durmadan çevirmişti.

Pek çok şey olabilirdim ama kimsenin eğlencesi değildim. Bir tanrının bile.

Öfke kanımda titreşirken ayağa kalktım. "Son nefesini almaya çalışırken de beni bu kadar eğlenceli bulacağını hiç sanmıyorum."

Tanrı yine hareketsiz kaldı ve... yüce tanrılar, göğsünden akan sular *dondu*. Damlacıkların arkası kesiliverdi.

"Şimdiden nefes almakta zorlanıyorum" diye fısıldadı, sesi şimdi daha boğuktu.

İçimdeki öfke selinde bir şaşkınlık dalgalandı. Solunum rahatsızlığı falan mı vardı? Tanrıların sağlık sorunları olabilir miydi? Öyleyse bu soğuk suyun ciğerlerine iyi geleceğini hiç sanmıyordum. Ciğerlerini umursadığım yoktu elbette. Sağlık durumunu neden merak ettiğimi de hiç bilmiyordum.

Ilık bir rüzgâr ıslak saçlarımı havalandırıp çıplak omuzlarımda ve...

Of.

Burada su ancak belime geliyordu.

"Merak ediyorsan söyleyeyim" –sesi tenimde bir öpücük gibiydi– "*kasten* bakan bendim."

Suya gizlenmek için eğilmeye başlamıştım ki durdum. Hiç kimsenin, hiçbir şeyi karşısında ürkmeyecek, sinmeyecektim. "Sapık."

"Üstüne bastın."

"Bakmaya devam et" diye hırladım. "O gözlerini gerekirse parmaklarımla oyarım."

Tanrı kısa bir kahkaha daha attı, bu seferki şaşkınlıkla çınlıyordu. "Hâlâ korkmuyor musun *Majesteleri*?"

Kraliyet unvanını aptalca ve ipe sapa gelmez bir şeymiş gibi söylediğini duyunca tüylerim diken diken oldu. Bana böyle hitap eden ilk kişi olması daha da sinir bozucuydu.

"Hâlâ senden korkmuyorum" dedim bir an aşağı doğru bakarak. Birkaç sarı saç tutamının göğsüme yapıştığını görmek bir parça rahatlatıcıydı. Yeterince gizlemiyorlardı ama hiç yoktan iyiydi.

"Eh, ben senden biraz korkuyorum" dedi, hareket etmediği halde her nasılsa şimdi bana daha yakındı. Aramızda yarım metre bile yoktu, bedeninden yayılan yakıcı sıcaklığı tenimde hissediyordum. Bu kadar yakınımda olması tenimin her santimini daha da hassas hale getirmişti. "Gözlerimi oymak istiyorsun."

Tehdidimi dile getirmesi gülünçtü. "İkimiz de biliyoruz ki gözlerini oymam imkânsız."

"Yine de sınırlı etkileşimimize dayanarak deneyeceğini biliyorum, başaramayacağını bildiğin halde."

Buna karşı çıkamazdım. "Eh, buna kalkışmamdan çok korkuyorsan nereye baktığına dikkat edersin."

"Daha az dikkatli davranmak çok cazip geldiği için bunu yapmak her ne kadar zor olsa da son derece dikkat ediyorum."

"Bunu asıldığın bütün leydilere söylediğinden eminim."

"Sadece gözümü oymasına izin vermek istediklerime."

"Bu... çok saçma." İçimi çekerek suyun içinde geri çekilip bir kolumla göğüslerimi örttüm.

Beni izliyordu ama bakışları hiç de Nor'unki gibi değildi. Merakla bakıyordu. "Buna tanık olmak harika."

"Neye?"

"Birden ne olduğumu hatırladığın bu anlara. Yine sağduyunu kullanmaya mı çalışıyorsun yoksa?"

Çenemi hafifçe kaldırdım. "Maalesef."

"Yine işe yaramıyor mu?"

"Pek sayılmaz."

Kıkırdadı, sesi... kahkahası kadar hoştu. Keşke olmasaydı çünkü yeniden duymak istiyordum ve bu aptalca bir istekti. "Neden şimdi sessiz kalmaya karar verdin?"

Kıyıya bir göz attım. "Muhtemelen tek iyi yanını da da unutturacak bir şey söyleyeceğim için."

Altdudağını dişlerinin arasına aldı, ahmakça bir nedenden tüm dikkatim oraya yöneldi. "Neden olmaktan korktuğun ruh halinin bu türden olduğunu pek sanmıyorum."

"Ne tür?.." Ne dediği kafama dank edince sözümü yarıda kestim. Karnımın altındaki sert burulma hiç hoşuma gitmemişti... pek çok nedenden.

"Biliyorum. Çok... münasebetsizim."

"Hem de çok" diye homurdandım, her şey düşünüldüğünde benim cevabım da bir o kadar münasebetsizceydi.

"Bu kadar açıksözlü olmanı beklemiyordum."

"Birbirimizi tanımadığımız halde böyle bir beklentiye nasıl girebildiğini anlamıyorum."

"Bence yeterince tanıyorum" dedi.

"Adını bile bilmiyorum."

"Bazıları bana Ash der."

"Ash mi?" dedim, başını salladı. Nedense tanıdık gelmişti. "Bir şeyin kısaltılmışı mı?"

"Pek çok şeyin kısaltılmışı." Başını aniden kıyıya çevirdi. Bir saniye geçti. "Bu arada, son karşılaşmamızda öğrenmişsindir diye düşünmüştüm. Açık sözlü oldukları için ölümlüleri cezalandırmak gibi bir âdetim yok." Bana doğru bir bakış attı. "Genellikle."

Gözlerini oymakla tehdit etmek ve göğsünden bıçaklamak açık sözlülüğe örnek teşkil etmese de akıllıca davranıp bu düşüncemi onunla paylaşmadım.

"Ayrıca sana asılmadım. Pek çok şey olabilirim ama..." Birden yürümeye başladı. "O kadar da değil."

Ağzımı açtım ama tanrı gölün sığ kıyısına yaklaşırken ne diyeceğimi bilemedim. Gözlerimi dikip baktım. Tanrılar, taş basamaklardan kıyıya çıkarken gözlerimi ondan alamıyordum. Dikkatimi çeken poposu değildi. Yine de onu görmüştüm. Bakmamalıydım, o anda başımı çevirmeliydim çünkü bu beni tam bir riyakâr yapıyordu, münasebetsizliğimiz karşılıklıydı. Ama kafamı çevirmedim. Poposu... eh, o da görmemem gereken diğer her yeri kadar biçimliydi.

Ama gözlerimi alamadığım şey, poposunun üstünden saçlarına kadar uzanarak arkasını boydan boya kaplayan dövmeydi. Sırtının ortasında dairesel bir girdap vardı ve daha önce belinden kalçalarının iç kısmına doğru uzandığını gördüğüm kalın filizleri oluşturacak şekilde genişliyordu. Girdap şeklindeki deseni neyin oluşturduğunu görecek kadar ışık yoktu ama hiç böyle dövmesi olan bir denizci görmemiştim. Merakım tekrar uyanmıştı. "Ne tür bir dövme bu?"

"Deriye mürekkeple yapılan türden." Bana dönmeye başlayınca hemen gözlerimi kaçırdım. "Giyinsen iyi olur. Bakmayacağım. Söz."

Çaktırmadan bakınca göle sırtını döndüğünü ve gerçekten geldiğimde görmediğim siyah bir pantolonu aldığını gördüm. Gözüm kendi giysi yığınıma kaydı. Burada sonsuza kadar durup onu orguya çekemezdim.

Suyun içinde yürümeye başladım, gözlerim eğilen tanrının omuzlarında geziniyordu. Islak kıyıya varınca iç gömleğimi alıp başımdan geçirdim. Kalçalarımın ancak bir-iki santim altına iniyordu ama en çabuk giyilecek şey oydu ve onun önünde göğüslerimi o lanet olası elbisenin korsajına tıkıştırmakla uğraşmak istemiyordum.

Kınındaki bıçağımı aldım.

"Umarım o bıçakla aptalca bir şey yapmayı planlamıyorsundur."

Ona döndüm, sırtının hâlâ bana dönük olduğunu görünce iyice sinir oldum. Bıçakla ne yapacağımı umursamadığı ortadaydı.

"Tehditler savuran ben değildim, o yüzden umarım yapmam." O zaman bana döndü, biçimli dudaklarında bir gülümseme vardı. Karşımda duruyordu, pantolonunun önünü kapatmamıştı ve üstü de hâlâ çıplaktı. İstese şimdiye kadar çoktan giyinebilirdi. Parmakları çabucak pantolonun önünü ilikleyiverdi. "O bıçağı kınından çıkarman gerek."

Beklenmedik istek karşısında kaşlarımı kaldırdım. "Bununla da mı bıçaklanmak istiyorsun?"

Yine bir kahkaha attı. "Hep böyle şiddet eğilimli misin?"

"Hayır."

"Buna inanabileceğimden emin değilim. Ama hayır, bıçağı bende kullanmanı istemiyorum. Yalnız değiliz."

İnce dallar ansızın çıkan rüzgârda çıtırdayarak sallandı. Hançeri daha sıkı tutarak başımı kaldırdım. Dallar sallanmayı bırakmıştı ama bir ses vardı, ormanın derinliklerinden hafif bir inilti geliyordu.

Ash tekrar eğilip yerden bir kılıç aldı. Gümüş sapı kavrayarak daha önce gördüğüm kısa kılıcını kınından çekti.

Bunu görünce kılıcı ilk kullandığında düşündüğüm şeyi hatırladım. "Neden kılıç taşıyorsun?"

Bana baktı. "Neden taşımayayım?"

"Sen bir tanrısın. Cidden kılıca ihtiyacın var mı?"

Ash bana baktı. "Yapabileceğim ve deneyebileceğim pek çok şey var" dedi. Sesinin tonunda ve ısrarlı bakışlarında tenimi daha da ısıtan bir şey vardı. "Ben cesaretini ne kadar ilginç buluyorsam senin de bunları o kadar ilginç bulacağından eminim."

Söyledikleri aklıma kütüphanedeki o lanet kitapları getirince nefesim tıkandı. Şu *resimli* olanları.

"Ama bir şeyi yapabiliyor olmam yapmam gerektiği anlamına gelmiyor" diye bitirdi sözlerini, yolundan sapmış düşüncelerden hemen sıyrılıverdim.

Bakışlarım gölgeler içindeki ağaç sınırına, sonra tekrar ona kaydı. Sınırları olan bir tanrı mı? Enteresan.

"Misafirimiz gelmek üzere" dedi, gözlerimi kırpıştırdım. "Onu da benim kadar eğlenceli bulacağını pek sanmıyorum."

"Seni eğlenceli bulmuyorum" diye homurdandım, bu öyle aptalca bir yalandı ki tanrı karşı çıkmaya bile tenezzül etmedi. Onun kadar sinir bozucu olsa bile kim bir tanrıyı ya da ilkeli eğlenceli bulmazdı ki? "Bu orman perili. Duyduğumuz şey ruhlar olabilir."

"Bundan emin misin?"

"Evet. İnlemeye ve her türlü iğrenç sesi çıkarmaya bayılırlar." Kaşlarımı çatarak yüzüne baktım. "Gölgeler Diyarı'ndan olduğuna göre bunu bilmen gerekmiyor mu?"

Ash gözlerini ağaçlara dikti. "Bunlar ruhlar değil."

"Bu ormana kimse girmez" dedim. "Muhakkak bir ruh olmalı."

"Ben girdim."

"Ama sen bir tanrısın."

"Gelen şeyin ölümlüler diyarından olduğu fikrine nereden kapıldın peki?"

İrkildim, midem bulanmaya başladı.

"Sana bir şey soracağım. Senin şu ruhlar etten kemikten mi? Bu ormana musallat olanlar?"

Yukarı baktım. Tek gördüğüm karaağaçların arasındaki karanlıktı. "Hayır." Ash'e döndüm. "Elbette değil."

Ash kılıcını kaldırdı, ucunu ağaçlara doğru çevirdi. "Öyleyse bu şeylere ne diyorsun?"

"Hangi şeylere?" Gözlerimi kısarak öne eğildim. Sadece gölgeler vardı ama sonra karaağaçların arasında bir şeyin süzüldüğünü gördüm, siyahlara bürünmüş bir şeyin. Bir karabasanın.

11. Bölüm

Adeta ölümlüler gibi görünüyorlardı ama bir zamanlar ölümlüyseler bile artık değillerdi.

Yüzleri ölümün balmumu rengindeydi, kafalarında saç yoktu, gözleri dipsiz siyah çukurlardı ve ağızları... son derece tuhaftı. Ağızları yanaklarına doğru o kadar genişliyordu ki sanki biri yüzlerine kocaman gülümsemeler çizmişti. Ayrıca bu ağızlar dikilip Gölge Rahipleri'ninkiler gibi kapatılmış görünüyordu.

Bıçağı kınından çektim. "Bunlar ne?" diye fısıldadım çabucak altı tane sayarak.

"Kesinlikle başıboş ruhlar değil."

Yavaşça başımı çevirerek Ash'e baktım. "Hadi ya."

Dudaklarının bir kenarı kıvrıldı. "Gyrm adıyla bilinirler" dedi. "Bu tip olanlarına Avcı deniyor."

Bu tip mi? Bu şeylerden daha başka da mı vardı? Hiç böyle bir yaratıktan bahsedildiğini duymamıştım. "Neden buradalar?"

"Bir şey arıyor olsalar gerek."

"Ne gibi?"

Ash bana şöyle bir baktı. "Bu çok güzel bir soru."

Kalbim kaburgalarıma çarparcasına atarken Avcılar orada durmuş bize bakıyordu... ya da ben öyle olduğunu sanıyordum. Göz yerleri çukurdan ibaret olduğu için emin olamıyordum. İçimden bir ses kaçmamı söylerken midem çalkalanıyordu.

Ama çocukluğumdan beri *hiçbir şeyden* kaçmamıştım, şimdi de kaçmayacaktım.

Yine tüyler ürpertici bir inilti duyuldu, ağaçlar cevap olarak sallandı. Avcılar hep birden hareket edip V şeklinde ileri atıldılar.

Ben daha fırsat bulamadan Ash saldırıya geçti, kılıcını bir tanesinin sırtına sapladıktan sonra bir diğerinin göğsüne geçirdi, tek vuruşta ikisini de yere serdi. Yaratıklar hiç ses çıkarmadı, sadece bedenleri kasılıyordu.

"Tanrılar" dedim boğuk bir sesle.

Ash kılıcını çekip çıkarırken omzunun üstünden bana baktı. "Etkilendin mi?"

"Hayır" diye yalan söyledim, deşilen iki yaratık yere devrilirken bir adım geri çekildim. Bir parmak şıklatmasıyla tüm sıvıları çekilmiş gibiydi. Birkaç saniye kıvrandıktan sonra parçalanıp daha yere düşmeden dağılan küllere dönüştüler.

"Eve gitmelisin." Ash kılıcı yanında ileri atıldı. "Bu seni ilgilendirmiyor."

Kalan yaratıklar ellerini sırtlarına atarak gelmeye devam ediyordu. Gölge taşından kılıçlarını çekiyorlardı.

Ash bir savaşçı zarafetiyle ve çoğu ölümlünün yıllarca eğitim alsa bile erişeceğini sanmadığım bir beceriyle dövüşüyordu. Hızla dönüp kılıcıyla geniş bir yay çizerek yaratıklardan birinin boynunu kesiverdi.

Ne fışkıran kırmızılar ne de havayı saran demir kokusu vardı. Sadece... bayat leylak kokusu. Bu koku bana bir şey hatırlatıyordu. O zavallı terziyi değil de...

Yaratıklardan biri kılıcını savurunca Ash hemen dönüp hamleyi karşıladı. Kılıçlar öyle şiddetli çarpıştı ki ikisi de sarsılmış olmalıydı.

Ash avcıya bakarak bir kahkaha attı. "Güzel. Ama daha çok gayret etmen gerektiğini bilmen gerekirdi." Yaratığı geri itti ama avcı dengesini çabucak sağlayıp tekrar saldırıya geçti.

Bu kez gerçekten sözünü dinlemeliydim ama orada öylece dikilemez ya da sırtından bıçaklanmasına izin veremezdim. Avcıların gölge taşından kılıçları vardı. Nişan almakta benden birazcık daha iyilerse onu öldürebilirlerdi.

Pek düşünmeden hançerimi elimde çevirip ileri atılırken çıplak ayaklarım ıslak çimenlerde kayıyordu. Avcı nişan alıp kılıcını Ash'in sırtına saplamaya hazırlanıyordu. Demirin böyle bir yara-

tığa etki edip etmeyeceğini bilmediğimden bıçağın sapını arkadan kafasına geçiriverdim. Demir kemiğe çarpınca çıkan çatırtı midemi bulandırdı, yaratık sendeleyerek geri geri giderken kılıcını indirdi.

Ama beklediğim gibi düşmedi. Üstelik bir gece, belki de bir hafta, kendine gelemeyeceği kadar sert vurmuştum. Afallayarak bana doğru dönüşünü izledim. Başı bir yana eğilirken hafif bir inilti duydum, yaratığın boğazından ve dikilmiş ağzından geliyordu.

Bana doğru gelmeye başladı.

"Kahretsin" diye fısıldadım, yaratık kılıcını savurunca geriye sıçradım.

"Sana eve gitmeni söylemedim mi?" dedi Ash sert bir sesle. "Bunun seni ilgilendirmediğini söylemedim mi?"

"Söyledin." Eğilerek yaratığın kolunun altından geçtim.

"Ben hallediyorum." Ash bir başka avcının karnını yardı. "Görüldüğü üzere."

"Yani seni sırtından bıçaklamasına izin vermem mi gerekiyordu?" Kılıcı tutan kolunu yakalayıp büktükten sonra döndürerek yaratığı kendimden uzaklaştırdım. "Teşekkür etmen yeterliydi."

"Teşekkür ederdim." Ash hızla dönüp kılıcını bir diğer yaratığın göğsüne sapladı. Yüzüme bayat leylak kokusu çarptı. "Bunu yapmam için bir neden olsaydı."

"Çok nankörsün."

"Eh, nankörlüğün nasıl bir şey olduğunu bilirsin" dedi Ash. "Öyle değil mi?"

Başka bir avcı kılıcını indirerek üstüme atıldı. Gözümü elindeki kılıçtan ayırmadan karnına bir tekme indirdim.

"Düşündüm de, bunu yaptığın için teşekkür ederim" dedi Ash, ona şöyle bir baktım. Ateşli bakışlarını gördüğümde karnımda, sonra daha da aşağıda hissettiğim anlaşılmaz ve ahmakça burulma yüzünden nefesim kesildi.

Bende *kesinlikle* çok ama çok büyük bir sorun vardı.

"Lütfen şeyin içinde dövüşmeye devam et.... Ee, o incecik giysi parçasına her ne deniyorsa işte. Dikkat dağıtıcı olduğu bir gerçek. Evet. Ama şahane biçimde."

"Sapık" diye hırladım kılıcını kaldıran yaratığın üstüne atılarak.

Ash hızla bana döndü. "Sen ne yaptığını?.."

Hançeri avcının bileğine indirdim. Yaratığın eli anında açılıp kılıcı bıraktı. Kılıç yere düşünce hemen eğilip aldım. Doğrulup bir elimde kılıç diğerinde hançerle Ash'e bakıp gülümsedim.

Ash kısa bir kahkaha attı. "Tamam öyleyse, devam et." Diğer yaratığa döndü. "Kafalarını kes ya da kılıcı kalplerine sapla. Onları yere sermenin tek yolu bu."

"Öğrendiğim iyi oldu." Yaratığa doğru koşmaya başladım. Avcının bileğindeki yara şimdiden kapanmaya başlamıştı ve yaratık... gülümsüyordu. Daha doğrusu gülümsemeye çalışıyordu. Dikili ağız yarığı sırıtmak üzereymiş gibi yukarı kıvrıldı...

Dikişler patladı, yaratığın ağzı birden açıldı. Açılan delikten ipe benzer kalın filizler fışkırmaya başladı.

Yılanlar.

Ah tanrılar. Duyduğum dehşetten bütün kaslarım kilitlendi, kalbim deli gibi atmaya başladı. Gerçekten korktuğum tek şey yılanlardı, hem de mantıklı düşünmemi engelleyecek kadar. Elimde değildi. *Bir ağızın* içinde yılanlar mı? Bu bambaşka bir kâbustu.

Avcı bana doğru koşmaya başlarken ağzından çıkan yılanlar kıvrılıp tıslıyordu. Bu şeyin açacağı korkunç yaradan, daha da kötüsü yılanların dokunmasından kaçınmak için geri çekilmeye vakit yoktu. O yılanlar bana dokunursa kesin ölürdüm. Kalbim hemen oracıkta duruverirdi.

Kılıcı havaya kaldırdıktan sonra avcının göğsüne indirdim. Yaratık geriye savruldu, yılanlar şimdi ağzından gevşekçe sarkıyordu, avcı büzüşüp küçülerek kendi içine göçtükten sonra yok oldu.

"İyi misin?" diye sordu Ash yanıma gelerek. "Yılanlar seni ısırdı mı?"

Elimdeki kılıç küllere düşünce şaşırdım. "Hayır. Isırmadı."

"İyi misin?" diye sordu bir kez daha.

Başımı salladım.

"Emin misin?" Bakışlarımı yerden kaldırıp yüzüne diktim. Yüzünün ifadesi yumuşamıştı. "Pek iyi görünmüyorsun da."

"Ben..." Ayağıma pürüzsüz ve kuru bir şey değdi. Aşağı bakınca otların arasında sürünen uzun ince gövdeyi gördüm. "Yılan!" diye bağırdım, yeri işaret ederken kanım buz kesmişti. "Yılan!"

"Görebiliyorum." Ash kılıcı kaldırdı. "Uzaklaş. Isırığı zehirlidir."

Yeterince hızlı uzaklaşamadım.

Kendimi geriye attım, ayağım kaygan bir kayaya denk gelince bacağım altımdan kayıverdi. Sertçe yere düştüm, o kadar afallamıştım ki düşmeme mani olacak hiçbir şey yapamamıştım.

Kafamın arkasında son derece şiddetli bir acı duydum, sonrası yoktu.

Önce hafif, sonra derin bir nefes aldım. Burnuma kışkırtıcı, ferah bir turunçgil kokusu geldi.

Ash.

Kırpıştırarak gözlerimi açtım.

Yüzü önce bulanıktı ama çarpıcı hatlar yavaş yavaş netleşti. Yüzü benimkinin üstündeydi, kalın saç tutamları öne sarkarak yanaklarına dökülmüştü. Çenesindeki çukura odaklandım, şimdi bunun doğal bir çukur olmadığını görebiliyordum. Bir tanrıda yara izi bırakan şey ne olabilirdi? Bakışlarım ağzına, biçimli dudaklarına kaydı. Öylesine...

"Çok güzelsin" diye fısıldadım.

Gözleri hafifçe açıldı, sonra kalın kirpikler aşağı eğildi. "Teşekkür ederim."

Tam olarak ne kadar güzel olduğunu anlatan bir yığın söz dilimin ucuna gelmişti ki zihnimdeki sis dağılıverdi.

Az önce ona gerçekten güzel olduğunu mu söylemiştim? Evet.

Tanrılar.

Jade Gözdeleri erkeklerin pohpohlanmaktan hoşlandığını söylemişti ama kastettiklerinin az önce sergilediğim acemice duygu gösterisi olduğunu sanmıyordum. Bu tanrıyı baştan çıkarmaya

ihtiyacım yoktu. Böyle bir şey olmamış gibi davranmak zorundaydım. Omzunun üstünden yıldızlarla kaplı gökyüzüne baktım. Hâlâ gölün yanındaydık ve otların üstünde yatıyordum. Hemen hemen. Başım kaldırılıp Ash'ın bacağına koyulmuştu. Kalbim dışında her şey çok sessizdi. Kalbim ise vahşi bir at gibi dörtnala koşmaya başlamıştı.

"İtiraf etmem gerek" dedi Ash, gözlerimi yeniden ona çevirdim. "Korkarım kafanı düşündüğümden de sert vurdun. Bu bana söylediğin ilk güzel şey."

"Belki beynim hasar görmüştür." Neredeyse öyleymiş gibi hissediyordum çünkü bir yanım hâlâ Ash'in gerçekten orada olduğuna inanamıyordu. "Bıçağım nerede?"

"Tam yanında, sağ tarafında, bir kol uzağında."

Başımı çevirdim. Otların arasındaki koyu gri bıçağın şeklini seçebiliyordum. Kalkmaya yeltendim.

Ash elini omzuma, iç gömleğimin ince askısının yanına koyunca koluma dalgalar halinde yumuşak bir enerji yayıldı. "Birkaç dakika daha yatmalısın" dedi. "Çok baygın kalmadın ama hasar aldıysan çok hızlı hareket ettiğin an yığılıp kalırsın."

Tavsiyesi mantıklı gelmişti. Bir defasında idman esnasında kafama berbat bir darbe alıp bayılmıştım. Şifacı Dirks de aynı şeyi tavsiye etmişti. Bu nedenle kımıldamadım.

Bunun bütün benliğimle Ash'in elinin ağırlığına ve teninin serinliğine odaklanmış olmamla hiçbir ilgisi yoktu. Çıplak omzuma sadece parmakları dokunuyordu ama bana çok daha fazlası dokunuyormuş gibi geliyordu. Bu aptalcaydı. Ama bazen gerçekten dokunmaya değer miyim diye düşünürdüm.

Kaşlarımı çattım. "Neden hâlâ buradasın?"

"Yaralandın."

"Ne olmuş?"

O zaman yüzündeki ifade değişti, bakışları sertleşti, dudakları ince bir çizgi halini aldı. "Seni burada bırakıp gideceğimi sanıyorsan hakkımda pek iyi şeyler düşünmüyorsun demektir."

Nedeni sadece tanrı olması değildi –eh, bu beni biraz şaşırtmış-

tı– ama kaç kişinin yanımda kalacağını tek elimle sayabilirdim. Bu kez gerçekten rahatsız olarak hafifçe kıpırdandım.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu az sonra. "Kafan acıyor mu, miden bulanıyor mu?"

"Hayır. Çok az sızlıyor, o kadar." Gözlerimi gözlerinden kaçırdım. "Kendimi bayılttığıma inanamıyorum."

"Tek başına yapmadın. Yılanın da payı vardı."

Ürpererek gözlerimi kapadım. "Yılanlardan nefret ediyorum."

"Hiç aklıma gelmezdi" dedi alaycı bir sesle. "Geçmişte sana korkunç bir şey mi yaptılar? Haşereleri uzaklaştırmak dışında?"

Sesindeki alaycı tonu duyunca gözlerimi açtım. "*Sürünüyorlar.*"

"Hepsi bu mu?"

"Hayır. Sürünüyorlar ve hızlılar, bacakları olmadığı halde. Neredeyse üstüne basana kadar orada olduğunu anlamıyorsun." Kendimi iyice kaptırmıştım. "Hele gözleri... Küçücük ve soğuk. Yılanlara güven olmaz."

Dudaklarının bir kenarı yukarı kalktı. "Eminim onlar da senin hakkında aynı şeyi düşünüyorlardır."

"Güzel. Öyleyse uzak olsunlar."

Yine yan yan sırıttı. "Gerçi bunlar hiç de normal yılan değildi."

Gözümün önüne avcı gelince midem acı acı kaynamaya başladı. "Ben... hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Çoğu kişi görmemiştir."

Bayat leylak kokusunu düşündüm. "Andreia'nın başına gelen bu muydu? Bir... *gyrm*'e mi dönüştü?"

"Hayır" dedi Ash. "Ona ne olduğunu hâlâ bilmiyorum."

"Ama bir zamanlar ölümlüydüler, değil mi?" Kafamda bir sürü soru vardı. "Nasıl bu hale geldiler? Yılanlar neden vardı? Ağızları neden rahipler gibi dikilmişti?"

"İki tip gyrm vardır. Bunlar bir tanrıyı çağırmış olan ölümlülerdi. İsteklerinin karşılığında sonsuz kulluk için kendilerini teklif ettiler. Ölünce de bu hali aldılar."

Yutkundum, midem çalkalanıyordu. Bir ölümlü sonunun böyle olacağını bilseydi yine de kendini sunar mıydı? Herhalde bu, iste-

dikleri şeye ne kadar ihtiyaç duyduklarına bağlıydı. "Ağızları neden dikiliydi? Neden gözleri yoktu?"

"Söylendiğine göre sadece hizmet ettikleri tanrıya ya da ilkele bağlı kalmaları için yapılıyormuş."

"Öyleyse rahipler de gyrm mi?" diye sordum. Artık canlı değillerse bu, ağızları dikiliyken nasıl hayatta kalabildiklerini de açıklıyordu. Özlerinden kaynaklanan ürperticiliklerini de.

Ash başını salladı.

"İlkeller rahiplerin ağzını mı dikiyor yani?"

Ash'in dudakları gerildi. "Öldükleri zaman başlarına ne geleceği çok çok uzun zaman önce belirlendi. Bu alışılmış bir uygulama haline geldi."

Alışılmış olsa da olmasa da böyle bir şey yapmak son derece zalimceydi.

"Yılanlara gelince..." dedi beni düşüncelerimden sıyırarak. "İç organlarının yerine yılanlar yerleştiriliyor."

Birkaç dakika gerçekten konuşamadım. "Buna ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Söylenecek bir şey yok." Ash kayaya yaslanarak benden öteye, göle doğru baktı.

Gözlerim kocaman açıldı. "Bunu bilmek istediğimden bile emin değilim ama tapınaklardaki rahiplerin içinde de yılanlar mı var?"

Dudakları sırıtmamaya çalışıyormuş gibi titredi. "Cevabı bilmeyi istememen konusunda sana katılıyorum."

"Ah tanrılar" diye sızlandım ürpererek. "İki tür gyrm olduğunu söylemiştin."

"Sonsuz kulluk sunanlar genellikle Avcılar ya da Arayıcılar diye bilinir. Hedefleri bir şeylerin yerini belirleyip getirmektir. Başka tür gyrm'ler de var, aslında düzinelerce, ama en başlıcaları bunlardır." Ash'in parmakları köprücük kemiğimde dolanarak ağır ağır daireler çizmeye başlayınca şaşırdım. "Bir de günahlarının kefaretini ödemek için Uçurum'a gönderilmek yerine kölelik etmeyi seçenler var."

"Onlar sonsuza dek hizmet etmiyor mu yani?" diye sordum

dikkatimi dokunuşuna vererek. Başparmağı sertti, yıllarca kılıç kullanmanın sonucunda nasır tutmuş olmalıydı, tıpkı benimki gibi. Yine de bir tanrı olarak ne sıklıkta kılıç kullanmak zorunda kaldığını merak ediyordum. Andreia'nın başına gelenlere son vermek için ether kullanabilirdi ama bıçak kullanmayı tercih etmişti.

"Hayır. Onlar belli bir süre hizmet ederler. Genellikle Nöbetçiler diye bilinirler, bir bakıma asker sayılırlar. Rahipler de bu gruba giriyor. Kendilerine ait düşünceleri olduğu için ilk gruptan daha... ölümlüdürler."

"Avcılar gibi küle dönerlerse ne oluyor?"

"Günahlarının kefaretini ödeyenler için bu ne kadar süredir hizmet ettiklerine bağlı olarak değişir. Hizmet ettikleri ilkele ya da tanrıya dönebilir ya da Uçurum'a gidebilirler. Avcılara gelince. Onlar Uçurum'a döner."

Bakışlarımı yüzüne kaydırdım. Ash hâlâ göle bakıyordu. Ne yaptığının farkında mıydı? Bana gelişigüzelce dokunduğunun?

Birinin bana en son ne zaman böyle dokunduğunu hatırlamıyordum bile. Luxe'ta vakit geçirdiğim kişiler bana böyle dokunmamıştı ve beni istiyorlardı. Belki de Ash ne yaptığının farkında değildi ama ben farkındaydım ve içimde görevimi yerine getireceğime dair en ufak bir umut varsa aramıza mesafe koymam gerekiyordu.

Ama kımıldamadım.

Dizinde yatmaya devam edip başparmağının ağır ağır daireler çizmesine izin verdim. Dokunuşundan afallamıştım. Hoşuma gitmişti.

Hem neden gitmeyecekti ki? Artık Bakire değildim. Zaten son üç yıldır bana yasaklanan her şeyin tadını çıkarmaya karar vermiştim.

Boğazımı temizledim. "Avcıların genelde bir şey aradığını söyledin."

"Ölümlüler diyarında olmalarının tek nedeni bu." Bir müddet sustu. "Beni arıyor olabilirler."

Biraz düşündüm. "Seni neden arasınlar?"

Gözlerime baktı. "Bir sürü düşmanım var."

Nabzım hızlandı. "Ne yaptın ki?"

"Bir şey mi yapmış olmam gerekiyor? Belki isteklerini reddederek ya da işlerine karışarak onları kızdırmışımdır. Yanlış bir şey yaptığımı farz etmek biraz önyargı oluyor."

Kaşlarımı çatıp Ash'in takip ettiği tanrıların yaptıklarını düşündüm. "Bunu kabul etmekten nefret ediyorum ama haklısın."

"Bunu kabul etmek sana çok mu acı veriyor?"

"Evet" diye itiraf ettim. Bakışlarını bana çevirdi ama başparmağı hareket etmeyi sürdürüyordu. Ne yaptığını nasıl fark etmiyor olabilirdi? Biliyor olsa gerekti, değil mi? Parmağı vücuduna bağlıydı. Ağzımı açmıştım ki...

"Bunun takip ettiğim tanrılarla bir ilgisi olup olmadığını soracaksın" dedi alaycı bir sesle.

Kaşlarımı çattım. "Hayır."

Bir kaşını kaldırarak tekrar bana baktı.

İçimi çekerek gözlerimi devirdim. "Tamam. Onu soracaktım. Ölümlüleri neden öldürdüklerini çözmeye çalıştığın için mi?"

Hafifçe güldü. "Olabilir ama ölümlüler diyarında uzun süre kalmam sık rastlanan bir durum değildir *liessa*." Lakabı duyunca kalbim göğsümde duracak gibi oldu. "Sadece bu bile diğerlerinin ilgisini cezbeder ve ilgileri de son derece sinir bozucu bulduğum bir şeydir. Ama çoğu şeyi reddettim ve izin vermedim. Pek çok nedenden ötürü olabilir. Avcılar dönmeyince beni gerçekten bulduklarını anlayacaklar."

"Tanrıların zamanlarını birbirlerini kışkırtmaya harcaması son derece düşüncesizce."

"Bilsen şaşarsın" diye mırıldandı.

Zaten şaşırmıştım.

Gözlerini yeniden gözlerime dikti. "Tanrı olmadığın halde beni sinir etmenin ötesine geçme riskini göze aldığının farkında mısın?"

Dudaklarımı büzerek göle doğru baktım. "Şey" dedim uzatarak, "Yanlış seçimler yapmak gibi kötü bir huyum var."

Ash güldü, bu içten bir kahkahaydı, az kalsın benim dudaklarım da yukarı kıvrılacaktı. Görmezden geldim.

"Seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu.

"Ne?" dedim neden bahsettiğini anlamayarak.

"Gözlerime baktı. "Sana dokunmam."

Bu sorulmamış sorumu yanıtlıyordu. Parmaklarının ne yaptığının kesinlikle farkındaydı. "Ben..." Hiç rahatsız olmamıştım. Dokunuşu kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu, sanki bir şeyin ya da birinin parçasıymışım gibi. Ash'in dudakları aralanana kadar gülümsediğimin farkında değildim, bana yine karnıma ağrılar girmesine neden olan bakışlarla bakıyordu. "Rahatsız etmiyor. Benim için... yeni bir duygu."

"Yeni bir duygu mu?" Yine yan yan sırıttı. "Bu gibi dokunuşlar?" O zaman sadece başparmağı değil, diğer parmakları da hareket etmeye başladı. Parmaklarını avucuna doğru kıvırıp kolumdan yukarı kaydırınca tüylerim ürperdi. "Senin için değişik bir şey mi?"

"Evet."

Bakışları değişti, kafası karışmış gibi hafifçe kaşlarını çattı. O zaman birinin koluna gelişigüzel dokunmanın pek de benzersiz bir duygu olmadığı kafama dank etti.

İçim utançla yanarken gözlerimi gökyüzüne diktim. "Yani sorun değil demek istedim. Rahatsız olmuyorum."

Ash cevap vermedi ama başparmağı hareket etmeyi sürdürüyor, bu kez yavaşça bir yukarı bir aşağı gidip geliyordu. Tenini tenimde hissetmek farklıydı ve bunun tanrı olmasıyla bir ilgisi yoktu.

Yattığım yerde içimde uyanan tuhaf duyguları unutmaya çalışırken elimde olmadan kaç yaşında olduğunu merak etmeye başladım. Bildiğim kadarıyla ilkeller ve tanrılar on sekiz-yirmi yaşına kadar ölümlüler gibi yaşlanıyor, sonra yaşlanmaları yavaşlamaya başlıyordu. Ash Ezra'dan da Tavius'tan da büyük göstermiyordu, Tavius yirmi iki yaşına yeni girmişti. Tanrılar ilkellere nazaran daha genç oluyordu. "Kaç yaşındasın?"

Ash yine göle bakmaya başlamıştı. "Göründüğümden daha yaşlıyım, muhtemelen düşündüğünden de daha genç."

Kaşlarımı çattım. "Bu cevap sayılmaz."

"Biliyorum."

"Yani?"

"Fark eder mi? Ha bir yüzyıl yaşamışım ha bin yıl. Yine de tanıdığın herkesten daha yaşlıyım. Ömür sürem yine de senin için ya da herhangi bir ölümlü için akıl almaz olurdu."

Eh, sanırım yine haklıydı. Bundan yüz yıl sonra bile benden birkaç yaş büyük görüneceğine göre kaç yaşında olduğu gerçekten önemli değildi.

İlkel'in konsortu olsaydım ne olurdu bilmiyordum. İlkel bir büyü sayesinde yaşlanmam durur muydu acaba? Bunu hiç düşünmemiştim çünkü ne zaman öleceğimin bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey görevimi yerine getirip getiremeyeceğimdi.

Bunları düşünmek istemediğim için başka şeyler düşünmeye başladım. Şu anda bunları düşünemezdim.

Ash başını eğip girdaplar çizen cıva rengi gözlerle bana baktı. "Sana bir sır vereyim mi?"

"Sır mı?"

Başını salladı. "Kimseye söylememen gereken bir sır."

"Söylersem beni öldürmek zorunda kalacağın bir sır mı?"

Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Birine söylersen çok ama çok hayal kırıklığına uğrayacağım bir sır."

Gözlerinde yavaşça çalkalanan ether filizleriyle gözlerime baktı. "Sağduyum bu sırrı öğrenmememin daha akıllıca olduğunu söylese de çok merak ettim."

Ash hafifçe kıkırdarken başparmağını omzumun kıvrımında gezdirdi. "Tarih kitaplarınızda tanrılar, ilkeller ve Iliseeum hakkında yazanların hepsi doğru değil. Bazı ilkellerin yaşını bilsen şok geçirirdin."

"Çok yaşlı oldukları için mi?"

"Nispeten çok genç oldukları için" dedi. "Bildiğin ilkeller her zaman bu güçlü pozisyona sahip değildi."

"Öyle mi?" diye fısıldadım.

Ash başını iki yana salladı. "Bazı tanrılar her iki diyarda da il-

kellerden daha uzun süre kalmıştır."

Zaten yatıyor olmasaydım yere yığılabilirdim. Söylediği şey inanılmazdı. Ve haklıydı. Ölüm İlkeli'nin kaç yaşında olduğunu bilmiyordum. Hayat İlkeli Kolis gibi onun resmi de hiç yapılmamıştı.

"Kafamda bir sürü soru var" diye itiraf ettim.

"Tahmin edebiliyorum." Bakışları yüzümde gezindi. "Ama bu soruların şimdi cevaplanamayacağından eminim."

Şimdi değil? Yani daha sonra mı? Elimde olmadan içimden bir beklenti dalgası geçti.

Dört gözle beklenecek bir sonra hiç olmamıştı.

Dokunuşunun verdiği sıcaklık yerini soğuğa bırakınca birden uzaklaşma ihtiyacı hissettim. Kalkıp oturdum, bu kez bana engel olmadı. Eli arkasında bir ürperti bırakarak kolumdan kaydı. Hafifçe kafamın arkasını yokladım. Kesik falan yoktu ki bu son derece sevindiriciydi, ayrıca pek acımıyordu.

Kendime bir bakınca tıkanır gibi oldum. Açık fildişi rengi gömlek ıslak tenime yapışınca zaten yarı şeffaf olan kumaş daha da şeffaf hale gelmişti. Göğüslerimin pembemsi halesi ve soğuk sudan sertleşmiş...

"İyi olduğuna emin misin?"

"Evet." Yanaklarıma yayıldığını hissettiğim kızarıklığı görmesin diye dua ederek ona baktım. Düşmeme neden olan kayaya yaslanıp bacaklarını uzatmış, ayak ayak üstüne atmıştı. Üstü hâlâ çıplaktı. Gömleği yanında değil miydi?

Ash bana bakarken gözleri bulutlandı. "Yaratığı öldürmek seni rahatsız etti mi?"

"Hayır." Neden bundan bahsettiğimizi bile bilmiyordum. Rahatsız olabileceğim fikrine nereden kapılmıştı?

"Rahatsız olduysan diye söylüyorum" dedi, "onlar ölümlü değildi."

"Biliyorum." Gömleğimin eteğini çekiştirdim, hareket edince bacaklarıma doğru çıkmıştı. "Ama ölümlü olmaması onu öldürmekte sorun olmadığı anlamına gelmiyor" diye ekledim, birden

bunun benim ağzımdan çıkmasının ne kadar tuhaf olduğunu fark ettim.

"Sözlerin her ne kadar takdire şayan olsa da yanlış anladın." Bir kolunu kayaya dayarken muntazam kaslarının belirginleşip gerilmesi... insanın dikkatini dağıtıyordu. "Ya da ne dediğimi unuttun. Avcılar artık canlı değil."

"Ne dediğini hatırlıyorum ama canlı olmasalar da bir şey sayılırlar. Yürüyorlar, nefes alıyorlar..."

"Nefes almıyorlar" diye sözümü kesti gözlerime bakarak. Gözleri ay ışığı havuzları gibiydi. "Yiyip içmiyorlar. Uyumuyor, rüya görmüyorlar. Onlar tanrıların ihtiyaçlarına göre hizmet etmesine uygun form verilmiş birer ölü."

Bunu duyunca hafifçe ürperdim. "Belki de sen öldürmeyi hafife alıyorsun" dedim, son üç yılda kaç kişinin canını aldığımı düşününce söylediğim şeyin ikiyüzlülüğünü kabul ediyordum.

"Öldürmek hafife alınacak bir şey değil" dedi. "Kaç kez yapmış olursan ol seni etkilemesi gerekir. Daima arkasında bir iz bırakması gerekir. Bırakmıyorsa o kişiye dair ciddi şüphelere kapılırım."

Bunu duyduğum için rahatlamak isterdim. Hiç düşünmeden öldürebilen biri –ister ölümlü, ister tanrı ya da ilkel olsun– dehşet vericiydi.

Ezra'nın benden biraz korkmasının nedeni de buydu.

Ama ben düşünüyordum... yani her şey olup bittikten sonra. Bazen.

"Yani çok kişi mi öldürdün?" diye sordum.

Ash bir kaşını kaldırdı. "Bu son derece kişisel ve münasebetsiz bir varsayım ve soru gibi geldi."

"Evet, ağza alınamaz yerlerimi gözetlemek de son derece kişisel ve münasebetsiz bir davranış, yani sorum ya da varsayımım bundan daha kırıcı olamaz."

Dudakları yine hafifçe kıvrıldı. "Seni gözetlemiyordum, bahse girerim şu ana dek bunu sen de biliyordun. Oysa sen gözlerini dikmiş bana bakıyordun. Ben gölden çıkarken açık açık bana baktığını söyleyebilirim."

Birden boğazım yanmaya başladı. "Hiç de değil."

"Yalan söylerken çok güzel oluyorsun" diye mırıldandı, tanrılar aşkına, gerçekten yalan söylemiştim.

Oturup kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Neden buradasın? İyi olduğumu anlayınca gidebilirdin."

"Gidebilirdim ama daha önce de dediğim gibi, birini yerde baygın yatarken bırakıp gitmek büyük kabalık olurdu."

"Kibar bir sapık olduğun için ne şanslıyım, değil mi?"

Ash alçak sesle bir kahkaha attı. "*Sen* neden gitmedin *liessa*?"

12. Bölüm

Şey.

Kahretsin.

Derin bir nefes aldım. "Güzel soru."

"Yoksa gereksiz bir soru mu?"

"Nasıl yani?"

Bana doğru eğilince burnuma ferah turunçgil kokusu doldu. "Çünkü ikimiz de neden olduğumuz yerde kaldığımızı biliyoruz. İlgimi çekiyorsun. Ben de senin ilgini çekiyorum. O yüzden de buradayız."

İnkâr edecek oldum ama buna kalkışacak olsursam ağzımdan çıkacakların ne kadar yetersiz olacağının farkındaydım.

Gerçekten burada ne yapıyordum? Onunla?

Bakışlarımı dudaklarına indirip sonra çabucak gözümü kaçırırken midem allak bullaktı. Burada kalmamın ağzıyla hiç ilgisi yoktu bir kere. Kalbim yine tekler gibi oldu. Buradaydım çünkü böyle yumuşak başlı bir tanrıyla ne zaman bu kadar açık konuşabilirdim ki? Ne zaman biriyle bu kadar açık konuşmuştum? Zaten her konuşma krallığı nasıl hayal kırıklığına uğrattığımla gölgeleniyordu.

Ama o bir *tanrıydı*. Tanrı olmasa bile onu iyi tanıdığımı söyleyemezdim. Giyinik sayılmazdım ve Ash temkinli davranmama neden oluyordu. Çünkü şu anda kendimi her şeyi mahvedecek kadar dürtüsel ve düşüncesizce bir şey yaparken görebiliyordum.

Çaktırmadan Ash'e baktım. Altdudağını dişlerinin arasına kıstırmış beni izliyordu. Kalbim deli gibi atmaya başladı, tek düşünebildiğim bugünün gerçekten çok... garip olduğuydu.

"Neden benimle kalacak kadar çok ilgileniyorsun?" diye sordum.

Koyu renk kaşları yukarı kalktı. "Neden ilgilenmeyeyim?"

"Iliseeum'dan gelen biri bir ölümlüyle neden ilgilensin ki?"

Ash başını yana eğdi. "Hakkımızda pek bir şey bilmediğini düşünmeye başladım."

Omuz silktim.

Bir esinti saç tutamlarından birini havalandırıp yüzüne attı. "Ölümlüleri son derece ilgi çekici buluyoruz, tercih ettiğiniz yaşam şekli, kendinizi yönetmek ve bazen de sınırlamak için icat ettiğiniz kurallar. Nasıl coşkuyla yaşadığınız... aşkı da nefreti de. Ölümlüler bizim için benzersiz şekilde ilgi çekicidir." Bir omzunu kaldırdı. "Sana gelince. Aklına geleni söylediğin için ilgimi çekiyorsun. Doğacak sonuçları da pek ciddiye almıyor gibisin."

Kaşlarımı çattım. "Bunun bir iltifat olduğunu sanmıyorum."

Ash kıkırdadı. "Ama öyle."

"Öyleyse sözüne güvenmem gerekecek."

O yan yan gülüşü yine ortaya çıktı, bir müddet sustu. "Çok kişiyi öldürüp öldürmediğimi sormuştun" dedi beni şaşırtarak. "Sadece mecbur kaldığımda. Peki çok kişiyi mi öldürdüm? Bazılarına göre öyle olduğuna eminim. Diğerlerine gelince. Muhtemelen umursayacakları kadar değil, yine de hiçbirinden zevk almadım." Sesi keder doluydu. "Tek birinden bile."

Cevabı beni gafil aflamışsa da bu konuda konuşmaktan hoşlanmadığı belliydi. Kıpırdanarak dizlerimi birbirine bastırdım. "Affedersin."

"Özür mü diliyorsun?"

"Bu... bu soruyu hiç sormamam gerekirdi. Beni ilgilendirmez."

Ash dik dik bana baktı.

"Ne?"

"Çelişkilerle dolusun" dedi. Gözlerime baktıktan sonra başını çevirdi. Uzun dakikalar geçti. Sessizlik rahatsız edici değildi, belki de sessizliğe alışkın olduğum için bana öyle geliyordu. "İlk kez birini öldürdüğüm zamanı hatırlıyorum. Elimdeki kılıcın iki kat

daha ağırmış gibi geldiğini hatırlıyorum. Adamın bakışlarını hâlâ görebiliyorum. Söylediği şeyi asla unutmayacağım. 'Bitir şu işi.' Böyle demişti. Bitir şu işi."

Dizlerimi iyice birbirine bastırdım.

"Hiçbir ölüm kolay değildi ama bu?" Parmaklarını yeniden hissetmeye çalışıyormuş gibi elini açıp kapadı. "Bu daima en derin izi bırakan olarak kalacak. O arkadaşımdı."

Avucumu göğsüme bastırdım. "Yani sen... arkadaşını mı öldürdün?"

"Başka şansım yoktu." Gözlerini göle dikti. "Bu bir bahane ya da kendimi temize çıkarma gerekçesi değil. Öyle olması gerekiyordu."

Bunu nasıl yaptığını anlayamıyordum ve anlamam gerekiyordu. "Neden öyle olması gerekiyordu? Onu öldürmeseydin ne olacaktı?"

Çenesinde bir kas seğirdi. "Canını almasaydım onlarca, belki de daha fazla, kişi ölecekti."

"Ya" diye fısıldadım, haffiten midem bulanıyordu. Arkadaşı insanlara zarar verdiği için müdahale etmek zorunda mı kalmıştı? Öyleyse bunu anlayabilirdim. *Bitir şu işi.* Arkadaşı durdurulması gerektiğini biliyor muydu? Bunu ona sormadım. Ama sormak istedim. Soru dilimin ucundaydı ama sormayı doğru bulmadım. Bunu yapmak zorunda kaldığını ve o üç tanrı yüzünden bir dostunu daha kaybettiğini bilmek rahatsız ediciydi. "Bunu yapmak zorunda kalmana üzüldüm."

Ash başını bana çevirdi, dikkatle yüzüme baktı. "Ben..." Birkaç saniye sustu. "Teşekkür ederim."

"Önemli değil." Islak saçlarımı toplayıp kıvırmaya başladım, ben de onunla bu kadar kişisel bir şey paylaşmak istiyor ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Nasıl bunu yapabilecek kadar rahat davranabileceğimi. Aklıma gelen ve maalesef dudaklarımdan dökülen tek şey son derece komikti. "Elbiselerden nefret ediyorum."

Kısa bir sessizlik oldu. "Ne?"

Belki de dudaklarımı dikmem gerekiyordu. "Elbiseler bana çok... zahmetli geliyor." Ayrıca bacaklarımın birbirine sürtünme-

sinden de nefret ediyordum ama bunu onunla konuşacak değildim.

Beni izliyordu. O keskin gözlerin odağında olmak sinir bozucuydu. "Tahmin edebiliyorum."

Başımı salladım, hafifçe dalgalanan göle bakarken yüzüm yanıyordu. Hiçbir şey söylememem gerektiğini biliyordum, özellikle de bir ilkele hizmet eden bir tanrıya, ama yaptığım şeyden kimseye bahsetmemiştim. Sör Holland'a bile. Ve şu âna kadar bu söylenmemiş sözlerin ne kadar ağırlık yaptığını fark etmemiştim.

Ama söyleyemedim. Çok fazla şeyi açığa vuruyorlardı. Çok fazla yük oluyorlardı.

Gözlerimi göle dikerek konuyu değiştirmeye çalıştım. "O tanrıların ölümlüleri neden öldürdüğüne dair başka bir şey buldun mu?"

"Maalesef hayır. Üç tanrıyı izlemek hayli zor oldu." İçini çekti. "Dikkat çekmeden ancak bu kadar araştırabiliyorum. Dikkat çekersem bunu neden yaptıklarını öğrenemem."

"Ya arkadaşın, Cressa ve diğerlerinin öldürdüğü?" dedim. "Adı neydi?"

"Lathan" dedi Ash. "Tanısan severdin. O da beni hiç dinlemezdi."

Dudaklarımda hafif bir sırıtış belirdiyse de çabucak yok oldu. "Cesedini bırakmışlar mıydı, yoksa?.."

"Bırakmışlardı, ruhuna dokunulmamıştı. Geçen akşam o kadının dönüştüğü şeye dönüşmedi."

"Ya" diye fısıldadım siyah sularda dalgalanan ay ışığına bakarak. "Ölümünün acısını hafifletmese de en azından tahrip edilmemiş."

Ash uzun bir müddet konuşmadı. "Bana kimi hatırlattığını biliyor musun?"

Tekrar yüzüne baktım, gözlerimi gözlerine hapsetti. Bedenime yine bir sıcaklık yayılarak damarlarıma sızmaya başladı. Utancın azabı yoktu. Bu kez farklıydı, daha hafif ve şehvetli bir sıcaklıktı. "Sormaya korkuyorum."

Ash bir an sessiz kaldı. "Bir zamanlar Gölgeler Diyarı'nda yetişen bir çiçek vardı."

Tüm benliğimle dikkat kesilmiştim. Yaşadığı yerden... Iliseeum'dan bahsediyordu. Konsort olarak yapmaya can attığım şeylerden biri de o diyarı görmekti. Sözlerini bundan daha pür dikkat dinleyemezdim.

"Yaprakları ay ışığında kan rengiydi ve biri yaklaşana kadar kendi üstüne kapanmış olarak kalırlardı. Açıldıkları zaman en ufak bir rüzgârda dağılıp gidecekmiş gibi görünürlerdi ama birazcık toprak olan her yerde vahşice yetişirlerdi. Kaya çatlaklarında bile büyürlerdi ve ne yapacakları hiç belli olmazdı."

Ona gerçekten narin, güzel bir çiçeği mi hatırlatıyordum? Benim nerem narin olabilirdi? Tırnağım? "Bir çiçeğin ne yapacağı nasıl belli olmaz?"

"Çünkü o çiçeğin saati saatine uymazdı."

Bir kahkaha attım. Gözbebeklerinin arkasında yine beyaz ışıltılar titreşip yavaşça çalkalanmaya başladı. Ash gözlerini göle çevirdi. "Sana onları hatırlatmamın nedeni bu mu?"

"Olabilir."

"Bir çiçeğin nasıl saati saatine uymaz merak ediyorum, özellikle de bu kadar narin bir çiçeğin."

"Sadece görünüşleri narin." Şimdi daha yakınımdaydı, kolunu kayadan indirmişti. "Aslında son derece dirençli ve ölümcüldüler."

"Ölümcül mü?"

Başını salladı. "Açıldıkları zaman göbekleri ortaya çıkardı. Göbeklerinde son derece tehlikeli bir zehir taşıyan birkaç sivri iğne vardı. Ruh hallerine bağlı olarak bu iğneleri salarlardı. Tek bir iğne bir tanrıyı bir haftalığına yere serebilirdi."

"Harika bir çiçekmiş." Biraz da dehşet verici. "Sana cinai bir bitkiyi hatırlatıyor olmam iltifat mı bilemedim."

"Onları görseydin iltifat olduğunu anlardın."

Gülümsedim, yine de koltuklarım kabarmıştı, herhalde koltuklarımın kabarması için fazla bir şey gerekmiyordu.

"Sana bir şey soracağım" dedi.

"Sor."

"Neden göle geliyorsun? Herhalde bir prenses isteyince sıcak su dolu büyük bir küvete girebiliyordur."

Kaskatı kesildim, öfkeyle prenses olduğumu söylediğimi unutmuştum. "Burayı seviyorum. Çok..."

"Dinlendirici?" dedi benim yerime, başımı salladım. "Avcıları saymazsak" diye de ekledi. "Buraya ne sıklıkta geliyorsun?"

"Elimden geldiğince çok" dedim, yandan yüzünü inceleyerek. Her şey çok tuhaftı. O. Ben. Biz. Bu konuşma. Yanında bu kadar rahat olmam. Her şey.

"Birinin seni görmesinden korkmuyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Bu ormanda gördüğüm ilk kişi sensin, şey, yani ilk tanrı. Ruhları saymıyorum, zaten onlar göle asla yaklaşmıyorlar."

"Burada ne yaptığını kimse bilmiyor mu peki?"

"Islak saçlarla döndüğümü gördükleri için muhafızlardan bazıları gölde olduğumu biliyordur herhalde."

Kaşlarını çattı. "Seni takip etmediklerine inanmakta zorlanıyorum."

"Sana söylemiştim, insanlar bu ormandan korkar."

"Bildiğim kadarıyla ölümlü erkeklerin çoğu güzel bir kadını savunmasız bir pozisyonda yakaladığını fark ettiği an korkularının üstesinden geliverir. Hele ki bir prensesi."

"Güzel mi?" Başımı iki yana sallayarak güldüm.

Bana şöyle bir baktı. "Lütfen güzelliğinin farkında olmadığına inanmamı bekleme. Çekingen birine benzemiyorsun, zaten şimdiye dek senden hayli etkilendim."

"Onu demiyorum. Ama teşekkürler, benden etkilendiğini öğrendiğime göre rahatça uyuyabileceğim" dedim sert bir sesle.

"Eh, eve gitmeni söylediğim halde kaldığın zaman pek de etkilenmemiştim."

Dik dik yüzüne baktım.

"Ama sonra avcıyı yere serdin, işte o zaman ben de... şey, bir şeyler hissettim."

Gözlerimi kıstım.

"Avcıyı kucaklayacakmış gibi göründündüğünde etkilendiğimi söyleyemem" diye devam etti. "Ama sonra onu etkisiz hale getirdin. Bu gerçekten etkileyiciydi..."

"Bu kadar yeter."

"Emin misin?" Alaycı sırıtışı geri döndü.

"Evet" dedim. "Neden hâlâ oturup seninle konuştuğumu hiç bilmiyorum."

"Belki de baygınken sana göz kulak olduğum için kendini bana borçlu hissediyorsundur."

"Sadece birkaç dakika baygın kaldım. Saatlerce nöbet tutmuş falan değilsin."

"Ben meşgul biriyim. O dakikalar bana saatler gibi geldi."

"Cidden senden hoşlanmıyorum" dedim.

Gözleri gözlerime dikildi, dudaklarında hâlâ o gülümseme vardı. "Gayet de hoşlanıyorsun. Hâlâ burada olmanın ve beni artık gözlerimi oymakla tehdit etmemenin nedeni de bu."

Çenemi kapadım.

Ash göz kırptı.

"Hâlâ gözlerini oyabilirim" dedim uyarır gibi.

"Hiç sanmıyorum." Yine altdudağını ısırınca dikkatim tekrar oraya yöneldi. "Hem başarılı olamayacağını biliyorsun, hem de güzel olduğumu söylemiştin ve gözlerimi oyarsan güzelliğim mahvolur, öyle değil mi?"

Yanaklarıma ateş bastı ama söylediğim şeyi hatırlattığı için mi, yoksa altdudağındaki ışıltı yüzünden mi olduğunu bilmiyordum. "Bunu söylemeden hemen önce kafama darbe almıştım."

Ash kıs kıs güldü.

Göle yayılan dalgalara bakarak saçımı bir kez daha kıvırdım. Saat geç olmalıydı, dönmem gerektiğini biliyordum ama gölden uzaktaki hayata dönmek istemiyordum. "Gölgeler Diyarı nasıl bir yer?"

"Bu ormana çok benziyor" dedi. Başımı ona çevirince ay ışığıyla beneklenmiş ağaçlara baktığını gördüm.

"Gerçekten mi?"

"Şaşırmış gibisin" dedi, gerçekten şaşırmıştım.

"Gölgeler Diyarı'nı hiç güzel bir yer olarak düşünmemiştim de."

"Gölgeler Diyarı üç ayrı bölümden oluşur" dedi, parmaklarının parmaklarıma dokunduğunu hissedince hafifçe sıçradım. Parmaklarımdan bir elektrik geçerken başımı ona çevirdim. Elimi usulca saçlarımdan çekti. "İzin verir misin?"

Konuşma yeteneğimi kaybetmiş gibi başımı sallamakla yetindim, yine de ne için izin istediğinden pek emin değildim. Bir saç tutamını çekip bukle düzleşene kadar uzattı, hiç sesimi çıkarmadım.

"Biri Uçurum, Gölgeler Diyarı deyince herkesin aklına o gelir, ateş çukurları ve sonsuz işkence" dedi gözlerini saç tutamına dikerek. "Ama bir de Vadi var, hak edenler için cennettir."

"Vadi nasıl bir yer?"

Dikkatle gözlerime baktı. Bir müddet cevap vermedi. "Bunu sana söyleyemem."

"Of." Hayal kırıklığına uğrayarak elimi tutan uzun parmaklara baktım.

"Vadi'de neyin beklediği kimseyle paylaşılamaz, ne ölümlülerle ne de tanrılarla. İlkeller bile Vadi'ye giremez" diye ekledi. "Ama Gölgeler Diyarı'nın geri kalanı giriş kapısı gibidir, şehirden önce gelen bir köy gibi. Kendine has bir güzelliği vardır ama bir zamanlar Iliseeum'un en muhteşem yerlerinden biriydi."

Bir zamanlar mı? "Ne oldu peki?"

"Ölüm" dedi Ash soğuk bir sesle.

Sırtımdan bir ürperti geçti. "Iliseeum'un geri kalanı nasıl peki?"

"Gökyüzünün bu diyarda asla göremeyeceğin bir mavisi vardır, sular berrak, çimenler gür ve parlaktır. Gece dışında Dalos'ta pek karanlık yoktur."

Soluğum kesildi. *Dalos.*

Tanrıların Şehri, Hayat İlkeli'nin –Kolis'in– ve sarayının olduğu yer. "Orada binaların bulutlara değdiği doğru mu?"

"Çoğu bulutları geçer" dedi Ash, bir an bu görüntüyü kafamda canlandırmaya çalıştım.

Ve başaramadım.

Hiç konuşmadan saçımla oynayışını izledim, bir tanrının yanımda oturmasından, saçımla oynamasından, bana takılmasından dehşete kapılmıştım.

"Şimdi evde olup, güvenle yatağında uyuman gerekmez miydi?" diye sordu.

"Herhalde."

Bakışları yüzümde gezindi. "Öyleyse seni arıyor olmalılar."

Gözlerimi kaçırarak güldüm. "Hayır."

"Gerçekten mi?" Sesi şüphe doluydu. "Olman gereken yerde olduğunu sandıkları için mi?"

Başımı salladım. "Kimseye fark ettirmeden girip çıkma konusunda hayli yetenekliyimdir."

"Bu beni neden şaşırtmadı?"

Hafifçe sırıttım.

"Gülümseme mi o?" Eğilip ciddi olamayacak kadar büyük bir dikkatle yüzümü inceledi. "Evet. Şimdiye kadar beni üç tanesiyle şereflendirdin. Kalbim yerinden çıkacak."

Başımı iki yana sallayarak gözlerimi devirdim. "Kalbinin yerinden çıkması için çok da bir şey gerekmiyordur bence."

"Anlaşılan ölümlü bir prenses gerekiyormuş" dedi. "Gecenin bir vakti perili ormanda gezinip gölde muhteşem bir çıplaklıkla yüzen bir prenses."

Muhteşem bir çıplaklıkla kısmını duymazdan geldim. "Gözetledikleri ölümlülerle oturup muhabbet etmek tanrıların âdeti midir?"

Yine o sesi çıkardı, başparmağını saçıma sürterek o boğuk ve buğulu sesle kıkırdadı. Dokunuşunu ta omurgamda hissettiğime yemin edebilirdim. "İlkeller ve tanrılar tesadüfen karşılaştıkları ölümlülerle her türlü şeyi yaparlar."

Hayal gücüm *"her türlü şey"* konusundaki deneyimlerime dayanarak konuyu çok pis yerlere çekti.

Bakışlarını saçımdan yüzüme çevirdi, gözleri erimiş gümüş rengindeydi. "Özellikle de *ağza alınmayacak* yerlerini görme zevkine eriştiklerimizle."

"Böyle bir şey olmamış gibi yapabilir miyiz?"

Sırıtışı yüzüne yayıldı. "Sen gerçekten olmamış gibi mi davranıyorsun?"

Hayır. "Evet."

Ash omuzlarını kaldırarak sessizce güldü.

"Diğerleri de?.." Sözümü yarıda kestim.

"Ne?"

Doğru kelimeyi bulmak zordu. "Diğerleri de senin kadar nazik mi?"

"Nazik mi?" Başını yana eğdi. "Ben nazik değilim *liessa*."

Liessa deyişi. Edepsizceydi. "Çoğunun zalimce ve hiç düşünmeden tepki vereceği şeyleri çok daha nazikçe karşıladın."

"Beni bıçaklamandan mı bahsediyorsun?" diye açıklık getirdi Ash. "Göğsümden hani?"

İçimi çektim. "Evet. Diğer şeylerin yanı sıra. Yoksa tek iyi yanına eşlik eden bir de nazik yanın mı var?"

"Sen söz konusu olduğunda iyi ve nazik oluyorum *liessa*."

Soluğum kesildi. "Neden?"

Gümüş rengi gözler yeniden gözlerime dikildi, ether filizleri kıpırtısızdı. "Bilmiyorum." Kaşlarını çatarak şaşırmış gibi şöyle bir güldü. "Bilmem gerekmiyor. Kendine geldiğinde yanından ayrılsam da biraz daha kalsam da hiçbir şey değişmeyecekti. Bilmiyorum. Bu gerçekten... enteresan bir deneyim."

Sözleri beni gücendirmemişti çünkü bana karşı tuhaf davranmasının nedenlerini sayıp dökseydi ona inanmazdım. O bir tanrıydı. İster yüzlerce yıl, ister daha da uzun yaşamış olsun bildiğim her şey onun avucundaydı. O safi gücün vücut bulmuş haliydi ve Iliseeum'da benden çok daha, ee... *her şey* olan sayısız varlık olsa gerekti. Çok daha ilgi çekici ve ona çok daha layık ölümlüler vardı. Ve kendimi baltalamak için böyle düşünmüyordum. Gerçek buydu. Benzersiz olmamın nedeni atamın yaptığı şey, bir örtü içinde

doğmam ve her nedense ve bazı nedenlerle bana bir yetenek verilmiş olmasıydı. Yaptığım herhangi bir şeyden ötürü değildi. Anlaşılabilir tek kısım Ash'in neden burada oturduğumuzu anlamamış olmasıydı.

"Ama bildiğim bir şey var."

Meraka kapıldım. "Neymiş?"

"Duyduğum istek dışında hiçbir nedenim olmasa da seni öpmek istiyorum." Ateşli bakışlarını gözlerime dikti. "Hatta buna *ihtiyacım* olduğunu söyleyecek kadar ileri gidebilirim."

Göğsümde başlayan vahşi çarpıntı hızla yayılmaya başladı, tıpkı ona hatırlattığım ölümcül çiçek gibi.

Onu öpmek istiyor muydum?

Aklıma üç tanrıyla ilk karşılaştığım geceki öpüşmemiz gelince karnımın altındaki sert ve şiddetli burulma bana istediğimi söyledi. İçgüdüsel olarak ondan etkileniyordum, birden çok sinir bozucu birine dönüşebilmesi de Ölüm İlkeli'ne hizmet eden bir tanrı olduğu gerçeği de buna mani olmuyordu. Bunların ikisi de onu çekici bulmamı engellemeliydi, özellikle de ikincisi, ama utançla ilgisi olmayan ateş basmalarının nedeninin o olduğunu inkâr edemezdim.

Şu anda hiçbir şey bana gerçekmiş gibi gelmiyordu. Kiyou kurdunu iyileştirdiğim andan şu saniyeye kadar. Sanki başka birine dönüşmemi gerektirmeyen farklı bir dünyaya girmiştim. Hakir görülmek yerine istendiğim, antipati yerine *arzu* uyandırdığım bir dünyaya. Başarısızlığa uğramış Bakire ya da sözüm ona konsort değil, sadece ben olduğum bir dünyaya.

Yapmamam gerektiğini biliyordum. Tıpkı cesaretimi toplayıp Jade'e girmemem ve fiziksel hazzı kendi şartlarıma göre ve sadece kendim için tecrübe etmemem gerektiği gibi. İlkel beni almaya gelir de artık gerçekten Bakire olmadığımı öğrenirse ne düşünürdü, tabii öğrenirse. Ayrıca bunun Ash için daha da riskli olduğunu biliyordum çünkü başka bir sarayın tanrısı değildi.

Ama *hissetmek* istiyordum. *Biri* olmak istiyordum. Tekrar öpülmek istiyordum. Onun tarafından.

Ve olmam gereken kişinin, sonunda dönüşeceğim kişinin ya da Ölüm İlkeli'nin ne düşüneceğinin beni *istemekten* alıkoymasına izin vermeyecektim.

Kalbim baş döndürecek kadar hızlı atıyordu. "Öyleyse öp beni."

13. Bölüm

Ash'in yüzündeki gülümseme hiç de öyle belli belirsiz değildi. Kocamandı ve şehvet doluydu. Bir an dişlerini gördüm, hafifçe uzun ve sivri iki dişi... *vampir dişlerini.*

Şimdi onları gerçekten görebildiğim için Tavius'un iddia ettiği gibi parmak kadar olmadıklarını da biliyordum, yine de etimi şoke edici bir rahatlıkla parçalayabileceklerinin de farkındaydım. Dişlerini görünce Ash'in ne olduğunu bir kez daha hatırladım. İçimi korku ve utanç verici bir heyecanın ürpertici karışımı kapladı.

Ash yanıma yaklaştı. O odunsu, limoni kokuyu alınca vücudumdaki bütün hücreler nefes kesici bir beklentiyle gerildi.

"*Evet* kelimesini duymayı hiç bu kadar istememiştim" dedi, burnunun kemeri burnuma değiyordu. İçime yayılan ürpertinin soğuk teniyle hiç ilgisi yoktu. "Hem de hiç."

Sonra dudakları benimkilerle buluştu, ilk dokunuş bu kadardı. Bir *dokunuş*. Yine de suya ilk girişimde olduğu gibi tüm vücudumda şoke etkisi yaratmıştı. Dudakları serin, dokunuşu ipek kadar yumuşaktı. Başını hafifçe yana eğdi, o zaman artık dudaklarını düşünemez oldum.

Hiçbir şey düşünemez oldum.

Dudaklarını biraz daha bastırdı, sivri dişleriyle altdudağımı çekiştirdi. Tüm bedenim ürperirken soluğum kesilmişçesine inledim.

Gülerken nefesi dudaklarıma vurdu. "Bu sese bayıldım. Hem de çok."

"Bu hoşuma gitti" diye fısıldadım. "Hem de çok."

"Ama bu pek öpüşmek sayılmazdı *liessa*."

Elini enseme koyunca kanım uğuldamaya başladı. *Liessa. Güzel ve güçlü bir şey...* Kendimi şimdi böyle hissediyordum.

Ağzı yeniden dudaklarıma dokundu ve bu öpüş... önceki nazik öpücüğe hiç benzemiyordu. Daha sertti, dilinin ucunu dudaklarımın arasında hissedince kalbim deli gibi atmaya başladı. Ağzımı açtım, bu sadece ateşli bir öpücük değildi. Dilini dilimde hissetmek bal ve buz tadı aldığım bir keşifti ve beni harekete geçiren çılgınca merak onu da etkisi altına almış gibi öpüşüyordu. İstenmenin, arzulanmanın, değer görmenin nasıl bir şey olduğunu öğrenmek için. Sadece *hissetmek* için. Bunun saçma olduğunu biliyordum. Tanrılarda böyle bir merak uyanabileceğini sanmıyordum ama bir elini saçlarımda dolaştırıp diğerini yanağıma bastırırken tutkulu öpüşü o öğrenme isteğinin ötesine geçti. Öpücük tüm bu şeylere dönüştü. Bir öpücüğün böyle olabileceğini hiç bilmiyordum.

Daha fazla hissetme ihtiyacıyla ellerimi omuzlarına koydum. Dokunuşumla ürperdi. Teni soğuktu, ben ateş gibi yanarken nasıl bu kadar soğuk olabildiğini anlamıyordum. Daha yakın olmak için onu kendime çektim, sadece bu arzu beni korkutmadığı için biraz endişeliydim. Zihnimin uzak, hâlâ işlevini yerine getiren bir kısmı daha fazla endişelenmem gerektiğini biliyordu çünkü harika bir dürtüsellik ve muhteşem bir düşüncesizlik içindeydim.

Ama Ash şimdi bana daha yakındı ve düşünmek istediğim tek şey de buydu. İri vücudu benimkini iterken bir an bile tereddüt etmeden otlara uzanıverdim. Göğsü göğsüme bastırırken bedeninin üst kısmının ağırlığı ve çıplak teninin ince gömlekten tenime sızan soğuğu duyularımı sert ve edepsizce bir şoka uğrattı.

Çıkardığı hırıltı tenimde, göğüslerimde, sonra daha da aşağılarımda dans etti. O da benim kadar etkilenmiş görünüyordu, bir tanrının bu kadar güçlü tepki verebileceğini görmek başımı döndürdü.

Ellerim hafifçe titrerken parmaklarımı saçlarından, sonra da dövmenin ensesine uzandığı yerden geçirdim. Elimi sırtındaki

kaslardan geçirirken o da elini saçlarımdan çekti. Parmaklarıyla kolumu boydan boya okşadı, elimin üstünden omzuma, sonra tekrar aşağıya kadar. Avucu göğsümün yanına dokunarak belime kaydı. Sırtım yay gibi gerilirken hafif bir inilti çıkardım, sadece bahçenin karanlık köşelerinde ya da Jade'in perdeleri sıkı sıkıya örtülmüş odalarında duyduğum türden bir inilti.

Eli popomda durdu, ağzı dudaklarımdan ayrılırken popomdaki eli daha da ağırlaştı "Tatmin edici bir öpüşme miydi?"

Gözlerimi kırpıştırarak açtım, şimdi göz gözeydik. "İdare eder."

Boğuk ve sessiz bir kahkaha attı. "Kolay kolay etkilenmiyorsun, değil mi?"

"Pek sayılmaz" dedim adam akıllı etkilendiğim halde.

"Of." Popomu sıktı. "Öyleyse sanırım bunu değiştirmem gerekecek."

Bu... muziplik alışılmadık ve heyecan vericiydi. Garden District'te yeni bir geçit keşfettiğimde olduğu gibi ama çok çok daha iyisiydi. Buna bayılmıştım. Hem de çok. İçimdeki bir şeye, rahat ve özgür bir şeye sesleniyordu. "Sanırım öyle."

Ama harekete geçen ben oldum.

Dudaklarına yapıştım, dudaklarımız şevkle ve arzuyla birleşmiş, içimde kendimi seve seve bıraktığım nefes kesici duyguların fitilini ateşlemişti. Bu harika duygularda kayboldum, Ash'te kayboldum. Serin dudakları. Dilinin dilime dokunuşu ve dişlerinin beklenmedik ısırışı. Bala benzeyen tadı, baş döndürücü kokusu. Bunların o kitaplarda okuduğum türden öpüşler olduğunu biliyordum. İçimdeki huzursuz enerjiyi söndürmeye çalışırken Jade'de hiç yaşamadığım türden. Çünkü bunu saatlerce yapabilir ve asla bıkmazdım. Bunu biliyordum çünkü *daha fazlasını* istiyordum. Eli popomu sıktıktan sonra aşağı kaydı. İçimin derinliklerinde beklenti dolu feci bir burulma hissettim.

Ash'in eli gömleğimin kıyısına kaydı, sonra sert avucu çıplak bacağımda gezindi. Pantolon giymediğime hiç bu kadar sevinmemiştim.

Dudakları dudaklarımda gezinirken elini bacağımdan yukarı kaydırıp gömleğin altına soktu. Keşfetmeye devam etmesi için hiç düşünmeden bacağımı kıvırdım. Avucu bacağımın üst kısmını okşarken vücudumun her yeri gerildi. Son derece *ağza alınmaz* bir yer sızlamaya başladı, elinin sadece birkaç santim uzağında durduğu yer.

Ama Ash durdu.

Benim kadar güç nefes alarak öpüşmeye son verince sarsıldım. Bir tanrı benim kadar etkilenmişti. "Bu çok..." Yutkunarak aramıza doğru baktı. "Tanrılar..."

Tüm bedenimle parmak uçlarının popomun alt kıvrımına dokunduğu yere odaklandım. Bakışını takip ederek gözlerimi aşağı indirdim. Gömleğimin gevşek korsajı hafifçe aşağı kaymış, sertleşmiş göğüs uçlarım ortaya çıkmıştı. Bakışları kolunda toplanarak kalçalarımın üstüne çıkmış olan gömleğimin eteğine kaydı. Tenlerimizin kontrastı ay ışığında bile şaşırtıcı derecede müstehcen bir görüntü oluşturuyordu. Şimdi gecenin ılık havasına –ve ona– karşı hayal meyal ortada olan yerlerim de öyle

Titreyerek yüzüne baktım. Yüz hatları sertleşip ciddileşti. Aralanmış dudaklarında o istek ve *açlık* vardı. Sivri dişlerini görebiliyordum, içimden bir ürperti daha geçti. Acaba bakışlarından korunmam mı gerekiyordu, benden beklediği bu muydu? Ama beklediği buysa hayal kırıklığına uğrayacaktı. Beni yemek istiyormuş gibi bakmasını istiyordum.

Sanırım gerçekten de beni yemesini istiyordum.

Başını kaldırırken ateşli bakışlarını hissedebiliyordum. Başını eğip dudaklarıma yapıştı. Beni arzuyla öperken altdudağımı sivri dişlerinin arasına aldı. Kendimi ona bıraktım. Dili dilimin üstünde kayarken soluksuz iniltimi ağzına hapsetti. Tadıyla, kokusuyla... her şeyiyle beni, duyularımı ele geçiriyor, içimi yakıyordu. Sızlayan, nabız gibi atan bir istek tam merkezime, bacağımda kalan elinin çok yakınına yerleşti. Başparmağıyla bacağımın kıvrımını okşarken içime bir ürperti dalgası yayıldı, dudakları ağzımı bırakıp boynumun yan tarafından aşağı inmeye başladı. Nabzımın üstün-

de durakladı, dili sıcak ve ıslaktı. Başını yana eğdi, birden keskin dişlerini hissettim.

Tüm bedenim yay gibi gerilirken dudaklarımdan yumuşak bir nefes halinde adı döküldü. "*Ash.*"

Arzudan deliye döndüğüm için durduğunu hemen anlamadım. Gözlerimi açtım. "Bir... sorun mu var?"

Başını hafifçe iki yana salladı. "Hayır. Ben sadece..." Isırdığı yeri öptü. "Adımın böyle söylendiğini daha önce hiç duymamıştım. Tuhaf bir duygu."

Parmaklarımı kollarında gezdirirken bunun nasıl mümkün olabileceğini düşünüyordum. "Kötü bir duygu mu?"

"Hayır. Değil" dedi, itirafına şaşırmış gibiydi. Bundan ne çıkarmam gerektiğini bilmiyordum.

Ama dudakları tekrar harekete geçince kendimi yine kaybettim, minik ve sıcak öpücüklerle boynumdan köprücük kemiğime geçti. Çenesi göğüslerime değinceye dek aşağı indi. Serin nefesi şişmiş göğüslerime vurunca parmaklarımı gergin kollarına geçirdim.

"Bak ne diyeceğim" dedi.

"Ne?" Koyu renk kafasına bakarken kalbim deli gibi atıyordu.

"Bana istediğini diyebilirsin."

Ağzımdan hafif bir kahkaha döküldü. "Ciddi olduğunu sanmıyorum."

"Ciddiyim." Başını kaldırdı, kirpikleri yukarı kalktı. Girdaplı gümüş gözler gözlerime kilitlendi. "*Ne istersen.*"

Bakışlarımı kaçıramadım. Gözlerime bakarak dudaklarını göğsüme bastırıp hassas teni ağzına aldı. Sıcak tenimde soğuğu hissedince küçük bir çığlık attım. Saçları öne düşüp tenimde kayınca içimde yine bir titreşme hissettim.

Beni soluk soluğa bırakarak başını çekti. Göğüslerimin arasını öptü. "Diğerinin yalnız kalmasını istemem."

Başım ıslak çimenlere düşerken sırıttım. "Nazik ve iyi yanın mı ortaya çıktı?"

"Olabilir." Dili öbür göğsümün ucunda daireler çizmeye başla-

dı. Sızlayan ucu ağzına alırken sivri dişlerinden biri tenime sürttü. Yine tiz bir çığlık attım. "Ama" dedi dilini acıyan tenimde kaydırarak, "Beni bu kadar düşünceli yapan sanırım edepsiz, utanmaz yanım."

Ağzı bir kez daha göğüs ucuma kapanınca dudağımı ısırdım. Dili... son derece edepsizce hareket ediyordu, sonra başparmağı bacağımın iç tarafında yine çıldırtıcı daireler çizmeye koyuldu, arzuyla durmaksızın sızlayan yerime çok ama çok yakındı. Bana *dokunacak* mı diye merak ederek bekledim, bekledim. Dokunmasını istiyordum. Buna ihtiyacım vardı ama o başparmak, o parmakları, bir yaklaşıp bir uzaklaşıyor, bu esnada ağzı, dudakları ve dişleri göğüslerimde geziniyordu.

Arzu, merak ve içimde yaktığı şiddetli ateş sıvı bir ısı halinde her yerime akıyordu. Hiçbir zaman pek güçlü olmayan sabrım taştı.

Elimi kaslı kolundan bacağımdaki eline kaydırdım. Hareket eden başparmağı durdu, açılan parmakları bacaklarımın arasındaki ıslaklığa değdi. Parmaklarım parmaklarının üstünde kayıyordu.

Başını kaldırdı, gözlerimi açıp da aç gözlerle bana baktığını görünce içimi yine bir ürperti kapladı. "Ne yapmamı istiyorsun *liessa*?"

Güzel ve güçlü bir şey...

İstediğim buydu.

Dudakları aralandı, sivri dişlerinin uçları meydana çıktı. "Göster bana."

Gözlerimi gözlerine diktim, kalbi deli gibi atıyordu, elini bacağımdan sızlayan yerime kaydırdım. Sıcak, ıslak tenimdeki soğuk dokunuşu hissedince kalçalarım titredi.

Gözlerinin gümüşüne parlak ether filizleri yayıldı. "Göster bana" dedi bir kez daha, bir parmağını ıslak yerimde kaydırırken sesi boğuktu. "Neden hoşlandığını göster, ben de yapayım."

Elimi elinin üstüne yerleştirirken zor nefes alıyordum. Şimdiye dek hiç böyle bir şey yapmamıştım. Ama çok... doğal geliyordu. Çok doğru. Çok da ayıp. Başparmağını benimkiyle birlikte hareket ettirerek sinir tomarının etrafında daireler çizdirdim. Alabildiğim nefes de boğazıma takılıp kalmıştı.

"Hepsi bu mu?" dedi karanlık, günahkâr bir sesle. Başparmağını benimkinin altında hareket ettirmeye başladı. "Yoksa daha çok istediğin bir şey mi var *liessa*? Daha çok hoşlandığın. Göster bana."

Sesinde itaat etmem gereken bir buyruk var gibiydi. Ama uzun parmaklarından birini yumuşaklığıma, sıcaklığın ve ıslaklığın içine doğru bastırırken her şey kontrolüm altındaydı. Soğuk parmağının etimi aralayıp yavaşça içime girdiğini hissedince küçük bir çığlık attım.

Ash gözlerini gözlerimden ayırıp ellerimizin birleştiği yere baktı. Beni, bizi, izlerken göğsü sertçe şişti, parmağını yavaş yavaş daha derinlere kaydırıyorduk. Ben kalçalarımı kaldırıp parmağının, elinin üstünde hareket ederken de hâlâ izliyordu. Gözlerini kaçırmıyordu. Parmaklarından birini daha bastırıp içime sokarken gözünü bile kırpmadan izliyordu. Nefes aldığını sanmıyordum. Parmakları içimi doldurup canımı hafifçe yakacak kadar esnettiğinde ve hemen ardından içime bir zevk dalgası yayıldığında galiba ikimiz de nefes almayı bırakmıştık.

"Çok..." Nefesini salıp parmaklarını çıkardıktan sonra çalkalanan gözlerini popomun çıkıntısında gezdirdi. "Sıcaksın. Çok yumuşak ve sıcak. Islak." Titreyerek parmaklarını bastırırken sesi boğuklaştı, benim parmaklarım ise bileğine dolanmıştı. "İpek ve güneş ışığı gibisin. Çok güzelsin." Altdudağını ısırdı, dişleri sanki daha da... uzayıp sivrilmişti, eline sürtünürken sırtım otların üstünde gerildi. Onu izlemekte, bizi izlemekte şoke edici bir şey vardı. İçim allak bullak oluyordu. Sinirlerim kopacakmış gibi geriliyordu. "İşte böyle *liessa*, elimi becer."

Sözleri tenimi dağladı, bedenimin her yeri yanmaya başladı. Başımı geriye atıp gözlerimi kapadım. Kalçalarımı oynatıp kıvırırken kanım deli gibi titreşiyor, vücudumdaki gerilim giderek artıyordu.

Üstüme çıktı, göğsünü göğsüme dayayıp ağzını bir kez daha dudaklarıma kapadı. Öpüşü de içimi saran duygular kadar vahşiydi. Diğer elimi saçlarına daldırarak ben de bir o kadar vahşi bir coşkuyla onu öpmeye başladım. Tek duyabildiğim öpüşürken

çıkardığımız sesler ve içime girip çıkan ıslak parmaklarının sesiydi. Tek hissedebildiğim Ash ve derinlerime yerleşip durmadan kıvrılan gerilimdi. Bedenim yay gibi gerildi, sonra her şey çözülüverdi.

Ash attığım çığlığı ağzıyla hapsederken zevk şiddetli kasılmalar halinde bütün sinirlerime, damarlarıma ve uzuvlarıma akın ediyordu.

Elim bileğinden kayınca parmaklarını yavaşça içimden çıkarıp ağzını dudaklarımdan çekti. "Çok güzelsin" diye fısıldadı şişmiş dudaklarıma doğru, gözlerimi açtım.

"Ben..." Parlayan iki parmağını kaldırınca ne diyeceğimi bilemedim. Işıldayan gözlerle gözlerime bakıp parmaklarını ağzına soktu. Vücudum yay gibi gerildi, sanki kendi tenini değil de benimkini emiyordu.

Hayatımda bu kadar utanmazca bir şey görmemiştim.

Sırıtarak parmaklarını yavaşça ağzından çıkardı. "Tadın güneş gibi."

Kalbim tekledi. "Güneşin... tadı nasıl ki?"

Dudaklarında edepsiz bir gülümseme belirdi. "Seninki gibi."

Dudaklarını tekrar dudaklarıma dayadı. Sözlerinden, dudaklarındaki tadımdan ya da parmaklarını hâlâ içimde hissedişimden olabilirdi. Nedeni bunların hepsi birden de olabilirdi. Hangisi ise bana verdiğini ona da verme isteğini ateşledi. O zevki paylaşma isteğini. Elimi aramıza kaydırıp pantolonunun yumuşak kumaşını geren kalın, sert aletini buldum. Onu hissedince içimden yine bir zevk dalgası geçti. Bütün vücudu gerildi, tıpkı ilk dokunuşunda bana olduğu gibi.

Elini aramıza uzatıp benimkinin üstüne yerleştirirken yine o karanlık, nefis sesi çıkardı. Titreyerek avucumu bastırdı. "Bu... bu öpüşmekten ve dokunmaktan fazlası olacak."

"Öyle mi?" Daha önce sesimin hiç bu kadar yumuşak çıktığını duymamıştım. Kalbimin şimdi olduğu gibi tüm vücudumda attığını hissetmemiştim, içimi başka bir beklenti dalgası sardı. "Benim için yaptığını ben de sana yapmak istiyorum."

Aletini pantolonun üstünden sıkıca kavrayınca Ash dişlerini sıktı. "Bunu ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin."

"Ben de istiyorum" diye fısıldadım ağızlarımızın arasındaki boşluğa.

"Şu anda sikimin olmasını istediğim yer avucun değil. İstediğim sensin. Dar, ıslak ve sıcak" dedi soluyarak, aletini daha da sıkı tutarken içimden derin bir ürperti geçti. Ash inledi. "Ve bana böyle dokunmaya devam edersen olacak olan da o. İçine gireceğim ve becereceğin şey parmaklarım olmayacak." Başını yeniden eğip dudaklarını dudaklarıma sürttü. "Bunu biliyorsun bence."

Biliyordum.

Ah tanrılar, kesinlikle biliyordum.

Yutkundum, titreyen elimi göğsünden aşağı kaydırdım. Kafamdan yüzlerce düşünce geçiyor, dürtüsellikle ihtiyat, fevrilikle mantık savaşıyordu. Şimdiden çok ileri gitmiştik. Bir parçası *içime* girmişti. Tadımın neye benzediğini biliyordu. İhtiyat ve mantığı dikkate almamı gerektiren sayısız neden vardı, diğerleri için ise sadece birkaç tane. Ama bunlar daha baskın, daha kesintisizdi.

Bunun, bu her ne ise, sona ermesini henüz istemiyordum. *Bunu* bir daha asla hissetmeyeceğimi bildiğim gerçekliğe dönmek istemiyordum. Bu dizginsiz çılgınlığı. Vücudumla kurduğum bu bağlantıyı. Onun vücuduyla. Gerçeklikle. Görevimi yerine getirme umudumun azaldığını hissetmeden, böyle bir şeyi –güzel ve güçlü bir şeyi– alıp öldürmek için kullanma gereği duymadan. Kendimden başka biri olma gereği duymadan.

Bu yüzden de ihtiyatı ve mantığı bir kenara bıraktım. "Ne olacağını biliyorum."

Gülümserken dudakları dudaklarımın üstünde kıvrıldı. "Sen bir prensessin."

"Ne olmuş? Sen de bir tanrısın."

Ash bir kahkaha attı, sesi damarlarımda yoğun bir duman gibiydi. "Ormanda hovardalık etmemen gerekir."

"Ya prenses olmasaydım?" dedim elimi elinden çekerek. "O zaman hovardalık etmem uygun olur muydu?"

Eliyle bacağımı okşayarak yine hafifçe gülerken nefesi dudaklarıma vurdu. "Kimsenin ormanda hovardalık etmemesi gerekir. Özellikle de sonradan pişmanlığın acısını çekeceklerine eminseler."

"Pişman olacağımı nereden biliyorsun?"

"Olacaksın." Dudakları ağzımın kıyısına dokundu.

O zaman genellikle güzel bir hovardalığın doğurduğu sonuçtan bahsettiğini anladım. Çocuk. Gevşedim, benim aklıma bile gelmediği halde bu tür şeyleri düşünecek kadar sağduyulu olması beni rahatlattı. Bir ölümlüyle bir tanrıdan doğan çocuklar son derece nadirdi, o kadar nadirdi ki şimdiye dek hiç görmemiştim. "Bunun için önlem alınabilir" diye fısıldadım, kadınların bu tür şeyleri engellemek için birliktelikten önce ya da sonra aldığı bir ottan bahsediyordum. "Bir..."

"Ne olduğunu biliyorum" diye söze girdi Ash. "Ama şaşırtıcı da olsa kastettiğim bu değildi."

Kaşlarımı çattım. "Öyleyse *tam olarak* neden pişman olacağımı düşünüyorsun? Yoksa kendi isteklerimin ve ihtiyaçlarımın farkında olmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Bana tam olarak ne istediğini ve neye ihtiyaç duyduğunu bilen biri gibi geliyorsun" dedi. "Ama bu akıllıca değil."

"Öyleyse ne yapıyorsun?" diye sordum onu göğsünden hafifçe iterek.

"Bahsi geçen hovardalığa başlamamaya çalışıyorum." Elini kaydırarak popomu tutup sıktı.

İçimden bir ürperti geçti. "Belki farkında değilsindir diye söylüyorum, hovardalık etmeme anlayışın hayli tuhaf."

"Biliyorum. Herhalde hovardalığın gerektirdiği konularda fazla deneyimim olmadığı için."

Afallayıp kaldım. Düşündüğüm şeyi mi kastettiğini sormak için ağzımı açmıştım ki –çünkü bir tanrı olduğu için bu mümkün olamazdı– yine dudaklarıma yapıştı. Ve öpüşler... öpüşleri son derece dikkat dağıtıcıydı. Dudakları ağır ağır hareket ediyor, sanki dudaklarımı yudumluyordu. Sadece dakikalar sürdüğü halde saatler geçmiş gibi hissediyordum. Yeterince uzun değildi, sonra bu

öpücükler daha da yavaşlayıp nazikleşti. Artık sivri dişleri beklenmeksizin batmıyordu ve dudaklarının her sürünüşünde, dilinin her hareketinde bundan ileri gitmeyeceğimizi anlıyordum.

Ona meydan okumama ve kendini sinir bozucu ve şaşırtıcı bir biçimde dizginlemesine rağmen bunun bir son bulması gerçekten iyi olmuştu. En mantıklısı buydu çünkü öpüşlerini, bana verdiği zevki ve şu anda hissettiklerimi unutmak zor olacaktı. Bundan fazlasını unutmak ise imkânsız olurdu.

Dudaklarımı hafifçe ısırarak beni kendimden geçirdikten sonra başını kaldırdı. Gözlerimi açınca dikkatle karaağaçlara baktığını gördüm.

Endişeye kapılmam biraz zaman aldı. "Bir şey mi duydun?"

"Önceki gibi bir ses değil." Bana bakıp elini bacağımdan kaydırdıktan sonra çekti. "Kalırsam sanırım kaç tane çilin olduğunu takıntı haline getirip saymaya kalkacağım."

Söylediği şey... kalbimi sızlatmıştı, derin bir nefes aldım. Böyle hissetmem *gerekmiyordu.*

"Ama gitmem gerek."

Omuzlarındaki ellerimi çekerek ve ellerimin oraya nasıl gittiğine hayret ederek başımı salladım.

"Çoktan gitmeliydim" diye ekledi. "Bu gece fazla oyalanmayı düşünmüyordum."

Duyduğum hayal kırıklığıyla yanan karnımı görmezden geldim. "Bence bu gece... bütünüyle şaşırtıcıydı."

"Buna katılmak durumundayım" dedi yanağıma dokunarak. Hareketi beni şaşırttı. Buklelerimden birini çekip uzatarak yavaşça parmağına doladı. Gözlerini saç tutamına dikerek başparmağıyla düzeltti. "Şimdi topraktan daha konforlu bir yatakta yatmak için eve gidecek misin?"

Başımı salladım.

Ama üstümden kalkmadı, ağırlığı hâlâ baş döndürücü bir zevk veriyordu. Saçımla oynamaya dalmasını fırsat bildim. Gözlerimi alnında, burnunun mağrur çizgisinde, çıkık elmacık kemiklerinde ve o şoke edici yumuşaklıktaki dudaklarında gezdirdim. Çene

hatlarını ve çenesindeki yara izini inceledim. Tenini tenimde hissederken ve dudaklarım hâlâ öpüşlerinin etkisiyle sızlarken bu detayları hafızama kazıdım.

Hafifçe iç geçirdim. "Gideceksen saçımı bırakman gerekiyor."

"Doğru" diye mırıldandı parmağına doladığı saçı çözerek. Ama saçımı bırakmadı. Onun yerine hatırlayamayacağıma karar verdiğim bir nezaketle kulağımın arkasına attı.

Başını eğip alnımın ortasını öptü, bunu da unutacağıma emindim. Sonra o yaratıkların karşısına çıkarkenki zarafetiyle kalktı.

İç gömleğimin tüm ağza alınmaz yerlerimi mümkün olduğunca örttüğünden emin olarak çabucak kalktım. İkide bir çaktırmadan Ash'e bakıyordum, gözlerim aşağıya, uyarılmış aletinin çıkıntısını hâlâ görebildiğim yere kaydı. Ash konuşmadan gömleğini giydi. Çizmelerini giymeye koyulurken kolundaki gümüş rengi bant ay ışığında parlıyordu. Yerden en son kınını ve kılıcını aldı.

Bana döndü, bakışları... yanağımda, göğüslerimde, sonra çıplak bacağımda bir dokunuş gibiydi. Bakışını bir sıcaklık takip etti, içimde bu sıcaklığın uykusuz gecelerde beni rahat bırakmayacağına dair bir his vardı.

Ash tekrar ağaçlara baktı. "Fazla oyalanmadan dön."

Kaşlarımı kaldırırken ters bir cevap vermemek için kendimi zor tuttum. Emrinin üstlenilmiş bir otoriteden mi yoksa endişeden mi ileri geldiğini bilmiyordum ve ikisine de alışkın değildim. Özellikle son üç yıldır kışkışlamak dışında bana emir veren pek olmamıştı.

Ash bana doğru yürüyüp durdu, yanağına ve çenesine düşen saçları omzuna değiyordu. "Ben..." Nasıl devam edeceğini bilmiyor gibiydi.

"Seninle konuşmak güzeldi" dedim gerçeği söyleyerek. Ash hiçbir şey söylemeden kaskatı kesildi, yanaklarım yanıyordu. "Beni gözetlemiş olsan bile" diye ekledim çabucak. "Hem de çok münasebetsizce."

Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Dişleri görünmese de yüzü yumuşamıştı. "Seninle konuşmak güzeldi. Gerçekten" dedi, aptal kalbim duracak gibi oldu. "Dikkatli ol."

"Sen de" demeyi başardım.

Ash bir an daha durduktan sonra döndü, uzaklaşırken adımlarından neredeyse hiç ses çıkmıyordu. Koyu gölgelerin içinde kayboluşunu izlerken gülümsemem hafifçe soldu. Göğsümde tuhaf bir sızı vardı. Öpücüklerin bizi götürdüğü ya da götürmediği yerle, hatta temasın yokluğuyla bile ilgisi olmayan bir kayıp hissi. Bir dostla tanışmak ve onu hemen kaybetmek gibiydi. Hissettiğim gerçekten buydu. Konuştuklarımız sadece dostların paylaşacağı şeylerdi. Diğer şeylere gelince... eh, dostların *onu* paylaştığını sanmıyordum.

Ama gerçekten de bir tür kayıptı çünkü onu bir daha göreceğimi düşünmüyordum. Beni yine izlese bile önceki gibi bundan habersiz olacaktım. Belki de bu işin fazla ileri gittiğinin farkındaydı. Böyle düşünüyordum çünkü adımı hiç sormamıştı.

Onun için hâlâ bir yabancıydım.

Başımı iki yana sallayarak ayağa kalktım, ay ışığında elbisemi buldum. Giyinirken daha önce olmayan bir ses fark ettim.

Kuşlar.

Ormanda yaşam bir kez daha canlanırken birbirlerine seslenerek şarkılarını söylüyorlardı.

14. Bölüm

"Dün akşam Croft's Cross'ta isyan çıkmış. Kraliyete ve Çürüme'yi durdurmak için yapılanların yetersizliğine karşı bir protesto şeklinde başlamış ama muhafızların müdahale şeklinden dolayı isyana dönüşmüş." Yatağımın ayak ucunda oturan Ezra elini yüzünden geçirdi. Kahvaltı servis edildikten az sonra boy göstermişti ve benden bile az uyumuş gibi bir hali vardı. Göz altları gölgelerle kaplanmıştı. "Altı kişi öldürülmüş. Ne kadar dehşet verici olsa da beklenenden çok daha az. Ama çok kişi yaralanmış. Yangın birkaç evi ve işyerini yok etmiş. Bazıları onları muhafızların ateşe verdiğini iddia ediyor."

"Hiç haberim yoktu." Dalgın dalgın kıvırdığım saçımı kalın bir ip haline getirirken pencerenin önüne yerleştirilmiş koltuğun soluk zümrüt yeşili minderlerine daha da gömüldüm. Pencere şimdi farklı bir dünya gibi görünen Dark Elms'e bakıyordu. "Dur tahmin edeyim, muhafızlar kraliyetin emirlerini mi yerine getiriyormuş?"

"Evet" dedi Ezra, sonra suskunluğa gömülerek odama bakındı. Gözü oturduğum koltuk, yatak ve yatağın ayak ucundaki sandık dışında tek mobilyam olan ince uzun gardıroba kaydı. Koyacak raf olmadığı için duvarın dibine yığdığım kitaplar eğri kuleler oluşturuyordu. Biblolarım, servis arabalarım, Aşk, Güzellik ve Doğurganlık İlkeli Maia tablolarım yoktu. Keella tablolarım da. Bol bol oturacak yer sunan sedirlerim de. Odam Ezra'nın ve Tavius'un odasına hiç benzemiyordu. Eskiden buna -bu farklılıklara- üzülürdüm, Bakire iken bile. Ama artık alışmıştım.

"Ama hareket serbestliğine ya da eylemleri üzerinde kontrole sahip olmadıkları söylenemez" diye devam etti Ezra. "Meseleyi başka yollardan da halledebilirlerdi."

Bu şiddete dökülen ilk protesto değildi. Genelde olayları kızıştıran şey yapılan müdahaleydi. Bazen de isyancılardı ama aileleri ve dostları işsizlik ve açlıkla boğuşurken barışçıl gösterilerin kraliyetin dikkatini çekmediğini düşündükleri için onları suçlayamazdım.

"Muhafızlar başka türlü halledebilirdi." Sallanan karaağaçların tepelerine baktım. Bu ağaçların ötesinde göl bekliyordu. İçim burkuldu. Şimdi gölü düşünmek bile farklı duygular uyandırıyordu ve bunun iyi ya da kötü bir şeyin habercisi olup olmadığından, hatta bir şeyin habercisi olup olmadığından bile emin değildim. "Ama ortalığı sakinleştirmeyi deneyecek kadar umursadıklarını sanmıyorum, muhtemelen yangını da ceza olsun diye ya da protestocuları suçlu göstermek için çıkardılar."

"Ne yazık ki katılmak zorundayım." Ezra bir an duraksadı. "Haberinin olmamasına da olayların içinde olmamana da şaşırdım."

Aldığım nefes boğazıma takılıp kaldı, saçımı daha da sıkı kıvırmaya başladım. Gözümün önüne iki parlak göz geldi. Bir kıvrılma hareketi daha hissettim, bu kez karnımın altında. Dün gece neyle meşgul olduğumu nasıl açıklayabilirdim ki? Zihnim hemen Ash'in teninin tenimde uyandırdığı hislere kayarken bundan bahsedebilir miydim? Dudaklarının tadına, parmaklarına...

Göster bana.

Boğazımı temizledim. "Göldeydim, zamanın nasıl geçtiğini anlamadım" diye yarım yamalak bir yalan söyledim. Ona dün gece olanları, mahrem detaylara hiç girmeden bile, anlatsam elbette sorular soracaktı. Anlatırdım ama... Ash ya da benimle paylaştıkları hakkında konuşmak istemiyordum. Her şey çok gerçek dışı geliyordu. Olanlardan bahsetmeye başlarsam minik delikler belirecek ve bütün hatırayı delik deşik edecekmiş gibi.

Saçımı bıraktım. "Kral, kraliçe ya da varisleri dün akşam gidip

halkı kontrol etti mi? Onları yatıştırmaya çalıştı mı? Endişelerini dinledi mi?"

Ezra yavan bir kahkaha attı. "Bunu cidden soruyor musun?" Açık mavi elbisesinin yakasındaki dantellerle oynarken başını iki yana salladı. "Tavius odasına kapandı. Hâlâ odasında, kahvaltısını orada yapıyor. Kral elden gelen her şeyin yapıldığına dair güvence vermek için bir ara halka konuşma yapmayı planlıyor."

"Zamanlaması ne kadar da iyi."

Ezra sessizce güldü.

Yanağımı koltuğun arkalığına dayayıp dikkatle üvey kız kardeşime, göz altlarındaki koyu gölgelere baktım. Söylemese de dün gece halkın yanında olup elinden geldiğince yardım ettiğini biliyordum. Tıpkı her gün yanlarına gittiği gibi. "Tahtın varisi sen olmalısın" dedim. "Tavius'tan çok daha iyi bir yönetici olursun."

Ezra kaşlarını kaldırdı. "Kimi tutup getirsen Tavius'tan daha iyi bir yönetici olur."

"Doğru" dedim usulca. "Ama sen halkı gerçekten önemsediğin için daha iyi bir yönetici olursun."

Ezra hafifçe gülümsedi. "Asıl sen önemsiyorsun."

Halkın başına geleni durdurmak kaderimken nasıl önemsemeyebilirdim? İç geçirmemeye çalıştım. "Çürüme yayılmaya devam ederse neler olacağını biliyorsun. Sence Tavius bu sorunu nasıl çözecek?"

Ezra'nın gülümseyişi yok oldu. "Dua edelim de o gün çabuk gelmesin ya da çok daha şey biriyle evlensin de..." Doğru kelimeyi ararken kaşlarını çattı.

Ağzımdan çıkandan daha kibar bir kelime. "Daha zeki? Daha merhametli? Anlayışlı? Cesur? Alakalı?.."

"Evet, hepsi." Gülerek bakışlarını üstümde gezdirdi. "Sen iyi misin?"

"Evet?" Kaşlarımı çattım. "Neden sordun?"

"Bilmem." Bakmaya devam ediyordu. "Sanki... keyifsiz gibisin. Ailevi bir sezgi diyelim."

Ailevi mi? Bazen aile olduğumuzu unutuyordum. Oturduğum yerde kıpırdanma isteğimi bastırdım. "Sanırım ailevi sezgilerin biraz paslanmış."

"Olabilir." Arkasına yaslandı, dudaklarında yine bir gülümseme belirdi ama gözleri gülmüyordu. "Zarar gören işyerleriyle evlerin tamiratı nasıl gidiyor diye bakmak için Croft's Cross'a gideceğim, sonra da şifacılarla görüşüp yaralıların tedavisinde yardıma ihtiyaçları olup olmadığını öğreneceğim. Gelmek ister misin?"

Sorması içimi ısıtmıştı. "Teşekkür ederim" dedim bacaklarımı koltuktan indirerek. "Ama yemek kalmış mı diye mutfağa baktıktan sonra Couper'lara uğrayacağım. Toprakları tamamen mahvolduğu için hem Penn'in hem de Amarys'in iş aradığını biliyorum."

Ezra yavaşça başını salladı. "Ne düşünüyorum biliyor musun? Lasania halkının ihtiyacı olan kraliçe sensin."

Ezra bunu son derece ciddi bir sesle söylemiş olsa da çın çın öten bir kahkaha attım. Bu asla olamayacak, olmayacak bir şeydi. Ezra gittikten sonra sade kahverengi bir etek ve ince patiskadan beyaz bir bluz giyerken hâlâ gülüyordum. Havanın bugün çok sıcak olacağı belliydi ve ben bile pantolon giymek istemiyordum. Çabucak saçımı örüp testere gibi dişli küçük bir bıçağı çizmemin içine soktum, demir bıçağı da bacağıma takıp batı kulesinin yolunu tuttum. Merdivenlerden inerken sabah güneşi kuleye sızmaya çalışıyordu. Pek kullanılmayan koridorlardan birine çıktım. Boş koridorlarda dolaşmayı âdet haline getirmiştim. Böylece kim olduğumu bilmeyen yeni hizmetçilerin meraklı bakışlarının hedefi olmaktan ve beni görmemiş gibi davranmaları öğretilen çok daha yaşlı hizmetçilerden kaçınmak daha kolay oluyordu. Kayıp bir ruhtan başka bir şey değilmişim gibi.

Mutfağa girerken havaya sinmiş olan kızarmış et kokusunu aldım. Hizmetçiler tezgâhlar arasında koşturuyor, ya temizlik yapıyor ya da günün diğer öğünlerini hazırlıyordu. Sağa dönüp önündeki et parçasını yedi sülalesine küfretmiş gibi hınçla doğrayan iri yarı adamın yanına gittim.

Bu da bana zor tahammül ettiği anlamına geliyordu.

"Bana verebileceğin bir şeyler var mı?" diye sordum.

"En aç boğazlara bile uygun bir şey yok" dedi Orlano et doğramaya ara vermeden.

Etrafıma bakındım, elma kilelerinin yanına istiflenmiş patates ve sebze sepetlerini görünce gözlerimi kıstım. "Emin misin?"

"Gördüklerinin hepsi bu akşam için. Havalı misafirler gelecekmiş." Satırını hızla ete indirdi. "O yüzden hiçbirini aşırayım deme. O muhtaç boğazlar kendi başlarının çaresine bakmak zorunda."

"Kendi başlarının çaresine bakıyorlar" diye homurdandım, gelecek misafirlerin kim olduğunu merak etmiştim. Ayin'in yaklaştığını hatırlamam biraz zaman aldı. "Yine de muhtaçlar."

"Benim sorunum değil." Elini önlüğüne sildi. "Senin sorunun da değil."

"Bundan emin misin?" Fırlattığı et dilimleri çanağa şak diye yapışınca irkilerek yüzümü buruşturdum. "Belki kral ve kraliçenin sorunudur."

Satırı havada donup kalırken başını bana çevirdi. Kırlaşmış kaşlarının altındaki koyu renk gözleri kısıldı. "Bu lanet olası tencerelerle tavaların bile gözü kulağı varken yanımda böyle şeyler söyleme. Kendimi kapının önünde buluveririm."

Orlano'nun kim olduğumu bilip bilmediğinden asla emin olamasam da bazen, şimdi olduğu gibi, başarısızlığa uğramış Seçilmiş ve prenses olduğumu bildiğini düşünüyordum. "Kral Ernald çöreklerine ve rostona bayılıyor" dedim. "Muhtemelen bütün şatoda en son gözden çıkarılacak kişi sensin, kraliçe de dahil."

Oflayıp puflasa da Orlano'nun gözleri gururla parladı. "Hadi çık buradan. Bu kızların sana bakarak dua etmesi değil, elma soyması gerekiyor."

Kilelere göz atarken dudaklarım aşağı kıvrıldı. Kendi başına ayakta durabilecek kadar kolalanmış beyaz bluzlar içindeki iki genç hizmetçi endişeyle bize bakıyordu. Ellerindeki soyacaklar dudaklarının aksine hareketsizdi. Ha. Gerçekten de dua ediyormuş gibi görünüyorlardı. Tanrılar bilir buna neden olacak ne dedikodular duymuşlardı.

"Tamam." Yaslandığım tezgâhtan doğruldum.

"Fırınların yanında çürümeye yüz tutmuş elmalar ve patatesler var." Orlano et dilimine döndü. "Onları alabilirsin."

"Sen bir tanesin" dedim. "Teşekkür ederim."

Yüzü kıpkırmızı oldu. "Hadi şimdi kaybol."

Sessizce gülerek sıvıştım. Yiyecekleri hemen bir çuvala doldurup daire şeklindeki geniş antreye doğru yürüdüm. Kilelerin ve iki hizmetçinin yanından hızla geçmeye özen gösterdim.

Kızlara bakarken adımlarımı yavaşlattım. "Çok da dua etmeyin. Bir tanrı ya da ilkel cevap verebilir."

Kızlardan biri soyucusunu elinden düşürdü.

"Kızım!" diye bağırdı Orlano.

İki kıza göz kırparak Orlano beni kapı dışarı etmeden mutfaktan çıktım. Sabah güneşine çıkıp da ahırlardaki faaliyeti görünce keyfim yine kaçıverdi.

Kahretsin.

Carsodonia dışındaki bölgelerden asiller Ayin için gelmeye başlamıştı bile, ahırların önünde aile arması taşıyan bir sürü araba vardı. Kraliyetin yapması gereken en son şey krallığın dört bir yanından gelen ve kendilerini doyurmakta sorun yaşamayan aileleri beslemekti.

Halk bunu hiç de iyi karşılamayacaktı.

Gelecek birkaç gün için hazırlanan tüm yemekler ihtiyacı olanlara verilebilirdi. Ama o zaman kraliyet istikrar yalanını sürdüremezdi, çatırdayan ve yıkılmak üzere olduğunun işaretlerini veren istikrar. Havalı elbiseler ve mükellef ziyafetler bunu gizleyemezdi.

Tepeyi tırmanırken elma ve patates çuvalları kollarıma son derece ağır geliyordu, halbuki içlerinde yarıdan az kalmıştı. Uykusuzluk yüzünden her adımda yirmi adım atmış kadar yoruluyordum ama her şeye rağmen toprak yolun iki yanında sıralanan

büyük meşe ağaçları sabah güneşinin göz kamaştırıcı ışığını kesince hafifçe sırıttım.

Dün gece gerçeküstü gibiydi, rüya gibiydi, bir rüya bile gölün yanında birkaç saat boyunca Gölgeler Diyarı'ndan bir tanrıyla konuşmaktan, bir tanrının sana dokunmasından, zevk vermesinden daha akla yatkındı.

Alnım boncuk boncuk terlerken yüzümü güneşten korumak için elimi kaldırıp bluzumun başlığını iyice öne doğru çektim. *Ash.* Karnımın aşağısına bir sıcaklık toplandı. Öpücüklerini, dokunuşlarını düşünmek zaten yanan tenimi pek serinletmese de krallığın durumunu ya da değiştirmek için elimden bir şey gelmeyen diğer bir sürü şeyi düşünmekten çok daha iyiydi. Onları düşünmek kendimi işe yaramaz ve suçlu hissetmekten başka bir şeye yaramıyordu. Ama o öpücükler, bana dokunuşu ve söyledikleri. Beni neşelendiriyor, hoppalaştırıyor ve daha bir sürü farklı, çıldırtıcı duyguya neden oluyordu. Ayrıca içimde pişmanlıktan eser yoktu. *Adamakıllı* eğlenmiştim ve uzun süre unutmayacağım hatıralara sahip olmuştum.

Yine de bittiği için içimde bir keder vardı. Günler geçtikçe o anıların eskisi kadar canlı ve net olmayacağını anlıyordum. Solmuş bir rüya gibi olacaklardı. Ama bu kederin kök salmasına izin vermiyordum. Verseydim anıları lekeleyecekti ve ben buna izin vermek istemiyordum. O kadar az güzel anım vardı ki.

Ash'in hovardalıkta pek deneyimli olmadığına dair sözleri yine kafama takıldı, şimdiye kadar bunu zaten bir hayli düşünmüştüm. Gerçekten cinselik konusunda fazla deneyimi olmadığını ya da tamamen deneyimsiz olduğunu ima etmiş olabilir miydi? Bu bana imkânsız geliyordu. Nereden baksan birkaç yüzyıl yaşında bir tanrı olmalıydı. Hem öpüşme ve dokunma konusunda hiç deneyimi olmayan biri için fazla iyiydi. Ama...

Ne istediğimi göstermemi istemişti, neden hoşlandığımı. Ben de göstermiştim.

Ondan daha deneyimli olmamın bir önemi var mıydı? Ya da hiç deneyimi olmamasının? Hayır. Sadece ona dair merakımı kam-

çılıyordu, geçmişini ve tanrıların peşine düşmediği ya da beni izlemediği zamanlarda ne yaptığını merak ediyordum. Şimdiye dek hiç çekici bulduğu biri olmamış mıydı? Ya da en azından birlikte olacak kadar çekici bulduğu biri? Birlikte şehvete dalacağı, hatta belki de âşık olacağı biri. Öyleyse ben nasıl ilk olabilirdim? Benden daha... ee, daha *her şey* olan başkaları da olmalıydı. Mesela bekâr tanrıçalar.

Cressa hariç.

Güneş ışığına boğulup beni neyin beklediğini görünce Ash'e dair düşünceler silinip gitti.

Çürüme yayılmıştı.

Sağ tarafımdaki ağaçlara bakarken adımlarımı yavaşlattım, içime bir ağırlık çöktü. Pelesenk ağaçlarının dalları bir zamanlar boru şeklinde mor çiçeklerle doluydu. Şimdi çiçekler yere dökülüp kahverengiye dönmüş, kenarları kıvrılmıştı. Dallar çıplaktı, ağaçların dallarını ve gövdelerini yosun gibi kaplayan tuhaf griliğin Çürüme'den ileri geldiğine şüphe yoktu.

Çiftçiler Kral Roderick'in yaptığına inandıkları şeyi denemişlerdi. Haftalarca, aylarca gece gündüz toprağı kazıp küremişlerdi ama Çürüme derinlere işlemişti. Altındaki sert ve kayalık toprak da ürünlerin yetişmesi için gereken besinlerden yoksundu.

Çürüme'ye bakarken göğsüm buz kesti. Kesinlikle daha hızlı yayılmaya başlamıştı. Ölüm İlkeli şu an beni almaya gelse bile onu kendime zamanında âşık edebileceğimden emin değildim.

Lasania'nın fazla zamanı yoktu.

Gidip ölü çiçeklerden birini ayağımla kenara itince beklediğim şeyi gördüm. Toprak bozulmuş, griye dönmeye başlamıştı.

"Tanrılar" diye fısıldadım gözlerimi yere dikerek. *Nefes al.* Aldığım nefes Çürüme kokusuyla boğazımı tıkadı. Hiç de güzel bir koku değildi. Bana şeyi hatırlatmıştı...

Bayat leylak kokusunu.

Avcıların saçtığı kokuyu. Öldüğü halde hareket eden Andreia kalkıp oturmadan önce odayı dolduran kokuyu.

Hayal gücümün oyunu değildi. Çürüme de tıpkı öyle kokuyordu.

Başımı çevirip şehre baktım. Kalan ağaçların arasından güneş ışığında parıldayan Gölge Tapınağı görünüyordu. Şehrin merkezine doğru ışıl ışıl Güneş Tapınağı yer alıyordu. İkisine bakmak da acı vericiydi. Daha uzakta Wayfair Şatosu tepede yükseliyor, fildişi rengi kulelerin ötesinde Stroud Denizi'nin koyu mavisi ışıldıyordu. Çürüme'nin geçtiğim çiftliklere ve onların ötesindeki şehre ulaşması ne kadar sürerdi? Dark Elms'e, sonra da denize ulaşırsa ne olacaktı?

Massey çiftliğine vardığımda taş evin ve şimdi boş olan ahırların arkasında sadece birkaç dönümlük bozulmamış toprak kaldığını gördüm. Daha da kötüsü Çürüme'nin grisi henüz toplanmaya hazır olmayan lahanalara korkutucu deredece yakındı.

Çuvalımı göğsüme bastırarak Massey'lerin evini koşarak geçip eli kulağında faciadan kaçmak için duyduğum isteği bastırdım. Gerçi kaçsam ne olacaktı. Gideceğim yer bundan çok daha kötü durumdaydı.

Menteşe gıcırtısını duyunca eve baktım. Bayan Massey elinde hasır bir sepetle dışarı çıktı. Beni görünce el salladı.

Yükümü bir koluma alıp suçluluk duygusuyla ben de ona el salladım. Bayan Massey çiftliğinin uğradığı felaketi durdurabileceğimi bilmiyordu. Bilseydi dışarı çıkıp beni selamlayacağından şüpheliydim. Muhtemelen sepeti kafama geçirirdi.

"Günaydın" diye seslendim.

"Günaydın." Çatlak taşlarla kaplı patikadan yürümeye başladı. Pantolonunun dizlerindeki topraklara bakılırsa muhtemelen Bay Massey kasabaya gittiği için çiftliğin kalan topraklarıyla uğraşıyordu. Bu insanlar herkesten önce kalkar ve herkesten sonra yatardı.

Tavius onlardan sık sık alt tabaka diye bahsederdi. Ancak yönetmeye uygun olmayan biri krallığın belkemiği hakkında böyle düşünebilirdi ama tahtın varisi de zaten... götün tekiydi. Tavius karnının doymasını sağlayanlara saygı duymuyordu, bu duygu-

nun karşılıklı olması beni hiç de şaşırtmazdı. Şu an böyle hissetmiyorlarsa bile değişmesi an meselesiydi.

"Seni buraya hangi rüzgâr attı?" dedi Bayan Massey. "Kral mı gönderdi?"

Şatoda çalıştığımı, getirdiğim yiyecekleri de kralın gönderdiğini sanıyordu. Gerçeği hiç belli etmemiştim. "Couper'lara bir bakayım dedim. Dün gece Croft's Cross'ta olanlardan haberleri yok sanırım. Bazı binalar hasar gördüğü için eminim fazladan işçiye ihtiyaç olacaktır."

Bayan Mossey başını salladı. "Ne korkunç." Sepeti yuvarlak kalçasına dayayarak şehre doğru baktı. "Ama yaklaşan Ayin biraz... neşe getirecek sanırım."

Başımı salladım. "Eminim getirir."

"Ben Ayin'e hiç gitmedim. Ya sen?"

"Hiç fırsatım olmadı" dedim. Ayin'e katılmak benim için riskli olurdu, özellikle de kraliyet ailesi oradayken. Ama neler olduğunu merak ediyordum. "Eminim sıkıcıdır."

Bayan Massey gülerken güneşten yanmış teni kırış kırış oldu. "Böyle söylememelisin."

Sırıttım ama gözüm gri tarlalara kayınca keyfim kaçtı. "Son gördüğümden beri hayli yayılmış."

"Evet." Bayan Massey beyaz başlığından kurtulan bir bukleyi geriye itti. "Daha hızlı yayılmaya başladı. Herhalde ürünler olgunlaşmadan hasat yapmak zorunda kalacağız. Williamson'ın ormana inşa ettiği engel işe yaramadığı için şu an tek seçeneğimiz bu." Başını iki yana salladıktan sonra hafifçe gülümsedi. "Neyse ki oğlumuz gemide iş buldu. Williamson bundan hiç memnun değil. Oğlu onun yaptığı gibi babasının izinden gitmeyecek diye bozuluyor. Ama burada gelecek kalmadı."

Çuvalımı göğsüme daha da sıkı bastırarak keşke söyleyecek bir şeyim olsa diye düşündüm, keşke söylenecek bir şey olsa.

Keşke konsortluğa layık bulunsaydım diye düşündüm.

"Affedersin." Bayan Massey gergince gülerek boğazını temizledi. "Bunlar seni ilgilendiren meseleler değil."

"Yo, sorun değil" dedim. "Özre gerek yok."

Mahvolmuş çiftliğine bakarak içini çekti. "Couper'lara gidiyorum demiştin, değil mi?"

Başımı sallayarak şimdi acınası görünen yiyecek çuvalına baktım. Buraya gelene kadar üç eve uğramıştım. "Bir şeye ihtiyacın var mı? Elma ve patates var. Fazla sayılmaz ama..."

"Teşekkür ederim. Çok naziksin" dedi ama sırtını dikleştirip dudaklarını sıkıca kapadı.

Olduğum yerde kıpırdanarak bu teklifle onu gücendirmiş olabileceğimi düşündüm. Emekçi sınıfın çoğu gururlu insanlardan oluşuyordu, sadakaya alışkın değillerdi ve sadaka olarak gördükleri şeyleri almak istemezlerdi. "Muhtaç durumdasınız demek istemedim."

"Biliyorum." Yüzü hafifçe yumuşadı. "O gün geldiğinde bu cömertliği kabul etmeyecek kadar gururlu davranmayacağım. Neyse ki henüz o noktaya gelmedik. Couper'ların bizden çok daha fazla ihtiyacı var. Uzun zamandır tek bir ürün yetiştiremediler, ne patates ne de fasulye."

Couper'ların evini gözden gizleyen engebeli tepeye baktım. "Penn başka bir gelir kaynağı bulmuş mudur sence?"

"Amarys geçen gün ikisinin de iş aradığı söyledi" dedi Bayan Massey aynı yere doğru bakarak. "Ama hasat işçileri diğer çiftliklere ve şehirdeki dükkânlara akın ettiğinden işçi arayan yokmuş. Sanırım beklemeye karar verdiler. Umarım Penn adama ihtiyacı olan işletme var mı diye bakmakta geç kalmamıştır."

Penn'in geçici bir iş bulma şansı vardı, böylece dün gece Croft's Cross'ta olanlardan da iyi bir şey çıkmış olurdu. Toprakları Couper'larınki gibi olunca ne yapacaklarını sormak istiyordum. Yeniden bereketli haline döneceğine inanarak topraklarında mı kalacaklardı? Yoksa evlerini ve yüzyıllardır aileleri tarafından ekilip biçilen arazilerini bırakıp gidecekler miydi? Massey'ler Couper'lardan daha yaşlıydı ama mesele yaş değildi. Diğer gelir kaynakları kısıtlıydı.

Hemen bir şey yapılması gerekiyordu. Bunu ilk kez düşünmüyordum. Hatta yüzüncü kez bile.

Bayan Massey'e dönüp vedalaştıktan sonra Couper'ların evinin yolunu tuttum. Elmalar ve patatesler onları fazla idare etmezdi ama hiç yoktan iyiydi ve yarın taşıyamayacağım kadar fazlasını bulacağımdan emindim. Misafirler şu an hazırlanan yiyeceklerin çoğuna dokunmayacaktı.

Ölü ağaçlar çoktan devrilmiş ve temizlenmişti ama tepeye varıp da bir kül tabakasından başka bir şey görmemek yine de şoke ediciydi.

Couper'ların evi göründüğünde kızlarının kahkahalarını ve oğullarının mutluluk dolu çığlıklarını duymayı bekliyordum, ikisi de olan biteni anlayamayacak kadar küçüktü. Duyduğum tek şey çizmelerimin altında çıtırdayan kuru otların sesiydi. Eve yaklaşınca kapının hafifçe aralık durduğunu gördüm.

Sundurmaya çıktım. "Penn?" diye seslenerek kalçamla kapıyı ittim. "Amarys?"

Cevap gelmedi.

Belki de arka taraftaki ahırdalardı. Birkaç tavukları kalmıştı, en azından birkaç hafta önce geldiğimde öyleydi. Şehre gitmiş de olabilirlerdi. Belki Penn gemicilik şirketlerine gitmeyi düşünmüştü. Elmalarla patatesleri mutfağa bırakmayı düşünerek kapıyı ardına kadar açtım.

Koku hemen burnuma çarptı.

Kalbimin deli gibi atmasına neden olan Çürüme kokusu değildi. Bu daha keskin bir kokuydu ve midem bulanmıştı, çürük et kokusuna benziyordu.

Gözlerimi mutfağa çevirdim. Masanın üstünde sonuna kadar yanmış mumlardan başka bir şey yoktu. Ocağın rafında duran gaz lambaları çoktan sönmüştü. Oturma odasındaki koltuklar ve eski sedirler de boştu. Odalara giden kısa koridorun yanında düzgünce yerleştirilmiş küçük toplarla ve bez bebeklerle dolu bir sepet vardı.

Parmaklarımı çuvala batırarak kapıya doğru baktım.

Sakın. Sakın. Sakın.

Kafamdaki ses durmam için fısıldasa da ardından haykırmaya başlasa da suda yürüyormuş gibi ağır ağır gitsem de ayaklarım

hâlâ beni götürebiliyordu. Koridora girince tüylerim diken diken oldu, kokudan boğulacak gibiydim.

Sakın. Sakın. Sakın.

Sağımdaki kapı kapalıydı ama soldaki açık duruyordu. Bir vızıltı, tanıdık gelen hafif bir uğultu duyuyordum ama ne olduğunu o anda çıkaramadım. Odanın içine baktım.

Elma ve patateslerle dolu çuval birden uyuşan parmaklarımın arasından kaydı. Yere düştüğünü bile duymadım.

Vızıltı sesi *yüzlerce* sinekten geliyordu. Koku da...

Couper'lar hep birlikte yatakta yatıyordu. Penn ve karısı Amarys. Çocuklar da aralarındaydı. Donovan ve... ve küçük Mattie. Penn'in yanında içi boş küçük bir şişe vardı, şifacıların içinde ilaç karıştırdıkları şişelerden. Geçmişte de yatakta böyle yatıp çocuklarına hikâyeler okuduklarını ya da başbaşa vakit geçirdiklerini hayal edebiliyordum.

Ama uyumuyorlardı. Bunu biliyordum. Odadaki yegâne canlıların lanet sinekler olduğunu biliyordum. Bir süredir bu evde böceklerden başka bir canlının olmadığını biliyordum. Yeteneğim de beni bu yüzden ne bulacağım konusunda uyarmamıştı. Ne ben ne de bir başkası, ölümlü ya da tanrı, şu noktada bir şey yapabilirdi. Çok geçti.

Ölmüşlerdi.

15. Bölüm

Wayfair'in ana koridorunda kraliyet sancaklarının ve pencerelerden giren gün ışığına rağmen yanan altın kaplama duvar lambalarının yanından geçerken titriyordum. Hizmetçiler mutfakla büyük salon arasında koşturarak mekik dokuyordu. Şu anda kapalı olan ve geceleri açan güllerle dolu vazolar, ütülenmiş masa örtüleri ve güzelce ovalanmış lekesiz bardaklar taşıyorlardı. Couper'lar yataklarında ölü yatarken, Penn ve Amarys tek kurtuluşu o boş şişede bulmuşken Wayfair Şatosu'nun kızarmış et ve fırınlanmış tatlı kokusuyla dolu olduğuna inanamıyordum. Couper'lar yavaş yavaş ölmektense bir an önce kurtulmayı tercih etmişlerdi. Bu arada, şu anda Couper'lara bir aydan fazla yetecek yemek hazırlanıyordu.

Sancakları ve duvar lambalarını yerinden söküp atmak, masa örtülerini yırtıp bardakları kırmak istiyordum. Tozlu eteklerimi toplayarak geniş ve cilalı kireçtaşı merdivenlerden ikinci kata çıktım, üvey babamı orada bulacağımı biliyordum. Alt kattaki ziyafet salonunun yanındaki karşılama odaları sadece konukları selamlarken kullanılıyordu. Oraya zaten bakmıştım ama ikisi de boştu.

Sahanlığa varınca şatonun batı kanadına yöneldim. Koridor görünür görünmez üvey babamın özel dairesinin önünde birkaç adamın beklediğini gördüm. Kraliyet muhafızları gülünç üniformaları içinde gözlerini ileri dikmiş nöbet tutuyorlardı, elleri bir savaşta kullandıklarını hiç sanmadığım kılıçlarının saplarındaydı.

Yanlarına yaklaşırken hiçbiri dönüp bana bakmadı. "Kralı görmem gerek."

Kapının önünde duran muhafız gözünü bile kırpmadan dümdüz karşıya bakmaya devam ediyordu. Kenara çekilmeye de yeltenmedi.

Couper ailesine olanları gördüğüm an sabrım taşmıştı. Muhafıza yaklaştım, o kadar yakınındaydım ki sıkılı çenesinin tendonlarını görebiliyordum. "Kenara çekilmezsen çekmesini bilirim."

Bu, yaşlıca adamın dikkatini çekmeye yetti. Bakışları bana kayarken gözlerinin etrafındaki kırışıklar derinleşti.

"Ayrıca lütfen bunun boş bir tehdit olduğunu düşünme. Çünkü ne kadar yanıldığını kanıtlamak için can atıyorum."

Adamın yüzüne bir pembelik yayılırken kılıcı sıkan parmakları bembeyaz kesildi.

Başımı yana eğip bir kaşımı kaldırdım. O kılıcı bir santim olsun kaldırmaya cüret ederse elinin bütün kemiklerini kıracaktım.

"Kenara çekil Pike" dedi başka bir kraliyet muhafızı.

Pike bunu yapmaktansa yüzünü kaynar suya sokmayı tercih edermiş gibi baksa da kenara çekildi. Herkes için yaptığı gibi kapıyı açmaya yeltenmedi. Aşikâr saygısızlığı şaşırtıcı değildi ama altın tokmağı tutup kapıyı açarken bunu zerre kadar umursadığım yoktu.

Güneş ışığı içindeki odaya girdiğim anda burnuma pipo tütününün keskin kokusu çarptı. Raflara dizilmiş üfleme camdan heykelcikler güneş ışığında parlıyordu. Bazıları tanrı ve ilkel heykelcikleriydi. Diğerleri hayvan, bina, araba ve ağaç şeklindeydi. Kral kendimi bildim bileli bunları biriktirirdi. Onu daire çeklindeki odanın bir ucundaki ağır demir masada otururken buldum.

Kral Ernald'ın sırtı pencerelere ve bir gece önce çıktığı balkona dönüktü. Geniş göğsü ve uzun boyuyla bana hep heybetli görünürdü, güler yüzlüydü. Yine de annemden farklı olarak yaşını gösteriyordu. Şakaklarındaki kahverengi saçlara kır düşmeye başlamıştı ve gözlerinin etrafındaki ve alnındaki çizgiler derinleşiyordu.

Şu anda hiç de heybetli görünmüyordu.

Kapıya bakınca Lasania kralının yüzünde bir şaşkınlık belirdi. Bir anlık bir şaşkınlıktı. Yüzü hemen benim yanımda takındığı o

hissiz ifadeye büründü. Ben gelince kahkahalarından ve gülücüklerinden eser kalmazdı.

Daha ilkel tarafından reddilmeden önce benden korktuğunu düşünüyordum.

Üvey babam yalnız değildi. Bunu çalışma odasına girip üvey abin başının arkasını gördüğüm an anlamıştım. Odanın ortasındaki sedire oturmuş, bir kâseden hurma atıştırıyordu.

Odada başka kimse yoktu.

"Sera." Kralın sesi soğuktu. "Burada ne arıyorsun?"

Sesinde ne sıcaklık ne de sevgi vardı. Sorusu bir emir gibiydi. Eskiden olsa üzülürdüm. Reddedildiğimden beri bir şey hissetmiyordum. Ama bugün sesini duyunca içim öfkeyle yanmaya başlamıştı. Neden burada olduğumu bilmiyorsa, son birkaç saati karşılaştığım ilk muhafızların Couper'ları gömmesini izleyerek geçirdiğimi de bilmiyor demekti.

"Couper'lar öldü" dedim.

"Kim?" diye sordu üvey abim.

Sırtımı dikleştirdim. "Toprakları Çürüme yüzünden mahvolan çiftçiler."

"Durdurmayı başaramadığın Çürüme'den mi bahsediyorsun?" dedi Tavius elindeki hurmayı kaldırarak.

Onu duymazdan geldim. "Bari sen kim olduklarını biliyor musun?"

"Kim olduklarını biliyorum" dedi üvey babam piposunu kristal bir küllüğe bırakarak. "Ölüm haberlerini alalı bir saat olmadı. Büyük talihsizlik."

"Talihsizlikten de öte."

"Haklısın" dedi üvey babam, gözlerimi kısarak baktım çünkü samimi olmadığını bilecek kadar aklım başımdaydı. "Böyle bir şey yapmaya karar vermeleri gerçekten çok trajik. O çocuklar..."

"Böyle bir şey yapmak zorunda kalmaları demek istedin herhalde." Kıymetli heykelciklerinden birini alıp fırlatmamak için kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Asıl trajik olan başka bir çıkış yolu bulamamaları."

Üvey babam kaşlarını çatarak oturduğu yerde öne doğru eğildi. "Daima bir çıkış yolu vardır."

"Olması gerekir ama sen çocuklarını izlerken..." Nefesim kesildi, küçük Mattie'nin kahkahası kulaklarımda yankılanınca ciğerlerim yanmaya başladı. "Yaptıklarını onaylamıyorum ama kırılma noktasına kadar getirildiler."

"Madem durumları bu kadar kötüydü, neden başka bir iş aramadılar?" dedi Tavius bu ilk onun aklına gelmiş gibi. "Bu çok daha iyi bir tercih olurdu."

"Nasıl bulacaklardı?" dedim. "Bir dükkâna, şirkete ya da bir gemiye gidip hemencecik iş bulunacağını mı sanıyorsun? Özellikle de hayat boyu tek bir iş yapmışlarken?"

"Başarısızlığın yüzünden toprakları mahvolduğu an başka bir iş öğrenmeye koyulabilirlerdi."

"*Sen* kaç meslek öğrenip iş talep edebilecek yetkinliğe eriştin?"

Tavius cevap vermedi.

Tabii. O uzmanlığını göt olmak üzerine yapmıştı.

"Sanırım ağabeyin de benimle aynı şeyi söylemeye çalışıyor" dedi Kral ellerini masanın üstüne koyarak. "Başka seçenekler daima vardır. Onlar yanlış yolu seçti."

"Bunu durup dururken yapmışlar gibi konuşuyorsun. Zaten ölmek üzereydiler. Açlıktan ölüyorlardı!"

"Ve karınlarını doyurmak için ellerinden geleni yapmak yerine kendilerini ve çocuklarını öldürmeyi seçtiler!" Kral mor süslemeleri siyah ipeklileriyle masadan bir hışım kalktı. "Bu sonucu değiştirmek için ne yapmamı bekliyordun? Çürüme benim kontrolümde değil. Toprağı iyileştiremem. Bunu biliyorsun."

Bu soruyu sorduğuna bile inanamıyordum. "Karınlarını doyurabilirdin. Yeniden ekip biçebilecek duruma gelene kadar ya da iş buluncaya dek yiyeceklerini temin edebilirdin."

"Ne yani, artık toprağını ekip biçemeyen her aile için bunu mu yapması gerekiyor?" dedi Tavius.

Yumruklarımı sıkarak ona döndüm. Sedirin sert yüzeyine dayadığı deri çizmesinde en ufak bir toz zerresi yoktu. Başını bana

doğru eğince alnına tek bir bukle dökülmedi. Morarttığım gözü pek çabuk iyileşmişti. Yüz hatları mükemmel bir uyum içindeydi. Yine de bu yakışıklı yüz hatları Tavius'ta nedense hiç hoş durmuyordu. "Evet" dedim. "Hem sadece çiftçilere de değil. Tahtın varisi olarak bunu biliyor olman gerek."

Zaten ince olan dudakları şimdi incecik bir çizgi halini almıştı.

"Çocuklarını doyurmak için tarlalara bel bağlayan hasat işçilerine. Fiyatlar arttığı için her hafta yiyecek almakta zorlanan dükkân sahiplerine." Gözlerimi Tavius'un yüzüne diktim. "Fiyatların neden arttığından haberin var mı acaba?"

Gergin yüzü gevşedi. "Var tabii. Senin yüzünden." Gülümseyerek ağzına bir hurma attı. Hiçbir şeyden haberi olduğunu sanmıyordum. "Söylesene *kardeşim*. Sence her aileye nasıl yiyecek temin edebiliriz?"

Tiksintiden midem bulanıyordu. "Belli bir yiyecek payı verebiliriz. Buradaki yiyecekleri paylaşabiliriz, şu kâsedeki hurmalardan başlayabiliriz mesela."

Tavius sırıtarak ağzına bir hurma daha attı.

Tekrar Kral'a döndüm. "Burada bol bol yiyecek var, şu duvarların içinde yüz aileye bir ay yetecek kadar yiyecek var."

"Sonra ne olacak?" dedi üvey babam ellerini kaldırıp avuçlarını açarak. "Bir ay sonra ne yapacağız Sera?"

"Yiyecek sıkıntısı çekecek değiliz. Diğer çiftlikler var..."

"Artık mahsul alınamayan toprakları telafi etmek için sınırları zorlanan çiftlikler" diye sözümü kesti. "Çizgiyi nereye çekeceğiz? Kimi doyurup kimi doyurmayacağımıza nasıl karar vereceğiz? Senin de dediğin gibi sadece çiftçiler değil ki. Tarla işçileri ve dahası var. Kendi başının çaresine bakamayacak ya da bakmayacak başkaları da var. Ellerini uzatıp ağızlarını açarak gelecek olanlar. Onları doyurmaya kalkarsak hepimiz birden aç kalırız."

Derin bir nefes aldım, bunu öfkemi yatıştırmak için yapmamıştım. "Kimsenin kendi isteğiyle başının çaresine bakmayıp açlıktan ölmeyi seçeceğini sanmıyorum."

Kral hafifçe gülerek oturdu. "Bilsen şaşardın" dedi yakutlarla kaplı bir kadehi alarak.

"Yapabileceğimiz bir şey olmalı" dedim şansımı yeniden denemek için.

"Bir fikrim var" dedi Tavius, ona bakmaya bile tenezzül etmedim. "Bahsettiğin şu yiyecek payı? Bu duvarların içinde en işe yaramaz kişilere ayrılan yemeği dağıtarak başlayabiliriz."

"Ya, dur tahmin edeyim... Benden bahsediyorsun." Omzumun üstünden ona baktım. Bir kaşını kaldırdı. "En azından ben ne kadar işe yaramaz olduğumun fakındayım." Sırıtışı kaybolurken gülümsedim. "Bu odadaki bazılarının aksine."

Yüzündeki küstah ifade tamamen kaybolarak yerini öfkeye bıraktı. "Benimle böyle konuşmaya nasıl cesaret edersin?"

"Doğruyu söylemek için cesarete gerek yok" diye tersledim onu.

Tavius hızla ayağa kalktı, ona döndüm. "Senin derdin ne biliyor musun?"

"Sen?" dedim ne kadar çocukça bir cevap olduğunu umursamadan.

Gözleri iki ince yarık halini aldı. "Ben mi? Çok zavallıca olmasa komik bir şaka olabilirdi. Sorun sensin. Her zaman da sendin."

"Tavius" dedi babası uyarır gibi.

Üvey abim bana bir adım yaklaştı. "O aileyi sen mahvettin. Senin yüzünden öldüler. Benim değil."

Sözleri içimi delerken hiç kımıldamadan durdum, hislerimi ele vermeden dik bakışlarına karşılık verdim. "Öyleyse kraliyet bir şey yapmadıkça benim hatam yüzünden başka aileler de ölecek. Tahta çıkınca ne yapacaksın? Şatoda oturup hurma yerken halkının ölmesine izin vermeye devam mı edeceksin?"

"Of." Kulak tırmalayıcı bir kahkaha attı. "Tahta çıkmak için sabırsızlanıyorum."

Alay eder gibi güldüm. "Cidden mi? Tahta çıkınca bütün gün keyif çatıp bütün gece içmekten başka şeyler yapman gerekecek."

Tavius'un burun delikleri öfkeyle açıldı. "Çok yakında gününü göreceksin Sera. Yemin ederim."

Göğsümün tam ortasında, yeteneğimin yol açtığı sıcaklığın genelde baş gösterdiği yerde karanlık ve kaygan bir şey açıldı. Dik dik üvey abime bakarken bu kaygan ve soğuk his yılan gibi kıvrılarak içime yayıldı. "Ne? Bir şey yapacağını mı söylemeye çalışıyorsun? Sen? Moraran gözünü unuttun herhalde." Tavius gözlerini kısarken gülümsedim. "Unuttuysan kolayca hatırlatabilirim."

Bir adım öne çıktı. "Seni küçük fa..."

"Bu kadar yeter Tavius." Üvey babamın gürleyen sesiyle irkilerek sıçradım. "*Yeter*" diye kükredi üvey abim ağzını bir kez daha açmaya yeltenince. "Bizi yalnız bırak Tavius. Hemen."

Üvey babamın beni çıkarmamasından afalladığım için tekrar masaya dönen Tavius'a dikkat etmedim. "Al sevgili *kardeşim*." Hurma kâsesini eline aldı. "İhtiyaç sahiplerine bunu paylaştırabilirsin." Kâseyi bana fırlattı.

Hurmalar havaya uçtu. Sert seramik yüzüm yerine havaya kaldırdığım koluma çarptı. Kemiğime bir acı saplandı. Kâse yere düşüp mermer karolara çarparken soluğum kesildi.

Kolumun yanmasına aldırmadan üstüne yürüdüm. "Seni orospu ço..."

"Kesin! İkiniz de!" Kral ellerini masaya vurdu. Az sonra da kapı açıldı. İki kraliyet muhafızı elleri kılıçlarında içeri girdi. "Sera, olduğun yerde kal. Ağabeyine bir adım yaklaşayım deme. Bu bir emirdir. Karşı gelirsen haftanın geri kalanını odanda geçirirsin. Bundan emin ol."

Öfke içimi yangın gibi kavuruyor, gözlerimi yakıyordu. Kırık kâseyi yerden alıp Tavius'un kafasına geçirmek istesem de kendime hâkim oldum. Kral tehdidini yerine getirirdi. Beni odama kilitlerdi ve bunu yaparsa kendimi kaybederdim.

"Sana gelince oğlum" diye devam etti. Tavius durdu, Kral'ın gürleyen sesi yüzünden gözleri kocaman açıldı. "Bugün seni bir daha görmek istemiyorum. Görürsem yüzünde patlayacak şey bir kâse olmayacak. Anladın mı?"

Tavius başını şöyle bir salladıktan sonra tek kelime etmeden

dönüp muhafızların yanından geçti. Kral işaret edince muhafızlar odadan çıkıp kapıyı sessizce arkalarından kapattılar.

İçeri bir sessizlik çöktü.

Sonra Kral bana döndü, "İyi misin?"

Yumuşak sesini duyunca afallayarak aşağı baktım. Zonklayan kolum şimdiden kıpkırmızı olmuştu. "İyiyim." Kırılan kâseye baktım. "Beni durdurmasaydın daha iyi olabilirdim."

"Bundan şüphem yok ama engel olmasaydım ona ciddi bir zarar verebilirdin."

Yavaşça döndüm.

Kral kadehini alıp içindekini bir yudumda içti. "Ağabeyinin işini anında bitirirdin."

Bunu iltifat olarak görmemem gerekirdi ama sözleri beni sıcacık bir battaniye gibi sarmıştı.

"Bunu bir daha asla yapmayacak" diye ekledi elini kafasından geçirip ensesini tutarak. "Genelde böyle davranmaz. Sinirli bir yapısı var, evet. Ama normalde böyle yapmaz. Endişeli olduğu için yaptı."

Bundan pek emin değildim. Tavius zalim bir karaktere sahipti ama annem ve üvey babam ya bunu görmüyor ya da görmek istemiyordu. "Endişelenecek neyi var ki?"

"Seni rahatsız eden şeyler onu da endişelendiriyor" dedi. "O sadece endişesini senin yaptığın şekilde dile getirmiyor."

Tavius'un karınlarını doyuramayan insanlar için endişeleneceğine hayatta inanmazdım. Olsa olsa bu onu günün birinde nasıl etkileyecek diye endişelenirdi.

"Bu sabah tanık olduklarından dolayı çok üzgünüm" diye devam etti Kral. Bir kez daha şaşkınlıkla sessizliğe gömüldüm. "Onları senin bulduğunu biliyorum." Arkasına yaslanıp elini koltuğunun kolçağına koydu. "Kimsenin buna şahit olmaması gerekirdi."

Gözlerimi kırpıştırdım, hiç beklemediğim bu sözlerden kapıldığım şaşkınlığı atlatmam biraz zaman aldı. "Olabilir" boğazımı temizledim. "Ama bence... bazılarının durumun ne kadar kötü olduğunu anlaması için gerçekten görmesi gerekiyor."

"Durumun ne kadar kötü olduğunu biliyorum Sera. Görmeden de biliyorum." Gözlerime baktı.

Masasına doğru bir adım atıp ellerimi birleştirdim. "Bir şey yapılması gerek."

"Yapılacak."

"Ne?" diye sordum, belki de Çürüme'yi durdurmakta hâlâ bir rolüm olduğuna inanıyordu.

Gözü çok sayıdaki raflardan birine, rafta duran cam biblolara kaydı. "Sadece zamana ihtiyacımız var." Arkasına yaslanırken sesinden bıkkınlık okunuyordu. Bir de kasvet. "Sadece beklememiz gerek, sonra Çürüme'nin icabına bakılacak. Zamanı gelince her şey hallolacak."

Üvey babamın çalışma odasından ayrılırken uyandıktan saatler sonra bile etkisinde olduğum bir kâbus görmüşüm gibi hissediyordum, uykuda yaşadığım dehşetin gerçek olmadığını kendime hatırlatmak zorunda kaldım.

Endişeye benzer bir duyguydu. Merdivenlerden inip ziyaret salonuna doğru giderken başımı aşağı eğip hizmetçileri ve beni nasıl görmezden geldiklerini görmemiş gibi yaptım. Kral neyin değişeceğini düşünüyordu bilmiyordum. Harekete geçmek gerekiyordu. Sabırla beklemek işe yaramazdı. Boş umutlar da öyle.

Ziyafet salonuna girerken acıyan kolumu ovuşturuyordum. Üstümü değiştirip Sör Holland'ı bulmam gerekiyordu. İdmana geç kalacağımdan emindim. Eğer...

"Lütfen."

Birden durup etrafa bakındım. Uzun, geniş salon boştu, karşılama salonlarına açılan geçitler de boş görünüyordu. Başımı kaldırıp asma kata baktım. Taş parmaklıklarda kimse yoktu.

"Lütfen" diye fısıldadı biri yine, ses sol tarafımdan geliyordu.

Mumlarla aydınlatılmış geçide ve kapalı duran iç kapıya doğru döndüm. "Lütfen. Biri..."

Loş geçide girerek elimi kapının tokmağına koydum ve daha iyi duymamı sağlayacakmış gibi nefesimi tuttum. Çok uzun süren bir saniye boyunca hiçbir şey duymadım.

"Lütfen" dedi biri yine sessiz bir haykırışla. "Yardım edin."

Birinin başı dertteydi. Aklıma kötü kötü şeyler geliyordu. Kullanılmadıkları zamanlarda bu salonları kimse kontrol etmezdi. İçeride akla gelebilecek her türden korkunç şey gerçekleşebilirdi. Aklıma bazı kraliyet muhafızlarıyla genç, güzel hizmetçiler geldi. Tokmağı çevirirken içimi yakıcı bir öfke sarmıştı. Kapının kolayca açılmasına şaştım. İğrenç kötülükler genelde kilitli kapılar ardında yapılırdı. Biri bütün odalarda bulunan iğrenç avizelerden birini temizlerken düşmüş de olabilirdi. Birkaç yıl önce hizmetçilerden biri böyle düşerek acılar içinde ölmüştü.

Sadece birkaç duvar lambasıyla aydınlanan odaya girince iki uzun sedirin arasındaki sehpanın yanında diz çökmüş koyu renk saçlı kızı gördüm. "İyi misin?" dedim yanına koşarak.

Başını kaldırınca kızı tanıdım. Mutfakta dua eden kızlardan biriydi. Cevap vermedi.

"İyi misin?" diye sordum bir kez daha, yanına diz çökerken kolalı beyaz bluzunda tek bir kırışığın bile olmadığını fark ettim. Kızın beti benzi atmış, mavi gözleri kocaman açılmıştı ama ensesindeki topuzdan tek bir saç tutamı bile çıkmamış, dantelli başlığı yamulmamıştı.

Hizmetçinin gözleri omzumun üstünden arkamdaki bir şeye dikildi.

Yumuşak halının üstünde boğulan çizme seslerini duyunca vücudumdaki bütün kaslar gerildi. Kapı kapandı...

Sonra kilitlendiğini duydum.

Kızın gözleri tekrar bana döndü, dudakları titriyordu. "Özür dilerim" diye fısıldadı.

Lanet olsun, bu bir tuzaktı.

16. Bölüm

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Başımı hafifçe sola çevirince kapının yanında koyu renk pantolonlu bir çift bacak gördüm. Wayfair'de bile hiçbir odaya körlemesine dalmamam gerektiğini bilmeliydim.

Son üç yıldır dersimi yeterince almamış mıydım?

"Başka seçeneğim yoktu" diye fısıldadı hizmetçi. "Gerçekten, ben..."

"Bu kadar yeter" dedi bir adam sertçe, hizmetçi hemen sustu.

Sesi sağımdan gelmişti. Ya kapının yanında gördüğüm adam hareket etmişti ya da odada iki kişi vardı. Öfke damarlarımda uğuldarken sağ elimi çizmemin içine kaydırdım. Pek de iyi bir gün geçirmiyordum ve gölün yanındaki muhteşem birkaç saatten sonra bunları yaşamak gerçekten berbattı. Zavallı Couper'lar ölmüştü. Kolum hâlâ zonkluyordu. Artık idmanı kesin kaçırdığım için Sör Holland çok kızacaktı ve bende yırtma isteği uyandırmayan tek güzel eteğim az sonra mahvolacaktı.

Ne de olsa bu işin nasıl sonuçlanacağını biliyordum.

Kan dökmemle.

Ve birinin ölmesiyle.

"Ne düşündüğünü biliyorum" dedim bıçağı çizmemden çekip hafifçe doğrulurken. Bıçak küçük olduğu için başparmağımla avucuma bastırıp elimi açık tuttuğumda elimde hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu. Hafifçe başımı çevirip yine sol tarafıma baktım, bacaklar hâlâ oradaydı. "Bazı söylentiler duydun. Lanetlendiğime dair. Beni öldürerek Çürüme'ye son vereceğini düşünüyorsun.

Ama sandığın gibi değil. Ya da kim olduğuma dair bazı şeyler duydun ve istediğin şeyi elde etmek için beni kullanabileceğini düşünüyorsun. Bu da olmayacak."

"Hiçbir şey düşünmüyoruz" dedi solumdaki adam. "Cebimizi dolduracak para dışında. Soru sormamamıza yetecek kadar çok para."

İş... başkaydı.

Bıçağı hafifçe kaydırarak keskin tarafını parmaklarımın arasına doğru çevirdim. *Öldürmek hafife alınacak bir şey değildir.* Ash haklıydı. Çekilen çeliğin fısıltısını duyunca yavaşça nefes alıp tutarak omzumun üstünden sağıma baktım. Siyahı görünce midem allak bullak oldu. Siyah pantolon. Kaslı kollar. Geniş bir göğsün üstünde mor işlemeler.

Bunlar muhafızdı.

Tedirginlikten kalbim tekler gibi oldu ama bu duyguya teslim olamazdım. Düşüncelerimi ve duygularımı devre dışı bırakıp Nor'un *ofisindeki* o şeye dönüştüm. O bomboş, her şekle girebilen yaratığa. Ölüm İlkeli'nin her istediğine dönüşmeye ya da annemin uygun gördüğü şekilde kullanılmaya hazır boş bir tuval. Bazen İlkel'in beni nasıl boyayacağını merak ederdim ama şimdi küçük bıçağın sapı parmaklarımın arasından kayarken hâlâ bomboştum. Nefesimi salarak sağa döndüm. Ama nişan aldığım yer burası değildi. Kolumu arkaya eğip bıçağı fırlattım.

Hırıltılı bir nefes duyunca ve hizmetçi korkuyla çığlık atınca hedefi tutturduğumu anladım. Sör Holland'ın gözbağlı eğitimi işe yaramış mı diye bakacak vaktim yoktu çünkü diğer muhafız kılıcını çekerek üstüme atıldı.

Gençti. Benden daha büyük olamazdı, aklıma Ash'in her ölümün arkasında bıraktığını söylediği *izler* geldi.

Bacağımı savurarak muhafızın göğsüne bir tekme attım. Eteğim bacağımın üzerinden kayarken muhafız geriye doğru sendeledi. Eğilip demir bıçağı çekerken odayı hızla gözden geirdim. Sayılarında yanılmıştım. Üç kişiydiler, üçü de gençti.

Muhtemelen birkaç saniye sonra odada sadece iki kişi kalacaktı.

Sör Holland hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Hedefi tutturamamıştım. Bıçak muhafızın boynuna saplanmıştı. Kollarından akan kanlar tuniğine bulaşmıştı. Öne doğru tökezleyerek sedire yığıldı. Diğer muhafız üstüme koşarken hizmetçi geriye doğru süründü.

Muhafız kılıcını savurdu, kolunun altından geçip doğruca üçüncü muhafızın karşısına çıktım. Muhafız daha kısa bir kılıç savurdu. Sessizce küfrederek kılıcı tuttuğu kolunu yakaladım. Onu da beraberimde sürükleyerek hızla döndüm. Sonra bırakıp dirseğimi sırtına geçirdim. Zaten ağrıyan kolum daha beter acıyınca soluğum kesildi, bıçağı sertçe indirdim. Muhafızın çığlığı ansızın kesik bir nefesle sona erdi.

Hızla dönünce arkadaşının bıçağının muhafıza saplandığını gördüm.

"Kahretsin" diye hırladı muhafız diğerini kenara iterek. Adam bir dizinin üstüne çöktükten sonra sehpaya çarparak yere yuvarlandı. Leylaklarla dolu vazo kırıldı. Su dökülürken narin beyaz yapraklar halıya saçıldı.

"Ben değildim" dedim geri çekilerek. Kız duvara doğru çekilmişti ve... yine dua ediyor gibi görünüyordu. "Senin yüzünden oldu."

Adam bıçağını öbür eline aldı. "Cebime daha fazla para girecek sanırım."

Kalan muhafız ileri atıldı. Hızlıydı, hamlemi savuşturdu. Tekrar saldırmama fırsat vermeden hızla dönerek uzaklaştı. Gözüm kilitli kapıya kaydı. Zamanında varıp kilidi açmama imkân yoktu.

"Parayı kim verdi?" diye sordum.

Gözlerini kısarak yavaşça etrafımda dönmeye başladı. "Bunun önemi yok."

Belki de yoktu. Zaten şüphelendiğim birileri vardı. Bıçağımı savurarak döndüm. Muhafız koluma, tam acıyan yere bir yumruk indirdi. Haykırdım. İçime bir acı dalgası yayıldı. Elim kendiliğinden açılıverdi. Hançer hiç ses çıkarmadan halının üstüne düştü.

Muhafız kıs kıs güldü. "Bir an gerçekten endişelenmeye başlamıştım."

"Eh, endişelenmekten hemen vazgeçme." Hızla dönerek elime geçirdiğim ilk şeyi kaptım.

Bu işlemeli bir yastıktı.

"Onunla ne yapacaksın?" dedi muhafız. "Beni boğacak mısın?"

"Olabilir." Şaşırtıcı derecede ağır yastığı direkt yüzüne fırlattım.

Muhafız geri çekildi. "Sen ne yaptığını?.."

Havada dönerek yastıkla yüzüne bir tekme attım. Muhafız hırıldayarak birkaç adım geriledi. Bıçağımı yerden kapıp hızla kalktım. Hançeri tutan elini yakalayıp aşağı bastırarak demir bıçağı yastığa sapladım. Kırmızıya bulanmış tüyler havaya saçılırken adam uluyarak kılıcını elinden düşürdü. Yumuşak, ıslak vakum sesini ve adamın tiz çığlıklarını duymamaya çalışarak bıçağı çekip çıkardım.

Bıçağı göğsüne, tam kalbine sapladım. Hançer, işlemeli kalın kumaşı ve kemikleri yarıp geçiverdi, sanki adamın içi pamuk helva doluydu.

Çığlıkları kesildi.

Bıçağı çekip çıkardım, muhafız devirilirken yana çekildim. Yan tarafına düşüp kıvranmaya başladı. Fildişi halının üstüne yayılan kıpkırmızı kan diğer kırmızı lekelerle birleşti.

"Tanrılar" diye homurdandım duvara dayanmış hizmetçi kıza bakarak. "Halıdaki lekeler silmekle çıkmayacak gibi, değil mi?"

Kız yuvalarından uğramış gözlerle başını iki yana salladı. Dudakları birkaç saniyeliğine ses çıkmaksızın kımıldadı. "Bunu yapmak istemezdim. Beni dışarıda yakaladılar. Yardımıma ihtiyaçları olduğunu söylediler." Kelimeler hıçkırıkları arasından dökülüyordu. "Beni buraya getirene kadar ne için olduğunu anlamadım. Sandım ki..."

"Onları kimin tutmuş olabileceğini biliyor musun?" diye sözünü kestim.

"H-hayır" dedi kız başını iki yana sallayarak. "Yemin ederim. Hiç bilmiyorum." Gözleri yaşlarla doldu. "Senin kim olduğunu bile bilmiyorum. Seni bir refakatçi sanıyordum."

Üç muhafıza bakarken iç geçirmemeye çalıştım, yüzlerine bakmaktan kaçındım, içlerinden birini tanıyorsam arkasında bir *iz* bırakmasın diye. Onları kim tutmuş olabilirdi, kimin onları kraliyet tarafından görevlendirilen ya da korunan birini öldürmeye ikna edecek kadar parası olabilirdi?

Yanına kâr kalacağını bilerek bunu yapabilecek tek bir kişi vardı.

Tavius.

Midem bulanmaya başladı. Bunun arkasında gerçekten o olabilir miydi? Dudaklarımı birbirine bastırarak sıktım. Bir de ciddi ciddi soruyor muydum? Elbette oydu ama babasının çalışma odasından ayrıldıktan sonra o kadar kısa sürede böyle bir şey tezgâhlamış olabilir miydi? Yoksa daha önceden mi planlanmıştı? Alaycı sözleri aklıma gelince hançeri daha sıkı kavradım. Bu işe harcayacak kadar parası var mıydı ki?

Kapının yanından bir gürültü geldi. Tam döndüğüm anda kapının arkasından bir adam sesi geldi, "Bırak ben deneyeyim."

Gidip kilidi açmama fırsat kalmadan tokmağın döndüğünü ve dönmeye *devam ettiğini* gördüm. Kilit mekanizması dönerken metal gıcırdadı.

Yüce tanrılar...

Kapı açılırken birkaç adım geriledim, birkaç kraliyet muhafızı içeri doluştu. Hemen durdular ama kapının eşiğinde duran muhafız dikkatimi çekti.

Onu daha önce hiç görmemiştim.

Daha önce hiç onun gibi *bir şey* görmemiştim.

Uzun boyluydu ve... tamamen altın rengiydi. Yele gibi saçları. Teni. Özenle boyanmış yüzü. Ama gözleri... o kadar açık bir maviydi ki neredeyse gözbebeklerinin arkasındaki belli belirsiz ether halesine karışıyordu.

O anda bir tanrı olduğunu anladım ama beni huzursuz eden bu değildi. Yüzündeki boya bana terzinin yüzündeki yanık deseni hatırlatmıştı.

Açık renk gözler hâlâ güçlükle soluyarak durduğum yere kaydı, sonra arkamdaki cesetlere, son olarak da bütünleşmek ister gibi

duvara yapışmış hizmetçi kıza döndü. Hançeri tutan elimi arkama kaydırdım.

Tanrı sırıttı.

Arkasında annem belirdi, solgun yüzü elbisesinin fildişi ve krem rengiyle uyum içindeydi. Birden keşke duvarlardan birine kaynayıp kayboluversem diye düşündüm.

"Onları böyle buldum" diye yalan attım hizmetçiye bir göz atarak. "Öyle değil mi?"

Kız hemen başını salladı, tekrar kapıdakilere döndüm. Tanrının soluk bakışları gözlerime dikildi, gözlerindeki ether filizleri Ash'inkilerden çok daha solgundu. Bir tanrının şatoda ne işi vardı? Tanrı bana bakmaya devam ederken yutkundum, içimden geri çekilmek geliyordu.

Tanrı'nın gülümsemesi yüzüne iyice yayıldı. "Ne dehşet verici bir keşif."

Anneme baktım. Söylediğime inandığını hiç sanmıyordum ama bir şey demeyecekti. Bir tanrının önünde söylemeyecekti.

Kraliçe'nin yüzü gevşedi. "Evet" dedi göğsü hızla şişerken. "Gerçekten dehşet verici."

Ertesi gün öğleden sonra Şifacı Dirks'in evinin bahçesinde yeni yıkanmış çarşafları naylon iplere asarken Ezra, "Gerçekten saldırıda Tavius'un parmağının olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

Ezra'nın protesto gösterilerinde yaralananlara yardım etme teklifini kabul etmiştim. Aslında sürücüye nereye gideceklerini söylerken duymuş ve Garden District'in sınırına kadar takip etmiştim, protestolarda ağır yaralananların çoğu burada tedavi görüyordu. Ama Dirks'ün mümkün olduğunca yardıma ihtiyaç duyduğu açıktı. Evinin önünde yaralıların yattığı neredeyse bir düzine portatif karyola ve ot yatak sıralanıyordu. Yaraların temizlenme-

si gerekiyordu. Çarşaflar enfeksiyona yol açmadan yıkanıyordu. Yaralılara bir şeyler yedirilip içirilmeye çalışılıyordu. Şifacı Dirks bana hiçbir şey söylememiş, sadece kuruması için asılması gereken çarşaflarla dolu sepetleri işaret etmişti. Yaşlı adamın kim olduğumu bilip bilmediğinden hiç emin olamıyordum. Sör Holland yıllarca idman sırasında aldığım yaraların tedavisi için beni ona getirdiği halde hiç soru sormamıştı. Bir şeyden şüphelendiyse bile tek kelime etmemişti. Ezra da sonunda bana katılmıştı. Böylece ilk kez dün olanlardan konuşma fırsatı bulmuştuk.

"Onun sorumlu olduğunu düşünüyorum." Sepetten ıslak bir çarşaf alırken bahçenin demir kapısında nöbet tutan birkaç kraliyet muhafızına baktım. "Başka kimin parası olacak ki?" Çarşafı ipe atıp düzelttim. "Ya da muhafızları görevlendirecek cesareti?"

"Abimi savunmaya çalışmıyorum ama ben bile Çürüme'yi durdurabilecek tek kişiyi öldürecek kadar dangalak olduğunu sanmıyorum" dedi Ezra.

"Öyleyse ona benden daha çok itibar ediyorsun demektir." Bluzumun başlığını daha da öne çektim, kimliğimi gizlemekten çok kızgın güneşten korunmak içindi.

"Ya kız?" dedi Ezra son çarşafı almak için eğilerek. Çarşafı çırpınca burnuma kanama durdurucu ilacın kokusu geldi. "Sence kızın bu işle bir ilgisi yok mu?"

"Bilmiyorum." Çarafı öbür ucundan tutup ipe atmasına yardım ettim. "Korkmuştu ama ben odada olduğum için mi yoksa bu işe zorlandığı için mi bilmiyorum."

Ezra çarşaflardan birini kenara çekip yanıma geldi. "Ne olursa olsun, her ihtimale karşı Wayfair'den uzaklaştırılması gerek."

"Nereye gidecek peki?" dedim. "Onunla ilgili bir şey söylersen büyük ihtimalle işinden olur."

"Ya bu saldırıda parmağı varsa ve seninle aynı evde çalışmaya devam ederse?" dedi su yeşili elbisesinin korsajındaki minik beyaz kurdeleyi düzeltirken.

"Ama bu işle ilgisi yoksa işsiz kalmış olacak." Sepeti yerden aldım. "Bir kurbanı cezalandırmakla kalmayacağız, kız büyük ihti-

malle beni ve laneti suçlayacak ve bu ihtiyacım olan en son şey."

Ezra içini çekti. "Haklısın ama en azından Sör Holland'a bir şey söylemelisin. O kızın geçmişini araştırıp tehlikeli olup olmadığını anlayabilir." Alnı kırışırken bakışları kraliyet muhafızlarıyla benim aramda gidip geliyordu. "Tavius'un bu işle ilgisi olduğundan emin değilim. Ve bunu böyle bir şey yapamayacağını düşündüğüm için söylemediğimi biliyorsun. Tavius'un saçacak parası yok. Biliyorum çünkü hep benden borç almaya çalışıyor. Elinde ne varsa Bayan Anneka'ya harcıyor."

"Bayan Anneka mı?" Kaşlarımı çattım, hasır sepeti göğsüme bastırarak Keder Kayalıkları'nın eteğinde yükselen Gölge Tapınağı'na doğru döndüm. Gölge taşından kuleler güneş ışığını hayatın kendisini geri püskürtüyormuş gibi yansıtıyordu.

"Bir tüccarın yakınlarda dul kalmış karısı" diye açıkladı Ezra kaşlarını kaldırarak. "Rezil bir ilişki yaşıyorlar. Bilmemene şaşırdım."

"Gerçekten Tavius'u düşünmemeye ve onunla ilgili her şeyi görmezden gelmeye çalışıyorum" dedim, bir taraftan da Tavius'a parayı bu dul kadın vermiş olabilir mi diye düşünüyordum. İçimi çektim. "Tüm bunların tam da Kraliçe'nin bahçeden döndüğü âna rastladığına inanamıyorum. Hiç de halinden memnun görünmüyordu."

"Dün akşam yemeğin büyük kısmını mahvolan halı için sızlanarak geçirdi" dedi Ezra, gözlerimi devirdim. "Anlaşılan halı doğudan getirtilmiş ve söylediğine bakılırsa yeri kesinlikle doldurulamazmış."

Anlaşılan benim hayatım böyle değildi.

Ben odadan çıktıktan sonra annem hiçbir şey söylememişti. Sör Holland'ın yaptığı gibi yaralanmadığımdan emin olmak için kontrol etmeye de gelmemişti. Kral da öyle.

"Koluna ne oldu?" diye sordu Ezra gözlerini kısarak. "Muhafızlarla dövüşürken mi oldu?"

"Pek sayılmaz, gerçi onlarla dövüşürken daha da kötüleştiğine eminim. *Prens* Tavius'un hediyesi" dedim, sonra da Ezra'ya olanları anlattım.

Ezra koluma bakarak dişlerini sıktı. "Biliyorsun, insanların tabiatları gereği kötü olduğuna inanmakta hep zorlanmışımdır" dedi gözlerime bakarak. "Şehirdekilere yardım ederken gördüğüm onca şeyden sonra bile. Kötülükler ya tercihle ya da koşullar sonucu ortaya çıkıyor. Asla tabiat icabı değil. Ama bazen abime bakıp gerçekten kötü olabileceğini düşünüyorum. Belki de doğuştan böyle olduğunu."

"Şey" diye mırıldandım, "Bu konuda sana katılmadığımı söyleyemem. Keşke bunu başkaları da fark etse."

"Keşke." Ezra o kadar yaklaştı ki ikimizden biri hareket etse çıplak kolu benimkine değecekti. "Bu arada, dün Kraliçe'nin yanında gördüğün tanrı var ya?" dedi, aklıma hemen altın rengi maske geldi. "Yemekten sonra babamla tanrı hakkında konuştuklarını duydum. Adı Callum'muş." Başını eğdi. "Dalos Sarayı'ndanmış."

Midem allak bullak oldu. "Hayat İlkeli'nin sarayından mı?"

Ezra başını salladı. "Herhalde yaklaşan Ayin için geldi."

Mantıklıydı ama daha önce Dalos Sarayı'ndan bir tanrının şatoya geldiğini hiç hatırlamıyordum.

Şifalı bitkilerle dolu yüksek çiçekliklerin arasından dolanan patikada yürümeye başladık. "Şifacı Dirks'e başka nasıl yardım edebileceğimize bir bakalım" dedi Ezra, başımı salladım. "Sonra eve gitmem gerek. Babam Lord Faber'la konuşmak istedi. Nedenini bilmiyorum ama Mari ne yapıp edip babasının peşine takıldığından konuşmada benim de hazır bulunmam gerekiyor."

Kral'ın Lord Faber'la ne konuşmak istediğini merak ederek perdeli kapıya doğru yürüyen Ezra'yı takip ettim.

"Selam."

Ezra önümde dururken omzumun üstünden sesin geldiği yere baktım. Kraliyet muhafızlarının gerisinde, bahçeden ileride...

Ezra'nın arabasının yanında sarı saçlı bir adam duruyor, atlardan birinin burnunu okşuyordu. İnce uzundu, yüz hatları keskindi, gözleri, yanakları, çenesi. Gümüş sırma işlemeli siyah, kolsuz bir tunik giymişti, cilalı koyu renk çizmeleri dizine kadar geliyor-

du. Laubali duruşunda hoşuma gitmeyen bir şey vardı. Ensemdeki tüyleri diken diken eden bir şey. Az sonra kızgın güneşin ona dokunmadığını fark ettim, sadece onun gölgede durduğunu.

Kalbim hızla çarpmaya başlarken Ezra'ya döndüm, Ezra da başını uzatarak adama bakmaya çalışıyordu. "Hemen dönerim."

"O kim?" diye sordu Ezra, kraliyet muhafızlarının adama bakışından onların da benimle aynı tedirginliği hissettiğini düşündüm.

"Emin değilim. Öğrenirsem sana sonra söylerim." Sabırsızlıkla yüzüme bakınca gülümsememek için kendimi zor tuttum. "Söz."

"İyi edersin" diye homurdandıktan sonra o kadar hızlı döndü ki elbisesinin eteği havalanarak savruldu.

Duyularım alarma geçtiği için sağ elimi bacağımdaki kınında duran bıçağın yakınında tutuyordum. Kraliyet muhafızlarının yanından geçip tekrar atı okşamaya koyulmuş olan yabancıya yaklaşırken adımlarımı yavaşlattım.

"Kimsin sen?" diye sordum.

Başını bana çevirince gözlerini gördüm. Koyu kehribar renginde deydiler ve gözbebeklerinin arkasındaki ether ışıltısını görecek kadar yakınındaydım.

Yabancı bir tanrıydı.

İstem dışı elimi kalbimin üstüne koydum ve sadece bir tanrıya ya da ilkele gösterilmesi gereken saygıdan dolayı bir dizimin üstüne çökmeye koyuldum. O anda bunu Ash için hiç yapmadığımı fark ettim. "Majesteleri."

"Lütfen yapma" dedi tanrı, bir an donup kaldıktan sonra doğruldum. "Adım Ector."

Ağzımı açmıştım ki...

"Seninkinin ne olduğu umurumda değil" diye sözümü kesti, hemen ağzımı kapadım. Merhaba diyecektim. "Herhalde burada ne aradığımı merak ediyorsundur."

Ediyordum.

"Öyleyse ortak bir yanımız var demektir" diye devam etti başını yana eğerek. Birkaç sarı bukle alnına döküldü. "Bunu ben de

merak ediyorum ama sorular sormak yerine bana söyleneni yapmam gerektiğini biliyorum."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım.

Ector atı son bir kez okşadıktan sonra tamamen bana döndü. O zaman öbür elinde bir şey tuttuğunu fark ettim. Huş ağacından yapılmış uzun ince bir kutuydu. "Bunu sana vermem emredildi."

Gözlerimi kutuya diktim. "Kim tarafından?"

"Sanırım soru sormamam gerektiğini söylediğim kısmı atladın. Sen de öyle yapmalısın." Kutuyu uzattı. "Al."

Kutuyu aldım, sırf... başka ne yapabilirdim ki? Kutuyu elimde yavaşça evirip çevirdikten sonra başımı kaldırıp tanrıya baktım. Ector adlı tanrı çoktan sokağa doğru uzaklaşmaya başlamıştı.

Peki öyleyse.

Merakla ve biraz da ihtiyatla yandaki binanın gölgesine yürüdüm. Rastgele bir tanrı tarafından verilen bir kutuda ne olabileceğini düşününce korkmadım desem yalan söylemiş olurdum. Bağlantı yerini bularak kapağı kaldırdım.

İçime bir şok dalgası yayılırken nefesim kesildi. Kutu elimden düşecek gibi oldu. Kendimi toplarken gördüğüme inanamıyordum.

Krem rengi kadifenin üstünde bir hançer vardı. Ama sıradan bir hançer değildi.

Dudaklarım yukarı kıvrıldı, bıçağı yumuşak yuvasından çıkarırken yüzüme bir gülümseme yayıldı. Hançer... muhteşem bir parçaydı. Sanat eseriydi. Kabzası pürüzsüz, beyaz renkli ve şaşırtıcı derecede hafif bir materyalden yapılmıştı. Bir tür taş falan mıydı? Kabzanın tepesi hilal şeklindeydi. Kabzayı tutup hançeri kınından çektim. Hançer... tanrılar, zarif ama çok güçlüydü.

Güzel ve güçlü.

Bıçağın kendisi en az on beş santim vardı ve ince bir kum saati şeklindeydi, iki tarafı da korkunç keskindi. Üstüne ayrıntılı bir desen işlenmişti, bıçak kısmında dikenli bir kuyruk, kabzada da bir ejderhanın kaslı, pullu gövdesiyle başı vardı, güçlü çenesini açmış ateş püskürtüyordu.

Hançer gölge taşından yapılmıştı.

Parlak siyah bıçak bulanıklaştı. Birden dolan yaşları bastırmak için gözlerimi kırpıştırarak yutkundum ama boğazımı tıkayan yumru gitmedi. Duygusallığımın gölge taşıyla ilgisi yoktu. Onu gönderen kişiyle de ilgisi yoktu. Sadece...

Daha önce kimse bana hediye vermemişti.

Aileler ve dostlar arasında hediyelerin alınıp verildiği Ayinlerde bile. Doğum günlerimde bile.

Ama şimdi bir hediye almıştım... güzel, işe yarar ve bütünüyle beklenmedik bir hediye. Ve bunu bana veren bir *tanrı* olmalıydı.

Ash.

17. Bölüm

Ertesi gün sabahın erken saatlerinde Odetta, Vadi'ye göçtü.

Bunu Sör Holland'la idman yapmadan önce kontrol etmek için Odetta'nın odasına uğradığımda öğrendim, bir hizmetçi yatağın çarşaflarını topluyordu.

Daha konuşmadan, Odetta'nın nerede olduğunu sormadan ne olduğunu anlamıştım. Göğsümdeki ani sıkışma ve boğazımdaki yumru bana Odetta'nın yaklaştığını söylediği ânın gelip geçtiğini anlatıyordu.

Kuleye gitmedim. Onun yerine Stonehill'e, Odetta'nın hâlâ orada yaşadığını bildiğim ailesinin yanına gittim ve tam tören başlarken yetiştim. Acaba bu yüzden mi kendimi sık sık bu bölgede, Phanos Tapınağı'nda vakit geçirirken buluyordum, Odetta'yı ailemden biri gibi gördüğüm için mi buraya geliyordum?

Küçük cenaze kalabalığının arka tarafında durdum, birilerinin daha gelip yanımda durduğunu hissedince şaşırdım. Sör Holland ve Ezra'ydı. Odetta'nın üstüne yatırıldığı odun yığını yükseltilip örtülere sarılı ince bedeni görünürken ikisi de bir şey söylemedi. Sessizce yanımda durdular, varlıkları göğsümdeki basıncın hafiflemesini sağlamıştı.

Meşaleler getirilip gazla ıslatılmış odunların üstüne yerleştirilirken ağlamadım. Ağlayamadığımdan değil, Odetta'nın ağlamamı istemeyeceğini bildiğimden. Bana hazır olmam gerektiğini söylemişti. O yüzden alevler denizden gelen tuzlu rüzgârla yavaşça odunlara yayılıp ateşin arkasındaki soluk renkli çarşaflar görünmez olana dek olabildiğim kadar hazırdım.

O zaman dönüp gittim, artık bu diyarda huysuz kadından geriye hiçbir şey kalmadığını biliyordum. Gölgeler Diyarı'na girmişti, Ash'in sözünü ettiği Asphodel Sütunları'nın arasından geçmişti. Odetta'nın Vadi'de güzelce karşılandığından ve büyük ihtimalle daha şimdiden bir şeylerden yakınmaya başladığından emin olarak sahile yürüdüm.

Ayin'den bir önceki günün sabahı baş ağrısıyla uyandım, sabah boyunca kendimi zorlayarak ne kadar su içersem içeyim ağrı geçmek bilmedi.

Baş ağrısı çeneme kadar yayılıp midemin bulanmasına neden olduğu için idman tam bir işkenceydi. Kulenin boğucu sıcağı da üstüne tuz biber oluyordu.

Sör Holland etrafımda daire çizerken ter içindeki alnının esmer teni parlıyordu. Yorgun argın onu izliyordum. Üstüme atıldı, tekmesini kolayca savuşturmam gerekirdi ama hareketlerim yavaştı. Çıplak ayağı bacağıma çarptı. Topallayarak geri çekilirken ciğerlerimden acı dolu bir ses koptu.

"İyi misin?" diye sordu Sör Holland.

"Evet." Eğilip bacağımı ovuşturdum.

"Emin misin?" Elinin tersini alnından geçirerek yanıma geldi. "Bütün öğleden sonra çok dalgındın."

"Gerçekten dalgınım" diye mırıldandım doğrularak.

Bakışlarını üstümde gezdirirken Sör Holland'ın yüzü endişeyle buruştu. "Biraz solgun görünüyorsun." Ellerini beline koydu. "Neler oluyor? Odetta yüzünden mi?"

İçim kederle dolarken başımı iki yana salladım. Odetta öleli iki gün olmuştu ve kendimi en az on kez Odetta'yı kontrol etmek için odasının bulunduğu kata çıkarken bulmuş ve bunu yapmama artık gerek kalmadığını fark etmiştim. "Başım çok kötü ağrıyor, biraz da midem bulanıyor."

"Çenen ağrıyor mu?"

Kaşlarımı çattım. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü yüzünü ovuşturuyorsun" diye gösterdi.

Ah, gerçekten de öyle yapıyordum. Hemen bıraktım. "Biraz ağrıyor" dedim. "Belki hastalık kaptım ya da dişlerimde çürük var."

"Olabilir" diye mırıldandı Sör Holland, kaşlarımı daha da çattım. "Bugünlük bu kadar yeter. Gidip dinlen."

Normalde karşı çıkar, ne kadar rahatsız da olsam idmana devam ederdim ama şu an tek istediğim oturmaktı. Ya da uzanmak. "Sanırım öyle yapacağım."

Sör Holland başını salladı, beceriksizce el salladıktan sonra kapıya döndüm. "Sana faydalı olacağını düşündüğüm bir şey getireceğim" dedi Sör Holland.

"Uyku iksiri istemiyorum" dedim kapıya yürürken.

"Uyku iksiri değil."

Odama vardığımda karnımın ağrısı iyice artmıştı. Üstümdekileri zar zor çıkarıp çamaşırhanede unutulmuş eski bir erkek gömleği giydim. Gömlek üstüme o kadar büyüktü ki eteği dizime geliyordu. Geceliğim kadar ince değildi ama şu anda başka bir şey aranmaya halim yoktu.

Çok geçmeden odamın kapısı çalındı. Gelen Sör Holland'dı ve dediği gibi elinde bir kupa ve bir kese vardı.

"Bunlar nedir?" diye sordum elindekileri bana uzatırken, kupadaki dumanı tüten koyu renk sıvıya baktım.

"Bir parça hayıt, papatya, rezene, söğüt ve nane" dedi eşikte durarak. "Faydası olur."

İçeceği kokladım, yatağımın ayakucuna oturarak kaşlarımı kaldırdım. Koku tatlı, naneli ve topraksıydı. "Kokusu... eşsiz."

"Gerçekten öyledir. Ama hepsini içmen gerek, ayrıca hızlı içmelisin. Tamam mı? İksirin daha da soğuması iyi olmaz."

Başımı sallayıp koca bir yudum aldım. Tadı kötü olmasa da yutmak pek kolay değildi.

Sör Holland yatağın kıyısına ilişip gözlerini küçük pencereden vuran gün ışığına dikti. "Ne düşünüyorum biliyor musun? Bana

ne olduğunu sorduğun zaman yaptığımız konuşmayı."

"Evet." Kaşlarımı çattım. "Bir savaşçı olduğumu söylemiştin."

Hafifçe gülümseyerek başını salladı. "Evet. Bunu düşünüp duruyorum. Bana kimi hatırlattığını."

Bunu duymaktan biraz korkuyordum. "Kimi?"

"Sotoria'yı."

Sotoria'nın kim olduğunu hatırlamam biraz zaman aldı. "Bir tanrı tarafından korkutulduğu için Keder Kayalıkları'ndan düşüp ölen kızı mı?" Sotoria'nın hikâyesinin gerçek olduğunu sanmıyordum ama alınmıştım. "Neden kendimi kayalardan atacağımı düşünüyorsun?"

"Sotoria zayıf bir kız değildi Sera. Tanrı tarafından korkutulması hikâyenin sadece bir kısmı."

"Hikâyenin diğer kısmı ölümüyle ilgili değil miydi?"

Sör Holland'ın yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Genç bakirenin hikâyesi ölümüyle bitmiyor. Ölümüne neden olan kişi bakireye âşık olduğuna inanıyordu."

"Yanılıyorsam düzelt" dedim, baş ağrımın şimdiden hafiflemeye başladığını hissedince rahatlamıştım, "ama kızı sadece çiçek toplarken görmüştü. Onunla konuşmuş falan değildi. Öyleyse nasıl oluyor da ona âşık olduğunu düşünüyor?"

Sör Holland omuz silkti. "Görüyor ve âşık oluyor işte."

Gözlerimi devirdim.

"Öyle olduğuna inanıyordu ama daha çok saplantıya kapılmış gibiydi."

"Yani kızla... konuştuktan sonra mı?"

Sör Holland başını iki yana salladı.

Boğuk bir kahkaha attım. "Affedersin. İnsan birini sadece çiçek toplarken görüp nasıl takıntı haline getirebilir anlamıyorum. Yani ilk görüşte nasıl âşık olabilir? Konuşmuş olsalardı belki buna inanabilirdim." Kaşlarımı çatarak yeniden düşündüm. "O zaman bile büyük ihtimalle şehvete kapıldıklarını söylerdim. Aşka değil."

Sör Holland sırıtarak bir bacağını uzattı. "Kızı geri getirmeyi ve onunla olmayı takıntı haline getirmişti."

Nefesim kesildi. Efsanenin bu kısmını hiç duymamıştım. "Yaptı mı peki?"

"Bunun doğru olmayacağını söyleyerek onu uyardılar. Kızın ruhunun Vadi'ye gittiğini ve huzur bulduğunu söylediler. Ama o... bir yolunu buldu."

"Tanrılar." Gözlerimi yumdum, hem üzülmüş hem de dehşete düşmüştüm. Kız gerçek olsaydı hayatı elinden alınmış olacaktı. Huzurunun elinden alındığını öğrenmek bile midemi bulandırmıştı. Bu insafsızca bir müdahaleydi.

"Sotoria dirildi ve bu işten hiç memnun olmadı. Korkuyordu ve mutsuzdu. Bundan sorumlu olan kişi kızın yüzünün neden gülmediğini anlayamıyordu. Ne yapsa onu sevindiremiyor, kendine âşık edemiyordu." Birkaç saniye geçti. "Sotoria'nın ikinci hayatının ne kadar sürdüğünü kimse tam olarak bilmiyor ama sonunda öldü. Bazıları ölmek için kasten aç kaldığını söylüyor, bazıları da ne kadar güçlü de olsa onu tutsak eden kişiyle savaşmak için yeniden *yaşamaya* başladığını söylüyor. Sotoria güçlüydü Sera. Hayatını genç yaşta kaybetmiş olmanın kederine rağmen mücadele eden bir savaşçıydı. Başarma ihtimali ne kadar zayıf da olsa, huzurunu ve hayatı üzerindeki kontrolünü kaybetmiş olmasına karşın savaştı. Bana bu yüzden onu hatırlatıyorsun."

"Ya" diye fısıldadım kalan çayı bitirerek. "Eh, iyi ya" dedim Sotoria'nın hikâyesinin eski bir efsaneden ibaret olmasını umarak.

"Bitirdin mi?"

"Evet."

"Güzel. Uykunu getirebilir ama uyku iksiri gibi değildir" dedi ayağa kalkarken. "Daha fazlasına ihtiyacın olursa diye kesede biraz daha var. Otları kaynar suda yirmi dakika kadar bekletmen yeterli."

"Teşekkür ederim" dedim, bu kelimeleri söylemek tuhafıma gitmişti.

"Bir şey değil." Sör Holland kapıya doğru yürürken birden durdu. "Her şey yoluna girecek Sera. Biraz dinlen."

Sör Holland çıkar çıkmaz söylediğini yaptım. Gözlerimi kapa-

dım. Başımdaki zonklama ve mide bulantım neredeyse geçmişti, Sör Holland'ın dediği gibi iksir biraz uykumu getirmişti... ya da uykuya dalacak kadar gevşememi sağlamıştı.

Ne zaman uykuya daldığımı tam olarak bilmiyordum ama uzun müddet sonra ağrıdan eser kalmamıştı –şakaklarımda da çenemde de– ve midem pantolonumu giyip yiyecek bir şeyler aranmama izin verecek kadar düzelmişti.

Sör Holland'ın böyle bir iksiri nereden öğrendiğini bilmiyordum. Ama gerçekten mucize bir iksirdi, bir dahaki görüşümde adamı kucaklayabilirdim.

Karnım da doyunca neredeyse normale dönmüştüm. Banyoya girip dişlerimi fırçaladım ve ağzımı çalkalamak için küçük lavaboya eğildim. İbriği lavabonun üstündeki dar rafa koyarken aşağı baktım.

"Bu da ne?.." diye fısıldadım köpüklü macunun üstündeki kırmızı çizgileri görünce.

Kan.

Seçilmiş hakkında pek bir şey bilmiyordum, kadın ya da erkek olup olmadığını da, ama ya merak ya da huzursuzluk Ayin günü öğleden sonra beni Güneş Tapınağı'na çekmişti.

Asiller, zengin tüccarlar ve toprak sahipleri Güneş Tapınağı'nı şimdiden doldurmuştu ama annemin insan içine çıkmamı istediği nadir durumlarda giydiğim açık kırmızı renkli elbiseyle Kraliçe'nin refakatçilerinden biri gibi görünüyordum. İnsanlar geniş basamakları çıkarken kalabalığın içinden kolayca geçtim. Bütün avlu gibi tapınak da kırma elmas ve kiraçtaşından inşa edilmişti. Elmas parçaları duvarlardan ve kulelerden dökülen güneş ışığıyla parlıyordu. Basamakların tepesindeki sütunlarda iki büyük meşale asılıydı. Gümüşi-beyaz alevler sıcak esintide yavaşça titreşiyordu. Güneş Tapınağı'nın ana salonuna girmek için kalaba-

lığın arasından dolanarak yoluma devam ederken sırtıma bir ürperti yayıldı. Koridor uzun ve dardı, kapalı kapılarla doluydu, kapıların arkasındaki cüppe hışırtılarını hayal edebiliyordum. Ash'in rahiplerin içinin neyle dolu olduğuna dair söyledikleri aklıma gelince birden ürperdim.

Tanrılar, bu düşünmek istediğim en son şeydi. Cella'ya, tapınağın ana salonuna, vardığımda cam tavandan içeri dolan güneş ışığı fildişi ve altın rengi döşemelere vuruyordu. İçeri girerken ensemdeki ve elbisemin ince başlığının altındaki tüyler hâlâ diken dikendi. Duvarlardaki yüzlerce şamdandan sadece birkaç düzine kadarı yakılmıştı. Güneş Tapınağı'na ya da başka bir tapınağa sık gittiğim yoktu ama Cella'nın benzersiz bir enerjisi vardı, soluduğum havayı kaplayan ve sık sık tenimde çatırdayan bir enerjiydi, bana Ash'in tenine dokunduğumda hissettiğim enerji akımını hatırlatmıştı.

Sıralar ve banklar şimdiden dolmuştu, sütunların arasındaki oyuklardan birine doğru yürürken başlığımı indirdim. Güneş Tapınağı'nda başını örtmek sadece büyük bir saygısızlık olarak görülmekle kalmaz, çok fazla da dikkat çekerdi.

Altın parıltılı sütunlardan birinin yanında durup yüksek platforma baktım. Yerlere ve tapınağın inşasında kullanılan kırma elmas ve kireçtaşından yapılmış tahtın dibine beyaz şakayıklar serpiştirilmişti. Tahtın arkalığı güneş biçimindeydi ve tavandan vuran güçlü güneş ışınlarını emiyordu. Tahtın iki yanında birer güneş rahibi duruyordu, beyaz cüppeleri pırıl pırıldı. Kalabalığa bakarken Gölge Rahipleri kadar zayıf görünüyorlardı.

Bakışlarımı ön sıralara çevirip taçların ışıltısını aradım ve Kral ve Kraliçe'yi çabucak buldum. En önde ve kürsünün sağına doğru oturmuşlardı. Annemin elbisesindeki minik inciler güneş ışığında parıldayınca dudaklarım yukarı kıvrıldı.

Elbise yetiştiği için şanslıydı.

Kollarımı kavuşturarak ağabeyinin yanında baston yutmuş gibi oturan Ezra'ya baktım. Nefes bile almıyor gibiydi. Orada oturmak için tüm gücünü kullandığını tahmin edebiliyordum. Tavius sade-

ce bir erkeğin yapabileceği gibi yayılarak oturmuş, bacaklarını iyice açarak neredeyse iki kişilik yer kaplamıştı.

Göt herif.

Ailenin yakınındaki cumbada bekleyen kraliyet muhafızlarının içinde Sör Holland'ı aradım ama bulamadım.

İçime huzursuzluk veren bir sıcak basarken kalabalığa bakıp içlerinde Couper'lara ne olduğunu bilen var mıdır diye düşündüm, diğer ailelere ne olduğunu ve şu anda, onlar sıralarda oturup büyük ihtimalle çekecekleri ziyafeti ve içecekleri güzel şarapları düşünürken neler olduğunu. Umurlarında mıydı acaba?

Çenem seğirdi. Belki de haksızlık ediyordum. Çoğu umursuyordu. Zengin ve soylu olmak insanı otomatikman başkalarının ihtiyaçlarına duyarsız hale getirmezdi. Şu anda kürsüye bakmakta olan Leydi Rosalynn'in Merhamet Leydilerinin himayesindeki çocuklara sık sık yiyecek gönderdiğini biliyordum. Marisol'un babası Lord Malvon Faber yangın ya da yağmur yüzünden evi zarar görenlere kaç kez evini açmıştı. Kızıyla birlikte kral ve kraliçenin arkasında oturan Lord Caryl Gavlen eskisi kadar çok toprağı işleyemedikleri halde hasat işçilerine hâlâ ödeme yapıyordu.

Burada hazır bulunanların birçoğu, muhtemelen bildiğimden de fazlası, umursuyordu ama asıl mesele diğer bir avuç kişinin umursamamasıydı. Asıl mesele, yakında kral olacak kişi halkın karnını doyurmaktan çok kadın ve zevk peşinde koşmakla ilgilendiği için diğerlerinin yaptıklarının bir işe yaramamasıydı.

Ezra'nın saçlarındaki incilerin parıltısı dikkatimi çekti. Minik, yuvarlak taşlara bakakaldım. Gerçekten güzeldiler ama bir zamanlar peçem kaymasın diye taktığım altın zincirlerden başka mücevher kullanmamıştım. Kimse bana mücevher vermemişti, ne bir yüzük, ne kolye, ne toka ne de incik boncuk. Ben de şehirde gezerken bulduğum bozukluklarla kendime hiç almamıştım. Hiç mücevher almak gibi bir hevesim olmamıştı çünkü benlik olmadığını düşünüyordum. Aptalca geliyordu ama Ezra ya da annem böyle ışıltılı, güzel şeyler taktıklarında onlara yakışıyordu. Bu akşamki hemen her kadına ve birçok adama yakıştığı gibi.

Ezra bir şey söyleyince annem başını ona çevirdi. Kraliçe gülümseyince nefesim kesildi. Çok güzel bir gülümsemeydi, bana böyle gülümsediğini *hiç* hatırlamıyordum.

Ezra'ya böyle gülümsüyordu ama bana değil. Kızına değil.

Boğazıma oturan yumruyu bastırma umuduyla yutkundum ama az kalsın boğuluyordum. Annem bir kahkaha attı, gülüşünü tüm kemiklerimde hissettim. Ben onu hiç güldürememiştim. Nasıl güldürecektim ki? Ben başarızlığa uğramış Bakire'ydim, Ezra ise bir prensesti.

Tanrılar, gerçekten... kıskanıyordum. Bunca yıldan sonra. Bu nasıl olabilirdi? İçimden gülmek geldi ama bir an için Ezra olmak istedim.

Etrafımı saran aileye layık biri olarak orada oturmak isterdim. Eh, Tavius hariç ama Ezra *dahil*. Bunu gerçekten isterdim.

Aklıma çok tuhaf bir şey geldi, yıllar önce düşünmeyi bıraktığım bir şey. Büyükbabam bu kadar büyük bir bedeli kabul etmeseydi nasıl bir hayatım olurdu? Bir örtünün içine doğup Ölüm İlkeli'ne söz verilmiş bir Bakire olmasaydım. O zaman doğum günlerim pasta ve mumlarla kutlanır mıydı? Aldığım ilk hediye bir oyuncak bebek ya da güzel bir biblo mu olurdu? Sıcak kucaklaşmalar ve çay salonunda dedikoduyla geçirilen akşamlar olur muydu? Ayinlerde annemin yanında oturur muydum? Hatta belki de babamın?

Annem o zaman hayal kırıklığı yaşamak yerine benimle gurur duyar mıydı? Dönüştüğüm şeyden rahatsızlık duymak yerine?

Üstlerine altın rengi güneş sembolleri işlenmiş kalın beyaz perdeler tahtın arkasında kımıldayıp açılmaya başlayınca bu düşünceler aklımdan uçup gitti. Bir güneş rahibi Seçilmiş'i dışarı çıkarırken duygularıma hâkim olmak için kendimi iyice topladım. Bu Seçilmiş erkekti, beyaz bol bir pantolon ve yelek giymişti. Seçilmiş Peçesi çenesi ve ağzı dışında tüm yüzünü gizliyordu. Altın sarısına boyanmış teni bana Callum'u hatırlattı.

Seçilmiş tahta oturtulurken konuşmalar fısıltıya dönüştü. Şakayıklardan ve başka narin çiçeklerden yapılmış bir taç peçenin üs-

tüne oturtuldu. Güneş rahibi tahtın arkasına geçti, sonra diğer üç rahip dizlerinin üstüne çöktü.

Yanmayan mumlardan alevler çıkmaya başlayınca bir şeyin farkına vardım. Bu hissi tanıyordum. Gölde hissetiğimin aynısıydı. Biri beni izliyordu.

Gerilerek ön sıralara bakındım, Tavius'la göz göze gelince midem bulandı. Sırıttığını görünce hareket çekmemek için kendimi zor tuttum, Hayat Tapınağı'nda böyle bir şey yapmak herhalde büyük münasebetsizlik olurdu.

Tavius'un öne doğru kaykılıp başını anneme doğru eğdiğini gördüm. Açık renk ipekliler içindeki omuzları gerildi. Piç. Kraliçe başını çevirince kaskatı kesildim. Geri geri gidip gölgelerin içine çekilmek istedim ama gidecek yer yoktu. Annemin bakışlarını bana diktiğini hissedince dişlerimi sıktım.

Artık dilinden kurtulamazdım.

Gelmemem gerektiğini biliyordum, burada fazla kalırsam kraliçe daha da sinirlenecekti. Tam dönüyordum ki salonda ansızın alevleri titreştiren ılık bir rüzgâr esti. Kalabalığa bir sessizlik çökünce durdum. Rüzgârın getirdiği koku...

Havayı saran enerji tenimde ve etrafımdakilerde çatırdadı. Gözlerim hemen salonun eğrilip titreşmeye başlayan merkez koridoruna kaydı. Neler olacağını anlayıp platforma baktım, Seçilmiş ellerini birbirine kavuşturmuş, ayak bileklerini çaprazlamış oturuyordu. Yüzünde muhteşem bir gülümseme vardı. Yükseltileceği için gergin değildi. Gülümsüyordu, ilkel enerji yükselirken bedeni beklentiyle gerildi. Altın rengi Cella'da bir gök gürültüsü yankılandı, dışarıdan tezahüratlar yükseldi. Yüzlerce mumdan yükselen alevler cam tavana doğru uzadı, tavan bir gümbürtüyle ikiye ayrıldı. Elmas ve kireçtaşı zeminin üstüne incecik ether filizleri döküldü. Koridorda beliren gümüş rengi ışık, uzun boylu bir adamın etrafında titreşerek dönmeye başladı.

Etrafımdaki herkes bir dizinin üstüne çöküp elini göğsüne bastırdı. Girdaplar çizerek dönen ışık filizleri sönerken ben de diz çöküp elimi göğsüme götürdüm.

Herkes gibi gözlerimi koridorun ortasına diktim. Kolis'i, Hayat İlkeli'ni ilk kez görüyordum. Callum gibi onun saçları ve teni de altın rengiydi. Uzun boylu, geniş omuzluydu. Beyaz giysileri altın korlarla parlıyordu. Gözüme kaslı kollarından birindeki altın sarısı bant ilişti.

Seçilmiş merasim tahtından kalkıp diz çöktü, örtülü başını önüne eğdi. Kolis beyazdan, sarıdan ve cızırdayan ether filizlerinden oluşmuş bir bulanıklık halinde kürsüye çıkarken Seçilmiş'in yüzündeki peçe gücün şiddetiyle dalgalandı. Kolis'in yapılı bedeni yüzünden şimdi Seçilmiş'i göremiyordum, Kolis peçeyi kaldırıp Seçilmiş'in yüzünü sadece kendisi görecek şekilde açtı.

Seçilmiş'le konuşup konuşmadığını bilmiyordum. Kalbi benimki kadar hızlı atan ya da ilkel enerjinin ağırlığı yüzünden benden başka başını dik tutmakta zorlanan var mıydı bilmiyordum. Kolis olanca boyuyla yeniden doğrulup iç organlarımı titreten bir sesle konuşunca benim gibi midesi bulanmaya başlayan var mıydı? "Sen, Seçilmiş, yükselmeye layık bulundun."

Tapınaktaki herkes elini yere vurmaya başladı. Güneş Tapınağı'nın önündekileri ve Carsodonia'daki tüm sokakları dolduran kalabalıktan gök gürültüsünü andıran bir uğultu yükseliyordu. Ama ben ürktüğüm için elimi hareket ettiremiyordum. *Layık.* Kelime içimi burkarken İlkel seyircilere döndü. Göğsüm tıkandı, tapınak yüzlerce alkışın gücüyle sarsıldı. İlkel'in yüzü...

O kadar parlaktı ki hatlarını seçebilecek kadar bakamıyordunuz. Yavaşça sıraları ve arkadaki cumbaları gözden geçirdi. Gözleri belli bir noktada durdu, aynı anda kalbim de durmuş, gözlerim sulanıp yanmaya başlamıştı. Tüylerim diken diken oldu, aldığım nefes boğazıma takılıp kaldı.

Hayat İlkeli doğruca içinde diz çöktüğüm girintiye bakıyordu, gözlerimi daha fazla açık tutamadım. Aşağı indirdiğim kirpiklerim yaşlarla ıslanmıştı ama bakışlarını hâlâ hissedebiliyordum, güneş kadar yakıcı, göğsümü sızlatan yeteneğim kadar sıcak bakışlarını.

Ayin günü karanlık çökerken çenem yine hafif hafif ağrımaya başladı. Önceki gibi değildi ama yine de rahatsız ediyordu. İlkel Bahçeleri'nde amaçsızca dolaşıyordum, büyük salon soylularla ve Ayin'i kutlayan diğerleriyle tıka basa dolu olduğu halde canım Wayfair'den çıkmak istemiyordu. Annemden kaçmayı başarmıştım ama konuklar gittikten sonra bunu yapmak daha da zor olacaktı. O zaman beni çağıracağına emindim.

İçimi çektim, aklıma yine Güneş Tapınağı ve Hayat İlkeli geldi. Bahçelerin girişindeki gece açan güllerin önünde durdum, sırtımdan bir ürperti geçti. Güller fıskiyenin geniş havuzuna kadar uzanıyordu. Kolis'in aslında bana bakmadığını, bana öyle gelmiş olduğunu düşündüm. Diz çöktüğüm yer kalabalıktı ama aklıma yeteneğim ve kaynağı geldi. İlkel'den geliyor olsa gerekti.

Keskin bir ıslık sesi duyunca başımı limana doğru çevirdim. Stroud Denizi'nin üstünde gökyüzüne doğru yükselen beyaz kıvılcımları gördüm. Bir havai fişek sesi daha yankılandı, gökyüzüne bu kez göz kamaştıcı kırmızı kıvılcımlar saçıldı.

Havai fişeklere bakmak için İlkel Bahçeleri'nden çıkıp üstü kapalı geçide girdim. Kayalıklardan izlemek harika olurdu. Belki sonra da göle giderdim. Ash'i gördüğüm geceden beri göle gitmemiştim. Nedeninin gölün artık eskisi gibi...

"*Sera*" diye fısıldadı biri.

Durup sola doğru döndüm. "Ezra? Burada ne işin var, senin şeyde olman?.." Geçidin loş ışığında üvey kız kardeşimin yüzüne dikkatle bakınca sözüm yarıda kaldı. Beti benzi atmıştı ve...

Korsajındaki koyu kırmızı lekeleri görünce yüreğim ağzıma geldi. Elbisesinin yeşilinde de kahverengimsi kırmızı lekeler vardı. "Bir yerine bir şey mi oldu? Biri sana bir şey mi yaptı?" İçimdeki her şey taş kesmişti, bomboş hissediyordum. Ona dokunmaya cüret eden herkese dehşet verici şeyler yapabilirdim. "Söyle de hesabını sorayım."

Ezra gözünü bile kırpmadı. "Ben iyiyim. Yaralı falan değilim. Kan bana ait değil ama... yardımına ihtiyacım var."

İçim biraz ferahlamıştı, gözlerimi yüzüne diktim. "Kimin kanı öyleyse?" diye sordum gaz lambalarının yumuşak ışığında dikkatle yüzüne bakarak. Gözlerimi kıstım. "Bir cesedi gömmek için mi yardım istiyorsun?"

"Yüce tanrılar, umarım şaka yapıyorsundur."

Yapmıyordum.

"Gerçi ceset gömmek için yardıma ihtiyacım olsaydı kesin sana gelirdim" dedi. "Bu işte hayli uzmanlaştığını düşünüyorum, ayrıca bu sırrı mezara götüreceğine de şüphem yok."

Bu pek de gurur duyulacak bir meziyet gibi gelmiyordu. Ama doğru söylüyordu.

"Ama konunun bununla ilgisi yok. Gerçekten yardımına ihtiyacım var Sera. Başka çarem yok." Ellerini kavuşturdu. "Korkunç bir şey oldu ve yardım edebilecek tek kişi sensin."

Tamamen başka bir nedenden midem yeniden bulanmaya başlarken geçide bir göz attım. Boştu. Şimdilik. "Ezra..."

"Mari. Onu hatırlıyorsun, değil mi? O..."

"Evet, *hâlâ* arkadaşın olan çocukluk arkadaşını ve bugün tapınakta gördüğüm kızı hatırlıyorum" diye sözünü kestim, bir taraftan da Ezra kafasına darbe aldı da yalan mı söylüyor diye düşünüyordum. "Ne olmuş ona?"

"Bir çocuğun daha yardımımıza ihtiyacı vardı. Tehlikeli bir durumla karşılaşmayı beklemiyorduk. Kız Three Stones yakınındaki sokaklarda yaşıyormuş, orayı biliyor musun?"

"Evet." Dikkatle gözlerine baktım. Sözünü ettiği meyhane Lower Town'daydı. "Neler oldu?"

"Çok karışık. Kızı oradan alıp getirecektik, herkes Ayin'i kutladığı için bu akşam bizim için büyük fırsattı. Niyetimiz buydu." Ezra kısık sesle konuşurken yürümeye başladı, bana da onu takip etmekten başka seçenek kalmadı. Beni geçitten çıkarıp bakımlı bahçeden geçirdikten sonra ahırlara doğru götürürken denizin üstünde patlayan havai fişeğin ışığı yüzünü maviye boyadı. "Kızı

hemen bulduk. Bakımsız bir haldeydi, üstü başı pislik içindeydi" diye lafı uzattıkça uzattı, kan bağımız olmadığı halde ikimizin de sinirlerimiz gerginken lafı uzatmak gibi bir âdeti vardı. "Ve çok korkmuştu Sera."

"Ne olmuş peki?" diye sordum bir kez daha.

"Bilmiyorum. Her şey bir anda olup bitmiş" dedi köşeyi dönerken, şimdi çok sayıda gaz lambasıyla aydınlatılmış ahırlar görünmüştü. Gözüme hemen Ezra'nın bu tür işlerde kullandığı armasız araba ilişti. Ahırların biraz uzağına park edilmişti, büyük kısmı iç duvarın gölgesinde kalıyordu. Sıcağa rağmen tüylerim diken diken oldu.

Adımlarımı yavaşlattım ama Ezra daha hızlı yürümeye başladı. "Barda birkaç adam arasında bir tartışma başlamış, sonra da dışarı taşmış. Biri içki kupasını fırlatınca küçük kız korkmuş. Kaldığı yere... yaşadığı ara sokağa kaçmış ve..." Sessiz arabaya yaklaşırken Ezra'nın soluğu kesilir gibi oldu. Duvarın ötesinde beyaz korlar gökyüzünü aydınlatırken elini kapıya uzattı.

Kaçmaya dair tüm düşüncelerim birden yok oldu. Ezra kapıyı açınca arabadan bir gaz lambasının loş ışığı döküldü. "Adamlar dışarıda dövüşmeye başlamış, Mari de kızın peşinden koşarken kavganın ortasında kalmış. Galiba adamlar onu erkek sanmış. Pelerininin başlığı yüzünden olsa gerek." Ezra arabaya binip kapıyı benim için tuttu. "Yumruk yiyince düşüp kafasını binalardan birine ya da yere çarpmış. Bilmiyorum ama..."

İlk gördüğüm şey dizlerden bükülmüş siyah pantolonlu ince bacaklar ve bir kucakta gevşekçe duran ellerdi. Sonra omuzlarına ve yakasına kan bulaşmış kolsuz bir tuniğin altındaki düğmeleri çözük, kırışık bej rengi bluzu gördüm. Başımı kaldırıp Mari'nin yüzüne baktım. Alnının esmer teni kan içindeydi. Simsiyah olduğunu hatırladığım gözleri yarı kapalıydı. Dudaklarını inliyormuş gibi hafifçe aralamıştı.

Ama arabadaki sıraya yaslanarak yana doğru kaykılmış kadının ciğerlerine hava gitmiyordu.

Eğilip kanlı bir bez parçasını alan Ezra'ya baktım. "Ölmüş."

"Biliyorum." Ezra bana baktı. "O galiba..." Yine soluğu tıkanarak nefes almaya çalıştı. "Şifacı görsün diye onu buraya getiriyordum ama... ben seni bulmadan hemen önce öldü. Öleli çok olmadı."

Kaskatı kesildim. "Ezra..."

Gözlerime baktı. "Ölü olarak kalması gerekmiyor Sera."

18. Bölüm

"Küçükken yaptığın şeyi unutmadım" dedi Ezra, göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu. "O çirkin kedin..."

"Adı Butters'tı" diye sözünü kestim. "Çirkin de değildi."

Ezra kaşlarını kaldırdı. "Gölgeler Diyarı'nın derinliklerinden çıkmış gibi görünüyordu."

"Butters'ın hatırasını bu şekilde aşağılamaya gerek yok. O sadece..." Tekir kedi yarısı olmayan kulağı ve yer yer dökülmüş tüyleriyle gözümün önüne geldi. "O sadece farklıydı."

"Farklı ya da değil, zehirlendiği zaman Butters'ı yeniden hayata döndürmüştün. Bir dokunuşunla canlanıvermişti."

"Bir saate varmadan da ölmüştü."

"Ama bu senin suçun değildi" diye hatırlattı Ezra. "İkinci ölümünün bununla ilgisi yoktu."

Gerçekten öyle miydi?

O geceyi düşünmemeye çalıştım, Tavius anneme gidip gördüklerini yetiştirdiğinde olanları. Kraliçe o sevgi dolu aklını hemen kaybedivermişti. Çocuğunuzun ölü bir kediyi canlandırdığını öğrenmek hayli rahatsız ediciydi ama hemen emir verip kediyi yakalatması ve...

Gözlerimi sımsıkı yumduktan sonra tekrar açtım. "Ona yardım edebilirsin" dedi Ezra.

Başımı yavaşça iki yana salladım. Marisol bana hep iyi davranmıştı. İyi biriydi. "Butters bir kediydi..."

"Butters'tan sonra hiç yaptın mı?" dedi Ezra meydan okur gibi. "Bazı zavallı hayvanları hayata döndürdün mü? Yaptığına emi-

nim, o yüzden yalan söyleme. Hayvanlara karşı hep zaafın vardı. Yapmamış olman mümkün değil."

Aklıma kiyou kurdu geldi.

"Bir insanda hiç denedin mi?" diye sordu Ezra.

Kurdun yerini hemen Odetta aldı. Gözlerini açtığında tam da bunu yapmak üzereydim ama o zaman paniğe kapılmıştım. Düşünmeden hareket etmiştim. Şimdi ise düşünüyordum.

"Ezra..." Onu reddetmeyi hiç istemiyordum. Ezra benim kardeşimdi. Aramızda aynı ana babadan, hatta aynı kandan olmanın ötesine geçen bir kardeşlik vardı. Bakire olduğum ve cevap veremediğim zamanlar beni kaç kez Tavius'un iğneli sözlerinden korumuştu. Hepimizin bir araya toplandığı nadir durumlarda –dün akşamki gibi– hissettiğim kadar tuhaf görünmemem için yanımda duran hep Ezra olmuştu. Beni bir şey olarak değil, bir kişilik olarak görmüştü. Ama bir ölüyü diriltmek?

"Bir ölümlüde hiç denemedim" dedim.

"En azından şimdi deneyebilirsin Sera. Lütfen. Denemekten zarar gelmez. İşe yaramazsa anlarım ki... En azından her şeyi denediğimizi bilirim. Ya işe yararsa? Hak edenlerde bu yeteneğini kullanırsın." Dikkatle Marisol'un boynundaki kanı sildi. "Hem işe yararsa nasıl yaralandığını fark etmemesi için her şeyi yapacağım. Gerçeği sadece sen ve ben bileceğiz."

Marisol'a bakınca göğsüme bir ağırlık çöktü. Ölümün gri rengi henüz belirmemişti. Dirilttiğim hayvanların hepsi hayatlarına normal şekilde devam etmiş, yazgı ya da ihtiyarlık canlarını bir kez daha alıncaya dek yaşamışlardı. Ama insanlar farklı olsa gerekti.

"Lütfen" diye yalvardı Ezra, kalbim sıkışmaya başladı. "Lütfen Mari'ye yardım et. Buna dayanamam... Anlamıyorsun." Mari'ye bakarken sesi çatallandı. "Ben onsuz ne yaparım?"

Bir Ezra'ya bir Mari'ye bakarken boğulacak gibiydim. Taşlar yerine oturmaya başlamıştı. İkisi çocukluktan beri çok yakındı. Marisol evlenmemişti, Ezra da taliplerine karşı nezaketten öte bir ilgi göstermemişti. Galiba nedenini şimdi anlıyordum.

"Ona âşık mısın Ezra?" diye fısıldadım.

Üvey kız kardeşim gözlerime baktı ama hiç tereddüt etmedi. "Evet. Onu çok seviyorum."

Aşk.

Birini onun için her şeyi yapacak kadar çok sevmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum. Ben kimseye merak ve şehvetin ötesinde bir şey hissetmemiştim ve tanrılar biliyor ya, daha fazlasını hissetmeyi denemiştim, daha fazlasını istemeye ve kapılmaya. Ama Garden District'te tanıştıklarım için hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

İnsanın içinde böyle bir aşk olması nasıl bir şeydi hiç bilmiyordum. Düşündüğüm kadar hayat veren bir şey miydi, yoksa dehşet verici miydi? Yoksa ikisi birden miydi? Mucize gibi bir şey olduğunu biliyordum. Ve Ezra'nın bunu yitirmesine izin veremeyeceğimi de biliyordum.

Alçak sesle söylenerek öne eğildim. "İşe yarayacak mı hiç bilmiyorum."

"Biliyorum." Ezra gözlerime baktı. "Bunu senden istemezdim ama..."

"Onu seviyorsun ve onun için her şeyi yaparsın." Marisol'un bacakları önünde diz çöktüm, bunu gerçekten yaptığıma inanamıyordum.

"Evet" dedi Ezra boğuk bir sesle.

Elimi Marisol'un eline koydum. Kanı pompalanmadığı için teni şimdiden tuhaf bir his veriyordu. Ama bu hissi görmezden gelerek parmaklarımı Marisol'un parmaklarına geçirdim ve daha önce yaptığım şeyi yaptım. Konsantrasyon ya da teknik gerektirmiyordu. Ellerim ısınarak sızlamaya başladı. Gözlerimi Mari'nin yüzüne kaldırarak canlanmasını *diledim.*

Ama Marisol'da en ufak bir hayat belirtisi yoktu.

Uzanıp diğer elimi yanağına koydum. *Canlan.* Canlanması gerekiyordu. Ezra gibi o da Lasania halkına yardım ediyordu. Mari iyi biriydi. *Canlan.*

Uzakta bir havai fişek daha patlarken bir şey oldu. Dokunuşumla.

Hafif bir çığlık attım. Belki de çığlık atan Ezra'ydı. Tenimin *altından* ve parmaklarımın ucundan çıkan hafif beyaz ışığı görünce ikimiz birden çığlık atmış olabilirdik.

"Butters'ta böyle olduğunu hatırlamıyorum" diye fısıldadı Ezra.

"O-olmamıştı." Gümüşi parıltı titreşerek Marisol'un tenine akarken gözlerimi kocaman açmış izliyordum. Işık... bu ether'di. Yeteneğimi harekete geçiren şey. Benden yayıldığını daha önce hiç görmemiştim.

Ama hâlâ bir şey olmuyordu.

Ezra ve Marisol için duyduğum üzüntü içimi kaplamaya başlarken ellerim soğuyor, parıltı kayboluyordu. "Üzgünüm Ezra ama..."

Marisol'un parmakları avucumun içinde kıpırdadı. Sonra eli titredi. Bütün kolu kasıldı.

"İşe yaradı" dedi Ezra boğuk bir sesle, sonra daha yüksek sesle sordu, "İşe yaradı mı?"

Marisol'un yüzüne baktım. Teni tekrar sıcak bir renge bürünmeye başlamış gibiydi ama lamba ışığında emin olamıyordum. Konuşmaya cesaret edemedim, aklıma terzi geliyordu. Ya Marisol da dirilince onun gibi olursa?

Bunu önceden düşünmeliydim.

Marisol'un göz kapakları titreşirken göğsü hızla şişti, kesik soluklar yerini tüm bedenini sarsan bir öksürüğe bıraktı. O zaman dişlerini gördüm. Tanrılara şükür sivri değillerdi.

İşe yaramıştı.

Yüce tanrılar, gerçekten işe yaramıştı.

Parmaklarını bırakıp geriye kaykılarak ellerime baktım. Ezra Marisol'u omzundan tutarken dengemi kaybedip kıç üstü oturdum.

İşe yaramıştı.

Ter içindeki enseme birden soğuk hava çarpınca başımı kaldırdım. Sırtıma bir ürperti yayıldı. Elimi saçımın altına sokup ensemi tuttum, tenimden başka bir şey hissetmedim.

"Birkaç kez derin nefes alıp ver." Ezra ışıldayan gözlerle bana baktıktan sonra tekrar Marisol'a döndü. "Nasılsın?"

"Sersem gibiyim. Başım at tepmiş gibi ağrıyor." Marisol kaşlarını çatarak Ezra'ya baktı. "Ama onun dışında bir şeyim yok. Kafam biraz karışık ama... kızı aldık mı? O iyi mi?.."

Ezra Marisol'u yanaklarından tutarak öpüp susturdu. Ve bu dostça bir öpücük değildi.

Bu, ilişkilerine dair olası her şüpheyi ortadan kaldırıyordu çünkü bu o kitaplarda okuduğum türden bir öpüşmeydi, Ash'le öpüşmemiz gibi.

Ayrıldıklarında Marisol'un yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "İçimde... son derece akılsızca bir şey yapmışım gibi bir his var."

Ezra boğuk bir kahkaha attı. "Sen mi? Akılsızca bir şey yapacaksın ha? Bu defa değil." Başparmaklarını Marisol'un yanaklarında gezdirdi. "Yumruk yedin. Düşerken kafanı vurdun."

"Gerçekten mi?" Marisol avucunu şakağına dayadı. "Düştüğümü hatırlamıyorum bile." Elini indirdi. "Sera?" Kaşları hafifçe çatıldı. "Burada ne arıyorsun?"

"Ezra öldün sanmış" dedim. "Gömmesine yardım edeyim diye de seni buraya getirmiş."

"Ne?" diye mırıldandı Marisol Ezra'ya bakarak.

Üvey kız kardeşim bir kahkaha attıktan sonra Marisol'un elini avuçlarının arasına alıp ovuşturdu. "Saçmalıyor işte. Seni aile şifacımıza götürürken ona rastladım. Öyle değil mi Sera?"

"Doğru." Titreyen ellerimi bacaklarımın altına soktum. "Ama iyi olduğuna göre gitsem iyi olur."

"Peki." Marisol bana hafifçe gülümsedi. "Beni diri diri gömmediğin için teşekkür ederim."

Ayağa kalkarken gözlerimi kırpıştırdım. "Rica ederim."

"Bu arada, çok güzel görünüyorsun" dedi Marisol bana bakarak. "Gerçekten çok güzelsin. Cüppe. Rengi sana çok yakışmış."

"Teşekkür ederim" diye fısıldadım, üstümü değiştirip bunu giydiğimi unutmuştum. Dönüp arabadan çıkacakken beyaz havai fişekler patladı.

Ezra patlayan ışıkların aydınlığında peşimden geldi. "Hemen dönerim."

"Bir yere gitmeyi planlamıyorum." Marisol arkasına yaslanıp kendine baktı. "Tanrılar, leş gibiyim. Kafamı nereye çarptım ben? Çamura falan mı?"

Yere atlayıp birkaç adım attıktan sonra durdum, cüppenin eteği dizlerime dolandı. Ezra arabadan inip kapıyı kapatırken içimi sıcak ve gergin bir enerji doldurdu.

"İşe yarayacağını sanmıyordum" diye başladım.

Ezra dokunacak kadar yaklaşmışken birden durdu. "Sana sarılmak istiyorum ama kan... cüppeni mahveder." Bu Ezra'dan duymayı hiç beklemediğim bir cümleydi. "Ayrıca gerçekten çok yakışmış." Derin bir nefes aldı. "Teşekkür ederim. Tanrılar aşkına, Sera, teşekkür ederim. Borcumu nasıl öderim bilmiyorum."

"Borcun falan yok, şey, aslında Marisol'un gerçeği asla öğrenmemesini sağlayarak ödeyebilirsin." Marisol bilse ne düşünürdü bilmiyordum. Minnet mi duyardı? Yoksa kafası mı karışırdı? Hatta korkar mıydı? Kızar mıydı?

"Asla öğrenmeyecek" dedi Ezra, bir an konuşmadan durduk. "Farkında değilsin, değil mi?"

"Neyin farkında değilim?"

"Az önce yaptığın şeyin kutsal bir lütuftan farkı olmadığının?" Beni tutup sarsmak ister gibi bir hali vardı. "*Sen* bir lütufsun Sera. Kim ne derse desin, kim neye inanırsa inansın sen bir lütufsun. Hep öyleydin. Bunu bilmen gerek."

Yanaklarımın yandığını hissederek ince cüppenin düğmeleriyle oynamaya başladım. "Ellerim bazen özel şeyler yapıyor. Hepsi bu."

"Ellerin değil. Yeteneğin bile değil ve evet, bu bir yetenek. Yüz karası değil. Sen bir yüz karası değilsin."

Titreyerek derin bir nefes alsam da genzimdeki yanmayı geçiremedim. Düğmelerle oynamaya devam ettim. Ezra'nın dedikleri...

Bu sözlerin benim için önemini anlayabileceğini sanmıyordum.

Bu önemi kabullenebileceğimi de sanmıyordum çünkü o zaman diğer tüm sözlerin canımı ne kadar yaktığını da kabullenmem gerekecekti.

"Sera" diye fısıldadı Ezra.

Boğazımı temizledim. "Marisol'u şifacıya muayene ettirsen iyi olur. Bu gece olmasa da" dedim hemen konuyu değiştirerek. "Yarasının ciddi olması ihtimaline karşı. Bakılsa iyi olur."

"Kesin baktıracağım."

Başımı salladıktan sonra yüzüne baktım. "Baban ya da Kraliçe Marisol'u biliyor mu? İkinizi?"

Ezra güldü. "Kesinlikle hayır. Bilseler nişan bile yapmadan düğünü planlamaya başlarlardı."

Kollarımı çözerken dudağım seğirdi. "Fena mı olurdu? Onu seviyorsun."

"O da... beni seviyor." Başını eğerek yan yan sırıttı. "Ama daha çok yeni. Yani, birbirimizi küçüklüğümüzden beri tanıyoruz ama tüm bu süre boyunca ikimiz de birbirimiz için ne anlama geldiğimizi bilmiyorduk. Ya da farkında değildik. Kraliyetin bu işe karışmasını istemiyorum."

"Anlayabiliyorum." Ensemi ovuşturdum. "Dönsen iyi olur."

"Döneceğim." Bir an duraksadı. "Bizimle gelsene. Temizlenirken odaya yemek de getirtebilirim."

"Teşekkürler ama sanırım birazdan yatacağım." Yutkunurken gırtlağının inip kalktığını gördüm. "Sen Marisol'la gitsen iyi edersin."

Başını salladı, tam dönecekken durdu. Atılıp kollarını bana doladı.

Önce kaskatı kesildim, şoke olmuştum. Bana dokunuyordu. Beni *kucaklıyordu,* birkaç saniye ne yapacağımı bilemedim. Kollarımı kaldırıp tutukça sarılırken duyularım altüst olmuştu. Sarılmak tuhaf ve rahatsız ediciydi... ama sonra *harika* gelmeye başladı.

Ezra bana sıkıca sarıldıktan sonra çekildi. "Seni seviyorum Sera."

Allak bullak bir halde geri çekilişini izlerken beceriksizce gülümsedim. Ezra dönüp arabaya doğru yürürken olduğum yerde kaldım. Arabaya binene kadar nefes almadım.

Güç bela yutkunup gözlerimi bir anlığına kapadım. "Ben de seni seviyorum" diye fısıldadım.

Yavaşça döndüm, sonra bahçede hızlı hızlı yürüyerek üvey kız kardeşimden ve arabadan, birinin bana *sarıldığı* ilk seferden uzaklaştım. Ensemde hissettiğim soğuk öpücükten, tüm sıcaklığın yerini alarak göğsümün ortasına taş gibi yerleşen ve çizgiyi aştığımı söyleyen korkudan uzaklaştım.

Odetta'nın yapma dediği şeyi yapmıştım.

Bir ilkel gibi davranmıştım.

19. Bölüm

İşe yaramıştı.

Yaptığım şeyi bir türlü aklım almıyordu. Bir ölümlüyü *hayata* döndürmüştüm. Yeteneğimin bir ölümlü üzerinde işe yarayacağına hiç inanmamış mıydım, yoksa bunu yapacağıma mı inanmıyordum emin değildim. Ya gümüş rengi ışık? Bu ilk defa oluyordu. Yeteneğimi bir ölümlü üzerinde kullandığım için mi olmuştu? Emin değildim. Yatakta saatlerce yattığım halde düşünmekten uyuyamıyordum, oysa ensemdeki soğuk basınç yok olalı çok olmuştu.

Ezra dışında kimse bilmeyecekti. Marisol gerçeği asla öğrenmeyecekti ve Odetta'nın korktuğu olmayacaktı.

Her şey yolundaydı.

Hiçbir şey değişmemişti. Marisol'un ruhu Gölgeler Diyarı'na girmediği için *O*'nun –Ölüm İlkeli'nin– bilmesine imkân yoktu. Sadece bir kere yapmıştım ve bir daha asla yapmayacaktım, yani bunu düşünmeye son vermem gerekiyordu.

Nihayet uykuya daldığımda gökyüzünün karanlığı yerini şafağın grisine bırakmaya başlamıştı. Daracık yatakta dönüp duruyordum, odam çok sıcak olduğu için ince gecelik kaşındırıyordu, yastık çok düz, sonra da çok kabarıktı. Rüyamda kurtların ve yılanların beni kovaladığını gördüm. Kaç kez seslendiğim halde dönüp bakmayan koyu saçlı bir adamın peşinden koştuğumu gördüm. Ve her uyandığımda Odetta'nın sesini duyduğuma yemin edebilirdim.

Sonunda beni uykumdan tamamen uyandıran neydi bilmiyordum ama gözlerimi açtığımda başım yastıkta değildi ve odaya kız-

gın sabah güneşi vuruyordu. Bunca geç uyanmama şaşarak hızlı hızlı gözlerimi kırpıştırdım. Bu kadar uyumayı planlamamıştım ama sırtüstü dönüp de şakaklarımdaki ağrının dindiğini fark edince rahatladım.

Tavius odamın kapalı duran kapısına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Uzun müddet onu gerçekten görüp görmediğimden emin olamayarak yüzüne baktım. Burada olmasının hiçbir mantıklı açıklaması yoktu. Hem de hiç. Kâbus görüyor olmalıydım.

"Nihayet uyandın" dedi Tavius.

Sersemliğimden sıyrılıp hemen doğruldum. "Odamda ne arıyorsun?"

"Bir nedenimin olması mı gerekiyor? Ben prensim. Nereye istersem gidebilirim" dedi, sonra da çok komik bir şey söylemiş gibi güldü.

Çıplak bacağımı taş zemine indirirken onu dikkatle süzdüm. Saçları taranmamıştı, tıraşsız yüzü kıpkırmızıydı. Pantolonunun üstüne sarkan beyaz gömleği buruş buruştu. Beyaz pantolonu da öyleydi. Hiç yatmamış gibi görünüyordu. Bakışlarımı tekrar yüzüne çevirdim. Gözleri parıldıyordu.

"Sarhoş musun sen?" diye sordum. "O yüzden mi odanın yolunu şaşırdın?"

"Nerede olduğumu gayet iyi biliyorum." Tavius kollarını çözüp yaslandığı kapıdan doğruldu. "Konuşmamız gerek."

Kalan uykum da ânında kaçıverdi. Bakışlarımı bir kez daha üstünde gezdirip silahı var mı diye kontrol ettim. Hiçbir şey göremedim. "Konuşacak bir şeyimiz yok" dedim elimi santim santim yastığın altına doğru kaydırırken, son üç yıldır uyurken hançerimi oraya koyuyordum. "Tabii buraya üç genç muhafızın ölümüne neden olmaktan duyduğun pişmanlığı söylemek için geldiysen başka."

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Neden bahsettiğini hiç bilmiyorum."

"Bana saldıran muhafızlarla bir ilgin yokmuş gibi mi yapacak-

sın yani?" Diğer ayağımı da yere indirerek yatağın başucuna doğru kaydım.

"Ha, onları diyorsun."

"Evet, sahip olmadığın para için hayatlarını tehlikeye atan muhafızları diyorum."

Tavius dudak bükerek güldü. "Seninle ilgili bir şeye tek kuruş harcayacağımı sanıyorsan kendini gözünde fazla büyütüyorsun demektir."

"Hakaret etmeye çalışıyorsan daha iyisini yapmalısın" dedim parmaklarımı yatağın altına sokarak.

"Ben sadece gerçeği söylüyorum kardeşim."

"Bana *kardeşim* deme" diye tısladım. "Bu bir hakaret."

Derin bir nefes aldı, başını geriye atarken burun delikleri genişledi. "Benimle saygılı konuşacaksın."

Sert bir kahkaha attım. "Hayır. Konuşmayacağım. Sadece bu odadan vücudun ve egon tek parça halinde çıkman için sana bir şans tanıyacağım."

Şakağında bir kas seğirdi, kendimi bir öfke patlamasına hazırladım. Tavius tam tersine hafifçe gülünce tedirginliğe kapıldım. "Çok konuşuyorsun kardeşim. İtiraf etmeliyim ki uysal ve yumuşak başlı versiyonunu tercih ederdim."

"Öyle mi?" Yastığın altında parmaklarımı açtım ve... hiçbir şey bulamadım. Telaşla yastığa bir göz attım.

"Ne oldu kardeşim?" dedi Tavius, bakışlarımı hemen ona çevirdim. Elini arkasına götürdü. "Bir şey mi kaybettin?"

Arkasından gölge taşı hançeri çıkarınca gözlerime inanamadım. Göğsüme bir huzursuzluk çöktü. "Onu nasıl aldın?"

"Uyuyordun. Yastığın altından çektiğimi duymadın bile. Böyle bir silahı saklamak için ne berbat bir yer." Sırıttı. "Döşeğin altı çok daha güvenli olurdu."

Ne... ne zamandır odamdaydı? Elimi yastığın altından çekip döşeğin kenarını kavrarken ağzıma safra tadı geliyordu. Tavius'un bunu yapacak kadar sessiz ve sinsice davranmasına imkân yoktu. Demek sandığımdan çok daha derin uyumuştum. Kendimi derin

bir nefes almaya zorladım. Hançerimi almış olabilirdi ama elindeki tek şey buydu. "Ne konuşmak istiyorsun Tavius?" dedim aramızdaki mesafenin iki metre kadar olduğunu kestirerek.

"Bu ne küstahlık" diye fısıldadı, yanakları daha da kızardı. Hançeri birden gardıroba fırlatınca sıçradım. Hançerin beyaz sapı çarpmanın etkisiyle titreşti. Beni gafil avlaması hiç hoşuma gitmemişti. İyice belirginleşen sırıtışından gerçekten nefret ediyordum.

Hançerle yaptığı şeyden gurur duyduğuna bahse girerdim. Her ne kadar düşük bir ihtimalse de kendini korumak için elindeki tek şansı da harcadığının farkına varamayacak kadar kendini beğenmiş bir aptal olduğuna da bahse girerdim. "Odamdan çıksan iyi edersin" dedim ayaklarımı yere basarak.

"Sen de tavırlarını değiştirsen iyi edersin, özellikle de olanlardan sonra."

Ne olmuştu ki?

"Ayin'e katıldığım için mi?" Ayağa kalkınca bacaklarımdaki kaslar gerildi. "Böyle korkunç bir kabahat işlediğim için cezalandırılacak mıyım?"

"Yüzünü gösterme cüretinde bulunarak güzel bir oyun sergiledin. Ama..." Yutkunarak bakışlarını tekrar aşağı indirdi. Gecelik ancak dizlerime geliyordu. Sapıklığı yüzünden dikkati dağılmıştı.

Ve bu ona pahalıya patlayacaktı.

İleri atıldım, Tavius'a değil, hançere. İstediğim değilse de mantıklı seçenek buydu. İçimden bir ses üstüne atılıp Tavius'u yere sermemi söylüyordu ama ona vereceğim zararın on mislini ödeyeceğimi biliyordum. Bu yüzden hançeri seçmiştim, onu tehdit ederek odadan çıkarabileceğimi düşünüyordum.

Ve bu seçim bana pahalıya patladı.

Tavius beklediğimden daha hızlı davrandı. Onu hafife aldığımı ânında anladım. Beni yakalayıp kollarımı iki yandan tuttu. "Hiç sanmıyorum."

Beni tutarak öyle sert döndü ki ayaklarım yerden kesildi. İkimizi birden sertçe ileri itti. Bir tekme savurdum ama boşluğa denk geldi. Tavius tekrar dönerken çıplak yatak odası da son hızla dön-

dü. Beni döşeğin üstüne yüzükoyun bırakmadan hemen önce yatağı görür gibi oldum.

Yatağın yumuşaklığı iyi geldi. Çarpmanın şiddetiyle ciğerlerimdeki hava boşalmış, karnıma bir ağrı saplanmıştı. Dönmeye yeltendim ama Tavius üstüme çıkıp bacaklarımı ve gövdemi bedeninin ağırlığıyla yatağa yapıştırdı, kollarım ikimizin ağırlığının da altında kalmıştı.

Kapana kısılmıştım.

"Eğitimli olabilirsin ama sonuç olarak hâlâ güçsüz bir kadınsın." Beni döşeğe bastırdı. "Sözümü sike sike dinleyeceksin."

Kapana kısılmıştım.

"Kalk üstümden!" diye bağırdım döşeğe doğru.

Dirseğini kafamın arkasına koyarak yüzümü döşeğe bastırdı. Yüzüm çarşafa yapıştığı için zor nefes alıyordum. Panik içimde vahşi bir canavar gibi köpürürken kıvranarak kurtulmaya çalıştım ama fayda etmedi. Çığlık attım ama döşek sesimi hapsedip boğdu. Kalbim deli gibi atıyordu. Doğru düzgün nefes alamıyordum. Kafamı çarşaftan kurtararak yana çevirmeyi başardığım halde nefes alamıyordum. Hâlâ ciğerlerimi havayla dolduramıyordum.

"Artık bana saygılı davranacaksın. Neden biliyor musun?" Bira ve likör kokan ekşi nefesi yanağıma vuruyordu. "Sorsana *kardeşim*. Neden diye sor."

"Neden?" dedim sertçe, dirseği boynumun altına bastırınca omurgama yayılan acı nefesimi kesti. İçimde kükreyen öfke artmakta olan panikle çarpıştı. Nefes alamıyordum, ağırlığına ve onu üstümde hissetmeye dayanamıyordum. Yeniden bağırdım, kolunu başımın arkasına dayayıp yüzümü döşeğe bastırdı. Kalbim göğsümde kıvranıyordu. Yüce tanrılar, onu gebertecektim. Parmaklarımla gözlerini oyacak, sonra da ellerini kesecektim, onu...

Ağzını kulağıma dayadı. "Çünkü ben artık kralım."

Kalbim şaşkınlıkla tekledi.

"Ya" diye soludu saçımı eline dolayarak. Başımı kaldırınca rahatça nefes aldım. "Doğru duydun. Ben kralım."

"Nasıl? Baban..."

"Geceyarısı öldü. Uykusunda." Başımı hızla geriye çekti. Kafatasıma korkunç bir acı saplandı, omurgama bastırırken başımı ve boynumu ters bir açıda tutuyordu. "Şifacılar kalp rahatsızlığından olduğunu söyledi."

Duyduklarıma inanamıyordum. Bu çok saçmaydı. Ya doğru söylüyorsa?.. Ezra nasıldı? Annem nasıldı?

"Bu yüzden tahta geçtim, ayyaşın ve zamparanın teki olduğum halde. Ne diyorsun buna?"

Ne diyecektim ki? "Yazgı espriden anlıyor olmalı" dedim güç bela.

"Aptal kancık." Tükürükleri yanağıma sıçrarken saçımı çekmeye devam ediyordu. Yüce tanrılar, boynumu kıracaktı. "Bunun senin için ne anlama geldiğini anladığını sanmıyorum. Babam istediğini yapmana izin verdi, hem de bizi hayal kırıklığına uğrattığın halde. İnsanlarla nasıl istersen öyle konuşmana müsaade etti. Benimle o şekilde konuşmana. Ama artık bitti."

"Egon bu kadar kırılgan mı?" dedim sertçe.

Tavius yüzümü tekrar döşeğe bastırdı. Boynumdaki ve omurgamdaki ağırlığın kalkmasından duyduğum rahatlama yerini boğucu bir paniğe bıraktı. Yeniden debelenmeye başlayarak bir nebze nefes almayı başardım. "Ama her şey değişecek. Artık seni koruyan olmayacak. Şövalyen de sana yardım edemeyecek."

Kıpırdanmayı kestim. Sözleri paniği delip geçerken karşı koymayı kestim.

Saçımı daha sıkı kavradı. "Sör Holland bu sabah itibarıyla başka göreve tayin edildi. Vodina Adaları'na giden gemiye bindi. İki krallık arasında yapılacak barış anlaşması görüşmelerini şahsen yönetecek."

Boğazım tıkandı. Sör... Sör Holland Vodina'ya mı gönderilmişti? Hem de Vodina lordlarına yapılanlardan sonra... yaptıklarımdan sonra. Bu ölüm cezası demekti. Tabii Tavius doğru söylüyorsa. Sör Holland'ın benimle konuşmadan gideceğine inanmıyordum. Benimle konuşmanın bir yolunu bulurdu. Tabii buna fırsat verilmemişse iş değişirdi. Göğsüme ağır bir yumru oturdu.

"Sör Holland hayatta mı?" diye sordum boğuk bir sesle.

"Şimdilik hayatta olsa gerek" dedi Tavius, ona inanabileceğimden emin değildim. Ama tersini düşünebilir miydim? "Sana gelince. Sanırım keşke ben de onunla Vodina'ya gidebilseydim diyeceksin."

Duygularımı dizginlemeye çalışırken gözlerim yanıyordu. Kral Ernald ölmüştü. Hiçbir zaman çok yakın olmasak da onu kendimi bildim bileli tanıyordum. Ya Ezra? Annem? Sör Holland? Ya Lasania halkı? Bu gerçek olamazdı.

"Ben babam gibi değilim" dedi Tavius. "Annen gibi de değilim. İlkel'in seni almaya geleceğine bir an bile inanmadım. Senin ne aşağılık bir şey olduğunu gördü. Seni reddetti. Krallığı kurtaramayacaksın."

Sözleri tenimi delip geçti. "Sen kurtaracak mısın peki?"

"Evet."

Neredeyse gülecektim. "Nasıl?"

"Yakında göreceksin. Ama önce anlaman gereken bir şey var. Şu anda sana ne istersem yapabilirim. Beni durduracak kimse yok, açık olmak gerekirse seni bunu yapacak kadar önemseyen biri de yok." Başımı yeniden yana eğdi. "Ne oldu, çenen kapanıverdi değil mi?" Bir kahkaha attı. "Evet, tavırlarını gözden geçirmenin vakti geldi."

"Neden? Neden benden nefret ediyorsun?" diye sordum, kendi kendime umurumda olmadığını söylesem de. "En baştan beri böyleydin."

"Neden mi?" Tavius güldü. "O kadar alık mısın?"

Bu kelimenin anlamını bilmesine şaşırdım. "Sanırım."

"Sen Bakire'ydin, yazgında Ölüm İlkeli'ne ait olmak vardı" dedi Tavius. "Bunu beceremedin ama başaramamış olman kim olduğunu değiştirmez, Mierel soyunun son temsilcisi *Prenses* Seraphina."

Şimdi anlamaya başlamış ve büyük bir şaşkınlığa kapılmıştım, kalbim duracak gibi oldu. "Tahtta hak iddia etmemden mi korkuyorsun?"

"Edebilirsin" diye fısıldadı. "Pek inanan olmaz. Kendi annenden bile destek alabileceğini sanmıyorum. Ama inanmaya hazır yeterince kişi çıkacaktır... bir Mierel olduğunu söyleyen herhangi birine inanmaya hazır."

Bunca yıl Tavius'un tahta geçmeye pek gönüllü olmadığını sanmıştım. Bana olan nefretinin tahttaki hakkımdan ileri geldiği bir kez olsun aklımdan geçmemişti. Yanılmıştım, hem de çok yanılmıştım.

"Sana bir şey soracağım kardeşim. Şu anda ne yapmamı istiyorsun?"

Gebermeni.

Acılar içinde kıvranarak can vermeni.

"Üstünden kalkmamı mı istiyorsun?" dedi alaycı bir sesle. "Öyleyse söyle."

Sesimi çıkarmadım.

Parmaklarını saçlarıma geçirip başımı o kadar sertçe çekti ki omurgama bir ağrı saplandı. "Saygılı bir şekilde söyle Sera."

Tüm benliğim isyan etse de ağzımı açmaya çalıştım. Dilimin ucundaki kelimeleri döküverdim. "Kalk üstümden Tavius."

"Hayır. Öyle değil. Biliyorsun."

Ondan nefret ediyordum. Tanrılar, ondan gerçekten nefret ediyordum. "Lütfen."

Hafifçe cık cıkladı, bundan çok hoşlandığı açıktı. " *'Lütfen üstümden kalkar mısın Kral Tavius?'* diyeceksin."

Gözlerimi açıp küçük pencereden giren güneş ışınlarına baktım. "Benim kralım değilsin, hiçbir zaman da olmayacaksın."

Tavius üstümde hareketsiz kaldı, sonra elini gevşetip birden üstümden kalktı. Hemen sırtüstü döndüm, soluk soluğaydım.

Tavius geri çekilirken gülümsedi. "Tanrılar, bu cevabı veresin diye dua ediyordum. Az önce ne yaptın biliyor musun?"

Dik dik yüzüne baktım, çenem ağrıyordu.

"Bir hain gibi konuştun." Gözleri yine alev alev yanmaya başladı, sapından tutarak hançerimi çekip çıkardı. Bir tahta parçası havaya uçtu. Hançeri beline sokup bağırarak tek bir kelime söyledi. *"Muhafızlar."*

Kapı açılınca ayağa fırladım, iki kraliyet muhafızı içeri girdi. Ama korkudan ürpermemin nedeni onlar değildi. Koridorda kalan kişiydi. Bu Pike'tı, Couper'ları bulduğum gün üvey babamın çalışma odasının önündeki muhafız. Beni korkutan elindeki şeydi.

Bir yay.

Tam göğsüme nişan almıştı.

Pike'ın ellerinde kımıldamadan duran okun sivri ucuna bakarken içimdeki her şey yavaşladı.

"Onlara karşı koyarsan ne olacağını biliyorsundur herhalde" dedi Tavius.

Gözlerimi okun sivri ucundan alamıyordum.

Hızlıydım ama bir oktan daha hızlı değildim. Pike'ın hevesli bakışları gerçekten karşı koymamı istediğini anlatıyordu. Tavius'un gülümsemesi de aynı şeyi söylüyordu.

O anda Tavius ne planladıysa, şu an veya daha sonrası için, büyük ihtimalle hayatta kalmamı beklemediğini anladım. Ayrıca yine büyük ihtimalle yalvarmamı, ağlamamı ya da af dilememi istiyordu.

Ona istediğini vermeyecektim. Muhafızlara karşı koymayacaktım. Bunların hiçbirini bana yaptıramazlardı. Sırtımı dikleştirerek derin bir nefes aldım. Onlara *hiçbir şey* vermeyecektim.

İçimdeki her şey yavaşlamıştı ama dışımda hızlanmış gibiydi. İki muhafız eldivenli elleriyle kollarımdan tutup beni odadan çıkardı. Tavius koridorun sonunda bekleyen muhafıza bir şeyler söyledi, çok alçak sesle konuştuğu için ne dediğini duyamadım. Muhafız dönüp koşarak önden gitti, beni giriş katına indirip hizmetçilerin kullandığı koridordan geçirdiler.

Yanından geçtiğimiz kişilerin yüzü bulanıktı. Bize bakıp bakmadıklarını, ne kadarını gördüklerini ya da muhafızlar beni altın süslemeli sütunların arasından geçirip Wayfair'in en büyük salonuna sokarken ne düşündüklerini bilmiyordum. Carsodonia'daki çoğu evden daha uzun sancaklar kubbe biçimindeki cam tavandan yere kadar iniyor, altın rengi kraliyet arması sayısız gaz lambasından ve duvarlardaki mumlardan vuran ışıkla parlıyordu. Sü-

tunlardan oluşan ikinci bir duvar ana salonu çevreleyerek az çok kapalı bir girinti yaratıyordu. Bu sütunlar da altın desenlerle süslenmişti ve bu süslemeler mermer ve kireçtaşından yapılmış zeminde devam edip geniş merdivenlerden aşağıya uzanıyor, sonra da altın damarları gibi kral ve kraliçenin elmas ve sitrinlerle süslenmiş tahtlarının bulunduğu platforma kadar yayılıyordu.

Tahtlar şimdi boştu ama birine beyaz bir örtü örtülmüştü. Örtünün üstüne kralın öldüğünü anlatmak için siyah yapraklar serpiştirilmişti.

Devasa büyüklükteki yuvarlak salon dün geceki kutlamalardan dolayı darmadağındı. Biz içeri girerken düzinelerce hizmetçi olduğu yerde kalmıştı.

"Herkes dışarı" diye bağırdı Tavius. "Derhal çıkın."

Kimse duraksamadı. Kolalı beyaz tunikler ve bluzlardan oluşan bir kargaşa halinde hemen salondan çıkmaya koyuldular. Biriyle göz göze geldim. *Onunla.* Muhafızların pusuya yattığı odadaki genç kızdı bu. Mavi gözleri kocaman açılmıştı, sonra bakışlarını yere indirerek hızla dışarı çıktı.

Tavius geniş adımlarla yürümeye başladı, nereye doğru gittiğine baktım. Hayat İlkeli'nin heykeline doğru gidiyordu. İlkel Kolis'in heykeli nefes kesici detaylarla şekillendirilmişti. Kalın tabanlı caliga'ları ve bacaklarını koruyan zırhlar da dizlerine kadar inen tuniği ve göğsünü kaplayan zincir zırh kadar gerçekçi görünüyordu, hepsi de açık renk mermerden yapılmıştı. Bir elinde mızrak, diğerinde kalkan vardı. Savaşçı. Koruyucu. İlkellerin, tanrıların ve ölümlülerin kralı. Elinin kemikleri ve saçının bukleleri bile şaşırtıcı detaylara sahipti. Ama yüzü dümdüz bir taştan ibaretti.

Yüzün olmayışı hep sinirlerimi bozardı, tıpkı Ölüm İlkeli'nin nadir tasvirlerini gördüğüm zaman olduğu gibi.

Tavius başını kaldırıp heykele baktı. "Bu iş görür." Bana döndü, dudaklarında o sırıtış vardı. "Bence senin için son derece uygun bir yer."

Nefes al. Kraliyet muhafızları beni basamaklardan indirirken Tavius'un ne planladığına, cezamın ne olacağına dair en ufak

bir fikrim yoktu. Ayaklarım dökülmüş içkilerden ıslanmıştı. *Nefesini tut.* Beyaz yapraklar ayaklarımın altında eziliyordu. Bacaklarımda baş gösteren titremeyi bastırmaya çalışırken başımı kaldırıp Kolis'in bomboş yüzüne baktım. Arkamdan salona girenlerin ayak seslerini duyunca kaslarımı kilitlenmeye zorladım. *Nefes ver.*

"Ah, mükemmel zamanlama." Tavius ellerini kavuşturdu. "Onu bağlayıp diz çöktürün."

Nefes al. Okun ucunun sırtıma battığını hissettim. Kaskatı kesilerek İlkel Kral'ın ayakları dibine diz çöktüm. Kraliyet muhafızları ellerimi bileklerimden bağladı, odamın bulunduğu koridorun ucunda bekleyen muhafız ansızın yanımda biterek bir ipin ucunu bileklerime bağladı. İpi sertçe çekip heykelin koluna dolayarak kollarımı başımın üstüne kalkmaya zorlarken hiç tepki göstermedim. *Nefesini tut.* Muhafız geri çekilirken ciğerlerim yanıyordu. Yeterince nefes alamıyordum. Verdiğim nefes de çok zayıftı. *Neler oluyordu? Bu yaptıkları?..* Tavius görüş alanımdan çıktı. Ne yaptığını görmek için başımı yana çevirdim.

Hava hafif bir ıslıkla çatırdayınca her yerim buz kesti. Hayır. Hayır, bunu yapamazdı. Kalbim deli gibi atarken iplere asılmaya başladım, midem bulanıyordu. Bu sesi tanıyordum. Onu üstünden attığı için atını kırbaçladığı gece ahıra girdiğimde bu sesi duymuştum. Bu mümkün değildi.

"Bana hep vahşi bir atı hatırlatmışsındır. Fazla inatçı. Fazla huysuz. Bütün kusurlarına rağmen fazla gururlu" dedi Tavius yaklaşarak. Deri kamçıyı avucuna sürttüğünü duydum. "Bir atı yola getirmenin tek bir yolu vardır. Bir güzel benzetmen gerekir." Yanıma diz çöktü. Gözlerinde sıcaklıktan eser yoktu. İnsani hiçbir şey yoktu. "Tıpkı bütün krallığı hayal kırıklığına uğrattığın gece benzetilmen gerektiği gibi. Ama bugün dersini alacaksın."

Dik dik yüzüne baktım, kalp atışlarım yavaşladı. Orada değildim. Dizlerimin altındaki soğuk karoları da bileklerimi sıkan ipi de hissetmiyordum. Peçemi takmıştım. Kendime çekiliyordum ama hiçliğe dönüşmüyordum. Boş bir kabuk değildim. Tuval boş

değildi. İçimde karanlık ve korkunç bir şey kıvılcımlandı, hızla vurulan bir çakmaktaşının kıvılcım çakması gibi. Göğsümün tam ortasında korkunç bir ateş baş gösterdi. Bedenime yayılıp tüm boşluklara dolmaya başladı. Kanım uğulduyor, göğsümün ortası zonkluyordu. Ateş tüm bedenimde yanarken genzime gölge ve ölüm tadı geliyordu. Hafifçe gülümseyerek başımı kaldırıp Tavius'un gözlerine baktım.

Kelimelerin, duman dolu cümlelerin dudaklarımdan döküldüğünü duydum. "Seni geberteceğim." Sesimi tanıyamıyordum. "Ellerini keseceğim, sonra kalbini göğsünden söküp yakacağım. Yanışını izleyeceğim."

Tavius'un gözbebekleri büyüdü. "Seni... seni aptal fahişe."

Bir kahkaha attım. Kahkahanın nereden geldiğini bile anlamamıştım ama kadim ve sonsuz bir kahkahaydı. Bana ait değildi. Sanırım Tavius duymuştu. Bir an gözlerindeki korkuyu gördüğüme yemin edebilirdim. Şüpheyi. Sadece bir an, sonra dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Hiçbir şey yapamazsın kardeşim. Seninle işim bittiğinde adını bile söyleyebileceğini sanmıyorum. Burnun sürtülmüş olacak. Bana saygı göstereceksin."

"Asla" diye fısıldadım, sonra başımı çevirip gözlerimi mızrağı tutan taş ele diktim.

Saniyeler akıp giderken Tavius yanımda diz çökmüş vaziyette bekliyor, göğsü hızla inip kalkıyordu. İçimde ateşten başka hiçbir şeyin olmadığı uzaklardaki o yerde kaldım, korkuya, dehşete, herhangi bir şeye yer yoktu. Tavius ayağa kalkarken vaat edilmiş intikamın öpücüğünden başka bir şey hissetmiyordum. Tavius arkama geçince başımı yukarı kaldırdım. Örgümü omzumun üstünden öne fırlatıp sırtımı açarken kımıldamadım. Hava tekrar çatırdarken gözümü bile kırpmadım.

Birden sırtımda şaklayan acı omuzlarımdan belime doğru indi. Dudaklarımdan kesik bir nefes döküldü. Büyük salondaki tek ses buydu. Kraliyet muhafızları çıt çıkarmıyordu. Tavius bile konuşmuyordu. Acımı bastırarak nefes almaya çalıştım.

Kırbacın ıslığını duydum. Kendimi hazırladım ama hazır olmak mümkün değildi. Gelmekte olanı hafifletecek bir nefes egzersizi yoktu. Korkunç acıyı hissedince öne doğru yıkıldım, sonra da ipin izin verdiği yere kadar geriye kaykıldım. Kendime bununla başa çıkabileceğimi söylerken titriyordum. Tavius derilerimi kaldıracak kadar güçlü değildi.

Güçsüz olan oydu.

Hafifçe doğrulunca gecelik kollarımdan aşağı kaydı. Sözümü mümkün olduğunca çabuk yerine getirecektim. Ellerini kesecek, o kırbacı ağzına sokacaktım. Kalbini sökecek, sonra da yanmasını izleyecektim.

"Bak sen." Tavius'un sesi boğuk çıkıyordu. Kırbacı karolara indirince tüm bedenim irkildi. Tavius bir kahkaha attı. "Hâlâ küstahlık ediyorsun ana hepsi numara. Korkuyorsun. Güçsüzsün. Durmamı ister misin? Ne diyeceğini biliyorsun."

Başımı yana çevirince yüzüme dökülen saçların arasından Tavius'u gördüm. Arkamda duruyordu. "Tavius" dedim dişlerimin arasından. *"Lütfen... siktir git."*

Birinin sertçe içini çektiğini duydum, kraliyet muhafızlarından biriydi. Ayak sesleri duydum ama Tavius bir kahkaha daha atarak bana küfretti. Kırbacı kaldırdığını görünce gözlerimi yumdum.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun Tavius?" Büyük salonda birden annemin sesi çınladı. Gözlerimi açınca ikisinin de yas beyazlarına bürünmüş olduğunu gördüm. Annemin soluğu kesilir gibi oldu. "Yüce tanrılar..."

"Sen aklını mı kaçırdın?" Ezra. Bu oydu. Annemin yanında durduğunu görünce sırtımın acısı hafiflemişti. "Tanrılar aşkına, senin neyin var?"

"Öncelikle, ikiniz de benimle bu şekilde konuşamazsınız. Ama son birkaç saatin yarattığı şoku göz önüne alarak bunu mesele etmeyeceğim" dedi Tavius sakin bir sesle, gördüğü tepkiden hiç de etkilenmemişti. "Ne yaptığıma gelince, yapılması gerekeni yapıyorum..." Yana doğru sendelerken gözlerini kocaman açarak yere baktı. "Bu da ne?.."

Ezra basamaklarda kalakalmıştı. Kraliyet muhafızları büyük salonun kapılarından morlarla sarılardan ibaret bir bulanıklık halinde içeri doluşurken altımdaki yapraklar titremeye, yer *sarsılmaya* başladı. Zeminde beliren ince çatlaklar Kolis'in ayaklarındaki caliga'lara doğru yayıldı. Minik yarıkların taş bacaklardan yukarı çıkışını izledim. Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. Bu da neydi böyle?

Büyük salon korkunç bir gök gürültüsüyle sarsıldı. Biri çığlık attı. Tepsilerde ve masalarda bırakılmış zarif kadehler kırılarak havaya saçıldı. Sandalyeler devrildi. Masalar parçalandı. Çatlaklar sütunlardan yukarı çıkıp tavanın cam kubbesine yayılırken kolonlardan ve duvarlardan sıvalar dökülüyordu.

İçeride buz gibi bir rüzgâr esti ve hava... hava elekrikle yüklendi. Yerdeki çatlaklardan sisler yükselmeye başlayınca tüylerim diken diken oldu.

Ether.

Aramızda zemin titreşmeye başlayınca Tavius bir adım geri çekildi. Hava çatırdayıp tıslad, fışkıran gümüşi-beyaz kıvılcımlar girdaplar çizerek dönmeye ve tıpkı kırbaç gibi yeri kamçılamaya başladı. Sonra yer yarılıverdi.

Yarıktan fışkıran gümüş ışıltılı karanlık yere saçıldıktan sonra kapkara bir girdap halinde yükselmeye başladı. Nabız gibi atan girdabın içinde uzun bir şekil belirdi, kalın filizler havada kıvrıldıktan sonra yere yayılarak birbiri ardına kapkara sütunlar oluşturup salondaki diğer kişileri gizledi. Çalkalanan gölgelerden oluşan her sütunda bir şekil belirdi. Gölgeler –salonu dolduran bütün gölgeler– birden *O*'na doğru çekildi.

Güneş ışığını engelleyen devasa kanatlar halinde yükselirken nabız gibi atan koyu karanlığın içindeki yüzünü görmesem de orada kimin durduğunu biliyordum.

Ölüm nihayet dönmüştü.

20. Bölüm

Her iki diyarda da bu diyarları parçalayıp geçecek kadar güçlü olan sadece on varlık vardı.

Bir ilkel.

Ama gölgeler deli gibi dönmeyi bırakıp kanat şekli belli belirsiz bir hattan ibaret hale gelince tam ortada kimin durduğunu gördüm ve buna bir anlam veremedim.

Çünkü bu oydu. Gölgeler Diyarı'ndan gelen tanrı.

Ash.

Ash omzunun üstünden bana baktı, yüzünün çarpıcı hatlarına zalimce bir ifade hâkimdi. Gözlerimi yüzüne diktim, kalbim deli gibi atıyordu. Teni... incelmişti, şimdi gümüşi-beyaz bir parıltıya dönüşüyordu. Soluğum kesildi.

Ah tanrılar...

İrislerindeki gümüş rengi gözlerine yayılarak parlamaya başladı. Gözlerinden güç fışkırıyordu, tek bir parmağını kaldırarak bütün diyarları ortaya serebilecek bir güç. Yanaklarında beliren ağ halindeki damarlar boynuna ve kollarına uzandı, sağ pazusundaki gümüş bantın altından geçerek derisinin altında toplanan gölge girdapları boyunca yayıldı. Ash parlak bir yıldız gibiydi... ölümlü formuna girmiş kapkara bir gökyüzü gibiydi. Ve bu formda son derece yakışıklıydı, muhteşemdi.

Kapıldığım hayret beni doğruca inkâra yöneltti çünkü bu mümkün değildi.

Başından beri *o* olamazdı.

"Sen... sen kimsin?" dedi Tavius boğuk bir sesle.

Ash'in başı yavaşça üvey abimin durduğu yere döndü. "Bana Küle Çeviren derler" dedi, içime bir ürperti yayıldı. Adını söylediğinde *bir şeyin kısaltılmışı mı* diye sormuştum. *Pek çok şeyin kısaltılmışı.* "Ben Seçilmiş Olan'ım. Ruhların Gardiyanı, Olağan Kişiler ve Sonlar Tanrısı." Sesi büyük salonda yankılanınca içeriye bir sessizlik çöktü. Zar zor nefes alabiliyordum. "Ben Nyktos'um, Gölgeler Diyarı'nın hükümdarı, Ölüm İlkeli."

Tavius'un elindeki kırbaç çatlamış mermer karolara düştü.

İlk harekete geçen Ezra ve annemdi, diz çöküp ellerini kalplerine götürdüler. Peşlerinden salona girmiş olan kraliyet muhafızları da hemen aynını yaptı. Tavius ve diğer muhafızlar ise benim gibi donup kalmıştı.

Nyktos sağ tarafına, bana gölge taşı hançeri veren tanrı olduğunu hatırladığım kişiye baktı. Ector başını salladıktan sonra bana döndü.

İlkel başını tekrar karşısında duranlara çevirirken Ector gelip yanımda diz çöktü. Koyu kehribar rengi gözleri nefret doluydu. "Hayvanlar" diye homurdandı.

"Bu hayvanlara hakaret olur" dedi bir başka ses, başımı kaldırınca İlkel'in sağında duran tanrıyı gördüm. Sırtıma bakarken esmer çenesini sıkmıştı. "Kan yok."

"Derimi parçalamadı" diye fısıldadığımı duydum. "Kırbaç kullanmakta fazla yetenekli değil."

Tanrının parlak oniks rengi gözleri gözlerime dikildi. Belli belirsiz görünen gözbebeklerinin arkasında ether parıldarken yavaşça sırıttı. "Yetenekli olmadığı ortada."

"Saion?" Ector dikkatle omzuma dokundu. "İpleri çözebilir misin?"

"Memnuniyetle." Tanrı parmaklarıyla ipi kavradı. İp Saion'un elinin altında erimeye başladı. Bileklerimin etrafında hafif bir elektrik akımı dans etti, sonra ip kopup kül halinde yere düştü. Öne yıkılacak gibi oldum ama Ector beni tuttu.

İki yanıma düşen kollarım yeniden kan yürüyünce karıncalanmaya başladı. "Bu... bu gerçek mi?"

"Maalesef" diye homurdandı Ector.

Elleri diğer tanrının ellerinin yerini alırken Saion hafifçe güldü. "Maalesef mi?" Beni tutup oturttu ama ellerini çekmedi, tenimden yine bir elektrik akımı geçti. "Birazdan günlük eğlence dozumu alacağım."

Ector içini çekerek kalktı. "Sende kesin bir sorun var."

"Hepimizde bir sorun var."

"Bu işin sonu iyi olmayacak."

"Ne zaman oldu ki?" dedi Saion.

"Kim?" diye hırladı İlkel, başımı tekrar durduğu yere çevirdim. Bedeninden öfke yayılıyordu, böyle konuştuğunu hiç duymamıştım. "Kimin başının altından çıktı bu?"

"Onların" dedi yumuşak, titrek bir ses, beni saldırıya uğradığım odaya çeken aynı korku dolu ses.

Kapının yanında diz çökmüş duruyordu, başını kaldırmamıştı bile. "Onları koridorda onun yanında gördüm Majesteleri. Üçü Prens'in yanındaydı, dördüncüsü de yanlarına geldi ve..." Kafasını iki yana salladı. "Hemen Kraliçe hazretlerini çağırmaya gittim."

İlkel başını Pike'ın yanında üç muhafızla birlikte durduğu yere çevirdi, yay hâlâ Pike'ın elindeydi. Muhafızlardan biri titreyen bir sesle konuşmaya başladı. "Onu sadece korkutacak sandım. Böyle olacağını bilseydim..."

İlkel tekrar adama döndü, tüm yaptığı buydu. Ona *baktı*. Muhafızın kendini savunmak için söyleyecekleri boğuk bir nefesle son buldu. Öne doğru sendeledi, yüzündeki kan hızla çekildi. Başını geriye atarak bağırmak ister gibi ağzını açtı. Adamın bal mumuna dönen yüzünde minik çatlaklar belirince irkildim, yanaklarında açılan derin kansız yarıklar boğazına, sonra da ellerine yayıldı.

Kraliyet muhafızı hassas bir cam gibi kırılıp parçalanıverdi, küle dönüştükten sonra da... yok oldu. Geriye hiçbir şey kalmamıştı, ne üstündeki giysilerden ne de silahlarından.

Kocaman açılmış gözlerimi İlkel'e çevirdim. Bu... tasavvur edilemez bir güçtü. Dehşet verici ve çarpıcıydı.

"İşte başlıyoruz" diye mırıldandı Ector.

Tanrılar, demek böyle bir güce sahipti. Ve ben onu bıçaklamıştım. Onu ciddi ciddi tehdit etmiştim. Hem de defalarca. Aklıma tuhaf bir düşünce gelmişti ki muhafızlardan biri dönüp kaçmaya yeltendi, daha bir adım atmıştı ki donup kaldı, kolları iki yanında kaskatı kesildi. Bunu yapabiliyorsa İlkel ne demeye kılıç kullanıyordu? Boğazımdan yakışık almayan bir kahkaha yükselirken muhafızın ağzı çığlık atacakmış gibi açıldı. Yerden yükselirken yanaklarında çatlaklar belirdi. Sonra... yavaşça *ufalandı,* başının tepesinden çizmelerine kadar, ardından bir kül yığını halinde yere döküldü.

Ector bir kaşını kaldırarak bana baktı.

"Pardon" diye mırıldandım. Sırtımın önce hafifleyip sonra şiddetlenen acısından kaynaklanmış olmalıydı. Şoktan. *Her şeyden.*

Üçüncü muhafız diz çökerek yalvarmaya başladı. O da parçalanıp yok oldu.

"Kızgın görünüyor" dedi Ector başımın üstünden.

"Ee... son zamanlarda pek sinirli" dedi Saion, yine gülecek gibi oldum. "Bırak eğlensin."

"Ben öyle ölmeyeceğim." Pike –aptal herif– yayı kaldırıp oku fırlattı.

İlkel döndü, o kadar hızlıydı ki hareketini ancak bir bulanıklık şeklinde görmüştüm. Tam göğsüne saplanmak üzereyken oku yakaladı.

"Gerçekten cesurca bir hareket" dedi Saion. "Berbat bir girişim ama cesurca."

"Bana ok mu attın sen? Dalga mı geçiyorsun?" İlkel oku kenara fırlattı. "Hayır, öyle ölmek zorunda değilsin."

"Eyvah eyvah" dedi Ector yine iç geçirerek.

İlkel birden Pike'ın önünde bitiverdi. Hareket ettiğini bile görmemiştim.

Pike'ın kolunu tutup sertçe büktü. Kemik kırıldı. Yay yere düşünce İlkel adamın gırtlağına yapıştı. "Seni öldürmenin birçok yolu var. Binlerce. Hepsini de pek güzel bilirim" dedi. "Seçeneklerin sınırsız. Bazıları acısız. Bazıları çabuk. Ama seninki ikisi de olmayacak."

İlkel başını hızla ileri uzattı. Bir an sivri dişlerini görünce yüreğim ağzıma geldi. Dişlerini Pike'ın boğazına geçirip adamın dehşet dolu kısa çığlığını susturdu. Adamın kafasını sertçe geriye çekip ağzını zorla açtı, ağzındaki kanı Pike'ın ağzına tükürdü. Midem bulanmıştı, bir elimi yere dayadım. İlkel Pike'ı kenara itti. Ölümlü yere yığıldı, parçalanmış boğazını tutarak kıvranmaya başladı. Başımı çeviremiyordum. Adam hareket etmeyi bırakıp kan içindeki elleri boynundan kayınca bile çeviremedim.

Ector başını yana eğdi. "Sen *buna* sinirli mi diyorsun?"

"Ee..." Saion ne diyeceğini bilemedi.

İlkel sonra Tavius'a döndü. "Sen." Sesi buz gibiydi. Başını eğdi, kanlı dudaklarında bir gülümseme belirdi. Tavius'un pantolonunun bacaklarının iç tarafında kalan bölümü koyulaşmıştı. "Korkudan altına işemişsin. Yaptıklarından pişman mısın?"

Tavius hiçbir şey söylemedi. Konuşabileceğini sanmıyordum. Tek yapabildiği hızlı hızlı başını sallamak oldu.

"Bunu eline o kırbacı almadan önce düşünmeliydin" diye hırladı İlkel. "Ve bana ait olana dokunmadan önce."

Bana ait olan?

Boğazımda bir kahkaha daha şekillendi. Şimdi bana sahip mi çıkıyordu?

Etrafımdaki hava dalgalandı. Gözlerimi kırpıştırdım. Geçen süre bu kadardı. Az önce Tavius'un durduğu yer şimdi boştu. Kaşlarımı çattım. Az sonra annem bir çığlık attı. Sırtımın acısını pek hissetmeden döndüm.

İlkel Tavius'u yerden bir metre kadar kaldırarak Kolis'in heykeline yapıştırmış, kırbacı da boynuna dolamıştı. İlkel'in teni şimdi koyu renk değil gümüşiydi, daha inceydi ve gölgeler daha görünür hale gelmişti. "Ne tür bir ölümlü olduğunu sorardım ama adam şeklinde zavallı bir bok yığını olduğun ortada."

Tavius nefes almaya çalışarak parmaklarını boynundaki kırbaca geçirmeye çalışırken yüzü kızarıp morarmaya başladı.

İlkel başını yana eğdi. Diğer elini Tavius'un beline uzatıp geri çekti. Elinde bana hediye ettiği hançer duruyordu. "*Bu*" diye hırla-

dı, hançeri göğsünden geçen deri kayışlardan birine takarak, "sana ait değil."

"Hayır! Lütfen! O benim üvey oğlum." Annem koşarken elbisesinin eteğine takılıp tökezledi. "Ona ne oldu anlamadım. Bunu yapacak biri değildir. Lütfen. Sana yalvarıyorum..."

"İstediğin kadar yalvar. Benim için bir önemi yok." İlkel'in sesi boğuk çıkıyordu, gölge kanatlar yukarı süzülüp havayı bir kez daha dalgalandırdı. "Bu diyara ne kadar az önem verdiğini ispatladı."

"Yapma" diye bağırdı annem ellerini uzatarak. Gözlerimi sımsıkı kapadım. Tavius için yalvardığını duymak istemiyordum... "Lütfen."

"O bir canavar. Her zaman da öyleydi." Ezra'nın kararlı sesi salonda yankılanınca gözlerimi açtım. Diz çöktüğü yerden kalkmamıştı. "Babamız da... bunu biliyordu. Bunu herkes biliyor. Dediğin gibi bu topraklara hiç değer vermiyor."

"Ama o geleceğin kralı" dedi annem, Tavius'un gözleri pörtlemiş, şakaklarındaki damarlar dışarı fırlamıştı. "Bir daha asla böyle bir şey yapmayacak. Sana söz veriyorum."

Gözlerimi anneme diktim, göğsüm hızlı hızlı inip kalkıyordu, annem ise Tavius'u bağışlatmak için yalvarmaya devam ediyordu. Korkunç ateş geri dönüp şoku ve şaşkınlığı sildi. Sırtımdaki ve omuzlarımdaki acıyı dindirdi. *Her şeyi* dindirdi. Saion'un elinden kurtulup ayağa kalktım. Şaşırtıcı derecede sağlam basan bacaklarımın üzerinde durdum, bana bakmadığı halde gözlerimi annemden ayırmıyordum.

"Bırak onu" dedim. "Lütfen."

"Canını bağışlamam için yalvaracak mısın yani?" İlkel'in sesi adeta tanınmaz haldeydi. Tavius'un arkasındaki kireçtaşı heykel çatladı. "Sana zarar verdi. Diz çöktürüp kırbaçladı."

"Onu bağışlaman için yalvarmıyorum" dedim, İlkel'e dönerken o zonklayan kızgın sıcaklık göğsüme yayılıyordu.

Uzun bir müddet sonra İlkel bana baktı. Gözleri... Gümüş rengi insanı kör edecek kadar parlaktı, ether filizleri gözbebeklerini

neredeyse gizlemişti. Gözlerinden çıkan ışık çatırdayıp cızırdadı. Hava elektrikle yüklendi, büyük salonun tüm girintilerinden ve gölgelerinden çekilen karanlık arkasında –dört bir yanında– toplanmaya başladı. Teninin *altında* da gölgeler kımıldıyordu.

"Nasıl istersen *liessa*." İlkel üvey abimi bıraktı. Tavius dizlerinin üstüne düştükten sonra yan tarafa doğru yıkıldı, hırıldayarak boynundaki kırbacı çekip bir kenara fırlattı. Kırbaç yaprakların ve çatlak zeminin üstünde kayarak tam önümde durdu.

Gözlerimi kırbaca çevirdim. "Teşekkür ederim."

"Bana bunun için teşekkür etme" dedi sert bir sesle. Gölgeler İlkel'in tenine çekilince salonun gizli köşeleri ortaya çıktı. En son gözlerindeki parlak ışık söndü. Gözlerime baktı. "Bunun iz bırakmasına izin verme." Sonra Tavius'a dönüp yanında diz çöktü. "Benim elimden ölmeyeceksin ama istediğimi yapmak için ruhuna sonsuza dek sahip olacağım. Ve aklımda bir sürü fikir var." Tavius'un yanağına hafifçe vurarak göz kırptı. "Bunu sabırsızlıkla bekleyeceğim. İkimiz için de."

Saion hafifçe güldü. "Çok da merhametlidir"

"Teşekkür ederim" diye fısıldadı annem. "Çok teşekkür..."

"Kes sesini" diye hırladı Nyktos, Tavius'un titreyen bedeninin üstünden geçerek.

Annem hemen sustu, başımı ona çevirdim. Sonunda, *sonunda* bana baktı. Kocaman açılmış gözleri kıpkırmızıydı ve şişmişti, *hiçbir şey* hissetmeden İlkel'e döndüm. İlkel kolunu yana kaydırınca belindeki kılıcın kabzası göründü, O esnada Tavius kalkıp Kolis heykeline yaslanmıştı. Yüzündeki kızarıklık geçmişti, başını yana eğdi. Kırbacın boğazında bıraktığı iz açıkça görülüyordu.

İlkel'in kılıcını kabzasından kavrayarak çektim. Ector yana çekildi. Gölge taşı alışık olduğumdan daha ağırdı ama üvey abime dönerken ellerimdeki bu ağırlık hoşuma gitmişti. Tavius başını kaldırıp bana baktı.

"Sana ne söz vermiştim?" dedim.

Sulanmış gözleri kocaman açıldı. Kendini koruyabilirmiş gibi kollarını yukarı kaldırdı.

Gölge taşı kılıcı havaya kaldırıp sağ koluna indirdim. Kılıç kolunu kolayca yarıp etlerin ve kemiklerin içinden geçti. Tavius şimdiye dek bir ölümlüden hiç duymadığım bir sesle uluyarak çırpınmaya başladı, kolundan kan fışkırıyordu. Biri çığlık attı. Herhalde annemdi, kılıcı sol koluna, omzunun hemen altına indirdim. Tavius'un çığlıkları cam tavanı çınlattı.

Kılıcı Tavius'un göğsünün sağ tarafına saplayarak onu Hayat İlkeli'nin heykeline mıhladım. Tavius çırpınırken kocaman açılmış gözleri deli gibi dönüyor, geceliğimin her yerine kanlar sıçrıyordu. Yanına gittim.

"Sanırım bu yeterli" dedi İlkel.

"Hayır, değil." Kırbacı yerden alıp Tavius'un kana ve tere batmış saçlarını kavradım. Başını sertçe geriye yatırdım. Yuvalarından uğramış panik dolu gözler gözlerime dikildi, kırbacın sapını ağzına sokup mümkün olduğu kadar sertçe bastırdım.

"Tamam." Saion boğazını temizledi. "İtiraf etmeliyim ki bunu beklemiyordum."

Tavius'un gözlerindeki ışık hızla çekiliverdi. Göğsümdeki ateş cevap verircesine titreşti ama yeteneğim tüm emeğimi boşa çıkarmadan Tavius'un kafasını bıraktım. Kanlı ellerimi geceliğime silerek geri çekildim. Kan şimdi yaralarından sızarak akıyordu.

Kalbini sökmemiş, onu ateşe vermemiştim ama yaptığım şey... iş görürdü ve arkasında iz bırakmazdı.

Bir adım daha gerileyerek salona bakındım. Annem çığlık atmayı kesmişti. Yüzler bulanıklıktan ibaretti, Ezra'ya döndüm. "Tahta geç" dedim boğuk bir sesle, Ezra kaskatı kesildi. "Hak sana geçti."

Ezra başını iki yana salladı. "Tahtı hak eden..."

"Taht senin hakkın" diye sözünü kestim.

Gözleri arkamdaki varlığa, sonra da anneme döndü, annem beyaz eteklerden oluşan bir havuzun ortasına çökmüş, bir elini göğsüne bastırarak bana bakıyordu, ne olduğumu, şekillenmesine yardım ettiği şeyi görüyordu.

Tavius gibi bir canavar, sadece farklı bir türden.

İlkel'e, bu şeye dönüşmeme yardım eden diğer kişiye dönüp bakışlarımı yavaşça yüzüne kaldırdım. İlkel bana baktı, yüzünden ne düşündüğü anlaşılmıyordu, çıplak ayaklarımda Tavius'un yere yayılan soğuk kanını hissettim.

Orada durmuş yüzüne bakarken hiçliğin yerini bir kükreme aldı.

Ölüm İlkeli.

Sözüm ona kocam.

Nyktos.

Krallığımın yavaş ve acı verici yıkımını durdurmanın tek çaresi.

Birden o aşinalık hissi anlam kazandı. Sesini daha önce de duymuştum.

Bir konsorta ihtiyacım yok.

İlkel derin bir iç geçirirken içimde türlü duygular baş göstermeye başladı, akın akın gelerek beni boğan bir sürü duygudan oluşan kocaman bir dalgaya dönüştüler... şaşkınlık, umut, korku ve öfke. Çok fazla öfke.

"*Sen*" dedim çatlak bir sesle.

"Herkesi dışarı çıkarın" diye emretti İlkel. "Herkesi dışarı çıkarın, siz de çıkın."

Tanrılar tereddüt etti. "Emin misin?" dedi Ector.

"Çıkın." İlkel gözlerini benden ayırmıyordu.

Tanrıların uzaklaştığını duydum, hâlâ hayatta olanları dışarı çıkardıklarını duydum, Saion'un sorduğunu duydum, "Viskiniz var mı? Canım viski istedi."

İlkel bana bakmaya devam ederken içimden bir ürperti geçti. Kim olduğumu şimdi mi anlamıştı? Beni gördüğünden beri üç yıl geçmişti. Şimdiye dek pek çok şey değişmişti. Gençliğin yumuşaklığı yüzümden silinmişti. Daha uzun boylu, daha dolgundum, biraz daha sert olsam da tanınmayacak halde değildim. Anlaşılan tüm hayatım onun üzerine kurulmuş olduğu halde *unutulabilmiştim*. Onun yüzünden hayatımın son üç yılı... eh, acı, hayal kırıklığı ve yerine getirilememiş bir görev dışında bir *hiçlikti*.

Tüm benliğimle ona odaklanmıştım, göğsüm hızla inip kalkıyordu.

İlkel başını yine yana eğdi, koyu renk kaşlarını çattı. Kızıl-kahve saçlar yanağına dökülünce... derinlerimde bir şey çatırdayarak açılmaya başladı. Genzime öfkenin tadı geldi, bu öfke öyle şiddetliydi ki boğazım yanmaya başladı.

Tüm kontrolümü kaybettim. Üstüne atılıp yumruğumu doğruca yüzüne savurdum.

Gözleri şaşkınlıkla açıldı ve bu şaşkınlık *neredeyse* pahalıya patlayacaktı. Yana çekilince yumruğum çenesini sıyırdı. Hızla dönerek elini uzattı. Bileğimden yakalayarak beni döndürdü. Büyük salonun sütunları hızla dönerken çıplak ayağım kanda kaydı. Göz açıp kapayıncaya kadar sırtım göğsüne yaslanmış, bir kol belime dolanarak bedenimi ona yapıştırmıştı.

"Beklediğim tepki bu değildi" dedi arkamdan. "Gördüğün üzere."

Boğazımdan hayvani bir ses çıktı, öfke dolu bir hırıltı, serbest kalan kolumu arkaya uzatarak parmaklarımı saçlarına geçirdim. Hiç yakışık almayan bir hareketti ama umurumda değildi.

"Ah, hayır." Diğer bileğimi yakalayıp iki kolumu da belime bastırarak kollarını göğsümün üstünde çaprazladı.

Omuzlarımda hissettiğim tenin itirazına aldırmadan ayağımı kaldırıp hızla aşağı indirdim. Tekmemden kaçmak için bacağını çekerken beni ayaklarım sert zemine değmeyecek kadar havaya kaldırdı.

Sırtımızı heykele ve Tavius'a verecek şekilde döndü. "Bana kızgın gibisin."

"Hadi ya?" Dengesini bozma umuduyla tüm ağırlığımla geriye doğru kaykıldım.

Kımıldamadı bile. "Görüyorum ki başarıya ulaşamayacağını bildiği halde savaşacak birine benzediğini söylerken haklıymışım." Çenesi kafamın üstüne değdi. "Her zaman haklı olmak çok yorucu."

Bir çığlık atarak başımı geriye savurdum. Yüzüne çarpınca kafatasıma bir acı saplandı.

"Kahretsin" diye hırladı, dudaklarım vahşi bir gülümsemeyle aralandı. Beni daha sıkı tutarak başını eğip soğuk yanağını yanağıma bastırdı. Kafamı ânında kendi kafasıyla göğsü arasına kıstırverdi. "Daha bitmedi mi?"

"Hayır" dedim öfkeyle, boş yere parmaklarımı açmaya çalıştım. Hiddetimden, yıllarca eğitim gördüğüm halde beni kolayca etkisiz hale getirdiğini görmekten tenim yanıyor, göğsümdeki ateş harlanıyordu.

"Bence bitti." Soğuk nefesi yanağıma vurdu.

"Ne düşündüğün umurumda değil" dedim kurtulmaya çalışarak ama faydası yoktu ve canım yanmaya başlamıştı. Zerre avantaj kazanamamıştım. İki bacağımı da yukarı çektim ama hiçbir şey olmadı. İlkel bana mısın demiyordu.

İçini çekti. "Aslında yorulana kadar devam edebilirsin."

Ayaklarımı yere basıp bedenini elimden geldiğince sert ittim. Yine kımıldamadı ama gerilmişti.

"Buna bir son vermeni öneririm" dedi, sesi şimdi daha boğuk çıkıyordu. "Hem sırtındaki yaraları daha beter edeceksin hem de bu şekilde davranarak istemediğin bir tepkiyi ateşliyorsun."

Az sonra kanımdaki fırtına sözlerinin mantıklı olduğunu anlamama izin verecek kadar yatıştı ve aklım bir nebze de olsa yerine geldi. *Nefes al.* Beyazlı sarılı sütunlardaki çatlaklara bakarak derin bir nefes aldım. Göğsüm kollarının altında şişti. *Nefesini tut.* Yavaş yavaş kendime geldim. Yanağım onun yanağına temas ettiği için sızlıyordu. Gecelik aramızda bir bariyer oluşturmaktan çok uzaktı. Sırtım ve kalçalarım tenini tenimde hissetmekten karıncalanıyordu. Kollarındaki kıllar aşağı sarkmış korsajın açıkta bıraktığı tenimi gıdıklıyordu. Kalbim düzensiz atışlarla uğuldarken içimde isyan eden duygulara bir anlam veremiyordum. Ten tene temas benim için çok fazlaydı.

Gözlerimi sımsıkı yumdum. *Nefes ver.* Gerçekten Ölüm İlkeli'ne saldırmaya mı kalkmıştım?

Bunu düşünmek istemiyordum. Lasania'nın sözüm ona kralına yaptıklarımdan sonra beni neyin beklediğini düşünemiyordum. Odaklanabildiğim tek şey şu anda onunla, on yıldan uzun süren eğitimin ve hazırlığın tek gayesiyle birlikte olduğumdu. Boğazımdan tuhaf bir kahkaha yükseldi ama kapalı dudaklarıma çarpınca sustu. Çünkü bu büyük salonda ne olmuş olursa olsun, tahta kim geçerse geçsin hâlâ Lasania'ya karşı yerine getirmem gereken bir görevim vardı.

Nyktos'u baştan çıkarmaya çalışmam gerekiyordu, oysa ben önünde insan doğrayıp onu öldürmeye kalkıyordum. Onu kendime âşık edene kadar bunu yapamazdım. Öfkem ve şaşkınlığım yüzünden arada çok önemli bir adımı atlamıştım.

Durumun ciddiyetini kavrayınca öfkem yavaş yavaş son üç yılki seviyesine geri döndü... hatta üç yıldan da fazla olabilirdi.

Nyktos.

Bilinen ama dikkatini çekme ya da gazabına uğrama korkusuyla asla söylenmeyen bir isim. Daima düşünmekten kaçındığım bir isim.

Ama sonunda gelmişti. Son üç yıldır kaç kez görevimi yerine getirmek için böyle bir şansa sahip olmayı dilemiştim? Sayısız kez. Sonunda gelmişti. Beklediğim bu olabilirdi.

Beklediğim şans bu olabilirdi.

Birini göğsünden bıçakladıktan sonra kendime nasıl âşık edeceğimi bilmiyordum.

Ama bu şekilde davranarak istemediğim bir tepkiyi ateşlediğimi söylerken neyi kastettiğini biliyordum. Erkeklerle ne dediğini anlayacak kadar tecrübem olmuştu ve daha önce ona karşı koyduğumda öfkemden fark etmediğim şeyi şimdi hissedebiliyordum. Belimde kalın, sert aletini hissetmiştim. Tahrik olmuştu.

Hâlâ da öyleydi.

Zihnim birden her şeyi geri plana itip buradan başlayabileceğim bilgisine tutundu. Belki hâlâ bir şans vardı, küçük bir şans. Fiziksel yakınlık baştan çıkarmanın sadece bir parçasıydı. Diğer her şey artık neredeyse imkânsız olacaktı, arkadaşlık kurmak, neyi

sevip neyi sevmediğini öğrenerek kendimi istediği şekle sokmak, güvenini, sonra da kalbini kazanmak.

Midem bulandı. Kendimi istediği şekle sokmak. Daha gençken görevimi ve gerektirdiklerini hiç sorgulamamıştım. O zaman gençtim ve krallığımı kurtarmaktan başka bir şey istemiyordum.

Oysa şimdi birinin sevgisini kazanmak için olmadığım birine dönüşmek fikrine takılmıştım. Birini âşık etmek için gereken buysa hiç bana göre değildi.

Ama konu ben değildim. Hiçbir zaman da olmamıştım. Mesele Nate'ler, Ellie'ler ve sefalet çekmeye devam eden diğer herkesti. Bunu unutmamalıydım.

"Nefes almayı unuttun mu?" diye sordu İlkel usulca.

Muhtemelen.

Gözlerimi açarken soluğumu saldım, ciğerlerim yanıyor, gözümün önünde beyaz benekler uçuşuyordu. Düşünmem gerekiyordu. Beni almaya gelmişti. Bunun bir anlamı olsa gerekti.

İlkel arkamda pozisyonunu değiştirdi, bu hafif kımıldanma içime bir ürpertinin yayılmasına neden oldu.

Bana böyle sarılırken düşünebilmem mümkün değildi. "Bırak beni."

"Hiç sanmıyorum."

Ters bir cevap vermemek için kendimi zor tuttum çünkü bu, durumu daha da kötüleştirecekti. "Lütfen?"

Boğuk gülüşünün gümbürtüsünü içimde hissettim. Gözlerim kocaman açıldı. "Lütfen demen seni bırakmak konusunda beni daha da endişelendiriyor."

Ellerim açılıp kapandı. "Sen bir ilkelsin. Sana zarar veremem."

"İlkel olduğum için acıyı hissedemediğimi mi sanıyorsun?" Yanağı yanağıma sürtününce ürperdim. "Öyleyse yanılıyorsun."

Bakışlarımı yere indirdim. "Sana ciddi bir zarar veremem."

"Doğru." Kollarını gevşetmedi. "Ama bu bilginin seni denemekten alıkoyacağına hayatta inanmam."

Alıkoyamazdı. Ama ona tekrar zarar vermeye kalkmamın görevim açısından bana hiç faydası olmazdı. "Bir şey yapmayacağım. Söz veriyorum."

"Bir mağara kedisinin sevmek için uzanan eli tırmalamaması ne kadar mümkünse bu da öyle."

Derin bir nefes aldım, sert kıllarını göğüslerimde hissedince birden irkildim. "Yani benden korkuyor musun?"

"Birazcık."

Boğuk bir kahkaha attım. "Nyktos? Ölüm İlkeli ölümlü bir kızdan mı korkuyor?"

Nefesi çenemi okşadı. "Bir ölümlüyü hafife alacak kadar aptal değilim, kadın olsun olmasın. Özellikle de az önce yaptıklarını gördükten sonra. Ayrıca bana öyle hitap etme."

Kaşlarımı çattım. "Nyktos mu? Adın bu."

"Sana karşı değil."

Bundan gücenmem gerekip gerekmediğini anlayamamıştım ama boş verdim. Ona Ash demek ölüm anlamına gelen ismi kullanmaktan çok daha kolaydı.

Bakışlarımı yerden göğsümde kenetlenmiş kollarına çevirdim. Teni gün ışığında benimkinden birkaç ton daha koyuydu ve kılların altında pürüzsüzdü. "Pulların yok."

"Ne?"

Gözlerimi kapatırken Tavius'un alaycı sözleri hâlâ kulaklarımda çınlıyordu, kontolümü yine kaybetmeye başladığımı, öfkeden farklı bir şeyin açığa çıktığını hissettim. Birden hiddete kapıldım. "Beni reddettin."

Kolları gevşedi.

"Daha da kötüsü kim olduğumu anlamadın, değil mi?" dedim, sesimin boğukluğu rol icabı değildi. Keşke rol yapıyor olsaydım.

Nyktos'un kolları bedenimdem kayarken her yerim karıncalanmaya başladı. Sırtıma ve omuzlarıma sıcak hava çarptı. "Kim olduğunu başından beri biliyordum."

Gözlerimi kocaman açarak ona döndüm. "Öyle mi?"

Cıva rengi gözleri gözlerime dikildi. "O tanrıların peşinden giderken kendini öldürtmemen için durdurduğumda kim olduğunu biliyordum."

Demek biliyordu ve hiçbir şey söylememişti. Biliyordu ve öfke-

me şaşırmış gibi yapmıştı.

"Kim olduğumu biliyordun ve hiçbir şey söylemedin ha? O cesedi bulduğumuz gece biliyordun ve tek kelime etmedin, öyle mi? Gölde geçirdiğimiz gece de?" Her yerimi bir titreme kaplamıştı. "Biliyordun ve bana Ash'in neyin kısaltması olduğunu söylemedin."

Hâlâ heykele mıhlanmış halde duran cesede bakarak altdudağını ısırdı. "İçimden bir ses bu soruya dürüstçe cevap verirsem sözünden döneceğini söylüyor."

"Zaten dönmek üzereyim" dedim kendimi tutamayarak. Sesimi alçaltarak ona doğru yürüdüm. "Bir anlaşma yaptın. Ama sözünü yerine getirmedin *Ash*."

Tekrar gözlerime bakarken dişlerini sıktı. "Neden buradayım sanıyorsun?"

21. Bölüm

Neden buradayım sanıyorsun?

Ağzımı açtım ama kelimeler dışarı çıkmadı. Yer altımda yine sarsılmaya başlamış gibi hissediyordum. Ne dediğini tam olarak anlamam birkaç saniye aldı. Bunun ne anlama gelebileceğini. "Sen... sözünü yerine getirmek için mi buradasın?"

"Başka seçeneğimiz var mı? Bu olanlardan sonra seni burada bırakamam." Kolunu Tavius'un sarkmış cesedine doğru uzattı. "Prenses de olsan konsort da, kralın varisini öldürdün."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Sen de onu öldürmeye hazırlanıyordun."

"Evet." Tekrar bana baktı. "Ama ben bir ilkelim. Boktan bir herifi öldürmeye dair ölümlü kanunlarınız bana işlemez. Ölmesini istiyordun." Gümüş gözleri parladı. "Onu öldürmeye hakkın olduğundan bir an bile şüphe etmedim."

Hakkımdı. Hem de gani gani. Ama... "Sözünü sırf kellem vurulmasın diye mi tutuyorsun yani?"

"Şimdi mi anladın?" Kaşlarını çatarken sesi şüphe doluydu. "Dur biraz. Hayatına hiç mi değer vermiyorsun?"

Bunu cevaplamak zahmetine bile girmedim.

Güçlükle dizginlediği öfke derisinin altında kaynıyordu. "Onu öldürürken seni bunun sonuçlarıyla karşı karşıya bırakacağımı mı düşünüyordun?"

"Affedersin ama neden aksini düşüneyim? Yaptığın anlaşmayı nihayete erdirmeyi reddettin."

"Sen ne dediğini bilmiyorsun."

Boğazımdan boğuk bir kahkaha koptu. "Ne dediğimi gayet iyi biliyorum. Ben büyükbabamın yaptığı anlaşmanın gereğini yerine getirmeye hazırım. Yapmayan sensin. Ama..." Tam yaptığı anlaşmanın bir zaman sınırlaması olduğunu ağzımdan kaçıracakken sustum. Bunu bildiğimi fark ederse daha da fazlasını bildiğimi anlayabilirdi. Lafımın devamını zar zor getirdim. "Bedelini ödeyen benim."

Çenesinde bir kas seğirdi. "Bedelini tam olarak nasıl ödedin *Prenses*?" dedi meydan okur gibi, birden kaskatı kesildim. "Hayatın sana geri verildi, değil mi? Neyi yapıp neyi yapmayacağını seçme özgürlüğün. Buna ne kadar önem verdiğini biliyorum."

Hayretler içinde yüzüne baktım, kalbim tekler gibi olduktan sonra hızla atmaya başladı. "Bu soruyu sormana gerçekten gerek var mı?"

Başı sertçe Tavius'un cesedine çevrildi, sonra yeniden yavaşça bana döndü. Ether gözlerinde girdaplar çiziyordu. "Bedelini nasıl ödedin?"

Nasıl bir hayat sürdüğümü ona anlatmamın imkânı yoktu. Derimi yüzüp tüm sinirlerimi açığa çıkarmamın. Düşüncelerime sızmaya çalışıyormuş gibi baktığına göre belki de bunu yapmıştım bile.

"*Buna* ne sebep oldu?" Bana doğru küçük bir adım attı. "Sana ne yaptılar?"

Sorusu duygulardan oluşan karmaşık fırtınayı delip geçti. İçimde ailemi her düşündüğümde baş gösteren o utanç kabardı ve bu bir nimetti. Tanıdıktı. Güven vericiydi. Ona tutunup Sör Holland'ın talimatlarını hatırladım. Adım adım ilerledim, sonunda utanç duygusundan, boğulacakmış gibi hissetmekten kurtuldum.

"Etkileyici" diye mırıldandı Ash.

Dik dik yüzüne baktım. "Nedir o?"

"Sen."

Dudaklarım kıvrıldı. Boş pohpohlamalara hiç ihtiyacım yoktu. "Sen... beni almak için gelmeyecektin." Bunu zaten biliyordum ama doğrulatmak tamamen farklı bir şeydi. "Öyle değil mi?"

"Üç yıl önce söylediğim şey değişmedi" dedi soğuk bir sesle. "Durum bu. Sözümü şimdi yerine getireceğim ve seni kendime konsort olarak alacağım."

Kaşlarımı yukarı kaldırdım. "İstesen bu kadar hissiz olamazdın."

Ash bir şey söylemedi.

Fark etmezdi. Önemli olan beni konsortu yapmasıydı. Bana bir kapı açmasıydı. Bir şans vermesiydi. Krallığa gerçek bir şans tanımış oluyordu ama dilim... tanrılar, dilimi kontrol edemiyordum ve bu onur kırıcıydı. "Ya konsortun olmak istemezsem?"

"Şu anda bunu isteyip istememezin bir önemi yok liessa. Başka şansımız yok. Gerekeni yapmak zorundayız. Seni burada ölüme terk etmeyeceğim."

Şaşkınlıkla geri çekildim. "Bunun için minnettar olmam mı gerekiyor?"

Ash sırıttı. "Senden minnet duymanı istemeye cesaret edemem. Zaten eninde sonunda olacağı buydu. Bir şekilde illa ki olacaktı."

"Buna sen sebep oldun!" Neredeyse haykırmıştım. "Anlaşma yaptın ve..."

"Ve anlaşmaya uymak için buradayım!" diye bağırdı Ash beni korkutarak. Gözleri buz parçaları gibiydi. "Başka seçenek yok. Başka şansın yok. Artık yok. Burada olanlar yüzünden cezalandırılmaktan kurtulsan bile herkesin önünde bana ait olduğunu iddia ettim. Bu duyulacak, eninde sonunda tanrıların ve diğer ilkellerin dikkatini çekecek. Seni merak edecekler. Üstümde bir tür hâkimiyetinin olduğunu bile düşünebilirler. Seni kullanacaklar, o zaman son üç yıldır her ne bedel ödediysen sana yapacakları yanında sönük kalacak."

Bir sürü düşmanım var.

Bunu söylediğini net olarak hatırlıyordum. Kafamda bir sürü soru belirdi. Bu düşmanlar hakkında daha fazlasını bilmek istiyordum, tam olarak neden düşman olduklarını. Neden ona hükmetmek isteyeceklerini, Ölüm İlkeli'nden ne elde etmeyi umduklarını bilmek istiyordum. Kimin öfkesini ateşleyecek kadar cesur olduğunu gerçekten bilmek istiyordum. Aklımda bir sürü soru vardı ama hiçbirinin önemi yoktu.

Sonunda sözünü yerine getirmeye karar vermesine yol açan

nedenlerin de. Tavius'un kırılgan egosuna sövüp saymıştım ama benimkinin de aşağı kalır yanı yoktu.

Merhamet ya da empati, şehvet ya da kontrolü dışında bir durum nedeniyle sözünü yerine getirmeye karar vermiş olabilirdi. Arkasındaki *neden*'in bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey Lasania'ydı. Başımı başka tarafa çevirdim, gözüm bir an Tavius'a takıldı. Gözlerimi kapadım. Burada durup onunla tartışarak ne yapıyordum? Sevgisini kazanmanın ve Lasania'yı kurtarmanın yolu kesinlikle bu değildi.

Birden göğsüm sıkıştı. *Bitir işini.* Elimde değildi. Gölün kenarında yan yana otururken hissettiklerim tekrar aklıma geldi. Beni güldürüşü. Onunla konuşurken kendimi ne kadar rahat hissettiğim. Göğsüm daha da sıkışmaya, boğazım tıkanmaya başladı. Hepsini bir kenara itip gözümün önüne yatakta yan yana yatan Couper'ları getirdim. Bu görüntüye tutunarak nefesimi salıp gözlerimi açtım.

Ash beni izliyordu. Uzun bir müddet ikimiz de konuşmadık, sonunda sessizliği bozdu, "Artık başka seçeneğimiz kalmadı. Ve bunun için üzgünüm."

Kollarımı belime doladım, bir sürü nedenden huzursuzdum. Ash gerçekten üzgün gibiydi ve anlamıyordum. Onun yaptığı anlaşma yüzünden bu durumdaydık.

Yapmak zorunda kaldığım ve kalacağım her şey onun seçimi yüzündendi.

Elini bana uzattığını görünce içimden kaçmak geldi. "Ben... ailemle vedalaşmak istiyorum."

"Hayır. Hemen gidiyoruz."

İnatçılığım tuttu. "Neden vedalaşamıyorum?"

Soğuk bakışlarını gözlerime dikti. "Çünkü annen olacak kadını bir kez daha görürsem o boktan herifin canı uğruna yalvardığı için onu büyük ihtimalle öldürürüm."

Şaşkınlıktan soluğum kesildi. Sözleri yanılgıya yer bırakmıyordu. Annemi öldürecekti ve karanlık, vahşi bir yanım bunu görmek istiyordu.

Bende gerçekten büyük bir problem vardı.

"Ailem seninle gittiğimi öğrenecek mi?" diye sordum.

Ash başını salladı. "Onlara haber verilecek."

Kollarımı çözdüm, titreyen elimle elini tuttum. Elimi sıkıca tutarken avuçlarımızın arasından bir elektrik akımı geçti.

Beyaz bir sis zemini kaplarken boğazım tıkanır gibi oldu, sis karolardaki çatlakları gizleyecek kadar yoğundu. Sonra geceliğimin etrafında çalkalanmaya başladı. Ash yanıma yaklaşınca filizler kalınlaştı. Bacakları bacaklarıma değiyordu, burnuma turunçgil kokusu geldi.

Gözlerime bakarak parmak uçlarıyla yanağıma dokundu. Sis yükseldi, bacaklarıma, kalçama yayıldı. Ellerimize doğru süzülünce soğuk ve ipek gibi pürüzsüz olduğunu hissettim, ne kadar karşı koymaya çalışsam da içimde bir panik baş gösterdi.

"Bu biraz acıtabilir" dedi, gözlerinin gümüşü sisle, güçle karışarak dönmeye başladı. "Bunun için de üzgünüm."

Ne demek istediğini sormaya ya da karşı koymaya vaktim olmadı. Sis bizi yuttu, ayak parmaklarımdan yerinden kurtulan buklelerime kadar keskin ve yakıcı bir acı yayıldı. Gözlerimin önünde ve arkasında gümüşi-beyaz bir ışık çaktı, sonra düşmeye başladım.

Kendime geldiğimde tüm duyularım birden alev aldı. Bir atın üzerinde yanlamasına oturuyordum, bedenimin yan tarafı Ash'in sert, soğuk bedenine yaslanmıştı. Yanağım omzuna dayanmıştı, aldığım her nefeste turunçgil ve taze dağ havası kokusu vardı. Bir an bu normal bir sarılmaymış gibi düşünmek istedim. Belimdeki güçlü kol ben istediğim için, hoşuma gittiği için, beni bu kadar dikkatli ve sıkı tutuyormuş gibi.

Ama rol yapmakta hiçbir zaman iyi olmamıştım.

Doğrulmaya yeltendim.

"Dikkat et." Ash'in sesi duman gibiydi, belimi daha sıkı kavradı. "Odin hayli yüksektir."

Bakışlarımı aşağı çevirince yüreğim ağzıma geldi. Simsiyah at şimdiye dek gördüğüm tüm atlardan çok daha yüksekti. Düşersen kesin kemiklerin kırılır ya da daha kötüsü olurdu. Kımıldandım, önceden çıplak olan kolum yumuşak bir şeye değince kaşlarımı çattım. Üstümde siyah bir pelerin vardı.

"Pelerini Saion buldu" diye cevapladı Ash sorulmamış sorumu. "Nereden bulduğuna emin değilim ve ikimizin de bilmek istemeyeceğine karar verdim. Ama onunla daha rahat edeceğini düşünmüş."

Uyuşmuş parmaklarımla yumuşak pelerinin kenarını kavradım, başımı kaldırarak nerede görsem tanıyacağım ağaç dallarının oluşturduğu kubbeye baktım.

"Dark Elms'teyiz" dedim, boğazıma ve ağzıma yün öbekleri yapışmış gibi hissediyordum.

"Evet." Nefesi başımın üstüne vurdu. "Daha fazla uyuyacağını sanıyordum. Gölgeler Diyarı'na varana dek uyanmaman gerekiyordu."

Yüzüne baktım, dalların oluşturduğu kubbenin altından geçerken yüzüne gölgeler vuruyordu. "Ne yaptın öyle?"

"Sisi mi diyorsun? O ether. Varlığımızın ve irademizin bir uzantısıdır. İzin verirsek ölümlüler üzerinde belli etkiler yaratabilir. Sende uyutmak için kullandım. Daha fazla gereksizce dikkat çekmek istemedim."

"Sis diğerleri üzerinde ne tür etkiler yaratıyor?"

"İstediğimiz buysa onları saniyeler içinde öldürebilir."

Güçlükle yutkunurken baston yutmuş gibi kaskatı durduğumu fark ettim. Ezra'yı, Marisol'u, her neredeyse Sör Holland'ı düşündüm. "Benim için geldiğini diğer tanrıların öğrenebileceğini söylemiştin. Aileme bir şey olmayacak, değil mi?"

"Bir şey olmaz" dedi. "Konsortum olduğun ilan edildikten sonra bir tanrının ailenin peşine düşmesi için aptal olması gerekir çünkü ailen de benim bir uzantım haline gelecek."

Bu pek de rahatlatıcı sayılmazdı. *Nefes al.* Ezra zekiydi. Annem de öyle.

"Gerçi Saion ya da Ector onları uyaracak, belki de uyarmışlardır bile" diye ekledi. "Ayrıca... her ihtimale karşı atılacak bazı adımlar var. Geride koruma duvarları bırakılacak."

"Koruma duvarları mı?"

"Tanrıların evlerine girmesini engelleyen, ilkel sihirle beslenen büyüler." Ash hafifçe kıpırdandı, bir müddet sustu. "Hak ettiklerini düşünmesem de güvende olmaları için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Öyle diyorsan öyledir."

Aramıza çöken sessizlikte Dark Elms'e bakarken kafamdaki sorular yeniden su yüzüne çıktı. "Neler olduğunu nasıl anladın?" diye sordum yanaklarımın yandığını hissederek. "Gelmen gerektiğini nereden anladın?" *Neden sonunda geldin?* Bunu sormadım çünkü bilmeme gerek yoktu.

Uzun bir müddet cevap vermedi. "Zarar gördüğünü anladım."

Kaşlarımı çatarak başımı çevirip yüzüne baktım. "Nasıl?" O anda kafama dank etti. "Anlaşma sayesinde mi?"

"Kısmen."

Açıklama yapmayınca tüylerim diken diken oldu. "Kısmen derken?"

"Anlaşma bizi temel düzeyde birbirimize bağladı. Doğduğun zaman bunu anlamıştım. Ciddi şekilde yaralansaydın ya da ölümle burun buruna gelseydin bunu anlardım."

"Bu... ürpertici."

"Öyleyse bir sonraki kısmı daha da ürpertici bulacaksın" dedi.

"Duymak için sabırsızlanıyorum" diye mırıldandım.

Bana bakarak hafifçe gülümsedi. "Kanın."

"Kanım mı?"

Başını salladı. "Kanının tadını aldım *liessa*. Kasten yapmamıştım ama işe yaradı."

Sarmaşık tünelinde dudağımı ısırdığı geceyi hatırlamam çok sürmedi. "Kanım yanında değilken duygularımı hissetmeni mi sağlıyor?"

Yüzü hafifçe gerildi. "Sadece şiddetli duyguları. Ve hissettiklerin şiddetliydi."

Huzursuz olarak arkamı döndüm. Acıyı mı hissetmişti? Ya da beni bağladıkları zamanki paniğimi? Yoksa içimdeki o kadim, yakıcı şeyi mi? Bunları hissettiğini bilmek hiç hoşuma gitmemişti. Ayrıca bu aptal yan oturuştan da hiç hoşlanmamıştım. Arkama yaslanarak sağ bacağımı kaldırıp Odin'in diğer tarafına attım. Hareket omuzlarımda ve belimde bir ağrıya neden olunca yaralarımı hatırladım. Bacağımı atıp öne dönene dek Ash'in kolu beni daha sıkı tuttu.

"Rahat mısın?" diye sordu, sesi boğuk ve tok çıkıyordu.

"Evet" dedim sertçe.

Kıkırdadı.

Arkamı dönüp düşüncesizce bir şey yapmayayım diye eyer kaşına tutundum. Tek bir bakışıyla bir ölümlüyü *toza* çeviren bir ilkele yumruk atmak gibi mesela. "Neden ormandayız?"

"Giittiğimiz yere diyarlardaki bir açıklıktan gidemezsin" dedi, birden elinin şimdi kalçamda durduğunu fark ettim. Başparmağı... gölün yanındaki gece olduğu gibi yavaş yavaş daireler çiziyordu.

"Öyle yapmak bir ölümlünün parçalanmasına neden olur" diye devam etti, bu dikkatimi başparmağından uzaklaştırmama yetti. "Başka yoldan gitmemiz gerekiyor."

İlkel sustuğunda duyulan tek ses Odin'in toynak sesleriydi. Kuş şakımaları yoktu. Tıpkı göl kenarında, hiçbir hayat belirtisinin olmadığı o gece gibi. O zaman benim fark etmediğim şeyi hayvanlar sezmişti sanki. Ölümün aralarında olduğunu.

Gördüklerimden sonra bunu bir daha unutuacağımı sanmıyordum. Ama o lanet parmağı hâlâ daireler çizip duruyordu. Pelerine ve geceliğe rağmen teninin soğuğunu hissedebiliyordum. Teninin nasıl bu kadar soğuk olduğunu ve dokunuşunun tenimi nasıl bu kadar ısıtabildiğini anlamıyordum. Hatta yaktığını. "Tenin neden bu kadar soğuk?"

"Ölümün nasıl bir şey olduğunu sanıyorsun *liessa*?"

Kalbim hızlanırken bakışlarımı ileri diktim. Bu gölün yanında bana sataşan, dokunan tanrı Ash değildi. Bu Altın Kral'la birlikte

tüm bunları başlatan Ölüm İlkeli'ydi. Bunu unutamıyordum.

"Şu an şaşırtıcı derecede... cana yakınsın" dedi Ash.

Başımı çevirip yüzüne baktım. "Muhtemelen çok uzun sürmez."

Ash yine hafifçe gülümsedi. "Ben de öyle düşünmüştüm." Atı bir kaya çıkıntısının etrafından dolaştırdı. "Bana hâlâ kızgınsın."

Yalan söylemek akıllıca olurdu. Hepsini bağışladığımı söylemek. Bana öğretilen buydu. İtaat etmek. Asla karşı gelmemek. Onun istediği şeye dönüşmek. Öfkemi dile getirmenin faydası olmayacaktı ama kafam kim olduğunu bana söylemediği ve sözünü yerine getirmeyi hiç düşünmediği için kızgın değilmişim gibi davranmak şöyle dursun, bir plan bile oluşturamayacak kadar karışıktı. Bugün müdahale etmesi de kafamı karıştırmıştı.

"Neden?" diye sordum. "Göl kenarındayken aslında kim olduğunu bana neden söylemedin? Neden yalan söyledin?"

"Yalan söylemedim." Bakışlarını bana çevirdi. "Bazıları bana Ash der. Sana tanrı olduğumu söylemedim, bir ilkel olduğumu da inkâr etmedim. Sen öyle varsaydın."

"Gerçeği söylememek de yalan sayılır" dedim, benim de söylemediğim çok şey olduğu için öfkemin son derece riyakârca olduğunun tamamen farkındaydım. Ne yapmayı planladığımı söylememiştim mesela.

Ash bir şey söylemedi.

Bu işi daha da zorlaştırdı. "Konuştuk. Kendimizle ilgili şeyler *paylaştık.*" Yüzüm hafifçe yandı. "Zamanımız vardı. Bana söyleyebilirdin, ben de o zaman..."

"Seni öpmemi söylemezdin?" Nefesi yanağıma vurunca irkildim.

"Onu demeyecektim." Kesinlikle bunu diyecektim.

Hafifçe güldüğünü duydum. "Kim olduğumu bilseydin bana o kadar... ilgi duyar mıydın?"

Başımı hızla ona çevirdim, soğuk nefesi dudaklarıma vurunca soluğum kesildi. Yüzlerimiz birbirine o kadar yakındı ki birimiz bir santim kımıldasak dudaklarımız birleşecekti.

O zaman çok daha fazla ilgi duyardım ama bütünüyle yanlış nedenlerden ötürü. Ya da doğru nedenlerden. Her neyse. Bakışlarım dudaklarına kaydı. İçimi huzursuz edici bir ateş sardı. Başparmağı kalçamda kımıldayınca sıcaklık oraya yayıldı. Bu sıcaklık ve elektriklenme daha önce hoşuma gidiyordu, hoş ve beklenti doluydu. Ateşli, şehvet dolu bir vaat. Hâlâ hoşuma gidiyordu ama neler yapabileceğimi ve yapacağımı, bunu nasıl kullanmayı planladığımı düşününce hoşuma gitmemesi gerekiyormuş gibi geliyordu.

Başımı çevirdim, göğsüme ve karnıma ağrılar giriyordu. Nedense aklıma Gölge Tapınağı'na götürüldüğüm gece geldi. Saatlerce o kokulu küvetin içinde kaldığım, sonra da aklıma bile gelmeyen yerlerdeki tüylerin alındığı gece. Sanki yapmam gereken şey o âna kadar gerçek değildi. Jade Gözdeleri'yle geçirdiğim zaman bile beni İlkel'i zayıflatmanın baştan çıkarmayı gerektirdiği gerçeğine hazırlamamıştı. Ancak tüylerim alınıp acıyı yatıştırmak için merhem sürüldüğünde Ölüm İlkeli'nin yanında çıplak olmam gerekeceğini anlamıştım. Dehşet verici bir gelinlik olmayacaktı. Tunikler ya da taytlar olmayacaktı. Bir hançer bile olmayacaktı. Kalkanlar olmayacaktı ve bu beni... dehşete düşürüyordu. O zamandan beri, Luxe'ta kendime başka birine dönüşme izni tanıdığım zamanlarda, hiç tamamen soyunmamıştım. Belki de çırılçıplak olmak beni hâlâ korkutuyordu. Ama onunla gölün içindeyken çıplaktım. Peki ya gölün dışındayken? O zaman da çıplak sayılırdım.

Bu âna, beni almaya geleceği âna, hazırlanmak için harcanan onca zaman boyunca baştan çıkarmaktan zevk alabileceğimi hiç düşünmemiştim. Gözdeler zevk alabileceğimi söyledikleri zaman onlara inanmamıştım. Böyle bir yakınlaşmadan zevk alabileceğimi düşünmediğimden değil, öldürmem gereken ilkeli baştan çıkarırken zevk alabileceğimi sanmadığımdan inanmamıştım.

Damarlarımdaki sıcaklık şimdi bana büyük ihtimalle zevk alacağımı söylüyordu. Ve bu yanlış olsa gerekti. Hatta sapkınca. Canavarca. Ama buna kısmen o neden olmuştu. Anlaşmayı yapan oydu. Anlaşmanın belli bir zamana kadar geçerli olduğunu biliyordu. Bu yüzden sefalet çeken ölümlülere karşı herhangi bir

merhamet belirtisi göstermiyordu. Gölün parlak yüzeyi ağaçların arasından görününce ve çağlayan suların şarıltısı bizi selamlayınca üstüme yine bir ağırlık çöktü.

Oturduğum yerde doğruldum. "Neden gölüme geldik?"

"Senin gölün mü?" Ash bir kahkaha attı, yine alçak sesle gülmüştü ama bu seferki daha uzundu. "Bu gölü sahipleniyor olman... enteresan. Sana hissettirdikleri yüzünden mi?" Odin bizi son ağaç kümesinin yanından geçirdi. "Onu nasıl tarif edersin? Sakinleştirici?" Bir an sustu. "Belki de kendini evinde gibi hissediyorsundur."

Kıyıya yaklaşırken çenemi kapatıp hiçbir şey söylemedim.

Ash, Odin'in dizginlerini daha sıkı kavradı. "Bu gölün tabanının neyle kaplı olduğunu biliyor musun?"

"Gölge taşıyla" diye fısıldadım, midem bulanmaya başlamıştı.

"Ölümlüler diyarında gölge taşı bulunan tek yer burası. Bunun bir nedeni var." Göğsü omzuma ve koluma sürtününce gerildim. "Ölümlülerin bu ormandan korkmasının bir nedeni var. Ruhların buraya dadanması boşuna değil."

Gözümü kayalardan aşağı dökülen sulara ve göle yayılan dalgalara çevirdim.

"Belki senin ormandan korkmamanın bile bir nedeni vardır." Nefesi yine yanağıma vurunca kalbim duracak gibi oldu, sonra hızlı hızlı atmaya başladı. "Kendini burada o kadar sakin hissetmenin."

"Ne demek istiyorsun?" diye fısıldadım.

"Iliseeum'a gitmenin çeşitli yolları var. Biri doğuya, sürekli doğuya doğru gitmek, Skotos Dağları'nı da geçip ölümlülerin dünyanın sonu olduğuna inandığı yere kadar." Odin'in dizginlerini uyuşmuş ellerime verdi. "O yol fazla uzun sürer. Geçit kabul edilebilecek yerlerden daha kısa sürede gidilebiliyor. Bu geçitlerin nasıl bulunacağını ve ortaya çıkarılacağını sadece Iliseeumlular bilir. Nasıl kullanılacağını. Her geçit Iliseeum'un farklı bir bölgesine çıkar. Senin göl Gölgeler Diyarı'na açılan bir geçit."

Ash'e.

Karanlık sulara bakarken tüylerim diken diken oldu.

Ash elini kaldırınca her şey durdu. Donup kaldı. Kayalardan dökülen sular havada asılı kaldı. Dalgalar hareket etmeyi bıraktı, kalbim de durmak üzereydi.

Göl ikiye ayrılıp düz, parlak gölge taşı tabanı ortaya çıkınca ellerim eyer kaşından kayıverdi. Ay ışığında tabanda bir çatlak belirdi. Çatlaktan gümüşi-beyaz renkte bir sis sızmaya başladı, sonra en ufak bir ses duyulmadan geniş ve derin bir uçurum ortaya çıktı.

Hayatım boyunca bu göle yüzlerce kez gelmiş, suda bir çocuk gibi oynamış, buraya saklanarak her şeyi unutmuştum. Bu göl, bu sular ve gölü çevreleyen arazi bana evim gibi gelmişti. Ve onca zaman yüzeyin altında *bu* vardı. *Benim* gölüm aslında buydu.

Odin'i mahmuzlarken Ash'in parmakları elime dokundu. At hafifçe kişneyerek yürümeye devam etti.

"Haklısın biliyor musun? Göldeyken aslında kim olduğumu sana söyleyecek zaman vardı. Söylemem gerekirdi." Kolunu belime dolayıp beni geriye çekti. Karşı koymadım. Sırtımı ona yaslarken kalbim tekledi.

Odin bizi sisin içine sokarken bacaklarına beyaz dumanlar dolanıyordu. İçimden yine bir ürperti geçti. Aşağı doğru inişimizden mi, yoksa İlkel'in sözlerinden mi kaynaklandığını bilmiyordum. "Ama korkusuzca konuşuyordun. Cesur davranıyordun. Seni her gördüğümde" diye devam etti, "bana ilgi gösteriyordun ve ben bunu hiç beklemiyordum. Bunu istemiyordum. Ama gölde sadece Seraphena'ydın." Adımın dudaklarından döküldüğünü duyunca nefesim kesildi. Adımı ilk kez söylüyordu. "Ben de sadece Ash'tim. Anlaşma yoktu. Zorunlulukların ağırlığı yoktu. Kalmak istediğin için yanımda kalmıştın. Ben de sadece istediğim için kalmıştım. Sana dokunmama izin verdin, öyle yapmak zorunda olduğun için değil istediğin için izin verdin. Belki de sana söylemeliydim ama... seninle olmaktan keyif alıyordum. Bunun son bulmasına hazır değildim."

Sonra beni Gölgeler Diyarı'na götürdü.

22. Bölüm

Ash'ın itirafı, söylediklerinin doğruluğu, ne sıcak ne de donduracak kadar soğuk olan bir havanın içine sürüklendi. Bizi yutan simsiyah karanlığın içine.

Başım dönerken bir daha hiç görememekten korkuyordum. Ash'in sağlam bir duvarı andıran göğsüne yaslanırken elimi aşağı uzattım. Ash'in kolunu tutarken sırtımdaki yaralara bir acı saplandı. Göremiyordum. Hiçbir şey göremiyordum.

Yukarıda minicik bir ışık göründü, ardından bir tane daha, bir tane daha, sonunda yüzlerce binlerce ışık gökyüzünü kapladı.

Yıldızlar.

Bunlar yıldızlardı ama ölümlüler diyarındakiler gibi değillerdi. Daha canlı ve parlaktılar, aydan çok daha güçlü gümüş rengi bir ışık saçıyorlardı. Gözlerimi gökyüzünde gezdirerek arandım.

"Ay nerede?" diye sordum boğuk bir sesle.

"Ay yok" dedi Ash. "Gece değil."

Geceymiş gibi görünen gökyüzüne dikkatle bakarak kaşlarımı çattım. "Gündüz mü?"

"Ne gece ne gündüz." Belimdeki kolu gevşedi. "Öyle işte."

Bir anlam veremedim, Odin şimdi toynaklarını kaldırım taşlarında takırdatarak ilerliyordu. Aşağı baktım, sisin parmakları yavaşça yolun üzerine yayılıyordu. Bakışlarımı tekrar gökyüzüne çevirdim. Baktıkça gece göklerine benzemediğini daha iyi anlıyordum. Evet yıldızlar vardı ve çok parlaktılar ama gökyüzü siyahtan çok... gri gibiydi. Ölümlüler diyarındaki en fırtınalı, en kapalı havadan daha koyuydu. Gökyüzünün şafak doğmadan önceki hali-

ne benziyordu, güneşin ayın ardından doğarak karanlığı dağıtıp dünyayı demir rengine döndürdüğü zamana.

"Güneş yok mu?" diye sordum dudaklarımı ıslatarak.

"Gölgeler Diyarı'nda yok."

Gerçekten Gölgeler Diyarı'nda olduğumu bile aklım almazken güneşin ya da ayın olmayışına bir anlam veremiyordum. "Öyleyse ne zaman uyumanız gerektiğini nasıl anlıyorsunuz?"

"Uykun gelince uyursun."

Uyumak bu kadar basitmiş gibi konuşmuştu. "Ya Iliseeum'un geri kalanı?"

"Iliseeum'un geri kalanı olması gerektiği gibi görünüyor" dedi soğuk bir sesle.

Bunun ne anlama geldiğini sormak istedim ama çorak manzara değişmeye başlamıştı. Uzun ağaçlar göründü, biz ilerledikçe yola daha da yaklaşıyorlardı. İskelete benzeyen çıplak, eğri büğrü ağaçlar. İleride, takip ettiğimiz yolun etrafına dağılmış birkaç büyük, kayalık tepe göründü.

Tarif edemediğim bir yığın duygunun yanı sıra içime bir şüphe çöktü. Ama merak da vardı. Oldum olası Iliseeum'un nasıl bir yer olduğunu öğrenmeye can atan parçam uyandı. Öne doğru eğilecekken kendimi tutup Ash'e yaslandım.

Araya mesafe koymak birini baştan çıkarmak istiyorsan asla yapmayacağın bir şeydi. Belime sıkıca dolanmış kola baktım. Teni soğuk olsa da kolunu hissetmek... hoşuma gidiyordu.

Boğuk bir gürültü duyunca başımı kaldırdım. Tepelerden biri *sarsılarak* yükseldi. Şimdi önümüzde tepe yoktu. Ağzım açık kaldı. Kanatlar açılıp yıldızlı gökyüzüne doğru uzandı. Yer titremeye başladı, kalan sis de dağılırken kalın ve dikenli bir şey yola süzüldü. Bakışlarımla kıvrılan kuyruğu takip edince Odin'in en az iki katı büyüklüğünde bir yaratık gördüm.

Ay ışığında siyahlı grili görünen yaratık dört kaslı bacağının üstünde durup koca gövdesini silkeleyince hava tozla kaplandı. Kuyruğu ve sırtındaki sık pullar dikenlerle kaplıydı, bazıları yumruğum kadar küçük, bazıları birkaç karış uzunluğundaydı. Yaratık

onun cüssesinde bir hayvandan beklemeyeceğim kadar büyük bir hızla döndü, uzun ve zarif boynunu bize doğru çevirdi.

Aldığım her nefeste solumak biraz daha zorlaşıyordu. Devasa bir pençe sivri tırnaklarını açarak yolun ortasına bastığında boğazıma kadar yükselen çığlığı güçlükle bastırabildim. Az sonra yakalı kafa tam önümüzdeydi, neredeyse Odin'in gövdesinin yarısı kadar bir kafa.

Sırtımı Ash'e yapıştırıp gözlerimi yaratığa diktim; düz geniş burnuna ve geniş çenesine, başının üstünde taç gibi duran sivri boynuzlarına ve simsiyah ince gözbebekleriyle tezat oluşturan yemyeşil gözlerine baktım.

Neye baktığımı biliyordum. Tozlu, kalın kitaplarda onlara dair yazılar okumuştum. Hangi amaca hizmet ettiklerini biliyordum. Illiseeum'un gardiyanlarıydılar. Gerçek olduklarını biliyordum ama şu anda gerçekten onlardan birine baktığıma inanamıyordum, bir *ejderhanın* karşısında durduğuma inanamıyordum.

Gri-siyah pullu, bir sürü dişi olan çok büyük bir ejderha. Bize daha da yaklaştı, burun delikleri havayı kokluyormuş gibi açıldı... bizi kokluyormuş gibi.

"Sorun yok" dedi Ash, o zaman yine koluna yapıştığımı fark ettim. "Nektas sana zarar vermez. Sadece meraklandı."

Sadece merak mı?

Ejderhanın sıcak nefesi saçlarımı havaya dikince irkildim.

Nektas yumuşak bir mırıltı çıkararak başını daha da eğdi, sonra o kadar alçağa uzattı ki neredeyse Odin'in yelesine değecekti.

"Sanırım onu okşamanı istiyor" dedi Ash.

"Ne?" diye fısıldadım.

"Ona zarar vermeyeceğini bu şekilde anlıyor" dedi Ash, her iki diyarda da bu yaratık için nasıl bir tehdit oluşturabilirim diye geçirdim içimden. "Buna izin vererek de sana zararı dokunmayacağını gösteriyor."

"Sana inanıyorum... ona." Yutkundum.

Ejderha yine o hafif mırıltı sesini çıkardı.

"Cesaretin nereye gitti?" dedi Ash.

"Beni olduğum gibi yutabilecek bir şeyle karşılaştığımda cesaretim sona erer."

Nektas başını yana eğerken sıcak nefesini saldı.

"Böyle bir şey yapacağını düşünmen onu üzdü" dedi Ash. "Ayrıca seni olduğun gibi yutabileceğini de sanmıyorum."

Yaratığa bakmayı sürdürürken ağzım kurudu. Çok güzel ve dehşet vericiydi, bugün hayatta olan ölümlülerin içinde ejderha gören var mıydı bilmiyordum. Tekrar yutkundum, elimi yavaşça Ash'in kolundan çektim. Parmaklarımı yaratığa uzatırken soluğum kesildi.

Elimi koparırsa son derece hayal kırıklığına uğrayacaktım.

Nektas bir kez daha mırıldadı. Parmaklarımın ucu gövdesine dokundu. Hafifçe bastırınca dikenli pullarının yumuşak deriye benzediğini keşfederek şaşırdım. Beceriksizce burnunu okşadım. Ejderha yeniden halinden hoşnut bir ses çıkardı, sesi bu kez gülüyor gibi çıkmıştı.

Nektas başını geri çekti, omzumdan geriye doğru baktıktan sonra döndü. Arka bacaklarından güç alırken yer sarsıldı. Kanatlarını geriye atarken şiddetli bir rüzgâr esti. Sonra şoke edici bir güçle havalanıp hızla yükselmeye başladı.

"Gördün mü?" Ash, Odin'in dizginlerini sıkıca tuttu. "Sana zarar vermez."

Bir ejderhaya dokunmuştum.

Tek düşünebildiğim buydu.

"Artık elini indirebilirsin." Ash'in sesi alay doluydu.

Gözlerimi kırpıştararak elimi göğsüme çektim. "O bir ejderha" diye mırıldandım.

"O bir draken" diye düzeltti Ash, Nektas önümüzde uçarken. "Hepsi draken."

Hepsi? Draken? Diğer tepeler de tepe değildi. Sarsılarak elmas biçimli kafalarını gökyüzüne kaldırıp Nektas'ı izlediler. Kanatlarını yere açtılar, boyunlarını uzatarak doğrulurken tozu dumana kattılar. Nektas'tan daha küçüktüler, pulları yıldızların ışığında oniks gibi parlıyordu ama arka bacaklarından güç alarak havalanırlarken Nektas kadar güçlüydüler.

"Seni... koruyan dört... draken mı var?" diye sordum ürpererek. İlkellerin muhafızlarının kim olduğunu unutmuş değildim. Ama onları görmek şoke ediciydi.

Ash, Odin'i mahmuzladı. "Evet."

Diğer üç draken'ın Nektas'ın yanında uçuşunu izledim, kanatları gökyüzünde zarifçe salınıyordu. "Onların da ismi var mı?"

"Orphine, Ehthawn ve Crolee" dedi Ash. "Orphine ve Ehthawn ikiz. Sanırım Crolee de uzaktan kuzenleri oluyor."

"Onlara draken mi diyorsunuz?" Ejderhadan ne farkları var?"

"Pek çok farkları var."

Bekledim. "Lütfen biraz daha açıklayacağını söyle."

"Açıklayacağım. Sadece daha az kafa karıştırıcı bir yolunu bulmaya çalışıyorum" dedi Ash, başparmağı yine hareket etmeye başlamıştı. "Ejderhalar çok yaşlı yaratıklardır. Çok güçlü. Bazıları tanrılardan ve ölümlülerden çok önce iki diyarda da var olduklarına inanır."

"Ben... bunu bilmiyordum."

"Bilemezdin. Uzun zaman önce çok güçlü bir ilkel onlarla iletişim kuramasa da ejderhalarla dost oldu. Hikâyelerini, geçmişlerini öğrenmek istiyordu ve o zamanlar çok genç bir yaşta olduğu için dürtüleriyle hareket ediyordu. Onlarla konuşabilmenin tek yolunun ejderhalara tanrısal bir form, ikili bir yaşam vermek olduğunu biliyordu. Şekil değiştirerek bir ejderhaya ve tanrısal forma dönüşebileceklerdi."

Bahsettiği bu genç ilkel Kolis olmalıydı. Yaratıklara bir hayat formu verebilen tek ilkel oydu. "Senin benim gibi görünebiliyorlar mı yani?"

"Büyük ölçüde" dedi Ash. Bununla ne kastettiğini gerçekten öğrenmek istiyordum. "Bu ikili yaşamı kabul edenlere draken dendi."

"Hiç ejderha kaldı mı peki? Şekil değiştirmeyen ejderhalar?"

"Maalesef hayır. Ejderhalar ve draken'lar son derece uzun ömre sahiptir ama atalarının nesli uzun zaman önce tükendi." Başparmağı yine yavaşça daireler çiziyordu. "Bu genç ilkelin ikili yaşam verdiği sadece ejderhalar değildi."

Aklıma Iliseeum kıyılarında yaşadıkları söylenen yaratıklar geldi. Daha bir sürü soru soracaktım ama draken'ların neye doğru uçtuğunu görünce hepsini bir tarafa bıraktım.

Aşağıda meşalelerle aydınlatılmış bir duvar belirdi, Wayfair'in iç duvarları inceydi ama büyüdüğüm şato hafif engebeli tepenin üstündeki şeyle karşılaştırılınca sönük kalırdı. Geniş olduğu kadar da yüksek, devasa bir yapıydı bu. Kuleleri gökyüzüne uzanıyordu ve bütün saray ışıl ışıldı, binlerce lambayla aydınlatılmış gibi parlıyordu. Bana Gölge Tapınağı'nı hatırlatmıştı ama ondan çok daha büyüktü.

Sık bir orman saray duvarlarına kadar uzanıyordu, duvarların ötesinde, görebildiğim kadarıyla, sayılamayacak kadar çok ışık zerrecikleri vardı. Bir şehir... bir şehir vardı.

Tepeden inerken kalbim dörtnala atıyordu. Duvardaki kapıya yaklaşırken karnımda minik korku ve beklenti topakları baş gösterdi. Endişe ve merak duygusuna benzeyen ama ondan daha güçlü bir hissin arasına sıkışıp kalmıştım.

"Evin... burası mı?" Hava hafiflemiş gibiydi ve bana mı öyle gelmişti bilmiyordum ama sarayın üstünde daireler çizen draken'ları görür gibi olmuştum.

"Burası Haides Evi diye bilinir. Evi çeviren duvara da Sur denir" dedi Ash. "Duvar hem Haides'i, hem de Kara Körfez'e kadar Lethe şehrini çevreler."

İleride ağaçlar hâlâ yolu kaplasa da tıpkı kapı gibi duvarın büyük kısmı da görünüyordu. Duvarın üstünde bir şey vardı, ne olduklarını çıkaramadığım birkaç şey vardı. Yoldaki hafif dönemeci aldık. Duvar da gölge taşından yapılmışa benziyordu, yüzeyi pek parlak ve pürüzsüz görünmüyordu. Yıldız ışıklarını yansıtmak yerine tüm ışığı yutuyor gibiydi, bu yüzden devasa demir kapı sessizce açılmaya başlayana dek o şekillerin ne olduğunu seçemedim.

Gözüm duvara, duvarın üstündeki şekillere kayınca başım dönmeye başladı. Duvardaki şekiller bir haç oluşturuyordu. Göğsüm her solukta hızla yükselse de yeterince nefes alamıyordum.

Bunlar *insandı.*

Kazığa benzer bir şeylerle ellerinden ve göğüslerinden duvara mıhlanmış çırılçıplak insanlardı. Başları gevşekçe öne düşmüştü ve havada ölüm kokusu vardı.

Eyer kaşına daha sıkı yapışırken ağzıma safra tadı geldi. "Neden" diye fısıldadım. "Bu insanlar neden duvarda?"

"Onlar tanrı" dedi Ash, sesi gölün suları kadar soğuktu. "Herkes için bir hatırlatma vazifesi görüyorlar."

"Neyi?"

"Her varlığın hayatının bir mumun alevi kadar hassas olduğunu, kolayca söndürülüp ortadan kaldırılabileceğini."

Sarayın üstünde daireler çizen iki draken şiddetli bir rüzgâr estirerek kapının iki yanına indi. Sur'un üstüne kondular. Konarken yeri göğü sarsmaları da çıkardıkları gürleme sesi de Sur'un üstünde gördüğüm şeyden kapıldığım dehşeti delip geçemedi.

Afallamış halde hiç ses çıkarmadan otururken Sur boyunca sıralanmış adamları –siyah ve gri zırhlar içindeki adamları ve kadınları– gördüm, yanlarından geçerken durup yerlere kadar eğilerek Ash'i selamlıyorlardı. Ama onları güç bela görüyordum. Sayısız balkonu ve sarayın her katını yere bağlayan spiral şeklindeki dış merdivenleri de gördüğüm yoktu.

Ash'in duvarına mıhlanmış tanrılar vardı.

Bundaki gaddarlık ve acımasızlık ve Ash'in sözleri yüzünden aydınlık ahıra girerken kafam allak bullaktı. Her ölümün arkasında bir iz bırakması gerektiğini söylediği halde yaptıkları sözleriyle örtüşmüyordu.

Ahırların birinden çıkan bir adam selam verdikten sonra Odin'in dizginlerini aldı. Konuştuysa da duymadım. Başını kaldırıp bize baktıysa da görmedim.

Kusacakmış gibiydim.

Ash önden inip bana yardım etmek için ellerini kaldırınca itiraz

etmedim. Belimdeki elini de ayaklarımın altındaki samanları da hissettiğim söylenemezdi, beni dışarı çıkarıp bir merdivenin arkasındaki yan kapıdan saraya soktu.

Penceresiz kapı açılınca kızıl saçlı ve yine buğday tenli bir adam göründü. Koyu kahverengi gözleriyle bana baktı, gözbeneklerinin arkasında gümüşi bir parıltı vardı. Bir tanrı. O ışık saçan gözler önce Ash'e, sonra bana döndü. "Kafamda bir sürü soru var."

Ash bana bakarak kuru bir sesle, "Eminim vardır" dedi. "Bu Rhain. Muhafızlarımdan biri. Ector ve Saion gibi."

Rhain'in koyu renk gözlerine bakarken dudaklarımı kımıldamaya zorladım. "Ben..."

"Kim olduğunu biliyorum" dedi Rhain beni şaşırtarak. "Bir kaşını kaldırarak Ash'e baktı. "Zaten bu yüzden kafamda bir sürü soru var. Ama biliyorum. Beklemeleri gerek." Rhain susunca Ash beni karanlık bir merdiven boşluğuna soktu. "Theon ve Lailah içeride" dedi tanrı sessizce peşimizden gelirken.

Ash içini çekti. "Elbette." Dar sahanlıkta durup bana döndü. "Birileri burada olduğunu fark etmeden önce biraz zamanımız olur diye ummuştum. Seni çok az kişi tanıyor. Az sonra tanışacakların tanımıyor. Sorular soracaklarına da eminim."

"Kesinlikle" dedi Rhain.

"Soruların çoğu cevapsız bırakılacak" dedi Ash üstüne basa basa, bu arada tanrıya bir bakış attı. "Konsortum olarak takdim edileceksin, hepsi bu kadar. Tamam mı?"

Başka zaman olsa bir sürü soru sorardım. Ne var ki sadece başımı sallamakla yetindim. Ash yanımdan uzanıp ikinci bir kapıyı iterek açarken ellerim titriyordu.

Beklenmedik parlak ışıkla karşılaşınca bir adım geriledim. Işığa alışana kadar gözlerimi kırpıştırdım. Işık güneş kadar parlaktı, bir an Ash'in yine güçle parladığını sandım. Ama Ash değildi.

Başımı kaldırıp antrenin ortasına sarkan ışıltılı cam avizeye baktım. Alev yoktu. Yine de mumlar parlak sarı bir ışık saçıyordu, tıpkı ikinci kata uzanan siyah sütunlardaki şamdanlar gibi.

"Bu ilkel enerji" dedi Ash nereye baktığımı görünce. "Sarayın ve Lethe'nin aydınlatılmasını bu güç sağlıyor."

Nutkum tutulmuştu, bakışlarımı ışıklardan aldım. Antrenin iki yanında birbirine bakan iki yuvarlak merdiven vardı. Tırabzanları ve basamakları gölge taşından yapılmıştı. Merdivenlerden ötedeki geniş kemerin ilerisinde büyük bir salon görünüyordu.

"Gel." Ash beni öne doğru itti, küçük bir adım atmıştım ki iki kişi salondan çıkıp kemerin altından yaklaşmaya başladı.

Gördüğüm şey bir adım daha atmamı engelledi, bilmeden White Horse mu çektim diye düşünmeye başladım.

Karşımda uzun boylu bir adamla bir kadın vardı, ikisi de Ash gibi giyinmişti, yalnız gümüş işlemeli tunikleri uzun kolluydu. Adamın saçları düzgün örgüler halinde kafatasını kaplıyordu, kadınınkiler ise arkadan örülmüştü ve omuzlarından aşağı dökülüyordu. İkisi de aynı boydaydı, ikisinin teni de esmer, iri gözleri altın rengiydi. Neredeyse birbirlerinin eşiydiler. Adamın alnı daha genişti, kadının elmacık kemikleri de daha çıkıktı ama ikiz oldukları açıktı. Daha önce hiç ikiz görmemiştim –çift yumurta ikizleri bile– ama gözümü alamadığım şey onlar değildi.

Yanlarında orta büyüklükte bir köpeğin yarısı kadar, mora çalan siyah renkte, kanatlı bir yaratık vardı, kanatlarını çırparak başıyla kadının elini dürtüyordu.

Beni görünce durdular.

Ağzımın açık kaldığını biliyordum. Ağzımı kapatamıyordum çünkü aralarında minik siyah bir draken duruyordu.

"Merhaba." Kadın kelimeyi uzatırken kocaman açılmış gözleri Ash'e kaydı. "Majesteleri?"

Ash elini belimden çekmedi. "Theon. Lailah. Bu Sera. Misafirimiz."

"Misafir olduğunu anlamıştım zaten" dedi Theon. "Daha doğrusu aile geleneğine uymaya karar vererek ölümlü kızları kaçırmaya başlamamışsındır diye umuyordum."

Bir dakika. *Ne*?

Ash dişlerini sıktı. "Bazılarının aksine bunda bana çekici gelen bir yan yok."

"Özel bir arkadaş mı?" diye sordu Lailah.

"Aslında evet. Kendisi..." Kendini hazırlamak ister gibi derin bir nefes aldı. "Kendisi konsortum olacak."

İkisi de aval aval bakakaldı.

Küçük draken başını bir yandan bir yana sallarken birkaç uzun saniye geçti.

"Bir şey soracağım" dedi Lailah draken'ın çenesinin altını kaşırken. Yaratık bir mırıltı sesi çıkardı. "Aslında birkaç sorum var, ilk olarak konsortun neden ölümlüler diyarından bizimkine fırlatılmış gibi görünüyor?"

O kadar perişan mı görünüyordum? Kendime bir baktım. Pelerinimin etekleri baldırlarıma kadar indiği için kan lekesi içindeki ayaklarım ortadaydı. İçimdeki gecelik üstümden sarkıyordu. Saçımın nasıl göründüğünü ya da yüzümün neyle kaplı olduğunu bilmek dahi istemiyordum.

"Onu bu diyara fırlatmadım" diye gürledi Ash. "Buraya gelmeden bir kaza oldu."

"Ne tür bir kaza?" diye sordu Rhain yaslandığı sütundan.

"Artık önemi olmayan bir kaza."

Lailah'nın gözleri merakla parladı. "Anlatsana."

"Belki sonra" dedi Ash.

Kadının kardeşi şimdi elini kaldırmıştı. "Benim de bir sorum var."

"Umurumda değil" dedi Ash. Rhain hafifçe öksürdü. "Yapacak işiniz yok mu sizin? İşiniz yoksa da yapacak bir sürü şey bulabileceğinizden eminim."

"Aslında Maskara-Reaver'ı biraz hava almaya çıkarıyorduk." Lailah sırıtırken draken onaylar gibi viyakladı.

"Draken'ın adı Maskara-Reaver mı?" deyiverdim.

Lailah hafif bir kahkaha attıktan sonra gülümseyerek bana baktı. "Adı Reaver" dedi, draken arka bacaklarının üstüne kalktı. "Ama *maskara* kısmını eklemek komik oluyor. Bundan o da hoşlanıyor."

"Ya" diye fısıldadım, parmaklarım uzanıp küçük draken'ı okşamak için can atıyordu. Küçük olduğu için Nektas kadar korkutucu olmaktan çok uzaktı.

"Öyleyse neden işinize bakmıyorsunuz?" dedi Ash.

Theon sırıtarak başıyla selam verdi. "Nasıl istersen." Kız kardeşi de ona katıldı, yürümeye başladılar. Theon yanımdan geçerken bir kez daha başıyla selam vererek fısıldadı, "Kaçırıldıysan gözünü iki kez kırp."

Lailah sırıtarak yan yan Ash'e baktı. "Ya da sadece kırp."

Neredeyse kırpacaktım çünkü Ash'e sataştıkları açıktı, sarayının duvarlarına tanrılar asan bir ilkele.

"Gidin hadi" diye emretti Ash, uzaklaşırlarken dönüp arkalarından baktım, gözlerim Lailah'nın omzuna tünemiş küçük draken'a takılmıştı.

"O bir bebek draken" dedim.

Ash bana baktı. "Draken'lar yumurtadan Nektas'ın boyutlarında çıkmazlar, ayrıca ona bebek dediğini duysaydı Reaver bir hayli sinir olurdu."

"Umarım çıkmıyorlardır çünkü bu devasa bir yumurta olurdu" dedim sertçe. "Ben sadece..." Sözümü yarıda kestim, başımı iki yana sallayarak kollarımı belimde kavuşturdum. Başım patlayacakmış gibi geliyordu.

"İster büyük ister küçük olsun, draken görmek şoke edici olmalı" dedi Rhain, ona şöyle bir baktım. Kızıl saçları siyah sütunun önünde alev gibi görünüyordu. "Bir süre daha şoke edici olmayı sürdürecektir sanırım."

Yavaşça başımı salladım. "Sanırım öyle olacak."

Tanrı hafifçe gülümsedi.

Ash yaklaşıp hafifçe Rhain'in önüne geçti. "Neden hâlâ buradasın?" diye sordu tanrıya.

"Saion burada olmadığına göre seni sinir etme şerefini ben üstleneyim dedim" dedi tanrı soğuk bir sesle.

İlkel tehdit eder gibi alçak sesle hırladı. Nefesim kesildi. Rhain Sur'daki tanrıları biliyor olmalıydı, ikizler de öyle. Cidden Ash'i sinir etmeyi istiyorlar mıydı?

"Aslında burada olmak için geçerli bir nedenim var. Seninle konuşmam gerek." Rhain yaslandığı sütundan doğrularak Ash'e

baktı. Yüzünde ciddi bir ifade belirdi. "Önemli bir konu."

Anlaşılan aynı zamanda benim önümde konuşmak istemediği bir konuydu.

Bu da çok sinir bozucuydu.

Ash başını salladıktan sonra bana baktı, tam bir şey diyecekken gözlerini kıstı. Hemen yanıma gelip beni kolumdan tuttu. Temasın etkisiyle irkildim. Kolumu hafifçe çevirdi. "Burası neden morardı? Daha önce soracaktım, unuttum."

"Ne?"

"Bu morluk. Eskiden kalma" dedi, koluma baktım. Tavius. Tanrılar. Onu ve hurma kâsesini unutmuştum. "Bu nasıl oldu?"

"Bir yere çarptım." Kolumu çekmeye çalıştım.

"Bir şeylere çarpacak biri olduğunu hiç sanmıyorum."

"Bunu nereden bilebilirsin?" dedim kolumu tekrar çekmeye çalışarak.

Ash başını eğdi. "Çünkü hareketlerinde gayet temkinli ve dikkatlisin."

"Bu bazen sakarlığımın tutmayacağı anlamına gelmez."

"Gerçekten mi?" Kolumu biraz daha tuttuktan sonra bıraktı.

Kollarımı yeniden kavuşturdum. "Gerçekten."

"Bu gerçekten eğlenceli" dedi Rhain.

Tanrıyı duymazdan gelen Ash delici bakışlarını üstümden çekmedi. "O kadar morarması için hayli sert çarpmış olmalısın."

"Galiba öyle" diye homurdandım, huzursuzca geniş antreyi gözden geçirdim. Burada ne heykeller ne sancaklar ne de tablolar vardı. Duvarlar da zemin kadar çıplaktı, soğuk ve ıssız.

Ve burası benim... evim mi olacaktı? Ne kadar bir süre için?

Ne kadar sürerse.

Üstüme kemiklerime kadar işleyen bir yorgunluk çöktü, birden şakaklarımdaki ağrıyı fark ettim, başım da omuzlarım ve sırtım gibi hiç durmadan zonkluyordu. Bacaklarım uzun süredir böyle halsiz miydi, yoksa dermanım şimdi mi kesilmişti bilmiyordum. Ayakta durmak için tüm gücümü harcıyordum.

"Hey." Ash parmağıyla çenemin altına bastırınca sıçradım.

"Ne?"

"Aç mısın dedim." Dikkatle gözlerime baktı. "Duymadın herhalde."

Aç mıydım? Emin değildim. Başımı iki yana salladım.

Öyle dikkatli bakıyordu ki içimi görebildiğinden şüphelendim. "Sırtın nasıl?"

"İyi."

Bakmaya devam etti, sonra başını sallayarak yerinden kurtulmuş bir bukleyi parmağına dolayarak dikkatle geriye itti. Bu sevecen hareket bana gölü hatırlattı, tanrıları Sur'a mıhladığı halde dokunuşunun nasıl bu kadar nazik olabildiğini anlamıyordum.

Ash başını geriye atıp kemere doğru döndü. "Aios?"

Kemerin ötesinden bir kadın çıkınca oraya doğru döndüm. Gözlerimi kırpıştırdım, yine de halüsinasyon görüyormuş gibi hissediyordum. Kadın... yüce tanrılar, kadın çok *güzeldi*. Yüzü kalp şeklindeydi, gür kirpiklerle çevrelenmiş gözleri yakut sarısıydı, dudakları kalın, yanakları çıkık ve dolgundu. Kadın antreye girdi, birkaç kızıl saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdıktan sonra ellerini beli gümüş bir zincirle sıkılmış uzun kollu gri elbisesinin önünde kavuşturdu.

Aios karşımızda durup yavaşça başını eğdi. "Evet?"

"Lütfen Sera'yı odasına götürdüktan sonra yemek gönderip banyonun hazırlanmasını söyler misin?" dedi Ash.

Benim adıma konuşmasına gerek olmadığını söyleme isteği dilimin ucunda yitiverdi. Tanrı olduğunu varsaydığım birine "lütfen" demişti. Ama kadın hizmetçi de olabilirdi. Çoğu kişi bunu nezaket icabı söylerdi ama soyluların ve zenginlerin yanında büyümüş biri olarak bu kelimeyi pek az kişinin kullandığını biliyordum. Açıkçası dehşet verici bir uyarı olarak duvarlarına tanrıları mıhlayan birinin ağzından bunu duymayı beklemiyordum.

Ama ona bakarsan Ash'ten o gördüklerimi de beklemiyordum.

"Elbette. Memnuniyetle." Aios bana döndü. Hızla gözlerini kırpıştırdı. "Evet. Banyo şart."

Dudaklarımı büzdüm ama bir şey söylememe kalmadan Aios

koluma girdi. Aynı tuhaf elektrik akımı teklifsizce koluma girişindeki rahatlığı neredeyse gölgede bırakmıştı.

Aios, İlkel'e bakarak kaşlarını yukarı kaldırdı. "Nyktos..."

"Biliyorum" dedi Ash, sesi bitkin çıkmıştı. Yüzüne bir göz attım, neyi *bildiğini* öğrenmek istiyordum ama ilk konuşan o oldu. "Çok geçmeden dönerim. Aios'a güvenebilirsin."

Hiçbirine güvenmiyordum ama başımı salladım. Düşünmek için ne kadar çabuk yalnız kalırsam o kadar iyiydi. Şakaklarımın ağrısı da o zamana kadar geçmiş olurdu. Ash bir an durduğu yerde kaldı, gözleri koyulaşıp fırtına bulutlarının rengini aldı. Sonra sırtını dikleştirip dönerek Rhain'in yanına gitti. Birlikte kemerin altından geçerek uzaklaştılar.

"Gel" dedi Aios yumuşak bir sesle, beni merdivenlere doğru götürdü.

Merdivenlerden çıkıp sola dönerken ayağımın altındaki taşların soğuğunu hissediyordum.

"Odan hazırlandı. Aslında hazırlanalı epey oldu, her ihtimale karşı düzenli olarak tozu alındı. Bence orayı beğeneceksin." Başımı hızla ona çevirdim. Benim yaşlarımda görünüyordu ama bunun son derece yanıltıcı olabileceğini biliyordum. "Hemen bitişiğinde kendi banyosu ve balkonu var. Son derece güzel bir oda."

Aklıma aynı anda bir sürü şey geldi. "Geleceğimi nereden biliyordun?"

Aios gözlerini kaçırdı. "Aslında kesin olarak bilmiyordum. Sadece bir ihtimal olduğunu biliyordum."

Beni beklediğine göre geçmişe dair bir şeyler biliyor olsa gerekti. "Anlaşmadan haberin var mıydı?"

"Evet" dedi, beni ikinci bir merdivenden daha çıkarırken neşeyle gülümsedi.

"Böyle bir ihtimal olduğunu ne zamandır biliyordun?"

"Birkaç yıldır" dedi Aios çok önemsiz bir şeymiş gibi, oysa çok şey ifade ediyordu.

Dördüncü kata çıkmaya başladık. Buradan buzlu cam kürelerin

içindeki şamdanlarla aydınlanan geniş bir koridora girdik. Şamdanlar dışında duvarlar çıplaktı.

Siyah boyalı, çift kanatlı bir kapının önünden geçtik, kapıların ortasına gümüş rengi girdap şeklinde desenler işlenmişti. Aios bir sonraki çift kanatlı kapının önünde durdu, kapı tüm koridordaki diğer tek kapının aynısıydı.

"Bu katta demin önünden geçtiğimiz odadan başka oda yok mu?" diye sordum Aios elbisesinin cebinden bir anahtar çıkarırken.

"Diğer kanatta sadece tek bir oda var ama konukların çoğu ikinci ya da üçüncü katta kalır." Kapıyı açtı, omzumun üstünden koridorun ilerisindeki kapıya bir göz attım.

"Peki ya hizmetçiler... sen?"

Çarpıcı yüzünde kısa süren bir şaşkınlık belirdi. "Ben hizmetçi değilim."

"Affedersin." Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. "Ben sandım ki..."

"Sorun değil. Herkes öyle sanır. Burada hizmetçi yok."

"Şimdi kafam karıştı işte" dedim.

Aios hafifçe gülümsedi. "Biz kendi isteğimizle yardımcı oluyoruz. Aslında bir bakıma... Nyktos'a yardımımızı dayatıyoruz." Gerçek adını kullandığını duymak biraz rahatsız ediciydi. "Yoksa Haides bakımsızlıktan harabeye döner, muhtemelen Nyktos da hiç yemek yemez."

Aval aval bakmaktan başka bir şey yapamadım.

"Neyse, gündüzleri işlere ben bakarım." Bir kahkaha attı. "Biliyorum. Dışarısı gündüz gibi görünmüyor ama saat ilerledikçe gökyüzünün karardığını göreceksin."

"Dur biraz." Bunu anlamam gerekiyordu. "Kendi isteğinle evin personeli gibi davranarak yardım ediyorsun ama karşılığında bir şey almıyor musun?"

"Almamıza gerek yok. Nyktos Haides'i çekip çevirenlerin ihtiyaçlarını karşılıyor. Aslında" dedi kaşlarını çatarak, "burada ve Lethe'de karşılaşacağın kimsenin bir eksiği yok, daha resmi sorumlulukları olsa bile."

"Eksiği yok derken?" diye tekrarladım anlamadığım bir dilden kelimelermiş gibi.

"Barınma. Yiyecek" dedi Aios, dudakları listeye başka şeyler de eklemek istiyormuş gibi aralandı ama sonra vazgeçti. Gülümseyişi silinir gibi oldu. "Ama diğer sorunu cevaplayacak olursam, burada başka kimse yaşamıyor."

"Aşağıdaki tanrı bile mi? Rhain?"

"Hayır, onun Lethe'de evi var."

"Peki duvarın, yani Sur'un yanındaki adamlar ve kadınlar? Draken'lar?"

"Muhafızlar mı? Hepsinin kendi daireleri var, burasıyla Lethe arasında yurt gibi bir yerde kalıyorlar" dedi Aios kapının tokmağını tutarak. "Draken'ların da kendi evi var."

Bu kocaman yerde sadece Ash mi yaşıyordu? Normalde bir konakta çekirdek bir hizmetçi kadrosu ve bir miktar muhafız olurdu. "Neden burada başka kimse yaşamıyor?"

Aios'un gülümseyişi sonunda silindi. "Çünkü onlar için güvenli olmaz."

23. Bölüm

Sırtımdan buz gibi parmaklar geçti. "Güvenli olmaz derken neyi kastediyorsun?"

"Şey, Nyktos istemez..." Aios gözlerini kocaman açarak bana döndü. "Affedersin, kulağa nasıl geldiğini şimdi fark ettim." Bir kahkaha attı ama bu gergin bir gülüştü. "Majesteleriyle görüşmeye her türden kişi gelir ve bazılarının... sağı solu pek belli olmaz. Elbette sen burada tamamen güvendesin."

"Gerçekten mi?" dedim şüpheyle.

Aios başını salladı. "Evet. Nyktos yalnızlıktan hoşlandığı için... böylesi daha iyi." Tekrar kapıya döndü, kanatların birini iterek açtıktan sonra onu izlememi işaret edip karanlığın içinde kayboldu.

Yanlış ifade ettiğine bir an bile inanmamıştım ama ihtiyatla içeri girdim, tavandan devasa salonun ortasına sarkan bir başka göz kamaştırıcı cam avizeden ışık süzülüyordu.

Salonun bir tarafında bir kanepe, bir sedir ve krem rengi kadifeden iki koltuk vardı. Tam ortada küçük, yuvarlak bir sehpa duruyordu. Sehpanın ve perdeli kapının yanında bir masa ve yüksek arkalıklı iki sandalye vardı, masanın üstüne mavi ve gri taşlarla dolu bir vazo koyulmuştu. Devasa şöminenin önüne bir servis arabası yerleştirilmişti, fildişi rengine boyanmış olan araba son derece pahalı bir malzemeden yapılmışa benziyordu. Arabanın altına yumuşak bir kilim serilmişti. Rulo yapılmış battaniyelerle dolu bir sepet bile vardı.

Yavaşça döndüm, sayvanlı karyolayı görünce kalbim duracak sandım, Ezra'nın karyolası bunun yanında çocuk yatağı gibi ka-

lırdı. Pencerelerden birinin yanındaki duvarın önüne büyük bir gardırop yerleştirilmişti. Üç kanatlı kapı daha vardı: Biri oturma odasının ilerisinde, biri masanın yanında, diğeri de yataktan biraz ötedeydi.

"Odam burası mı?"

Aios başını sallayarak komodine doğru yürüdü. Lambanın düğmesini çevirdi. "Evet. Kullanışlı gelmedi mi? Beğenmediysen..."

"Hayır, gayet güzel. Güzelden de öte." Oda inanılmazdı. Annemin dairesi bile bu kadar büyük değildi.

"Harika." Aios hızla yatağın yanından geçti. "Kapının yanında bir düğme var. Tavan lambasını kontrol ediyor. Diğer lambaların hepsi düğmesinden açılıp kapatılıyor. Banyon burada. Gel. Bir göz at."

Afallamış vaziyette peşinden gittim. Aios duvardaki düğmeyi çevirdi. İçerisi aydınlanınca bayılacağımı sandım.

Wayfair'deki banyomda en elzem eşyalar vardı, bir tuvalet, lavabo ve içine zar zor sığabildiğim bakırdan yapılmış küçük bir küvet. Hepsi bu kadardı. Burası ise... olağanüstüydü.

Pençe şeklinde ayakları olan küvet iki yetişkinin kollarını ve bacaklarını açarak yayılabileceği kadar büyüktü. Bir değil iki tane boy aynası vardı, küvetin iki yanına yerleştirilmişlerdi, bir tane de lavabo dolabının yanına yerleştirilmişti. Banyo tertemizdi ve limon kokuyordu.

"Ne diyorsun? Beğendin mi?"

Başımı iki yana sallayarak oturma odasına döndüm. Burası içine eski odamdan on tanesini rahat rahat alırdı, geriye de yer kalırdı. Saçma sapan bir nedenden genzim yanmaya başladı. "Beğenmek ne demek, bayıldım"

"Güzel." Aios banyodan çıkıp yanıma geldi. Başını yana eğdi. "İyi misin?"

"Evet. Evet." Boğazımı temizledim.

Bir an duraksadıktan sonra masanın yanındaki kanatlı kapıya doğru yürüdü. "Balkona buradan çıkabilirsin. Oldukça geniştir, orada da bir oturma grubu var. Yatarken kapıları kapatmanı tav-

siye ederim. Hava sıcaklığı pek değişiklik göstermez ama bazen dağlardan soğuk rüzgârlar eser."

Dağlar mı?

"Şöminenin yakılmasını ister misin?"

"Hayır hayır, teşekkür ederim."

"Fikrini değiştirirsen kapının yanındaki ipi çekmen yeterli, biri gelip ne istediğine bakar." Aios yatağın perdelerini açınca birkaç kürk ve yastıklardan oluşan küçük bir yığın ortaya çıktı. "Ne yemek istersin? Her gün iki aşçı gelir. Arik de Valrie de harikadır. Ellerinden her şey gelir."

"Şey... bilmem ki." İlk kez ne yemek istediğimi bilmiyordum.

Aios hafifçe gülümsedi. "Sana küçük bir tabak çorba ve ekmek getirsinler mi?"

"İyi olur."

"Tamam. Senin için sıcak su getirteyim ve..." Başparmağını dudaklarına bastırdı. "Yanında hiç giysi getirmedin değil mi?"

"Öyle sayılır." Pelerinimin ucuyla oynamaya başladım.

"Eh, bu olmaz. Bakayım senin için neler bulabilirim."

"Teşekkür ederim."

"Şu an istediğin başka bir şey var mı?"

Hayır diyecektim. "Bir dakika. Bu kapı nereye açılıyor?" Oturma odasının arkasındaki kapıyı gösterdim.

"Yandaki odaya" dedi Aios. "Nyktos'un dairesine."

Kalbim yerinden fırlayacak sandım. "Odası benimkinin yanında mı?"

"Evet."

Mantıklıydı. Ben onun konsortuydum.

Aios kapının yanında durdu, boynundaki kolyeyle oynuyordu. "Buraya gelmene yol açan şartları bilmiyorum, bildiğim şey iki diyarda da Nyktos'tan başka kimseye güvenmediğim ve kendimi başka hiçbir yerde buradan daha güvende hissetmediğim" dedi gözlerime bakarak. Gözleri öyle korku doluydu ki bana Nor'la birlikte dışarıda duran kadını hatırlattı. "Bunu bilmen gerekir diye düşündüm de."

Odadan çıkışını izledim. Orada ne kadar durduğumun farkında değildim. Bir dakika da beş dakika da olabilirdi. Sonra nedenini bilmeden perdeli kapıya doğru yürüdüm.

İnce beyaz perdeleri kenara çekerek kapıyı açıp dışarı çıktım. Balkon genişti. Tırabzanların önüne geniş ve rahat bir koltukla bir çekyat yerleştirilmişti. Aşağı inen döner merdivenler yoktu, buradan inmenin düşüp yere çakılmaktan başka bir yolu görünmüyordu. Ama balkon yan tarafın balkonuyla bitişikti.

Ash'in odasıyla. Onun balkonunda da aynı koltuktan vardı, burada hiç oturup oturmadığını merak ettim.

Beni neden bitişiğindeki odaya yerleştirdiğini düşündüm.

Sedirlerin arasından geçerken serin bir rüzgâr saç tutamlarımı havalandırdı. Tüylerim diken diken oldu. Ellerimi tırabzana koyarak etrafa bakındım. Ellerimi koyduğum taş pürüzsüz ve soğuktu, şehrin titreşen ışıklarını görüyordum, şehrin ötesinde, uzaktaki kayalık tepeler ve uçurumlar sisle... ya da bulutlarla kaplanmıştı. Burada bulutlar var mıydı? Aşağı bakınca soluğum kesildi.

Renk.

Renk görüyordum.

Soluk bahçenin ötesinde ağaçlar vardı. Yüzlerce ağaç. Sarayla Lethe'nin parlak ışıkları arasında binlerce ağaç yükseliyordu ve Gölgeler Diyarı'na gelirken yolda gördüklerime hiç benzemiyorlardı. Gövdeleri griydi, eğri büğrü uzun dalları da öyleydi ama çıplak değillerdi. Kalp şeklinde yapraklarla doluydular.

Kan rengi yapraklar.

Aios yiyecek ve bulabildiği ilk giysiyle çabucak döndü. Bu şönilden ya da daha önce hiç sahip olmadığım yumuşacık başka bir kumaştan yapılmış kuşaklı bir sabahlıktı. Aios sabahlığı banyodaki kancalardan birine astı.

Acıktığımı şimdi anlamıştım, çorbayı ve kızartılıp tereyağı sürülmüş sarmısaklı ekmekleri silip süpürmüştüm ki ahırlarda gördüğüm adam birkaç kova sıcak suyla çıkageldi. Adının Baines olduğunu söyledi, gözlerini görebileceğim kadar yaklaşmasa da onun da tanrı olduğunu tahmin ediyordum. Yere birkaç su maşrapası bırakılırken Aios küvete limon ve şeker kokulu bir tür köpük tozu serpti.

Bir kez daha yalnız kalınca banyoya girdim. Aios tavandaki lambayı söndürmüş, sadece duvar lambalarını yanık bırakmıştı. Yumuşak ışık boy aynalarının birinde kendimi görmeme bol bol yetiyordu.

Lailah buraya fırlatılarak mı geldiğimi sorarken haksız değildi.

Yüzümdeki kurumuş kanlar çillerime karışmıştı. Solgun tenimde ikisi de göze batıyordu. Yarısı örgüden kurtulup karmakarışık olmuş saçlarıma da kan bulaşmıştı. Gözlerim fazla büyüktü. Yeşili çok parlaktı. Ateşim varmış gibi görünüyordum.

Ya da ödü patlamış gibi.

Korkup korkmadığımı bilmiyordum. Tabii pelerini yere bırakırken herhangi bir şey hissediyorsam. Geceliğimi görünce dudaklarım büküldü. Şimdi beyaz olmaktan çok kırmızıydı. Kurtarılacak yanı kalmamıştı. Yüzümü buruşturarak geceliği dikkatle kafamdan sıyırdım. Mahvolmuş geceliği yere bıraktım, örgümü ve dağınık saç tutamlarını bir omzumun üstünden önüme alıp hafifçe aynaya döndüm.

"Tanrılar" diye tısladım sırtımdaki kabarmış kırbaç izlerini görünce. Kıpkırmızıydılar. İzlerden biri boyunca kan oturmuştu.

Keşke Tavius'un kalbini yerinden sökseydim diye geçirdim içimden.

Küvete girerken üvey abime yaptıklarım yüzünden hiç pişmanlık duymayışım beni endişelendirmeliydi ama hiç de endişelenmiyordum. Yine olsa aynısını yapardım çünkü neredeyse haşlayacak kadar sıcak olan su bile Tavius'un nefesini yanağımda hissettiğim o ânın anısını silemiyordu.

Küvetin içine otururken limon kokulu su kırbacın bıraktığı yaralara değince dişlerimin arasından tısladım. Gözlerimi kapatıp

dişlerimi sıkarak parmaklarımı küvetin kenarlarından yavaşça kaldırıp örgümü çözmeye koyuldum. Sabun kalıbını alıp sabunlanmaya başladım, sırtımdaki kabarmış kamçı izlerine elimden geldiğince yetişmeye çalışırken düşüncelerim yavaş yavaş son iki günün olaylarına kaydı. Yeteneğimi kullanarak Marisol'u diriltmemin üstünden bir ömür geçmişti sanki. Kral Ernald'ın öldüğüne hâlâ inanmıyordum. Bildiğim kadarıyla gayet sağlıklıydı. Ezra'nın iyi olması ve sözümü dinlemesi için dua ettim. Ya annem? Ezra evlenmedikçe kraliçe olarak kalacaktı. Ama herhalde artık rahatlamıştı. Ezra'nın da rahatladığından emindim çünkü Çürüme'nin durdurulması için bir şans olduğunu biliyordu. Ve... keşke hançerim yanımda olsaydı diye düşündüm. Ash onu almıştı. Geri verecek miydi acaba? Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki banyonun kapısında ayak sesleri duyana kadar odama birinin girdiğini fark etmedim.

Silahım olmadığından küvetin iki yanına tutunarak kimin geldiğini görecek kadar döndüm. Kim olduğunu görünce kalbim deli gibi atmaya başladı.

İlkel.

Hiçbir şey söylemeden bana bakıyordu, sırtıma dikilmiş gümüş gözleri anormal denecek kadar parlaktı. Göğsünü şişirerek içini çekti. "O pisliği Uçurum'da ziyaret etmek için sabırsızlanıyorum."

Ciğerlerimdeki hava yavaşça boşaldı, sabunu küvetin yanındaki sıranın üstünde duran kutuya koyduktan sonra ellerimi suya soktum. "Gittiği yer orası mı?"

"Evet."

"Güzel."

Başını yana eğdi, uzun müddet bir şey söylemedi. "Rahatsız etmek istememiştim. Banyodan çıkmışsındır diye düşünmüştüm."

Kendimi gevşemeye zorladım. "Rahatsız etmiyorsun."

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırdı.

"Hayır, etmiyorsun."

"Banyo yapıyorsun" dedi. "*Ağza alınmaz yerlerine* bakmamdan korkmuyor musun?"

Dudaklarımdan soğuk bir kahkaha döküldü. "Gölde şimdi görebildiğinden çok daha fazlasını görmüştün."

"Doğru." Kirpiklerini aşağı indirirken altdudağını ısırdı. "Sırtındaki yaralara iyi gelecek bir şey getirdim." Susup elindeki beyaz kreme benzer şeyle dolu kavanozu kaldırdı. "Bu hem acını dindirir hem de iz kalmamasını sağlar."

"Teşekkür ederim" diye mırıldandım, bunu söylemek tuhaf gelmişti. Sık sık teşekkür etmezdim. Sık sık teşekkür etmem için bir neden olmazdı.

Ash bir şey demedi ama durduğu yerden de kımıldamadı. Hâlâ bana bakıyordu ve sudan mı bakışlarından mı bilmem vücuduma ateş bastığını hissettim. Sonunda konuştu, "Banyodan sonra yaralarına merhem sürebilirim."

Başımı yana eğince saçlarım öne dökülüp suyun yüzeyine yayıldı. Görevimi nasıl yerine getireceğimi düşünmeye vaktim olmamıştı ama Ash'in dikkatli bakışlarını fark edecek kadar aklım başımdaydı. Gitmek yerine oyalanmasının arkasındaki nedeni. "Saçlarımı da yıkayınca işim bitiyor."

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Teklifi beni şaşırttı. İçimden hemen hayır demek geldi, neredeyse diyordum da. Tersine başımı salladım.

Ash kapıdan çekilip kavanozu banyonun hemen girişindeki rafa koydu. Gelip küvetin yanında diz çöktü. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı, bakışları sırtımdan yüzüme kaydı. "Çok mu acıyor?"

Yutkundum. "Pek değil."

"Yalan söylerken çok güzel oluyorsun" diye mırıldandı.

Önüme bakarak derin bir nefes aldım. "Daha kötü de olabilirdi."

"Buna itiraz edemem işte." Parmaklarının ucu koluma değince tenime bir enerji akımı yayıldı. "Başını arkaya eğ."

Köpüklü suya bakınca nefesim kesildi. Göğüs uçlarım ortadaydı ve çok yakınımda durduğu ve dizlerinin üstünde bile çok uzun olduğu için onun da görebildiğinden emindim.

Ölüm İlkeli.

Saçlarımı yıkamak üzereydi.

"Sera?" dedi yumuşak bir sesle, nefesi başımın üstüne vurdu.

Adımı duyunca içimi yine bir ürperti kapladı. Başımı geriye doğru eğdim, düşünceler kafamdan o kadar hızlı geçiyordu ki bir anlam çıkaramıyordum.

Ash maşrapalardan birini alıp suyu saçlarıma yavaş yavaş dökmeye başladı. "Sana sormak istediğim şeyler var."

"Benim de." Kalbim yine çok hızlı atıyordu, bu anı kaçırmayıp kendi yararıma kullanmamı söyleyen içgüdü yüzünden afallamıştım. Bir taraftan da ne yapmam gerektiği hakkında en ufak fikrim yoktu. Bir parçam bu hareketten sersemlemiş, kendinden geçmişti. Bunu şimdiye dek hiçkimse yapmamıştı. Saçlarımı en son küçükken Odetta yıkamıştı.

"Eminim vardır." Eliyle ensemden tutarak başımı destekledi. "Önce ben başlayayım. Son üç yıldır nasıl bir hayatın vardı?"

Soruyu duyunca büzülerek kıpırdandım. "Prenseslerin yaşadığı türden."

"Buna hayatta inanmam. Bir prensese göre hançer ve kılıç kullanmakta fazla iyisin."

"Fazla prenses tanımadığın konusunda anlaştığımızı sanıyordum" dedim sertçe.

"Çoğunun korkmadan bir avcıyla dövüşemeyeceğini, hatta dövüşmekten bile anlamadığını bilecek kadar prenses tanıyorum. Biri seni eğitmiş" dedi kafamın arkasındaki saçları ıslatarak.

"Eğitim aldım" dedim, yalan söylersem bir şeyler sakladığımın daha çok anlaşılacağını düşünüyordum.

"Hangi silahlarla?"

"Hepsiyle."

"Neden?"

"Ailem kendimi savunabilmemi istediği için."

"Bunu yapacak muhafızların yok muydu?" diye sordu. "Başını biraz daha geriye eğ."

"Kimse muhafızlara bel bağlamak istemez. Anlaşmanın gereğini yerine getirebilmem için hayatta kalmamı garantiye almak is-

tediler." Dengemi korumak için kollarımı kaldırıp küvetin iki kenarına dayadım. Kafamı biraz daha geriye eğerken sırtım yay gibi eğildi.

"Mükemmel. Bu... mükemmel" dedi Ash, su saçlarımdan akarken sesi daha boğuk geliyordu. "Seni kim eğitti?"

"Bir şövalye." Vücudumun her parçasıyla suyun göğüslerimden aşağı aktığını hissettim. "Şimdi soru sorma sırası bende."

"Sor bakalım." Ash öne eğilince soğuk bedeni sırtıma yaslandı. Göğüs uçlarımın gül pembesi teni sızlamaya başladı.

Odetta saçımı yıkarken hissettiklerim bunlar değildi. Alakası bile yoktu. Gözlerim kapandı. "Gerçekten anlaşmayı unutup hayatıma devam ettiğimi mi sanıyordun?"

"Öyle olduğunu umuyordum." Ash maşrapayı yere bırakıp kutudaki şişelerden birini aldı.

Sinir olmuştum. "Üç kez daha çağrıldığına bakarak öyle olmadığı hiç aklına gelmedi mi?" diye sordum.

"Ne demek istiyorsun?"

Sesindeki şaşkınlık öfkemi dizginlememi daha da güçleştiriyordu. "Üç kez daha çağrıldın, şeyden sonra..." Birden anlar gibi oldum. Ona bakmak için başımı çevirmeye yeltendim.

"Kımıldama."

Durdum, emrettiği için değil, sesi yine boğuk çıkmaya başladığı için yapmıştım bunu. Gözlerimi açıp başımı hafifçe çevirince ateşli bakışlarının göğsümde gezindiğini gördüm. Kalbim tekler gibi oldu, düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. "Gölge Rahipleri seni çağırmadı mı?"

"Neden çağırsınlar? Tıpkı senin gibi onlar da kararımı biliyordu. Bir daha gelecek olsaydın ya isteğini görmezden gelirler ya da beni çağırıyormuş gibi yaparak seninle eğlenirlerdi." Saçımı sabunlamaya başladı. "Ama sen ya da ailen neden beni bir daha çağırmaya kalkasınız ki?"

Sorularımla son derece utanç verici bir sırrı açığa vurduğumu fark edince vücudumu bir karıncalanma sardı. "O gece bana ne dediğini kimseye söylemedim."

İlkel bir şey demedi.

"Şaşırmış ve hayal kırıklığına uğramıştım." Dediğim kısmen doğruydu. "Ve... beni reddettiğini onlara söylemeye utanmıştım."

"Seninle ilgili değildi ki."

"Ciddi misin?" Hafifçe güldüm.

"Değildi." Vanilya kokulu sabunu saçlarımda özenle gezdirdi. "Çok güzel saçların var. Eğirilmiş ay ışığı gibi. Baş döndürücü."

"Sanırım keseceğim."

Ash kıkırdadı. "Yaparsın da, değil mi?"

Cevap vermedim, parmakları saçlarıma ve kafa derime masaj yaparken gözlerim kapandı. Nedense dokunuşu ensemdeki kasları gevşetmişti. "Bu işte iyisin. Sık sık başkalarının saçını yıkar mısın?"

"Bu ilk oluyor."

"Benim için de" diye fısıldadım, ellerinin bir an hareketsiz kaldıktan sonra nazikçe ovalamaya devam ettiğini hissettim. Dokunuşlarının verdiği keyfe kapılmışken birden aklıma söylediği bir şey geldi. Deneyimi konusundaki şüphelerim yine yüzeye çıktı, yaşıyla ilgili söyledikleri de... sandığımdan çok daha genç olduğunu söylemişti.

"Sen yerleştikten sonra konuşmamız gereken şeyler var" dedi yaşını sormama fırsat kalmadan. "Ama bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum. Anlaşmanın şartını yerine getirmeme nedenim senin yaptığın bir yanlış değildi."

Gözlerimi açtım. "Konsorta ihtiyacın olmadığı için mi fikrini değiştirdin yani?"

"Özellikle de beni bıçaklayan bir konsorta."

Alaycı sesini duyunca kaşlarımı çattım. "Bunu durmadan başıma kakacak mısın?"

"Her fırsatta."

"Harika" diye homurdandım, iyice meraklandığım halde gözlerimi devirdim. "Keşke seni daha sert bıçaklasaymışım."

"Ne ayıp."

"Bazıları için de konsortunu üç yıl boyunca bir tahtta bırakman ayıp" dedim ters ters. "Gerçi ben ne anlarım."

Ash bir kahkaha attı, sesi yumuşak ve buğuluydu.

Gözlerimi kıstım. "Bu kadar komik bir şey söylediğimi sanmıyorum."

"Komik bir şey söylemedin." Parmaklarını saçlarımdan çekti. "Sadece çok... açık sözlüsün. Bu da bana..."

"Hele bir *'eğlenceli'* de..." diye uyardım.

"İlginç geliyor" dedi. "Seni ilginç buluyorum." Başını yana eğince saç tutamları yanağına döküldü. "Ve şaşırtıcı. Hatırladığım gibi değilsin."

"Beni tanıyacak kadar yanımda kalmadın ki."

"Seni o elbiseyle tahtta otururken gördüğümde bilmem gereken her şeyi anlamıştım."

Kaskatı kesildim. "O elbiseden tüm benliğimle nefret etmiştim."

"Biliyorum. Gözlerini kapat. Saçını durulayacağım."

Söylediğini yaptım, Maşrapanın taş zemine sürttüğünü duydum. "Ne demek istiyorsun? Ayrıca o elbiseyle tahtta oturduğumu görünce hakkımda tam olarak nasıl bir kanıya vardın?"

"Paketlenip bir yabancıya hediye olarak sunulmaya istekliymiş gibi görünüyordun" dedi saçımı durulamaya başlarken. "Büyük ihtimalle söz hakkın olmadığı halde, başka şansın olmadığı halde istekli görünüyordun."

Gerçekten de dediği gibi göründüğüm için sinir olarak hızla içimi çektim. "Bana bakabilir ve söz hakkım olmayan bir anlaşmanın gereğini yerine getirecek kadar cesur birini görebilirdin."

"Onu da gördüm." Saç tutamlarımı kaldırarak köpükleri durulandı. "Cesur olduğunu biliyordum. Onurlu biri olmalıydın."

Midem allak bullak oldu. Onurlu. Yapmak zorunda olduğum şeyde onurlu bir yan var mıydı?

"Ama sana baktığımda hissettiklerim bunlar değildi" diye devam etti. "Sezdiğim, genzimde tadını aldığım şey korkunun acısıydı. Kederin ve çaresizliğin buruk tadıydı. Kararlılığın ve azmin tuzlu tadıydı. Seni gördüğümde hissettiklerim bunlardı işte. Razı olmadığı bir vaadi yerine getirmek zorunda olan, kadınlığa yeni adım atmış bir kız. Orada olmak istemediğini biliyordum."

Sözlerinin doğruluğu her parçamı sarstı, beni reddettiğinde rahatlamış olan parçam da buna dahildi. Ama bunları anlamış olmasına imkân yoktu. "Bunların hepsini bana birkaç saniye bakarak mı anladın yani?" Zoraki bir kahkaha attım. "Hadi ama."

"Evet." Parmakları saçlarıma dolandı. "Hepsini hissettim."

"O anda ne hissettiğim hakkında hiçbir fikrin yok..."

"Aslında var. O anda neler hissettiğini de şu anda hissettiklerini de tam olarak biliyorum. Öfken kızgın ve yakıcı ama şüphen soğuk ve ekşi, bana buzlu limonu hatırlatıyor. Bir şey daha var" dedi, kalbim duracak gibiydi, gözlerimi açtım. "Korku değil. Tam olarak anlayamıyorum ama *tadını alabiliyorum*. Duygularının tadını alabiliyorum. Bütün ilkeller bunu yapamaz ama ben daima yapabiliyordum, annemin kanını taşıyan herkes gibi."

24. Bölüm

Ellerim küvetten soğumaya başlayan suya kayarken kalbim deli gibi atıyordu. "Gerçekten mi?" diye fısıldadım.

"Evet."

Birkaç kez nefes aldım. "Ne hissettiğimi söyleyebilir misin?"

"Şu anda sadece şüphe hissediyorum."

"Bu..." Oturuyor oluşuma şükrettim. "Fazla münasebetsiz bir yetenek."

"Evet" dedi maşrapayı bir kenara bırakarak. Kımıldamadı. Ben de kımıldamadım. "Zaten bu yüzden onu nadiren kullanıyorum. Ama bazen, bir ölümlü, hatta bir tanrı güçlü duygulara kapıldığında bunu sezmekten kendimi alıkoyamıyorum. Sana baktığımda da öyle olmuştu. Ben engelleyemeden duyguların bana ulaşmıştı. Ne kadar istekli de görünsen öyle olmadığını biliyordum."

Sen ne yaptın Sera?

Annemin panik dolu çığlığı kulaklarımda yankılandı. Her şeyin farkına varınca gözlerimi kapadım. Sör Holland yanılmıştı. Annem haklıydı. İçimdeki o sinsi ses doğru söylemişti. Bu benim hatamdı.

Göğsüm ve boğazım sıkışırken başımı iki yana salladım. Hayır. Bu da doğru değildi. Sadece benim hatam değildi. Gözlerimi açtım. "Ben... korkuyordum. Ölüm İlkeli'yle evlenecektim" dedim, sesim boğuk çıkıyordu. "Endişeliydim. Elbette kendimi çaresiz hissediyordum. Her şey benim kontrolüm dışında gelişiyordu. Ama oradaydım. *Yine de* oradaydım." Bunların hiçbiri yalan değil-

di. "Benden ne beklendiğini biliyordum ve yerine getirmeye hazırdım. Oysa sen değildin."

Ash sessizdi ama bakışlarını hissedebiliyordum, sırtımdaki bakışlarını. "Hayır, değildim. Benimle evlenmek zorunda kalan bir konsorta ihtiyacım yoktu. Ayrıca görevini yerine getirmeye hazır olup olmaman bunun senin seçimin olmadığı gerçeğini değiştirmez. Asla."

"Anlaşmanın şartını yerine getirmek benim seçimimdi" dedim.

"Gerçekten mi? Ailen reddetmene izin verir miydi? Bir ilkeli reddetmene? Beni reddedebilecek bir pozisyonda olduğunu mu söylüyorsun? Doğduğun andan itibaren bu beklentinin kafana işlenmediğini mi? Bu seçimi isteyerek yapmadın."

Tanrılar, doğru söylüyordu. Bunu biliyordum. Başından beri biliyordum. Yine de Ash bunu görmesini ya da umursamasını beklediğim en son kişiydi, özellikle de anlaşmayı o yaptığı için. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Ne anlaşma yüzünden krallığın başına gelenleri, ne doğumumun neyin habercisi olduğunu ne de yapmam gereken şeyi.

Ağzımı açmıştım ki içimde başka türden bir duygu baş gösterince konuşmaktan vazgeçtim. Saygı. Ash'e duyduğum saygı. Krallığımı kurtarmak için öldürmem gereken varlığa, çektiğim acılara bilmeden neden olan ilkele duyduğum saygı. Gerçekten seçme şansımın olmadığı bir şeyde rol almak istemediği için ona saygı duymamam mümkün müydü?

Bir yandan da kafam karışmıştı, anlaşmayı yaparken bunların hiçbirini düşünmemiş miydi? İstediği bedeli şart koşabilirdi. O bunu seçmişti.

Aklıma başka bir şey geldi, başımı öyle hızlı kaldırdım ki sırtımın üstü kısmı acıdı. "Şu anda duygularımı okuyor musun?"

"Hayır. Doğru söylüyorum. Etrafına ördüğüm duvarları yıkmamam gerektiğini biliyorum."

Çok duygusal olduğumu mu söylemeye çalışıyordu bilmiyordum. Yine de bundan dolayı ona minnettardım ve... "Duvarlar derken neyi kastettin?"

"Haides'i ve toprakları çeviren Sur gibi ama burada." Parmağıyla hafifçe başımın yan tarafına vurdu. "Zihinsel olarak kurduğun duvarlar. Bir çeşit kalkan gibi."

"Zor bir şeye benziyor."

"Nasıl yapacağını öğrenmek çok uzun zaman alıyor."

"Anlamadığım bir şey var" dedim biraz düşündükten sonra. "Neden bir konsort istedin? Anlaşmayı yaparken başka bir şey de isteyebilirdin."

"Bunun cevabı son derece karışık."

"Anlayacak kadar zeki olmadığımı mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Bunun sen giyindikten sonra yapılması gereken bir konuşma olduğunu söylemeye çalışıyorum."

"Seni boğmaya kalkarım diye mi korkuyorsun?" dedim sert bir sesle.

Ash suyunu almak için saçımı kıvırarak sıkarken kıkırdadı. "O da var tabii." Tekrar suya düşmesinler diye çıkardığım tokalardan biriyle saçımı kafama tutturdu. "Umarım bu akşamki hizmetlerim beklentilerini karşılamıştır."

Aklıma hemen başka türden bir hizmet gelince kendimi yumruklamak istedim. Hem de sertçe. "Fena değildi."

Cevabımı duyunca yine kahkaha attı. "İşin bittiyse" dedi kalkarak, "yaralarına merhem süreyim."

Duyguları okuyabilme yeteneği yüzünden hâlâ sersem gibiydim, neden konsort istediği sorumu cevaplamadığı için de hâlâ kızgındım. Ama küvetin kenarına tutundum. Ayağa kalkıp Ash'e doğru dönerken üstümden sular damlıyordu.

Göğsü öyle hareketsizdi ki nefes aldığından emin değildim ama gümüş rengi gözlerindeki parlak filizler delice çalkalanıyordu. Ateşli bakışları son derece yakıcıydı.

Cazibe. Arzu. Beni kesinlikle çekici buluyordu. Beni istiyordu. Kendime bunu kesinlikle değerlendirmem gerektiğini hatırlattım. "Islağım."

"Siktir" dedi boğuk bir sesle, gözleri göğüslerimden, karnımın

kıvrımından kayarak daha da aşağılara, bacaklarımın arasına doğru süzülen su damlalarında gezindi.

Bakışlarının gezindiği her yerim sızlıyordu. "Yardım edebilir misin?"

Dudakları aralanınca sivri dişleri göründü. "Baş belası" diye mırıldandı boğuk bir sesle. "Sen bir baş belasısın *liessa*."

Güzel ve güçlü bir şey...

Orada dururken elimde olmadan kendimi öyle hissediyordum. "Havlu" dedim göbek deliğimin altındaki su damlacıklarını silerek. "Şu havluyu bana verebilirsin diye umuyordum."

Bakışlarıyla elimi takip ederken dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Tabii." Gözlerini benden ayırmadan elini uzatıp raftan bir havlu aldı. "Yardım edeyim."

Kalbim yine deli gibi çarparak küvetten çıktım. Ash yaklaşırken başımı geriye attım. Elindeki havluya uzandığımda hiçbir şey söylemedi.

"Hayır" dedi başını eğerek. "Benden yardım istemiştin."

Hiçbir şey söylemeden olduğum yerde kaldım, havluyu önce sol, sonra da sağ kolumda gezdirirken bana baktığının tamamen farkındaydım. Havluyu karnıma, az önce elimin olduğu yere, sonra da kalçalarıma kaydırınca göğüslerimin ağırlaştığını hissettim. Kendimi sıcak suyla dolu küvete girdiğim zamanki gibi hissediyordum ama bu sıcaklık kanımı istila ederek birikiyordu.

"Bu söyleyeceğimin hoşuna gideceğinden pek emin değilim. Hoşuna gitmezse seni suçlayamam" dedi. "En azından şu an için, sana dokunduğumda neler hissettiğini biliyorum." Havluyu karnımda ve göğüslerimin arasında gezdirdi. Kolundaki kıllar göğüslerimin iç tarafını sıyırınca hızla içimi çektim. "Çıkardığın ses? Yapmacık değil."

Değildi.

Havluyu sızlayan göğüslerimin üstünde dolaştırırken sivri dişleri altdudağını ısırdı. Birden hissettiğim zevk dalgasıyla irkildim. "Bunu yapmama görevin gereği izin vermiyorsun. Senden beklenen bu olduğu için değil." Arkama geçip kırbaç izlerine dokunma-

maya özen göstererek sırtımı kurulamaya başladı. "Dokunmama izin veriyorsun çünkü hoşuna gidiyor."

Söylediği doğruydu. Oysa böyle olmamalıydı. Bunların hiçbirinden zevk almamalıydım. Bu kısmı görevime dahil etmemeliydim. İhtiyatlı olmalıydım. Ama içimin *beklentiyle* ürperdiğini inkâr edemezdim. Hissetmek için duyduğum amansız isteği inkâr edemezdim. Tıpkı gölde benim sadece Sera, onun da Ash olduğu zaman istediğim gibi. "Duygularımı mı okuyorsun?"

"Gerek yok ki." Yumuşak havlu belime sürtündü. "Teninin kızarmasından ve... çok enteresan yerlerin sertleşmesinden anlayabiliyorum. Soluğunun kesilmesinden ve nabzının hızlanmasından."

"Nabzım mı?" diye fısıldadım, birden bacaklarımın dermanı kesiliverdi.

"Evet." Soğuk nefesi çıplak omuzuma vurdu. "Onu hissedebiliyorum. Bu bir tanrının bile hissedebileceği bir şey. Bir... yırtıcı özelliği."

Sözlerini duyunca ve havlunun şimdi popomun kıvrımında gezindiğini hissedince ürperdim. Bu kez göbeğimin altı, sonra daha da aşağısı beklentiyle gerilirken tenim zangır zangır titriyordu.

"Dokunmamı istiyorsun." Havluyu aşağı kaydırdıktan sonra, bacaklarımın arasından tekrar yukarı doğru çıkmaya başladı. Nefesi şimdi belime vuruyordu. Gözlerim kapalıydı ama göremediğim şey zihnimde canlanıyordu... arkamda diz çökmüş Ölüm İlkeli'nin görüntüsü. "Ve bu isteğin" havluya sarılı eli bacaklarımın arasından kayarak kasıklarımdaki sızlayan yere sürtündü. Eli ileri geri hareket ederek nazikçe okşamaya başlayınca dudaklarımdan yine bir inilti döküldü, "herhangi bir anlaşmayla hiç ilgisi yok."

Gerçekten yoktu.

"Peki bu... bu neyi?.." Kolunun soğuk teni sıcak, *kurulukla* uzaktan yakından ilgisi olmayan yerime değince nefesim kesildi. "Bu neyi değiştirir ki? Bir konsorta hâlâ ihtiyacın olmadığını söyledin."

"İhtiyacım yok." O lanet havluyu benden uzaklaştırdı, yan tarafımdan kaydırıp popomun arasından geçirdi. Havluyu bir kez

daha bacaklarımın arasında kaydırdıktan sonra kalktı. Karnımın altında kolunun soğuk tenini hissedince titredim. Havluyu hafif, küçük daireler şeklinde hareket ettiriyordu. "Ama bu birlikteliğin bazı yönleriyle ilgilenmediğim anlamına gelmiyor." Soğuk parmak uçları kolumu okşarken bana sokuldu, o kadar yakınımdaydı ki pantolonun sardığı bacaklarını bacaklarımın arkasında hissedebiliyordum. "Tıpkı senin de aynı yönlerle ilgilenmediğin anlamına gelmediği gibi."

Bundan son derece eminmiş gibi kibirle konuşması canımı sıktı, cesaretlendirdi de. "Aslında o kadar da ilgimi çekmiyor."

"Öyle mi?" Havluya sarılı eli yavaş yavaş hareket etmeye devam etti.

"Hayır." Kalçalarım titredikten sonra elinin hareketlerine uyarak kımıldanmaya başladı. Tanrılar, bu kadar çabuk baştan çıktığım için endişelenmem gerekirdi. Endişelenecektim. Ama sonra.

"Bence yine yalan söylüyorsun" diye mırıldandı, sesi gülümsüyormuş gibi çıkıyordu. "Gölde seni öpmem için yalvardığın zamanki kadar çok ilgileniyorsun."

"Yanlış hatırlıyorsun. Beni öpmen için sana izin vermiştim."

Havluyu bacaklarımın arasına sürtmeye devam ederken kolumda aşağı yukarı gidip gelen eli göğsümün yan tarafına dokundu. "Ya da seni öpmemi söyledin."

"İkisi de yalvarma değil."

"Aynı şey" diye mırıldandı.

"Değil." Daha rahat hareket etsin diye bacaklarımı biraz açtım.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Gözlerimi açıp aşağı baktım, şişmiş göğüslerimden aşağıya, bileğine doladığı havluya.

"Yine yalan söylüyorsun."

"Yalan söylemiyorum. Sen kendine fazla güveniyorsun..." Havluyu atıp yumuşak kumaşın yerine soğuk parmaklarıyla sinir tomarına dokununca soluğum kesildi. "Tanrılar" diye soludum, bir anda isyan eden duyguların akınına uğradım, içimdeki gerilim o kadar şiddetliydi ki nefes alamıyordum.

"Hayır" diye mırıldandı, başparmağı hassas çıkıntının üstünde daireler çiziyordu. "Şu belirli yönlerle hiç ilgilendiğin yok." Etimi ayırarak bir parmağını içeri soktu.

Haykırarak koluna yapıştım. Teninin soğukluğuyla benim sıcaklığım arasındaki şoke edici tezatı unutmamıştım ama hatırladığımdan çok daha sarsıcıydı.

"Bana nasıl yapılmasından zevk aldığını gösterdiğini unutmadım. Bunu defalarca gözümün önüne getirdim. Artık bunun üzerine koca bir cildi dolduracak kadar yazabilirim." Başparmağı hareket etmeyi sürdürdü. "Sikimi avuçladığım zaman gölde elimi nasıl kavradığını hatırlıyorum."

"Ah tanrılar" dedim soluyarak. "Gerçekten mi?"

"Tahmin bile edemezsin." Parmağı içime girip çıkıyor, beni gitgide sınıra yaklaştırıyordu.

Birden tüm o gerilim şimşek kadar hızlı ve beklenmedik şekilde boşanıverdi. Sert, hızlı ve şoke ediciydi. Diğer kolunu belime dolamış olmasaydı büyük ihtimalle boşalmanın şiddetinden yere kapaklanırdım.

Ash'in parmakları yavaşladı, kalçalarım titremeyi bırakana dek elini çekmedi. Birkaç uzun dakika boyunca olduğumuz gibi kaldık, vücutlarımızın sadece belden aşağısı birbirine değiyordu. İkimiz de konuşmuyorduk ve ne düşündüğünü hiç bilmiyordum ama bedenim soğurken onu baştan çıkarma girişimimin başarısızlıkla sonuçlandığını fark ettim. Baştan çıkan ben olmuştum.

Yüzümü kapalı balkon kapısına vererek yatağın üstüne oturdum, dirseklerime kadar indirdiğim sabahlığın önünü kapalı tutuyordum.

Ash getirdiği kavanozun kapağını açarak yanıma geldi. "İlk başta muhtemelen soğuk gelecektir" dedi yanıma oturarak. "Sonra uyuşturmaya başlayacak."

Başımı salladım, banyoda olanlar yüzünden aklım başımdan gitmişti. Ben durumun kontrolünü elime alamadan Ash uzaklaşmıştı, kancadan sabahlığı alıp bana uzatırken ereksiyonunun belirtisi olan kalın, sert çıkıntı pantolonunun altından belli oluyordu. İş onun zevk almasına gelince geri çekilmesi gerçekten etkileyiciydi.

Yerinden kurtulmuş saç tutamlarını kenara çeken parmaklarını hissedince düşüncelerimden sıyrıldım. Burnuma baharatsı, sert bir koku geldi. "Bu merhemin içinde ne var?"

"Civanperçemi, öküzgözü ve Iliseeum'da yetişen birkaç ot" dedi. Merhem yaralardan birine dokununca soluğum kesilir gibi oldu. "Affedersin."

"Sorun değil." Başımı öne eğdim. "Canımı yakmıyor. Sadece soğuk."

Eliyle merhemi tenime yaydı. Bunu yapmak zorunda değildi. Saçımı yıkamak zorunda değildi. İkisi de zarif davranışlardı ama Sur'daki tanrılara yaptığı şeyle hiç bağdaşmıyorlardı.

Yine de bu beni dokunuşunun tadını çıkarmaktan alıkoymadı. Tanrılar. Utanmam gerekirdi ama utanmıyordum. Belki de yazgım gereği çok daha kötü şeyler yapacağımın bilincine vardığım içindi.

Nedense orada itaatkâr bir şekilde otururken aklıma banyoda sormak istediğim şey geldi. "Kaç yaşındasın? Gerçekte?"

"Gerçek yaşımın bir önemi olmadığı konusunda anlaştığımızı sanıyordum" dedi sözlerimi taklit ederek.

"Kim olduğunu bilmiyorken önemi yoktu."

"Ben hâlâ göl kıyısında yanında oturan kişiyim." Merhemle kaplı parmakları omuzlarımdan yukarı kaydı. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Öyle miydi? "Nereden bilebilirim?"

"Bilmelisin" dedi, merhemin soğuğu etkisini yitirmeye, yerini Ash'in dediği gibi bir uyuşukluğa bırakmaya başlamıştı.

"Tamamen yabancı olmayabiliriz ama birbirimizi gerçekte tanıyor muyuz?" dedim. "Öldürmek kişiyi muhakkak etkiler, arkasında hiç geçmeyen bir iz bırakırmış gibi konuşmuştun. Ama..." Ağzımı sımsıkı kapadım. "Seni hiç tanımıyorum."

"Çoğu kişiden iyi tanıyorsun."

"Hiç sanmıyorum."

"Öldürdüğüm ilk kişiden kimseye bahsetmedim. Senin dışında" dedi elini sırtımdan çekerken. Kavanozun kapağını kapattığını duydum. "Kimse bana yakın biri olduğunu bilmiyor." Sabahlığın yakasını tutup yukarı çekerek sırtımı ve omuzlarımı örttü. "Gölde sana anlattıklarımın hiçbiri yalan değildi."

"Söylediğin her şey doğruysa neden duvarına mıhlanmış tanrılar var?" diye sordum, belimdeki kuşağı sıkıp ona doğru döndüm. Hareket kesinlikle acı vermemişti. "Böyle şeyler yaptığın halde birini öldürmek sende nasıl iz bırakabiliyor?"

"Yoksa sen?.." Gözbebeklerinin arkasındaki beyaz hâle gümüşe karışmaya başladı. Güzel bir görüntü olmakla birlikte biraz da korkutucuydu. "Bunu onlara benim yaptığımı mı sanıyorsun?"

"Sana nedenini sorduğumda hayatın bir tanrı için bile pamuk ipliğine bağlı olduğunu hatırlatma görevi gördüklerini söylemiştin."

Yüzünde şaşkınlık dolu bir ifade belirdi. "Bu sözden benim yaptığımı nasıl çıkardın?" Yüzü hemen eski haline döndü. "Evet, bir uyarı görevi görüyorlar ama yapan ben değilim."

Afallayarak yüzüne baktım. Doğru söylüyor olabilir miydi? Yalan söyleyerek eline ne geçeceğinden emin değildim. "Sen değilsen kim yaptı?"

Elini uzatıp omzuma düşen buklelerden birini tutarken gözlerindeki girdaplar yatıştı. "Tek ilkel tanrı ben değilim *liessa*."

"Peki kim yaptı? Kim Ölüm İlkeli'ni kızdırmak ister ki?"

"Sen beni kızdırmaya ya da benimle tartışmaya kalkıyorsun ama."

"Şu anda seninle tartışmıyorum."

Bir kaşını kaldırdı. "Söz konusu sen olduğunda her konuşma tartışmaya dönüşecekmiş gibi geliyor."

"Tartışmayı başlatan sendin." Yüzüne baktım. Kirpikleri aşağı eğildi, kendini tamamen buklelerimi ayırmaya vermiş gibi görünüyordu.

Buklelerden birini açınca dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Şu anda benimle tartışıyorsun."

Kollarımı havaya kaldırdım. "Çünkü diyorsun ki... neyse, boş ver."

Ash saçımı bıraktı, gözlerime bakarken gülümsemesi silindi. "Iliseeum'daki yönetim hakkında ne biliyorsun?"

Sorusu beni şaşırttı. "Pek bir şey bilmiyorum" dedim. "İlkelerin sarayları yönettiğini, tanrıların da onlara bağlı hareket ettiğini biliyorum."

"Saraylar Iliseeum içinde her ilkelin ve ona bağlı tanrıların zamanını uygun gördüğü şekilde geçirmesine yetip de artacak kadar araziye sahip birer bölgedir. Ve her ilkel istediğini yapacak güce fazlasıyla sahiptir." Yataktan kalkıp masaya gitti. Masada daha önce orada olmayan bir şişeyle iki de kadeh vardı. "Ama ne kadar güçlü olursa olsun hep daha fazlasını isteyenler vardır. Sahip olduklarıyla yetinmeyenler."

Ash şişenin tıpasını çıkarırken sırtıma bir ürperti yayıldı. İki kısa kadehe kehribar rengi içkiden doldurdu. "Ve bunlar diğer ilkelleri zorlamayı sever. Ne kadar ileri gidebileceklerini görmek isterler. Karşısındaki tepki verinceye dek ne kadar zorlayabileceklerini anlamak isterler. Bunu bir tür eğlence olarak görürler." Kadehleri alıp yanıma geldi. "Viski?"

Uzattığı kadehi aldım. "Bunu sıkıldığı için başka bir ilkelin yaptığını mı söylüyorsun?"

"Hayır. Bu can sıkıntısından yapılmadı." Bana arkasını dönüp içkisinden büyük bir yudum aldı. "Beni ne kadar zorlayabileceklerini görmek için yapıldı. Beni zorlamaktan zevk alan çok sayıda ilkel var."

Viskinin dumansı tadı boğazımdan şaşırtacak kadar kolay indi. "Aynı şeyi tekrarlamış gibi olacağımı biliyorum ama biri bunu neden yapar anlayamıyorum. Sen Ölüm..."

"İlkeliyim. Güçlüyüm. En güçlülerden biriyim. Çoğundan daha hızlı can alabilirim. Ölümün de ötesindeki son cezayı verebilirim. Ölümlüler, tanrılar ve ilkeller benden korkar, hatta beni zorlayan-

lar bile." Ash içkisinden bir yudum daha alarak bana döndü. "Ve bazılarının zorlamasının nedeni takıntı haline getirdiğin soruyla ilgili olsa gerek. Daha doğrusu çok kez sorduğun *iki* sorudan biriyle. Karmaşık cevabının banyo esnasında verilmesi uygun olmayan soruyla."

Anlamam biraz zaman aldı. "Neden anlaşmaya uymadın?"

Ash başını salladı. "Çünkü anlaşma yapmadım."

Şok içinde kadehimi indirdim. "Ne?"

"Ben değildim. Ben o zaman Ölüm İlkeli değildim." Yüz hatları gerildi. "Babamdı. Roderick Mierel'le anlaşmayı o yaptı. Soyun doğacak ilk dişisini konsort olarak isteyen babamdı."

25. Bölüm

Söyledikleri kafamda tekrar tekrar yankılanırken tek yapabildiğim aval aval yüzüne bakmaktı. Bunun ne anlama geldiğini düşününce hemen itiraz edecek oldum. Bu itiraza tutunmak istiyordum ama Ash gölde tüm ilkellerin ilk olmadığını söylemişti.

Ölüm İlkeli'ni kastettiği hiç aklıma gelmemişti.

Kafamda düşünceler dönüp duruyordu. "Baban... Ölüm İlkeli miydi? Anlaşmayı o mu yaptı?"

"Evet." Ash gözlerini neredeyse boşalmış kadehine dikti. "Babam pek çok şeydi."

"Öldü mü?"

"Bir ilkelin ölmesi sık rastlanan bir şey değildir. O kadar güçlü bir varlığın kaybı ölümlüler diyarında bile hissedilebilecek bir dalga etkisi yaratabilir. Hatta diyarlarımızı birbirine bağlayan dokuyu çözme potansiyeline sahip bir olaya neden olabilir." Kalan içkiyi kafasına dikti. "Bunu engellemenin tek yolu ilkelin gücünü -etherini- buna dayanabilecek birine transfer etmektir." Eli havada kaldı. "Babam öldüğünde de böyle oldu. Sahip olduğu her şey bana transfer edildi. Gölgeler Diyarı. Saray. Sorumlulukları."

"Ben de mi?" diye sordum boğuk bir sesle.

"Ve Roderick Mierel'le yaptığı anlaşma."

İçimde tuhaf duygular patlak verirken iç geçirdim. Rahatladığım bir gerçekti çünkü anlaşma Ash'a transfer edilmeseydi Çürüme'yi durdurmanın da imkânı olmazdı. Ama sonra transfer edilmeseydi anlaşmanın İlkel öldüğü zaman Lasania lehine sonlanması gerektiğini fark ettim. Sonlanmamıştı. Anlaşma da Ash'e

geçmişti. Ve hissettiğim şey rahatlama değildi. Kabul etmek istemediğim bir duyguydu... kabul edemediğim.

Ash bacak bacak üstüne attı. "İçsene *liessa*. İhtiyacın var gibi görünüyorsun."

Bu konuşmayı atlatabilmek için bütün şişeyi içmem gerekirdi ama içkimden büyük bir yudum aldım. Bunu gerçekten yaptığıma şaşırmıştım. Kadehi masaya koyarken aklıma bir şey geldi. "Tanrıların bazılarından daha genç ilkeller olduğunu söylemiştin. Kendinden bahsediyordun, değil mi?" Başını sallayınca kadehi sıkıca kavradım. "Baban anlaşmayı yaptığında sen... hayatta mıydın?" Sorduğuma hemen pişman oldum çünkü eğer hayatta değilse ve şimdi babasının yaptığı bir şey yüzünden ölmek zorunda kalacaksa... durum daha da kötü bir hale gelecekti.

"Ayrılış'tan yeni geçmiştim, Ayrılış bedensel olarak olgunluğa ermeye başladığımız bir evredir, yaşlanma sürecimiz yavaşlamaya başlar, sahip olduğumuz ether iyice yoğunlaşır. Ben..." Dudaklarını büzdü. "Muhtemelen senin şu anki yaşından bir-iki yaş daha küçüktüm."

Hayatta olduğunu öğrenmek durumu hiç de kolaylaştırmamıştı. O zaman benim yaşımdaydı. Büyük salonda söyledikleri aklıma geldi. *Başka seçeneğimiz kalmadı ve bunun için üzgünüm.* Tanrılar. Sadece benim değil, onun da seçme şansı yoktu. Bunu o seçmemişti. Kusacakmış gibi hissediyordum.

Başını yana eğdi. "Şaşırdın mı?"

Gerildim. "Duygularımı mı okuyorsun?"

"Yaşadığın şokun bir parçası duvarlarımı aştı ama duvarlar hâlâ ayakta." Gözlerime baktı. "Yemin ederim."

Ona inanıyordum çünkü duygularıma burnunu sokmamak *nazik ve iyi* bir davranış olurdu.

İçkimden bir yudum daha aldım. "Elbette şaşırdım. Hem de çok. Gerçekten düşündüğüm kadar yaşlı değilsin."

Ash koyu renk kaşlarından birini kaldırdı. "Bir ölümlü için iki yüz yılla iki bin yıl arasında fark var mı?"

Gölde de aynı böyle söylememiş miydi? "Evet. Ne kadar tuhaf

gelse de var. İki yüz yıl uzun bir süre ama iki bin yıl akıl almaz bir süre."

Ash cevap vermedi, böylece tüm bunları düşünüp bir anlam çıkarmaya vaktim oldu, babasının bunu neden yaptığını. "Annen?.."

Kaşı daha da yukarı kalktı. "Sanki bir annem olduğundan şüphen varmış gibi söyledin."

"Olduğunu düşünüyorum."

"Güzel. Bir an yumurtadan çıktığımı düşünmenden korktum da."

"Buna ne cevap vereceğimi cidden bilemedim" diye mırıldandım. "Annenle baban birlikte değil miydi?"

"Birlikteydi."

Tam bir şey söyleyecekken vazgeçtim, sonra tekrar denemeye karar verdim. "Peki birbirlerinden... hoşlanıyorlar mıydı?"

Ash başını öne eğdi. "Hatırladıklarıma bakılırsa birbirlerini çok seviyorlardı."

"Öyleyse zaten bir eşi varken babanın bir konsort istemesine neden anlam veremediğimi anlamışsındır."

"Anlaşmayı yaparken artık bir eşi yoktu" dedi Ash usulca. "Annem... beni doğururken ölmüş."

İçim kederle, Ash'e karşı hissetmek istemediğim üzüntüyle dolarken dudaklarım aralandı. Üzüntümü bastırmak istedim ama yapamadım. Taş gibi göğsüme oturdu.

"Özür dilemene gerek yok." Başını bir yandan diğerine çevirerek boynunu esnetti. "Bunu bana acıman için söylemedim."

"Biliyorum" dedim boğazımı temizleyerek. Annesiyle babasının nasıl öldüğünü sormamak için kendimi zor tutuyordum. Öğrenmek istiyordum ama içgüdülerim ölümleri hakkında ne kadar çok şey bilirsem yapmak zorunda olduğum şeyde o kadar zorlanacağımı söylüyordu. "Anlaşmaya bu yüzden uymadın."

"Anlaşmaya asla razı olmadın."

Göğsümdeki gerginlik azalacağı yerde daha da arttı. Beni bu hale getiren anlaşmayı yapanın Ash olmadığını öğrenmenin yarattığı gerilim de öyle. Bu anlaşma beni bir katile dönüştürmüştü.

Olası her seçimi elimden almıştı. Beni sonunda hayatımı kaybedeceğim bir yola sokmuştu.

Ama tanrılar, keşke anlaşmayı o yapmış olsaydı. Çünkü buna tutunabilirdim. O zaman kendimi bunu hak ettiğine ikna edebilirdim. Yaptıklarımı mazur gösterebilirdim.

"Sen de razı değildin" dedim soğuk bir sesle, başımı kaldırıp yüzüne baktım.

Yine o dikkatli bakışlarıyla gözlerime baktı. Sonra gözlerini kaçırdı. "Hayır, değildim."

İçkime baktım, artık midem bulanmıyordu. Şimdi içimden ağlamak geliyordu. Tanrılar, en son ne zaman ağlamıştım? "Babanın neden bir konsort istediğini biliyor musun?"

"Bu soruyu kendime binlerce kez sordum." Ash güldü ama bu gülüşte keyiften eser yoktu. "Bunu neden yaptığını hiç bilmiyorum. Konsort olarak neden bir ölümlü istediğini. Babam öldüğünde hâlâ anneme âşıktı. Bu çok anlamsızdı."

Gerçekten de anlamsızdı, bu da her şeyi daha sinir bozucu hale getiriyordu. "Neden gelip bunları bana anlatmadın?" diye sordum. Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi ama belki de değiştirebilirdi. Belki başka bir yol bulabilirdik.

"Bunu düşündüm –hem de defalarca– ama seninle ne kadar az temasa geçersem o kadar iyiydi. Lathan'ın sık sık seni izlemesinin nedeni de buydu."

Beni izlemek mi? "Öldürülen adamı mı diyorsun?"

"Lathan... güvenilir bir muhafızdı" dedi, dost dememesi dikkatimi çekti. "Babamın yaptığı anlaşmadan haberi vardı, anlaşmanın gereğini yerine getirmeyi düşünmediğimi de biliyordu. Ama bu bir ölümlünün bana konsort olarak vaat edildiğini diğerlerinin öğrenmeyeceği anlamına gelmiyordu. Ya ailen anlaşma hakkında konuştuğu için ya da anlaşma yüzünden daha doğarken işaretlenip bir örtünün içinde dünyaya geldiğin için."

Ensemde bir ürperti dolaşırken soluğum kesildi.

"Ve bu işaret ölümlüler ve çoğu kişi tarafından görülmese de zaman zaman hissedilebilir. Senin hakkında merak uyandırabilir."

Ash ayağını masadan çekti. "Tanrıların Lasania'da yaptıklarını fark eden Lathan'dı, o gece gördüğümüz tanrıların."

"Kazin kardeşleri ve çocuğu öldüren tanrılardan mı bahsediyorsun? Ve Andreia'yı."

"Bu işareti hissedip aramaya koyulmuş olabileceklerinden endişeleniyordum."

Birden karnıma yumruk yemiş gibi oldum. "Sence benim yüzümden mi öldüler? Beni aradıkları için mi?"

"İlk başta belki." Parmaklarıyla dizine vurdu. "Ama öldürdükleri kişiler birbirleriyle tamamen alakasız, tabii aile ağaçlarının bir yerinde bir tanrı yoksa. Aklıma gelen tek açıklama bu. Gerçek melez değillerdi ama bir tanrının soyundan geliyor olabilirlerdi."

"Melez mi?" dedim kaşlarımı çatarak.

"Bir ölümlüyle bir tanrının çocukları" diye açıkladı Ash. "Eğer bir melezin bir ölümlüden çocuğu olursa o çocuk da üstünde bir işaret taşır ama melez sayılmaz."

Şimdi anlamıştım. Bir ölümlüyle bir tanrının çocuğu olabiliyordu ama bu nadir rastlanan bir durumdu... ya da ben öyle olduğunu sanıyordum. "Daha önce onlara bu ismin verildiğini duymamıştım."

"Bu bizim kullandığımız isim. Bazıları soyunun ne kadar güçlü olduğuna bağlı olarak tanrısal yeteneklere sahiptir. Melezlerin çoğu Iliseeum'da yaşar." Dudaklarını büzdü. "Daha önce bağlantı kurmuş olduğun tek kişi terziydi. Bildiğim kadarıyla ona yaptıklarını diğerlerine yapmadılar."

Bunu duymak az da olsa rahatlatıcıydı. Kanlarının elime bulaşmasını istemiyordum. Zaten yeterince bulaşmıştı. "Peki Kazin kardeşler? Magus? Magus bir muhafızmış ama onu hiç gördüm mü, hatta Wayfair'de hiç görev yaptı mı bilmiyorum."

Ash'in yüzü düşünceli bir ifadeye büründü. "Yine de Magus'u da terziyi de pek tanımıyorsan ölümlerinin seninle ne ilgisi var anlamıyorum."

Ben de anlamıyordum. Ama yine de bana... çok yakın geliyordu. "Andreia'ya yapılanlara dair başka bir şey öğrendin mi?"

"Hiçbir şey öğrenemedim. Kimse bir şey duymamış, soyunda bir tanrı bulunması ihtimali olan bir ölümlü bile. Ve evet, hiçbir şey öğrenememek sinirlerimi bozuyor."

Bir ilkelin böyle bir olayı çözememesi sık rastlanan bir durum olmasa gerekti. Aklıma başka bir şey geldi. "Lathan ölümlü müydü?"

Ash derin bir nefes aldı. "Bir melezdi. Varsayımını düzeltmem gerekirdi."

Buna gerek var mıydı? Melez de olsa ölümlü de olsa can candı. "Nasıl öldü?"

"Onları durdurmaya çalıştı." Gözlerini balkon kapısından dışarı dikti, yüzünden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. "Sayı ve güç bakımından çok üstündüler. Yapmaması gerekirdi ama yaptı." Ash içkisini bitirdi. "Sonuçta senin yanına gelmedim çünkü seni arayanlara yerini belli etmek istemedim."

"Düşmanlarına mı?" diye sordum. "O tanrılar seni zorlamayı seven bir ilkele mi hizmet ediyor?"

"Evet."

"Ama bir ilkel ya da bir tanrı bana olanların seni etkileyeceğini neden düşünsün?"

"Neden düşünmesinler? Sana dair niyetimi bilemezlerdi çünkü anlaşmayı babamın yaptığından haberleri yoktu." Bakışlarını bana çevirdi. "Benim için önemli olduğuna inanmamak için bir nedenleri yok ki."

Haklıydı.

O anda hayatım boyunca temsil ettiği şey yüzünden Ölüm İlkeli'ni duygusuz ve soğuk bir varlık olarak düşündüğümü fark ettim. Yanılmıştım. Ash ne duygusuz ne de soğuktu. Her ölümün arkasında bir iz bıraktığını biliyordu. Seçim yapma gücüne sahip olmanın önemini anlıyordu. Aios'un söylediklerini düşündüm. Onun yanında kendini güvende hissetmesinin ve ona güvenmesinin bir nedeni olsa gerekti. Ash başkalarını önemsiyordu ve söylediğinin aksine pek çok iyi yanı olduğuna bahse girerdim.

Ve bunların hiçbiri işe yaramıyordu.

Hem de hiç.

Görevim benden, hissettiklerimden daha önemliydi. Ama beni bu göreve zorlayan Ash değildi.

"Teşekkür ederim" diye fısıldadım, bunu söylemek hâlâ garip geliyordu. Bu kez biraz acı vericiydi.

Ash tekrar bana baktı. "Ne için?"

Hafifçe içimi çektim. "O iyi yana sahip olduğun için."

Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Aç mısın? Aşçıların çorba gönderdiğini biliyorum ama ne istersen hazırlatabilirim."

Keşke bana yemek vermeyi reddetseydi. "Aç değilim." Parmağımı kadehin kenarında gezdirdim. Sonsuz düşünceler kasırgasının içinden bir soru daha yükseldi. "Peki senin için... bir yaptırım olacak mı?" İçimde şaşırtıcı, nahoş ve riyakârca bir endişe uyandı. "Yani bildiğim kadarıyla anlaşmalarda her iki tarafın da sözünü yerine getirmesi gerekir."

"Yaptırım yok Sera."

Yüzüne baktım. Hiç tereddüt etmeden cevap vermişti. Hatta fazla çabuk cevap vermişti ama bu beni ilgilendirmezdi. Hem de hiç. "Lathan ne zamandır beni izliyordu?"

"Son üç yıldır izliyordu çünkü son üç yıldır daha... aktif görünüyordun" dedi Ash. "Bunu öğrenmek seni kızdırdı mı?"

Birinin gizlice beni izlemesi gerçekten ürperticiydi. Bundan elbette hoşlanmamıştım ama bu kadar basit değildi. "Emin değilim" dedim. "Kızmam gerekip gerekmediğini bilmiyorum." Yine de aklıma Lathan'ın tanıklık etmiş olabileceği tüm tuhaf ve aptalca şeyler geldi. Ama on yedinci doğum günümün akşamına kadar beni izlemeye gerek duymaması mantıklıydı. O zamana kadar istisnai birkaç durum dışında Wayfair'den çıkıp Dark Elms'e hiç gitmemiştim. "Onu neden peşime taktın? Beni tanımıyordun. Anlaşmayı yapan sen değildin. Bana karşı bir yükümlülüğün yok."

"Güzel soru." Ash'in fırtına grisi gözleri içimi delip geçti. "Bunu yapmasaydım belki de o gece yanında olup tanrılara saldırmana engel olamayacaktım. Seni öldüreceklerdi. Belki bu senin için daha iyi bir yazgı olurdu."

Gözlerime bakmayı sürdürürken içim buz gibi oldu. Soluğum kesildi.

"Çünkü şimdi buradayız. Gölgeler Diyarı'ndasın. Yakında konsort ilan edileceksin" dedi Ash. "Benim düşmanlarım senin de düşmanların olacak."

Ash beni kafamda yeni sorularla bırakıp gittikten sonra rahatça uyuyabilmem şaşırtıcıydı. Söylediklerini düşünmekten uyuyamayacağımı sanıyordum ama ya çok bitkindim ya da öğrendiklerimden kaçmak istiyordum. Derin bir uyku çektim, uyandığımda çok uzun zaman geçmiş gibi geldi. Kaç saat uyuduğumu bilmiyordum. Gökyüzü aynı gri tondaydı, hâlâ yıldızlarla doluydu ama boy aynasında yaralarım çok daha az kırmızı görünüyordu ve şişlikleri de inmişti. Ash'in sürdüğü merhem her neyse bir mucizeydi.

Sabahlığımın kuşağını sıkarak gidip balkon kapısını açtım. Gri gökyüzü yıldızlarla kaplıydı, tek bulut yoktu, kan rengi yapraklardan oluşan kubbeye ve ötedeki şehrin titreşen ışıklarına bakan tırabzanlara doğru yürüdüm.

O kadar çok şey öğrenmiştim ki hangi birini düşüneceğimi şaşırıyordum.

Anlaşmayı Ash yapmamıştı.

Derin bir nefes alarak gözlerimi kapatıp tırabzana tutundum. Anlaşmayı sadece kendisinin bildiği nedenlerle babası yapmıştı. İçimde hâlâ büyük bir huzursuzluk vardı. Babasının yaptığının bedelini Ash'in kendi canıyla ödemesi doğru değildi. Benim de kendi canımla ödeyecek olmam doğru değildi.

Bu herkes için haksızlıktı.

Tırabzanı sıkarak avuçlarımı pürüzsüz taşa bastırmaya devam ettim. Yine de hiçbir şey değişmemişti. Değişemezdi. Çürüme'nin durdurulması gerekiyordu ve Ash... Ölüm İlkeli'ydi, şimdi anlaşmanın gereğini yerine getiren Ölüm İlkeli. Görevimi yapmak

zorundaydım. Yoksa Lasania'nın sonu gelecekti. İnsanlar ölmeye devam edecekti. Tahta kim geçerse geçsin Couper'lar gibi başka aileler de olacaktı.

Bir kişinin hayatı on binlerin hayatından daha mı değerliydi? Milyonların? Bir ilkel olsa bile. Peki görevimi başarıyla yerine getirirsem ne olacaktı? Bana âşık olursa, zaafı haline gelirsem, ölümü diyarlar üzerine nasıl bir gazap salacaktı? Yerini başka bir ilkel alana kadar kaç hayat yok olacaktı?

Nazik ve iyi yanı olmayan bir ilkel. Özgürlüğe ve rızaya önem vermeyen bir ilkel. Diğerlerinin zevkle cinayet işlemesine karışmayan bir ilkel. İçlerinde bir parça tanrı kanı taşıyanların öldürülmesini umursamayan bir ilkel.

"Tanrılar" diye fısıldadım, karnıma ağrılar giriyordu. Bunu nasıl... nasıl yapabilirdim? Bu karmakarışık duyguları ondan nasıl saklayabilir, etrafına ördüğü duvarları delip geçmesini nasıl engelleyebilirdim?

Yapmamam mümkün müydü?

Lasania halkı yapmak zorunda olduğum şeye duyduğum nefretten daha önemliydi. Ash'ten daha önemliydi. Benden.

Gözlerimi açtım, tırabzandan geri çekilirken aşağıdaki bahçede bir hareket dikkatimi çekti. Bahçeyi gözden geçirdim, Ash'in uzun, geniş vücudunu tanıyınca nefesim kesildi. Uzaktan bile o olduğunu anlamıştım. Bir rüzgâr saçlarını geniş omuzlarına dağıttı. Uzun ve kendinden emin adımlarla yalnız başına koyu kırmızı ağaçlara doğru yürüyordu.

Ne yapıyordu?

Kapıya vurulunca düşüncelerimden sıyrıldım. Ash olmadığını bildiğim için alışkanlıktan elimi bacağıma attım ama hançerim orada değildi. Hiç silahım yoktu. Kapıya gidince gelenin Aios olduğunu anladım.

Aios bir koluna atılmış giysilerle odaya girdi. "Uyanmana sevindim" dedi. "Endişelenmeye başlamıştık. Bir gündür uyuyorsun."

Bir gün mü?

Aios'un arkasından odaya genç bir adam girince gözlerimi kırpıştırdım, adam başını eğerek üstü kapakla örtülmüş tabağı ve kadehi masaya bıraktı. Yemeğin kokusunu alınca boş midem kazınmaya başladı. Başını kaldırmadığı için adamın yüzünün çoğu sarı saçlarının arkasına gizlenmişti. Aios hemen gardıroba gidip kapağı açarken adam gitmek üzere döndü, yürürken sağ bacağını dikkatli attığını fark ettim. Adam kapıyı arkasından kapatırken başını kaldırınca gözlerinin kahverengi olduğunu ve bu gözlerde ether parıltısı olmadığını gördüm.

"Ne yemek isteyeceğini bilemedim" dedi Aios. "Ben de her şeyden biraz biraz koydurdum. Lütfen soğumadan ye."

Afallamış vaziyette masaya gidip kapağı kaldırınca tabağın yağda yumurta, birkaç dilim pastırma, bir çörek ve küçük bir kâse meyveyle dolu olduğunu gördüm. Bir müddet gözlerimi yiyeceklere dikerek baktım, en son ne zaman sıcak yumurta yediğimi hatırlamıyordum. Yavaşça otururken gözüme bardaktaki portakal suyu ilişti. Nedense genzim yanmaya başladı. Duygularımı bastırmaya çalışarak gözlerimi yumdum. Sıcak yumurta ve pastırma yüzündendi. Hepsi buydu. Kendimi kontrol edebildiğimden emin olunca gözlerimi açıp yavaşça çatalı aldım. Yumurtanın tadına bakınca neredeyse bir inilti koyuverecektim. Peynir. Yumurta peynirliydi. Yumurtayı anında silip süpürdüm.

"Giyecek bir şeyler bulmayı başardım" dedi Aios giysileri dolaba asarken.

Kendimi yavaşlamaya zorlayarak omzumun üstünden ona baktım. Gözlerindeki ışıltıyı düşündüm. "Sen bir tanrıçasın, değil mi?"

Aios şaşırmış gibi kaşlarını kaldırarak bana döndü. "Çoğu gün evet."

Sırıttım. "Az önce burada olan genç adam da... bir melez mi?"

Aios başını iki yana sallayarak dolaba dönüp gri bir kazağı asmaya koyuldu. "Hiç melez gördün mü?"

"Bildiğim kadarıyla hayır" dedim Andreia'yı düşünerek. "Haklarında pek bir şey bilmiyorum."

"Ne bilmek istersin?" dedi Aios bana dönerek.

"Her şeyi."

Aios hafif bir kahkaha attı, sesi sıcak ve neşe doluydu. "Yemeğini bitir de anlatayım."

Emir almaktan ilk kez rahatsızlık duymadım. Kızarmış tereyağlı çöreği bölerken Aios da anlatmaya başladı, "Melezlerin çoğu ölümlüdür. İçlerinde tanrı özü taşımazlar. Bu nedenle diğer ölümlüler gibi yaşar ve ölürler."

Aklıma Ash'in melezlerin çoğunun Iliseeum'da yaşadığını söylediği geldi. "Normalde ölümlüler diyarında mı yaşarlar?"

"Bazıları. Diğerleri Iliseeum'da yaşamayı tercih eder. Bazılarının kanında ether bulunmasının nedeni annesinin ya da babasının güçlü bir tanrı olmasıdır. Ether meleze geçmiştir."

Kazin kardeşler de böyle miydi? İçlerinden biri, hatta belki de bebek, bir melez olacak kadar ether mi taşıyordu? *Babası* ortada olmayan bebek mi? Yoksa taşıdıkları ether çok az miktarda mıydı? Hangisi olursa olsun, tanrılar onları neden öldürsündü?

"Hayatlarının ilk on sekiz-yirmi yılında görece ölümlü bir hayat sürerler" diye devam etti Aios, başımı tekrar ona çevirdim. "Tanrı kanı taşıdıklarını bilmiyor olabilirler. Ama çok geçmeden öğrenirler."

"Ayrılış sayesinde mi?" dedim bir dilim pastırma alırken.

Aios başını salladı. "Evet. Ayrılış safhasından geçmeye başlarlar. Bazıları tam olarak ölümlü olmadığını o zaman anlar."

Kaşlarımı kaldırdım. "Öğrenmek için amma meşakkatli bir yol."

"Öyledir." Aios başını yana eğince kızıl saçlarından birkaç uzun tutam bir omzunun üstüne döküldü. "Ama çoğu değişimden sağ çıkamaz. Bedenleri hâlâ ölümlü olduğu için. Ayrılış safhasına girince ve içlerindeki ether çoğalıp her yerlerine sızmaya başlayınca bedenleri bu süreci kaldıramaz. Ölürler."

"Bu..." Pastırma dilimini tabağa düşürerek başımı iki yana salladım. "Ether bedenlerinde kontrolden çıkan yabani bir ot gibiymiş."

Aios şaşkınlık dolu bir kahkaha attı. "Öyle de denebilir sanırım. Belki bazıları için de güzel bir bahçedir. Ayrılış'ı sağ salim geçenler ölümlülerden çok çok daha yavaş ihtiyarlamaya başlar. Bir ölümlünün otuz-kırk yılı bir melezin bir yılına eşdeğerdir."

Hangi ölümlü yüz yıl yaşıyordu? Odetta epey yaklaşmış olmalıydı. "Bana ölümsüzlük gibi geliyor."

"Melezler özen gösterirlerse binlerce yıl yaşabilirler. Çok az hastalık onları etkiler. Ama yaralanmaya karşı tanrılar ve ilkeller kadar dayanıklı değillerdir. Bu nedenle Ayrılış'ı sağ salim atlatan melezlerin çoğu Iliseeum'da yaşar."

Mantıklıydı. Yirmisinde gösteren beş yüz yıl yaşında biri muhakkak dikkat çekerdi. Ölümlülerle tanrılardan doğan çocuklara nadiren rastlandığını sanmamızın nedeni de muhtemelen buydu. Aklıma bir şey gelince midem buruldu. "İlkellerin ölümlülerden çocuğu oluyor mu?"

Aios başını iki yana salladı. "Bir ilkel bu açıdan bütünüyle farklı bir varlıktır."

Ne kadar rahatladığımı belli etmemek için portakal suyumdan bir yudum aldım. Görevimi yerine getirmem aylar, belki de yıllar alabilirdi. Öksüz bırakacağım bir çocuğu dünyaya getirmek istemezdim, Ash gibi.

Bir bakıma benim gibi.

Bardağı bırakırken elim hafifçe titriyordu. "Peki nasıl oluyor da bazıları sağ kalırken bazıları ölüyor?"

"Her şey bir tanrının yardım edip etmemesine bağlı" dedi Aios boynundaki kolyeyle oynamaya başlayarak. "Bir melezin hayatta kalabilmesinin tek yolu bu."

"Peki tanrı nasıl yardım ediyor?"

Aios sırıttı, altın rengi gözlerinde muzip bir ifade belirdi. "Söylersem rezilce bulabilirsin."

"Hiç sanmıyorum" diye mırıldandım.

Aios yine güldü. "Peki öyleyse." Bana doğru gelirken uzun hırkası bacaklarına dolanıyordu. "Bir tanrıdan beslenmeleri gerekiyor."

Öne eğildim. "Sanırım az önce yaptığım gibi bir beslenmeden söz etmiyorsun."

"Hayır." Bir parmağını pembe dudaklarına götürürken daha da çok gülümsüyordu. Tırnağıyla zarif dişlerinden birine vurdu. "Böyle dişleri çıkmaz ama kana ihtiyaç duyarlar. İlk başta biraz. Ayrılış tamamlandıktan sonra ise sık sık."

"Bütün tanrılar beslenmeye ihtiyaç duyar mı?" diye sordum. "Bahsettiğin şekilde?"

Aios karşımdaki sandalyeye oturdu. "Evet."

Hafiften midem bulandı. Isırdıklarını elbette biliyordum ama bunu yapmaya mecbur olduklarını bilmiyordum.

Aios'un gülümseyişi silinir gibi oldu. "Rahatsız mı oldun?"

"Hayır" dedim hemen. "Kan içme düşüncesi biraz midemi bulandırdı da."

"Bizim gibi olmayanların çoğuna olduğu gibi."

Ama... Ash'in sivri dişlerinin tenimi sıyırışı aklıma geldi. Kızardığımı hissettim. "Hepiniz ölümlülerden mi besleniyorsunuz?"

Aios bana bakarken bir kaşını kaldırdı. "Bunu yapabiliriz. Bizim için bir tanrıdan beslenmekle aynı şey."

Bakışlarımı tekrar Aios'un yüzüne çevirdim. Ash kimden besleniyordu? "İlkeller de aynı mı?"

"Onlar güçsüz düşmedikçe beslenmeye ihtiyaç duymaz." Yeniden kolyeyle oynamaya başladı. "Bu da pek sık olmaz."

"Ya" diye mırıldandım, pek de rahatladığımı söyleyemezdim. Aklıma bir şey geldi. "Bir ilkel ya da tanrı kanını içtiğinde ölümlüye bir şey oluyor mu?"

"Hayır. Dikkat edersek bir şey olmaz. Tabii bir ölümlü bunun etkilerini bizden daha fazla hissedebilir, ayrıca kanlarını fazla içersek... ve üçüncü oğullar ve kızlardan değillerse trajediyle sonuçlanabilir." Dudakları gerildi. "Onları yükseltmek... kurtarmak yasaklanmıştır."

Meraka kapıldım. "Neden?"

Aios'un yüzü gerildi. "O zaman yarım dediğimiz şeye dönüşürler... asla böyle bir yeteneği ve yükü taşımaması gerektiği halde

tanrısal güç taşıyan bir varlığa. Onlar bambaşka şeylerdir."

Bunun pek de cevap teşkil etmediğini düşünerek kaşlarımı çattım

"Ama ilk soruna gelecek olursak" diye devam etti Aios konuyu değiştirerek, "Az önce gördüğün genç adama yani, adı Paxton, tamamen ölümlüdür."

Kafama yeni sorular üşüştü. Şaşkınlığa kapılmıştım. "Bir ölümlünün burada ne işi var?"

"Iliseeum'da çok sayıda ölümlü yaşar" dedi Aios, bunu yaygın bir bilgi olarak gördüğü açıktı.

"Hepsi... birilerinin sevgilisi midir?" Paxton'ın bunun için fazla genç göründüğünü düşünerek sabahlığın kuşağıyla oynamaya başladım.

"Bazıları bir tanrıyla dost ya da sevgili olmuştur." Aios bir omzunu kaldırdı. "Bazılarının da bir tanrıya cazip gelen yetenekleri vardır. Çoğu için Iliseeum'a gelmek yeniden başlamak için bir fırsattır. Hepsinin yolu farklıdır."

Yeniden başlamak için bir fırsat. Kalbim duracak gibi oldu. Bu çok güzel olmaz mıydı? Tabağıma baktım. Yeniden başlama fırsatı yoktu, başka yollar yoktu. Hiç olmamıştı.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi Aios, ona bakarak başımı salladım. "Biliyor muydun?" Yaklaşıp sesini alçalttı. "Ash gelmeden önce anlaşmadan haberin var mıydı?"

"Evet."

"Yine de çok güçlük çekmiş olmalısın." Ellerini birbirine kavuşturdu. "Bir ilkele vaat edildiğini bildiğin için."

"Evet ama uzun zaman önce öğrendim ki bir güçlükle başa çıkamıyorsan üstesinden gelmenin bir yolunu buluyorsun. Buna mecbursun."

Aidos uzaklara dalarak yavaşça başını salladı. "Evet, mecbursun." Boğazını temizleyerek birden kalkıp dolaba doğru yürüdü. "Bu arada, sana olacağını düşündüğüm iki elbise bulmuştum. Ama Nyktos elbiseden çok pantolonu tercih ettiğini söyledi."

Yavaşça kalkıp yürüdüm. Ash beni bundan Aios'a bahsedecek kadar düşünmüş müydü?

"Tayt bulamadım ama bu pantolonlar sana olur diye düşünüyorum." Aios astığı açık kahverengi pantolonu, sonra da siyah olanı çekiştirdi. "Umarım bunlar yeter."

"Aslında pantolonu tayta tercih ederim. Hem daha kalınlar, hem de cepleri var."

Aios astığı giysileri tek tek elden geçirirken başını salladı. "Uzun kollu bluzlar, yelekler ve kazaklar var. Biraz sadeler" dedi elini ipeksi ve açık renk bir şeyin üzerinde gezdirerek. "Burada iki gecelik ve iç çamaşırları var. Yakında çok daha fazla seçeneğin olur." Bana dönerek yine ellerini kavuşturdu. "Başka bir ihtiyacın var mı?"

Gitmesini istemediğim için ağzımı açtım. Hayatımın büyük bölümünü yalnız ve kendi halime bırakılmış olarak geçirmiştim. Ama bu oda kocaman ve yabancıydı. Başımı iki yana salladım.

Aios kapıya doğru yürürken onu durdurdum. "Bir şey daha sormak istiyorum."

"Evet?"

"Sen Gölgeler Diyarı Sarayı'ndan mısın?"

Aios başını iki yana salladı. "Bir zamanlar Kithreia Sarayı'na bağlıydım."

Farklı saraylar hakkında öğretilenleri hatırlamaya çalıştım. "Maia" dedim, Aşk, Güzellik ve Doğurganlık İlkeli'nin adını hatırladığıma şaşırdım. "İlkel Maia'ya mı hizmet ediyorsun?"

"Bir zamanlar öyleydi."

Merak içimi kemirmeye başladı. Doğduğu andan itibaren hizmet ettiği ilkeli bırakan bir tanrı duymamıştım. "Buraya nasıl geldin?"

Aios gerildi. "Daha önce de dediğim gibi, burası güvende olacağımı bildiğim tek yerdi."

Huzursuzluğa kapılmıştım, Aios çıkarken durdurmaya kalkmadım. Kendini burada güvende hissetmesi içimi rahatlatmıştı ama Ölüm İlkeli'ni zorlamayı sevenler o tanrıları duvara asmışken burası nasıl güvenli olabilirdi?

O anda Ash'in tanrılara bunu yapanın kim olduğunu söylemediğini fark ettim.

Gardıroba döndüm. İç çamaşırları pek çok kişinin açık saçık bulacağı dantel parçalarından başka bir şey değildi. Elbiseleri gözden geçirirken diğer giysilerin yanı sıra dar bir deri kayış buldum. Bir kazak ve bir pantolon alıp giydim.

Bir tarak bulup saçımdaki düğümleri açmak için uzun süre uğraştım, saçımı örerken Ash'in söylediği şey aklıma geldi. Saçlarımın eğirilmiş ay ışığına benzediğini söylemişti.

Ne aptalca bir laf.

Odaya dönünce gözlerim kapıya takılıp kaldı.

Beni buraya kilitlemişler miydi?

Ah tanrılar, beni buraya kapattılarsa... ne yapacağımı bilmiyordum ama büyük ihtimalle en yakınımdaki sert cismi Ash'in kafasına indirmeyi içeren bir şey olurdu.

Kalbim deli gibi atarak kapıya yürüdüm, çıplak ayaklarım soğuk taşların üstünde fısıldıyordu. Elimi pirinç tokmaya koydum. Derin bir nefes alıp tokmağı çevirdim.

Kilitli değildi.

Rahatlayarak kapıyı açtım...

Soluğum kesiliverdi. Koridorun ortasında, kapımın önünde sarı saçlı, açık tenli tanrı duruyordu. Üstünde yine göğsü sırma işlemeli siyah giysisi vardı, belinde kısa bir kılıç asılıydı.

"Ector" dedim. "Selam."

"Merhaba."

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Başını iki yana salladı, yerinden kımıldamadı, koridorun ortasına kök salmış gibiydi.

Bir dakika...

Derin bir nefes aldım. "Yapacak başka işin olmadığı için burada durmuyorsun herhalde, değil mi?"

"Yapacak o kadar çok işim var ki" dedi.

"Ama sen kapımda nöbet tutuyorsun, öyle mi?"

"Görüldüğü üzere evet."

Birden tepemin tası attı. Odamın önüne bir muhafız yerleştirdikten sonra kapının kilitli olmaması neye yarardı? "Odamdan

çıkmayayım diye mi nöbet tutuyorsun?"

"Ben güvenliğin için buradayım" dedi Ector. "Ayrıca tehlikeli yerlerde gezinmeyi sevdiğini duydum."

"Öyle bir huyum yok."

"Affedersin. Belki de yanlış duymuşumdur, belki de güvenli olup olmadığını kontrol etmeden bir yerlere girme huyun vardır."

"Of peki, demek Ash'le konuştun."

"Ash mi?" dedi Ector. Kaşlarını kaldırdı. "Ona böyle dediğini bilmiyordum."

Öyle değil miydi? *Sana karşı değil.* Ona Nyktos dediğimde Ash böyle söylemişti.

Nefesimi uzun uzun saldım. Önemi yoktu. "Odamdan çıkmak istersem beni durdurcak mısın?"

"Şu anda, evet."

"Neden?"

"Çünkü sana bir şey olursa herhalde *Nyktos* bundan hiç hoşlanmaz."

"Herhalde mi?"

Ector omuz silkti.

"Peki ya sonra çıkarsam?" diye sordum.

"O zaman farklı olabilir, bekleyip görmemiz gerek."

"Bekleyip görmek mi?" Sert bir kahkaha attım. "Ash nerede?"

"Şu anda meşgul."

"Ve rahatsız edilmesi söz konusu olamaz, değil mi?"

Ector başını salladı.

"Ee, ben ne yapacağım peki?" diye sordum. "İşi bitene kadar odamda mı kalacağım?"

"Ne yapman gerektiğini bilmiyorum." Kehribar rengi gözler gözlerime dikildi. "Ve dürüst olmak gerekirse, Nyktos'un bile seninle ne yapacağını bildiğini sanmıyorum."

26. Bölüm

Ertesi sabah bir kadın kapımı tek bir kez vurup odama girerken yatağımda hızla doğrularak şaşkın şaşkın baktım.

"Yiyecek bir şeyler getirdim" dedi kadın, hızla yatağın yanından geçerken kısa kesilmiş açık kahverengi saçları yuvarlak, kızılkahve tenli çenesine çarpıyordu.

Yavaşça gözlerimi kırpıştırdım, hâlâ yarı uykuluydum. Üstü örtülü tabağı ve sürahiyi masaya koyarken kadının beyaz bluzunun uzun, dökümlü kolları aşağı kayınca koluna takılı siyah bıçaklı ince hançer ortaya çıktı. Sadece o da değildi. Pantolonun sardığı bacağındaki kayışta da bir hançer vardı. Silahları gördüğüm anda uykulu halimden sıyrılıp kaskatı kesildim. "Kimsin sen?"

"Adım Davina. Genelde Dav derler." Kadın bana döndü. "Sanırım ben de sana *meyaah Liessa* demeliyim."

Saçlarım diken diken olurken dudaklarım aralandı. Bu tepkinin nedeni söylediği şey değildi. Gözleriydi.

Stroud Denizi'nin mavisiyle yarışabilecek masmavi gözleri simsiyah, dikey gözbebekleriyle büyük bir tezat oluşturuyordu.

Gözbebekleri bana Gölgeler Diyarı'na gelirken yolda gördüğüm draken'ın gözlerini hatırlatmıştı ama draken'ın gözleri kırmızıydı.

Kadın gözünü kırpmadan bana bakıyordu. "İyi misin?"

"Sen bir draken mısın?" deyiverdim.

Kadın bir kaşını kaldırdı. "Biraz kaba kaçan bir soru. Ama evet, öyleyim."

Önce ilk düşünebildiğim şey hemen hemen benim boyumda ve

benden ince bir şeyin gördüğüm draken büyüklüğünde bir şeye nasıl dönüşebileceğiydi. Aslında kadının çok daha küçük olan Reaver kadar bir şeye bile dönüşebileceğini hayal edemiyordum. Ama yine de bir draken'dı.

Sonra hâlâ aval aval baktığımı fark ettim. Yüzüm yanmaya başladı. "Affedersin. Bunu sorarak kabalık ettim. Ben sadece..." Aslında söyleyebileceğim bir şey yoktu.

Kadın başını salladı, bunu özrümü kabul ettiği için mi yaptığından emin değildim.

Gözüm bacağındaki hançere kaydı. "*Meyaah Liessa* ne demek?"

Kadının kaşları daha da yukarı kalktı. "*Kraliçem* demek."

Birden irkildim. "Kraliçem mi?"

"Evet" dedi kelimeyi uzatarak. "Sen konsortsun, değil mi? Bu da seni kraliçe yapar."

Kabullenmek tuhaf gelse de anlıyordum. Ama Ash... yeniden irkildim. Ash *liessa*'nın pek çok anlama geldiğini söylemişti, hepsi de güzel ve güçlü şeylerdi.

Bir kraliçe güçlü olurdu.

Bir konsort güçlüydü.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu Dav.

"Sanırım." Başımı hafifçe iki yana sallayarak örtüleri kenara ittim. "O nerede, yani..." Az kalsın Ash diyecektim ama sonra Ector'un verdiği tepki aklıma geldi. "İlkel nerede?" O tuhaf renkli ağaçların arasına girerken gözüme iliştiğinden beri onu görmemiştim.

"Meşgul."

Kaskatı kesildim. "Hâlâ mı?"

"Hâlâ."

Derin bir nefes alıp serinkanlılığımı korumaya çalıştım. Bu kadını tanımıyordum. Kadın aynı zamanda bir draken'dı ve herhalde onu kızdırmasam iyi olurdu. Bu nedenle sakin bir sesle konuşmaya çalıştım. "Ne ile meşgul?"

Onun da Ector'dan fazla bir şey söylemeyeceğini sandım ama, "Kırmızı Orman'da Gölgelerle ilgileniyor" dedi.

Ölen Orman? Gölgeler? "İçimde sormak istediğim başka sorular da olduğu gerçeğinden pek hoşlanmayacakmışsın gibi bir his var" dedim, kadının sert yüzünde bir an bir gülümseme belirir gibi oldu. "Ama Ölen Orman nedir, ayrıca Gölgeler nedir?"

Dav beni uzun müddet süzdü. "Ölen Orman... ölen bir orman işte. Ölü ağaçlar. Ölü otlar." Bir an sustu. "Ölü ne varsa."

Oraya gittiğimi düşünsem de ağzımı kapadım. "Öyleyse Ölü Orman da denebilir herhalde."

Mavi gözleri keyifle parladı. "Bunu ben de defalarca düşündüm."

Biraz gevşedim, ayağa kalkarken sabahlık bacaklarıma düştü. "Ya Gölgeler?"

"Gölgeler Diyarı'na giren ama Asphodel Sütunları'ndan geçip hayattayken yaptıkları kötülüklerin cezasıyla yüzleşmeyi reddeden ruhlar. Ölümlüler diyarına dönemezler. Vadi'ye giremezler. Bu yüzden Ölen Orman'da kapana kısılıp kalıyorlar. Yaşamak isteyen ama o hayata erişemeyen kayıp ruhlara dönüşüyorlar."

"Ya" diye fısıldadım yutkunarak. "Dehşet verici."

"Gerçekten öyle" dedi Dav. "Üstelik bitip tükenmeyen açlık ve susuzluk yüzünden deliriyorlar. Isırmaya falan kalkıyorlar."

Kaşlarım yukarı kalktı. Isırmak mı?

"Normalde fazla sorun çıkarmazlar ama bazen Ölen Orman'dan çıkmanın bir yolunu bulup Lethe'ye giriyorlar. Sonra da Nyktos'un onları yakalaması gerekiyor. Herkes için eğlence çıkmış oluyor."

"Eğlence" diye tekrarladım.

"Şimdi, izin verirsen yapmam gereken işlerim var." Dav kapıya doğru yürüdü. "Soruları yanıtlamak işlerime dahil değil. Gücendirmek için söylemiyorum." Kapıda durup başıyla selam verdi. "İyi günler *meyaah Liessa.*"

Dav odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

"Vay canına" diye mırıldandım, gözüm masaya kaydı. Hafif bir kahkaha attım. Soğuk tavırlarına rağmen draken'dan hoşlanmıştım.

Ash saatlerce görünmedi. Hafif bir öğle yemeği, sonra da ak-

şam yemeği getiren Ector'du. Fazla kalmadı, sorularımı da duymazdan geldi. Tıpkı kapıyı açıp da onu koridorda bulduğum her defasında yaptığı gibi.

Yine gece oldu, balkona çıkıp başımı kaldırınca gökyüzünün daha koyu bir griye döndüğünü gördüm, yıldızlar ve şehrin ışıkları şimdi daha parlaktı. Aşağıdaki ağaçların yaprakları neredeyse siyaha bakan koyu bir kırmızıya dönüşmüştü.

İki gece önce sinirlerim biraz bozulmuş vaziyette yatmıştım, dün gece ise sinirlerim adamakıllı bozuktu. Bu sabah uyandığımda, daha yarım saat önce, Ector'u yine kapımda bulunca artık tepem iyice atmıştı.

Tanrı ise bana keyifli keyifli el sallamıştı.

Ector'un kapımda nöbet tutmayı hak edecek ne yaptığı pek umurumda değildi. Deliriyor olsa gerekti. Ben de deliriyordum. Aklımı kaçırmamı bir nebze de olsa engelleyen ve fazla sessiz, fazla büyük odada elime geçeni kırıp dökmekten alıkoyan tek şey volta atmaktı, volta atmak ve plan yapmak.

Tamam. Yaptığım şeye plan yapmak denemezdi. Ama volta atarken Ash'in kafasına geçirebileceğim farklı sert cisimler düşünmek beni rahatsız edecek derecede rahatlatıyordu. Bu fantezilerden hiçbirinin İlkel'i baştan çıkarmama faydası yoktu ama beni odaya kapatmışken onu kendime âşık etmek için ne yapabilirdim ki?

Bazen Reaver dedikleri küçük draken'ı görüyordum. Arada bir bahçede gözüme ilişiyordu, yanında genelde Aios ya da tanımadığım bir muhafız oluyordu, yerde zıplayarak incecik kanatlarıyla uçmaya çalışıyordu. Balkonun gölgeleri içinden onu izlerken büyüleniyordum.

Kapı çalınınca hemen arkama döndüm. Koşup kapıyı açtım. Ansızın durdum. Kapıda duran tanrı ne Ash ne de Ector'du.

"Selam." Tanrı iyice eğilerek selam verdi. "Beni hatırladın mı bilmiyorum ama..."

"Saion" dedim. "Seni orada görmüştüm, büyük salonda."

"Evet. Nasılsın?" diye sordu son derece nazik bir şekilde. "Umarım son gördüğümden beri iyisindir."

Beni en son birinin boğazına kırbaç sokarken görmüştü. "Daha iyiyim" dedim doğruyu söyleyerek. Kırbacın bıraktığı izler artık kabartı şeklinde değildi, acımayan soluk kırmızı şeritlere dönmüşlerdi.

"Bunu duyduğuma sevindim." Kafasının pürüzsüz kahverengi teni koridorun ışığında parlıyordu. "Kahvaltı istiyor musun?"

"Bu odadan çıkmak istiyorum."

"Kahvaltı teklifi, eğer kabul edersen, odadan çıkmanı gerektirecek zaten." Koridora doğru çekilip yana kaydı. "Evet mi hayır mı?"

Bir an tereddüt ettim. Saion'u tanımıyordum ama çarşafları birbirine bağlayıp balkondan inmeye kalkmadan önce bu odadan çıkmam gerektiğini biliyordum.

"Evet."

"Harika." Saion koridora çıkmamı bekledikten sonra kapıyı kapattı. "Lütfen. Beni takip et."

Temkinli adımlarla onu takip etmeye başladım, keşke yanımda silah olsaydı diye düşünerek durmadan etrafımı gözden geçiriyordum. Geniş koridordan geçip merdivenlere yürüdük. Saion konuşmuyordu, ben de havadan sudan sohbet etmek konusunda iyi olmadığımdan sessizlik fazlasıyla hoşuma gidiyordu.

İlk kata geldiğimizde içimi gergin bir enerji kapladı. Lambalarla aydınlatılmış antre boştu. Siyaha boyanmış penceresiz kanatlı kapıya bir göz attım.

"Umarım oradan kaçmayı planlamıyorsundur" dedi Saion.

Başımı hızla ona çevirdim. "Hayır."

"Güzel. Peşinden koşamayacak kadar uyuşuk hissediyorum da." Dudakları yukarı kıvrıldı. Büyüleyici gülümseyişi de yüz hatları kadar kusursuzdu ama keskin bakışları yüzünden bu gülümseyişin samimiyetinden emin değildim. Kemerli geçide doğru yürürken peşinden gitmemi işaret etti. "Hem benim nöbetimde kaçtığını öğrenirse Nyktos bana çok kızar."

Neden kaçacağımı düşünüyordu ki? "Kaçmamdan bu kadar korkuyorsa başımda kendisi nöbet tutsun."

"Ne ilginç ki ben de aynı şeyi söyledim."

"Gerçekten mi?" diye sordum şüpheyle, sivri tepeli kemerin ötesini gözden geçirdim. İki tarafta da kapılar vardı ama duvarlar siyah ve çıplaktı. İçerideki tek şey odanın ortasındaki beyaz kaideydi ama kaidenin üstünde hiçbir şey yoktu.

"Gerçekten."

Ona bir göz attım. "O ne cevap verdi?"

Başka bir koridora girerken gülümseyişi daha sıradandı ama büyüleyiciliğinden bir şey yitirmemişti. "Beni Nektas'a yedirmekle ilgili bir şeyler homurdandı."

Gözlerim kocaman açıldı. Şaka yapıyor olsun diye dua ettim. "Draken'lar ne yer?"

"Beni değil, o kadarından eminim" dedi Saion. "Bunu Nektas'ın önünde söylediği için tanrılara şükür Nektas beni yemek istemediğini belirtti."

Koridor zıt yönlere doğru giden iki kola ayrılıyordu. İlerideki iki kapı arasında o kadar çok mesafe vardı ki rahatlıkla farklı evlere ait olabilirlerdi. Ama asıl dikkatimi çeken, iki kapının arasında, tam ortada duran şeydi. Adımlarım yavaşladı. İki kalın siyah sütun, yüzlerce mumla aydınlatılmış yuvarlak bir salona açılan kısa koridoru çevreliyordu. Salona yaklaşırken aklıma Gölge Tapınağı gelince sırtımdan soğuk bir ürperti geçti. Altın sarısı mum ışığı, salondaki gölgeleri parçalayarak bir platformun üzerine yerleştirilmiş devasa gölge taşı bloklarına ateş parıltıları saçıyordu. Bu tahttı. Daha doğrusu tahtlar. İkisi yan yanaydı, arkalıkları uçları birbirine değen geniş kanatlar şeklinde oymalarla süslüydü.

İlkel ve konsortun tahtları.

İnsanı büyüleyecek kadar güzeldiler.

Başımı kaldırınca tavanın gökyüzüne açıldığını gördüm. Cam yoktu. Hiçbir şey yoktu. Burada yağmur yağmıyor muydu?

Saion tahtların yanından sola doğru ilerledi, bense gözlerimi tahtlardan alamıyordum. Kapıyı açtı. "Önden buyur."

İçerisi baharat kokularıyla doluydu, etrafımı hızla gözden geçirdim. Duvarlarda sadece birkaç şamdan vardı. Burada ilkel büyü yoktu. Simsiyah duvarlar mum alevleriyle parlıyordu. Yuvarlak

salonun tam ortasına yerleştirilmiş olan masa Wayfair'in ziyafet salonundaki kadar büyüktü. Masanın ortasında değişik boylarda on beş-yirmi mum yanıyordu ama kapaklı tabaklarda ve bardaklarda gümüşi bir ışıltı vardı.

Yukarı bakınca nefesim kesildi. Kubbe şeklindeki tavan camdan yapılmıştı ve masaya gökyüzündeki yıldızların ışığı vuruyordu. Dudaklarım aralandı.

"Harika."

Soluğum kesilerek arkama döndüm. Biraz ötemde Ash duruyordu. Baştan ayağa siyahlar giyinmişti, tuniğinde hiç süs yoktu. Açık bırakılmış saçları çıkık elmacık kemiklerini ve sert çene hattını yumuşatıyordu.

Onu birden karşımda görünce şaşırarak kanat şeklindeki arkalığı olan sandalyelerden birine çarptım. "Burası" diye fısıldadım. Devasa salonun ürpertici güzelliğini inkâr etmek mümkün değildi. "Bu salon çok güzelmiş."

Ash hafifçe gülümseyerek yıldızlara benzeyen gözlerini üstümde gezdirdi. "Salonu fark etmemiştim bile."

Önce ne demek istediğini anlamadım. Şaşkın şaşkın kendime bir göz attım. Üstümde elbise yoktu, tersine Dav gibi uzun kollu bir bluz ve yelek giymiştim. Başımı kaldırıp yüzüne baktım, Ash'in gözleri yeleğin dantellerinde ve bluzumda dolaştıktan sonra dar pantolonuma kayarken çelişkili duygular içindeydim. Odamda kapalı kalmaktan çekincesiz bakışlarına kadar birçok nedenden ötürü sinirliydim. Ama hiç konuşmadan sadece birbirimize odaklanmışken içimde farklı bir duygu daha vardı –daha dumanlı ve sıcak bir şey. Ash biraz daha yaklaşınca ateşli bakışları içimi bir beklenti dalgasıyla ürpertti...

Kapının kapanma sesiyle sıçradım. Saion'un yanımızdan ayrıldığını da o zaman fark ettim. Kapıldığım büyüden hemen sıyrıldım. "Uşağına kapıyı kilitlemesini söyledin mi, yoksa sen buradasın diye gerek yok mu?"

"Umarım bunu Saion'un yüzüne söylemezsin" dedi Ash sakince. "Ben de biraz huzur bulmuş olurum."

"Huzur bulup bulmaman umurumdaymışım gibi bir izlenim mi yarattım?" dedim sertçe. Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz kendi kendime küfrettim. Sinirlendiğimi belli etmemeliydim. Boş vermeliydim. Yumuşak başlı olmalıydım. Anlayışlı. Bunlar işime yarardı.

"Bana kızgınsın."

"Şaşırdın mı? Beni tutsağınmışım gibi odama kapattın."

"Öyle yapmak zorundaydım."

Derin bir nefes aldım. Hiç faydası olmadı. "Tutsağın olmak için hiçbir zorunluluk göremiyorum."

Gözleri çelik rengine döndü. "Sen benim tutsağım değilsin."

"Ben öyle hissetmiyorum."

"Bir-iki gün odanda tutulmanın tutsaklıkla eşdeğer olduğunu düşünüyorsan isteğin dışında bir yerde tutulmanın ne olduğu hakkında hiç fikrin yok demektir" dedi soğuk bir sesle.

"Senin var mı?"

Yüz hatları sertleşti. Bunu beklemiyordum.

Gözlerini benden başka tarafa çevirince yüzü yine eski haline döndü. "Yemek soğuyor." Gidip sandalyeyi sağa çekti. "Otursana" dedi. "Lütfen."

Yaslandığım sandalyeyi bırakıp gösterdiği yere otururken söylediklerini kafamda tekrarlayıp duruyordum. Tutsak mı edilmişti? Diğerlerine nazaran genç olmakla birlikte güçlüydü. Bunu kim yapabilirdi ki?

Ash yanıma gelip omzumun üstünden eğilerek tabakların kapaklarını kaldırırken ne kadar güzel koktuğunu görmezden gelmeye çalışıyordum. Her kapağın altında çeşitli yiyecekler vardı. Pastırma. Sosis. Yumurta. Ekmek. Meyve. "Su? Çay? Limonata?" dedi Ash elini sürahilere doğru uzatarak. "Viski?"

"Limonata" dedim dalgın dalgın. Bardağa limonata doldurup bir tabağa tüm yiyeceklerden az az koyuşunu izledim; pastırma, sosis, yumurta, meyve ve iki dilim ekmek. Sonra tabağı önüme koydu.

Ölüm İlkeli bana servis yapıyordu. Anlaşılan beş kişilik yemem gerektiğini düşünüyordu. Neredeyse ağzımdan isterik bir kahkaha

kaçacaktı ama bastırmayı başardım, Ash kendine viski doldurduktan sonra hemen soluma, masanın başına oturdu. Oraya oturması beni şaşırtmıştı. Annem ve üvey babam karşılıklı olarak masanın birer ucuna otururdu. Bir kralın, bazı durumlarda bir kraliçenin, sağındaki sandalye genelde danışmanlardan ya da diğer makam sahiplerinden birine ayrılırdı.

Ash elini uzatıp beze sarılı bir şey aldı. Bezi açıp kınındaki gölge taşı hançeri çıkarınca soluğum kesildi, bu bana hediye ettiği hançerdi.

"Seni son gördüğümde bunu vermeyi unuttum." Hançeri bana uzattı. "Kın ve kayış ayarlanabiliyor. Sana uyacaktır."

Hançere bakakaldım, kalbim deli gibi atıyordu. Canını almak için kullanabileceğim bir silahı bana uzatıyordu. Bana hediye ettiği bıçağı.

Göğsüme çullanan basıncı görmezden gelmek için tüm gücümü kullanarak elimi uzatıp hançeri aldım. Tenimiz temas edince parmaklarıma yumuşak bir enerji dalgası yayıldı. Ellerim hafifçe titrerken sağ bacağımı kaldırdım, kayışı uyluğuma geçirip kını taktım.

"Teşekkür ederim" diye fısıldadım, kelimeler dilimde is tadı bırakmıştı.

Ash hemen cevap vermedi, az sonra, "Seni odanda fazla uzun süre bırakmayı planlamamıştım" dedi, "niyetim bu değildi."

Gözlerine baktım. "Öyleyse niyetin neydi?"

"Kendini tutsak gibi hissetmemeni sağlamak. Sen tutsağım değilsin. Asla da olmayacaksın." Gözleri kadehine kaydı. "Bir sorun çıktı."

İçten gibiydi. "Sen de bana güvenmediğin için kaçarım diye mi korktun?"

Ash bir kaşını kaldırdı. "Bu ciddi bir soru mu?" Dudaklarımı birbirine bastırarak belki gülümser diye düşündüm ama Ash, "Aklıma ben meşgulken seni güvenli bir yerde tutmaktan başka çare gelmedi" dedi, "Sonuçta seni..." boğazını temizledi, "üzdüğüm için özür dilemek istedim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu özür sana acı veriyor gibi."

"Evet."

Gözlerimi kıstım.

Tekrar gözlerime baktı. "Özür dilerim Seraphena."

Adımı söyleyişi, tam adımı... Günahmış gibi söylemişti. Bakışlarımı o kadar hızlı kaçırdım ki birkaç bukle omzumdan kayıp yanağıma düştü. Ash'in hoşuna gittiğini düşünerek işe yarar diye saçımı açık bırakmıştım. "Odaya kapatılmaktan hoşlanmıyorum. Bir yerde tutulmaktan, gizlenmekten..." *Unutulmaktan*. Gizli tutulmaktan ve unutulmaktan. "Hoşlanmıyorum."

"Duydum" dedi sonunda, nefesimi usulca saldım. "Ector'a göre nefretini dile getirmekten hiç çekinmiyormuşsun."

"Bunu bir daha yapma." Söylenmese de *lütfen* kelimesini bütün kemiklerimde hissedebiliyordum. Bir dakika... "Duygularımı okuyabiliyorsun, düşüncelerimi de okuyabiliyor musun?"

Kaşlarını kaldırdı. "Kader Perilerine şükürler olsun ki düşüncelerini okuyamıyorum."

Rahat bir nefes aldım, *Kader Perilerine* şükürler olsun mu? Söylediğini görmezden gelerek yüzüne baktım. "Duyguları okuyabilme yeteneğinin annenin soyundan geldiğini mi söylemiştin?"

"Evet" dedi kadehini alarak. "Annemin ailesi Lotho Sarayı'ndan geliyordu, İlkel Embris'in Sarayı'ndan."

Meraka kapıldım. "Annenin adı neydi?"

"Mycella."

"Ne güzel isim."

"Evet."

Bakışlarımı tabağıma indirdim. "Anneni tanımamak zor olsa gerek. Ben de babamı tanımıyordum..." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Onu ziyarete gidiyor musun?" diye sordum annesinin Vadi'ye gittiğini düşünerek.

"Hayır."

Babamı düşünerek çaktırmadan yüzüne baktım. "Bunu yasaklayan bir yasa mı var? Ölmüş yakınlarını ziyaret etmekle ilgili?"

"Ölüm İlkeli olduğum için bir ölümlü karşımda uzun süre ka-

lırsa ruhunu yok edebilirim, en azından yargılamadan geçmiş olanların. Bu Ölüm İlkeli'nin kendi yaşam versiyonunu yaratmasını engelleyen bir dengedir. Tanrılar ve diğer ölümlüler için bunu yasaklayan bir yasa yok ama yapmamaları akıllıca olur. Sevdiğin yakınlarını ziyaret etmek hem yaşayanın hem de ölmüş olanın sıkışıp kalmasına, sevdiklerini görmeye devam etmek ya da yaşayanların yanına dönmek gibi sahip olamayacakları şeyleri istemelerine yol açabilir. Hatta Vadi'den ayrılmalarına bile neden olabilir ki bunun sonu da hiç iyi olmaz."

Dark Elms'teki ruhları düşündüm. Gölgeler Diyarı'na girmeyi reddeden ruhları. Hiç mutlu bir halleri yoktu. Sadece kayıp ve kederliydiler. Vadi'den ayrılanlar Dav'in sözünü ettiği Gölgeler miydi? Ne olursa olsun hiç tanımadığım babamın başına bunun gelmesini istemezdim. Bunu kimse için istemezdim.

Tavius hariç.

Onun akıbetinin böyle olmasına hiç itirazım olmazdı.

Ash öne eğildi. Hareket ettiğini duymamıştım. Hareket ettiğini görmemiştim. Sadece yaklaştığını sezmiştim ve bu çok anlamsızdı. Ama yüzüne bakınca yanılmadığımı anladım. Ash bir elini kaldırıp parmaklarını yüzüme düşen buklelerden birine doladı. Bukleyi tekrar omzumun üstünden geriye attı. "Kahvaltın soğuyor."

Tekrar arkasına yaslanırken başımı salladım. Nedenini bile bilmiyordum. Kendimi aptal gibi hissederek tabağına neredeyse benimki kadar yiyecek alışını izledim, sadece pastırmadan çok daha fazla almıştı.

"Yemek yiyor musun yani?" diye sordum, aklıma istemeden Aios'la yaptığımız konuşma geldi.

Ash bana baktı. "Evet" dedi kelimeyi uzatarak. "Sadece lanetlenmişlerin ruhlarını yiyerek hayatta kalamam."

Yüzüne bakakaldım.

"Şakaydı." Dudakları titredi. "Ruhları yeme kısmı."

"Umarım öyledir" diye mırıldandım. "İlkellerin yemek yiyip yemediğini bilmiyordum da..." Omzumu silktim.

"Yemeden uzun süre idare edebiliriz, bir ölümlüden çok daha

uzun süre." Viskisinden bir yudum aldı. "Ama sonunda güçten düşeriz. Gücümüzü kaybetmeye devam edersek bambaşka bir şeye dönüşürüz."

"Bu ne anlama geliyor?"

Gözlerini yine gözlerime dikti. "Yersen anlatırım."

Bir kaşımı kaldırdım. "Rüşvet mi teklif ediyorsun?"

Bir parça sosis alırken omzunu kaldırdı. "İşe yaradığı müddetçe adına ne istersen diyebilirsin."

Bir şeye, hatta açken yemek yemeye, zorlanmaktan hiç hoşlanmazdım. Yine de merak her zaman galip geldiği için bir çatal dolusu yumurta aldım. "Şimdi mutlu musun?" dedim ağzım dolu dolu.

Dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı. Ağzımdan bir parça yumurta düşmüş olabilirdi, şap diye tabağa yapışmış olması da gayet muhtemeldi.

Aldığım onca eğitim boşa gitmişti. Baştan çıkarmak konusunda bir faciaydım.

Ama Ash bunu görünce kocaman gülümsedi, ağzımdan daha fazla yumurta düşmemesine şaştım. Gülümseyişi, yüzünün aydınlanışı ve gözlerinin cıva rengine dönüşü her defasında soluğumu kesiyordu.

Ash kıkırdadı. "Hem de çok."

"Güzel."

Sırıtarak ağzına bir parça sosis attı. "Bazı şeyler bizi zayıflatabilir" dedi sosisini yuttuktan sonra; elim titredi. "Açlık. Yaralanma" diye devam etti. "Diğer şeylerin yanı sıra."

Bu *diğer şeylerin* ne olduğunu tahmin edebildiğim için hemen limonatadan bir yudum aldım. "Sonra?"

"Sonra, beslenme yetersizliği ya da açlık gibi bir nedenle güçsüz düştüğümüz zaman daha... yabanıl bir şeye dönüşebiliriz. İlkel bir şeye." Lokmasını yuttu. "Sahip olduğumuz insani görünüm var ya? O maske üstümüzden kayıverir ve altındaki şey olabileceğimiz tek şey haline gelir." Fırtına bulutlarını andıran gözlerini gözlerime dikti. "Öyle zamanlarda yanımızda olmak istemezsin."

Sırtım ürperdi. "Bu sadece ilkellere mi olur?"

Gür kirpikleri aşağı eğildi, başını iki yana salladı. "Her ilkel bir zamanlar tanrıydı *liessa*. Güçlü bir soydan gelen bir tanrı ama sonuçta bir tanrı. Bir ilkele olan şey bir tanrıda çok daha hızlı gerçekleşebilir."

"Ya" diye fısıldadım, pastırmanın tadını aldığım söylenemezdi. "Ama beslenebilirsin, değil mi? Beslenmek bunu baştan engelleyebilir."

"Engelleyebilir."

Bunu söyleyiş tarzı dikkatimi çekti. "*Sen* engelleyebilirsin."

"Engelleyebilirim" diye doğruladı çatalını tabağın yanına bırakarak. "Ama ben beslenmiyorum."

Kaşlarımı çattım. "Hiç mi?"

"Artık beslenmiyorum."

Kafam karıştı. "Peki güçten düştüğünde ne oluyor?"

Gözlerime baktı. "Bunun olmaması için gerekeni yapıyorum."

Ya onu bıçakladığım zaman? Bu onu güçten düşürmemiş miydi? Hem neden beslenmiyordu? İkimiz de yemeğimize odaklanmış gibi görünerek uzun müddet konuşmadık.

Parmaklarımı peçeteye sildikten sonra kendimi daha fazla tutamadım. "Daha önce bir tutsak mıydın?"

Ash cevap vermedi. Başparmağını kadehinin ağzında gezdirirken gözlerini boşluğa dikmişti. "Pek çok şey oldum."

Peçeteyi elimde buruşturdum. "Bu bir cevap sayılmaz."

Ash gözlerini gözlerime çevirdi. "Hayır, değil."

Öfkemi yatıştırmaya çalışarak elimden aptalca bir kaza çıkmadan çatalımı tabağımın yanına bıraktım. Ne demek istediğini öğrenmek istiyordum ve bunun nedeni sadece hastalıklı bir merak değildi. Diğer ilkellerin birbirlerinin sınırlarını zorlamasını anlardım ama bir ilkel nasıl tutsak edilebilirdi?

Hem yanılmış olmayı istiyordum. Bunu kastetmemiş olmasını istiyordum. Ash'i *–herhangi birini–* haksız yere tutsak edilmiş olarak düşününce midem bulanıyordu, Ash'i anlayabiliyordum. Buna dayanamıyordum. "Birbirimizi tanısak her şey daha kolay

olmaz mı? Yoksa birer yabancı olarak kalmayı mı tercih edersin?"

"Yabancı olarak kalmak istemem. Açık söylemek gerekirse Sera, yine göldeki kadar yakın olmak isterim." Gözlerini gözlerime dikince soluğum kesildi. Sivri dişlerini altdudağından geçirirken damarlarıma bir sıcaklık yayılmaya başladı. Ben de bunu istiyordum. Elbette görevim yüzünden. "Bunu çok istiyorum ama bazı konular tartışmaya açık değil Seraphena. Bu da onlardan biri."

Gözlerimi kaçırdım, sırtımı dikleştirerek üsteleyecek oldum. Ama bu isteği bastırdım. Sadece onu daha iyi tanımak görevimi tehlikeye atabileceğinden değil, aynı zamanda gerçekten tartışmaya açık olmayan bazı şeyler olduğunu düşündüğümden. Annem. Tavius. Uyku ilacı aldığım gece. Evdeyken nasıl bir hayat yaşadığım. Bazı şeyleri konuşmanın gerçekten çok zor olduğunu anlayabiliyordum.

Hafif bir miyavlama duydum. Eğilip bakınca masanın kenarında yeşile çalan kahverengi, oval biçiminde küçük bir kafa belirdi.

Minik draken uzun ince boynunu uzatarak esnerken ağzım açık bakakaldım.

Ash bir kaşını kaldırarak draken'a baktı. "Burada olduğunu bile bilmiyordum."

Peçetemi bıraktım. "Adı ne?"

"Jadis. Ama son zamanlarda Jade dememizden hoşlanmaya başladı." Draken bir kanadını masaya uzatıp tabakları karıştırmaya başladı. "Bu kadar geç kalkmasına şaşırdım. Genelde yiyecek kokusunu alır almaz uyanır."

Dişi draken ön pençelerini masaya koyarak viyakladı. Pençeleri küçük olsa da daha şimdiden ahşabı çizecek kadar keskindi. Kanatları incecik ve neredeyse saydamdı ve kalan yiyeceklere bakarken gözlerinin iki kat büyüdüğüne yemin edebilirdim.

"Kaç yaşında?"

"Birkaç hafta önce dört yaşına girdi. Draken'ların en küçüğü. Reaver –geçen gün Lailah'nın yanında gördüğümüz– on yaşında." Jadis masaya çıktı. Ash içini çekti. "Jadis, masaya çıkmaman gerektiğini biliyorsun."

Küçük draken başını Ash'e çevirip titrek bir sesle mızıldandı.

Ash'in yüzünde bir gülümseme belirdi. "Aşağı in."

Draken arka ayağını masaya vurup tiz bir çığlık atınca gözlerim yuvalarından fırladı.

"İn dedim Jadis" dedi Ash sevgi dolu sesle.

Draken içini çeker gibi bir ses çıkararak masadan indi. Gücenmiş gibi sesler çıkarırken masanın kenarından sivri uçlu kanatları görünüyordu.

Ash güldü. "Buraya gel seni şımarık."

Sandalyeden yere atlayınca Jadis'in tırnakları hafifçe taşa çarptı. Ash eğilip kolunu uzattı. "Henüz uçamıyor." Jadis önce koluna, sonra da kucağına atladı. Gözlerini pastırma tabağına dikerek mızıldandı. "Kilosunu korumaya başlayabilmesi için birkaç ayı daha var. Reaver uçmayı yeni yeni öğreniyor."

Ash uzanıp bir dilim pastırma aldı. "Bu formdalarken onları anlayabiliyor musun?"

"Uzun süredir onlarla birlikte olduğum için anlayabiliyorum" dedi Ash, Jadis mutlulukla pastırmasını yerken. "Hayatlarının ilk altı ayında ölümlü formunda olurlar, sonra ilk kez şekil değiştirirler. Genelde ilk birkaç yıl draken formunda kalırlar. Bu onları ölümlü formunda göremeyeceğin anlamına gelmez ama böyle daha rahat ettikleri söyleniyor. Tıpkı bir tanrı ya da ilkel gibi olgunluğa ererler... on sekiz yaşlarında bir ölümlü gibi. Ama bu süre zarfında draken formunda hızlı bir gelişim kaydederler. Birkaç yıla kadar neredeyse Odin'in büyüklüğüne gelmiş olurlar, olgunlaştıkları zaman da Nektas kadar olurlar."

Şu anda pastırma yiyen bu küçük şeyin Gölgeler Diyarı'na girerken bizi karşılayan devasa draken kadar olacağına inanmak zordu. Aklıma Davina geldi. "Ölümlü cüssesindeki bir şey Nektas büyüklüğünde bir yaratığa nasıl dönüşüyor?" Kaşlarımı çattım. "Tabii Nektas ölümlü formundayken inanılmayacak kadar iri biri değilse."

"Aşağı yukarı benim cüssemde" dedi Ash. Evet yapılıydı ama yine de bir draken'la mukayese edilemezdi. "Acı verici olduğunu

sanabilirsin ama çok dar bir giysiyi çıkarmaya benzediği söyleniyor."

Herhalde ilkel büyü sayesindeydi. "Ne kadar yaşıyorlar?"

"Çok çok uzun süre."

"Tanrılar kadar çok mu?"

"Bazıları öyle." Ash bana baktı. "Üremeleri son derece karmaşıktır, daha doğrusu söylenen bu. Bir yavrunun doğması için birkaç yüzyıl geçmesi gerekebilir."

Birkaç yüzyıl.

Arkama yaslanıp güçlükle yutkundum.

"Bu kadar yeter." Ash tabağı uzaklaştırırken Jadis yakalamaya çalıştı. "Nektas sana pastırma yedirdiğimi öğrenirse beni diri diri yakar."

"Babası Nektas mı?"

"Evet." Ash'in sesi boğuklaştı, Jadis başını kaldırıp Ash'e baktı. "Annesi iki yıl önce öldü."

Göğsüm sıkıştı. Bu kadar minik bir şeyin annesiz olduğunu düşünmek kalbimi sızlatıyordu.

Jadis başını eğerek masmavi gözleriyle bana baktı. Kanatlarını kaldırarak mırıldadı.

"Sana gelmek istiyor" dedi Ash. "Sakıncası yok değil mi?"

Hızlı hızlı başımı salladım, Ash Jadis'i yere indirdi. Jadis hemen yanıma gelip arka bacaklarının üstünde dikildi. "Ne yapayım?"

"Sadece kolunu uzat. Tırnaklarını geçirmeden tutunur. Neyse ki o aşamayı geçti" diye ekledi homurdanarak.

Eyvahlar olsun.

Ash'in dediğini yaptım, Jadis hiç tereddüt etmeden koluma tutundu. Pençelerini fazla bastırmadan koluma tırmanıp kucağıma atladı.

Gözlerini gözlerime dikti.

Ben de onun gözlerine baktım.

Sızlanır gibi bir ses çıkararak kuyruğunu bacağıma attı.

"Onu okşayabilirsin. Korkma, yılan değil" dedi Ash usulca, yü-

züne bakınca iki parmağıyla ağzının kenarını gizlediğini gördüm. Anlaşılan o yılanlara verdiğim tepkiyi unutmamıştı. "Çenesinin altını kaşıtmaya bayılır."

Parmağımı pastırma gibi leziz bir şey olarak görmesin diye dua ederek kıvırdığım parmağımı çenesinin altına sürdüm. İleride yakasını oluşturacağını tahmin ettiğim pullar girintili çıkıntılıydı. Jadis hemen kanatlarını toplayıp gözlerini yumdu.

Sırıttım, yaratık beni büyülemişti. "Draken gördüğüme, bir draken'a dokunduğuma hâlâ inanamıyorum" dedim, Jadis başını yana eğince daha da çok gülümsemeye başladım. "Diyarların tarihini anlatan kitaplarda draken'lar hakkında bir şeyler okudum, çizimlerini de gördüm. Onlardan draken değil ejderha olarak bahsediliyordu ama ejderhaların gerçekten yaşadığına inanan çok kişi olduğunu sanmıyorum. Aslına bakarsan belki ben bile inanmıyordum."

"Herhalde böylesi daha iyi" dedi Ash. "İkisi de ölümlüler diyarında çok uzun süre yaşamazdı sanırım, ne draken'lar ne de ölümlüler."

Parmağımla gıdısını okşayınca Jadis mırladı. Ölümlüler daha önce hiç görmedikleri ya da korktukları şeyleri yok etme eğilimindeydi. "Bir şey soracağım ama Jadis'in önünde sormak uygun olmazmış gibi geliyor."

Ash sessizce güldü. "Duymak için sabırsızlanıyorum."

Keşke gülmeseydi. Bu ses çok hoşuma gidiyordu. "Şey yiyorlar mı?.." Boştaki elimle kendimi işaret ettim.

Ash gülümsedi, keşke bunu da yapmasaydı. "Doğuştan avcı oldukları için hemen hemen her şeyi yerler, ölümlüler ve tanrılar da dahil."

"Harika" diye mırıldandım.

"Korkmana gerek yok. Seni yemeye kalkması için bir draken'ı gerçekten deliye çevirmen gerek. Büyük ihtimalle sandığımız kadar lezzetli de değilizdir. Çok fazla kemik ve çok az etten ibaretiz."

"İyi öyleyse." Jadis küçük kafasını parmağıma yaslayınca gülümsedim. "Muhafızlık görevini nasıl yerine getiriyorlar?"

Ash bir müddet sessiz kaldı. "Yakın oldukları bir ilkelin yaralandığını anlarlar. Bunu hissedebiliyorlar. Belli durumlarda o ilkelleri korurlar."

"Ne gibi durumlarda mesela?"

Ash viskisini bitirdi. "İşin içinde başka ilkelin olmadığı her durumda. Başka bir ilkele saldırmaları yasaklanmıştır."

"Peki Nektas... yaptığım şeyi biliyor mu, ölümlüler diyarında varlığını hissettirmeden yanıma sokulduğunda yaptığım şeyi?"

"Beni göğsümden bıçaklayışını mı kastediyorsun?" Sırıttı.

"Neden gülüyorsun anlamadım."

Ash'in gözleri değişmişti. Gözleri şimdi girdaplar çizmiyor, kurşuni renkte parlıyordu. "Bana yaptığın şeyi söylemek istememen yeniden saldırıya uğrama korkumu biraz hafifletiyor."

"Yerinde olsam fazla gevşemezdim" diye homurdandım. Ağzımdan çıkar çıkmaz keşke düşünmeden konuşmasaydım diye hayıflandım... pek çok nedenden ötürü.

Ama Ash güldü ve verdiği yanıtla ben de onun kadar keyiflenmiştim. Aynı zamanda utanca çok benzeyen bir duyguya kapılmıştım. "Sorunun cevabı evet. Nektas bir şey olduğunu anladı." Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Ama yaramın ciddi olmadığını hissetti."

"Ama bıçağı tam..." Jadis hareket etmeyi kesti diye burnuyla elimi dürttü. Tekrar okşamaya başladım.

"Sadece bir sıyrıktı."

"Sıyrık mı?" dedim gücenerek.

"Beni ciddi şekilde yaralamayı başarsaydın Nektas gelip beni bulurdu."

"Ölümlüler diyarına bile mi?"

"Oraya bile."

Tanrılara şükür İlkel'i ağır yaralamamıştım. Yoksa şimdiye bir kül yığınına dönmüş olacaktım. "Bunu nasıl hissediyor?"

"Bana bağlı olduğu için." Ash bir an sustu. "Burada yaşayanların hepsi bana bağlıdır. Tıpkı diğer saraylardaki draken'ların da oradaki ilkellere bağlı olduğu gibi."

Sağ kalamayacağımın garantisini alınca güçlükle yutkundum. "Gerçekten öfkemi daha iyi kontrol etmem gerekiyor."

Ash bir kahkaha attı. "Onu bilemem. Öfken..."

"Eğlenceli dersen öfkemi kontrol etmekte şimdiden çuvallamış olacağım."

Gülümseyişi içimde bambaşka bir duygu uyandırdı, o anda sezmesini hiç istemediğim bir duygu. "Enteresan diyecektim."

"Bu daha mı iyi bilmiyorum." İçimde uyanan huzursuzluğu bastırarak Jadis'in çenesinin altını kaşımaya devam ettim. "Bağlanma kısmını bilmiyordum."

"Elbette bilmiyordun. Ölümlülerin bunu bilmesi gerekmiyor." Bir müddet sustuk. "Babası kadar korkutucu değil, değil mi?"

"Hayır." Jadis hâlâ mutlulukla mırlıyordu. "Çok tatlı."

"Nektas'ın büyüklüğüne gelince bu lafını hatırlatırım."

Alaycı sözlerini duyunca kalbim hızla atmaya başladı. Jadis'in Nektas kadar olmasına birkaç yıl vardı. Planımı başarıyla uygularsam ikimiz de bunu göremeyecektik.

"Kahvaltın bitti sanırım" dedi Ash beni düşüncelerimden sıyırarak. Başımı salladım. "Güzel. Konuşmamız gerek ve bunu fırlatmak isteyebileceğin kırılabilir cisimlerden uzakta yapmayı tercih ederim."

27. Bölüm

Masadan kalkarken Ash Jadis'i benden almıştı, iyi de olmuştu çünkü az sonra söyleyeceklerinden hoşlanmayacağım açıktı.

Küçük draken hemen Ash'in omzuna atıldı, ön ve arka bacaklarını açarak kanatlarını indirdi. Kendimi durup ona bakmaktan alamadım çünkü çok komik ve tatlı görünüyordu.

Saion koridorda bizi bekliyordu. "Gel bakalım" dedi Ash Jadis'i omzundan çekerek. "Sabah şekerlemesini yarıda kestiğimiz için uykusunu alamadı."

Kendini salmış olan draken'ı kucağına alırken tanrının alnında kırışıklıklar belirdi. "Peki onu ne yapayım?" Draken'ı altına yapmış bir çocuğu tutar gibi tutmuştu.

Jadis ona viyakladı.

"Sallayarak uyut" dedi Ash, gözlerimi kırpıştırdım. "Buna bayılıyor."

Saion boş gözlerle İlkel'e baktı. "Sallamak mı? Uyutmak mı? Sen ciddi misin?"

"Ben öyle yapıyorum." Ash omzunu silkti. Şimdi ben de aval aval yüzüne bakıyordum. "Bende hep işe yarıyor. Öyle yapmazsan uyumamak için direnir. Sonra da uyumadığı için huysuzlaşır, bunu istemezsin. Son zamanlarda biraz kıvılcım ve alev püskürtmeyi öğrendi."

"Harika" diye homurdandı Saion draken'ı bir koluna yatırarak.

"İyi eğlenceler." Ash başıyla peşinden gitmemi işaret etti, bacaklarımı kımıldatabilmem biraz zaman aldı.

Sağdaki koridordan yürürken arkama bir göz atınca Saion'un

kollarını ileri geri salladığını gördüm. "Sallayarak uyutmanın ne demek olduğunu bildiğini hiç sanmıyorum."

Ash bakıp sessizce güldü. "Jadis ona çok geçmeden öğretir."

Gözlerimi hayatımda gördüğüm bu en tuhaf manzaradan güçlükle ayırdım.

"Buradaki geleceğini konuşmak için uygun bir zaman olduğunu düşündüm" dedi taht odasının yanından geçerken.

"Ürpertici bir geleceğe benziyor."

"Öyle mi dersin?"

"Evet." İçimi çektim. "Dekorasyon konusunda yetenekli olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Ben minimalistim."

Minimalist demek az kalırdı.

Dairesinin neye benzediğini merak ettim. Herhalde sadece en temel eşyalar vardı. Bir komodin. Gardırop. Kocaman bir yatak. Minimalizmden de öte gibiydi. Ne heykeller ne de tablolar vardı, ne sancaklar ne de başka bir hayat belirtisi. Duvarlar da Ash kadar soğuk ve sertti, belki de dokunduğum Ash'ti.

Sırtına çarpana kadar Ash'in durduğunu fark etmemiştim. "Affedersin..."

Ash sıçradı, dişlerinin arasından bir tıslama döküldü. Bu *ses*. Bakışlarımı yüzüne çevirdim. Yüzü gerilmiş, gözleri koyulaşıp çelik grisine dönmüştü, gözbebeklerinin arkasındaki beyaz kısım parlıyordu. İçimden bir adım geri çekilmek geldi çünkü çıkardığı ses bana yaralı bir hayvanı hatırlatmıştı. Canı mı yanmıştı?

Kiyou kurduna rastladığım zamanki gibi farklı türden bir içgüdüyle elimi ona uzattım. Aklıma hemen Gölgeler geldi. "İyi misin?"

"Sakın" dedi sert bir sesle.

Donup kaldım, elim birkaç santim ötesindeydi. Elimi geri çekerken yanaklarım alev alev yanmaya başladı. Duyduğum utanç derinlere inerek reddedilmenin acısına dönüştü. Aptalca bir duyguydu. Kendime böyle söyledim. Birden dokunmamı istemez oluşu umurumda değildi. Sadece bunu istemesine ihtiyacım vardı ve bu ikisi çok farklı şeylerdi.

"İyiyim." Başını yana çevirirken yüzü gevşedi. "Sağına soluna dikkat etmeyeceğini bilmem gerekirdi."

"Ben de daha az ürkek olmanı beklerdim" dedim ters ters. "Beni yemek salonundan çıkararak iyi yaptığını şimdiden söyleyebilirim. Hançerimi geri vermekle de hiç iyi yapmadığını."

Ash bir kaşını kaldırdı. "Neden? Sert bir cismin göğsüme saplanmasından endişelenmeli miyim?"

"Diğer şeylerin yanı sıra" diye homurdandım.

Ash başını yana eğdi. O zaman gözlerinin değişmekte olduğunu gördüm. Rengi değil, gözlerinin arkasında toplanan gölgeler değişiyordu. Fırtına bulutlarının rengine dönüşene kadar geri çekildiler. "İtiraf etmeliyim ki *diğer şeylerin yanı sıra* kısmı ilgimi çekti."

İçime dalga dalga yayılan öfke ve sıcaklık, görevimle ilgisi olması gerektiği halde pek az ilgisi varmış gibi gelen düşüncesiz, dürtüsel yanımı uyandırdı. Gözlerine bakarak yaklaştım, bedeninin soğukluğunu hissedecek kadar yakındım. "Benimle temas etmekten kaçtığın sürece o şeylerin ne olduğunu öğrenme şansın yok."

Gözlerinde bir ether filizi titreşti. Kirpikleri hafifçe aşağı indi. "Şimdi çok merak ettim işte."

"Bundan emin değilim."

Ash yine kaskatı kesildi, gölde ve küvetten kalktığımda olduğu gibi. Tamamen kıpırtısızdı. Göğsü bile inip kalkmıyordu. "Merak etmediğimi mi düşünüyorsun?" dedi sessizce.

Kapıldığım şaşkınlık vücudumda bir karıncalanmaya neden oldu. İçimden yine geri çekilmek geldi. Bana bakışı yüzündendi, tıpkı avına bakan bir avcı gibiydi. Ağzımı açmamam gerektiğini biliyordum ama söyledikleri hâlâ tenimi yakıyordu ve ağzım ne yapacağı konusunda benden bütünüyle farklı düşünüyordu. "Bence sadece atıp tutuyorsun. Bana dokunmanın ötesinde bir şeyle ilgilenmiyormuş gibisin, elinle ne yaptığını iddia etsen de..."

Ash bir şimşek kadar hızlı hareket ederek önüme dikildi. "Bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum."

Gözlerine baktım. Ether filizleri irislerine sızmıştı. Bir adım atarak yaklaştı. Bu kez geri çekildim.

Başını eğerken yan yan gülümsedi. "Aslında bir şeyi açıklığa kavuşturmam *gerekiyor*."

"Tamam?" Ash yaklaşırken güçlükle yutkundum. Sırtım arkamdaki soğuk duvara yaslanana kadar geri çekilmeye devam ettiğimin farkında değildim.

Ash bir kolunu kaldırarak elini başımın yanına koydu. Başını o kadar yaklaştırdı ki soluduğum havadan turunçgil tadı aldım. "Sana olan ilgim laftan ibaret değil."

Parmak uçları yanağımı okşarken içimden bir enerji dalgası geçti. Dilim tutulmaya başladı. Boyu o kadar uzundu ki bu kadar yakınımda dururken ondan başka bir şey göremiyordum.

"Sana duyduğum şey son derece gerçek ve güçlü bir istek." Parmakları çenemden boynuma kaydı. Deli gibi atan nabzımın tam üstünde durdular. "Öyle ki bu istek başlıbaşına bir varlığa dönüşmüş gibi. Somut bir varlığa. En olmadık anlarda kendimi bunu düşünürken buluyorum." Nefesi dudaklarımda dans ediyordu. Yanlış olduğunu bildiğim halde kaslarım beklentiyle gerildi. "Durmadan parmaklarımdaki tadını hatırlıyorum."

Nefes almaya çalışırken her yerimi minik ürpertiler sardı. Avuçlarımı duvara yapıştırdım.

"Düşünmemeye çalışıyorum" diye devam etti Ash, başını yana eğdi, şimdi fısıltıyla konuşmaya başlamıştı. "Durumumuz zaten yeterince karmaşık, değil mi?"

Hiçbir şey söylemedim, kalbim deli gibi atarak öylece durup bekledim.

"Ama senin yanındayken istediğim son şey karmaşık olmamak." Dudakları yanağıma süründü, kulağıma yaklaşınca hafif bir inilti çıkardım. "Ya da kontrollü. Ya da edepli." Islak dilini tenimde hissedince titredim. "İstediğim şey tadını tekrar dilimde hissetmek. Adımı unutacak kadar derinlerinde olmak." Sivri dişleriyle kulağımı tuttu. Bütün bedenim gerildi ve bunun rol yapmakla ilgisi yoktu. "Ayrıca senin de bunu ne kadar istediğini bilmek için

duygularını okumama bile gerek yok."

İçimde utanmaz bir sızı belirdi, bundan zevk almamam gerektiğini düşünmeye bile kalkışmadım, Ash'ten ve dokunuşundan.

"Bir dahaki sefere sana olan ilgimden şüpheye düştüğünde bunu hatırlarsın. Çünkü o zaman seni duvara dayamam. Seni altıma alırım ve ikimiz de adımızı hatırlayamayacak hale geliriz." Zonklayan nabzımın üstüne bir öpücük kondurdu. "Anlaştık mı *liessa*?"

Konuşabilmek için büyük çaba harcadım. "Evet."

"Güzel. Aynı fikirde olduğumuza sevindim" dedikten sonra geri çekildi. "Sana kısa bir tur yaptırmam gerek diye düşündüm."

Duvara yaslanmış halde kalakaldım, nabzım hızlı hızlı atarken dizlerimin dermanı kalmamış gibi hissediyordum.

Ash halinden memnun gülümsedi. "Tabii hazırsan."

Kaskatı kesilerek gözlerine baktım. Gülümseyişi derinleşti. Kendimi kaybedip yaslandığım duvardan doğruldum. "Senden hiç hoşlanmıyorum."

"Böylesi daha iyi" dedi dönerek. Arkasından bakarak kaşlarımı çattım. "Bu kattaki odaların çoğu kullanılmıyor." Yürümeye başladı, ben de peşinden gittm. "Mutfak bu koridorun sonunda, diğer koridorun sonunda da büyük salon var. O da odaların çoğu gibi kullanılmıyor."

Sonunda kendimi toplamayı başardım. "Çalışma odan nerede?"

"Şu tarafta." Karanlık bir girintideki çift kanatlı kapıyı gösterdi. "Sade bir çalışma odası."

Ash yürümeye devam ederken meraka kapıldım. "Yani sadece bir masa ve birkaç sandalye mi var?"

Omzunun üstünden bana baktı. "Kâhin misin nesin."

Sessizce güldüm.

Ash hafifçe gülümseyerek ileri baktı. "Çalışma odasında olması gerekenler bu kadar."

Tek gereken bir masa ve sandalyelerdi. Ama ölümlü bir hükümdar gibiyse vaktinin çoğunu o odada geçirdiğini biliyordum.

Aklıma üvey babamın çalışma odasındaki rafa dizilmiş cam heykelcikler geldi. Hâlâ orada mıydılar, yoksa annem onları kaldırmış mıydı?

Ash başka bir girintiye doğru yürüyüp kapının kanatlarını açtı. "Burası kütüphane."

Ash geniş salona girince yanan lamba duvarlardaki raflara dizilmiş kitapları yumuşak bir ışıkla aydınlattı. Raflar tavana kadar uzanıyordu, en üst raflara sadece ray üzerinde hareket eden bir merdivenle ulaşılabiliyordu. Salonun ortasında sarayda şimdiye dek gördüğüm tek gerçek renk bulunuyordu. Karşılıklı yerleştirilmiş iki kanepe koyu kırmızı renkteydi. Dipteki duvarda yanan birkaç mumun yukarısına iki portre asılmıştı ama uzakta oldukları için detayları göremiyordum.

"Ne çok kitap var." Sola yöneldim. Kitaplardan çoğunun sırtı kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı.

"Çoğu babama aitti. Bazıları da anneme." Ash salonun ortasına gitmiş, rafların arasında dolaşmamı izliyordu. "Pek ilgi uyandıran şeyler değil. Çoğu kayıt defteri ama arka taraflarda annemin biriktirdiğini sandığım birkaç roman var." Bir an sustu. "Kitap okumayı sever misin?"

Başımı sallayarak ona şöyle bir baktım. Ellerini arkasında kavuşturmuştu. "Ya sen?"

"Küçükken severdim, evet."

"Şimdi sevmiyor musun?" Gözlerimi Ash'den ayırdım. Bazı kitapların sırtında hiç anlamadığım dilden yazılar vardı.

"Bir zamanlar okumakta bulduğum kaçışı ne yazık ki bulamaz oldum." Ona döndüm, tam neden kaçtığını soracaktım ki tekrar konuşmaya başladı. "Kütüphaneye istediğin zaman gelebilirsin."

Yüzüne bakarak başımı salladım. "Sana sert cisimler atacağımı düşündüren kısım hangisi anlamadım."

Ash yine yan yan gülümsedi. "Bu kısım. Sarayda ve bahçelerde istediğin gibi dolaşmakta serbestsin ama bazı şartlar var."

"Kurallar mı yani?"

"Anlaşmalar" dedi.

"Ben herhangi bir şeye razı olmamışken onlara nasıl anlaşma diyebiliyorsun bilmiyorum."

"Doğru. Sanırım anlaşacağımızı umuyorum."

"Ya razı olmazsam?"

"O zaman herhalde hoşuna gitmeyecek kurallar olacak."

Gözlerimi kıstım. "Neymiş bu şartlar?"

"Razı olacağını umduğum ilk anlaşma gereğince az önce de dediğim gibi sarayda ve bahçelerde istediğin gibi gezebilirsin ama yanında ben olmadan Kızıl Orman'a girmeyeceksin."

Bunu duyunca şaşırdım. "Ben de Gölgeler yüzünden Ölen Orman'a girmememi söyleyeceksin sanmıştım."

Ash bir kaşını kaldırdı. "Görüyorum ki biri sana bir şeyler anlatmış."

Omzumu silktim.

Ellerini arkasında kavuşturdu. "Gölgeler bazen Kızıl Orman'a girmenin bir yolunu bulur. Pek sık olmasa da" dedi.

Bunu duyduğuma sevinmiştim çünkü Kızıl Orman'la sarayın arasında duvar yoktu. "Peki neden oraya sadece seninle girebiliyorum? Senin varlığın Gölgeleri uzak mı tutuyor?"

"Maalesef hayır."

Aklıma yine sırtına çarpınca verdiği tepki geldi. "Onlarla uğraşırken yaralandın mı? Isırabildiklerini duydum."

"Biri *gerçekten* bir şeyler anlatmış" dedi Ash. "Hem ısırıyor, hem de pençeliyorlar."

Sırtımdan bir ürperti geçti. "Etini koparacak kadar ısırıyorlar mı?"

"Senin de bildiğin gibi etimi delmek mümkün."

Gözlerimi devirdim. "O gölge taşından bir hançerdi."

"Dişler olsun hançer olsun, sivri cisimler etimi parçalayabilir, tanrılarınkini de."

"Sırtın bu yüzden mi acıyor?" Yanına yaklaştım.

Uzun müddet cevap vermedi. "Evet."

"Neden iyileşmedi?"

"Çok soru soruyorsun."

"Ne olmuş?"

Hafifçe gülümsedi. "Anlaşmaya vardık mı?"

"Ormana neden sensiz girmemem gerektiğini söylemedin."

Gözlerime baktı. "Çünkü girersen büyük ihtimalle ölürsün."

"Of." Gözlerimi kırpıştırdım. "Peki başka ne..."

"İkinci anlaşmaya göre istersen şehre gidebilirsin" diye devam etti, hemen çenemi kapadım. "Ama konsortum olduğun ilan edildikten sonra. Ayrıca yanına koruma alırsan."

"Başka sorularım da var."

Ash'in bakışları yumuşaktı. "Olmaz olur mu hiç."

"Neden konsort ilan edilene kadar beklemem gerekiyor?"

"Gölgeler Diyarı'nda ve Lethe'de yaşayan tüm ölümlüler benim korumam altındadır. Ama bir ilkelin koruması bile bir yere kadardır. Diğer saraylardan tanrılar Lethe'ye girebilir. Konsortum olduğun için herhangi bir tanrı ya da ilkel sana bulaşmak gibi bir aptallıkta bulunamaz. Zorlamayı sevenler bile" diye açıkladı. "Ama o zamana kadar seni sıradan bir ölümlü olarak göreceklerdir."

Bundan hiç hoşlanmamıştım. "Ölümlüler hiyerarşinin en alt basamağında olduğu için mi?"

"Bunun cevabını biliyorsun."

Dudaklarım incelerek bir çizgi halini aldı. "Ne hoş."

Ash'in çenesinde bir kas seğirdi. "Umarım bazılarının aksine benim böyle düşünmediğimi de biliyorsundur."

Biliyordum ve keşke bilmeseydim diye düşünüyordum çünkü gerçekten ölümlüleri kendinden aşağıda görseydi yapmak zorunda olduğum şey kolaylaşacaktı. "Neden konsort ilan edilmiş yetişkin bir kadın olarak korumaya ihtiyacım olsun?" diye sordum.

"Yetişkin bir kadın neden boş olup olmadığını kontrol etmeden evlere girsin?"

Ellerimi yumruk yaptım. "Bunu başıma kakıp durmayı alışkanlık edindin."

"Öyle değil mi ama?"

"Hayır."

Bana bakışı bundan şüphesi olduğunu söylüyordu. "Tehlikeli, pervasızca davranma alışkanlığın bir yana, şehri de sakinlerini de tanımıyorsun, onlar da seni tanımıyor. İlkellerin ve tanrıların çoğu bir konsorta zarar vermemeleri gerektiğini bilse de bazıları kurallara uymaz ya da gerekli nezaketi göstermez."

"Bu bir kural mı? Bir konsorta zarar vermemek?"

Ash başını salladı. "Evet."

"Ve bu kural çiğnendi mi?"

"Sadece bir kez." Kimin çiğnediğini soracaktım ki sözlerine devam etti. "Bir sonraki anlaşma..."

"Dahası mı var?" dedim sert bir sesle.

"Ya evet, dahası da var."

Pis pis yüzüne baktım. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Bazen... konuklarım gelir. Sana yaklaşmasını istemediğim misafirler. Ne zaman gelecekleri belli olmayabilir."

Çenem sıkmaktan ağrımaya başlamıştı.

"Ama geldikleri zaman odana gidip ben ya da muhafızlardan biri gelip seni alana kadar orada kalacaksın."

Kaskatı kesildim. Ash'in kurallarından hiçbiri beni rahatsız etmemeliydi. Annem olsa bunun tam itaat gerektiren anlardan biri olduğunu söylerdi. Hem bu kurallara uymamın görevimi kolaylaştıracağı da kesindi. Ama tenim hiç hoş olmayan bir şekilde gerilmişti. Hayatım boyunca bir peçenin arkasında yaşamıştım, artık peçe takmam gerekmediği zaman bile. Utanılan biriymişim gibi hep gizlenmiştim. Unutulmuştum.

"Bunda... üzülecek ne var?" diye sordu Ash.

Başımı hızla ona çevirerek fısıldadım, "Ne?"

Başını yine yana eğdi. "Üzgünsün."

"Sinir oldum..."

"Evet, o da var. Ama aynı zamanda..."

"Hayır." Midem allak bullak oldu. "Duygularımı okumuyorsun, değil mi?" Cevap vermeyince öfke bir ok gibi içime saplandı. "Bunu yapmadığını söyledin sanıyordum."

"Yapmamaya çalışıyorum. Ama anlaşılan gardım düştü ve his-

settiğin şey..." Ben sessizce çığlık atarken doğru kelimeyi arıyor gibiydi. "Duyularımı ona kapatamıyorum."

Sertçe içimi çektim. Söylediği şeyin beni üzdüğünü bilmesini istemiyordum. Kimsenin bunu bilmesini istemiyordum. "Başka kural var mı?"

"Kural sayılmaz" dedi uzun müddet sonra. "Ama konsort olarak taç giymen üzerine konuşmak zorundayız."

Midem bulanır gibi oldu. Bunun sinirlerimi neden bozduğunu bilmiyordum ama bozmuştu. "Ne zaman olacak bu?"

"İki hafta içinde."

İki hafta. Tanrılar. Kollarımı belimin üstünde kavuşturarak yutkundum. "Peki beraberinde neler getirecek?"

"Kutlama gibi olacak" dedi. "Diğer saraylardan yüksek rütbeli tanrılar gelecek. Muhtemelen ilkeller de. Onların önünde taç giyeceksin." Gözleri üstümde dolaştı. "Uygun bir elbise dikmesi için Lethe'den terzi getirteceğim."

Gerildim. "O gelinliğe benzemese iyi olur."

"Seni sarayımın tamamına ve Iliseeum'daki diğer herkese göstermek gibi bir niyetim yok." Duyduğum rahatlamayı inkâr edemezdim. "Ayrıca terzi ihtiyacın olan diğer giysileri de dikecek."

Başımı salladım, kafamdan bir sürü şey geçiyordu. "Peki ben de?.." Derin bir nefes aldım. "Peki buna layık bulunan Seçilmişler gibi ben de yükselecek miyim?"

Ash'in teninin altında gölgeler dalgalandı. Öyle hızlı oldu ki bana öyle geldi sandım. "Yükselme hakkında ne biliyorsun *liessa*?"

Omzumu kaldırdım. "Hayat İlkeli'nin Seçilmişlere sonsuz hayat bahşetmesi dışında pek bir şey bilmiyorum."

Yüzü bir an gerildikten sonra eski haline döndü. "Sence biri nasıl yükselir?"

"Bilmiyorum" dedim. "Bu hayli gizli tutuluyor."

Gözlerine belli belirsiz ether filizleri sızdı. "Yükselme işlemi bir ölümlünün kanının boşaltılmasını ve yerine bir ilkelin ya da bir tanrının kanının koyulmasını gerektirir. Bu her zaman başarıya ulaşan bir değişim değildir." Aklıma melezler ve geçtikleri Ayrılış

süreci hakkında öğrendiklerim geldi. "Ama Seçilmiş olanlar bir örtünün içine doğarlar. Kanlarında zaten bir iz –tanrılardan bir öz– taşırlar. Yükselişi bu sayede tamamlayabilirler."

Bakışlarım hemen ağzına kaydı. Yükseldiği zaman bir ölümlüye ne oluyordu? Tanrıya dönüşmediklerini biliyordum ama kafamdaki en önemli soru bu değildi. "Yükselişim o zaman mı gerçekleşecek?"

Gözlerindeki ether şiddetle parladı. "Sen yükselmeyeceksin. Ölümlü kalacaksın."

Şaşkınlık içinde yüzüne baktım. Hem de yükselip yükselmemenin benim için bir önemi olmadığını bildiğim halde. İkimizin de ölümsüzlüğe yakın bir şeyi idrak edecek kadar uzun yaşamasını planlamıyordum. Ama Ash bunu bilmiyordu. "Bir ölümlüyü kendine nasıl konsort olarak alabiliyorsun? Daha önce bu hiç olmuş mu?" diye sordum. Olmuşsa asla belgelenmemiş demekti.

"Hiç ölümlü bir konsort olmadı. Ama bu senin seçimin değildi. Benim de" dedi Ash, reddedilmenin acısı o kadar gülünçtü ki kendimi tokatlamak istedim. "Ayrıca kimseyi ölümsüzlüğe benzeyen *bu şeye* zorlamam."

Bu şeye.

Bunları Uçurum'dan bahseder gibi söylemişti. Önce anlamadım ama Iliseeum ve yönetimi hakkında bilmediğim çok şey vardı, diğerlerinin sınırlarını zorlayan tanrılar ve ilkelleri, bunun beraberinde saray duvarında gördüklerimden öte ne getirdiğini bilmiyordum.

Zaten bunun da bir önemi yoktu. Beni yükseltme fikrine sıcak bakması gerekmiyordu. Bana âşık olması gerekiyordu.

Huzursuzca gözlerine baktım. "Başka kural var mı Majesteleri?"

Ash yan yan sırıtınca tepem attı. "Bana böyle hitap etmeni neden tahrik edici buluyorum?"

"Kendini beğenmiş ve kontrolcü bir kadın düşmanı olduğun için?" dedim kendime engel olamadan.

Ash bir kahkaha attı, görüş alanımın kırmızıya dönmeye başladığına yemin edebilirdim. "Kendini beğenmiş ve bir bakıma kont-

rolcüyüm ama kadınlardan nefret etmiyorum, kadınları erkeklerden daha fazla kontrol etmem de gerekmiyor."

Sakin sakin yüzüne baktım. "Başka kural var mı?" dedim bir kez daha.

"Kızgınsın... hayır, düşüncelerini okumuyorum. Açıkça görülüyor."

"Evet, kızgınım." Dönüp yine rafları gezmeye başladım. "Anlaşma dediğin şey kurallar ve ben kurallardan hoşlanmam."

"Kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi."

"Kafana göre kurallar koyabileceğini sanmandan hiç hoşlanmadım, sanki buna..." Mantığım nihayet devreye girip susmamı söyledi.

Ash bir kaşını kaldırdı. "Sanki ne *liessa*? Buna hakkım varmış gibi mi? Onu mu diyecektin? Sonra da buna gerçekten hakkım olduğunu fark ettiğin için mi sustun?"

Ağzımı sımsıkı kapadım. Nedeni bu değildi ama herhalde olması gerekirdi.

"Gerçekten bu hakka sahibim. Senin üzerinde. Buradaki herkes ve bu diyarın içindeki ve dışındaki her ölümlü üzerinde otoriteye sahibim ama kurallar koymamın nedeni bu değil." Rafların sonuna gelmiş, portrelere yaklaşmıştım. "Bu kurallar güvende olman için."

"Korunmaya ihtiyacım yok" dedim başımı kaldırıp portrelere bakarken. Biri bir adam portresiydi. Diğeri de kadın.

"Yapılacak en cesurca şeylerden biri başkalarının yardımını kabul etmektir."

"Sen öyle mi yapıyorsun?" diye sordum kadına bakarken. Güzel bir kadındı. Ash'in saçlarına çok benzeyen koyu şarap kızılı saçları oval yüzünü çevreliyordu, teni gül pembesiydi. Kaşları çarpıcı, gümüş rengi gözleri etkileyiciydi. Elmacık kemikleri çıkık, dudakları dolgundu. "Sık sık başkalarından yardım alır mısın?"

"Almam gerektiği kadar sık değil." Sesi şimdi daha yakından geliyordu.

"Öyleyse bunun cesurca olup olmadığını bilmiyor olabilirsin."

Bakışlarım adama kaydı, bu insanların kim olduğunu tahmin etsem de adamın arkamda duran İlkel'e bu kadar benzemesine hazırlıklı değildim. Saçları omuz hizasında ve siyahtı –Ash'ın saçlarından biraz daha koyuydu– ve teni de tıpkı Ash'ınki gibi esmerdi. Yüz hatları birebir aynıydı. Güçlü çene ve geniş elmacık kemikleri. Düz bir burun ve büyük bir ağız. Ash'in daha yaşlı, daha yumuşak hatlara sahip bir versiyonuna bakmak gibiydi. "Bunlar annenle baban, değil mi?"

"Evet." Şimdi tam arkamdaydı. "Bu babam. Adı Eythos'tu" dedi, sessizce ismi tekrarladım. "Bu da annem." Yanıma geçti, bir an konuşmadan durduk. "Babamı hatırlıyorum. Sesini. Hatırası yıllar geçtikçe silinse de onu hâlâ gözümün önüne getirebiliyorum. Annemin neye benzediğini de resminden biliyorum."

Genzimin yanmasını engellemeye çalışarak ellerimi yine önümde kavuşturdum. "Onu kafanda canlandırmakta zorlanıyorsun değil mi? Resminin tam karşısında durmadığın zamanlarda."

"Evet."

Bakışlarını üstümde hissedebiliyordum. "Annemin dairesinde babamın bir resmi var. Kalan tek resmi. Bu tuhaf çünkü diğer kralların portreleri ziyafet salonunda asılı." Genzimin yanmasını geçirmek umuduyla derin bir nefes aldım. "Galiba... onu görmek anneme çok fazla acı veriyordu. Babamı seviyordu. Ona âşıktı. Babam ölünce galiba... galiba annemin bu yanını da beraberinde götürdü."

"Tahmin edebiliyorum." Ash bir müddet konuşmadı. "Aşk gereksiz ve tehlikeli bir risk."

Kalbim duracak gibi oldu, yüzüne baktım. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Ezra ve Marisol'u düşündüm, ağzımdan dökülenler gerçekti... ama *bizim* gerçeğimiz değildi. "Bence aşk güzel bir şey."

"Biliyorum." Ash başını kaldırıp annesiyle babasına baktı. "Annem babama âşık olduğu için öldü, ben hâlâ rahmindeyken öldürüldü."

Bunu duyunca donup kaldım. Kalbim bile donmuştu.

"Bana bu yüzden Kutsanmış Olan diyorlar. Kimse o tür bir doğumda nasıl hayatta kaldığımı bilmiyor." Göğsüme bir ağırlık çöktü. "Aşk ikisini de son nefeslerini vermeden çok önce öldürdü. Hatta babam daha annemle tanışmadan önce. Aşk genelde karşındakini kontrol etmek için kullanılan güzel bir silahtır. Bir zaaf olmaması gerekir ama tam olarak buna dönüşür. Bedelini de her zaman masum olan öder. Aşkın iyi bir şeye yol açtığını hiç görmedim."

"Sen. Sen aşktan geldin."

"Benim iyi olduğuma mı inanıyorsun? Neler yaptığımı bilmiyorsun. Benim yüzümden başkalarına yapılanları." Ash başını bana çevirdi. Gözleri koyu çelik rengiydi. "Babam annemi bu diyarlardaki her şeyden çok sevdi. Sevmesi gerekenden de fazla. Yine de onu koruyamadı. Bu şartları koymamın nedeni de bu. Senin deyişinle *kuralları*. Otoritemi dayatmak ya da seni kontrol etmek istediğimden değil. Babamın başaramadığını yapmak için. Annemle aynı yazgıyı paylaşmana engel olmak için."

28. Bölüm

O akşamın ilerleyen saatlerinde, yemeğimi odamda sessizce yedikten sonra, yumuşak bir battaniye alıp balkona çıktım.

Battaniyeyi omuzlarıma atıp tırabzanın yanında durdum. Bütün günü Ash'in annesiyle babası hakkında, aşk hakkında söylediklerini kafamda evirip çevirerek geçirmiştim.

Tireyerek derin bir nefes alıp gri bahçeye baktım. Annesi Ash daha rahmindeyken öldürülmüştü. Bunu bir türlü...

Boğazıma yine bir yumru oturdu. Konsortlara dair kuralın bir kez çiğnenmiş olmasının annesinin ölümüne yol açtığını anlamak için daha fazlasını bilmeye gerek yoktu.

Annesi öldürülmüştü.

Kızıl Orman'ın yavaş yavaş kararan yapraklarına bakarken kederden göğsüm sıkışmaya başladı. Annesini kim öldürmüştü? Babasını öldürenle aynı kişi miydi? Babası bu yüzden mi öldürülecek kadar güçten düşmüştü? Karısını diyarlardaki her şeyden çok sevdiği için mi? Bunu yapan başka bir ilkel olmalıydı. Hangisi olduğunu bilemiyordum. Sadece rahipler ve ölümlüler tarafından onlara dair yazılanları biliyordum, haklarındaki azıcık bilgi de bir fikir oluşturmaya yetmiyordu.

Babası bu yüzden mi bir konsort istemişti? Ama karısı öldürüldüyse neden daha da savunmasız olacak bir ölümlüyle evlenmek istemişti?

Yoksa âşık olmaktan korkmayacağı birini mi istemişti?

Ama bu da anlamsızdı çünkü karısına olan aşkı yüzünden zaten olan olmuştu. Karısının ölü ya da diri olması bunu değiştirmezdi.

Bir anlam veremiyordum. Babasının bunu yapması için bir neden olsa gerekti ama neden önemli miydi?

Hayır diye fısıldadı annemin sesiyle benimkinin karışımına benzeyen bir ses.

Mantıklı olan annesiyle babasına olanlar yüzünden Ash'in kimseyi sevemeyecek olma ihtimaliydi. Aşk hakkında söylediklerinin her kelimesine inandığından zerre şüphem yoktu ve bu çok üzücüydü.

Ve dehşet verici.

Çünkü âşık olmayı reddediyorsa bunu değiştirmek için ne yapabilirdim ki? Kahretsin, birkaç dakikadan fazla olumsuz düşünmeden duramıyordum.

Anlaşma yapıldıktan sonra doğan ilk kız çocuk olmamalıydım. Başka biri, herhangi bir şey bu göreve benden çok daha uygun olurdu. Hatta bir barat bile.

Çekyatın ucuna ilişip Kızıl Orman'a bakarken içimi bir umutsuzluk kapladı. Yapraklar kırmızıya çalan bir siyaha dönmüştü, gece olduğunun bir işareti. Orada otururken Ash gelmeden bir gece önce yaptığım şeyi düşünmek için kendime izin verdim. Tavius'un başına gelenlerden önce.

Ezra'yı sevdiğim için Marisol'a yardım etmiştim. Elbette bu Ash'in annesiyle babası arasındaki türden bir sevgi değildi ama sevgi... gerçekten insana aptalca şeyler yaptırıyordu. Ash yeteneğimi bilseydi nasıl bir tepki verirdi, bir ruhu Gölgeler Diyarı'na girmekten alıkoyup sapasağlam geri getirdiğimi bilseydi?

Ölüm İlkeli olduğu için bunu öğrenmekten mutluluk duyacağını hiç sanmıyordum.

Bahçede bir hareket beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Ash'in uzun siluetini yine tanıdım. Geçen defaki gibi yalnız başına Kızıl Orman'ın kızılımsı siyahlığının içinde gözden kayboldu.

Üç gün sonra şakaklarım yine ağrımaya başladı. Dişlerimi fırçaladığımda da yine kan vardı. Ağrı Sör Holland'ın demlediği çayı getirdiği günkü kadar kötü değildi ama taht odasının koyu gölgelerinde İlkel'in muhafızları tarafından çevrelenmiş halde dururken kötüleşmesinden korkuyordum. Sör Holland'ın bıraktığı kesedeki otların adını hatırlayamıyordum.

Yerimde kımıldanırken bakışlarımı gölge taşından yapılmış yüksek platformdan tahtların birinde oturan İlkel'e çevirdim. Onu görünce bedenim gerildi. Dik yakasının etrafında demir rengi işlemeler, göğsünde çaprazlamasına bir çizgi halinde uzanan sarmallar bulunan siyah giysisi içinde yıldızlı gecenin gölgelerinden çıkıp gelmiş gibi görünüyordu. Uzun adımlarla platforma doğru yürüyen bir adama bakıyordu. Lethe'den gelenlerle görüşürken taç takmıyordu. Tahtların arkasına büyük sancaklar asılmamıştı. Şatafatlı törenler yoktu. Yan yana sıralanmış muhafızlar üniforma giymemişti ama baştan ayağa silahlıydılar. Her birinin belinde kısa birer kılıç bulunuyordu, sırtlarında da kolay erişmek için kabzası yere bakan, hafifçe yana doğru eğilmiş daha uzun kılıçlar vardı. Göğüslerinde eğri hançerler asılıydı. Bıçakların hepsi gölge taşındandı.

"Hep bu kadar kıpırdanır mısın?" diye fısıldadı biri sağımdan.

Kaskatı kesildim, kıpırdanmayı bırakıp Saiona'a baktım. Dümdüz ileriye bakıyordu. "Belki?" dedim alçak sesle.

"Buraya gelmesine izin vermememiz gerektiğini söylemiştim" dedi Ector solumdan.

Rhain arkamda kıkırdadı. "Nyktos Baba buraya gelmesine izin verdiğiniz için kızıp akşam yemeği yemeden yatağınıza yollayacak diye mi korkuyorsunuz?"

Kaşlarımı kaldırdım. *Nyktos Baba?*

"Kızacağı kişi ben değilim" dedi Ector adamı Saion kadar dikkatle izleyerek. "Buna itiraz eden yalnız ben olduğuma göre ikinize kızacak."

"Biz takım değil miyiz?" dedi Saion. "Birimiz yanarsa hepimiz yanarız."

Ector sırıttı. "Böyle bir takımın parçası değilim."

"Hain" diye mırıldandı Rhain.

Gözlerimi devirdim. "Kimsenin beni gördüğü yok. Ash'in burada olduğumu bildiğini bile sanmıyorum."

Saion bir kaşını kaldırarak bana baktı. O da diğer iki tanrı da karşımızdaki muhafızlar kadar silahlıydı. "Nyktos'un nerede olduğunu bilmemesine imkân yok."

İçime bir ürperti yayıldı, tam o anda İlkel tahtta başını karanlık girintiye doğru çevirdi. Bakışlarının girintinin önüne sıralanmış muhafızları delip geçtiğini hissedebiliyordum. Başını çevirene kadar hiç nefes almadım.

Hiçbir kuralı çiğnediğimi sanmasam da içimde başımın bu yüzden belaya gireceğine dair bir his vardı. Toplantı yapmakla beklenmedik konukları ağırlamak aynı şey değildi. En azından İlkel'in önünde durup eğilerek selam veren adamı izlerken kendimce böyle bir mantık yürütüyordum. Ash'in bugün toplantı yapacağından haberim yoktu. Ben sadece Ash ve muhafızlarının platformun arkasındaki bir odaya girdiğini görmüştüm, son üç gündür Ash'in bunu yaptığına birkaç kez tanık olmuştum.

Bu da o odada neler olduğunu merak etmeme yol açmıştı. Ne konuşulduğunu.

Son üç gündür yaptığım gibi sessiz ve boş sarayda amaçsızca dolaşırken Ash'i yine birkaç muhafızla birlikte taht odasına girerken görünce takip etmeye karar vermiştim. İçeri girmiştim ki nereden çıktığını anlamadığım Saion karşıma dikilivermişti. Beni dışarı çıkaracağını sanmıştım ama yapmamıştı.

İşte böylece buradaydım, kütüphanede konuştuğumuz günden beri Ash'i hiç bu kadar uzun süre görmemiştim. O günden sonra ne birlikte yemek yemiş ne de kahvaltı etmiştik. Sürpriz ziyaretler de olmamıştı. Bir gün önce dışarıdaki merdivenlerden birinin altında durup Aios ve Reaver'ı izlediğim esnada şöyle bir yanıma uğramıştı. Halimi hatırımı sorduktan sonra da gitmişti. Birkaç dakika sonra Odin'in sırtında, yanında birkaç muhafızla kapıdan çıktığını görmüştüm.

Söylememe gerek yok, sadece huzursuz olmamış, öfkeye ve yüzlerce diğer duyguya da kapılmıştım. Ama daha çok hayal kırıklığı duyuyordum. Onu hiç görmezken baştan çıkarmayı nasıl becerecektim?

Elbette her gece gözlerimi odalarımızı birleştiren o lanet kapıya dikiyordum. Birkaç kez kapının önünde durup çalsam mı diye düşünmüştüm. Her defasında da aşka dair söylediklerini hatırlayıp yatağıma geri dönmüştüm.

Nedenini düşünmemiştim.

Tersine ne büyük bir hata olacağını düşünmüştüm.

Koyu renk saçlı adam diz çöktüğü yerden doğruldu. "Majesteleri."

"Hamid" dedi Ash, içeride ansızın esen rüzgâr mum alevlerini titreştirdi.

Başımı kaldırıp açık tavana bakınca yukarıda bir draken'ın uçtuğunu gördüm. İnsanlar gelen sevkiyatlar, diğer saraylardan yapılan teslimatlar ve kiracılar arasındaki anlaşmazlıklardan bahsetmek için İlkel'in huzuruna çıkarken draken'lar yukarıda daireler çizip durmuştu. Her şey şaşırtıcı derecede sıradandı.

Draken'lar dışında.

"Nasıl yardım edebilirim?" dedi Ash.

"Sizden... istediğim bir şey yok Majesteleri." Hamid ellerini kavuşturarak endişeyle İlkel'e baktı.

"Adam ölümlü mü?" diye sordum.

"Evet." Ector başını yana eğdi. "Nereden anladın?"

Omuz silktim. Açıklaması zordu ama adamın hareketlerinde tanrıların ve ilkellerin kendinden emin ve kibirli havası yoktu.

"Beni endişelendiren bir şey var da" diye devam etti Hamid yüzüne dökülen koyu renk saçlarının arasından yukarı bakarak. "Bunun yersiz bir endişe olmasını ummakla birlikte öyle olmayabileceğinden korkuyorum."

"Nedir o?" Ash parmaklarını tahtın kolçağına vurdu.

"Lethe'ye yeni gelen genç bir kadın var. Adı Gemma..."

"Evet." Ash'in parmakları durdu. "Kimden bahsettiğini biliyorum. Ne olmuş ona?"

"Son bir aydır onu her gün görüyorum. Fırına geliyor. Hep çilekli çikolatalı turta alıyor" dedi Hamid, bunun ne kadar lezzetli bir tatlı olacağını düşündüm. "Çok sessiz bir kız. Çok nazik. Pek göz teması kurmuyor ama... ee, neyse bir önemi yok." Derin bir iç çekti. "Birkaç gündür onu görmedim. Sordum soruşturdum. Kimse görmemiş."

Ash tahtta tamamen kıpırtısız kesildi, yanımdaki tanrılar da öyle. "Onu en son ne zaman gördün?"

"Dört gün önce Majesteleri."

"Yanında biriyle gördüğün oldu mu hiç? Ya da onunla ilgilenen birini gördün mü?"

Ölümlü başını iki yana salladı. "Görmedim."

"Bir soruşturayım." Ash girintilere çabucak bir göz attı. "Haber verdiğin için teşekkür ederim."

Saion hemen yanımdan çekildi. Omzunun üstünden Rhain'e, sonra da bana baktı, "Müsaade eder misin?"

Ben bir şey diyemeden Rhain'le birlikte girintiden çıkıp odanın kapısına doğru yürümeye başladılar. Kaşlarımı çatarak Ector'a döndüm. "Kim bu Gemma?"

Ector'un çene hatları sertleşmişti. "Önemli biri değil."

Buna inanmıyordum. Önemli olmasa Ash böyle bir tepki vermezdi. Hamid odadan çıkıp içeri Theon girince merakım daha da arttı.

Theon'u geldiğim günden beri görmemiştim. Uzun adımlarla platforma doğru yürürken o lakayıt sırıtışından ve alaycı tavırlarından eser yoktu. Diğer tanrılar gibi onun belinde de kısa bir kılıç vardı, uzun kılıcı da sırtına asılıydı. Platforma yaklaşınca Ash öne eğildi. Theon bir şeyler söyledi ama çok alçak sesle konuştuğu için duyamadım, yine de bir şeyler döndüğünü anladım çünkü Ash bir kez daha girintiye göz attı.

Ector, "Burada kal" dedikten sonra yanımdan ayrıldı.

Huzursuzluk içinde muhafızları geçip platformun basamaklarını çıkışını izledim. Başka bir draken bir çığlık atarak uçarken rüzgâr mum alevlerini bir kez daha titreştirdi. Ector başını Ash'e

doğru eğince tüylerim diken diken oldu. Tanrı Theon'a baktıktan sonra başını salladı. Ector çabucak dönerken Ash oturduğu tahttan kalktı. Ector platformdan atlayıp yanıma dönerken ileri çıktım.

"Gel" dedi elini uzatarak ama tam dokunacakken durdu. "Gitmemiz gerek."

Anlaşılan bazı şeyler hiç değişmiyordu. Kaşlarımı iyice çattım. "Neler oluyor?"

"Yok bir şey."

Gitmeyi hiç istemiyordum ama havada ani bir gerilim hissettim. İtaat etmem gerektiğini söyleyen bir gerilim.

Yürürken Ector'un solumda kalarak beni duvarla arasına aldığını fark ettim. Koridora çıktığımız an durdum. "Neler oluyor? Muhakkak bir şey oldu."

"Beklenmedik bir... misafir geldi." Sarı saçlı tanrının dudakları kıvrıldı. "Majesteleri misafir geldiğinde ne yapman gerektiğini bildiğini söyledi."

Ellerimi yumruk yaptım. "Biliyorum."

"Mükemmel." Geniş koridorda yürümeye başladık. "Odana dönmek ister misin?"

"Sayılmaz."

Ector bir kaşını kaldırdı. "Öyleyse diğer tek seçeneğin..." Sustu, girintiye girip kapıyı açtı. "Kütüphane."

Gözlerimi loş kütüphaneye diktim. Burası odamdan biraz daha iyi olsa da ürkütücü ve kasvetli bir havası vardı, duvarlara sinen, raflarda sıralanmış kitapları toz tabakası gibi kaplayan keder havaya sızıyordu. Gözüm arka taraftaki mum ışığıyla aydınlanmış portrelere kaydı. Her gün mumları yakan, biten mumları yenisiyle değiştiren Ash miydi? Buraya sık sık geliyor muydu, babasına dair hatıraları o yüzden mi tazeydi? Annesinin yüzünü bu sayede mi biliyordu?

İçeri girince keder beni kitap ve tütsü kokularıyla karşıladı. Ector'a döndüm. "Yine istediğim gibi dolaşmama izin verilene dek burada mı kalmam gerekiyor?"

"Evet. Kadının kütüphaneyle ilgileneceğini pek sanmıyorum" dedi Ector, birden donup kaldım. "İstediğin gibi dolaşmakta özgür olduğun zaman biri gelip haber verir."

Kalbim birden deli gibi atmaya başladı. *Kadın.* "Misafir... kim?"

"Nyktos'un bir arkadaşı" dedi Ector soğuk bir sesle, anlaşılan Ector'un pek sevdiği biri değildi. Ama Ector'un benden hoşlandığını da sanmıyordum. Parlak gözleriyle gözlerime baktı. "Anlaşmayı unutma."

"Unutmam."

Ector bana bakarak kütüphanenin kapısını yavaşça kapattı. Kapandığını duyar duymaz kapının önüne gidip bekledim.

Kimdi bu kadın?

Daha doğrusu Ash'in görünmemi istemediği bu kadın kimdi? İçim kıskançlık olamayacak ekşi bir duyguyla doldu. Daha çok... hiddet gibiydi. Ash en olmadık zamanlarda *tadımı* hatırladığını iddia ettiği halde son üç gündür bana en ufak ilgi göstermemişti. Genel olarak erkeklerin her zaman istediği bir şey olan zevk almaya ilgi duymuyordu. Deneyimine dair edindiğim izlenime rağmen zevki başka bir yerde buluyor olabilir miydi?

İhtiyacım olan son şey rekabetti, hele ki Ash'in kalbini muhteşem kişiliğimle kazanmama imkân yokken. Seçeneklerim sınırlıydı.

Hem sadece bu da değildi, ben onun konsortu olacaktım. Başkalarıyla *ilgilenecekse* bunu hiç değilse başka bir yerde yapabilirdi.

Kapıyı usulca aralayıp koridora bir göz attım, Ector'u göremeyince şaşırdım. Hiç vakit kaybetmedim. Kapıyı arkamdan sessizce kapatıp koridorda yürümeye başladım. Ash'in çalışma odasına yaklaşmıştım ki sesler duydum.

"Son zamanlarda seninle görüşebilmek bir hayli zor." Kadife gibi bir ses koridoru doldurdu.

"Öyle mi?" dedi Ash.

Sessizce küfrederek koridoru gözden geçirdim. Girintilerden birine girip sırtımı soğuk duvara dayadım.

"Evet" dedi kadın. "Artık kişisel almaya başladım."

"Kişisel bir şey değil Veses. Çok yoğunum, hepsi bu."

Veses mi? Ayinler ve Refah İlkeli mi? Kalın sütunlarla duvarın arasındaki dar yarığa doğru eğilirken boğazım kurudu. Veses Ayin'den önceki haftalarda, sadece Seçilmişlerin bildiği ritüellerde yoğun şekilde anılırdı. Pek çok kişi şans için ona dua ederdi ama bunu yapmak riskleri de beraberinde getiriyordu. Veses bazen kinci olabiliyor, kutsamaya değer bulmadıklarına kötü şans da verebiliyordu.

"Benimle görüşemeyecek kadar mı yoğunsun?" diye sordu Veses, yumuşak sesinde şimdi bir kinaye vardı. Ash'i zorlayan ilkellerden biri de o muydu?

"Seninle bile görüşemeyecek kadar" dedi Ash.

"İşte şimdi biraz gücendim." Sesindeki sertlik bir bıçağa dönüşmüştü ki görüş alanıma girdiler. "Kasten olmadığına eminim."

Önce Ash göründü. Taht odasında olduğu gibi silahsızdı. Ama neler yapabildiğini düşününce bu Veses'ı bir tehdit olarak görüp görmediğini gösterir miydi bilmem. "Kimseyi istemeden gücendirmediğimi şimdiye kadar öğrenmiş olmalısın."

İlkel bir kahkaha attı, tatlı gülüşünü duyunca dişlerimi sıktım. Az sonra Veses görüş alanıma girdi. Ash gece yarısının vücut bulmuş haliyse, Veses güneş ışığıydı.

Altın sarısı saçları mükemmel kıvrılmış lüleler halinde narin omuzlarından dökülüp saçlarından bir-iki ton açık elbisesinin sımsıkı sardığı incecik beline uzanıyordu. Elbisenin ince kumaşı kıvrak vücuduna sıkı sıkı oturuyordu. Üstümdeki pantolona bir göz atarak bir bacağımın kadının iki bacağı kadar kalın olduğunu düşündüm.

Yarıktan tekrar baktığımda Veses Ash'e döndü, o an keşke bacaklarıma bakmaya devam etseydim diye düşündüm çünkü gördüğüm Veses tablolarının ve çizimlerinin hiçbiri güzelliğinin hakkını verememişti. Kaymak gibi cildi pürüzsüz ve pembeydi, çilleri yoktu. Burnu ve kaşları son derece biçimliydi, sanki üvey babamın çalışma odasındaki heykelciklerle aynı camdan yapılmıştı. Aşağı kıvrılmış pespembe dolgun dudakları mükemmeldi. Veses inanılmayacak kadar güzeldi.

Bu ilkelden hiç hoşlanmamıştım.

Hoşlanmamıştım ve saçma sapan nedenlerle hoşlanmadığımı da gayet iyi biliyordum.

"Hayır" dedi Veses çıplak kollarından birini kaldırarak. Onun kolunda da gümüş rengi bir bant vardı. Elini Ash'in koluna koydu. "Kasten gücendiriyorsun."

"Beni iyi tanıyorsun." Ash çalışma odasının kapısını açtı.

Şimdi kadından nefret ediyordum.

Ash'ten de.

Herkesten.

"Öyle mi? Seni o kadar iyi tanıyor olsaydım kulağıma gelenler beni bu kadar şaşırtmazdı." İnce parmaklarını Ash'in kolundaki gümüş rengi bantta kaydırdı.

Hayatım boyu çok nadiren yaptığım bir şeyi yaparak tedbiri elden bırakmayıp olduğum yerde kaldım. Veses bir *ilkeldi*. Parmağının bir dokunuşuyla uğursuzluk getirebilecek biriydi. Tanrılar biliyor ya, hayatım zaten uğursuzluklarla geçmişti. Yine de gizlendiğim yerden çıkmamak için büyük bir çaba harcıyordum.

Ash Veses'a baktı. Veses hemen hemen Ash'in boyunda olduğu için neredeyse göz gözeydiler. "Neymiş o kulağına gelenler?"

Veses bantla oynarken gölge taşından bir hançerin bir ilkelin canını ne derece yakacağını düşünüyordum. "Bir konsort getirdiğini duydum."

Sütuna yaslanırken dudaklarım aralandı.

Ash'in dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Haber hızlı yayılıyor."

Veses parmaklarını kaydırmayı keserek Ash'in yüzüne baktı. Teninde gümüş rengi hafif bir parıltı dalgalandı. Narin yüz hatları sertleşti. "Doğru mu yani?" diye sordu, sesi hiç de mutlu olmuş gibi çıkmıyordu.

"Evet."

Veses uzun müddet bir şey söylemedi. "Bu gerçekten... çok şaşırtıcı."

"Öyle mi dersin?" Ash'in bıkkın ses tonu sinirimi bozdu.

"Evet." Veses zoraki gülümsedi. "Eminim bunu şaşırtıcı bulan tek kişi ben olmayacağım Nyktos."

Ash'in çenesinde bir kas seğirdi, Veses elini Ash'in kolundan kaydırarak çekip karanlık odaya girdi. Ash bir eliyle kapıyı tutmaya devam ederek peşinden içeri girdi. Eşikte bir an durup döndü...

Doğruca saklandığım girintiye baktı.

Gözlerim kocaman açılırken sırtımı iyice duvara yapıştırdım. Burada olduğumu biliyordu. Nasıl? Kalbim deli gibi atıyordu, kapının kapanma sesini duyana kadar bekledim, sonra sütunla duvarın arasından baktım. Koridor boştu.

Girintiden çıkarken içime yepyeni bir öfke dalgası yayıldı. Ash son birkaç gündür çok yoğun olduğundan onu pek görememiştim ama bu Veses'a zaman ayırabiliyordu, öyle mi? Veses bir ilkeldi ama her neyse.

Hızlı hızlı kütüphaneyi geçip birkaç gün önce keşfettiğim arka merdivenlere gittim, mutfağın yanındaki kapıdan dışarı çıkıp Gölgeler Diyarı'nın gri dünyasına daldım. Bugün rüzgâr yoktu. Hava durgundu. Başımı kaldırınca gökyüzünde hiç bulut olmadığını gördüm. Burada hiç bulut olmuyordu ama gökyüzü parlak yıldızlarla kaplıydı.

Bahçeden geçerken yüksek, azametli Sur'a baktım. Beklediğim gibi muhafız yoktu. Onları bu tarafta hiç görmemiştim. Genelde Kızıl Orman'ın batı tarafında, ön kısmında ve Lethe'ye bakan kuzey bölümünde devriye geziyorlardı.

Gri otlar çizmelerimin altında çıtırdarken yürümeye devam ettim. Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim tozlu, kasvetli kütüphanede, odamda ya da kendimi Wayfair'deki kadar görünmez hissettiğim boş ve çıplak sarayda bir saniye daha kalamayacağımdı.

Bu aptalcaydı. Sadece Ash'e görünmem gerekiyordu ama yine de bir hayalettim. Bir hiçtim.

Kendimi kan yapraklarından birinin dibinde bulana dek Kızıl Orman'a ne kadar yaklaştığımın farkında değildim. Adımlarımı yavaşlatarak merakla yapraklara baktım. Daha önce hiç bu ka-

dar parlak kırmızı yaprak görmemiştim. Ne de demir rengi ağaç gövdesi. Bu renge dönüşmelerine neden olan neydi? Yürümeye devam edip bana yasaklanan yere girdim. Ash'in uyarılarını hatırladım ama ormanı Haides'ten ayıran bir kapı ya da duvar olmadığına göre ne kadar tehlikeli olabilirdi ki?

Omzumun üstünden arkama baktım, Ector ortalarda görünmüyordu. Saion ve Rhain de kayıp kadını araştırmaya gittiği için beni ispiyonlayacak kimse yoktu.

Hem Ash Veses'la meşgulken ve kim bilir neler yapıyorken başımın çaresine bakamayacak da değildim.

Şakaklarım yine hafiften ağrımaya başlamıştı, elimi uzatıp alçak dallardaki bir yaprağa dokundum. Pürüzsüz ve yumuşak yüzeyi kadife gibiydi. Başparmağımı yaprağa sürerken gözümün önüne aynısını saçıma yapan Ash geldi.

Veses'ın saçlarından da benimkinden olduğu kadar büyüleniyor muydu? Bu mümkündü. Veses'ın kalın ve kıvır kıvır bukleleri kuş yuvasına hiç benzemiyordu.

"Gerçekten rezaletim" diye homurdandım, gözlerimi devirerek elimi çekip yürümeye devam ettim.

Çalışma odasında Veses'la vakit geçirmeye bayılmasına hiç şaşmamalıydım. Anlaşılan deneyimi hakkında söylediklerini yanlış anlamıştım. Dokunuşları ve beni öpüşü bu işte hayli becerikli olduğunu yeterince kanıtlamalıydı, Veses'ın da bu becerinin farkında olduğuna adım gibi emindim. Dudaklarım kıvrıldı...

Acı dolu tiz bir çığlık duyunca olduğum yerde kaldım. Başımı kaldırdım, kanatlı ve gümüş rengi bir şey kırmızı yaprakların arasından düşüp sertçe yere çakıldı. Bir şahin. Gümüş rengi, kocaman bir şahindi. Başka bir şahin yukarıdan dalışa geçti, beni görünce hemen yön değiştirdi. Gölgeler Diyarı şöyle dursun, bu şahin türünün Iliseeum'da olduğunu bile bilmiyordum. Onları sadece nadiren Dark Elms sınırlarında daireler çizerken görmüştüm.

Kocaman açılmış gözlerle kırıldığı anlaşılan kanadını kaldırmaya çalışan şahine baktım. Gri otların üstünde çırpınırken boynun-

dan ve karnından kanlar akıyordu. Acıklı sesler çıkararak pençeleriyle toprağı kazıyordu.

Yaralı hayvanlarla aramda ne vardı? Hep yaptığım şey?..

Birden göğsüme şiddetli bir sıcaklık yayıldı. Ardından damarlarıma akın eden ether beni afallattı. Tıpkı ölmüş bir şeyin yanında olduğum zamanki gibiydi ama bu şahin... hâlâ yaşıyordu.

Kafam karışmıştı, ellerime bakınca belli belirsiz bir hale belirdi, ışık parmaklarımın arasında hafifçe parlıyordu. Tıpkı Marisol'a dokunduğumda olduğu gibi.

Ama Marisol ölmüştü.

"Neler oluyor?" Göğsüm zonklarken şahine baktım ve o dürtü... içime doluverdi. Uğuldayarak beni hareket etmeye zorlayan bir istek. Ne yaptığımı bilmeden şahinin yanına çömeldim. Vahşi bakışları gökyüzünden bana dönerken gözlerinin beyazı donuktu.

Sonra hareket etmeyi kesti. Nefes alıp almadığını anlayamasam da hâlâ canlı olduğunu biliyordum. Gücüm yüzündendi. Biliyordum. Etimi kolayca parçalayacak tırnaklarıyla vurmaya kalkmasa da bir şekilde şahinin hâlâ hayatta olduğunu biliyordum.

Avuçlarım ısınırken elektrik ellerimde dans etmeye başladı. Neler olduğunu bilmiyordum, bu güçlü dürtüye de bir anlam veremiyordum ama tuhaf bir histi. Kadim. Tıpkı Kolis heykelinin önünde zorla diz çöktürülüp Tavius'a baktığım zaman hissettiğim o karanlık duygu gibi. Geri çevirmek imkânsızdı, itaat etmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Bir elimi şahinin karnına koyarken kımıldamaması için dua ediyordum.

Göğsümdeki uğultu birden arttı, ellerimi saran ışık parladıktan sonra şahine ve toprağa akmaya başladı, kıvılcımlar saçıp çatırdayarak toprağa sızıp ilerlemeye koyuldu.

Şahin titreyip tiz bir çığlık atınca soluğum kesildi. Paniğe kapıldım. Parıltının altında şahini göremiyordum. Yoksa yanlış bir şey mi yapmıştım? Yoksa kuşu öldürmüş müydüm? Eğer öyleyse bir daha asla hiçbir canlıya dokunmayacak...

Büyük, ağır bir kanat uzanıp aşağı doğru savrulurken elime

değdi. Sıçrayarak elimi çekip kıç üstü düşüverdim. Hâle geri çekildi, şahin...

Ayağa kalkıp yavaşça kanatlarını kaldırdı. Kanat açıklığı devasaydı, aklıma Odetta'nın bu tür yırtıcı kuşlar hakkında anlattığı eski hikâyeler geldi. Küçük hayvanları, hatta çocukları nasıl kapıp kaçtıkları hakkında. Ona inanmamıştım.

Şimdi birini bu kadar yakından gördüğüm için inanıyordum.

Şahin başını bana çevirdi. Zekâ okunan siyah gözleriyle bana bakarken ani bir hareket yapmamak için özen gösteriyordum. Şahin yumuşak bir sesle öterek bana draken'ı hatırlatan bir ses çıkardı.

Sonra da havalandı.

Kıç üstü oturduğum yerde afallamış halde kalakaldım. Dokunuşum... onu iyileştirmiş miydi? Bu daha önce hiç olmamıştı ama zaten denememiştim. Ellerime baktım, içimdeki sıcaklık azalıyor, boynum ve omuzlarım gevşiyordu. Yeteneğim değişiyor muydu? Gelişiyor muydu? Daha önce böyle olduğunu sanmıyordum çünkü önceden de yaralı hayvanların ve insanların yanında bulunmuştum. Tavius atını kırbaçlarken araya girdiğimde böyle olmamıştı ama... hâlâ yaşadığını sezmiştim. Tıpkı bir şeyin öldüğünü sezdiğim gibi. Peki Odetta? Odetta uyurken yeteneğim harekete geçmişti. O zaman korkunun gücümü tetiklediğini sanmıştım ama belki de yanılmıştım. Belki de yeteneğim bana Odetta'yı iyileştirmemi söylüyordu. Ellerimi otların üstüne indirip yumruk yaptım.

Otlar.

Yere baktım. Gri otlar tıpkı... Çürüme'nin rengindeydi ama yumuşaktılar. Derin bir nefes alınca bayat leylak kokusunu tanıdım. Bakışlarımı orman zemini boyunca uzanan cılız yabani otların üstünde dolaştırdım. Gölgeler Diyarı'na ilk girdiğimde gördüğüm ağaçları hatırladım. Ölen Orman. Oradaki ağaçların dalları budaklı ve yapraksızdı, gövdeleri yine griydi, buradakiler gibi koyu çelik rengiydi.

Tıpkı Çürüme'nin kirlettiği Lasania'daki ağaçlar gibi.

"Kahretsin" diye fısıldadım.

Bunu şimdiye dek nasıl fark etmemiştim? Bu Çürüme miydi? Anlaşmanın yerine getirilmesinin olası sonuçlarından biri miydi? Yoksa başka bir şey miydi?

Bir dal çıtırdadı, Ash ya da muhafızlarından biri olmadığını hemen anladım. Onlar ses çıkarmazdı. Bir çıtırtı daha geldi, bayat çiçek kokusu yoğunlaştı.

Elimi bacağımdaki hançere atarak ayağa kalkıp döndüm.

Kırmızı yapraklı ağaçların arasında bir tuhaflık var gibiydi. Gözlerimi kıstım. Oradaki gölgeler... daha koyuydu ve yıldızlardan vuran ışık huzmelerine doğru ilerliyorlardı. Koyu renk pantolonlar. Balmumu gibi yüzler. Saçsız kafatasları ve dikişli olduğu halde kocaman açılmış ağızlar.

Onları hemen tanıdım.

Avcılar.

29. Bölüm

Hemen bol yapraklı, alçak bir dalın altına kaçarken yüreğim ağzıma gelmişti. Beni görmemiş olsunlar diye dua ederek dalın altına saklanırken çabucak saydım. Beş taneydiler. Tanrılar. V şeklinde ilerlerlerken hiç kımıldamadan durdum.

Gölgeler Diyarı'nda ne işleri vardı?

Ash ölümlüler diyarına onu aramak için geldiklerini ima etmişti. Yine onu mu arıyorlardı? Anlaşılan bulmuşlardı ama burada ne yapıyorlardı?

Hiç ses çıkarmadan hançerimi kınından çıkardım. Dikkatlerini çekmek istemiyordum çünkü ağızlarının yırtılarak açıldığını bir daha görmeye niyetim yoktu.

Onlara önce Ash'in saldırdığını hatırladığım için beni görseler bile büyük ihtimalle yollarına devam edeceklerini düşündüm. Fazla derin nefes almaya bile cesaret edemeden yaklaşmalarını izledim. *Devam edin. Böyle ürpertici şekilde yürümeye devam edin ki...*

En yakınımdaki avcının başı birden bana doğru döndü. Diğerleri de durup bana döndüler.

"Kahretsin" diye fısıldayarak doğruldum. İlk duran avcı başını yana eğdi. "Selam?.."

Diğer dördü de başını yana eğdi.

"Yürüyüşe... çıkmıştım da" dedim dalı daha sıkı kavrayarak. "Hepsi bu. Siz işinize devam edin ve..."

İlk avcı sırtındaki kılıcın kınına uzanarak öne çıktı. Lanet olsun.

Dalı iyice geriye çekip birden bıraktım. Fırlayan dal avcının yüzüne çarptı. Yaratık geri geri sendelerken boğuk bir hırıltı çıkardı.

Hiç vakit kaybetmedim. Yaratıkların ağzından ne çıktığını öğrenmişken vakit kaybetmem münkün değildi. Ash'in söylediklerini hatırladım. Kafa ya da kalp. Ağzına yakın olmak istemediğim için kalbi seçtim. Dalların altından fırladım. Daha doğrusu fırlamaya çalıştım. Ayağım bir şeye takıldı, topraktan dışarı çıkmış bir kök ya da kayaya.

"Kahretsin!" Dengemi kaybederek tökezledim. Elimi uzatıp düşmemek için avucumu avcının göğsüne dayadım. Teni soğuk ve kansızdı, kil gibiydi. Ürperdim. Dokunmam yaratığı etkilemişe benziyordu. Gözlerini kocaman açarak boğuk bir inilti koyuverdi. Hançeri avcının göğsüne saplayınca diğerleri de aynı sesi çıkardı. Yaratık şiddetle sarsıldı, bu kez hiç ses çıkarmadı. Hançeri çekip çıkardıktan sonra diğerlerine döndüm, ilk yaratık büzüşerek bayat leylak kokan bir kül tabakasına dönüştü.

Dört avcı daha. Şans benden yana sayılmazdı ama paniğin beni ele geçirmesine izin vermeden hançeri bir sonraki avcının göğsüne sapladım. Tüm gücümle hızla döndüm. Şimdi yaratıklardan hiçbiri kılıcına davranmıyordu ama üzerime doğru geliyorlardı, içimi vahşi bir duygu kaplarken yükselen adrenalin *dövüş* için can atmaya başladı. Enerji harcamak için. Hatta belki öldürmek için. Hangisi bilmiyordum.

Ama gülümsedim. "Hadi bakalım."

İkisi üstüme atılınca hızla aralarından geçtim. Hemen dönerek birinin göğsüne bir tekme indirdim. Avcı tökezlerken tekrar dönüp hançeri göğsüne batırdım. Soğuk bir el koluma yapıştı. Dokunuşuyla irkilerek sertçe dönüp üstüne atıldım. Şaşırtacak kadar keskin tırnakları kolumu delip kanattı. Acıdan tıslayarak dirseğimi çenesine indirince başı geriye savruldu. Kolumu bıraktı, hançeri göğsüne son derece sertçe sapladım.

Yaratık patlarken koluma çabucak bir göz attım. Çizdiği yerler hafifçe kabarmış, minik kan damlaları belirmişti.

"Piç kurusu" dedim sert bir sesle.

Boğuk bir bağırtı duyunca hemen döndüm, bir şeyin avcıyı bacaklarından tutup *yerin* içine çektiğini gördüm.

Gözlerimi yaratığın gri toprağın içinde kaybolduğu yere dikerek geri geri gittim. Az önce ne olmuştu öyle? Bu da neyin...

Yerden fırlayan gri toprak parçaları havaya saçıldı. Aynı anda birkaç yerden toprak ve ot fışkırmaya başlamıştı. Minik taşlar yanaklarıma çarparken bir elimi havaya kaldırdım. Kolumu indirmiştim ki tam önümden toprak fışkırmaya başladı.

O delikten çıkan şey bir ömürlük kâbusa yeterdi.

Geriye sıçradım, gözlerimi kesinlikle bir avcı olmayan şeye diktim. Yarığın kenarına çömelip bana bakarken bir zamanlar ölümlüymüş gibi görünüyordu. Anahtar kelimeler *bir zamanlar*'dı. Soluk bir derisi vardı, göz altlarındaki siyah lekeler dışında bütünüyle kireç rengiydi. Yanakları çöküktü, dudaklarında hiç renk yoktu. Üstündeki bir zamanlar beyaz olduğu anlaşılan cüppe tozlu ve eski püsküydü, kemikli omuzlarındaki ve kalçalarındaki yırtıklardan yer yer soluk derisi görünüyordu.

Bu bir Gölge miydi?

Eğer öyleyse Davina ve Ash yerin altında yaşadıklarını söylemeyi unutmuş demekti.

Dikkatle geri çekilerek hançerimi daha sıkı kavradım, birkaç yaratık daha belirdi, yerin altından inanılmayacak kadar hızlı çıkıyorlardı. Gerçekten ölü biri için fazla hızlıydılar. Dördünü görüyordum, hepsi yere çömelmiş bana bakıyordu, burun delikleri oynuyordu. Havayı kokluyorlardı. Birinin gırtlağından boğuk bir ses geldi. Mesafeyi açmak için çekilmeye devam ederken gözlerimi ses çıkaran yaratığa çevirdim. Bu bir kadındı. Kafatasından parça parça saçlar sarkıyordu. Ayağa kalktı.

"Daha fazla yaklaşayım deme" dedim, kadın durdu. Kalbim duracak gibiydi. Bunlar Gölgeler ise öldürüp öldürmemem gerektiğinden emin değildim. Kimse onlarla dövüşmenin nelere yol açacağından bahsetmemişti.

Kadın gözlerini yüzüme dikti, hepsi bana bakıyordu, artık havayı koklamıyorlardı. Birinden yine kulak tırmalayıcı bir ses geldi, gitgide yükselerek tiz bir sızlanmaya dönüştü. Tüylerim diken diken oldu. Yaratık... *açtı*.

Dudaklarını geriye doğru çekince sivri dişleri ortaya çıktı. Gölgelerin ısırabildiğini söyledikleri zaman dişlerden de bahsetmemişlerdi. Neden vampir dişleri vardı? Andreia neden ölürken onlardan birine dönüşmüştü? Melezlere böyle mi oluyordu?

Ayrıca şimdi bunları ne demeye düşünüyordum?

Sızlanma sesi bir tıslama halini aldı, o anda bunun katılmak istediğim bir dövüş olmadığına karar verdim. Tam dönecekken saraydan ne kadar uzaklaştığımı fark ettim.

Ash çok kızacaktı.

Ama şu an en büyük sorunum ve korkum bu değildi. Yaratık ileri atıldı, ellerini pençe gibi büküp ağzını alabildiğine açtı.

Kaçmaya vakit yoktu.

Üstüne atılıp hançerimi göğsüne geçirdim. Hançerin içine göçerttiği yerden elime çürük kokan, kıpkırmızı bir sıvı sıçradı. Kan. Bu parıldayan *kandı*. Yaratığın bacakları büküldü. Bedeninin ağırlığını birden üstümde hissedince soluğum kesildi. Hazırlıksız yakalandığım için az kalsın ben de onunla yere düşecektim, son anda hançeri çekip dengemi sağlamayı başardım. Yaratık düştüğü yerde kaldı, bacakları bedeninin altında kıvrılmıştı, ağzı açıktı, gözleri boşluğa dikilmişti. Bekledim ama avcılar gibi parçalanıp toza dönüşmedi.

Bir tıslama daha duyunca hemen başımı kaldırdım, kanım buz kesti. Ağaçların arasında dört yaratık daha belirmişti, daha önce fark etmediğim çukurlardan dışarı çıkıyorlardı.

Ash çok ama çok kızacaktı.

Biri koşmaya başladı, sivri dişlerini göstererek kılıcını savurdu. Kolunun altından geçip bacağına bir tekme attım. Kemik çatırtısı duyunca midem bulandı. O kadar sert vurmamıştım ama bacağının alt kısmı kırılmıştı ve kırık bacağını arkasında sürükleyerek hâlâ üstüme doğru geliyordu. Fırlayıp hançeri göğsüne sapladım. Yaratık düşmeye başladı...

Üstüme çullanan ağırlıkla yere devrildim. Sırtüstü döndüm. Yüzümden birkaç santim yukarıda hayalete benzer bir yüz belirdi, vampir dişleriyle beni ısırmaya kalktı. Bir elimle göğsüne vurup onu ittim. Hançeri çektim, çıkmayınca boğazımda bir hüsran çığlığı şekillendi.

Ah tanrılar, hançer yaratığın göğsüne sıkışmıştı.

Elimden geldiği kadar sertçe hançere asıldım, kolum havayı ısırmaya devam eden yaratığın ağırlığı altında titriyordu. O sivri dişler bir ısırırsa etimin parçalanacağını biliyordum. Paniğe kapılmaya başlamıştım, kıvranarak bir bacağımı yaratığın altından çekmeyi başardım. Dizimi karnına dayayarak koluma binen ağırlığı azalttım. Hançer bir santim kaydı. Daha sert çektim...

Soğuk, *derisiz* parmaklar bileğime yapışıp sertçe asıldı. Hançer kayarak çıktı ama yaratığın göğsündeki elim de kaymıştı. Genzimde korkunun acı tadını duyarak hançeri *kafasının* yan tarafına sapladım. Yüzüme iğrenç kokulu kanlar fışkırdı. Öğürerek hançeri çekip çıkardım, diğer yaratık kemik parmaklarıyla bacağımı tutarak beni çekti. Dönüp hançeri yaratığa uzatırken diğerlerinin bize doğru geldiğini gördüm. Yeterince zaman yoktu. Bir-ikisini daha öldürsem bile kurtulamazdım. Bunu bilerek hançeri aşağı savurdum...

Ağaçların arasından soğuk bir rüzgâr esti, buz gibi bir öfke kükreyerek kırmızı yaprakları havaya savurdu. Bacağımı tutan yaratık birden geri çekilip ayağa kalktı.

Ash.

Yaratığı bir kenara fırlatıp alçak dallardan birine mıhlarken Ash'in yüzünün sert hatlarını gördüm.

Güçlükle soluyarak yüzüne baktım.

"Sakın" dedi Ash hızla arkasına dönerek. "Tek kelime etme."

Sendeleyerek ayağa kalktım. "Özür dilerim?"

"Saymayı bilmiyorsan söyleyeyim, bu iki kelime." Yaratıkların bir diğerini boğazından yakaladı ama bunu kenara fırlatmadı. Havaya kaldırdı, o gümüşi-beyaz hâle birden canlanıp kollarından akmaya başladı. "Sessiz olmanı istiyorum."

Ağzımı açmıştım ki çıtırdayıp tıslayan enerji elinden dalga dalga yaratığa yayıldı. Yaratığın derisinin altındaki damarlar aydınlanıp bembeyaz oldu. Yaratık uluyarak gümüş alevlerin içinde parçalandı. Hemen ağzımı kapatıp kaskatı kesilmiş ellerin karşısında bir adım geriledim. Yaratık ve alevler yok olurken yana sıçradım. "Ben..."

"Sessiz olmanı istiyorum" dedi Ash bir kez daha, elini yaratık-

ların bir diğerine indirerek. Gümüş rengi enerji bedenine boşalınca yaratık bir çığlık attı. Ash yaratığı kenara itti, yaratık yalpalanarak dönmeye başladı. "Ve yaptığın şeyi düşünmeni istiyorum."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Oturacak bir köşe bulmamı da ister misin?"

Ash başını hızla bana çevirince midem allak bullak oldu. Gözleri yıldızlardan daha parlaktı. "Daha iyi düşünmene faydası olur mu?" Başka bir yaratığı omzundan tutup hiç bakmadan yakaladı. "Faydası olacaksa muhakkak bir köşe bul."

"Ben çocuk değilim" dedim yaratık alev alıp bağırırken.

"Şükürler olsun ki." Ağaca mıhlanmış yaratığa doğru yürüdü.

"Öyleyse benimle çocukmuşum gibi konuşma."

Ash elini kafasına koyunca yaratık ısıracak gibi yaptı. Ether üstüne boşanarak yaratığı yok etti.

Ash bana döndü. "Verdiği sözü tutamayan bir çocuk gibi davranmasaydın ben de sana çocuk muamelesi yapmak zorunda kalmazdım." Orman sessizliğe gömüldü. "Sana bu orman hakkında ne demiştim? Buraya girersen ne olacağını söylemiştim, unuttun mu?"

"Şey, unutmadım. Sadece..."

Ash bana tam beklediğim gibi bakıyordu, burun delikleri açılıp kapanıyor, gözlerinde girdaplar dönüyordu.

"Sen giriyorsun ama!" dedim. "İki kez ormana girdiğini gördüm."

"Sen ben değilsin Sera." Bir adım yaklaştı. "Bu ormanda ne olduğunu biliyor musun? Tam olarak sana yasakladığım yerde? Uzak duracağına söz verdiğin yerde? Orada ağaçların yapraklarını kırmızıya çevirenin ne olduğunu biliyor musun?" Gözlerinin parıltısı azalmaya başladı.

Ceset kalıntılarına baktım. "Gölgeler?"

Ash sert bir kahkaha attı. "Bunlar Gölge değil. Şu anda Kızıl Orman'dasın, gömülü tanrıların kanlarının bütün ağaçların köklerine işlediği yerde. Bunlar kan ağaçları."

Yerden uzaklaşmak için kızıl ağaçlardan birine tırmanma dürtümü bastırmaya çalışırken içim ürperdi. "Neden tanrıları toprağa gömüyorsunuz?"

"Ceza olarak gömülüyorlar" dedi Ash, bu düşüncenin içimde uyandırdığı dehşeti durdurmanın bir yolu yoktu. Ash gözlerini kıstı. "Yaptıkları gaddarlıklara karşılık çok hafif kalan bir ceza."

Ona inanmak durumundaydım. "Nasıl serbest kaldılar? Bu sık sık olur mu?"

"Olmaması gerekir." Gözleri gözlerime dikildi. "Bunlar çok uzun süredir orada değiller." Daha uzun süredir orada olanları düşünmeyi gerçekten istemiyordum. "Ama hepsi de gerçekte ölmeden ölüme olabilecekleri kadar yakınlar. Genelde büyülü zincirlere vurulurlar ve bu bağları kıramazlar."

Tanrılar son derece güçlüydü. Onları dizginlemek için kullanılabilecek bir şey hayal edemiyordum. "Bu bağlar neden yapılmış?"

"Diğer tanrıların kemiklerinden ve ilkel büyüden." Birden midem bulandı. "Tanrıların tepesine yerleştirilip ellerini ve ayaklarını bağlamakta kullanılırlar. Tanrılar bağdan kurtulmayı çalışırsa kemikler etlerine batar."

Gözüm ağacın yapraklarına kaydı. "Kanlarının yaprakları dönüştürmesine neden olan şey ceza mı?"

"Bu durumda evet."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Bir tanrının ya da ilkelin gömüldüğü yerde ya da kanlarının aktığı yerde bir kan ağacı yetişir. Ağaç hem bir hatıra hem de uyarı vazifesi görür" dedi Ash. "Her iki durumda da toprağın rahatsız edilmemesi gerekir."

"Öğrendiğim iyi oldu" diye mırıldandım. "Ama ben toprağı rahatsız etmedim."

"Hayır, ettin" dedi, gözleri yine parladı. "Kanın aktı."

Önce anlamadım, sıyrıkları unutmuştum. Koluma baktım. "Pek sayılmaz."

"Fark etmez. Tek bir damla fazla derine gömülmemişleri uyandırır. Canlı herhangi bir şey onları çeker ve sen *liessa*, çok fazla canlısın. Zamanında gelmeseydim seni olduğun gibi yutarlardı."

Olduğum gibi... yutarlar mıydı? Ürpererek belki de avcılardan bahsetmesem daha iyi olacağını düşündüm. "Onlarla dövüşüyordum..."

"Pek sayılmaz" diye sözümü kesti. "Senden çok daha güçlüydüler. Ve tüm bunlar..." Elini bir şey keser gibi havadan geçirdi. "Seni güvende tutmak için yapılan her şey boşa gitmiş olurdu."

Nefesim kesildi. "Beni güvende tutmanı istemediğimi hatırlatmama gerek var mı?"

"Hatırlatmana gerek yok ama seninle uğraşmak bana şu meşhur sözü hatırlatıyor."

"Duymak için sabırsızlanıyorum" diye homurdandım hançerimi kınına sokarken.

"Cehenneme giden yol iyi niyet taşlarıyla döşenmiştir" dedi Ash. "Belki duymuşsundur."

"Yastığa işlenecek bir söze benziyor."

Bana attığı bakış hiç etkilenmediğini söylüyordu.

"Hem senin burada ne işin var?" diye sordum. "Davetsiz misafirinle *meşgulsün* sanıyordum."

"Konuğumla çok meşgulüm. Ama işe bakın ki buradayım ve seni kurtarıyorum" dedi. "Yine."

Söylediklerinin en çok hangi kısmına sinir olduğumu bilmiyordum. Veses'tan konuk diye bahsettiği kısma mı, yoksa beni kurtarmış olduğu gerçeğine mi? Yine. "Seni tekrar bıçaklamayı çok ama çok istiyorum."

Dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Bir yanım gerçekten denediğini görmek istiyor. Ne var ki söz konusu konuğu oyalamakla meşgulüm."

"Oyalamak mı?" Kalbim aynı anda hem sıkışıp hem burkulurken bir kahkaha attım. "Konuğunu çalışma odanda nasıl oyalıyorsun peki? Aydınlatıcı konuşmalar ve müthiş cazibenle mi?"

Gülümseyişi öfkesi kadar soğuktu. "Cazibemin ne kadar müthiş olduğunu hatırladığına eminim."

Yanaklarıma ateş bastı. "Ben de şişirilmiş cazibeni unutmaya çalışıyordum."

"Az önce müthiş diyen sen değil miydin?" Gözleri koyu cıva rengine büründü.

Yakıcı bir öfke ve çok daha şiddetli bir duygu ensemi kavurdu. "Şaka yapıyordum."

"Eminim öyledir."

"Ben..."

"Buna vaktim yok." Omzunun üstünden bakarken seslendi. "Saion!"

Tanrı kırmızı yapraklı ağaçların arasından ortaya çıktı, dudaklarını büzmüş, gözlerini kocaman açmıştı. "Evet?" dedi uzatarak.

Ah tanrılar, başından beri orada mı saklanıyordu? Peki ne zaman dönmüştü?

"Yolda başını daha fazla belaya sokmasına izin vermeden onu saraya götürür müsün? Sonra da lütfen Rhahar'ı bul. Mezarları kontrol etmemiz gerek" dedi Ash uyarır gibi uzun uzun yüzüme bakarak. "Gerçekten minnettar olurum."

"Basit bir görev gibi duruyor" dedi tanrı.

Ash sessizce güldü. "Basit gibi duruyor ama emin ol hiç de öyle olmayacak."

Gücenerek öne çıktım. "Madem orman bu kadar tehlikeli neden etrafını çeviren bir duvar yok?"

İlkel omzunun üstünden baktı. "Çünkü çoğu kişi ikaz edildikten sonra Kızıl Orman'a girmeyecek kadar akıllıdır." Gözlerini kıstı. "Anahtar kelime çoğu."

"Ne kabalık" diye homurdandım.

"Senin yaptığın da aptallık. Ve işte buradayız." Ash cevap vermeme fırsat bırakmadan dönüp yürümeye başladı. Saion'un yanından geçerken, "Bol şans" dedi.

Ağzım açık kaldı.

Saion kaşlarını kaldırarak tekrar bana baktı. Ash ağaçların arasında gözden kaybolana kadar ikimiz de kımıldamadık. "Eh... bu bir hayli tuhaf."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Umarım işimi zorlaştırmazsın" diye ekledi. "Zaten yorucu bir gün geçirdim."

Bir an son derece çocukça bir dürtüye kapılarak kaçmak, gününü

daha da yorucu hale getirmek istedim. Ama tanrıların gömüldüğü topraklarda kalmak istemiyordum. O yüzden yaşımın gerektirdiği şekilde yetişkin gibi davranarak yürümeye başladım.

Tanrı bir kaşını kaldırarak sırıttı. "Teşekkür ederim."

Yanından geçerken hiçbir şey söylemedim. Bana hemen yetişti. Yalnızca birkaç saniye sessiz kaldı. "Nasıl yaralandın?"

"Bilmem" diye yalan söyledim. "Ağaç kabuğundan kesilmiş olmalı. Kayıp kadını buldunuz mu?" diye sordum konuyu değiştirmek için.

"Hayır. Bulamadık."

"Peki sence... oha." Birden başım döndü.

Saion durdu. "İyi misin?"

"Evet, ben..." İçime korkunç bir acı saplanınca geriye doğru kaykıldım. Yakıcı acı büyük bir hızla kollarıma, sonra da göğsüme yayılınca tökezledim. Afallamıştım, sağ tarafıma ve aşağı doğru baktım, bir yerime saplanmış bir ok görmeyi bekliyordum ama kolumdaki üç sıyrıktan ve sıyrıklardan çıkarak vücuduma yayılan ince, siyah çizgilerden başka bir şey görmedim.

Bir ağaca çarptım, "Kahretsin" dedi Saion elimi tutarak, elinden yayılan tuhaf enerji akımını güçlükle hissettim. "Bu izler nasıl oldu? Sakın ağaç falan deme. Bir ağaç bunu yapmaz."

Yutkunmaya çalıştım ama boğazım tıkanmıştı. "Şey... ormanda avcılar vardı. Gyrm'ler. İçlerinden biri..." Genzime tuhaf, çiçeksi bir tat geldi. Kollarım ve bacaklarım karıncalanmaya başladı. "Kendimi... iyi hissetmiyorum."

"Onlardan biri seni tırmaladı mı?" Gözbebeklerinin arkasındaki ether titreşmeye başladı. "Sera, seni tırmaladılar mı?" Başını koluma eğip yarayı *kokladı.*

"Neden beni... kokluyorsun?" Bacaklarımın dermanı kesildi. Gözlerimde ateşler çakarken Saion'un hırıltısını duydum, "*Lanet olsun.*"

Sonra hiçliğe düştüm.

30. Bölüm

Uyanmak koyu bir sisin içinden çıkmaya çalışmak gibiydi. Bir görünüp bir kaybolan anıları yakalamak zordu, sisli hiçliğin içinde dönüp duruyorlardı. Kayıp bir kadın. Açık yeşil bir elbisenin içinde güzel bir ilkel ve gümüş rengi yaralı bir şahin. Avcılar ve toprağa gömülmüş aç tanrılar. Bir avcı beni tırmalamıştı ve... bir şey olmuştu. Başım dönmeye başlamıştı. Aniden korkunç bir acı hissetmiş, sonra da bayılmıştım.

Yavaş yavaş yüzüstü yattığımın ve yanağımın altında yumuşak bir şey olduğunun farkına vararak kendime gelirken sis dağıldı. Ağzıma değişik bir tat geldi. Acımsı ama tatlı.

İçimi çektim, ağırlığımı kollarıma vererek doğrulmaya hazırlandım...

"Yerinde olsam yapmazdım."

Yabancı sesi duyunca gözlerimi açıp yatağımın yanında oturan adama baktım. Siyah saçları neredeyse tanrı Madis'inkiler kadar uzundu ve ara ara açık kızıllar göze çarpıyordu. Bu saçlar yakası iliklenmemiş bol gömleğinin omuzlarına dökülüyordu. Yaşını tahmin edemiyordum. Geniş yüzünde mağrur bir ifade vardı, sadece göz çevresi biraz kırışıktı. Bir sandalyeye yayılmıştı, uzun bacaklarını uzatıp ayak ayak üstüne atmıştı, çıplak ayakları yatağın üstündeydi. Dirseklerini sandalyenin kolçaklarına dayayıp ellerini gevşekçe aşağı sarkıtmıştı. Bundan daha rahat görünemezdi ama bakır rengi derisinin altında uğuldayan gerilime bakılırsa her an harekete geçebilirmiş gibiydi.

Adama bakarken aynı anda üç şeyi birden fark ettim. Bu adamı

daha önce hiç görmemiştim. Üstüme örtülmüş çarşafın altında çırılçıplaktım ve bunun nasıl ve neden olduğunu hatırlamıyordum. Ayrıca adamın gözleri bir tuhaftı. İrisleri şarap kırmızısıydı, göz bebekleri de ince uzun yarıklar halindeydi, tıpkı... Davina'nınkiler gibi. Kalbim deli gibi atmaya başladı.

Adam bir draken'dı.

Ne gülümsüyor ne de surat asıyordu. Yüz hatları yumuşak değildi. Sadece oturduğu yerden bana bakıyordu. Tüylerim diken diken oldu.

"Vücudundaki zehir şimdiye tamamen temizlenmiş olsa gerek" dedi. "Ama oturmak istiyorsan her ihtimale karşı yavaş hareket et. Yine bayılırsan Ash endişelenecek."

Ash.

İlkel'den lakabıyla söz ettiğini duyduğum ilk kişi bu draken'dı. "Sen... sen kimsin?" dedim boğuk bir sesle, boğazım kurumuştu.

"Daha önce karşılaşmıştık."

Kalbim daha da hızlı atmaya başladı. İriyarı bir adamdı. Hatta muhtemelen Ash kadar uzun boyluydu, yine de yolda gördüğümüz devasa yaratığa dönüştüğünü hayal edemiyordum. Adamın arkasına, yatağın beyaz tül perdelerinin bağlandığı cilalı direklerinin ötesine baktım. Odanın karanlığında sadece gölge halinde şekiller görünüyordu. "Ash nerede?"

"Mezarları kontrol ediyor." Nektas başını yavaşça yana eğdi, siyah-kızıl saçları kolunun üstüne aktı. "Ash'e göre uyanır uyanmaz başını belaya sokmanı engellemek için buradayım."

Bu tam da Ash'in söyleyeceği türden bir şeydi. "Başımı belaya soktuğum yok."

Nektas bir kaşını kaldırdı. "Ciddi misin?"

Duymazdan geldim. "Neden çıplak olduğumu sorsam mı acaba?"

"Gözeneklerinden zehir sızıyordu. Giysilerin mahvolmuştu ve sen de zehirle kaplanmıştın. Ash o halde uyanmak istemeyeceğini düşündü. Aios giysilerini çıkarıp seni yıkadı."

Bunu duymak rahatlatıcıydı.

Az çok.

"Ne tür bir zehir?"

"Gyrm'lerin içinde taşıdığı türden. Ağızlarından ve tırnaklarından bulaşıyor." Hâlâ gözünü kırpmamıştı. "Kollarındaki siyah çizgiler ilk işaretti. Saion seni getirdiğinde çizgiler bütün vücudunu kaplamıştı. Hayatta olduğun için şanslısın."

Koluma bakınca içim çekildi. Belli belirsiz pembe sıyrık izlerinden başka bir şey yoktu.

Birden Ash'in avcıların içinden çıkan yılanlarla ilgili ne dediğini hatırladım. Isırıkları zehirliydi. Gyrm'lerin tırnaklarının da zehirli olduğunu söylemeyi unutmuştu. "Ne zamandır uyuyorum?"

"Bir gündür."

Kalbim yine hızla atmaya başladı. "Neden ölmedim?"

"Ash'te bir panzehir vardı" dedi Nektas. "Bir zamanlar Kızıl Nehir yakınlarında yetişen bir bitkiden yapılan bir iksir. Kabarcık otu zehrin yayılmasını durdurarak vücuttan atılmasını sağlar. Çok nadir bulunan bir iksirdir. Hayatını kurtarmak için onu sana vermesi şaşırtıcıydı."

Buna ne diyeceğimi bilemedim. "Sence beni ölüme mi terk etmeliydi?"

Nektas'ın yüzünde zoraki bir gülümseme belirdi. "İksiri sana vermeseydi onun için daha iyi olurdu."

Gözlerimi gözlerine diktim. "O zaman anlaşmadan kurtulmuş olacağı için mi?"

Nektas başını salladı, böylece anlaşmayı bilen az kişiden biri olduğunu doğrulamış oldu. "Senden kurtulmuş olurdu."

"Vay canına" diye mırıldandım.

"Gücenmece yok" dedi. "Ama bu anlaşma onun tercihi değildi."

Gözlerimi hiç kırpmadığı gözlerine diktim. "Benim de öyle."

"Yine de ikiniz de buradasınız." Nektas kaşlarını kaldırdı. "Ayrıca ölmene izin vermesi daha mantıklı olacakken hayatını kurtardı."

Nefesim tıkanıyor, Sör Holland'ın talimatlarını uygulamak zor-

laşıyordu. "Muhtemelen kendini suçlu hissetmiştir" dedim, bunu draken'a neden söylediğimi bilmiyordum. "Anlaşma yüzünden. Kendini... mecbur hissetmiştir."

Nektas zoraki gülümsedi. "Kararının anlaşmayla ilgisi olduğunu sanmıyorum. Son zamanlarda verdiği kararlardan hiçbirinin anlaşmayla ilgisi yok bence."

Nektas beni karmakarışık bir kafayla bırakıp gittikten az sonra Aios geldi. Nektas balkona çıkmıştı, Aios yumuşak kumaştan, fildişi rengi bir sabahlık getirirken çarşafı göğsüme çekmiş bekliyordum, kafamda türlü düşünceler dönüp duruyordu.

Ash'in yaptığı –ve yapmakta olduğu– her şey anlaşma yüzündendi. Bana karşı bir yükümlülük hissettiğine hiç inanmıyordum, faydalanmayı umduğum bir sorumluluk duymuyordu.

Aios sabahlığı getirirken genzimde hâlâ o acımsı tat vardı. "Nasılsın?" dedi Aios. Yüzü her zamankinden daha soluktu. Kaşları endişeyle çatılmıştı.

"Zehirlenmişim gibi hissetmiyorum" dedim sabahlığın kuşağını bağlamaya çalışırken.

"Sanırım bu iyi bir şey." Birkaç yastık alıp kabarttıktan sonra yatağın baş tarafına dayadı. "Sana içecek bir şey getireyim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum." Aios masaya gidip kazağının kollarını sıvadı. "Yapmak zorunda olmadığım halde yapmayı tercih ettiğim pek çok şey var. Bu da onlardan biri. Viski mi su mu?"

Sırtımı yastıklara dayadım. "Viski. Viskiye gerçekten ihtiyacım var."

Aios hafifçe gülümsedi. Kristal bir içki şişesi alıp kehribar rengi içkiyi küçük bir kadehe doldurduktan sonra bana getirdi. "Bu midene dokunmazsa çok geçmeden bir şeyler yiyebilirsin diye düşünüyorum."

İçkiden küçük bir yudum aldım, boğazımdan aşağı inerek göğsüme yayılan keskin tadı iyi geldi. "Teşekkür ederim."

Nektas balkondan içeri girdi. "Geliyor."

Elim titredi. Gelenin Ash olduğunu anlamam için açık açık söylemesine gerek yoktu. Gergin bir enerji duyularımı istila edince viskiden bir yudum daha alıp kadehi neredeyse yarıladım. İçkiyi yutarak başımı kaldırdım.

Nektas gözlerini bana dikmişti.

"Yeniden doldurmamı ister misin?" dedi Aios sırıtarak.

"Hayır. Herhalde... pek akıllıca olmaz."

"Neden?" diye sordu draken.

"Başımı belaya sokmak kapsamında değerlendirilebilecek bir şey yapma olasılığım çok yüksek de ondan" dedim. Bundan sonra söylediklerim dilimi çözen içkinin etkisiyle olsa gerekti. "Diğer ilkel hâlâ burada mı?"

"Hayır." Aios'un gülümsemesi silindi. "Gitti."

"Şimdilik" dedi Nektas. "Yine gelecek."

"Doğru" diye mırıldandı Aios kapalı kapıya bakarak.

İkisi de Veses'tan pek hoşlanmıyor gibi bir izlenim uyandırıyordu. Ector da öyleydi. Kapı açılınca Veses'tan bahsedildiğinde verdikleri tepkiyi düşünmeyi bıraktım. Tüm benliğim odaya giren Ash'e odaklanmıştı, özellikle de göğsümdeki o küçük sıcaklık yumağı. Ash gözlerime bakınca yumağın mutlulukla uğuldadığına yemin edebilirdim.

Ayrıca küçük sıcaklık yumağını oluşturanın viski olmadığından da emindim.

Aios ve Nektas hemen kapıya doğru yürüdüler ama draken bir an durdu. "İçtiği içkinin onu kışkırtıp başını belaya sokmasından korkuyor."

Ağzım açık kaldı.

"Dikkat edesin diye söyledim" diye ekledi Nektas.

"Hazırlıklı olmak her zaman iyidir" diye homurdandı İlkel, gözlerimi kısarak yüzüne baktım. Draken kapıyı kapatırken boğuk bir sesle kıkırdadı. Ash gözlerini benden ayırmamıştı.

Minik bir yudum alırken kadehin üstünden Ash'e baktım. "Kendimi haksız yere baş belası damgası yemiş gibi hissediyorum."

"Haksız yere mi?" Ash yatağa yaklaştı. Sandalyeye oturmadı. Onun yerine yatağın üstüne, yanıma oturdu.

Başımı salladım.

Bakışları yavaşça yüzümde gezindi. "Nasılsın? Viski haricinde?"

"Kendimi... normal hissediyorum." Kadehi kucağıma indirdim. "Nektas bana bir iksir verdiğini söyledi."

"Evet."

"Hiç hatırlamıyorum."

"Bilincin gidip geliyordu. Zorlama'ya başvurdum" dedi, derin bir nefes aldım. "Aksi takdirde ölecektin. Ama seni buna zorladığım için özür dilerim. Yapılması zaruriydi ama güç kullanmaktan hoşlandığım bir şey değildir."

Başımı kaldırıp gözlerine baktım, göğsümde sıcaklıkla ya da viskiyle ilgisi olmayan tuhaf bir uğultu başladı. Aklıma öldürmek zorunda kaldığı arkadaşı geldi. "Bu konuda tamamen dürüstsün."

"Evet."

"Teşekkür ederim" diye mırıldandım Nektas'ın söylediklerini düşünerek.

Ash dikkatle yüzüme baktı. "Teşekkür etmene gerek yok."

"Minnet gösterilerinden hoşlandığını sanıyordum."

"Hayatın söz konusu olduğunda hayır." İçime bir ürperti yayıldı, Ash yüzümü incelerken kadehi kaldırıp bir yudum viski daha aldım. "Sen hiçbir şeyden korkmaz mısın?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Neredeyse ölüyordun ama hiç etkilenmemiş gibisin."

"Belki viski yüzündendir."

"Hayır."

Gözlerimi kıstım. "Duygularımı mı okuyorsun?"

"Biraz." Başını yana eğdi. "Sadece birkaç saniyeliğine."

"Birkaç saniyeliğine de olsa yapmamalısın."

"Biliyorum."

Gözlerimi yüzüne diktim.

"Tamam yapmam." Hafifçe sırıttı. "Nasıl bu kadar güçlüsün *liessa*?"

Liessa. Veses'a da böyle mi diyordu? Sormamak için kendimi zor tuttum. "Bilmem."

"Bilmen gerek."

Neredeyse boşalmış kadehime bakarak başımı iki yana salladım. "Çünkü... güçlü olmak zorundayım."

"Neden?"

Ağzımı açmıştım ki vazgeçip kapadım. "Bilmiyorum. Neyse." Yutkunarak konuyu değiştirdim. "Şey... Kızıl Orman'daki tek şey o gömülü tanrılar değildi."

"Onu anladım" dedi soğuk bir sesle. "Neden bana söylemedin? Sıyrıkları gördüm. Zehir kanına sızmadan bir şeyler yapabilirdim."

Bu Veses'a dönmeyeceği anlamına mı geliyordu? "Tanrılar yüzünden zaten yeterince kızdığını düşündüm. Avcıları sana sonra söyleyecektim."

Bu karardan hiç de hoşlanmışa benzemiyordu.

"Tırnaklarının zehirli olduğunu bilseydim söylerdim" dedim.

"Gitmemen gereken bir yerde olmasaydın böyle bir sorun da olmayacaktı."

Eh, bunda haklıydı. "Onlardan saklanmaya çalıştım. Beni gördüklerinde saraya doğru gidiyorlardı." Gözlerine baktım. "Sence buraya neden geldiler?"

"Güzel soru. Avcıların Gölgeler Diyarı'na girmek için pek nedenleri olmaz." Dikkatle yüzüme baktı. "Gördüklerinin Gyrm'lerden olduğuna emin misin?"

Başımı sallarken içimi bir huzursuzluk kapladı. Ormanda yaptığım şey onları çekmiş olamazdı, değil mi? Kiyou kurdunu iyileştirdikten sonra Dark Elms'te de ortaya çıkmışlardı. Ama bunu nereden anlıyorlardı?

Bir yudum daha viski içtim. "Mezarlara gittin mi?"

"Evet."

"Zincirlerinden nasıl kurtulduklarını öğrenebildin mi?"

"Biri onları serbest bırakmış olmalı."

Gözlerim kocaman açıldı. "Bunu kim yapsın?"

"Muhafızlarım iyi adamlar ve kadınlardır. Bana sadıktırlar. Daha da önemlisi hiçbiri buna kalkışmak istemez çünkü tanrılar oradan çıkmayı başarırsa felaket olacağını bilirler. Diğer tanrılar ne olacağını görmek için yapmış olabilir. İçlerinden biri tutsaklardan birini serbest bırakmaya kalkıp sonradan fikrini değiştirerek mezarı yeniden kapatmış olabilir." Ash bir an sustu. "Bugün böyle bir şey olmasaydı serbest kalanlar büyük ihtimalle mezarı açacak bir sonraki kişiye saldıracaktı."

"Öyleyse bana bir teşekkür borçlusun."

"O kadar da değil."

Ben de sanmıyordum.

Bakışlarının ağırlığını hissedince çaktırmadan ona baktım. Nektas gibi o da rahat görünüyordu ama altta tehlikeli bir gerilim yatıyordu. Avcılar gelmeden önce fark ettiğim şeyi ve Ash'in göl kenarında Gölgeler Diyarı hakkında söylediklerini düşündüm. "Neden burada Kızıl Orman dışında her şey gri? Hep böyle değildi herhalde."

"Hayır, değildi" dedi Ash. "Ama Gölgeler Diyarı... ölüyor."

Göğsüme bir ağırlık çöktü. "Anlaşmanın şartları yerine getirilmediği için mi?"

Ash dudaklarını büktü. "Hayır."

İçimden bir şaşkınlık dalgası geçti. Öyleyse bu Çürüme gibi bir şey değil miydi? Sorma fırsatım olmadı.

"O ormanda ne arıyordun Sera?" dedi Ash. "Seni oraya gitmemen için uyarmıştım. Şehre açılan kısımdan yolculuk etmek güvenli ama hepsi bu kadar. Oraya yalnız başına gitmemeliydin."

"Gitmeyecektim zaten." Susup içimi çektim. "İsteyerek gitmedim."

"Ormana girdin. Bu istemeden nasıl olabilir?"

Ona şahinden bahsedemezdim. "Saraydan çıkarken amacım ormana gitmek değildi."

"Öyle mi?" dedi meydan okur gibi. "Çünkü içimde pek az şeyi amaçsızca yaptığına dair bir his var."

Birden sinirlendim. "Benim içimde de bunun doğru olduğuna inanıyorsan beni çok az tanıdığına dair bir his var" dedim. "Şunu bil ki amaçsızca yaptığım bir sürü şey var."

"Eh" dedi dudakları titreyerek. "Bu gerçekten rahatlatıcı."

"Her neyse. Aslında oraya gitmezdim ama..." Kendimi tuttum. "Bu saraya tıkılıp kalmaktan sıkılmıştım."

"Tıkılmak mı? Her şeyin var." Ellerini iki yana açtı. "Sarayın içinde nereye istersen gidebilirsin..."

"Çalışma odan hariç" diye kaçırdım ağzımdan, bu tamamen lanet viskinin suçuydu. Gözleri çelik grisine dönünce hemen ekledim, "Kütüphanede fazla vakit geçiriyor musun bilmiyorum ama pek heyecan verici bir yer olduğu söylenemez."

"Çalışma odamın heyecan verici olduğunu mu düşünüyorsun yani?"

Domuz yavrusu gibi bir ses çıkararak sessizce güldüm. "Yakın zamanda öyle olduğuna eminim" dedim kadehimi kaldırarak, içinde viski kalmadığını da o zaman fark ettim.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu ben komodine uzanırken. Kadehi elimden alıp komodinin üstüne koydu.

Kaşlarımı kaldırdım. "Hadi ama. Çalışma odanın son derece ilgi çekici ve büyüleyici olduğuna eminim."

Ash arkasına yaslandı, dudakları hafif bir gülüşle aralandı. "Tanrılar aşkına."

"Ne?" Kucağımda toplanmış olan çarşafın ucunu sıkıca kavradım.

"Beni kıskanıyorsun."

Boynuma bir ateş yayıldı. "Affedersin, yanlış duydum galiba."

Ash yeniden güldü ama gülmeyi çabucak kesip öne eğildi. "Gerçekten kıskanıyorsun. O lanet ormana da bu yüzden gittin."

"Ne? Hiç de değil."

"Hadi oradan."

Gözlerim kocaman açılırken öfke, utançla ve maalesef viskiyle

karıştı. "Bak ne diyeceğim. Tamam. Evet. Kıskandım. Son birkaç gündür benimle beş saniyeden fazla konuşamayacak kadar meşguldün, her zamanki gibi beni yalnız bıraktın. Bahçede yalnız başıma dolaşıyorum. Yemeğimi tek başıma yiyorum. Yatmaya yalnız başıma gidiyorum. Yalnız başıma uyanıyorum. *Daima* yalnız başıma olmayı hak edecek ne yaptığımı artık gerçekten merak etmeye başladım."

Ash'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. Ağzımdan çıkanlardan hiçbirinin söylenmesi gerekmiyordu. Rol yapmıyordum. Numara değildi. Gerçek buydu ve kendimi tutamıyordum. "Sadece muhafızlarından biri gizlice beni takip ettiğinde ya da biri bana yiyecek getirdiğinde birini görmüş oluyorum."

Ash'ın yüzü gevşemişti, bunun neye karşılık olduğunu bilmiyordum, hatta artık ne dediğimi bile tam olarak bilmiyordum. Patlayan bir volkan gibiydim. "Yani evet. Buraya tıkıldım, müstakbel kocam ona son derecede samimi davranan bir ilkelle meşgulken ben yine yalnızım. Elbette kıskandım. Bu seni mutlu ediyor mu? Eğlendin mi? Ne olursa olsun bunların hepsi konuyla o kadar alakasız ki komik bile değil."

Ash yüzüme bakakalmıştı. "Neden yalnız kalmayı hak ettiğini düşünüyorsun?"

Söylediğim onca şeyin arasında buna mı odaklanmıştı? "Bilmem. Sen söyle. Hiçbir fikrim yok. Belki de bende bir sorun vardır. Belki de berbat bir kişiliğimdir" dedim yastıklardan doğrulmaya yeltenerek. "Yani baş belası ve geveze olduğuma göre..."

"Oha." Ash kımıldanarak elini bacağımın diğer tarafına koydu. Vücudunun üst kısmıyla hareket etmemi engelledi, tabii onu kenara devirmek istersem iş değişirdi. "Lütfen oturur musun?"

"Oturmak istemiyorum. Hareketsizlikten *nefret ediyorum*. Hareket etmem gerek. Dolaşmaya, boş boş oturmaktansa bir şeyler yapmaya alışkınım" dedim sertçe. "Ayrıca bunu konuşmak bile istemiyorum. Eminim sen de istemiyorsundur çünkü o kadar meşgulsün ki..."

"Şu anda meşgul değilim."

"Umurumda değil."

Gözleri parladı. "Belki Veses'ın yanında zerre kadar eğlenmediğimi bilmek umurundadır."

"Gerçekten mi?" Soğuk bir kahkaha atınca sırtım acıdı. "Kadın çok güzel."

"Ne olmuş güzelse? Yılan kadar zehirli olduktan sonra güzelliğinin ne anlamı kalıyor? Sadece güvenmemek değil, ondan hoşlanmıyorum da. Veses..." Çenesinde yine bir kas seğirdi. "Veses çok kötü biri."

"Öyleyse neden burada?" *Sana dokunmasına neden izin verdin?* Tanrılara şükür kendimi tutup bunu sormamayı başardım.

"Zaten biliyorsun. Bir konsort getirdiğimi duyunca merak etmiş."

"Bu onu neden ilgilendiriyor?"

"Seni neden ilgilendiriyor?"

Çenemi kapadım.

Gözbebeklerinin arkasındaki ether parıldadı, bir müddet konuşmadı. "Kendini yalnız hissetmeni istemezdim. Yalnız kalmak isteyip istemediğini bilmediğim için diğerlerine sana zaman tanımalarını söyledim. Her şey benim yüzümden." Şimdi daha yakınımdaydı, kokusu burnuma geliyordu. "Ama senden kaçıyordum."

Birden karnıma yumruk yemiş gibi oldum. "Az önce söylediğim şeyi doğrulamana gerek yok."

"Bunun baş belası olmanla ya da çok konuşmanla ilgisi yok. Aslında bu nitelikler bana gayet... çekici geliyor."

"Aklı başında birine bunlar nasıl çekici gelebilir?"

"Güzel bir soru daha" dedi Ash, yüzümü astım. "Senden kaçıyordum çünkü yanında birkaç dakikadan fazla kalınca sana olan ilgim mantığımı çabucak ikinci plana atıyor. Dikkatimin dağılmasına –kafamın karışmasına– izin veremem."

Göğsümde anlam veremediğim tuhaf bir çırpınma hissettim. "Saçmalık."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum ama kelimelerin hiçbir anlam taşımadığını biliyorum." Gözlerine baktım, beni konuşturan şey görevim miydi, yoksa bir o kadar dehşet verici başka bir şey miydi bilmiyordum. "Yani, daha önce de dediğim gibi, bana duyduğun ilgi söz konusu olunca genelde laftan ibaretsin *Nyktos*. Ben de bunu..."

Ash o kadar hızlıydı ki göz açıp kapayıncaya kadar ellerinden birini yanağıma koyup dudaklarını dudaklarıma dayamıştı. Parmaklarını yüzümde gezdirirken hiç de yumuşak, tatlı ya da ağır davranmıyordu. Birkaç saniye sonra ateşli dudaklarına kapılıp hiç düşünmeden karşılık vermeye başladım. Tuniğinin önünden tutup onun kadar tutkuyla öpüşmeye koyuldum.

Ash ürpererek çekildi, ağırlığını diğer eline vererek üstüme eğildi. Bedenlerimiz birbirine dokunmuyordu ama beni oraya, yaslandığım yastıklara hapsetmişti, duyularım çığırından çıkmaya başladı. Dilini dilimde gezdirdi, ben de aynını yapınca hırlar gibi bir inilti koyuverdi.

Başını kaldırdı, nefes nefese kalmıştı. "En zor kısmı ne biliyor musun *liessa*? Bu isteğe neden karşı koyduğumu bile bilmiyorum. Beni istiyorsun, değil mi?"

"Evet" diye fısıldadım en ufak bir utanç ya da suçluluk hissetmeden. Anlaşma olmasaydı, yerine getirilecek bir görev olmasaydı bile gerçek buydu. Ve bu beni dehşete düşürmeliydi.

"Seni istiyorum." Dudakları dudaklarıma sürtündü. Parmak uçları boynumun yanından omzuma doğru kayarken içimden bir ürperti geçti. "Beni istiyorsun."

Parmakları sabahlığın V şeklindeki yakasında kayarak göğsüme sürtündü. "Evet."

"Öyleyse neden yapamıyoruz?" Göğsümü avuçlarken başparmağıyla göğüs ucumu okşadı. "İşleri zorlaştırması gerekmiyor. Büyük ihtimalle aramızdaki anlaşmayı kolaylaştırır" dedi elini sızlayan göğsümden aşağıya, karnımın da aşağısına kaydırırken. "Belki o zaman Kızıl Orman'a gideceksin diye korkmama da gerek kalmaz."

"Oraya bilerek gitmedim" dedim, kalbim deli gibi atıyordu.

"Hayır. Bilmeden gittin." Elini sabahlığın altına kaydırarak dudaklarıma yapıştı. Soğuk tenini karnımın altında hissedince soluğum kesildi. "Bacaklarını aç *liessa*."

İtaat ettim.

"Karşı koymadan isteğimi yerine getirdiğin tek şey bu mu olacak?"

"Büyük ihtimalle."

Ash'in kıkırdayışı dudaklarımı okşadı, soğuk parmakları bacaklarımın arasına kayınca dudaklarımdan bir inilti döküldü. "Kahretsin" dedi boğuk bir sesle, dudaklarını dudaklarıma sürttü. "Mükemmel ıslanmışsın." Parmağını ıslaklığın üstünde yavaş yavaş gezdirdikten sonra içime soktu. Gömleğine asılarak inledim. "Ayrıca harika sesler çıkarıyorsun. Şarkı söyler gibi."

Parmağı hareket etmeye başlayınca titredim. Kalçalarımı oynatmaya başladım ama eli durdu. "Yapma." Başını kaldırıp ben gözlerimi açana kadar bekledi. "Kımıldama *liessa*." Parmağını yine içime soktu, alabildiğine derine. "Kendini iyi hissediyor olabilirsin ama bedenin bugün büyük bir badire atlattı."

"Kımıldamadan durabileceğimi sanmıyorum." Başparmağı sinir tomarını okşayınca kanım uğuldamaya başladı.

"Öyleyse duralım." Gözlerini gözlerime kilitledi, sonra bir parmağını daha içime soktu. "O zaman parmaklarıma gelemezsin, ben de tadına bir kez daha bakamam. Durmamı istemezsin, değil mi?"

"Hayır." Tuniğini sıktım.

"Öyleyse kımıldama."

Kalbim güm güm atarken Ash geri çekildi. Gözleri gözlerimden ayrılıp yavaşça aşağıya, inip kalkan göğsüme, sonra da sabahlığın iki yana açıldığı göbeğime kaydı. En mahrem yerlerimi görebiliyordu ve bu ay ışığıyla aydınlanan göl kıyısındakinden, hatta banyoda arkamda durduğu zamankindan çok farklıydı. Hiçbir yerim saklı değildi. Saklı olmasını da istemiyordum. Kendimi tamamen ona bırakmıştım ve parmaklarını daha hızlı hareket ettip başparmağıyla sızlayan sinir tomarının üstünde daireler çizerken

kımıldamamak için her şeyi deniyordum. Kendini, iki yana açılmış bacaklarımın arasında hareket eden uzun ıslak parmaklarını seyredişini izliyordum. Hayatımda hiç bu kadar erotik bir şey görmemiştim.

Vücudum gerilirken aralanan dudaklarımdan bir inilti koptu. Kalçalarım kasılmaya başladı, Ash onları tutup parmaklarını iyice bastırarak beni sabit tuttu. Şiddetle sarsılıyordum.

"İşte böyle." Daha önce onda hiç duymadığım gırtlaksı bir sesle konuşuyordu. "Seni hissedebiliyorum."

Arzu dolu bakışları tenimi kavuruyor, kanımı ateşe çeviriyordu. Vücudumun her bir noktası aynı anda gerildi. Parmakları içimde gidip gelirken titremeye başladım. Başımı tekrar geriye atıp zevk dalgaları halinde boşalırken Ash boğuk bir hırıltı çıkardı. İçimi kaplayan mutluluk kaslarımı gevşetip düşüncelerimi berraklaştırdı. Tanıdık olduğum o acı verici hiçliğe dönüşmedim. O hiçlikte kendimi yalnız hissederdim, değersiz ve duygusuz. *Ben*. Ben her kim isem. Ama şu anda buradaydım ve Ash'in dudaklarının yumuşak dokunuşu burada olduğumu hatırlatıyordu.

Ash elini çekip havaya kaldırırken de oradaydım. Parmaklarını ağzına sokarken sivri dişlerini gördüm. Yaptığı şeyi görünce tüm vücudum gerildi.

Ash sırıtarak elini indirdi, sonra eğilip beni öptü, bu kez ağır ağır ve nazikçe. Bu küçük, çekingen öpücükler son derece tatlıydı. Bir yandan da edepsizceydi çünkü dudaklarından kendi tadımı alıyordum.

Beni öpmeyi bıraktığında gevşekçe yastıklara gömülmüştüm. Bir saç tutamını yüzümden geriye çekti. "Otuz altı."

Gözlerimi açtım. "Ne?"

"Çillerin" dedi, yanakları... normalden daha pembeydi. "Yüzünde otuz altı tane çil var."

Göğsümde yine o tuhaf uğultuyu hissettim. "Gerçekten saydın mı?"

"Evet." Ash geriye kaydıldı. "Buraya geldiğin ilk gün saymıştım. Emin olmak için bir kez daha saydım. Doğru saymışım." Sa-

bahlığımın gevşeyen kuşağını sıktı. "Sana olan ilgime dair şüphen kalmamıştır umarım."

"Kalmadı."

"Güzel."

Gerçekten güzeldi. Kendimi iyi hissetmeliydim. Beni gerçekten çekici buluyordu. İlerlemem gereken yolda atılmış bir adımdı bu. Yine de içimde bir huzursuzluk vardı.

Bakışlarını gözlerime dikti, yavaşça girdaplar çizen ether'in hipnotize edici bir etkisi vardı. "Yıkanıp üstümü değiştirmem gerek."

Kaşlarımı çattım, tam nedeninini soracaktım ki Ash kalkınca pantolonunun pelvis kısmının daha koyu renk olduğunu gördüm. Islanmış gibiydi. Yani... boşalmış mıydı? Gözlerine baktım. Ona dokunmamıştım. O bile kendine dokunmamıştı.

Dolgun dudaklarında yan yan bir gülümseme belirdi. "Dediğim gibi, umarım sana olan ilgimden şüphen yoktur."

Ne diyeceğimi bilemedim, Ash odalarımızı birleştiren kapıya doğru yürüdü. Durup bana baktı. "Hemen dönerim."

Bir şey söylemedim, Ash tokmağı döndürüp odasının karanlığında gözden kayboldu. Ses çıkarmadan kapıyı kapatışını izlerken odalarımızı birbirinden bir kilitle incecik bir ahşap parçasının ayırmasının ne kadar tuhaf olduğunu düşündüm.

Gözlerimi kapatıp başımı yastıklara bıraktım. Geri döneceğini sanmıyordum ve şu an için herhalde böylesi daha iyiydi. Kendimi iyi hissetmiyordum. Viskiden ve o iksirin içine katılanlardan olsa gerekti.

Birkaç dakika sonra kapının hafifçe tıkırdadığını duyunca gözlerimi açtım. Kafamdaki bütün düşünceler Ash'i görünce buharlaşıp gitti.

Yıkanıp üstünü değiştirmişti, siyah renk bol bir pantolon ve beyaz bir gömlek giymişti, gömleğin kollarını kıvırmış, yakasını da açık bırakmıştı. Saçları ıslaktı ve çarpıcı yüz hatlarını ortaya çıkararak geriye taranmıştı.

Ve geri dönmüştü.

Dediğini yapmıştı.

Kalbim birden çok hızlı atmaya başladı.

Ash yatağın kıyısında durdu. "Dinlenmen gerektiğini biliyorum. Rahatsız etmemem gerektiğini biliyorum ama..." Derin bir nefes alınca göğsü şişti. "Sakıncası yoksa yanında kalmak istiyorum. Hepsi bu. Sadece burada olmak istiyorum."

Başımı sallarken boğazım kurumuştu, allak bullak olmuştum. "Sakıncası yok."

O kadar uzun süre kımıldamadı ki reddettiğimi sandığından şüphelenmeye başladım. Ama sonra uzun bedeniyle yanıma uzandı. Yan yatmıştı, yüzü bana dönüktü, gözlerime bakınca soluğum kesildi.

"İyi misin?" diye sordu az sonra.

"Evet" dedim boğuk bir sesle.

Bir kaşını kaldırdı. "Emin misin?"

"Hı hı."

Sırıttı. "Donup kalmış gibi görünüyorsun."

"Öyle mi?"

"Evet."

"Bilerek yapmıyorum." Yanaklarıma ateş bastı. "Daha önce hiç... biriyle birlikte yatmadım da."

"Gerçekten mi?" Sesi şüphe doluydu. "Ben yatmışsındır diye düşünmüştüm."

"Hayır... *bir dakika.*" Gözlerim kocaman açıldı. "Seksten mi bahsediyorsun? Evet. Onu yaptım." Kaskatı kesildim. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır." Gülerek bir elini aramızdaki boşluğa koydu. "Öyleyse ne demek istiyorsun?"

"Biriyle yatakta hiç yatmadım diyorum. Biriyle hiç uyumadım" diye açıkladım. "Hiç."

"Ben de." Gözleri açık griydi, gözbebeklerinin arkasındaki eter titreşmeyi bırakmıştı.

"Biriyle uyumadın mı yani?"

"Evet. Başka bir şey de yapmadım. Veses'la da. Başka biriyle de. Daha önce biriyle hiç *yatmadım.*"

Gölde söylediklerine dayanarak fazla deneyimi olmadığını tahmin etsem de içime bir şok dalgası yayılmıştı. Biraz tecrübesi olduğunu düşünüyordum. "Neden?" diye sordum, sonra hemen pişman oldum. "Affedersin. Muhtemelen bu beni ilgilendirmez..."

"Sanırım öyle" dedi, yine o lanet girdabı gördüm. Koluma düşmüş olan saç örgümü ucundan tutup kaldırdı. "Bilmem. Sadece... işin o noktaya varmasına hiç müsaade etmedim. Birine yakın olmak fazla riskliymiş gibi geldi."

İstemesem de göğsüme keskin bir keder saplandı. Diğer ilkeller yüzünden olabilirdi ama daha çok annesiyle babasının başına gelenler yüzünden olduğunu düşündüm.

Aklıma duvardaki tanrılar geldi.

Ona Ash diyen tek kişinin Nektas olduğu aklıma geldi. Bunun bir şeyi simgeleyip simgelemediğini bilmiyordum ama Ash biriyle yakınlaşmanın riskli olduğunu söylemişti.

"Arkadaşların var" dedim. "Ector, Rhain, Saion..."

Başparmağını örgümde gezdirerek bana baktı. "Onlar sadık muhafızlarım. Onlara güveniyorum."

Lathan'dan arkadaş diye bahsettiği halde bunun Ash için bir kelimeden ibaret olduğuna, arkasında gerçek bir mana barındırmadığına bahse girerdim. Çenesindeki yara izine bakarken genzim yanmaya başladı. O da benim kadar yalnız bir hayat geçirmişe benziyordu.

Belki de o soruyu bu nedenle sordum. Bilmem gerekse bile cevabını almak istediğimden emin olmadığım soruyu. "Şimbi bu riski neden alıyorsun?"

Gür kirpikler yukarı kalktı, çelik grisi gözler delip geçercesine gözlerime dikildi. "Çünkü yapmamam gerektiğini bilsem de kendime engel olamıyorum. Bunu yaptığım için sonunda kendimden nefret edeceğimi bilsem de. Büyük ihtimalle sonunda benden nefret edeceğini bilsem de."

31. Bölüm

"Yapabilirsin" dedi Aios ellerini çenesinin altında birleştirerek. "Sadece zıpla."

Mor-siyah renkli draken kayanın ucunda kanatlarını havaya kaldırarak hafifçe sallandı. Reaver kayadan atlayıp kanatlarını çırparken nefesimi tuttum. Kayanın dibinde heyecandan yerinde duramayan Jadis yeşil-kahverengi gövdesiyle bir daire çizdi. Reaver çakılacak gibi olunca Aios da ben de ileri atıldık ama draken bir zafer çığlığı atarak başımızın üstünden süzülüp gitti.

"Tanrılara şükür" diye mırıldandım, Revaer yükselip uçmaya başlayınca derin bir nefes aldım. Havada süzülüşünü izlerken sebepsiz yere düşecek diye korkuyordum. "Hiç bundan daha fazla gerildiğimi sanmıyorum."

Aios gülerek bakır rengi bir saç tutamını omzunun üstünden geriye attı. "Ben de." Bana bir göz attı. "Bugün nasılsın?"

"İyiyim." Jadis cıvıldayarak bahçede Reaver'ın peşinden koştururken gri tozları havaya kaldırıyordu. Koluma baktım. "Sıyrıklar artık neredeyse fark edilmiyor."

"Panzehiri zamanında aldığın için şanslısın" dedi Aios draken'ı izleyerek. "Birkaç dakika daha geçmiş olsaydı her şey için çok geç olabilirdi."

Dalgın dalgın başımı salladım, aklım hemen yatak odama ve Ash'e kaydı. İçim binbir çeşit duyguyla doldu. O tuhaf uğultu hissinden derinlere kök salan huzursuzluğa kadar ne varsa. Bir gece önce Ash'in yanında uyuyakalmıştım. Ne zaman uyuduğumu tam olarak bilmiyordum. Ash saç örgümle oynamaya devam ederken

odaya bir sessizlik çökmüştü. Yanımda ne kadar kaldığından emin değildim. Uyandığımda gitmişti ama kokusu yastıklara ve çarşaflara sinmişti. Belki de bütün gece yanımda kalmıştı.

Ve bu iyiye işaretti, muhteşem bir işaretti.

Altdudağımı ısırarak Aios'a ve draken'a döndüm. Tanrıça o sabah kahvaltıda çıkagelmişti, odamda birlikte kahvaltı yapmıştık. Sonra da onunla yürüyüşe çıkar mıyım diye sormuştu. Her nasılsa sonunda draken'la buraya gelmiştik, Ash'in bu işte parmağı olduğundan şüpheleniyordum. Belki de Aios'a yalnız kalmaya ihtiyacım olmadığını söylemişti. Sormadım çünkü bu çok tuhaf bir konuşma olurdu. Ayrıca yalnız kalmayı hak edecek bir şey yapmışım gibi hissettiğime hâlâ inanamıyordum.

Lanet olası viski.

Jadis uçmak için yeterince hız kazanmaya çalışarak havaya sıçradı, bunu birkaç kez daha denemişti. Aios onun peşinden giderken Reaver biraz beceriksizce kayanın yanına indi. Gözlerini kısarak birkaç metre öteden bana baktı. Düşünceli, neredeyse temkinli denebilecek bir hali vardı. Bir kolumu ona doğru uzatırken Jadis bacaklarımın birinin arkasından ona bakıyordu. Reaver başını yana eğerek kanatlarını topladı.

"Fazla güvenmiyorsun, değil mi?" dedim elimi indirerek, aklım yine düne kaydı.

Tekrar Aios'a baktım. Jadis'i tutmuş fazla yüksek kayadan uzaklaştırıyordu. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii."

"Veses hakkında" dedim, Aios biraz gerildi, o sırada Reaver tekrar havalandı. "Burada kimsenin ondan hoşlanmadığı izlenimine kapıldım, Ash de onun kötü biri olduğunu söyledi. Veses'ın duvardaki tanrılarla bir ilgisi var mı?"

Bahçede esen bir rüzgâr saçlarını havalandırıp savururken Aios Jadis'i bırakıp doğruldu. "Hayır, bildğim kadarıyla yok ama... Gölgeler Diyarı'ndakilerin çoğu tarafından pek sevilmez. Kızdığı ya da ihmal edildiği zaman son derece kinci olabiliyor." Aios bir kahkaha attı ama sesi gergindi. "İstediği her şeyi elde etmeye hak-

kı olduğunu sanan biriyle hiç tanıştın mı? İşte o Veses. Ve bu hak iddiası insanlara kadar uzanıyor. Çoğu tanrı ve tanrıça onun ilgi odağı olmaktan zevk alır. Çoğu alıyor da." Saçını kulağının arkasına kıstırarak bana döndü. "Ama Veses sahip olamayacaklarına göz koyar. Onu elde etmeyi başaramazsa çok kızar."

"Yani Ash'i mi istiyor?" dedim.

"Sırf Ash ona hiç o türden bir ilgi göstermediği için" dedi Aios. "Veses bunu kişisel alıyor. Oysa Ash sana kadar hiç kimseye özel bir ilgi göstermemişti."

Sana kadar.

Hem karnıma yumruk yemiş gibi olmuştum, hem de kalbim yerinden oynamıştı. İki reaksiyonu da görmezden geldim. "Veses ona ilgi göstermediği için birine hiç zarar verdi mi?"

"Sanmıyorum ama bazı şeyleri Ash için zorlaştırabilir. Çoğu kişi ondan hoşlanmasa da çevresi geniştir." Aios kaşlarını çattı. "Eskiden de böyle olduğunu sanmıyorum. En azından öyle duydum. Küçükken Mycella bana Veses hakkında hikâyeler anlatırdı, ne kadar cömert ve nazik olduğu, tanrılara ve ölümlülere, hatta şans için ona dua etmemiş olanlara bile iyi şans bahşettiği hakkında hikâyeler. Veses çok yaşlı. Dinlenme zamanını geçeli çok oldu, mizacı biraz da bu kadar uzun yaşamış olmasından mı ileri geliyor bilmiyorum."

İki şey gerçekten dikkatimi çekmişti. "Mycella mı? Ash'in annesini mi diyorsun?"

Aios başını sallarken kederle gülümsedi. "Uzaktan akraba oluyorduk. Ölümlülerin deyişiyle kuzen. Mycella'nın halalarından ya da amcalarından biri Kithreia Sarayı'ndandı. Öldürüldüğünde ben çok küçüktüm."

Bu yüzden mi kendini burada güvende hissediyordu? Ash'le akraba olduğu için mi? Jadis ayaklarımdan birinin üstüne zıplayınca aşağı baktım. "Dinlenme derken neyi kastettin? Uyumak gibi falan mı?"

"Bazıları için evet. Bazıları için ise daha çok emekli olmak gibi. İlkeller sonsuza dek yaşayabiliyor ve bu kadar uzun bir ömür

çoğu tanrının bile kavrayamadığı bir şey. Gerçi sonsuza dek yaşayacak kadar güçlenen birkaç tanrı da var. Bu kadar uzun zaman... zihni çürütebilir." Aios kollarını göğsünde birleştirerek havada süzülen Reaver'ı izlemeye koyuldu. "Etrafındaki dünyanın yıkılışını ve yeniden inşa edilişini tekrar tekrar izlemek. Yeni hiçbir şey görmemek. Artık hiçbir şeye şaşırmamak ve kaybetmeye çok alıştığın için artık aşktan bile heyecan duymamak."

Siyah tuniğimin altında tüylerim diken diken oldu, bunun nasıl bir şey olduğunu düşünmeye çalıştım. Her şeyi görecek kadar uzun yaşamanın.

"Bir ilkel ya da tanrı ne kadar uzun yaşarsa ether'e dönüşme riski de o kadar artar. Bazıları bu sonsuz zamanı diğerlerinden daha iyi idare edebilir ama eninde sonunda bu hepimizi etkiler. Bundan kaçınmanın bazı yolları vardır. Biri derin bir durgunluğa girmektir, yani uyumaktır. Ama bunu pek azı yapmıştır. Uyumak istemeyenler Arcadia dediğimiz yere girebilir, Arcadia, Vadi'ye çok benzeyen bir yerdir. Tabiri caizse bir bahçedir. Bir başkasının yükselişine ve ilkelin huzur bulmasına olanak verir."

"Bu... başka bir diyar mı?" diye sordum, Jadis uzanıp bir pençesini diğer ayağıma koydu. Küçük draken'ın ne yaptığı hakkında en ufak fikrim yoktu.

Aios başını salladı. "Ama Veses bunu yapamaz. Hiçbiri yapamaz."

Tam nedenini soracaktım ki Aios arkama, saraya doğru baktı. Ciddi yüzüne tekrar bir gülümseme yayıldı. "Bele."

Omzumun üstünden bakınca iki kişinin geldiğini gördüm, ikisi de yakası ve göğsü gümüş işlemeli siyah tunikler giymişti.

Bele olduğunu tahmin ettiğim uzun boylu ve çevikti, altın kahverengi teni bana Stroud Denizi'nin kıyılarındaki parlak kumları hatırlattı. Geceyarısı rengindeki saçları kalın bir örgü halinde omzunun üstüne atılmıştı. Yüz hatları çarpıcı derecede keskindi, açık kahverengi gözleri ether parıltısıyla ışıl ışıldı. Belinde kısa bir kılıç vardı. Omzunun üstünden bir yayın kıvrımı gözüme ilişti.

Yanında esmer tenli bir adam vardı, kolsuz tuniği omuzlarının

ve göğsünün genişliğine uygun dikilmişti. Koyu renk saçları kısacıktı. Yakışıklı yüzünde ve durgun ifadesinde tanıdık gelen bir şey vardı.

Yaklaşırlarken Aios daha da çok gülümsemeye başladı. Adam bana bir göz atarken Bele, Aios'u sımsıkı kucakladı.

"Seni gördüğüme çok sevindim" dedi Aios geri çekilip Bele'nin kollarını tutarak. "Uzun zaman oldu, artık endişelenmeye başlamıştım."

Koyu renk saçlı tanrıça güldü. "Benim için endişelenmene gerek olmadığını bilmen gerekirdi."

"Gittiğiniz zaman hepiniz için endişeleniyorum." Aios'un sesindeki neşe bir parça kaybolunca bunun doğru olduğunu düşündüm.

"Bana sarılmak yok mu?" dedi adam Bele geri çekilirken, koyu kahverengi gözleri ether'le parlıyordu.

"Seni daha bu sabah gördüm Rhahar." Aios bir kaşını kaldırdı, bu adı hemen hatırladım. Ash'le birlikte mezarları kontrol eden tanrılardan biriydi. "Gerçekten sarılmak istiyor musun?"

"Pek sayılmaz."

Aios yine de gülerek atılıp tanrıyı da sıkıca kucakladı. Tanrı kolları iki yana sabitlenmiş vaziyette o kadar rahatsız görünüyordu ki elimde olmadan sırıttım, Jadis sonunda ayağımdan inip Bele'ye doğru koştu.

"Selam Jadisçik." Bele eğilip draken'ın çenesinin altını okşadı.

"Tanrılar aşkına, o uçan Reaver mı?" Rhahar gözlerini kısarak yıldızlarla dolu gökyüzüne baktı.

"Evet." Aios omzunun üstünden Sur'un kıyısında daireler çizerek uçan Revaer'a baktı. "Nihayet bugün başardı."

"Sen o olmalısın" dedi Bele. Gözlerimi Reaver'dan ona çevirdim. Bele gizlemediği bir merakla beni süzdü. "Müstakbel konsortumuz."

Nefesim kesilir gibi olsa da başımı salladım. "Öyle görünüyor."

Bele bir an sırıttıktan sonra sağ elini göğsüne koyup eğildi. Şaşıp kaldım. Daha önce bunu kimse yapmamıştı.

"Buna gerek yok" dedim Bele doğrulurken. "Yani daha konsort değilim. Bana Sera diyebilirsin."

"Resmileşmemiş olması pozisyonunun gerektirdiği saygıyı hak etmediğin anlamına gelmez" dedi Bele, sonra yavaşça Rhahar'a döndü.

Rhahar kaşlarını çattı. "Ne?"

Bele kaşlarını kaldırarak siyah boyalı parlak tırnaklarından biriyle beni işaret etti.

Kaskatı kesildim, yanaklarıma ateş bastı. "Buna gerçekten hiç gerek..."

"Evet var" diye sözümü kesti Bele bana bakarak. "Pozisyonunun gerektirdiği saygıyı göstermezsek diğer saraylar da göstermez. Ve sana saygı göstermezlerse bir ilkelin konsortu da olsan büyük ihtimalle taç giyme töreninden sağ çıkamazsın."

Ağzımı açacak oldum ama güven verici olmaktan çok uzak bu sözler karşısında ne diyeceğimi bilemedim.

"Doğru söylüyor" dedi Rhahar bana bakarak. "Gelişin şimdiden duyuldu. Pek çok kişi merak içinde... ayrıca Ash kendine konsort olarak bir ölümlüyü seçtiği için kafaları karışık."

Hâlâ ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Tamam" dedi Aios içini çekerek. "Bu ilk karşılaşma daha tuhaf olamazdı."

"Ama bu doğru. Bazı tanrılar ne kadar hayatta kalacağı üzerine bahse giriyor" dedi Bele.

Yavaşça gözlerimi kırptım. "Gerçekten mi?"

Bele başını sallayarak bacağımdaki gölge taşı hançere baktı. "Ama Rhahar bana bir savaşçı olduğunu söyledi."

Gözlerimi Rhahar'a çevirdim, gözüme kuyruğunu kapmaya çalışarak Revaer'ın peşinden koşan Jadis ilişti. Hiç bu kadar tuhaf ve bu kadar sevimli bir şey gördüğümü hatırlamıyordum.

"Mezardaki tanrılara karşı kendini nasıl savunduğunu duydum" dedi Rhahar. "Dövüşmeyi biliyor."

"Güzel." Bele gülümseyerek kollarını kavuşturdu.

"Şey" dedim başımı iki yana sallayarak. "Taç giyme töreni eğlenceli olacağa benziyor."

Rhahar boğuk bir kahkaha attı. "Kesinlikle öyle olacak."

Kahkahası da tanıdık gelmişti. Ona daha dikkatli baktım. Mağrur yüz hatları ve çekik gözleri bana birini hatırlatıyordu. "Sen Saion'un akrabası mısın?"

Rhahar hafifçe sırıttı. "Saion benim kuzenim. Varlığını kabul etmek zorunda kaldığım zamanlarda yani." Koyu renk gözleri keskinleşti. "Bu arada, bana kırbaçla ne yaptığını anlattı."

Gözlerim kocaman açıldı.

Bele başını bir yana eğdi. "Kırbaçla ne yaptın ki?" Aios'a baktı. "Sen biliyor musun?"

Aios başını iki yana salladı.

"Kırbacın sapını adi bir herifin boğazına sokmuş" dedi Rhahar, Aios başını bana çevirdi.

"Gerçekten mi?" Bele'nin gözleri parladı.

Yerimde kımıldandım. "Evet, öyle bir şeyler yaptım ama hak etmişti."

Bele'nin gülümseyişi yüzüne yayılırken Jadis, Revaer bir kez daha havalandığı için acıklı bir ses çıkardı. Gerçi Bele'nin bakışında başka bir şey daha vardı. Tam olarak anlamlandıramadığım bir şey. "Bir konsortun şiddet eğilimli olması ilginç."

Kaskatı kesildim. "Çok konsort tanıyor musun?"

"Evet."

"Peki bildiğin ölümlü konsortlar da var mı?"

Bele hafifçe gülümsedi. "Hayır."

"Öyleyse..." Boğazımı temizledim. "İtiraf etmeliyim ki Iliseeum ve sarayların işleyişi hakkında pek bir şey bilmiyorum, taç giyme töreni yüzünden endişelenmeli miyim?"

Aios dudaklarını büzdü. "Şey..."

Tiz bir çığlık duyunca başımı draken'a çevirdim. Revaer deli gibi kanat çırparak yere inmeye çalışıyordu. Yüreğim ağzıma geldi. Jadis kayanın ucundaydı, neredeyse şeffaf olan kanatlarını kaldırarak kayadan atladı.

"*Tanrılar.*" Hemen fırladım, kuyruğunu yakalamayı başarırken bir kolumu da karnının altına soktum. Kalbim deli gibi atarak onu göğsüme çektim, Jadis delirmiş gibi sesler çıkarıyordu. "Henüz uçamazsın" dedim, beni anlayıp anlamadığına dair hiçbir fikrim yoktu. "Kanadını kırarsın."

Bele elini göğsüne bastırdı. "Of, neredeyse kalp krizi geçiriyordum."

"Kalp krizi mi? Benim hayatım az önce film şeridi gibi gözümün önünden geçti." Rhahar sarsılmış görünüyordu, Reaver kayanın yanına dengesiz bir iniş yaptı. "Nektas kellemizi uçururdu. Tabii önce ızgaramızı yaptıktan sonra."

Sahneyi gözümün önüne getirerek gülümsedim, eğilip kıvranan draken'ı yere bıraktım. Reaver uzaktan sesleniyordu. Jadis'e ne dediğini anlamıyordum ama pek de hoş şeyler söylüyor gibi değildi. Yere bıraktığım anda Jadis büyük draken'ın yanına koştu.

"Dışarıda bu kadar oynamak yeter." Aios, Jadis'in peşinden gitti.

Kalbim hâlâ hızla atıyordu. "Taç giyme töreniyle ilgili soruna gelecek olursak" dedi Bele, "Evet, endişelenmelisin." Başımı ona çevirdim. "Bir tavsiyede bulunabilir miyim? Ne olursa olsun korktuğunu belli etme."

Odamda sadece bir iç gömleğiyle ayakta dururken aklımda hâlâ Bele'nin tavsiyesi vardı, daha önce hiç görmediğim bir kadın elindeki mezurayla ölçülerimi alıyordu.

Kadının adı Erlina'ydı. Bir ölümlüydü, herhalde otuzlu ya da kırklı yaşlardaydı. Lethe'li bir terziydi. Ölçülerimi almaya gelmişti. Sadece taç giyme töreninde giyeceğim elbise için değil, ödünç parçaların dışında kıyafetlerim olması için de ölçülerimi alıyordu.

"Kolunuzu kaldırır mısınız Majesteleri?" dedi usulca.

Bele'nin söylediklerini hatırlayınca bana böyle resmi şekilde hi-

tap etmesine gerek olmadığını söylememek için kendimi tuttum. Görevimi yerine getirecek kadar hayatta kalmayı planlıyordum, o yüzden kolumu kaldırdım.

Erlina yanında getirdiği küçük iskemleye çıkıp mezurayla kolumu ölçerken masmavi bluzunun dökümlü kolları sallanıyordu. Sonra dönüp deri kaplı kalı bir deftere ölçüleri not etti.

Gözüm odanın kapalı kapısına, büyük ihtimalle Ector'un nöbet tuttuğu yere kaydı. Terzinin geldiğini haber vererek beni odama o getirmişti. Henüz Ash'i görmemiştim, nerede olduğunu sorduğumda Sütunlar'a gittiğini söylemişlerdi.

Ruhları mı yargılıyordu? Eğer öyleyse bu sorumluluk kim bilir nasıl bir duyguydu? Bu baskı. Yeteneğimi kullanmaya karar vermek gibi bir şey olduğunu tahmin edebiliyordum.

"Diğer kolunuz" dedi Erlina. Bir kaşımı kaldırınca zarif, neredeyse muzip yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "İster inanın ister inanmayın ama bazı insanların kolları ve bacakları eşit uzunlukta değildir. Nadiren görülür, genellikle bir yaralanmadan kaynaklanır ama kontrol etsek daha iyi olur diye düşünüyorum."

"Her gün yeni bir şey öğreniyorum" diye mırıldandım.

"Aynı boyda." Erlina başını sallayarak çabucak kolumu ölçtü. Sonra çoğu kadınınkinden daha geniş olduğunu zaten bildiğim omuzlarıma geçti. Kesinlikle Erlina'nın omuzlarından da genişti. Erlina ufak tefekti. "Ayak ölçüsünün kolun alt kısmıyla aşağı yukarı aynı olduğunu biliyor muydunuz?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Ciddi misin?"

Erlina uzun kirpiklerinin arasından bana baktı. "Evet."

"Vay canına." Koluma baktım. "Şimdi test etmek istedim."

"İlk kez duyduğunda çoğu kişi ister." Tabureden yere atlayıp deftere gitti. Yukarıdan topuz yaptığı koyu kahverengi saçları bana dönerken hafifçe kaydı. "Pantolonu elbiseye tercih ettiğinizi söylediler."

İçimi bir şaşkınlık dalgası kapladı, anlaşılan Ash söylediklerimi yine unutmamıştı. "Evet. Bunu sana..." İlkel'den *Ash* diye bahsedecekken durdum. "Bunu sana Nyktos mu söyledi?"

"Evet, geçen hafta dükkâna uğradığında kendisi söyledi." Afallayıp kaldım. Geçen hafta. Bana çok daha uzun süredir buradaymışım gibi geliyordu, oysa arabada Marisol'un önünde diz çöküşüm daha dün gibiydi. "Daha önce gelecektim ama model ararken hayli oyalandım."

"Sorun değil" dedim onu rahatlatmak için.

Erlina yine hafifçe gülümsedi. "Pantolonlardan çok daha çabuk dikilecekleri için önce elbisenin yanı sıra birkaç bluz ve yelek dikeceğim." Defteri masaya koyacakken durdu. "Pantolon mu tayt mı tercih edersiniz? Siz cevap vermeden söyleyeyim, ben son zamanlarda tayt giyiyorum." Siyah kumaşı tutup çekti. "Neredeyse pantolon kadar kalın ve dayanıklı ama çok daha rahat ve yumuşak oluyorlar. Dokunup kendiniz bakın."

Elimi uzatıp şaşırtacak kadar yumuşak kumaşa dokundum. "Pantolon gibi duruyor. Alışkın olduğum taytlar çok daha ince."

"Ayrıca içini de göstermiyor" diye ekledi Erlina, başımı salladım. "Zaten bu yüzden pantolon kadar kullanışlı bir şey bulmak için kumaş ararken o kadar vakit kaybettim. Krallıklar bu kadar terziyle doluyken taytların işlevselliğinin geliştirilmiş olması gerekirdi. Pantolonlarda bir sorun olduğundan değil ama ben şahsen tenimde iz yapmayan bir bel kısmını tercih ediyorum."

Sırıttım. "Öyleyse tayt."

"Mükemmel." Bir kez daha tabureye çıktı.

Göğüs ölçümü almak için mezurayı kolumun altına kaydırırken aklıma yine Rhahar ve Bele'nin söyledikleri geldi. Ash'in kendine konsort olarak bir ölümlüyü seçtiği haberi diğer saraylara yayılmışsa Lethe halkı da duymamış mıydı?

Ve ne düşünüyorlardı?

Kendime umursamadığımı çünkü bunun bir önemi olmadığını söyledim. Ben gerçek bir konsort olmayacaktım ki. Sorumluluğum Lasania'ya karşıydı. Ben onların kraliçesiydim, tacı hiç takmamış olsam da. Ama yine de sordum çünkü... ee, kendime hâkim olamadım.

"Sizden haberleri var." Erlina tabureden inip ölçüleri not etti. "Tabii pek çok kişi sizi merak ediyor. Majestelerinin bir ölümlüyü konsort olarak seçeceğini kimsenin beklediğini sanmıyorum."

"Gayet doğal olarak."

"Ama heyecanlılar. Hatta mutluluktan havalara uçuyorlar demek daha doğru olur. Ve gurur duyuyorlar" diye ekledi Erlina çabucak, altın kahverengi yanakları hafifçe kızardı. Defteri göğsüne yasladı. "Lethe'de pek çok ölümlü var" dedi beni bir kez daha şaşırtarak. "Majesteleri'nin bir ölümlüyü eş seçmesi... bir çoğumuz için kabul görmek anlamı taşıyor. Kendisi bir ilkel olduğu halde sanki bizi kendine denk görüyor ve... eh, onun gibi fazla kimse yok. Pek çok kişi sizinle tanışmaya can atıyor."

Kalbimin hopladığını hissederek başımı salladım. Ash'in ölümlüleri kendine eşit gördüğünü düşünmek istemiyordum. Saçma olduğundan değil, doğru olduğunu düşündüğüm için.

Boğazımı temizledim. "Peki evlendiği için de heyecanlanıyorlar mı?"

"Elbette." Erlina'nın yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. "Yaşadığını, mutlu olduğunu görmek istiyoruz."

Allak bullak olmuştum. "Gölgeler Diyarı halkı... ona saygı duyuyor mu?"

Erlina bir an kaşlarını çattıktan sonra anlamış gibi oldu. "Ölüm İlkeli'ni zamanla çok sevdiğimize inanmak zor olsa gerek. Gölgeler Diyarı'na gelmeden önce biri böyle bir şey söylese gülerdim ama..." Yüzünden bir gölge geçti, başını eğerek yanıma geldi. "Ama o zaman bilmediğim bir sürü şey vardı. Her neyse, Majesteleri bize sadıktır." Koyu kahverengi gözlerini gözlerime dikti. "Biz de ona sadığız."

Söyledikleri karşısında kafamda bir sürü soru belirmiş, göğsümün ortasına huzursuz edici bir his yerleşmişti. "Benim geldiğim yerde çoğu kişi krala saygı duymazdı. Saygı duymaları için nedenleri yoktu."

Erlina mezurayı belime doladı. "Nerelisin?" diye sordum.

Mezurayı kalçalarıma kaydırdı. "Terra."

Lasania kadar çok şehri olmayan, daha çok çiftlik arazilerinden oluşan bir yer olduğu dışında Terra hakkında bir şey bilmiyordum. "Uzun zamandır mı buradasın?"

"Sanırım bu *uzun*'dan ne anladığımıza bağlı" dedi Erlina ölçüleri yazmaya giderken. "Ölümlüler diyarından on sekiz yaşında ayrıldım ama Gölgeler Diyarı'na on dokuz yaşında geldim. O zamandan beri buradayım, yani, on üç yıl olmuş."

"Buraya gelmeden önce neredeydin?"

Erlina diz çöküp mezurayı bacağıma tuttu. "Dalos Sarayı'nda."

Gözlerimi kocaman açtım. "Tanrılar Şehri'nde miydin? Hayat İlkeli'nin şehrinde? Orada ölümlüler olduğunu bilmiyordum... yani Seçilmişler dışında."

"Yok zaten" dedi Erlina bir an kıpırdamadan durarak. "En azından ben oradayken yoktu."

Soğuk mezura bacağımın iç kısmına bastırırken kafam karmakarışıktı. "Öyleyse sen nasıl...?" Sözüm yarıda kaldı.

"Eskiden bir Seçilmiş'tim."

Afallayarak hiç konuşmadan yüzüne baktım. "Eskiden?"

Erlina başını salladı.

"Artık değil misin yani? Yükselmedin mi?"

Erlina belli belirsiz gülümser gibi oldu. "Tanrılara şükür yükselmedim."

Dudaklarım aralandı, aklıma hemen Seçilmişler'in yükselmesinden bahsettiğim zaman Ash'in verdiği tepki geldi. O zaman söylemediği bir şey olduğu açıktı. "Kafam karıştı."

Erlina durup bana baktı, gözleri kocamandı. Bir an için gözlerinde korku gördüğümü sandım. Dehşet. Az sonra diğer bacağıma geçip ölçmeye başladı. İşini bitirirken başka bir şey söylemedi ve ne renk tercih ettiğimi sorana kadar da bir daha konuşmadı. Çok geçmeden de ruhlarla doluymuş gibi odadan telaşla çıkıp gitti.

Kollarımı sabahlığa sokarken, Erlina'nın söylediğinden afallamış haldeydim, detaylarına girmediği şeyden. Kuşağı bağlamıştım ki kapı çalındı. "Evet?" diye seslendim.

Kapı açıldı, gelen Ash'ti. Onu görünce göğsümde yine o tuhaf

uğultu başladı. Üstünde toplantıda giydiği günüş işlemeli siyah giysiler vardı. Kızıl-kahve saçları ensesinde toplanmış, yakışıklı yüzünün sert hatları iyice ortaya çıkmıştı.

Uyuyakaldığımdan beri onu görmemiştim. Yanında uyuyakaldığımdan beri. Vücuduma ateş basmasının nedeni bu muydu?

Ash kapıda durup gözlerini bana dikmişti, hâlâ kuşağın üstünde duran parmaklarıma. Gözlerinde ether'in hızla döndüğünü gördüm, sonra içeri girip kapıyı kapattı. "Erlina'nın az önce gittiğini gördüm. Gelip kontrol edeyim, nasıl gitti diye bir bakayım dedim."

Kontrol etmek mi?

Bunu neden yapsındı? Yoksa bu normal insanların yaptığı bir şey miydi? Hiçbir fikrim yoktu, ayrıca bunu yapmasının göğsümde neden tuhaf bir his yarattığını da bilmiyordum. Şaşkınlığımdan sıyrıldım. "Her şey iyi gitti."

"Güzel."

Başımı salladım.

Ash olduğu yerde duruyordu, ben de öyle, ikimiz de konuşmuyorduk. Bunun bana duyduğu çekimi güçlendirmek için mükemmel bir fırsat olduğunun farkındaydım. Sabahlığın altında bir parça dantelden başka bir şey yoktu. Kuşağı çözüp önümü açabilirdim. Erlina'nın söylediği şey hakkında soru sormak amacıma ulaşmakta pek işime yaramazdı.

Ama bir Seçilmiş'in Gölgeler Diyarı'na nasıl geldiğini anlamak istiyordum. "Erlina eskiden bir Seçilmiş olduğunu söyledi."

Ash'in yüzündeki değişim hızlı ve çarpıcıydı. Çene hatları sertleşirken dudakları ince bir çizgiye dönüştü.

"Başka bir şey söylemedi" dedim çabucak, Erlina'nın başı belaya girsin istemiyordum. "Neden yükselmedi?"

Ash'in yüzü gerildi. "Ölümlüler Seçilmişler'in hâlâ yükseldiğini mi sanıyor?"

Kaskatı kesildim. "Evet. Bize böyle öğretiliyor. Seçilmişler hayatlarını buna hazırlanarak geçiriyor, Ayin'e ve yükselmeye. Sürekli tanrılara hizmet ediyorlar."

"Hayır" dedi Ash soğuk bir sesle. "Ayin ve Seçilmişler hakkında bildiklerin yalandan ibaret." Çenesinde bir kas seğirdi. "O kutladığınız, onuruna ziyafetler ve partiler düzenlediğiniz Ayin var ya? Aslında çoğunun ölümü olacak şeyi kutluyorsunuz. Eskiden böyle değildi. Bir zamanlar Seçilmişler yükseliyordu. Gerçekten tanrılara hizmet ediyorlardı. Ama artık öyle değil, hem de çok uzun zamandır."

Birden her yerim buz kesti. "Anlamadım."

"Birkaç yüz yıldır hiçbir Seçilmiş yükselmiyor." Ash'in gözleri Gölgeler Diyarı göklerinin rengindeydi. "Bir Seçilmiş Iliseeum'a geldiği andan itibaren kullanılıp hediye olarak verilecek, oynanıp sonunda kırılacak bir nesne muamelesi görüyor."

Dehşete kapılarak yüzüne bakakaldım. İçimden inkâr etmek geliyordu. İnanamıyordum.

Nasıl olabilirdi, tanrılar, bir türlü idrak edemiyordum. Hayatını ölümlüler diyarında bir peçenin arkasında ve tanrılara hizmet etmek için hazırlanarak geçiren erkeklerle kadınların, ölümlüler diyarından sırf öldürülmek üzere alındığı gerçeğini aklım bir türlü almıyordu. Genç erkek Seçilmişin gülümseyişi gözümün önüne geldi. Nasıl da gülümsüyordu. İçten ve *hevesle*.

Onun gibi binlerce Seçilmiş olsa gerekti. *Binlerce*.

"Neden?" diye fısıldadım, sedire otururken midem bulanıyordu.

"Neden olmasın?"

Nefes alamıyordum. "Bu bir cevap değil."

"Katılıyorum." Gözlerindeki girdaplar yavaşça dönüyordu. "Hayat İlkeli'ne ve tanrılara hizmet etmeleri için yükseltilmeyeceklerse Seçilmişler'i neden alıyorlar?"

"Neden hâlâ Ayin yapıldığını bilmiyorum" dedi Ash, ona inandığımdan emin değildim. "Ama tanrılara geçekten hizmet ediyorlar Sera. Tanrıların keyfine hizmet ediyorlar. Bu tanrıların çoğu Seçilmişler'e istediğini yapıyor çünkü buna güçleri var. Çünkü bazılarının tek bildiği bu. Bu bir mazeret değil. Hem de hiç değil. Ama ölümlüler Ayin'e devam ettiği müddetçe daha fazla Seçilmiş aynı kaderle karşılaşacak."

İçime yakıcı bir öfke doldu, farkına bile varmadan ayağa kalkmıştım. "Ölümlüler tanrılar istediği için Ayin yapmaya devam ediyor. Çünkü bize Seçilmişler'in tanrılara hizmet ettiği söylendi. Bu bizim suçumuzmuş gibi konuşuyorsun. Tanrılara –bir ilkele– hayır demek gibi bir seçeneğimiz varmış gibi."

"Bunun ölümlülerin suçu olduğunu düşünmüyorum" diye düzeltti Ash.

Ellerimi açıp kapatarak bir adım geri gittim. Düşüncesizce bir şey yapmadan Ash'e sırtımı döndüm. Sehpayı alıp kafasına fırlatmak gibi. Gidip balkon kapısının önünde durdum. Kolis'in bundan haberi yok muydu? Yoksa umursamıyor muydu? Ellerime baktım. Umursamayacağına inanamazdım. O *Hayat* İlkeli'ydi.

Peki haberinin olmaması mümkün müydü? O bütün ilkellerin en güçlüsüydü. Tanrıların Kralı'ydı.

"Tanrıların Kralı buna nasıl izin veriyor?" diye sordum, gözümün önüne Güneş Tapınağı'ndaki görüntüsü geldi. *Sen, Seçilmiş, yükselmeye layık bulundun.* Ürperdim.

"Neden buna izin vermeyeceğini düşünüyorsun? Hayat İlkeli olduğu için mi?" Ses tonu sertleşti. "Umurunda olacağını mı sanıyorsun?"

Ona döndüm. Yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. "Evet. Öyle sanıyorum."

Ash bir kaşını kaldırdı. "Öyleyse ilkeller hakkında sandığımdan da az şey biliyorsun."

Kalbim göğsümde deli gibi atıyordu. "Seçilmişlerin eziyet görmesine Kolis'in karşı çıkmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

Buz gibi gözleri gözlerime dikildi. "Hayat İlkeli'nin o kadar acımasız olduğunu söylemeye cüret edemem."

İçime bir öfke dalgası yayıldı. "Buna neden izin versin? Biri bunu neden yapsın?" Aios'un söylediklerini hatırladım. "Çok uzun süre yaşadıkları için ancak bu şekilde zevk alıp eğleniyor olamazlar."

"Bu soruya cevap veremem... hatta bunun insanlıklarını kaybetmelerinden ya da ölümlüleri kendilerinden aşağı görmelerin-

den kaynaklandığını bile söyleyemem. Bu tür davranışlara göz yuman zihni neyin yozlaştırıp çürüttüğünü bilmiyorum. Başkalarını aşağılayıp acı çektirmekten nasıl zevk alınabilir bilmiyorum." Ash yanıma geldi. "Keşke bunu hiç öğrenmeseydin. En azından henüz. Bazı şeyleri bilmemek daha iyidir."

"Seni ilgilendirmeyen şeyler için, belki. Ama ya Seçilmişler? Aileleri? Onlara bunun gurur duyulacak bir şey olduğu öğretildi. İnsanlar Seçilmiş olmak *istiyor* Ash. Bu doğru olabilir mi?"

"Doğru değil."

"Buna bir son verilmesi gerek" dedim. "Ayin'e son verilmeli. Birilerinin seçilmesine de. Muhakkak son verilmeli."

Gözlerinde gurura benzer bir şey gördüm ama çabucak silindiği için emin olamadım. "Böyle bir şeyi nasıl teklif edeceksin? Gerçeği söylesen ölümlüler inanacak mı sanıyorsun?"

"Bunu söyleyen bir ölümlüyse büyük ihtimalle inanmayacaklardır." Bunu düşünemiyordum bile. "Ama bir tanrıya inanırlar. Bir ilkele inanırlar."

"Ölüm İlkeli'ne inanırlar mı sence?"

Çenemi kapattım.

"Başka bir ilkel gidip aslında ne olduğunu gösterse bile inanmayanlar olacaktır. İnsanları kandırmak kandırıldıklarına ikna etmekten çok daha kolaydır."

Gözlerimi dikip soğuk yüz hatlarını inceledim. Söylediklerinde doğruluk payı vardı. Üzücü, sert bir gerçek vardı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Dikkatle gözlerime baktı. "Öyle görünse bile durup izlemekle yetinmiyorum. Böylesini tercih ediyorum." İrislerinde ether filizleri belirdi. "Erlina gibi insanları bu şekilde hayatta tutabiliyorum."

"Onu... sen mi kurtardın? Buraya sen mi getirdin?"

"Ben sadece onu sakladım. Tıpkı diğer Seçilmişler'e yaptığım gibi. Dikkat çekmeden mümkün olduğunca çok ölümlü kurtarmaya çalışıyorum." Teninin altında karanlık toplanıyordu.

Sadece saklamak mı? Önemsiz bir şeymiş gibi. Ama yeterli

miydi? Elbette hayır. Yıllardır binlerce kişi seçilmişti. Ama bu da bir şeydi.

"Hâlâ tehlikedeler mi?" diye sordum. "Başka tanrılar Lethe'ye geliyor. Onları tanıyamazlar mı?"

"Tanıdık biri tarafından görülme riskleri daima var. Bunu biliyorlar." Gözlerini boş şömineye çevirirken çenesinde bir kas seğirdi. "Şansımız genelde yaver gitti."

"Genelde" diye tekrarladım usulca, aklıma kaybolan kadın ve Ector'un ondan bahsetmeyi pek istemeyişi geldi. "Kaybolan kadın bir Seçilmiş mi? Gemma?"

Demir rengi gözleri gözlerime döndü. "Evet."

"Ve bulunamadı, değil mi?"

"Henüz değil."

Kalbime bir ağırlık çöktü. "Sence kaybolmasının Seçilmiş olduğunu fark eden bir tanrıyla ilgisi olabilir mi?"

"Bir şekilde ilgisi olduğunu düşünüyorum, bir tanrı onu görüp tanımış olabilir, Gemma tanıdığı bir tanrıyı görüp kayıplara karışmayı seçmiş de olabilir."

Yani Gemma onu tanıyan bir tanrı görüp çok korktuğu için paniğe kapılmış olabilirdi. "Nereye gitmiş olabilir?"

"Lethe'nin bir tarafı koydur. Güneyden Kızıl Orman'la, batıdan ve kuzeyden de Ölen Orman'la çevrilmiştir. Ormanı aramaları için muhafızları gönderdim ama oraya girdiyse..."

Cümlesini bitirmesine gerek yoktu. Gemma ormana girdiyse hayatta kalma olasılığı düşüktü. Tek damla kanımın o tanrıları mezarlarından çıkardığına hâlâ inanamıyordum. Ama Gemma tanrıları uyandırmasa bile gölgeler, hatta avcılar vardı. Seçilmişler kendilerini savunmak için eğitiliyorlardı. Benim kadar ileri derecede değilse de silah kullanmayı biliyorlardı. Yine de bunun yeterli olacağını sanmıyordum.

Gemma'nın bir Seçilmiş olarak böyle bir riski göze alacak kadar ne yaşadığını ancak hayal edebiliyordum. Göğsüme çöken öfke ve tiksintiye kabullenememenin ağırlığı da biniyordu. Başımı iki yana salladım. "Bir parçam bunların hiçbirine inanmak istemi-

yor" dedim. "İnanıyorum ama bu..."

Ash bir şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi dikkatle bana bakıyordu. "Bunların seni neden şaşırttığını bilmiyorum."

Yüzüne baktım. "Nasıl şaşırtmasın?"

"Sadece ölümlüler mi zulmedebilir sanıyorsun? Sırf canları istedi diye başkalarına bir tek onlar mı zarar verebilir? Bir tek onlar mı başkalarını kullanıp istismar edebilir? Aynı şeyi ilkeller ve tanrılar da yapabilir. Öfkeden, sıkıntıdan ya da eğlence olsun diye, sırf zevk için çok daha kötüsünü yapabilirler. Hayal edebildiklerin yapabildiklerimizin yanında sıfır kalır."

Yapabildiklerimiz mi? Başımı çevirip dudaklarımı birbirine bastırdım. Biz diyerek kendini de katıyordu ama bir yandan da Seçilmişler'i kurtarmaya çalışıyordu. Bunu yapamazdı. Ve ben onu öldürmek için buradaydım. O zaman Seçilmişler'e ne olacaktı? Ash çok küçük bir kısmını kurtarabiliyor olsa bile.

Tanrılar.

Göğsüm sıkışıyordu. Seçilmişler'i düşünemiyordum. Bu işi halledemezsem Lasania halkına *olacakları* bildiğimden neler *olabileceğini* düşünemiyordum. Güçlükle yutkundum. "Çoğunun başına bunun geldiğini söyledin. Sakladıklarının dışında hayatta kalan oldu mu?"

"Seçilmişler'in kaçmasına yardım edip onlara az çok güvenli yerler bulanlardan öğrendiğim kadarıyla içlerinden bazıları yok olmuş."

"Bu ne anlama geliyor? Birden bire yok olmuyorlar herhalde."

"Tam da öyle oluyor." Ash gözlerime baktı. "Öldürüldüklerine dair bir işaret yok ama onları bir daha gören duyan olmamış. Öylece yok olmuşlar."

32. Bölüm

Yatağa girdiğim andan itibaren dönüp durmaya başladım, ancak birkaç dakikalığına içim geçmişti ki uyanıp kendimi Ash'in odasının kapalı kapısına bakarken buldum.

Bugün öğrendiklerim ne kadar uğraşsam da aklımdan çıkmıyordu. Seçilmişler'e ne olduğu hakkındaki gerçek. Birçok tanrının böyle zalimlikler yapabildiği bilgisi. Kolis'in, en büyük ilkelin, her şeyin farkında olması ihtimali. Hiçbirinin önem taşımadığı gerçeğine rağmen kafamda dönüp duruyorlardı. "Sadece Lasania" diye fısıldadım odanın sessizliğinde.

Sırtüstü dönüp gözlerimi gölge taşından yapılmış tavana diktim. Ama ya başarılı olursam? Ya Çürüme'yi durdurursam? Hayat İlkeli ve ona hizmet eden tanrılar Seçilmişler'e zulmetmekte sorun görmüyorsa Lasania'yı nasıl kurtarmış oluyordum? Cevap basitti. Lasania'da yaşayan milyonlar vardı, oysa alınma ihtimali olan Seçilmişler sadece binlerceydi. Çoğunluğu kurtarmak için azınlık feda edilir miydi? Bilmiyordum ama Ash'in ortadan kalkmasıyla ölümün ilkel bir güç olarak serbest kalıp kendine yeni bir ev bulacağının farkındaydım. Bunu neden düşündüğümü bile bilmiyordum.

İnleyerek yan döndüm. Başarıya ulaşırsam burada olmayacaktım. Muhtemelen yok edilmiş olacaktım, hem ruhen hem bedenen. Seçilmişler benim sorunum değildi. Iliseeum politikaları benim sorunum değildi.

Sırtüstü döndüm, sonra tekrar yan döndüm, duyduğum öfke sonunda beni yataktan kaldırdı. Yorganı üstümden attım, Aios'un

ilk gün dolaba koyduğu geceliğin minicik kolunu yakalayarak kalktım. Geceliğin kolunu omzuma çekerek taş zeminde yalınayak yürüdüm. Şezlongun arkalığında duran tüylü battaniyeyi alıp omuzlarıma attım, balkona, Gölgeler Diyarı gecesinin sessizliğine çıktım. Tırabzana yürüdüm, esinti saçlarımı havalandırıp yüzüme doğru savururken kürke iyice sarındım. Kızıl Orman'ın koyu kırmızı yaprakları bahçenin ötesinde sallanıyordu. Oraya kaç tanrı gömülmüştü? Olur olmaz bir soru daha...

"Sen de mi uyuyamadın?"

İrkilerek Ash'in sesine doğru döndüm. Balkonundaki çekyatta oturuyordu. Yukarıdaki yıldızların gümüş parıltısı dizine dayadığı koluna ve geniş, çıplak göğsüne vuruyordu. Kalbim deli gibi atarken içimden nedense içeri kaçıp örtülerin altına saklanmak geldi.

Nasıl olduysa yapmamayı başardım. "Seni görmemiştim" dedim sonunda, sonra da kızardım. "Hayır, uyuyamadım." Tırabzandan biraz uzaklaştım. "Ne zamandır buradasın?"

"Bir saattir. Belki daha da çok."

"Her şey yolunda mı?"

Başını salladı. "Sayılır."

Küçük bir adım daha attım. "*Sayılır* ne anlama geliyor?"

"Hayatta olduğum için her şey yolunda sayılır" dedi az sonra, yüzünün çoğu karanlıkta kaldığı halde dikkatli bakışlarını hissedebiliyordum. "Bugün öğrendiklerinden sonra neden uyuyamadığını tahmin edebiliyorum."

"Düşünmeden duramıyorum."

"Nasıldır bilirim."

Ona baktım. "Seçilmişler'i sık mı düşünürsün?"

"Daima." Uzun müddet sustu. "İyi olduğuna emin misin?"

Bunu sessizce yediğimiz yemek esnasında da sormuştu. Seçilmişler hakkında öğrendiklerimle başa çıkabiliyor muyum diye endişeleniyordu. Birinin benim için endişelenmesine alışık değildim. "İyiyim." Ayağımı pürüzsüz taşa sürttüm. "Sör Holland'ın da sık sık dediği gibi düşünmeden hareket etmeye yatkın olabilirim ama pratik düşünmeyi de bilirim."

"Öyle mi?"

Kötü kötü baktım. "Sorunlarla başa çıkabildiğimi söylemeye çalışıyorum. Bugün öğrendiklerime gelince. Onlarla da başa çıkacağım."

Ash gölgelerin içinde dikkatle bana bakıyordu. "Çıkacağını biliyorum. Hep öyle yapıyorsun. Yoluna ne çıkarsa üstesinden geliyorsun."

Bir omzumu kaldırdım.

Bir müddet konuşmadı, sonra sordu, "Bana katılmak ister misin?"

Kalbim tökezler gibi oldu. "Olur."

"Pek emin değilsin gibi geldi." Sesinden gülümsediğini anlamıştım.

"Hayır, gayet eminim. Sadece... şaşırdım."

"Neden?"

Bir kez daha omuz silkerken kendi kendime bunun güzel bir sürpriz olduğunu söyleyerek yürümeye başladım. Yanında kalmamı istemesinin bir anlamı olsa gerekti. Yanına oturup gözlerimi karşıya diktim.

Ash bir müddet konuşmadı. "Bugün senden kaçmadım. Sütunlar'daydım."

"Kaçtığını düşünmemiştim zaten." Yüzüne baktım, annemin öğrettiği bir şeyi hatırlayınca gerildim. *Erkekler seninle geçirmedikleri zamanın hesabını vermekten hoşlanmaz* demişti. Bir gün önce ne yaptığım düşünülürse başka zaman görmezden geleceğim bu tavsiyeyi dinlemem gerekirdi. "Nereye gittiğini bana açıklamak zorunda değilsin."

Parmakları dizinin üstünde durmadan kımıldıyordu. "Dün geceden sonra içimden öyle geliyor."

Duvarın ötesindeki ağaç tepelerine bakarken hissettiğim kadar sıcaklar mı diye elimi yanaklarıma bastırmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Ayrıca biraz da senin odanın lanet olası kapısına bakıp durmaktan uyuyamadım."

Gözlerimi hızla gözlerine çevirdim.

"Sonra seni neden yan odaya yerleştirdim diye düşünmeye başladım. İyi bir fikir gibi gelmişti." Birden midem altüst oldu. "Şimdi o kadar emin değilim. Çünkü sadece birkaç metre yürümem gerektiğini ve o odanın boş olmadığını düşünerek çok fazla vakit harcıyorum. Senin orada olduğunu düşünerek."

Kalbim deli gibi atmaya başladı. "Bu kötü bir şey mi?"

"Karar veremedim."

Gülerek başımı çevirdim. "Şey, ben de o lanet kapıya bakıp duruyorum, sadece birkaç metre uzakta olduğumu düşünüyorum ve..."

"Ve?" Sesi gölgelerle doluydu.

"Ve kendimi kötü düşüncelere kaptırmaktan çekinmiyorum."

Ash kıkırdadı. "Çekinsen şaşardım zaten."

Sırıtarak battaniyeyi çeneme doğru çektim. "Kötü düşüncelere kapılmakta çok becerikliyimdir." Boğazımı temizleyerek söyleyecek bir şeyler aradım. "Bugün Bele ve Rhahar'la tanıştım."

"Biliyorum."

Kaşlarımı kaldırarak omzumun üstünden ona baktım. "Nereden biliyorsun?"

"Muhafızlarla konuşmak için geri döndüğümde seni gördüm. Meşgul de olsam nerede olduğunu biliyordum. Kiminle olduğunu. Ne zaman gittiğini."

"Şey... biraz ürpertici."

"Rhahar ve Bele'yle de konuştum." Öne eğilince yıldız ışığı yüzüne döküldü. Dudakları keyifle kıvrılmıştı.

Dudakları çok etkileyiciydi. "Ayrıca bugün onlardan çok ilginç bir şey öğrendim."

"Diğer saraylardaki tanrıların bahse girdiğini mi?" diye sordu Ash.

İçimi çektim. "Evet."

"Bunu sana söylememeliydiler. Rhahar da Bele de genelde düşünmeden konuşur."

"Eh, buna ben de bir hayli aşina olduğum için onlara laf ede-

mem" dedim. "Bele neredeydi? Aios, Bele uzun süredir burada değilmiş gibi davrandı da."

"Bele avcı gibidir. Bilgi avcısı. Kimseye görünmeden dolaşmakta ustadır, o yüzden genelde diğer saraylara gidip işe yarayacak bilgiler edinir."

"Ne için işe yarayacak bilgiler?"

"Çok soru soruyorsun."

"Hepsinin cevabı da sende." Yüzüne baktım. "Bele Seçilmişler'in Dalos'tan kaçmasına yardım edenlerden biri mi?"

"Evet."

Biraz düşündüm. "Babanın yaptığı anlaşmayı biliyorlar mı?"

"Bilmiyorlar ama hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığından şüphelendiklerine eminim."

Yavaşça başımı salladım. Ölümlü bir konsortla çıkagelmesinin Ash'i tanıyan herkesin kafasında soru işaretleri uyandırdığını tahmin edebiliyordum. "Sütunlar'da işler nasıl gitti? Bizzat yargılaman gereken ruhlar mı vardı?"

"Evet, işler hem iyi hem kötü gitti. Bu kararı vermek hiç kolay değil. Hayat önemlidir *liessa* ama hayattan sonra gelen şey sonsuza dek sürer. Çoğu kişi her şeyi siyah ve beyaz olarak görür. Şunu yaparsan cennettle mükafatlandırılırsın, bunu yaparsan cezalandırılırsın gibi." Elini kaldırıp yanağına düşen saçı geriye attı. "Bu kadar basit değil. Korkunç şeyler yapmış insanlar var ama bu her zaman onların korkunç insanlar olduğu anlamına gelmiyor."

Ona doğru dönüp bir bacağımı çekyatın üstüne çektim. "Bunu anlayabilirsin çünkü ölümün ardından açığa çıkan ruhu görüyorsun. Anlarsın."

"Evet ama yine de yaptıklarının izlerini görüyorum. İyiliklerinin çoğunu gölgede bırakıyor ama bazıları tanrılara birilerinin canını alsın diye dua edenler kadar kolay yargılanamayacakları gri bir gölgede yer alıyor."

Kaşlarımı kaldırdım. "İnsanlar bunun için dua mı ediyor?"

"Gölge Tapınağı'na gelip bir başkasının ölümü için bir tanrıyı çağıranların sayısını unuttum. Ben..." Yavaşça nefesini saldı. "Bir

zamanlar bu çağrılara cevap verirdim."

Kaskatı kesildim. Tanrılar çoğunlukla çağrılara yanıt verirdi ama Ash babası gibi olsa gerekti.

"Gölge Tapınağı'na girer ve ölümlülerin söylediklerini duyardım. Talep ettikleri istekleri, sona erdirmek istedikleri hayatları. Birinin kötü olduğunu hemen anlardım. Özüne kadar çürüdüğünü. Ölümü menfaat ya da önemsiz şeyler için isterlerdi. İstedikleri şey vebaydı ve yayılmasına izin veremeyeceğimi biliyordum. Tapınaktan çıkmazlardı."

Battaniyeyi tutan parmaklarım gevşedi. Neden çıkmadıklarını tahmin edebiliyordum.

"Bir de diğerleri vardı." Parmakları kımıldamayı bırakmıştı ama kaskatıydılar. "Zalim bir işverenden ya da dayakçı bir babadan kurtulmak için ölümü isteyenler. Kırılma noktasına gelen ve başka seçeneği olmayanlar. Bu insanlar başkasına zarar vermeseler de bunu istiyorlar. Cezalandırılmaları gerekir mi? Farklı mı ele alınmaları gerekir? Ya kendini ya da bir başkasını korumak için öldürenler? Onlar diğerleri gibi değil ama işledikleri suç aynı."

"Ne yapacağına nasıl karar veriyorsun?"

"Tek yapabildiğim yaşamlarına bir bütün olarak bakmak. Ve bir ruhu cezalandırdığım her defasında acaba doğru olanı mı yaptım diye düşünüyorum. Hak etmeyen birini mi cezalandırıyorum? Yoksa birinin suçunu çok kolay mı affediyorum? Cevap alamayacağımı bidiğim halde bu soruyu her defasında soruyorum."

"O kararı vermenin nasıl bir şey olduğunu hayal dahi edemiyorum" dedim. "Çağrılarına cevap verdiklerine ne yapıyordun? Zarar gördüğü için birinin ölümünü isteyenlere?"

"Onlarla anlaşma yapmıyordum. Hiç anlaşma yapmam zaten. Ama istedikleri iyiliği bahşediyordum." Gözlerini karşıya dikerken dişlerini sıktı. "O kişiyi bulup işini bitiriyordum. Kendime bundan zevk almadığımı söylüyordum. Diyardan kötülüğü kaldırdığımı söylüyordum."

"Gerçekten öyle değil miydi? Bunu kötülük olsun diye yapmıyordun. Adaleti yerine getiriyordun. Bir daha kimseye zarar vere-

meyeceklerini ve bunun senin sayende olduğunu bilmek hoşuna gidiyordu."

Bakışlarını bana çevirip başını salladı. "Bunu anlayabilmen tuhaf."

Battaniye kollarımdan kayıp dirseklerimde toplandı. "Peki sonra neden geri çekildin?"

"Çünkü ölümler artık iz bırakmıyordu" dedi Ash. "Ve zevk almaya başlamıştım, özellikle de çağrılarına yanıt verenin ya da onları evlerinde ziyaret edenin kim olduğunu anladıkları zaman. Canlarını almakla kalmayıp ruhlarına da sonsuza dek el koyacağımı anladıkları gözlerinden belli olduğu zaman. O zaman durdum, kendimi çektim ve çağrılarına cevap verme işini tanrılara bıraktım. Şimdi bunu genelde Rhahar yapıyor."

Derin bir nefes aldım. "O noktaya geleceğini nereden anladın?"

Ash hemen cevap vermedi ama bakışlarını üstümde hissediyordum. "Bu, kelimelere dökebileceğin bir şey değil. Sadece bildiğin bir şey."

Sadece bildiğin bir şey. Sırtımdaki battaniyeyi çekiştirdim, kelimeler dilimin ucuna üşüşüyordu. "Şu anda duygularımı mı okuyorsun?"

"Hayır. Okumalı mıyım?"

Başımı iki yana salladım, içimde hangi duyguyu bulacağını bilmek bile istemiyordum. Ne hissettiğimden bile emin değildim. "Ben de öldürdüm."

Ash hiçbir şey söylemedi ama bana baktığını hissedebiliyordum.

"Çoğu erkekti. İyi olmayan erkekler." Sözler boğazımdan boğuk çıkıyordu. "Tacizciler. Bağımlılar. Tecavüzcüler. Katiller. Hiçbirini planlayarak yapmadım. Bir gün uyanıp da birinin canını almaya karar vermişim gibi değildi. Üvey kız kardeşime tehlikedeki çocukları getirmesinde yardım ediyordum ve... olaylar böyle gelişti. Bazen de anneme..."

"Annen mi?" Bu söz aramıza soğuk bir yağmur gibi indi.

Başımı salladım. "Annem mesaj göndermek için beni kullanırdı, kraliyetin göndermesi düşünülemeyecek türden mesajlar."

Bunları ona anlatmam için bir neden olmadığını biliyordum. İşe yarayacağını sanmıyordum ama derinlerimde bir mühür kırılmış, daha önce hiç dile getirmediğim şeyler dışarı çıkmaya başlamış gibiydi. "Kendimi kontrol edemediğimden değildi yani. Ediyordum. Bazen bunun gerekli olduğuna kendimi inandıracak kadar ileri gidiyordum." Aklıma Nor geldi. "Kendimi savunduğuma. Ama dürüst olmak gerekirse işlerini bitirmeyi istiyordum. Adaleti yerine getirmek için." Omuz silkerken buklelerimden biri yanağıma düştü. "İşin tuhafı biliyor musun diye merak ediyordum. Biliyor muydun?"

"Bilmiyordum" dedi Ash, bunu duyunca kendimi daha mı iyi, yoksa daha mı kötü hissettiğimden emin değildim. "Ölüm İlkeli olmam hayattayken kimin can alıp kimin almadığını bildiğim anlamına gelmiyor. İşler böyle yürümüyor."

Yavaşça başımı salladım. "Bazen bunu yapmama içimdeki bir şeyin olanak sağlayıp sağlamadığını merak ediyorum. Çünkü bunu herkes yapamaz. Üvey kız kardeşim yapamaz. Annemin bile yapabileceğini sanmıyorum. Bu anlaşma yüzünden mi, yetiştirilme tarzımdan mı diye merak ediyorum. Yoksa bende beni ben yapan bir sorun mu var... tüm duygularımı kapatıp duygusuzca can alma yeteneğim mi var? Bu yetenek hep içimde miydi?"

"*Yetiştirilme tarzı* derken neyi kastediyorsun?"

"Kendimi savunmak için eğitilmiş olmamı" dedim çünkü bu yalan değildi. Ama çok fazla şeyi açık ediyor olabileceğime dair bir uyarıydı. Yine de dilimin ucuna akın eden bir sürü şey vardı. Bu kez suçu viskiye de atamazdım. "Sözünü ettiğin o izleri hiç hissettim mi bilmiyorum. Bazen hissediyordum sanırım ama sonra yaptığım şeyi düşünmemeye başlıyordum. Ve bunu çok kolay yapıyordum. Belki fazla kolay. Kendimi biraz... canavar gibi hissediyordum."

Parmak uçları yanağıma dokununca içime bir enerji yayıldı. Şaşırarak başımı kaldırdım, Ash buklelerimi tutup kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Sen canavar değilsin."

Tanrılar, bir bilseydi. "Pişmanlık duymadığım bazı... korkunç

şeyler yaptım." *Tekrar yapacağım* şeyler. "Tavius'a yaptığımı düşün."

"O pislik hak etmişti." Gözleri parladı. "Ruhu çukurlardan çıktığı zaman ona çok daha kötülerini yapacağım."

Bunu duyunca hissettiğim mutluluk büyük ihtimalle bende bir sorun olduğunun bir başka göstergesiydi. "Çukurlar derken neyi kastediyorsun?"

"Sonsuz Alev Çukurları" dedi Ash. "Ruhunu hemen oraya yollayacağım. Ben onu serbest bırakana kadar yanacak."

Of.

Kahretsin.

"Ama o korkunç şeyler büyük ihtimalle birilerinin hayatını kurtardı" dedi, nefesim kesiliverdi. Annem benimle ilk kez bir mesaj yolladıktan sonra Sör Holland da buna benzer bir şey söylemişti.

Benim ruhum için nasıl bir karar vereceğini sormak istedim ama sonra bunu bilmesem daha iyi olur diye düşündüm.

Parmakları yanağımda aşağı kaydı. "Bildiğim tek bir şey var *liessa*. Bir canavar bunu umursamazdı."

Yine soluğum kesildi. Bunu daha önce hiç düşünmemiş olmam beni sarsmıştı. Neden düşünmediğimi bile bilmiyordum, yoksa çok basit bir fikir olduğu için mi aklıma gelmemişti? Ama düşünmemiştim ve Ash'in sözleri yaptığım kötülükleri silecek değildi. Ash haklıydı. Büyük ölçüde. Yine de sözleri zihnimin bir köşesini sürekli işgal eden karanlığın birazını dağıtmıştı. Nefes aldığımda, bu uzun zamandır aldığım ilk derin nefesmiş gibi hissettim. Bunun için ona teşekkür etmek istedim.

Pek düşünmeden battaniyeyi bırakıp ağızlarımız arasındaki küçük mesafeyi siliverdim. Onu öpmeye başladım, dudaklarını aralayarak hemen karşılık verdi. Tadı dumanlı viski ve gecenin en soğuk saati gibiydi. Elimi göğsüne koyunca titrediğini hissettim Ellerimi omuzlarına kaydırarak kucağına oturdum. İncecik geceliğin altında tenini hissedince duyularıma buz gibi bir şok dalgası yayıldı. Elini saçlarıma geçirerek ürperdi. Üstüne eğilip onu sırt üstü yatmaya zorladım. Ölüm İlkeli tereddüt etmeden, soru sor-

madan yattı. Kendimi dudaklarına, ağzının tadına, karnıma değen kalın sertliğine bıraktım, kendimi tüm bu duyguların tadına varmaya bıraktım. Sadece Ash'in özenle buklelerime dolanan parmaklarında, elinin sırtımdaki yumuşak dokunuşunda ve ağzımı dudaklarından çektiğimde çıkardığı boğuk iniltide varolmak için. Yara izini, sonra da çenesinin altını öptüğüm zaman birden içini çektiği anda yaşamak için.

Dudaklarımı ve dilimi boynunda gezdirdim, başı çekyatın kolçağına düşünce sevindim. Dudaklarım dövmesinin kıyısına dokundu. Başımı kaldırdım. Yıldız ışığında ve yakından bakınca sonunda her bir dövmenin ne şeklinde olduğunu anlayabildim. "Damlacıklar" dedim parmağımı birkaçının üstünde gezdirerek. Başımı kaldırıp Ash'e baktım. "Ne damlası bunlar?"

"Kan" dedi Ash. "Kan damlalarını temsil ediyorlar. Ama kırmızı mürekkep derimde kalmıyor. İlkeller şöyle dursun, bir tanrının derisini yaralamak bile çok zordur. Siyahın kalması için bile tuz uygulanması gerekir."

Dişlerimin arasından tısladım. "Of."

"Pek hoş bir işlem olduğu söylenemez."

Başımı eğip damlalardan birini öptüm. "Ne anlama geliyorlar?"

Ash uzun müddet cevap vermedi. "Ölümü benim elimden olanları ya da yaptıklarım neticesinde, aldığım ya da almadığım bir karar sonucu hayatını kaybedenleri simgeliyorlar."

Durup gözlerimi dövmelere diktim. "Yüzlerce olsa gerek. Hatta belki *binlerce*."

"Her hayatın kolayca söndürülebileceğini hatırlatıyorlar."

Kalbim sıkışıyor, boğazım tıkanıyordu. "Diğerlerinin yaptıklarından sen sorumlu değilsin."

"Bunu bilemezsin *liessa*."

Başımı iki yana salladım. "O eylemlerde bulunanlar sorumlu."

Ash bir şey söylemedi, derisindeki bu kan damlalarından çoğunun aldığı canları değil, kaybettiği canları temsil ettiğini anladım. Belinden aşağı inip pantolonunun altına giren girdaba bak-

tım. Bunlardan biri Lathan'ı, Cressa ve diğer iki tanrı tarafından öldürülen arkadaşını mı temsil ediyordu? Annesiyle babasını? Duvardaki tanrıları? Kurtaramadığı Seçilmişler'i? Vücudunun sadece bu kısmında bile onlarca damla olsa gerekti, bu kadar çok kaybı hatırlamak o kadar acı vericiydi ki kederin altında ezilmemesi ve haksız yere kendini suçlamaması mümkün değildi. Böyle bir yükü ben taşısaydım ayakta kalamazdım.

Ash tanıdığım en güçlük varlık olmalıydı.

Başımı tekrar eğerek göğsünün tadına baktım, karnının belirgin hatlarında gezindim. Her öpücüğümün, parmaklarımın her dokunuşunun soluklarını nasıl hızlandırdığının, onu nasıl ürperttiğinin farkındaydım. Devam ettim, dudaklarım göbeğinde ve göbeğinin altında gezinirken aşağı kaydım. Göğüs uçlarım kaskatı aletine sürtününce birden irkildi. Bacaklarının arasına yerleşip kemerinin üstünde kalan yerlerini hafifçe dişledim. Parmaklarım iki yanından aşağıya, pantolonunun beline kaydı.

"Neyin peşindesin?" dedi Ash, boğuk sesi gölgelerle doluydu.

"Hiç." Öpe öpe kalçalarının üstüne yayılan dövmeleri takip ettim.

Parmakları saçlarımın arasına dalıp bukleleri yüzümden geriye çekti. "Bana pek de hiçmiş gibi gelmedi *liessa*."

"Sadece... keşfediyorum" dedim.

"Tam olarak neyi keşfediyorsun?"

Başımı kaldırınca soluğum kesildi. Tüm bedeni gerilmişti. Karın ve göğüs kasları, boynu ve çenesi. Derisi incelmişti, altında belli belirsiz gölgeler görünüyordu. Bana bakarken gözleri yıldızlar gibiydi. "Seni" diye fısıldadım kalbim hızla atarken. "İstersen durabilirim."

Başımın arkasını kavradı. "Bu isteyeceğim en son şey" dedi, gülümsedim. "Yapma bunu."

"Neyi?"

"Bana gülümseme" diye mırıldandı, gözlerinin gümüşü girdaplar çiziyordu.

"Neden?"

"Çünkü gülümsediğin zaman bana her şeyi yapmana izin verebilirim."

O zaman daha da gülümsedim.

"Kahretsin" diye inledi. Bir kahkaha attım, bana gözlerini kısarak baksa da neşeyle gülmek iyi gelmişti. "Bunu da yapma."

Şimdi kocaman gülümsüyordum. "Bu ne istersem yapabileceğim anlamına mı geliyor?"

"Ne istersen." Çalkalanan gözler gözlerime kilitlendi.

Dudağımı ısırarak aşağıya, karanlıkta bile pantolonundan belli olan yere baktım. "Ne istersem mi?"

Başını salladı.

Dizlerimin üstünde doğruldum.

"Kımıldama."

Durdum. "Ne istersem yapabileceğimi sanıyordum."

"Yapabilirsin ama... üstündekini şimdi görüyorum."

"Bir sorun mu..." Kendime bakınca sözüm yarıda kaldı. Yıldızların ışığı ince kumaşı neredeyse şeffafa dönüştürmüştü, göğüslerimin daha koyu renk olan uçları ve bacaklarımın arasındaki gölgeli bölge belli oluyordu. "Of."

"Bu geceliği istediğin zaman giymene hiç itirazım olmaz" dedi boğuk bir sesle, yine sırıtmaya başladım. "Çok güzelsin Seraphena."

Göğsümde bu ânı gerçeklikle, sorumlulukla parçalamak isteyen bir sıkışma hissettim. Buna izin vermek istemiyordum.

Sadece bu ânı yaşamak istiyordum, bu güzel, güçlü ve *nazik* varlıkla birlikte.

"Teşekkür ederim" diye fısıldadım elimi karnından aşağı kaydırarak. Parmaklarımı pantolonunun yumuşak kumaşında ve sert aletinde gezdirdim. Pantolonunun üstünden aletini tutunca tüm bedeni bir kez daha gerildi. Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Aralanan dudaklarından sivri dişlerinin ucu görünüyordu.

"*Ne istersen yapabilirsin* dedin ya? Ya istediğim şey..." Başparmağımı aletinde gezdirince yüreğim hopladı. "Ya istediğim şey seni öpmekse?" Parmağımı tekrar yukarı kaydırıp aletinin başına sürttüm. Soluğu şarkı gibiydi. "Buradan."

"Kahretsin" dedi yine.

"Ne istersen derken bu da dahil mi?"

Göğsü hızla inip kalktı. "Hem de listenin ilk maddesi."

"İlk maddesi mi?"

"Kesinlikle. İkinci şey o gecelik ve onu ne zaman istersen giymen olabilir."

Yine güldükten sonra uzanıp onu öptüm, daha önce bir başkasıyla yakınlaştığımda hiç hissetmediğim neşenin ve yakınlığın tadını çıkardım. Belki de düşüncelerden uzaklaşmak için zevk dolu birkaç dakika çalmaya benzemediği içindi. Görevimle bile ilgisi yoktu. Onunla ve benimle ilgiliydi. Sadece ikimizdik ve bu... *eğlenceliydi.*

Ash ellerimi belime kaydırırken ben de elimi pantolonunun altına soktum. Soğuk, sert tenine dokununca titrediğini hissettim. İniltisini içime çekerken aletini kavradım, elimi kaydırırken içimden bir titreme geçti. Ash altımda kalçalarını kaldırınca dudaklarını bıraktım, o aşırı parlak gözler gözlerime dikilince en derinlerim zevkle buruldu. Elimi aletinde gezdirirken gözlerini bir kez bile kırpmadı. Ben de kırpmak istemiyordum, ağzının ve çenesinin gerilişinden, gözlerinde çalkalanan ether filizlerinden büyülenmiştim. Kalbim hızlı hızlı atarken biraz daha aşağı indim, elimi göğsünden ve derisinin altında kalınlaşan gölgelerin damar damar muhteşem bir görüntü oluşturduğu karnından aşağı kaydırdım.

Pantolonunun belini çekiştirdim. Ash pantolonu sıyırmam için hafifçe kalçasını kaldırdı. Ancak o zaman gözlerimi ayırıp aletine bakabildim. Göğsüme ve karnıma baştan çıkarıcı bir heyecan dalgası akın etti. Teni daha koyuydu ve elimi parıldayan başına, sonra tekrar aşağıya kaydırırken avucumun altında daha da kalınlaşıp sertleşmişti.

Çok güzeldi.

Başımı eğerken saç tutamları omuzlarıma ve yanaklarıma döküldü. Aletinin alt kısmına bir öpücük kondurunca kalçaları irkildi. Küçük öpücükler kondurarak ilerledim, sonra da yalamaya başladım, şimdi benim kalbim de onunki kadar hızlı atıyordu.

Dudaklarım hassas bir noktaya dokununca parmak uçları yanağıma dokundu. Buklelerimi tutup yüzümden çekince ona baktım. Nefes aldığını sanmıyordum. Gözlerimiz birbirine kenetlendi, başını ağzıma alırken dudaklarımın yukarı doğru kıvrıldığını hissettim.

Ash'in tüm vücudu tepki verdi. Kalçaları yukarı kalkıp indi, aletini ağzıma çekerken bir bacağını kıvırdı. "Tanrılar aşkına" diye hırladı.

Ağzımda mümkün olduğunca uzun tutarak dilimi teninde gezdirdim, aletinin geri kalanı elimdeydi. Tuzlu tadı çok güçlüydü. Dilimin üstünde dans edişi afrodizyak gibiydi. Sikini emerken ne kadar zevk aldığımı fark ettim. Belki bu ânın büyüsünden, belki de çıkardığı kaba iniltilerdendi. Belki de saçlarımı sıkıca tutuşundan, bir asılıp bir gevşetişindendi. Belki de kalçalarını hafif hafif hareket ettirmek için verdiği mücadeledendi. Elinin titreyişinden de olabilirdi. Ellerinin ikisi de titriyordu, saçımdaki de ensemdeki de. Belki de sadece onun yüzündendi. Sadece benim yüzümden. Birden Ölüm İlkeli olduğunu ve onu titrettiğimi düşününce içime bir gücün dolduğunu hissettim.

"Sera" diye inledi ensemi sıkarak. "Fazla... dayanamayacağım."

Tenim yanmaya başladı. Elimi daha hızlı hareket ettirmeye, daha hızlı emmeye başladım, eli tekrar saçlarıma dolanırken kalçalarını oynatarak avucumun ve dilimin daha derinlerine bastırmaya başladı.

Ash artık sadece kalçalarını kaldırmıyordu. Beni de kaldırıp çekiyordu.

Dişlerimi o hassas noktaya sürttüm, sikini ağzımdan geri çekeceği yerde iyice bastırdı, bedeni altımda yay gibi gerildi. Bir bacağını yeniden kıvırırken avucumda kasıldığını hissettim. Sonra kaskatı kesildi. Boğuk, gırtlaksı iniltisi tenimi dağlarken titreyerek boşalmaya başladı.

Kasları hemen gevşemedi, vücuduna uyarak elimin ve ağzımın hareketlerini yavaşlattım. Sonra kalçasının iç kısmına uzanan döv-

meye bir öpücük kondurup başımı kaldırarak pantolonunu yeniden yukarı çektim.

Ash vahşi bakışlarını bana dikmişti. Konuşmuyordu. Beni bacaklarının arasından kendine çekerken tek kelime etmedi. Beni üstüne çekti, ne yapacağını tahmin etmeye bile fırsat kalmadan dudaklarıma yapışarak dönüp beni altına aldı. Bu yumuşak bir öpüş değildi. Derin ve afallatıcıydı, dudaklarından sadece benim tadımı değil, kendisininkini de aldığını biliyordum. Dudaklarını bastırışı ve dilinin her dokunuşu bir minnettarlık ifadesiydi. Bir *tapınma* ifadesi.

O anda kendimi canavar gibi hissetmiyordum.

33. Bölüm

Yavaş yavaş ferah turunçgil kokusunun, tüylü battaniyenin yumuşak ve sıcak ağırlığının ve farklı noktalarımdan nüfuz eden soğuğun farkına vardım. Uyku sersemi düşüncelerle arkamdaki uzun ve sert vücuda, yanağımın altındaki güçlü kola sokuldum.

Ash.

Kımıldamaya cesaret edemiyordum, düşüncelerim hemen berraklaşıp Ash'e, tenime yaslanan tenine odaklandı. Bana sıkıca sarılmıştı, vücutlarımızın arasında bir santim bile uzaklık yoktu. Aldığı her nefeste sırtıma yaslanmış göğsünün inip kalktığını hissediyordum. Ağır bir kol beni orada tutmak ister gibi belime atılmıştı. Bu hayalperest düşünce içimi dalga dalga saran tatlı ve sıcak duyguda çabucak kayboldu. Bacaklarının birini bacaklarımın arasına sokmuştu, pontolonunun yumuşak kumaşı en mahrem yerime bastırıyordu. Kalbim hızlanırken duyduğum hayret de artmaya başladı.

Kimse bana böyle sarılmamıştı, kimseyle bu kadar yakın olmamıştım, ne uyanıkken ne de uykuda. Ash'ten önce uykuya daldığımı biliyordum, bu da istese beni uyandırabileceği anlamına geliyordu. Beni odama taşıyabilir ya da orada bırakabilirdi. Ama o battaniyeyi üstüme çekip yanımda uyumuştu. Yine. Ama artık gözlerimi açık tutamaz oluncaya dek beni öpmüştü, ayrıca daha önce hiç böyle öpülmemiştim. Sanki kendine hâkim olamıyordu. Dudaklarını bir an dahi dudaklarımdan ayıramıyor gibiydi. Bu kadar istendiğimi, birinin bana bu kadar ihtiyaç duyduğunu daha önce hiç hissetmemiştim. Beni böyle öpmüştü, beni öpmeye ihtiya-

cı varmış gibi. Beni... Ezra'nın iyi olduğunu gördüğünde Marisol'u öptüğü gibi öpmüştü.

Uykuya dalmadan önce bir şeylerin değiştiğini hissetmiştim. Aramızda bir şey gelişiyor, yaşadığımızı karşılıklı şehvetten öteye taşıyor gibiydi. Birbirimize saygı duyuyorduk ve bir nebze anlayışla yaklaşıyorduk. Ash bir ilkel olabilirdi ama bazı yönlerden birbirimize benziyorduk ve bu, aramızda babasının yaptığı anlaşmanın kuramadığı bir bağ oluşturuyordu.

Göğsüm yeteneğimi kullandığımda olduğu gibi ısınmaya başladı ama bu daha farklı ve daha güçlüydü. Canlandırıcı, yeni ve...

Dehşet vericiydi.

Çünkü fazla sıcak, fazla gerçek ve fazla gerekliydi. Bunu isteyemezdim. Yaşadığımı hissettiğim o anları hak etmiş olabilirdim ama sonsuza dek sürmesini hak etmemiştim. Pek çok şey görevimi yerine getirmeme bağlıydı, istendiğimi hissetmenin büyüsüne kapılamazdım. Yapmam gereken şey benden daha önemliydi. Ash'ten de.

Pek çok kaybolmuş hayatın anısını teninde taşısa bile.

Şakaklarıma yine bir ağrı girdi, gözlerimi açınca Ash'in battaniyenin içinde hafifçe yumruk yaptığı elini gördüm. Yavaşça elimi uzattım, parmak uçlarımı elinin üstünde, tendonlarında ve güçlü kemiklerinde gezdirdim.

Bir şey kımıldayınca durdum, çekyatın ucunda, örtülü ayaklarımın üstünde bir şey kıpırdıyordu. Aşağı doğru bakınca gözlerim kocaman açıldı. Jadis ayağımın yanında top gibi kıvrılmıştı.

Bir-iki kez gözlerimi kırpıştırdım ama draken hâlâ oradaydı, tostoparlak olup kanatlarını gövdesine yapıştırmıştı. "Bu da ne şimdi?" diye fısıldadım.

"Uzun zamandır orada" dedi biri usulca.

İçimden bir şok dalgası geçti. Gözlerimi hemen sesin geldiği yere, balkonun tırabzanlarına çevirdim. Gördüğüm şey karşısında acaba hâlâ uykuda mıyım diye düşündüm.

Nektas yalın ayak ve üstü çıplak bir şekilde tırabzanın üstüne çömelmişti, tırabzanın ne kadar dar olduğu düşünülünce bu

imkânsız bir şeydi. Düşüp ölmekten hiç korkmuyormuş gibi rahat görünüyordu.

Buraya nasıl gelmişti? Sarayın içinden gelen biri için bulunduğu pozisyon hayli tuhaf bir seçim olurdu.

"Ben de uzun zamandır buradayım" diye ekledi alçak sesle. Kaşlarımı kaldırdım. "Kızımı arıyordum. Ash'in yanında olduğunu düşündüm. Seni burada bulmayı beklemiyordum."

Buna nasıl yanıt vereceğimi bilemedim.

Nektas başını yana eğince koyu kızıl saçları omzuna döküldü. Ürpertici güzellikteki kırmızı gözleri benden ötede bir yere kaydı. "Onu hiç bu kadar derin uyurken görmemiştim. Bebekliğinde bile. En ufak bir seste uyanırdı."

Altımdaki el gevşek ve hareketsiz kalmayı sürdürürken içimi bir şaşkınlık dalgası kapladı. "Bebekken onu tanıyor muydun?" diye sordum, Ash'i bebek olarak düşünemiyordum.

"Annesiyle babasını tanıyordum. Onlar benim dostumdu, Ash de kendi çocuğum gibiydi" dedi Nektas başını kaldırarak. Gözlerini gözlerime dikti. "Sanırım sana da aileden biri gözüyle bakacağım."

Gerçekten uykuda olmalıydım. "Neden?"

"Çünkü ona huzur verdin."

Draken tırabzandan aşağı *atladıktan* kısa bir süre sonra Ash uyandı. Kolunu altımdan çekip kalkarak üstüme eğildiğinde bir yetişkin gibi davranıp uyuma numarası yaptım. Bir müddet öylece durdu. Parmakları buklelerimi geriye çekerken yanağıma dokununca kalbim duracak gibi oldu. Soğuk dudaklarını şakağımda hissettiğim an gerçekten durdu.

Çok *tatlıydı.*

Tatlı olmasını istemiyordum.

Nektas'ın beni aileden biri gibi görmesini istemiyordum.

Ash'e huzur vermek istemiyordum.

"*Liessa.*" Uykulu sesi boğuk çıkıyordu. "Uyuma numarası yapmaya devam edersen Jadis topuklarını kemirmeye başlayacak."

Hemen gözlerimi açtım. "Olamaz."

Gülerken serin nefesi yanağıma vurdu. "Sahte uykunu bölmek istemezdim."

"Numara yapmıyordum." Yüzüne baktım, gümüş rengi gözlerinde bir... yumuşaklık vardı. Kalbim yine aptal gibi yerinden oynadı.

"Amma yalancısın" dedi alaycı bir sesle. "Kalkıp hazırlanmam gerek." Sesindeki isteksizliği duydum, yanımda kalmayı mı tercih ederdi? "Bu sabah yine toplantı var ve içimden bir ses bunu duymaktan hoşlanmayacağını söylüyor" diye devam etti Jadis ayağımın yanında gerinirken. "Tekrar gelmeye kalkma."

Haklıydı. Ağzımı açacak oldum.

"Resmi olarak konsort ilan edilmedin" dedi konuşmama fırsat vermeden. "O zamana kadar bu çok riskli olur."

"Odama kilitlenmemi mi istiyorsun?"

"Odana kilitlenmeni değil, toplantı bitene kadar odanda kalmanı istiyorum. Daha fazla gizlenmene gerek kalmayacak *liessa.*"

Gizlenmek.

Hayal kırıklığımı bastırmaya çalıştım. Kabul etmem gerekiyordu. İşini kolaylaştırmam gerekiyordu. Ama gizlenmekten nefret ediyordum. "Peki sonra? Sütunlar'da mı olacaksın? Yoksa başka bir şey mi yapacaksın? O zaman da gizlenmem gerekiyor mu?" Ash kaskatı kesildi. "Yoksa muhafızlarından biri göz kulak olduğu müddetçe odamdan çıkabilecek miyim?"

Ash diğer tarafıma oturup ayağını taş zemine koydu. Jadis esneyerek kafasını kaldırdı. "Bunun mükemmel bir düzen olmadığını biliyorum."

"Bu *düzen* devam edemez demek istedin sanırım" dedim, draken bacaklarımdan yatağa inip gerinerek kanatlarını kaldırdı. "Konsortun olduktan sonra da riskler olacak."

"O zaman daha az risk olacak."

"Ya öyle olmazsa? Ya bir ilkel beni zorlamak yoluyla seni zorlamaya kalkarsa?"

Omzunun üstünden bana baktı. "O zaman durumu tekrar değerlendiririz."

"Hayır." Kalkıp oturdum, gözlerine baktım, Ash kaşlarını kaldırdı. "Hayatımın çoğunu saklanarak geçirdim. Şu anda ortada fazla görünmememin akıllıca olduğunu biliyorum ama bunu sonsuza dek sürdüremem. Ölümlüler diyarı artık benim için güvenli olmadığından anlaşmanın gereğini yerine getirmeye karar verdin. Ama burada da güvende değilsem burada olmamın ne anlamı var Ash?"

Gözbebeklerinin arkasında beyazlar titreşmeye başladı. "Burada daha güvendesin. Ölümlüler diyarında herhangi bir tanrı seni bulabilir. Bir ölümlüyü konsort olarak seçtiğim haberi yayıldığına göre artık ölümlüler diyarında korunabilmen mümkün değil. Sadece bu da değil, muhtemelen boş olup olmadığını kontrol etmeden evlerden birine girmeye kalkarsın."

İçimi yakan öfkeyi memnuniyetle karşılayarak gözlerimi kıstım. "Kendimi koruyabilirim."

"Bu yeterli olmaz."

"Ne olmuş? Öyleyse ölürüm."

Gözleri parladı. "Hayatına hiç mi değer vermiyorsun Sera?"

"Onu demiyorum." Kendini popomun yanına atan Jadis'in gıdısını okşadım.

"Ne diyorsun öyleyse?"

Ne diyordum? Gözlerini kapatıp başını havaya diken Jadis'i izledim. "Bilmiyorum."

"Gerçekten mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ölümümün... kaçınılmaz olduğunu biliyorum."

"Sen ölümlüsün Sera. Ama çoğu ölümlü hayatları zaten feda edilmiş gibi yaşamıyor."

Ama benimki öyleydi.

Daha ben doğmadan feda edilmişti.

Ash'le gergin ayrıldık, geniş omuzlarının birinden sarkan ladis'le birlikte gitti. Bunun odamda kalmak istememden değil, hayatıma değer vermeyişimden kaynaklandığını düşünüyordum.

Hayatım hiç bana ait olmamışken nasıl değer verebilirdim ki?

Yorgun argın odama gittim. Sonunda Ash'in isteğine razı olmuştum, aslında bunu istediği anda itaat etmem gerekirdi.

Sabahlığımı alıp giydim. Ağrıyan çenemi ovuşturarak sedire oturdum ve Ash'e neden karşı geldiğimi çözmeye çalıştım. Gizlenmek istemiyordum. Bundan bıkmıştım. Risk olsa da olmasa da görevimi yerine getirmem için gereken zamanı gizlenerek geçirmeyi planlamıyordum. Ama beni kışkırtan şey bu değildi.

Daha önce hiç dile getirmediğim şeyleri onunla paylaşmaktı. Sözlerinin içimdeki karanlığın birazını dağıtmış olmasıydı. Tenindeki dövmeler ve temsil ettikleri şeydi. Dün gecenin görevimle değil Nektas'ın söylediklerileyle ilgili olmasıydı. Tüm bunlar başımı döndürüyor, kafamı karıştırıyordu...

Daha önce hiç düşünmediğim açılardan imkânsız gelen bir şeyi yapmak zorundaymışım gibi hissediyordum.

Sonunda kendimi banyoya sürükleyip hazırlandım. Başım çok ağrıdığı için saçımı açık bırakıp gardıroba gittim. Giysilerimin çoğu yıkandığı için elbiselerden birini aldım.

Giyecek temiz kıyafetim olduğuna şükretmeye çalışarak koyu mavi renkli, uzun kollu, sade elbiseyi giydim. Eteğimi kaldırıp kınındaki hançeri çizmemin yan tarafındaki kayışa taktım. Elbisenin fazla dar korsajını sıkmayı bitirmiştim ki kapı çalındı. Göğsüm elbisenin içinde kalsın diye dua ediyordum. Ector'u koridorda dikilirken buldum, eli kılıcının kabzasındaydı.

"Yine odamın kapısında nöbet tutmakla mı görevlendirildin?"

Ector başını yana eğerken birkaç sarı saç tutamı alnına düştü. "Yalan söylersem inanacak mısın?"

"Hayır."

Ector bir anlığına gülümsedi. "Odanda kalmaktan hoşlanmadığın gibi bir izlenime kapıldığım için belki bahçede yürüyüş yapmak istersin diye düşündüm."

"Bu *izlenim* odamda kalmak zorunda olmaktan yakınmalarımı da kapsıyor mu?"

"Muhtemelen."

Başımın ağrısına karşın odamda kalmaktansa dışarıda olmayı tercih ederdim. "*Majesteleri* odamda kalmam gerektiğini söyledi."

Ector *majesteleri* kısmını duyunca bir kaşını kaldırdı. "Güney kapısına yaklaşmadığımız sürece kimse görmez."

"Tamam." Koridora çıkıp kapıyı arkamdan kapattım.

Ector gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibiydi, başını sallayarak bir kolunu koridorun sonuna, sarayın pek çok yan kapısından birine giden daha az gösterişli bir merdivenin bulunduğu yere doğru uzattı. "Önden buyurun."

Yürümeye başladım, birkaç adım atmıştım ki aklıma bir şey geldi. Yanımda yürüyen tanrıya bir göz attım. "Sana bahçeye çıkmamda sorun olmadığını mı söyledi?"

Kimden bahsettiğim açıktı. "Olabilir" dedi Ector, sonra da ağır kapıyı açtı.

Dönemeçli, dar merdivenden inerken bir hayli kızgın da olsa Ash'in beni düşündüğü gerçeğini kabullenmeyi reddediyordum. Kızıl Orman'ın muhafız bulunmayan bir bölgesinin yakınında saraydan durgun havaya çıktık. Gerçekten bir daha ormana yaklaşmak istemiyordum, o yüzden sola dönüp Reaver'ın uçmayı öğrendiği yere doğru yürümeye başladım. Burası ön kapılara yakın batı duvarındaydı ama kimse bizi görmezdi.

Birkaç dakika Sur boyunca hiç konuşmadan yürüdük. Yukarıda bir muhafız devriye geziyordu. "Bütün muhafızlar tanrı mı, yoksa..."

"Tanrılar da var ölümlüler de" dedi Ector. "Hatta birkaç melez bile var."

"Biri nasıl burada muhafız oluyor?"

"Seçiliyorlar. Kapsamlı bir eğitimden geçiyorlar. Genelde sade-

ce Gölgeler yüzünden endişelenmeleri gerekiyor ama bazen duvara başka bir şeyin de geldiği oluyor."

"Başka bir şey mi?"

Ector karşıya doğru bakarken başını salladı. Yüz hatları gevşekti ama her an yerin altından bir tanrının fırlamasını bekliyormuş gibi sürekli bahçeyi tarıyordu.

Üstümüze atılan tek şey yan kapıların birinden koşarak çıkan küçük bir draken'dı, canına tak etmiş Davina ve ondan çok daha sakin olan Reaver da peşinden koşuyordu.

"Selam." Eğildim. Jadis, Ector'u geçip ön pençelerini dizlerime koydu. "Neyin peşindesin bakalım?"

"Beni delirtmenin" diye sızlandı Davina, Reaver gelip Ector'un yanında durdu. "Pencerelerin birinden ikinizi gördüğü an deliye döndü."

Sırıtarak Jadis'in gıdısını okşadım, hemen mırlamaya başladı. "Biraz hava alacağız. Ona göz kulak olabilirim."

Reaver mızmızlanarak elmas şeklindeki başını çevirdi.

"İkisine de göz kulak olabilirim" diye düzelttim. "Tabii bir yerlerden atlamayacağına söz verirsen" dedim Jadis'e bakarak.

Küçük draken neşeli sesler çıkardı.

"Canıma minnet." Davina döndü, saraya doğru yürürken atkuyruğu sallanıyordu. "Size iyi eğlenceler."

Jadis fırıldak gibi dönerek Reaver'ın üstüne atılırken Ector'a baktım. "Benden hoşlandığından emin değilim."

Ector bir kahkaha attı. "Davina senden hoşlanıyor mu, yoksa beş saniye sonra seni ateşe mi verecek asla bilemezsin."

"Benimle ilgisi olmadığını öğrenmem iyi oldu" diye mırıldandım, draken'ların peşinden yürümeye başladık. "Onlarla konuştuğumuzda bizi anlıyorlar mı? Draken'ları diyorum."

"Anlıyorlar. Eh, Jadis bazen... dikkati dağıldığı için..." Susup kaşlarını çatarak kuyruğunu yakalamaya çalışan Jadis'e baktı. "Dinlemiyor."

Dişi draken ansızın durup Reaver'ın kuyruğuna atlayınca gülümsedim. "Bana köpek yavrusuyla bebek karışımı bir şeymiş gibi geliyor."

"Evet ama ne bir köpek yavrusu ne de bebek ateş püskürtebilir."

Büzüldüm. "Güzel bir noktaya değindin."

Yürürken aklıma dün Seçilmişler hakkında öğrendiklerim geldi. "Gemma'yı tanıyor muydun?"

Ector gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Bu çok beklenmedik bir soru."

"Biliyorum." Ellerimi birbirine kavuşturdum. "Onu düşünüyordum da... Seçilmişler'i. Ash bana onlar hakkındaki gerçeği söyledi."

Tanrı bir müddet cevap vermedi. "Şoke olduğuna eminim."

"Evet. Bir yanım hâlâ inanmakta zorlanıyor."

"Ya diğer yanın?"

"Diğer yanım her şeyi yakıp yıkmak istiyor" dedim, üstümüze büyük bir gölge düşünce başımı yukarı kaldırdım. Koyu yeşil bir draken havada süzülüyordu, gök gürültüsüne benzeyen boğuk bir ses çıkararak seslendi, az sonra daha yüksekten uçan bir draken çağrısına yanıt verdi. Ector'un bana baktığını hissederek başımı ona çevirdim. "Ne?"

"Hiç." Gözünü Jadis'in üstünden havalanan Reaver'dan ayırmadan yürümeye devam etti. "Soruna gelecek olursak, Gemma'yı pek tanımıyordum. Gölgeler Diyarı'na geleli çok olmamıştı, sadece birkaç aydır buradaydı."

Öyleyse kesinlikle ürkmüş olabilirdi. Göğsüme bir üzüntü çökerken içimi çektim. "Burada hiç bulut olur mu? Yağmur yağar mı?"

Ector yine beklenmedik bir soruyla karşılaştığı için bir kaşını kaldırdı. "Hayır. Hep böyledir." Başını gri gökyüzüne kaldırdı. "Bunca yıldan sonra bulutları ya da güneşi görmemeye alıştığımı sanabilirsin. Ama alışamadım."

Şaşıp kaldım. "Buralı değil misin?"

Başını iki yana salladı. "Ama o kadar uzun zamandır burada yaşıyorum ki evim diye hatırladığım başka bir yer yok... Vathi'nin mavi gökleri hariç."

"Vathi mi?" Iliseeum'un farklı bölgelerine dair uzak anılarımı bulmaya çalışırken yüzümü buruşturdum. "Atte'nin... Sarayı mı?"

"Hem Uyum ve Savaş İlkeli'nin, hem de Barış ve İntikam İlkeli'nin sarayı" dedi Ector, İlkel Kyn'i de kastederek. "Orada yalnızca bir-iki yüzyıl kaldım."

Bir kahkaha attım. "Yalnızca bir-iki yüzyıl ha?"

Ector sırıttı. "Göründüğümden çok daha yaşlıyım."

"Ash'ten daha mı yaşlısın?"

"Birkaç yüzyıl kadar."

"Vay canına" diye mırıldandım.

"Yaşıma göre iyi görünüyorum, değil mi?" Gözlerinde alaycı bir parıltı belirdi.

Başımı salladım. "Ash'in annesiyle babasını tanıyor muydun?"

"Evet. Eythos ve Mycella'yı iyi tanırdım."

Görkemli bir kulenin gölgesinde durup ona döndüm, Jadis yanıma geldi. Elbisemin eteğini asılarak yanağına doğru çekti. Ne yaptığını anlamamıştım ama devam etmesine izin verdim. "Dediğine göre Nektas da onlarla yakınmış."

"Evet." Ector bana baktı. "Bunu sana ne zaman söyledi?"

"Bu sabah." Ector'un arkasında yere konan Revaer'ı izledim.

"Sen Nyktos'un yanındayken mi?" Gözlerim kocaman açılınca hafifçe güldü. "Bu sabah onunla konuşmaya gittiğimde ikinizi gördüm."

"Ya" diye fısıldadım, yanaklarımın kızardığını hissettim ama nedenini bilmiyordum. Sur'un güney kısmına baktım, bir muhafız bağırarak kapının açılmasını emrediyordu. Nektas da Ector da Ash'in babasını tanıyordu ve anlaşılan İlkel'le yakındılar, yine de ikisi de anlaşmayı neden yaptığını bilmiyordu. "Sizce bu Eythos'un yapacağı türden bir anlaşma mıydı?"

Ector uzun süre cevap vermedi. "Eythos Mycella'yı seviyordu, öldürüldükten sonra bile sevmeye devam etti. Bir daha hiç evlenmedi ama..." Derin derin iç geçirerek gözlerini kıstı. "Dürüst olmak gerekirse, Eythos çok zekiydi. Her zaman geleceği planlardı. Muhakkak geçerli bir nedeni vardı."

Peki bu neden ne olabilirdi, mantıklı nasıl bir nedeni olabilirdi?

"Biliyorsun" dedi Ector bana bakarak. "Seni ben de izliyor-

dum." Kaşlarımı kaldırınca göz kırptı. "Kulağa olduğundan daha ürkütücü geliyor. Lathan sana göz kulak olurken bazen ben de katılırdım demek istedim. Ash hançeri verdiğinde seni bu sayede tanıdım."

"Bunu... bilmiyordum." Derin derin iç geçirdim. "Ayrıca bu konuda ne hissetmem gerektiğini de bilmiyorum, birilerinin haberim olmadan beni izlemesi konusunda."

"Evet." Ector çenesini kaşıdı. "İyi niyetle izlemiş olmamız durumu pek değiştirmiyor sanırım."

"Aslında değiştiriyor" dedim. "Ama bir bakıma..."

Bahçenin öbür tarafından bir bağırtı gelince hızla arkamıza döndük. Bir bağırtı daha geldi. Kaskatı kesildim. "Neler oluyor?"

"Bilmiyorum ama güney kapısından geliyor." Ector yürümeye başladı, sonra küfretti. "Burada kalacağın konusunda sana güvenebilir miyim?"

"Elbette."

Gözlerini kıstı. "İçimde buna pişman olacağıma dair bir his var ama burada bekle. Hemen dönerim."

Başımı salladım, Revaer boynunu gürültünün geldiği yere doğru eğdi. "Bir yere ayrılmam."

Ector uyarır gibi son bir kez baktıktan sonra koşmaya başladı, sarayın helezon şeklindeki kulelerinden birini dönerek gözden kayboldu.

Diz çöküp Jadis'i Reaver'dan çektim. "Affedersin" dedim diğer kolumu sert bir ses çıkaran Reaver'a uzatarak. "Ama siz ikiniz benimle geliyorsunuz."

Revaer başını hemen bana çevirip kıpkırmızı gözlerini kısarak baktı.

"İçimde siz de emirleri benim kadar dinliyormuşsunuz gibi bir his var" dedim. "Ama benimle gelirsiniz diye umuyorum. Neler olduğunu öğrenmek istiyorum, siz istemiyor musunuz?"

Reaver güney tarafına bir göz atıp başını sallarken Jadis de sol koluma tırmandı. Tutunduğunu umarak ayağa kalkıp döndüm. Reaver biraz koştuktan sonra havalandı, Jadis'in tünediği yerin

yanından uçmaya başladı. Revaer yanına gelince Jadis sakinleşti, boynunu uzatıp küçük kafasını Reaver'ın pençelerinin yanına koydu. Duvara yakın yürüyerek sarayın batı tarafından dolaştık, bana uzun uzun bakan birkaç muhafızın yanından geçtik. Çoğunu sadece Sur'un üstünde gördüğüm için ilk kez yanlarında bulunuyordum. Bildiğim kadarıyla hiçbiri saraya girmiyordu.

İleride güney kapısı kapatılıyordu. Kapının önündeki bir arabanın etrafında bir kalabalık vardı, içlerinde Ector'u hemen buldum. Arabanın arkasına eğilmişti. Yanında Rhahar duruyordu.

"Rhee Tepesi'nden bir mil kadar uzakta bulduk. Orphine gördü" dedi Rhahar, sessizce yaklaşıp kalabalığın arasından bakmaya çalıştım. Göğsüme sert bir sızlama yayılınca soluğum kesildi. Cevap veren, sızlayan sıcaklık durmama neden oldu. Arabanın arkasında bohçaya benzer bir şekil vardı.

Rhahar bir elini kısa saçlarından geçirdi. "Ona şifacılardan daha yakındık. Orphine'i yardım getirmeye yolladım ama... kendin de görüyorsun işte. Durum pek iyi görünmüyor."

Ector elini arabanın içine uzatırken omuzları kaskatı kesildi. "Hayır. Hiç iyi değil." Eğilip bohçayı kucağına aldı. Dönüp arkama doğru baktı, sonra bakışları hızla bana döndü. "Dinlemeyeceğini bilmeliydim."

Tam cevap verecekken battaniyeye sarılı kadını gördüm, önce incecik gevşek kolu, sonra da kan içindeki narin parmakları ve kırık tırnakları.

Yüce tanrılar.

Göğsümdeki sıcaklık bir kez daha titreşirken ağzıma safra tadı geldi. Kadının kanlar içindeki yüzü şişmişti, yanaklarında ve alnında açık yaralar vardı. Dudakları parçalanmıştı, yamulan burnunun kırıldığı belliydi. "Bu... bu kim?"

"Gemma" dedi Ector dişlerini sıkarak.

Dehşet içinde donakalmıştım. Ector yanımdan geçti, merdivenlerden birinin altına girerken çenesinde bir kas seğirdi. Başımı çevirince Aios'un bahçeye çıktığını gördüm. Aios birden durup bir elini boğazına götürdü. "Yoksa?.." Rhahar'a baktı. "Gölgeler mi yapmış?"

"Öyle görünüyor" dedi Rhahar.

Aios hemen harekete geçti. "Gidip havlu ve malzeme getireyim. Onu yan odaya mı götürüyorsun?"

"Evet." Ector omzunun üstünden Rhahar'a bakarken Aios hemen dönüp başka bir merdivenin altına daldı. "Nyktos'u çağır."

"Hemen çağırıyorum." Tanrı koşarak gitti.

"Sera" dedi Ector yanımdan geçip iki zırhlı adamın açtığı kapıya doğru yürürken. "Odana dönmen gerekiyor."

Dönmeliydim.

Kesinlikle dönmeliydim çünkü o sıcaklık tıpkı yaralı şahini gördüğümde olduğu gibi göğsüme yayılıyor, kanımı istila ediyordu ama şimdi daha güçlü ve yoğundu. İçimde bu yeteneğin yanı sıra hayat bulan dürtü bana Gemma'nın... Seçilmiş'in ölmek üzere olduğunu söylüyordu. Gücümün harekete geçtiğini hissedebiliyordum. Buradan mümkün olduğunca uzaklaşmalıydım.

Ama Ector'un peşinden gittim, dar bir koridora girdik, Jadis pençeleriyle omzumu sıkıca kavramıştı, Reaver önden uçuyordu. Ector'un peşinden gittim çünkü bu adil değildi. Bu kadını tanımıyordum ama hayatını bir peçenin arkasında tutsak geçirdiğini biliyordum. Hem de ne için? Onu suistimal edecek tanrılara verilmek için. Bu *adil* değildi.

Bir kapı açıldı, lamba yanınca birkaç ot demetinin kurusun diye asıldığı duvarlar çiğ bir ışıkla aydınlandı. Ector Gemma'yı masaya yatırdı, özen gösterse de Gemma inledi.

"Affedersin" dedi Ector usulca, kolunu kadının altından çekip kana bulanmış birkaç saç tutamını kenara çekti, bu saçlar temizken çilek rengi ya da daha açık bir kızıl olabilirdi. Battaniye aralandı, kadının kana batmış bluzunu, boğazındaki ve göğsündeki korkunç yaraları görünce nefesim kesildi.

Ector birden başını kadırıp girdaplar çizen gümüş gözlerini bana dikti. "Burada olmaman gerekiyor."

Geri çekildim, Jadis hafif bir ses çıkardı. Bir şeyler söyleyecek oldum ama kadına bakarken ne diyeceğimi bilemedim. Reaver

odanın bir köşesinde durup kanatlarını toplarken içime keskin bir kararlılık hissi doldu.

"Yüce tanrılar" dedi biri boğuk bir sesle. Başımı çevirince tanrıça Lailah'nın başka bir kapıdan içeri girdiğini gördüm, siyah örgüleri başının arkasında topuz yapılmıştı. Bir adım gerilerken esmer teninin rengi çekildi. "Lanet olası Gölgeler."

"Evet" diye hırladı Ector, o sırada Lailah'nın kardeşi göründü.

Theon durdu, burun delikleri hızla açılıp kapanırken yüz hatları sertleşti, o anda göğsümün ortasında bir sıcaklık patlaması meydana geldi, tıpkı daha önce...

Soluğum kesilerek bakışlarımı Gemma'ya çevirdim. "O... o öldü."

"Bunu bilemezsin" dedi Ector sertçe. "Çünkü..." Gemma'ya bakınca sözü yarıda kaldı. Kolları iki yanına düştü.

Haklıydım. Görünüşünde hiçbir şey değişmese bile öldüğünü biliyordum, tıpkı şahinin sadece yaralı olduğunu bildiğim gibi. Göğsümdeki sıcaklık güçlü bir uğultuya dönüşüp kanıma doluyordu. Jadis bu kez daha yüksek bir ses çıkardı, havaya kaldırdığı kanatları enseme ve kafama değiyordu. Reaver başını kaldırıp köşesinden seslenince ikizler oraya baktı.

"Bunların nesi var?" dedi Theon.

"Ben... bilmiyorum." Ector başını yavaşça draken'dan omzumda aynı şeyi yapan Jadis'e çevirdi. "Böyle yaptıklarını hiç görmemiştim."

Toplantıdan ilk gelen Rhain oldu, savurduğu küfür draken'ların çıkardığı seslerde boğuldu. Titreşen sıcaklık... içimdeki bir dürtüyü kızıştırıyordu. Daha önce hiç bu kadar güçlü hissetmediğim bir dürtüyü. Jadis kafasıyla başımın arkasını dürtünce içime bir huzursuzluk yayıldı. Reaver dişi draken'a seslendi, içimde büyüyen şeyi sezmiş olabilirler mi diye düşündüm. Bunu hissedip hissedemeyeceklerini.

Jadis aşağı inmeye koyuldu, zıplamasını engelleyecek kadar aklım başımdaydı. Kıvranan gövdesini yakalayıp yere bıraktım. Jadis hemen Reaver'ın yanına koştu, yanına sokulup kanadının altına girdi.

Bir şey yapmam gerekiyordu. O zaman yeteneğim ortaya çıkacaktı ve bunun ne gibi sonuçlar doğuracağını bilmiyordum. Engel olabilecekken ölmesine izin vermiştim. Onu iyileştirebilirdim. Artık izlemekle yetinemezdim.

Rhain konuşuyor, birden ortaya çıkıp masaya doğru giden Ash ve Saion'a bir şeyler söylüyordu. Gözlerini Gemma'ya dikip başını iki yana sallarken öne çıktım. Masaya doğru yürürken duyularımın açılıp uzandığını hissediyordum. Kadına yaklaşınca kanların ve parçalanmış derisinin arasından benden büyük olamayacağını gördüm.

"Sen... *parlıyorsun*" dedi Ector boğuk sesle, Saion birden başını kaldırdı. İkizler bana doğru döndü.

Elbisemin kollarından sızan gümüşi-beyaz bir ışık ellerimi kuşattı.

"Bu da ne böyle?" diye fısıldadı Theon.

Derin bir nefes alıp leylak kokusunu içime çektim. Yeni açmış *leylaklar*. Ve bu koku... benden geliyordu. Biri bir şey söyledi ama kimin konuştuğunu da ne dediğini de bilmiyordum. Kulaklarımdaki uğultu yüzünden onu duyamıyordum ve dürtü... bu çağrı kaslarıma işliyor, tüm düşünceleri bastırıyordu. Lailah ve Theon'un geri çekildiğinin, Saion ve Ector'un dili tutulmuş gibi bakakaldığının farkındaydım.

"*Sera.*" Ash'in sesi uğultuyu delip geçti.

Başımı kaldırdım. Ash kapıda duruyordu, arkasında Rhahar vardı. İlkel'in büyüyen gözleri parlak gümüş rengindeydi ve irislerinde girdaplar çizerek dönen ether filizleri çok parlaktı, tıpkı ellerimden yayılan ışık gibi.

Ash de diğerleri gibi şaşkınlıktan donup kalmışa benziyordu, olduğu yere çakılmıştı, uğuldayan sıcaklık ise içime yayılmaya devam ediyordu.

Kalbim teklemeye başladı. Geçmişte yapabildiğim gibi gücümü geri çekemiyor, bastıramıyordum. "Durup izleyemem" diye fısıldadım, oysa Ash'in neden bahsettiğime dair hiçbir fikri yoktu. Yeteneğimi bilmiyordu. Ona söylememiştim. Belki de söylemem gerekirdi ama artık çok geçti.

Revaer tekrar haykırdı, çığlığı sessiz odada yankılandı. Gümüşi-beyaz ether parmaklarımın etrafında dönerken Ector sessizce küfretti. Titreyen elimi Gemma'nın koluna koyarken boğazım kupkuruydu, kalbim deli gibi atıyordu.

"Vay canına" diye fısıldadı Saion sırtını duvara çarparken. Duvardaki şifalı otlar sallandı. "Hissediyorsunuz, değil mi? Bunu hepimiz *hissediyoruz.*"

Saion'ın neden bahsettiğini bilmiyordum. Ayrıca hiçbir şey dilemiyordum. Düşüncelerimin oluşturduğu fırtınanın girdabında zihnimi bunu yapacak kadar netleştiremiyordum.

Titreşen ışık parmaklarımdan akarak parlak bir dalga halinde Gemma'nın üstüne yayıldı. Ether derisine sızıp damarlarını doldururken nefesim kesildi, şimdi damarları soluk teninde ve parçalanmış göğsünde örümcek ağına benzer bir manzara oluşturarak görünür hale gelmişti.

"Bu da ne?.." Aios bir leğen suyla odaya girdi. Birden durup leğeni yavaşça yere indirdi.

Gümüş rengi ışık Gemma'nın teninde yaz güneşi kadar şiddetle parladı. Ansızın derin bir nefes alınca göğsü şişti, tüm vücudu kasıldı. Elimi kaldırdım. Işık titreşip yumuşadıktan sonra sönmeye başladı, sonunda...

Kanın altında Gemma'nın derisi pürüzsüzleşmiş, şimdi pembe renk alan yanaklarındaki yaralar kapanmıştı. Alnındaki yarık iyileşmiş, geriye sadece pembe bir çizgi kalmıştı. Boğazındaki yara da kapanmıştı, şimdi sadece kabarık ısırık izleri vardı. Gemma'nın gözleri açıldı. Kahverengiydiler. Doğruca bana baktı, sonra gözlerini kapattı. Şimdi göğsü yavaşça inip kalkıyor, uykudaymış gibi derin nefes alıyordu, iyileşen dudaklarını aralayarak derin bir nefes daha aldı.

"Sen" diye fısıldadı Ash boğuk bir sesle. Başımı çevirip ona baktım... onu hiç bu kadar şaşkın, bu kadar içten görmemiştim. "Hayat kıvılcımı taşıyorsun."

34. Bölüm

Hayat kıvılcımı.

İçinde hayat kıvılcımı *taşıyorsun*, kafamda Sör Holland'ın fısıltısını duydum. İçinde umut taşıyorsun. Bir gelecek vaadi taşıyorsun.

Reaver yine o tuhaf, tutuk sesi çıkardı, Jadis de onu takip etti. Sarayın dışından daha boğuk bir çağrı koro halinde cevap verince duvarlara asılı şifalı otlar sallandı.

Hareket etmeyi becerebilen tek kişi Aios'tu. Gelip leğeni masaya koydu. Gemma'nın nabzını kontrol ederken bana baktı. "Kesinlikle yaşıyor."

"İşte bu" dedi Ash, teninin altında gölgeler dönüp duruyordu. Başımı ona çevirdim ve sadece onu gördüm. Şüphenin yerini hayrete bıraktığını gördüm, hayretin güçlü ve parlak bir şeye, *umuda* benzer bir şeye dönüştüğünü gördüm. Göğsüm o kadar sıkışmıştı ki nasıl nefes aldığımı bile bilmiyordum. "Onun yaptığı da buydu."

"Kahretsin" dedi Saion, belki de otursa iyi olurdu.

"Ne yaptı?" diye sordu Theon, bir elimi göğsüme bastırdım. "Kim ne yaptı?"

Ash sırtını dikleştirdi. Gözlerini benden ayırmıyordu. "Bu odada gördüklerinizden kimseye bahsetmeyeceksiniz. Hiçbiriniz. Gemma sandığımız kadar ağır yaralı değilmiş. Ona da aynısı söylenecek. Buna uymayan olursa onu sonsuza dek yaptığına pişman ederim. Herkes anladı mı?"

Sözleri odadaki şoku dağıttı. Tanrılar birer birer anladığını ifade etti.

"Güzel." Ash hâlâ gözlerini benden ayırmıyordu. "Theon? Lailah? Lütfen Gemma'yı ikinci kattaki odalardan birine götürün."

İkizler İlkel'in emrini yerine getirmek için harekete geçti. İkisi de çekinerek bana baktı, bakışlarından temkin ve hayret okunuyordu. Theon uyuyan Gemma'yı dikkatle kollarına aldı.

Lailah da leğeni aldı. "Gemma'yı temizlemek için" dedi. "Buna ihtiyacı olacak."

"Teşekkür ederim" dedi Ash, gözleri hâlâ bendeydi. Tüylerim diken diken oldu. "Ector?"

Tanrı boğazını temizledi. "E-evet?"

"Sur'daki muhafızlar dört köşeyi ve koyu tutsun. Kavşaklarda nöbet tutanlara söyle diğer saraylardan kim gelirse gelsin bize derhal haber versinler. Koş hadi" diye emretti Ash gözlerini benden ayırmadan. "Elini çabuk tut."

Ector hemen gitti, birden korkuya kapıldım. "Bunu... bunu neden yapıyorsun?"

Bana bakmaya devam ederken Ash'in teninin altında gölgeler toplanmaya devam ediyordu. "Az önce yaptığın şeyi hissettim. Hepimiz hissettik."

"Biz de hissettik." Nektas'ın sesini duyunca şaşırdım. Başımı kaldırınca benim geldiğim koridordan odaya girdiğini gördüm. Üstü çıplaktı, yer yer kızıl renkteki uzun saçları darmadağındı. Teni öncekinden daha... sert görünüyordu, pulların çıkıntıları daha belirgindi. Yeni mi şekil değiştirmişti?

Jadis Reaver'ın yanından ayrılıp babasına koştu. Nektas eğilip onu kaldırdı. "Anlamadım."

"Bir güç dalgasıydı" dedi Ash, başımı tekrar ona çevirdim. Gemma'nın kanının biriktiği masadan geri çekildim. "Hem de çok güçlü bir dalga *liessa*. Büyük ihtimalle Iliseeum'daki pek çok tanrı ve ilkel tarafından da hissedilen bir güç dalgası. Gücün kaynağını aramaya geleceklerinden şüphem yok."

Midem bulanmaya başladı. "Güç dalgasına yol açtığını bilmiyordum. Peki bu kötü bir şey mi?"

"Kimin hissettiğine bağlı olarak değişir." Ash'in yüzünde yırtı-

cı bir ifade belirdi. "Çok kötü bir şey de olabilir."

Ağzımı açarken elimi hançerime attım. Elbisenin üstünden elimi hançerin kabzasına bastırdım. "Kötü olduğu ne zaman anlaşılır?"

Ash hareketlerimi takip ederken gülümseyişinde soğuk bir vahşilik vardı. "Yakında." Bana doğru bir adım attı. "Bunu ilk kez yapmıyorsun, değil mi?"

Donup kaldım.

"*Liessa*" dedi Ash mırıldar gibi, başını eğerek yavaşça masanın etrafından dolaştı. Diğer tanrılara ve draken'lara çabucak bir göz attım ama hiçbirinin karışacağını sanmıyordum. "Bunu daha önce de hissetmiştim. Yıllar boyu. Hiçbirinde bu kadar güçlü değildi ve ne olduğunu bilmiyordum. Nereden geldiğini tam olarak saptayamıyordum."

Kaskatı kesildim. Bunu daha önce... hissetmiş miydi?

"Ayrıca bunu daha önce sadece benim hissetmediğime adım gibi eminim." Masanın altında gölgeler toplanıp kımıldanmaya, Ash'e doğru süzülmeye başladı. Göz ucuyla Nektas'ın yanına gelmesi için Reaver'a işaret ettiğini gördüm. "Göldeki gece *liessa*. O gün daha erken saatlerde bunu hissetmiştim. Yanına gelmeden bir gece önce hissetmiştim." Arkasındaki bölge iyice koyulaştığı için artık Nektas'ı göremiyordum. "Geçen gün de hissettim, Kızıl Orman'a gittiğin ve tanrıların mezarlardan çıktığı gün."

Kalbim deli gibi atıyordu.

"Avcılar... bildiğim kadarıyla senin için iki kez geldiler" dedi Ash, irkildim. "Evet." Başını salladı. "Aradıkları bu olmalı. Cressa ve diğer iki tanrının da bunu aradığına bahse girerim."

"Ne?" Göğsüm sıkıştı. "Demiştin ki..."

"Şimdiye dek öyle düşünüyordum." Ash'le aramızda sadece bir metre vardı, arkasındaki gölgeler kanat şeklini almaya başlamıştı. "Şimdi güç dalgasının kaynağını aradıklarını ve ölümlülerin bir şekilde bu işe bulaştığını biliyorum."

"Neden? Bunu neden yapsınlar ki? Gücün onlardan geldiğine inansalar onları neden öldürsünler?"

"Çünkü böyle bir güç dalgasının ölümlüler diyarında hissedilmemesi gerekir." Girdaplı gözlerini gözlerime dikti. "Hatta Iliseeum'da da. Onu Iliseeum'un başka bir bölgesinde hissetseydim, ölümlüler diyarına daha yakın bir bölgesinde, ben de dalganın peşine düşerdim. Çünkü hissettiğim güç çoğu kişi tarafından tehdit kabul edilir." Başını iki yana salladı. "İnanılmayacak kadar şanslısın *liessa*."

O anda kendimi pek de şanslıymış gibi hissetmiyordum.

"Bana neden söylemedin?" Ben cevap vermeyince başını yana eğdi. "Susmasana *liessa*." Yüzünde soğuk bir gülümseme belirdi. Dişlerimi sıktım. "O aptalca cesaretin nereye gitti?"

"Belki de onu korkutuyorsundur" dedi Aios titreşen gölge kanatların arkasından.

"Hayır. Sera kolay kolay korkmaz." Ash gelip önümde durdu, o kadar yakınımdaydı ki aldığım nefeste turunçgil ve ferah hava kokusunu duyuyordum. Başımı geriye attım. "Sera korkmak nedir bilmiyor. Öyle değil mi, *liessa*?"

"Doğru" demeyi başardım.

Başını eğerken teni inceldi. Buz gibi nefesi yanağımı yaladı. "Öyleyse bu küçük yeteneğinden bana neden bahsetmedin?"

"Çünkü sen Ölüm İlkeli'sin" dedim sertçe. "Ruhları senden çalmamdan hoşlanmazsın diye düşündüm. Gerçek bu. O yüzden geri bas."

Biri boğuk bir ses çıkardı ama Ash... tanrılar, Ash bir kahkaha attı ve bu ses karanlık dumanlarla doluydu. "Demek daha önce başkalarını da dirilttin."

"Sadece bir kez... şey, bunu da sayarsak iki. Gücümü daha önce sadece hayvanlarda kullandım. Ölümlülerde hiç kullanmadım. Bu benim koyduğum bir kural. Tabii sonunda kuralı çiğnedim. Sen gelmeden bir gece önce çiğnedim ama sadece bir kez. Geçen gün de yaralı bir şahin gördüm. Kızıl Orman'ın derinliklerine gitmemin nedeni de buydu. Şahine dokununca yaraları iyileşti. Bu ilk kez oluyordu, sanki... can çekişmediğini, sadece yaralı olduğunu anlamıştım. Bu da bir ilkti. İşe yarayacağını bile bilmiyordum.

Bu... bu yeteneği nereden aldığımı bile bilmiyorum."

"Ben biliyorum." Nefesi dudaklarıma vurunca içimi endişeyle beklenti karışımı tuhaf bir duygu kapladı. "Hayat kıvılcımını kimden aldığını gayet iyi biliyorum. Hayat İlkeli'nden."

Tahmin etmiştim. "Kolis mi?"

Sert bir ses duyuldu, büyük ihtimalle bir küfürdü, Ash bir kez daha güldü, sesi bu kez daha soğuktu. "Babam."

Tüm benliğimle Ash'e odaklandım. "Ne?"

"Babam Hayat İlkeli'ydi." Ash'in soğuk parmakları yanağıma dokundu. "Kardeşi bunu ondan çalıncaya kadar. İkizi Kolis."

35. Bölüm

Tahtların arkasındaki odaya gittik. Burası bir tür cephanelik gibiydi, duvarlarda kılıçlar ve hançerler asılıydı. Ortada oval şeklinde yuvarlak bir masa vardı, çentik ve yarıklarla kaplı ahşap hançerlerin sık sık masaya saplandığı izlenimini veriyordu. Muhtemelen şu anda masada oturan tanrıların biri tarafından. Biz odaya girdiğimizde Ector dönmüştü, bana bakmamaya çalışsa da pek başaramayan Bele'yi de yanında getirmişti.

Rhain, Saion ve Rhahar da bunu pek başaramıyordu. Hepsi gözlerini bana dikmişti. Köşede duran Nektas bile. Nektas doğruca odaya gelmemişti. Geldiğinde nedenini anlamıştım. Bu da neredeyse Ash'in babasının Hayat İlkeli olduğunu öğrenmek kadar şoke edici olmuştu.

Nektas'ın kucağında koyu renk saçlı bir kız vardı, bol bir gecelik giymiş ve bir battaniyeye sarınmıştı. Bu Jadis'ti, en fazla beş yaşında bir ölümlü çocuğa benziyordu. Minik çıplak bir ayak battaniyeden dışarı çıkmıştı.

"Battaniye" dedi Nektas kucağında Jadis'le yanımdan geçerken. "Battaniyesini istedi." Daha önce elbisemi yüzüne doğru çekmesinin nedeni bu muydu diye düşündüm.

Draken gibi göründüğü zaman.

Reaver draken formunda kalmıştı, Nektas'ın yanında tetikte bekliyordu.

Aios önüme bir kadeh viski koysa da elimi sürmedim. Bakışlarımı yavaşça Ash'e çevirdim. Tenindeki gölgeler kaybolmuştu ama Gemma'yı kontrol edip döndüğünden beri bana yine oda-

daki kadar dikkatli bakıyordu. Biz odadayken şifacı bir ara gelip Gemma'yı muayene etmişti. Gemma'nın ne kadar ağır yaralandığını saklamak için Ash'in ona ne söylediğini bilmiyordum.

Nefes almaya çalışarak Ash'e baktım. Midem hâlâ düğüm düğümdü. "Yani... Kolis senin amcan mı?" Sesim sanki çok uzaklardan geliyordu.

Ash başını salladı. "Babamla ikizdiler. Tek yumurta ikiziydiler. Birinin yazgısında hayatı, diğerininkinde ölümü temsil etmek vardı. Babam, Eythos, Hayat İlkeli, amcam Kolis de Ölüm İlkeli. Çok uzun süre olması gerektiği gibi birlikte hüküm sürdüler."

Kollarım iki yana düşerken bedenimi bir ürperti kapladı. "Ne oldu peki?"

"Amcam âşık oldu."

Bunu beklemiyordum. "Hikâye bundan ibaret değildir sanırım."

"Hikâye hiçbir zaman bundan ibaret değildir" dedi Aios Bele'nin yanına otururken.

"Her şey çok uzun zaman önce başladı. Binlerce değilse de yüzlerce yıl önce. Hatta Lasania bir krallık olmadan uzun süre önce." Ash yanımdaki sandalyeye, masanın başına oturdu. "Babamla kardeşinin arasında hep bir gerginlik var mıydı, yoksa bir zamanlar araları iyi miydi bilmiyorum. Ama hep rekabetçi bir yanları vardı. İkisinin de. Babam da bu konuda bütünüyle masum değildi ama öğrendiğim kadarıyla kıskançlıktan kaynaklanan bir sorun varmış. Ne de olsa babam Hayat İlkeli'ydi, tanrılar ve ölümlüler tarafından seviliyor ve tapılıyordu."

Nektas başını salladı. "Adil bir kraldı, nazik ve cömertti, ayrıca meraklı bir yapısı vardı. Draken'lara ölümlü formunu o vermişti."

Gözlerimi kocaman açarak başımı Ash'e çevirdim, kalbim durmak üzereydi.

İlkel'in yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı. Güzel ve hüzünlü bir gülümseme. "Babam tüm yaşamdan, özellikle de ölümlülerden büyülenirdi. Ölüm İlkeli olduğu zaman bile ölümlülerin Iliseeum'a göre inanılmayacak kadar kısa bir sürede başar-

dıklarına hayranlık duyardı. Sık sık ölümlülerde görüşürdü, o zamanlar pek çok ilkelin yaptığı gibi. Ama hayatta gerekli bir adım, bir sonraki aşamaya açılan bir kapı olarak sevgiyle karşılamak yerine, Ölüm İlkeli olduğu için herkes Kolis'ten korkar ve ona saygı duyardı.

Rhahar kaşlarını çattı. "Hep ölümü bir son olarak değil de yeni bir başlangıç olarak görseydiler belki de ondan korkmazlardı diye düşünmüşümdür."

Belki diye düşündüm yutkunarak. Ama ölüm büyük bir bilinmezlikti. Nasıl yargılanacağını ya da onu neyin beklediğini kimse bilmiyordu. Ölümden korkmamak zordu.

"Kolis ölümlüler diyarına geldiğinde onu görenler korkar ve gözlerine bakmaktan kaçınırdı, oysa ölümlüler ikizi geldiği zaman koşa koşa karşılamaya gidiyordu. Bunun onu kızdırdığını düşünüyorum" dedi Ash, gülümsemesi çarpık bir sırıtışa dönüştü, sanırım bu hoşuna gitmişti. "Kolis ölümlüler diyarına yaptığı ziyaretlerin birinde genç bir ölümlü kız görmüş, kız ablasının düğünü ya da ona benzer bir şey için çiçek topluyormuş."

"Dur biraz. Kızın adı Sotoria mıymış?" Kafamda düşünceler dönüp duruyordu. "Şimdi Keder Kayalıkları denen yerden düşen kız."

"O olsa gerek" dedi Bele, şimdi daha da afallamıştım.

Başımı iki yana salladım. "Sotoria'nın hikâyesinin gerçek olup olmadığını kimse bilmiyordu."

"Gerçek." Bele hafifçe gülümsedi. "Kolis kızı görmüş ve söylendiğine göre görür görmez de âşık olmuş."

Bir-iki kez gözlerimi kırpıştırdıktan sonra tekrar Ash'e baktım, aklıma Sör Holland'ın Sotoria hakkında anlattıkları geldi. Bir tanrının onu korkuttuğunu söylemişti. Efsanenin bu kısmı zaman içinde kaybolmuş olabilir miydi?

"Sonuçta Kolis kıza abayı yakmış" dedi Ash. "Hem de kızla konuşmak için ağaçların gölgesinden çıkacak kadar. O zamanlar ölümlüler Ölüm İlkeli'nin neye benzediğini bilirdi. Tablolarda ve heykellerde yüzü belliydi. Sotoria onu görünce kim olduğunu anlamış."

Ah tanrılar... "Ne olduğunu biliyorum. Kızı korkuttu, kız da kaçarken kayalıklardan düşüp öldü."

Saion koyu renk kaşlarını kaldırdı. "Ne kadar romantik, değil mi?"

Ürperdim. "Onu geri getirdi, değil mi?"

"Evet." Ash başını yana eğdi. "Sen nereden biliyorsun?"

"Efsane böyle –ama efsanenin bu kısmı pek bilinmiyor, ayrıca kimse onun Kolis olduğunu bilmiyordu– ama... bu kısmın doğru olmadığını düşünüyordum."

"Doğru." Ash sırtını dikleştirerek çenesini kaşıdı. "Kolis çılgına dönmüş, nasılsa kalbi kırılmış. Kardeşine seslenmiş, Eythos'u ölümlüler diyarına çağırmış. Sotoria'ya hayat vermesi için Eythos'a yalvarmış, bu Eythos'un yapabildiği bir şeymiş –ve geçmişte yapmış da– ama babamın birine hayat verirken bağlı kaldığı kuralları varmış." Sandalyemde kıpırdanarak koyduğum ama bağlı kalmadığım kuralları düşündüm. "Bunlardan biri de ruhları Vadi'den çıkarmamakmış. Biliyorsunuz ki ruhu serbest bırakmak için cesedi yakmak bir ölümlü geleneğidir, ölen için değil de daha çok geride kalanların iyiliği için yapılır. Ölüm gerçekleşince ruh hemen bedeni terk eder."

"Bunu bilmiyordum" diye fısıldadım.

"Bilemezdin zaten." Ash içini çekti. "Çoğu ölümlü için Dark Elms'tekiler gibi, ölümlüler diyarından ayrılmayı reddedenler Asphodel Sütunları'ndan çok çabuk geçer. Birçoğu şu ya da bu nedenle biraz daha oyalanır. Sotoria çok genç yaşta ve beklenmedik şekilde öldüğü halde ölümünü kabullenmiş. Ruhu Gölgeler Diyarı'na gelip Sütunlar'dan geçmiş ve ölümünden dakikalar sonra Vadi'ye girmiş. Hiç oyalanmamış."

Titreyerek içimi çektim. Marisol oyalanmış mıydı? Ya Gemma? Sandalyeme gömüldüm. "Yani... ruhlar kapana kısılıp kalmıyor mu? Beklemek zorunda değiller mi?"

"Çoğu değil" dedi Ash, yargılaması gereken ruhlar hakkında söylediklerini hatırladım. "Babam Vadi'den ruh çıkarmıyormuş. Bu yasakmış. Hem babam hem de Kolis tarafından yasaklanmış. Eythos kardeşine asla böyle bir şey yapmayacağı konusunda an-

laştıklarını hatırlatmayı denemiş. Bu işe yaramayınca hayat bahşetmenin, sonra da eşit değerde birine hayat bahşetmeyi reddetmenin adil olmadığını hatırlatmış. Sanırım babamın kusurlarından biri de buymuş. Bir insanın buna layık olup olmadığına karar verebileceğini düşünüyormuş. Belki Hayat İlkeli olarak bunu yapabilirdi de. Belki bu yargıda bulunmasına ve bir başkası buna layık olabilirken Sotoira'nın o Seçilmişler'den biri olmadığına karar vermesine izin veren doğuştan gelen bir yeteneği vardı. Bu gücü ne zaman kullanıp ne zaman kullanmayacağına nasıl karar verdiğini bilmiyorum."

Kalbim duracak gibiydi. "Yeteneğimi o zamana dek bir ölümlü üzerinde kullanmamamın nedeni de buydu." Ash'in, herkesin, bakışlarını üzerimde hissederken devam etmek zordu. "Böyle bir güç istemiyordum, bu kararı verebilme gücünü. Bu gücü bir kez kullanırsam seçim yapmam gereken her defasında bu güce dönüşebileceğimi bilmek beni rahatsız ediyordu. Bu beni zayıf ya da hatalı kılar mı bilmiyorum ama böyle bir güce sahip olmak istemiyorum."

"Böyle bir güç bir nimettir Sera. Aynı zamanda da bir lanettir" dedi Nektas, başımı çevirip gözlerine baktım. "Bunu kabullenmek zayıflık değildir. Aksine kudret olması gerekir çünkü birçoğu bu gücün kolayca kendisine dönebileceğini fark etmez."

"Babam farkında değilmiş" dedi Ash, bakışlarımı yeniden ona çevirdim. "Yeteneğini bir ölümlü üzerinde hiç kullanmamış olsaydı belki Kolis de ondan böyle bir şey istemeyecekti. Ama istedi ve babamın reddetmesi... her şeyin başlangıcı oldu. Pek çok masum yüzlerce yıl acı ve sefalet çekti. Babam yüzlerce yıl kararından pişmanlık duydu."

Sırtımdan bir ürperti geçti. "Ne oldu peki?"

"Başta hiçbir şey olmadı. Babam Kolis'in bu kararı kabul ettiğini sandı. Eythos o sırada annemle tanıştı. Annem babamın konsortu oldu ve hayat... normal şekilde devam etti. Aslında saat geriye doğru sayıyordu. Kolis sonraki yılları –onlarca yılı– Sotoria'yı geri getirmeye çalışarak geçirdi. Onu ziyarete gidemiyordu, kızın ruhunu yok etme riskini göze alamıyordu."

"Ama bir yolunu buldu, değil mi?"

"Bir bakıma buldu sayılır." Ash derin derin iç geçirdi.

"Yıllar süren araştırmalarından sonra sadece tek bir yol olduğunu öğrendi" dedi Rhain gözlerini masaya dikerek. "Sadece Hayat İlkeli Sotoria'yı geri getirebilirdi. O da bunu gerçekleştirmenin bir yolunu buldu."

"Nasıl?" diye soludum.

"Bilmiyorum" dedi Ash başını iki yana sallayarak. "Hiçbirimiz bilmiyoruz. Sadece Kolis ve babam biliyor, biri bundan asla bahsetmeyecek, diğeri de artık burada değil."

"Kolis başarıya ulaştı" dedi Ector. "İkiziyle yer değiştirdi, böylece kaderini onunkiyle takas etti. Kolis Hayat İlkeli oldu, Eythos da Ölüm İlkeli."

"Yaptıkları şey... felaket getirdi." Nektas kucağındaki Jadis'i hafifçe düzeltti. "Hem Eythos'a hem de Kolis'e hizmet eden yüzlerce tanrı öldürüldü, çok sayıda ilkel zayıflatıldı –hatta birkaçı öldürüldü– ve sıradakiler tanrılıktan ilkel güce yükselmeye zorlandı. Birçok kardeşim de öldürüldü." Yüz hatları sertleşen Nektas Jadis'in kafasına çabucak bir öpücük kondurdu. "Ölümlüler diyarı bunu depremler ve tsunamiler şeklinde yaşadı. Pek çok bölge yerle bir oldu. Kara parçaları kopup ayrıldı, bazıları ada halini alırken bazı şehirler okyanusların ve denizlerin dibine battı. Kaos çok uzun süre devam etti ama Eythos kardeşinin bunu neden yaptığını hemen anladı. Sotoria'yı geri getirmemesi için kardeşini uyarmıştı. Sotoria'nın huzura erdiğini, hayatının yeni aşamasına geçtiğini söylemişti. Aradan çok uzun zaman geçtiğini, planını gerçekleştirirse Sotoria'nın eski haliyle geri dönmeyeceğini söylemişti. Bunun doğaya aykırı bir davranış olacağını, hayatla ölümün zaten bozulmuş olan dengesini iyice altüst edeceğini söylemişti."

Kollarımı belimde kavuşturdum. "Lütfen bunu yapmadığını söyle."

"Yaptı" dedi Nektas.

"Tanrılar." Gözlerimi kapadım, Sotoria için üzülmüş ve dehşete kapılmıştım. Hayatı zaten elinden alınmıştı, huzurunun da zor-

la alındığını öğrenmek sinirlerimi bozmuştu. Bu vicdansızlıktı.

"Sotoria dirildi ve babamın dediği gibi eskisi gibi değildi. Kötü ya da uğursuz falan değildi ama mutsuzdu ve yapılan şeyden ötürü dehşet içindeydi" diye devam etti Ash sessizce Sör Holland'ın anlattıklarını tekrarlayarak. "Tekrar öldüğünde babam... kardeşi ona ulaşamasın diye bir şey yaptı. Sadece Ölüm İlkeli'nin yapabileceği bir şey. İlkel Keela'nın yardımıyla Sotoria'nın ruhunu işaretledi."

Öne eğildim. "Bu ne demek?"

"Ruhuna yeniden doğuş bahşettiler" dedi Aios. "Yani Sotoria'nun ruhu asla Gölgeler Diyarı'na girmiyor, öldükten sonra yeniden doğuyor... tekrar tekrar."

Başımı iki yana salladım. "Yani Sotoria şu anda hayatta mı? Önceki yaşamlarını hatırlıyor mu?"

"Hatırlıyorsa bile ancak hayal meyal ama Kolis onu aramaya devam ediyor. Babam ve Keela'nın ruhunu işaretleyerek yaptıkları şey yüzünden Sotoria bir kefen içinde doğacaktı. Kolis bunu biliyor. Hâlâ onu arıyor."

Soluğum kesildi. "Buldu mu peki?"

"Bildiğim kadarıyla Sotoria Kolis'in ulaşamayacağı bir yerde kalıyor." Başını çevirdi, çenesi gerilmişti. "Umarım her hayatında böyle olur."

Kim olduğunu biliyor mu diye sormak istedim ama kimliğinin bilinmesi bir başka vicdansızlık ve ruhu için bir tehlike olurmuş gibi geldi. Zaten yeterince acı çekmişti. "Yani babanın Sotoria için yaptığı şey onu güvende tutmak içinmiş."

"Sotoria için yaptığı şey mükemmel değildi. Bazıları bunun daha da kötü olduğunu iddia edebilir. Ama onu korumak için yapabileceği tek şey buydu."

"Kolis hep böyle miymiş?"

Ash Nektas'a baktı. "Her zaman düşüncesiz, vahşi bir yanı vardı. Kendisine bir yücelik bahşedildiğine inanıyordu" dedi draken. "Ama bir zamanlar ölümlüleri ve tanrılarını severdi. Sonra yavaş yavaş değişti. Bunun yaşından kaynaklandığını sanmıyorum. Yozlaşması... onu kaybetmemiz çok uzun sürdü."

Kafam patlayacak gibiydi.

"Babam da Keella da bunun bedelini yıllarca çok ağır şekilde ödedi." Ash gözlerini bana dikti. "Kolis sadece babamdan nefret etmekle kalmadı, onu küçümsemeye başladı ve bunu ödeteceğine yemin etti."

Gerilerek kendimi duyacaklarıma hazırlamaya çalıştım. İnanması çok güçtü. Kusursuz, zarif ve müşfik olduğuna inanarak büyüdüğüm Tanrılar Kralı'nı, Kolis'i, bu bencil canavar olarak düşünmekte zorlanıyordum.

Ama Seçilmişler'in gördüğü iğrenç muameleye neden engel olmadığını şimdi anlamıştım.

"Bana hamileyken annemi hançerleyerek öldüren Kolis'ti" dedi Ash soğuk bir sesle. "Bunu ancak babam da onun gibi aşkını kaybederse ödeşeceklerine inandığı için yaptı. "Annemin ruhunu yok ederek nihai ölümüne yol açtı."

Elimi korkuyla ağzıma kapattım. İçimden söylediği şeyi hemen reddetmek geliyordu. Buna inanmak istemiyordum. Ama bu doğru olmazdı. Ash'i içgüdüsel olarak doğru olduğunu bildiğim bir şeyi kanıtlamaya zorlamak haksızlık olurdu. Kederden genzim ve gözlerim yanıyordu. Annesiyle babasının öldürülmüş olması zaten yeterince kötüydü ama bunu kan bağı olan birinin yaptığını öğrenmek? Kusmak üzereydim.

Ash güçlükle yutkundu. "Annen gibi, sanırım babamın bir parçası da annemle birlikte öldü."

Yanına gitmek istiyordum. Ona dokunmak. Rahatlatmak... Daha önce böyle bir istek duyduğumu hiç sanmıyordum. Nasıl yapacağımı bile bilmiyordum, o yüzden elimi göğsüme bastırarak oturduğum yerde kaldım. "Çok çok üzgünüm. Bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorum. Bunu duymak istemediğini biliyorum ama... keşke bunu değiştirebilseydim."

Ash fırtına grisi gözlerini gözlerime dikerek başını salladı.

Elimi kucağıma indirdim. "Diğer ilkeller buna nasıl izin verdi? Babanın yerini aldığı zaman neden Keela'dan başka kimse müdahale etmedi? O zavallı kızı diriltiği zaman?"

"Kolis gerçeğe dair tüm kayıtları yok etti" dedi Ector masanın öbür ucundan. "Hem Iliseeum'da hem de ölüler diyarında. Ölüm İlkeli'nin resmedilmemesi de o zaman başladı. Hayat İlkeli olmadığını saklamak için olmayacak şeyler yaptı. Bir şeylerin yolunda olmadığı ortaya çıktığında bile. Hayat yaratma ve sürdürme yeteneğini kaybetmeye başladığı belli olunca bile."

"Ne demek istiyorsun?"

"O yazgı ona ait değildi, tıpkı Ölüm İlkeli olmanın babamın yazgı olmadığı gibi" dedi Ash. "Ben doğduğumda kaderim yeniden şekillendi. Ama Kolis kendini ve babamı buna zorladı. Edindiği hayat gücü geçiciydi. Bu gücün azalması yüzyıllar aldı ve o zamana kadar babam ölmüştü, Kolis de... başka güçler edinmişti. Ama benden sonra başka ilkel doğmadı. Kolis hayat veremiyor. Hayatı yaratamıyor."

Aklıma bir şey geldi. "Seçilmişler o yüzden mi yükselmiyor?"

"Evet" dedi Bele başını sallayarak. "Ama Ayin'e son veremez, değil mi? O zaman fazla şüphe uyandırmış olur. Yani terazinin dengesi daha da bozuldu."

"Hangisi daha ağır basıyordu?" diye sordum.

"Ölüm" dedi Ash. Birden buz kestim. "Sonunda her şey ölmeye başladı. Hem burada hem de ölümlüler diyarında. Ölümlüler diyarını tamamen yok etmek birkaç ölümlü ömrü kadar sürebilir ama çoktan başladı bile. İki Ölüm İlkeli birden hüküm süremez ve şu anda olan bu. Çünkü Kolis özünde bu."

Tanrılar.

"Kolis'in ne yaptığını, gerçekte kim olduğunu sadece ilkeller ve az sayıda tanrı biliyor" dedi Ash. "İlkellerin çoğu ya duygusuzluktan ya da ilkel güce Kolis'in yaptıkları sayesinde sahip olduklarından ona sadıktır. Yaptığını kabul edilemez bulanlara gelince. Ya korkudan ya da ihtiyatlı ve zekice davrandıklarından ses çıkarmadılar."

"Zekice mi?" Şaşırmıştım. "Korkaklıktan olmasın? Onlar ilkel. Kolis kral olabilir ama o sadece..."

Ash başını yana eğdi. "Anlamıyorsun Sera. Çaldığı güç zayıfladı, yok olma raddesine geldi ama Kolis zayıflamadı. O ilkellerin en

yaşlısı. En güçlüsü. Hepimizi öldürebilir. Sonra ne olacak? Yeni bir tanrı yükselemez. Hayat olmadan bu mümkün değil. Bu da ölümlüler diyarını etkileyecek. Senin yurdunu. Yapacak bir şey yok." Bana doğru eğildi. "En azından öyle sanıyordum. Babam anlaşmayı neden yaptığını ne bana ne de bir başkasına söyledi. Bu iki yüzyıldır lanet bir gizem olarak kaldı. Ama anlaşmayı yapmasının bir nedeni vardı." Bakışları yüzümde gezindi. "Bize bir şeyler yapma şansı verdi."

Arkaya, sonra da öne doğru sallandım. "Ne gibi? Hayat kıvılcımıyla ölüleri diriltmekten başka ne yapabilirim?" dedim, ardından zoraki bir kahkaha attım. "Biliyorum çok etkileyici görünüyor falan ama..."

"Görünmek mi?" Saion güldü. "Gerçekten etkileyici."

"B-biliyorum ama bu neyi değiştirir ki? Kolis'in yaptığını nasıl geri alabilir?"

Ash elime dokununca o tanıdık enerjiyi hissettim. "Kolis'in yaptığı şey geri alınamaz ama babam kendisine ait hayat kıvılcımını senin içine neden yerleştirdi? Bunca zaman bir ölümlü soyunda neden sakladı? Bunu yaşam için bir şans olsun diye yaptı."

"Bundan fazlası olmalı" dedi Rhahar kuzeninin sandalyesinin arkalığına yaslanarak. "Eythos kralken çoğumuz hayatta değildik. Hatta Eythos hayattayken çoğumuz yoktuk bile."

Rhain ve Bele el kaldırdı.

"Ama yaptığı şeyin sadece bir ilkel hayat kıvılcımının hâlâ var olduğu anlamına geldiğini sanmıyorum." Rhahar başını iki yana salladı. "Başka bir anlamı olmalı."

"Aynı kanıdayım." Saion bana baktı.

"Ne peki?" Etrafıma bakındım.

"Orası hâlâ bir sır." Ash elini çekip arkasına yaslandı. "Şu anda kafandan neler geçiyor?"

Gözlerimi hafifçe açarak güldüm. "Bilmek isteyeceğini sanmıyorum."

"İstiyorum."

Saion'un şüpheyle kaşlarını kaldırdığını gördüm. "Dur biraz.

Bu babanın hayat kıvılcımı. Yani seninle... akraba mı oluyoruz?"

Ash bir kahkaha attı. "Yüce tanrılar, hayır. Öyle değil. Bir başkasından kan almak gibi. Bu seni akraba yapmaz."

"Oh, tanrılara şükür. Çünkü öyle olsaydı çok..." Devam etmemi isteyen bakışları görünce sözümü yarıda kestim. Boğazımı temizledim. "Ben... bilmiyorum. Bu yetenek başka ne anlama geliyor olabilir bilemiyorum. Nasıl işe yarayabilir bilmiyorum. Babanın ruhu da yok edildi mi?" diye sordum, yok edilmediyse Ash yapamasa bile onunla temasa geçme riskine değebileceğini düşünüyordum. Sonra kafama dank etti. "Yapabilseydin çoktan birinin onunla temasa geçmesini sağlardın."

"Ruhu yok edilmedi." Ash'in derisi incelirken ether gözlerinde yine girdaplar çizmeye başladı. "Kolis'in elinde hâlâ biraz ölüm kıvılcımı var, tıpkı babamın elinde biraz hayat kıvılcımı olduğu gibi. Kolis'in bir ruhu tutsak etmesine yetecek bir kıvılcım. Babamın ruhu Kolis'in elinde."

"Tanrılar" dedim, midem bulanıyordu. Bir anlığına gözlerimi yumdum. "Baban... bunun farkında mı?"

"Sanmıyorum ama katlanmamı kolaylaştırsın diye kendimi buna inandırıyor da olabilirim." Az sonra gözlerindeki ether yavaşladı. Göğsünü şişirerek derin bir nefes aldıktan sonra Ector'a baktı. "Gelinciklerin neden geri geldiğini artık biliyoruz."

"Ne?" Bir Ash'e bir Ector'a baktım.

Ash tekrar bana baktı. "Sana bahsettiğim çiçeği hatırlıyor musun?"

"Sana beni hatırlatan huysuz çiçeği mi?" Hatırlıyordum.

Rhain gülmemek için eliyle ağzını kapatırken Ash başını salladı. "Ölümlüler diyarındaki gelincikler gibi değildir. Zehirli iğnelerinin yanı sıra turuncudan ziyade kırmızı renklidir ve Iliseeum'da bolca yetişir. Tanrılar..." Başparmağını altdudağına sürttü. "Yüzyıllardır burada yetişmiyorlardı ama sen geldikten birkaç gün sonra Kızıl Orman'da bir gelincik açtı."

O zaman Ash'i tek başına bahçeden geçip Kızıl Orman'a girerken gördüğüm aklıma geldi. Defalarca kontrol ettiği buydu. "Ama ben bir şey yapmadım."

"Burada olmaktan başka bir şey yapman gerektiğini sanmıyorum" dedi Nektas kollarında kımıldanan Jadis'in sırtını okşayarak. "Varlığın yavaş yavaş hayatı geri getiriyor."

Bu gerçekten inanılmazdı ama aklıma Ash'in daha önce söylediği bir şey geldi. "Hayat İlkeli'nin olmamasının etkilerinin ölümlüler diyarında hissedilmeye başladığını söylemiştin."

Ash başını salladı. "Çürüme'ye ne diyorsun? Gölgeler Diyarı'nda olan bu. Hayat İlkeli'nin olmamasının sonuçlarından biri."

Gözlerimi yüzüne dikerken kalbim atmayı bırakmış gibiydi. Önce kafamda hiçbir şey –gerçekten hiçbir şey– yoktu. Onu doğru düzgün duyamıyordum bile. Anlayamıyordum da. "Çürüme babanın Roderick Mierel'le yaptığı anlaşmanın süresi dolduğu için ortaya çıktı."

Ash kaşlarını çatarak bir kolunu çizik içindeki masaya koydu. "Çürüme'nin anlaşmayla ilgisi yok Sera."

Büyük bir şokla sarsıldım. "Anlamıyorum. Çürüme ben doğduktan sonra başladı. O zaman ortaya çıktı ve hava değişmeye başladı. Kuraklık başladı. Kışlar..."

"Anlaşmanın gerçekten de bir geçerlilik süresi vardı çünkü babamın iklime yaptığı şey doğal değildi. Sonsuza dek öyle süremezdi." Ash dikkatle gözlerime baktı. "Bu da iklimin eski haline, ölümlüler diyarının bazı bölgelerinde olduğu gibi mevsimsel koşullara geri döneceği anlamına geliyordu. Tabii Lasania'nın konumu itibarıyla Irelone kadar soğuk olacağını sanmıyorum."

Kalbim hızlı hızlı atmaya başladı. Kulaklarımda bir uğultu vardı. Saion'u güçlükle duyabildim, "Hava Kolis'in yaptığı şeyden etkilendi. Ölümlüler diyarının kuraklık ve fırtınalar gibi daha şiddetli hava şartlarına tanık olmasının nedeni bu. Dengenin bozulduğunun bir belirtisi."

"Anlaşmanın Çürüme'yle ilgisi yok mu?" diye fısıldadım, Ash başını iki yana salladı. Söylediklerini yalanlamak istiyordum. Bunun bir tür kandırmaca olduğuna inanmak istiyordum.

"Sen bu ikisinin birbiriyle ilgisi olduğunu mu sanıyordun?" diye sordu Ash.

Bacaklarım titremeye başladı. "Anlaşmanın benim doğumumla sona erdiğini biliyorduk. Çürüme ben doğunca ortaya çıkmıştı. Nesiller boyu bize söylenen buydu. Anlaşmanın sona ereceği ve her şeyin eski haline döneceği söylendi."

"Döndü de" dedi Ash. "Hava yıllar önceki haline döndü. Ama Saion'un da dediği gibi denge bozulduğu için hava şartları çok daha şiddetli. Ölümlüler diyarının her yerinde tuhaf hava olayları görüldü."

"Çürüme'nin o zaman başlaması tesadüf olsa gerek" dedi Rhain. "Belki de senin doğumuna ve Nyktos'un babasının yaptığı şeye bağlıdır. Belki hayat kıvılcımının ortaya çıkması bir şeyleri tetiklemiştir. Toprağı neden bozduğunu bilemiyorum."

Ash bana doğru eğildi. "Ama babamın yaptığı anlaşmada bu yoktu. Lasania'da olanlar babam o anlaşmayı yapmasa da olacak ve Iliseeum'da olduğu gibi tüm ölümlüler diyarına yayılacaktı."

"Bakın ne diyeceğim? Bence Rhain haklı olabilir. Çürüme'nin anlaşmayla ilgisi olabilir" dedi Aios, başımı hemen ona çevirdim. Aios gözlerime baktı. "Ama düşündüğünüz şekilde değil."

"Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu Ash tanrıçaya bakarak.

"Belki bu Çürüme'nin –Kolis'in yaptığı şeyin sonucunun– ortaya çıkması uzun zaman almıştır çünkü hayat kıvılcımı yıllardır Mierel soyunda yaşıyor. Demek istediğim, ölümlüler diyarı ilkellerin yaptıklarından çok daha fazla etkileniyor. Hayat İlkeli'nin olmamasının sonuçları orada çok daha uzun zaman önce hissedilmiş olmalıydı, değil mi?" Aios masadakilere göz attı. Birkaç kişi başını sallayarak onayladı. "O hayat kıvılcımı bir bakıma soyda korunuyordu. Hâlâ oradaydı ama... sen doğduğunda hayat kıvılcımı savunmasız ve son kullanma tarihi taşıyan ölümlü bir bedene –tabiri caizse bir kabuğa– girdi."

"Ölümümü kastediyorsun" dedim boğuk bir sesle.

Aios yerinde büzüldü. "Evet. Ama olmayabilir de" diye ekledi ürperdiğimi görünce. "Belki hayat kıvılcımı bir ölümlü bedeninin içinde zayıflayıp etkisini yitirdi." Hafifçe omuz silkerek arkasına yaslandı. "Tamamen yanılıyor da olabilirim tabii, öyleyse söyle-

diklerimi unutmanız gerekir."

"Hayır. Güzel bir noktaya değindin" dedi Ash düşünceli bir tavırla, gözlerini bana çevirince kusacağımı sandım. Bir müddet beni dikkatle süzdü. "Neler oluyor Sera?"

Cevap veremedim.

"Hissettiğin şey sadece şaşkınlık değil." İrislerine ether sızıyordu. "Yanlış yorumlamaktan kaynaklanan bir kafa karışıklığından fazlasını yaşıyor gibisin."

Yanlış yorumlamak mı? Tiz bir kahkaha attım. Duygularımı okuduğunu biliyordum ve şu anda umurumda bile değildi. Tam olarak ne hissettiğimi onun bile çözebileceğini sanmıyordum.

Bedenime yayılan titreme inkâr etme şansı bırakmıyordu.

Söylenenler mantıklıydı. Kızıl Orman'a gittiğim gün Gölgeler Diyarı'nın Lasania'daki Çürüme'ye ne kadar benzediğini fark etmiştim, gri renkli ölü otlar, kıvrılmış çıplak dallar ve mahvolmuş toprağın bayat leylak kokusu.

Ama bu demekti ki... ah tanrılar, bu Çürüme'nin nedeni anlaşma değilse yapabileceğim hiçbir şey yok demekti. Daha da kötüsü, tüm ölümlüler diyarına yayılacaktı. Aios haklıysa bunun nedeni benim doğumumdu. Çünkü o kıvılcım şimdi sonunda ölecek ve hayat kıvılcımını da beraberinde götürecek bir bedenin içinde yaşıyordu. Saat bunca zamandır anlaşma için geriye saymıyordu. Sona yaklaşan anlaşma değil, *bendim*.

Elimi bulanan mideme bastırarak ayağa kalktım, daha fazla oturamayacaktım. Masadan geri çekildim.

"Sera." Ash sandalyesinde bana doğru döndü. "Neler oluyor?"

Tutamlara asılarak yüzümdeki saçları geriye ittim. Ash'i görmüyordum. Odadaki kimseyi görmüyordum. Tek gördüğüm o yatakta yan yana yatan Couper'lar ve cesetlerine üşüşmüş sineklerdi. Sonra bunun gibi sayısız aile gördüm. Yüz binlerce. Milyonlarca. "Çürüme'yi durdurabileceğimi sanıyordum" diye fısıldadım, genzim yanıyordu. "Bütün hayatımı... bu uğurda harcadım. Onu durdurabileceğimi sanıyordum. Yaptığım her şey. Yalnızlık. Seçilmişler'in lanet peçesi. Eğitim... bir *hiçe* dönüşmek. Kahrolası

hazırlıklar" ellerimi yüzümden geçirdim. "Buna değerdi. Halkımı kurtaracaktım. Sonunda bana ne olacağının bir önemi yoktu..."

Ash birden karşımda belirdi, yanaklarımda soğuk ellerini hissettim. "Hepiniz anlaşmanın şartları yerine getirilince Çürüme'nin duracağını mı sanıyordunuz?"

Yine zoraki bir kahkaha attım. "Hayır. Biz sanıyorduk ki..."

Onu kendine âşık et.

Zaafı haline gel.

İşini bitir.

Gerçekten nefes alabilmenin verdiği o şiddetli hisle ürperdim. Huzuruna çıkarıldığım o gece beni reddettiğinde hissettiğim gibi. *Rahatlama hissi.* Bu kez nedeni farklıydı. Onu manipüle etmem gerekmiyordu. Onu kendime âşık etmem, sonra da... öldürmem gerekmiyordu.

Sert hatları ve elmacık kemiklerinin altındaki çukurlarla yüzü karşımda belirdi. Kızıl-kahve saçları ve girdaplar çizen çarpıcı gözleri. Hiç de sandığım ya da inanmak istediğim gibi olmayan bir ilkelin yüzü. Tüm kayıplarına, çoğu kişiyi bir kâbusa çevirecek acılar çekmiş olmasına rağmen düşünceli ve nazikti. Hoşlanmaya başladığım bir adam. Daha kim olduğunu öğrenmeden önce, göl kenarında yan yana oturduğumuz zaman değer vermeye başladığım bir adam. Kendimi insan gibi hissetmemi sağlayan biri. Boş bir tuval olmadığımı, içi boş bir kabuk olmadığımı gösteren biri.

Öldürmek için doğmuş biri.

İstemediğim şeyi yapmak zorunda değildim. Ah tanrılar, ona zarar vermek istemiyordum. Bunun elimden gelmesini bile istemiyordum. Ve yapmak zorunda değildim. Hissettiğim rahatlama öyle güçlüydü ki içime akın eden şiddetli duygular beni yutacakmış gibi geliyordu. Buna engel olan tek şey Ash'in beni reddettiği gece hissettiğim şeydi.

Suçluluk duygusu.

İçimde çalkalanan acı suçluluk duygusu.

Ash'in canını almak zorunda değilsem bile milyonlarca kişi ölecekti. Bu bir nimet değildi. Gerçek bir rahatlama değildi.

"Sera" diye fısıldadı Ash.

Gözlerine baktım, başparmağıyla yanağımdaki bir gözyaşını silince kalbim duracak gibi oldu. Ether filizlerinin oynaştığı fazla parlak gözlerini gözlerime dikti.

"Senin konsortun olursa halkını kurtarabileceğini düşündüğünü sanmıyorum." Bele'nin sesini duyunca yalnız olmadığımızı hatırladım, derinlerimde bir şey paramparça olurken Ash'in gözlerindeki ether filizleri hareket etmeyi bıraktı. "Sanırım bir anlaşmayı tanrıyı çağıran kişinin lehine nasıl sonlandıracağını öğrenmiş."

Ash hiçbir şey söylemeden bana bakıyordu. Biri küfretti. Sandalye bacaklarının taşın üstünde çıkardığı sesleri duydum, sonra *onu* hissettim. Ash'in elleri titredi, ansızın odaya dolan enerji akımı tenimde çatırtadı. *Onu* gördüm. Derisinin inceldiğini ve altında gölgelerin toplandığını gördüm.

"Lasania'nın geleceğinin bu anlaşmaya, anlaşmanın gereğini yerine getirmeye bağlı olduğuna inanıyordun ama konsortum olarak değil." Sesi öyle usul ve yumuşak çıkıyordu ki sırtıma bir ürperti yayıldı. "Bir anlaşmanın tanrıyı çağıran kişi lehine nasıl sonlandırıldığını biliyor musun?"

Her bir zerrem yalan söylemem gerektiğini haykırıyordu. Şaşırtıcı bir kendini koruma dürtüsü devreye girmişti. Bunu yapmak akıllıca olurdu ama yalanlardan bıkmıştım. "Biliyorum."

Ash içini çekti. Gölgeler odanın köşelerinden çekilip etrafında, etrafımızda, toplandı. "Bu yüzden mi ben seni reddettikten sonra Gölge Tapınağı'na gidip duruyordun? Hiç onaylamadığın anlaşmanın gereğini yerine getirmeyi bu yüzden mi istiyordun?"

Göğsümde bir yarık daha açılır gibi oldu. "Evet."

Gözlerinden ether sızarken arkasında dönüp duran gölgelerin arasından ışık süzülmeye başladı. Nefesim aramızdaki boşlukta kabarık bir bulut halini aldı. "Eğitilmen. Hazırlanman." Dudakları geriye çekilince sivri dişlerinin ucu göründü. "Doğduğun andan şimdiye dek yaptığın her şey zaafım olmak için miydi?"

Göğsüm sıkışıyordu. Cevap veremedim. Sanki odanın tüm havası çekilmişti ve geriye kalan hava da içime çekemeyeceğim

kadar soğuk ve yoğundu. Etherle bezenmiş gölgeler Ash'in arkasında kanat şeklini almaya başlarken içimi yakmaya başlayan ateş boğazıma doğru yayıldı.

Öldecektim.

O kıpırtısız, ölü gözlere bakarken bunu biliyordum. Onu suçlayamazdım. Onu öldürmeyi planladığım için karşısında duruyordum. Canını alacağım için ölümümün onun elinden olacağını başından beri biliyordum.

"Sen" dedi, sesi gecenin fısıltısıydı, elleri çeneme kaydı. Avucunu boynumun yan tarafına bastırdı. Başımı arkaya eğdi, artık Ash'e bakmıyordum. Bu İlkel'di. Ölüm İlkeli. Şimdi bana karşı Nyktos'tu. "Başarıya ulaşsan bile yakayı sıyıramayacağını bilmen gerekirdi. O lanet gölge taşı hançeri göğsüme sapladığın an öleceksin."

"Ash" dedi Nektas, sesi yakından geliyordu.

İlkel kımıldamadı. Gözünü bile kırpmadan bana bakıyordu. "Hayatının senin için hiç mi değeri yok?"

İrkildim.

"*Ash*" dedi Nektas bir kez daha, Reaver yumuşak bir ses çıkardı.

Ether gözlerinde çalkalanıyordu. Elini yavaşça çekerken etrafına gölgeler indi. Bir an daha olduğu yerde durdu, yüzünde çok sert bir ifade vardı, sonra bir adım geri çekildi.

Bacaklarım tutmuyor, kalbim deli gibi atıyordu, duvara yaslandım. "Ben... Ben..."

"Sakın özür dilemeye kalkma" diye hırladı Nyktos. "Sakın..."

Dışarıda bir boru öttü, ses bütün sarayda yankılandı. Bir boru daha öttü. Duvardan çekildim. "Bu nedir?"

"Bir uyarı." Nyktos çoktan bana sırtını dönmüştü. "Kuşatılmış durumdayız."

36. Bölüm

"Güç dalgasını hissettiler." Bele ayağa kalkmıştı.

Diğer tanrılar da ayağa kalkarken duvardan uzaklaştım. "Sizce... Sizce Kolis mi?"

Kimse bana bakmadı. Nektas dışında. "Kolis kendisi gelmez." Jadis başını kaldırıp esnedi. "Başkalarını gönderir."

"Seni almaya geldiyse o kadar istediğin şeye kavuşmuş olursun." Nyktos omzunun üstünden bana baktı. "Ölümüne."

Buz gibi sözlerini duyunca göğsüm sıkıştı. Sözleri canımı yakmıştı. Bunu inkâr edemezdim.

"Saion... ne yapabileceğine bir bak. Seninle ahırlarda buluşuruz. Rhahar. Bele. Onunla gidin. Burada öğrendiklerinizden kimseye bahsetmeyin. Hiç kimseye" diye emretti Nyktos. "Anlaşıldı mı?"

Üç tanrı itaat ederek hızla odadan çıktı. Hiçbiri bana bakmadı.

"Ben ufaklıkları güvenli bir yere götüreyim." Nektas eliyle Reaver'ı çağırdı. "Kıyılarımıza kimin geldiği konusunda yanılmıyorsam diye. Onları güvenli bir yere koyar koymaz yanınıza geliriz."

Nyktos başını salladı, sırtı bana dönüktü, Nektas kapıya doğru yürüdü. Jadis'in başı babasının omuzundaydı, yanımdan geçerken bana uykulu uykulu el salladı. O el sallama... neden bilmem kalbime saplandı. Babasının buz gibi bakışları o bıçağı saplandığı yerde dondurdu.

Sanırım seni aileden biri kabul edeceğim.

İçimi çektim. Artık Nektas'ın böyle düşündüğünü sanmıyor-

dum. Neden düşünsündü ki? Buraya gelip aileden biri olarak gördüğü İlkel'i öldürmeyi planlamıştım.

Aios bana şöyle bir bakarak ayağa kalktı. "Ben gidip Gemma'ya bakayım. Sirenler onu uyandırdıysa gereğini yapayım."

"Teşekkür ederim" dedi Nyktos duvardaki kısa kılıçlardan birini alırken. Kılıcı beline taktıktan sonra bir hançer alıp çizmesinin içine soktu. Uzun bir kılıcı da kabzası aşağı bakacak şekilde sırtına astı.

"Onu ne yapacağız?"

Başımı soruyu soran Ector'a çevirdim. "Yardım edebilirim."

Nyktos yavaşça bana dönerken Rhain kaşlarını yukarı kaldırdı. Nyktos'un bakışlarında sonsuz bir soğuktan başka bir şey yoktu. Geri çekilmemek için kendimi zor tuttum.

"Edebilirim." Sesim titremesin diye kendimi zorluyordum. "Ok ve kılıç kullanmayı biliyorum."

Nyktos alaycı alaycı güldü. "Bilmez olur musun hiç."

Kalbimdeki keskin sızı daha da derine inip izini bırakırken irkildim. Boğazım yine yanmaya başladı, içimi sert ve acı bir şey doldururken gözlerim doldu. Nefes alamıyordum. Boğazım düğümlenmişti. Buna izin veremezdim. Bu duyguyu bastırmak zorundaydım. *Nefes al.* O peçeyi taktığımı hayal ettim. Bunu yapmak her zamankinden de zor oldu ve peçe hiç olmadığı kadar şeffaf ve inceydi. *Nefesini tut.* Boş bir tuvale dönüştüm, benden başka kimsenin sözleriyle ya da yaptıklarıyla incitemediği boş bir kabuğa.

Nefesimi saldım. "Gölgeler Diyarı benim yaptığım şey yüzünden tehlikede. Dövüşmek elimden gelirken kenarda durup izlemeyeceğim." Başımı kaldırıp Nyktos'un buz gibi gözlerine baktım. "Halkından kimse için tehdit oluşturmuyorum."

Nyktos başını yana eğdi. "Benim için bir tehdit değilsin."

Kaskatı kesildim ama hepsi buydu. "Yardım edebilirim ama sen ne istiyorsan onu yap. İstersen beni kilitle, istersen yanında götür. İki şekilde de vakit kaybediyorsun."

Nyktos başını eğerek gözlerime baktı. "Seni bir yere kapatmak düşüncesi şu an çok cazip gelse de kaçmaman için gereken tedbir-

leri almaya vakit yok. Yani benimle geliyorsun." Bir anda yanımda bitiverdi. Gerilsem de istifimi bozmamayı başardım. "Ama adamlarımdan birini tehlikeye atacak bir şey yaparsan bir odaya kapatılmak başına geleceklerin yanında hiç kalır."

Rhain ve Ector'un şüpheyle bakıştıkları gözümden kaçmadı, Nyktos'un dediğini yapacağından da hiç şüphem yoktu. "Hiçbirine zarar vermek istemiyorum."

"Hayır." Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Sadece bana."

Peçe kayıp düştü. "Sana da zarar vermek istemiyorum."

"Boşuna nefes tüketme" dedi sertçe, sonra elimi kavradı. Enerji akımı hafifçe uğuldadı. Beni odadan çıkarırken elimi çok sıkı tutsa da canım yanmıyordu.

Nyktos beni çekerek tahtların ve platformun önünden geçirdi. Ector ve Rhain hemen arkamızdan geliyordu. Kararmakta olan oda çizmelerimizin takırtısı dışında ürpertici şekilde sessizdi. Ash'in uzun adımlarına yetişmekte zorlanıyordum. Tüm gücümü odada olanları ve Ash'in artık bana karşı Nyktos olduğunu düşünmemeye harcıyordum. Antreye yaklaşırken bunları düşünemezdim. Nyktos o kadar hızlı yürüyordu ki zemindeki hafif çıkıntıyı, odayla antre arasındaki belli belirsiz basamağı fark etmedim. Tökezledim...

Nyktos elimi daha sıkı tutarak sert gölge taşına yüzüstü kapaklanmamı engelledi.

"Teşekkürler" diye mırıldandım.

"Sakın" dedi sert bir sesle.

Peçe biraz daha kayarken dudaklarımı birbirine bastırdım. Öfkesi beni şaşırtmıyordu. Onu suçlayamazdım. Göğsümün sıkışmasına neden olan şey o hiçliğin içinde kalamayışımdı.

Saion açık kapıdan hızla içeri daldı, bizi görünce birden durdu. "Koy tarafındaki duvarda bir şeyler oluyor." Gözü birbirine kenetlenmiş ellerimize kaydı ama hiç tepki göstermedi. "Ne olduğunu henüz bilmiyorum. Rhahar Odin'i hazırlıyor. Bele önden gitti."

"Yaralanan olup olmadığını biliyor musun?" diye sordu Nyktos ona doğru yürüyerek.

"Küçük gemilerden biri alabora olmuş" dedi Saion hemen arkamızdan. İleride Rhahar simsiyah devasa bir atı şimdiden hazır bekleyen diğer birkaç atın yanına doğru götürüyordu. "Gemilerden biri alabora olunca kurtarma çalışmaları durduruldu."

"O koyda gemiyi alabora edebilecek ne olabilir yahu?" diye sordum.

"Hiçbir şey olmaması lazım" dedi Nyktos, cevap vermesini pek beklemediğim için şaşırdım.

"Sular yıllardır ölü. Orada uzun süre hayatta kalabilecek pek bir şey yok" diye ekledi Rhain. "Sadece bu da değil, sular simsiyah..."

"Bu yüzden de kurtarma işlemi daha da zorlaşıyor" dedi Saion. "Yine de imkânsız değil. Tanrı olsun ölümlü olsun, o sulara giren biri büyük ihtimalle bir daha çıkamaz."

Sırtımdan bir ürperti geçti, Nyktos dizginleri Rhahar'dan aldı. Ector'a döndü. "Bana başlıklı bir pelerin alıp koy tarafındaki kapıya getirmeni istiyorum."

Ector kaşlarını çatarak bana baktı. Bir şey söylemek istiyor gibiydi ama vazgeçti. "Tabii." Dönüp merdivenlerin altında gizli pek çok yan girişten birine doğru koştu.

"Şehrin diğer kapıları kapatıldı mı?" diye sordu Nyktos.

"Muhafızlardan birinin söylediğine göre kapatılıyor" dedi Saion. "Ayrıca koy tarafındakileri de tahliye edip iç bölgelere taşımaya başladılar."

Odin'e döndüm, bu kadar büyük bir atın sırtına nasıl çıkacağımı bilmiyordum. Bir yolunu bulmam gerekiyordu çünkü kendi atımı isteyecek kadar aptal değildim. Eyerdeki kayışa uzanmıştım ki Nyktos beni kalçamdan tutup şoke edici bir rahatlıkla kaldırıverdi.

Tam teşekkür edecekken vazgeçtim, bir bacağımı eyerin üstünden geçirerek oturdum.

"Gerçekten bizimle mi geliyor?" dedi Rhain atına binerken.

"Koyduğumuz yerden kaçmaması için kalıp bekçiliğini yapmak ister misin?" Nyktos arkama atladı, ben ise ağzımı hiç açmadım.

"Hayır" dedi Rhain.

"Öyleyse bizimle geliyor" dedi Nyktos, Odin'in dizginlerini daha sıkı kavrayarak. "Sıkı tutun."

Eyer kaşına tutunduğum anda Odin dörtnala koşmaya başladı, sonra tozu dumana katarak daha da hızlandı. Nyktos, Odin'i Haides'in etrafından dolaştırıp Sur boyunca ilerlerken içgüdüsel olarak öne eğildim. Saion ve Rhain bize yetişti. Gölge taşı zerreleriyle parıldayan sert toprağın üstünde ilerleyerek dar bir geçitten geçtik. Bana Gölgeler Diyarı'na girerken gördüğüm ölü ağaçları hatırlatan eğilmiş çıplak ağaçlar yolu çevreliyordu. Gri ağaç gövdelerinin etrafından sis sızıyordu. Kırmızı yapraklarla dolu budaklı kalın dalların arasından görünen Sur burada o kadar yüksekti ki siperlerin tepesini göremiyordum. Ağaçların arasında birbirinden yüzlerce metre uzaktaki büyük kuleler belirdi, sonra Sur yoldan gitgide uzaklaştı, sonunda onu göremez oldum.

Nyktos Odin'i sertçe sağa döndürerek yoldan ayrıldı. Öne eğilerek göğsünü sırtıma bastırdı. Soğuk bedenini hissedince duyularım ve kendi üzerimdeki pek de sağlam olmayan hâkimiyetim allak bullak oldu. Temas... tanrılar, kan ağaçlarının arasından uçarcasına giderken bunu düşünemezdim. Beyaz sis çılgınca yoğunlaşıyordu. Sis –ether– gittikçe yükselirken kalbim de bu çılgınlığa kapılmış gibiydi.

"Kestirmeden gideceğiz." Nyktos kolunu belime indirip beni sıkıca tuttu. "Gözlerini kapatsan iyi olur."

Gözlerim tamamen açıktı. "Neden?.." İlerideki ağaçlar yok olunca nefesim kesildi, yer sisli bir *hiçlik* uçurumuna düşüyor gibiydi.

Saion neredeyse Odin kadar büyük siyah bir atın sırtında ileri fırlayınca az kalsın çığlık atacaktım. Saion ve atı *yok olmuştu*. Sırtımı iyice Nyktos'a dayadım...

Odin sisin içine atladı.

Bir an sis dışında her şey yok oldu, sanki... uçuyordum. Yerçekiminden kurtulduğumuz o saniyeler boyunca nefes bile alamadım...

Odin'in yere inişiyle ciğerlerimde ne kadar hava varsa boşalıverdi, geriye kaykılıp İlkel'in sert, sağlam vücuduna çarptım.

Bir ether sisinin içinden son sürat geçerken Nyktos beni sıkıca tuttu, Odin'in toynakları kayalarda gümbürdüyordu. Hiçbir şey göremiyordum. Sisten başka hiçbir şey görünmüyordu. Ama bir dağın yamacından ya da her nereden iniyorsak buradan gözlerim kapalı çıkmak istemiyordum.

Odin bir kez daha atlayınca koyu ether sisinden çıkıp yer yer gri otlarla kaplı toprakta koşmaya başladık. Ne gördüğümü idrak edebilmem bile biraz zaman aldı, o sırada Rhain ve Rhahar da bize katıldı. Atını sisin iyice seyreldiği duvar dibinden süren kişiyi Saion'a benzettim.

Dönüp sis dağına bakınca sisin içinden düzinelerce atlı muhafızın fırladığını gördüm. Nyktos toynakların gürültüsünden duyamadığım emirler yağdırıyordu.

İleride kapalı duran taş bir kapı belirdi, Sur'da, uzaktan muhafızları seçtiğim duvarın üstünde meşaleler yanıyordu, muhafızların hepsi Sur'un ötesine dönmüştü.

Nyktos Odin'i yavaşlattı, muhafız grubunun biraz uzağında durdu. Muhafızlardan biri diğerlerinden ayrıldı. Gözlerimi kısınca Theon'u tanıdım. İhanetim ortaya çıktığında orada olmayan birkaç tanrıdan biriydi. O da kız kardeşi de çok geçmeden duyardı. Yoksa diğerleri Nyktos'un tanık olduklarından kimseye bahsetmemeleri yönündeki emrine mi uyuyordu?

"Suda bir şey var" dedi Theon Odin'in yularını tutarak, bana hiç bakmamıştı. "O şey her neyse ikmal gemilerimizden birini yarıp geçerek denizden çıktı. Orospu çocuğunu ikiye böldü."

"Hassiktir" diye hırladı Nyktos atın sırtından atlayarak. Hemen dönüp tek kelime etmeden kollarını bana uzattı. Öfkeli haliyle bile düşünceli davranmasından afallayarak kollarını tuttum. "Ne olduğuna dair bir iz buldunuz mu?"

"Henüz bulamadık" dedi Theon.

Nyktos bir adım atmıştı ki durdu, tam o anda göğsümün ortasında bir sızlama, bir sıcaklık hissettim. Yıldızların ışığı altında

yeri saran ince sisten gölgeler doğruldu. Nyktos gözlerini kapattı, yüz hatları sertleşmişti.

"Ölüm" diye fısıldadım.

Ash gözlerini açarak başını bana çevirdi. "Onu hissediyor musun?"

Yutkunarak başımı salladım. "Ölümü hissediyorum."

Çenesinde bir kas seğirdi. "Hissettiğin şey bedenlerinden ayrılan ruhlar."

Theon sessizce küfrederken başımı kaldırıp Nyktos'a baktım, Ölüm İlkeli olduğu için bunu hissedebileceği hiç aklıma gelmemişti. Ölümü hissedebileceği.

Tıpkı benim gibi.

Ürpererek döndüm, Ector bize doğru geliyordu. Sisi dağıtarak atını durdurdu, Nyktos'a siyah bir pelerin fırlattı. İlkel başını sallayarak teşekkür edip bana döndü, yumuşak pelerini omuzlarıma atarken muhafızlar siper merdivenlerinden yukarı koşuyordu.

"Sen Ector ve Rhain'le kalacaksın" dedi Ector atından inerken. Başlığı kafama çekti.

Ector ve Rhain'e bir göz attım. Hiç de memnun olmuş gibi bir halleri yoktu ama başımı salladım.

"Yanlarından ayrılma" dedi Nyktos. Elimi pelerinin düğmelerine götürecek oldum ama Nyktos daha hızlıydı. Parmaklarıyla çabucak düğmeleri ilikledi, hâlâ şoke edecek kadar parlak olan gözlerini gözlerime dikti. "Dediğimi unutma."

Theon İlkel'in ses tonunu duyunca kaşlarını çattı ama Rhain tek bir bakışla onu susturdu.

"Unutmam" dedim.

Nyktos gözlerime biraz daha baktıktan sonra Rhain ve Ector'a döndü. "Hayatta kalmasına dikkat edin." Sonra Odin'in yanına gidip sırtına atlayarak muhafızlara döndü. Atıyla uzaklaşmasını izledim, gölgeler sisi yarıp geçerken atının sırtında yana eğilip bir muhafızın uzattığı yayı aldı. Saion, Rhahar ve Theon da peşinden gitti. Kapılar açıldı, Nyktos dışarı çıktı. Sadece diğer iki tanrı ve benim gibi başlık takmış biri diğer muhafızların arasından sıyrılıp atlarıyla peşlerinden gitti.

"Başına bir şey... gelmez değil mi?" diye sordum Rhain yanıma gelince, kızılımsı sarı saçları darmadağındı. "Yanına sadece üç tanrı aldı. Başlarına bir şey gelmesin?"

"Gerçekten endişelendiğine inanacağımı mı sanıyorsun?"

Yüzüne baktım. "Nyktos'a bir şey olmaz, değil mi?"

"O bir ilkel" dedi tanrı. "Sence?"

Nyktos yaşıyor ve nefes alıyordu. Bu nedenle de zarar görebilirdi. Ayrıca tanrılar öldürülebiliyordu.

"Burada olmaman gerekiyor" dedi Ector.

"Ama buradayım." O mental peçeyi bir kez daha takıp merdivenlere doğru yürümeye başladım. "Suda ne olabilir?"

Ector yanımdan geçerek benden önce merdivenlere ulaştı. Omzunun üstünden bana baktı. "Canavarlara inanır mısın?"

Karnıma yumruk yemiş gibi oldum. "Duruma göre değişir."

Sırıttıktan sonra başını önüne çevirdi. Rhain'e bir göz attım ama Rhain gözlerini karşıya dikmişti. Merdivenlerin bizi ne kadar yükseğe çıkardığını düşünmemeye çalışarak hızla peşinden gittim.

"Ne yaparsan yap" dedi Rhain tepeye yaklaşırken, "Lütfen kendini öldürtme. Bu şerefe Nyktos'un erişmek istediğinden eminim."

"Öyle bir niyetim yok" dedim.

"Nyktos onu öldürmeyecek" dedi Ector önden. "Çünkü içinde kıvılcım var."

Rhain arkamda içini çekti, o an Ector'un haklı olduğu kafama dank etti. Nyktos beni öldürmeyecekti. Önce ölüleri diriltmemin yanı sıra içimde kıvılcım taşımamın ne anlama geldiğini çözmeye çalışacaktı. Peki çözerse? O zaman beni öldürecek miydi? Aios haklıysa ölümlüler diyarını daha hızlı bir ölüme mahkûm edebilir miydi? Yoksa beni bana zarar vermek isteyenlerden ve benim zarar verebileceğimi düşündüklerinden uzak tutmak için bir yere mi kapatacaktı?

Geniş çatıda yürürken midem yine allak bullak oldu. Uzakta kayalık tepelerden ve düzlüklerden başka bir şey görünmüyordu. Nyktos'u da muhafızları da göremedim. Duvarın dönemecini ta-

kip ettim, iki tarafa da bakarken adımlarımı hızlandırdım, şehrin bir bölümüne girdiğimizi gördüm, alçak binalar bana Carsodonia'daki ambarları hatırlatmıştı. Ne idüğü belirsiz binaları tarayarak yürümeyi sürdürdüm, sonunda ilk kez Gölgeler Diyarı'ndaki şehri gördüm.

Nefesim kesildi. Şehir düşündüğümden daha büyüktü.

Göz alabildiğine uzanan kiremit çatılar yıldız ışığında parlıyordu, aralarında dar ve dolambaçlı sokaklar bulunan evler ve işyerleri üst üste yığılmıştı, burası Croft's Cross'a çok benziyordu. Sokaklarda ve pencerelerde mumların ya da gaz lambalarının minik ışıkları parlıyordu. Görebildiğim kadarıyla koca şehirde hiç tapınak yoktu ve şehrin büyük bölümü binalarla dolu bir tepenin yamacına kurulmuştu.

"Burada ne kadar insan yaşıyor?" diye sordum Ector önden giderken.

"Yüz bin." Rhain yanımdan dolaştı. "Ya da buna yakın."

Yüce tanrılar, hiç bilmiyordum. Çoğu, tanrı ve ölümlü müydü? Ne kadarı Seçilmiş'ti?

Aşağıdan gök gürültüsünü andıran bir ses geldi. Sokaklardan yükselen bağırışlara çığlıklar karıştı. Göğsüm sıkışarak en yakındaki sipere gittim, Rhain ve Ector da aynını yapmıştı. Ellerimi kaba taşların üstüne koyup eğildim, gözlerimi kısarak kasvetli karanlığın içine baktım.

Dar sokaklar insanlarla doluydu, bazıları yaya, bazıları at sırtında ya da arabaların içindeydi. Düşe kalka feryat figan kaçmaya çalıştıklarını görünce dehşete kapıldım.

"Liman bölgesinden kaçıyorlar" diye bağırdı Ector siperden çekilerek. "Kahretsin. Bölgenin boşaltıldığını sanıyordum."

"Yeni boşaltıyorlar." Rhain duvar boyunca koşarak ileriye baktı. "Suda ne var yahu?"

Muhafızların insanları sakinleştirmek ve biraz düzen sağlamak için emirler yağdırdıklarını duyuyordum ama bağırtıları paniğin içinde boğulup gidiyordu. İnsanlar kalabalıkta ezilip yaralanıyordu. Çaresizce kaleye ulaşmaya çalışırlarken öleceklerdi.

Dönüp siperden ayrılırken elbisemin eteği bacaklarıma dolanıyordu. Bu kıvılcımın kontrolü yeniden ele geçirmesini göze alamazdım. Muhafızlar doğu duvarı boyunca ilerlemeye çalışırken Ector ve Rhain'in peşinden koşup koya bakan kısma geldim. Diğer muhafızların hiçbiri bana bakmıyordu, ya orada olduğumun farkında değillerdi ya da kendilerini aşağıda olanlara o kadar kaptırmışlardı ki umursamıyorlardı. Kullanılmamış kalkanların, okların ve yayların yanından geçip başka bir sipere gittim. Ağır kokulu rüzgâr başlığımın içine girip saç tutamlarımı kaldırarak yüzüme savururken önümde koyun parlak yüzeyi belirdi.

Gördüklerim aklıma on yıl kadar önce gaz taşıyan bir geminin yurtdışına kaçıp başka bir gemiyle çarpışmasını getirdi. Kral Ernald'ın sızıntıyı durdurmak için gönderdiği adamları izlemek için Ezra'yla birlikte kayalıklara tırmanmıştık. Gemi batmıştı, suya dökülen gaz yüzünden Gökyüzü ve Denizlerin İlkel Tanrısı Phanos çok kızmıştı. Dehşet verici bir tufan halinde sudan dışarı fırlamış, kulaklarımızı kanatan bir şok dalgası yaratarak öfkeyle kükremişti. Birkaç saniye içinde limandaki bütün gemileri yok etmişti. Yüzlerce kişi ölmüştü, ya aşağıdaki binalara fırlatılarak boğulmuşlar ya da düzinelerce gemiyle birlikte yok edilmişlerdi.

Su o zamandan beri temizdi.

Ama bildiğim kadarıyla suda Phanos yoktu. Yine de gördüğüm şey karşısında kalbim duracak gibi oldu. Koyda ortadan ikiye yarılmış bir ikmal gemisi çılgınca çalkalanan sulara batmaktaydı.

Başka bir gemi de devrilecek gibi sallanıyor, halatlarla uğraşan adamlar bağırarak birbirlerine sesleniyordu. Dalgalı sularda alabora olmuş ahşap kayıklar devrilen gemidekilere yardım etmek için açılmış olmalıydı. Yüzen ya da suyun üstünde kalmaya çalışan kimseyi görmüyordum, Nyktos'la birlikte kapıda sezdiğimiz şey aklıma geldi.

Ölüm.

O sularda bir şey vardı. Duvar boyunca sıralanmış muhafızlar oklarını hazırlayarak nişan almışlardı.

"Kahretsin." Rhain önümde birden durdu.

O zaman onları gördüm, koyun karanlık, ışıldayan yüzeyine çıkıyorlardı.

Dudaklarım aralandı. Yüce tanrılar, at büyüklüğündeydiler, yan taraflarından gemilere tırmanırken kaslı gövdeleri yağlanmış gibi parlıyordu. Limanda demirlemiş gemiler fidanlar gibi titriyordu. Tutundukları yerde tahtalar çatırdayarak parçalanıyordu. Güvertelerde bastıkları yerlerde delikler açılıyordu.

Iliseeum'u anlatan kalın ciltlerdeki çizimler dışında onları hiç görmemiştim ama dakkia olduklarını biliyordum, et yiyen saldırgan bir türdü, Iliseeum'un bir yerinde bulunan dipsiz çukurlardan doğdukları rivayet edilirdi.

Sivri dişlerle dolu ağızları dışında yüzlerinde hiçbir şey olmayan bu yaratıkların Iliseeum'da görülen gelmiş geçmiş en saldırgan tür olduğu söylenirdi.

"Burada ne arıyorlar?" Rhain'e baktım.

"Eğitimli av köpekleri gibidirler, ether'i sezebiliyorlar. Ether onları çekiyor." Tanrı'nın parlak gözleri bana dikildi. "Onları kim gönderdiyse senin için gönderdi."

Tekrar limana baktım. Korkudan midem bulanıyordu. Dakkia'lar göz açıp kapayıncaya dek şehre ulaşacaktı ve çoğu insanın hâlâ çaresizce daha yükseğe çıkmaya çalıştığı o tepedeki evlerle aralarında hiçbir şey yoktu. Benim için gelmişlerdi ve masum insanlar ölebilirdi...

Gökyüzünde ansızın bir ışık çakınca gözlerim kamaştı. Sendeleyerek duvara yaslandım, muhafızlardan bir çığlık sesi yükseldi. Duvarın kenarına atlayıp diz çökerek oklarıyla nişan aldılar.

Tiz bir çığlık duyunca hızla limana doğru döndüm, bir dakkai'nin okla kafasından vurulduğunu gördüm. Dakkai geriye doğru yıkıldıktan sonra tıpkı avcılar gibi patlayarak yok oldu. Başka bir ok kayalıkların tepesine varmak üzere olan ikinci dakkai'ye saplandı, *kayalıklar*, orada hiç koruma yoktu. Oklar oradan geliyordu. Hızla döndüm, dizlerimin bağı çözülür gibi oldu.

Sisin içinden siyah renkte beş devasa at fırladı, hızla aşağı koşarlarken toynakları kayaları parçalıyordu. *Nyktos*. O ve diğer

dördü atlarının sırtında diz çökmüştü, dakkai'leri ok yağmuruna tutuyorlardı. Tam kapıdan çıkarlarken onlara katılmış olan pelerinli, atın sırtında ayakta duruyordu, yokuş aşağı inerken başlığı havalanınca kapkara saç örgüsü ortaya çıktı. Bir sonraki oku atan, atının sırtında ayakta duran kadındı.

"Lanet olası Bele" diye mırıldandı Rhain sırıtarak, yakındaki çıkıntının üstüne atlayıp oku hazırladı. "Gösteriş yapmadan edemez."

O Bele miydi?

Oklar yağmaya başlayınca harekete geçtim. Yakındaki okluktan bir ok ve yay aldım, Sör Holland'ın yıllar önce öğrettiği gibi oku çabucak kirişe oturttum.

Nyktos öne atılırken yayı gerip nişan alarak oku fırlattım. Birkaç dakkai iskelelere ulaşmaya çalışan denizcilerin peşine düşmüştü, anlaşılan denizciler gemilerinin çok daha güvenli olduğunun farkında değillerdi. Bir ok daha fırlattım, okun karanlığı yarıp dakkai'nin kafasının arkasına saplanışını izledim. Yaratık parçalanarak yok olunca gülümsedim.

"Kim?" diye sordum yaya yeni bir ok takarken. Gördüklerime gerçekten bir anlam veremiyordum. "Sence onları kim gönderdi?"

Rhain benden sonra okunu fırlattı. Dönüp bir ok daha aldı. "Bunlar Dalos Sarayı'nın finoları."

Soluğum kesildi. Kolis. Hakkında öğrendiklerimi hâlâ idrak edememiştim. Oku fırlattım, kayalıklara ulaşan bir dakkai'yi daha vurdum.

Birkaç dakkai daha gemilerine dönmeye çalışan denizcileri fark etti. Kayığın kenarına tutunmuş olan bir adam dakkai'lerden biri üstüne atlayınca bir çığlık attı. Oku fırlatıp denizcinin üstüne çullanmadan dakkai'yi sırtından vurdum. Yaratık parçalanarak suya dağıldı.

Çabucak yeni bir ok hazırlayarak nişan alıp fırlattım, yaratık sürüsü gemiye ve adamlara akın ederken ok atmaya devam ettim, atlar şimdi kayalıkların kenarına varmıştı. Bir oku daha yaya yerleştirirken en öndeki atlı daha da yükselerek dikkatimi çekti.

Nyktos havada dönerek Odin'in sırtından atladı. Yere inerken çömeldi, gerçekten etkilenmiştim.

Biraz da kıskanmıştım.

"Artist" diye homurdandım, Odin Nyktos'un üstüne doğru koşup havaya sıçradı.

Nyktos bir elini yumruk yaparak havaya kaldırınca Odin... Odin bir gölgeye dönüştü, Nyktos'un koluna dolanarak gümüş bandın etrafında derisine karışarak yok oldu.

"Bu da ne?" diye fısıldadım gözlerimi iyice açarak.

"Bunu yaptığını ilk kez mi görüyorsun?" diye sordu Rhain'in diğer tarafında durmakta olan Ector. "Güzel numara, değil mi?"

"Bu nasıl olabilir?"

"Odin normal bir at değil" dedi Ector.

"Hadi canım" dedim ters ters.

Nyktos hızla dönünce bakışlarımı ona çevirdim. Tek eliyle bir dakkai yakalayıp havaya kaldırırken kolundaki gümüş rengi bant parlıyordu. Yaratığı yere çarpıp bir ayağını gırtlağına koydu, sonra elini göğsünün üzerinden uzatarak oniks gibi parlayan kısa kılıcını çekti. Kılıcı sertçe saplayarak dakkai'nin işini bitirdi.

Bele atından atlayarak Nyktos'un yanına indi, başlığı kafasında değildi. Bindiği aygır koşarak rıhtımdan uzaklaştı, dakkai'lerin yolundan çekilen diğer atlara katıldı. Bele elini uzatıp kalçasındaki oku çıkardı. Uzun bacaklarında ya pantolon ya da tayt vardı, kolları çıplaktı ama bant yoktu. Yüzünü seçemeyeceğim kadar uzaktaydı. Nyktos ona bir şey söylemiş olmalıydı çünkü rüzgâr çanı gibi çınlayan kahkahası bize kadar geldi. Duvar boyunca dizilmiş muhafızlar kıpırtısız kalırken Bele hızlanıp havalandı, yere inerken yumruğunu, hayır, elindeki silaha benzeyen şeyi dakkai'ye indirdi. Dakkai parçalandı, Bele az önce dakkai'nin durduğu yere indi.

"Sanırım âşık oldum" dedi Ector, ben bile hafiften âşık olmuş olabilirdim.

Rhain sessizce güldü.

Bir dakkai rıhtımdan fırlayıp havaya sıçradı. Theon bir

dakkai'ye tekme atıp geriye fırlattı, sonra kılıcını yaratığın göğsüne sapladı.

"Şimdi de ben âşık oldum sanırım" diye mırıldandı Rhain, Theon dönüp kılıcını bu kez tekmelediği dakkai'ye geçirdi.

Yaya yeni bir ok takarken yine Nyktos'u gördüm. Ayağını bir dakkai'nin göğsüne bastırdı, baş döndürücü bir hızla geri iterek yaratığı birkaç metre öteye fırlattı. Saion dönüp yaratığı parçaladıktan sonra kılıcını bir başkasına savurdu.

Bele gemideki adamların başına üşüşen dakkai'lerin işini hızla bitirirken çok eğleniyormuş gibi görünüyordu, denizciler ise donakalmıştı. Yayı bıraktıktan sonra ok yaratıklardan birinin kafasına saplanana kadar izledim, sonra bir ok daha aldım.

"Daha gelenler var!" diye bağırdı bir muhafız duvarın altından. "Karaya doğru geliyorlar."

Nyktos döndü, birkaç dakkai suyun yüzeyine fırlayıp üst üste iskelelere dökülüyor, pençeleriyle tahtaları kırıyordu.

Dakkai'lerden biri arkadan Nyktos'a doğru koşmaya başladı, hedefimi değiştirip oku fırlattım. Tam İlkel dönerken hedefi vurup dakkai'yi yere serdim.

Nyktos başını kaldırdı. Tam benim durduğum yere baktı.

Gözlerimi kaçırıp başka bir ok alırken elim titriyordu. Bana bunun için teşekkür edeceğini hiç sanmıyordum.

"Birkaçı kıyıya vardı" diye bağırdı bir muhafız duvarın yanından koşarak. "Kapılara doğru gidiyorlar."

"Koşun!" diye emretti Nyktos.

Bele koşmaya başladı. Tehlikeyi haber veren bağırışlar duyulurken binanın köşesinde çabucak gözden kayboldu. Siperde ayağa kalkınca düzinelercesinin daha iskelelere doluşup bir ölüm dalgası gibi koydan dışarı yayıldığını gördüm.

"Yüce tanrılar" dedi Rhain boğuk bir sesle. "Ne kadar çoklar."

Kalbim deli gibi atıyordu, hemen yayı gerip nişan aldım. Birini vurdum, yerini hemen üç tanesi doldurdu. Gözlerimi iyice açıp rıhtımı taradım. Nyktos'un bir dakkai'yi geriye ittiğini gördüm, o anda başka bir tanesi yandan Nyktos'a çarptı. Nyktos tökezleyince

az kalsın bir çığlık atacaktım. Oku fırlatıp dakkai'yi vurdum. "Neden gücünü kullanmıyor? Neden hiçbiri ether kullanmıyor?"

"Dakkai'ler ether'i hissedebiliyor, ondan besleniyorlar. Ether daha fazlasını buraya çeker" dedi Rhain boş bir ok kutusunu kenara fırlatarak. "Hepsi buraya üşüşür."

Neredeyse boşalmış ok kutuma bakarken tıkanır gibi oldum.

"Duvar!" diye bağırdı bir muhafız. "Duvardalar!"

Aşağı bakınca yüreğim ağzıma geldi. On beş-yirmi dakkai pürüzsüz yüzeye tutunabilmek için yumruklarıyla taşı parçalayarak duvara tırmanıyordu.

Yüce tanrılar...

Çok hızlıydılar, saniyede bir-iki metre tırmanıyorlardı. Az sonra çıkıntıya varıp üstümüze çullanacaklardı.

37. Bölüm

Hemen ok kutusuna dönüp bir ok aldım. Bir avuç ok kalmıştı, bu kadarı yetmezdi. Taştaki yarığa dönüp oku kirişe yerleştirerek fırlattım, dakkai'lerden birini parlak kafasının tam tepesinden vurdum. Duvardan düşüp parçalanarak yok oldu, yerini hemen bir başkası aldı. Bir oku yerleştirip yayı gererken çok yakından bir çığlık gelince korkuya kapıldım. Nyktos'u bulmak için hızla rıhtımı taradım. Suyun kıyısındaydı, etrafını...

Birden gökyüzü ve koy siliniverdi. Önce ne olduğunu anlayamadım. Az sonra testereye benzeyen, parmağım kadar dişleri görünce aslında dakkai'lerin yüzü olduğunu anladım. Normalde burnun olması gereken yerde iki ince yarık vardı. Havayı koklarlarken bu yarıklar genişliyordu.

Nefesim kesilerek oku fırlattım. Ok ağzına saplanınca dakkai yere yığıldı. Yakından boğuk bir bağırtı daha gelince göğsüm hayat kıvılcımıyla sızlayarak döndüm. Hemen bir ok kaptım, kalbim deli gibi atsa da ellerim titremiyordu.

Birden başlığım kaydı, sarsılarak kıç üstü yere düştüm, bir dakkai duvara çıkıp sipere atladı. Tilki peşinde koşan bir tazı gibi havayı koklarken kopan minik taş parçaları yüzüme çarpıyordu.

Artık tazı denince aklıma hep bu gelecekti.

Yaratık kaslı kolunu savurarak yumruğunu yaya indirdi. Yay ikiye ayrıldı. Panik buz gibi pençelerini kalbime geçirirken eteğimi kaldırıp çizmemdeki hançeri kınından çektim. Dönerek hançeri havaya kaldırdım, sonra da tüm gücümle yaratığın göğsüne sapladım. Bıçak yaratığın kabuğa benzer sert derisinin direnciy-

le karşılaşsa da indirdiğim darbenin ivmesiyle hançer hedefine ulaştı. Yaratık uluyarak başını arkaya attıktan sonra parçalanıp sise dönüştü. Nem yanaklarıma ve kollarıma çarptı, dakkai'den geriye kalan sis az sonra duvara fırlayıp gürültüyle havayı koklayan bir başkası tarafından yutuldu. Kalbim durdu. Yüzüme ağır kokulu sıcak bir nefes çarparken birinin bağırdığını duydum. Bir ok dakkai'nin göğsünü delerek onu Sur'dan aşağı yuvarladı.

Dizlerimin üstünde dönüp ayağa kalkmaya çalışırken Rhain'in yayı kenara fırlatıp kılıcını çektiğini gördüm. Kılıcı Sur'a çıkan bir başka dakkai'ye sapladı. Bir hırıltı duyunca hızla döndüm. Ector siperin duvarına yapışmış, boğazını ısırmaya çalışan bir yaratığı itmeye çalışıyordu. Eteklerimi toplayarak kısa duvarın üstüne atladım, hançeri diğer elime alıp bıçak kısmından tuttum. Rhain'in arkasından siperin içine kayarken kolumu gerip hançeri fırlattım. Hançer dakkai'nin sırtına saplandı, az sonra dakkai parçalanınca hançerim Ector'un ayağının dibine düştü.

Ector başını hızla kaldırıp kocaman açılmış gözlerini bana dikti. "Teşekkür ederim."

Başımı sallayarak hançeri yerden alıp çıkıntıya döndüm. Dakkai'ler duvarın üstünden gelmeye devam ediyordu. Boğazları ve karınları parçalanmış muhafızlar kanlar içinde etrafa saçılmıştı. Göğsümün ortası ısınmaya başladı, kıvılcım yaraları seziyor, ölümleri arıyordu. Yerdeki muhafızlardan bazıları tanrı olmalıydı. Güçlükle yutkunarak kıvılcımı bastırmaya çalıştım.

Kalbim deli gibi atarak döndüğümde bir dakkai'nin daha duvarın üstüne çıktığını gördüm. Hemen fırlayıp hançerimi sapladım. Nemli sis kollarıma vururken duvardan aşağı bir göz attım. Rıhtımda daha düzinelercesinin kaynaştığını görünce göğsüm tıkandı. Nyktos'u ve yanındaki diğer tanrıları görmeye çalıştım ama kaygan, kaslı gövdelerin arasında hiçbirini bulamadım. Dişlerden ve pençelerden oluşan bir sürüye karşı sadece üç kişiydiler, sadece kılıçlarla nasıl savaşabilirlerdi?

"Lanet olsun" diye homurdandım.

Duvardan çekilerek döndüm, en yakındaki merdivenleri arandım. Bulunca dik basamaklara doğru yürümeye başladım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Ector.

"Aşağıya."

"Gidemezsin!" diye bağırdı Rhain.

"Durdur da görelim." Siperden bir dakkai fırlayınca geri sıçradım. Küfrederek eğilip hançeri yaratığın yan tarafına sapladım. Tam doğrulurken Rhain siper duvarının üstünden atlayıp bana doğru yürümeye başladı. Tam da yapmaması için uyardığım şeyi yapacağı yüzünden belliydi. Tanrıdan daha hızlı davranmaya karar vererek hemen döndüm...

Batıdan, buraya gelirken geçtiğimiz sisin oradan hafif bir gümbürtü geldi. Ses gevşek taşları yerinden oynatacak kadar şiddetli bir hırlamaya dönüşünce başımı kaldırdım.

"Nihayet" diye mırıldandı Ector.

Uzaktaki sis duvarının içinde karanlık ve geniş bir şey belirdi, çok büyük ve kanatlı bir şey. Sisin içinde bir tane daha, sonra bir tane daha belirirken tüylerim diken diken oldu. İnsanın kemiklerini titreten bir hırlama, bağırtıları ve çığlıkları bastırınca soluğum kesildi.

Gri-siyah renkli devasa bir draken büyük bir hızla sisten dışarı fırladı. Nektas. Sağır edici bir kükremeyle duvarın üstünden uçarken kanatlarının ucu kulelerden birine sürttü. Hızla döndüm, çenesini açarak hızla dalışa geçişini izledim. Kükrerken ağzından gümüşi-beyaz renkli bir ateş püskürttü. Koya doğru süzülürken püskürttüğü alev sahile ve iskelelere çarparak yaratıkları yakıp kül etti. Bir başka gümüşi alev topu ölü suları aydınlatırken Nektas tekrar yükselerek döndü...

"Eğil!" Rhain kolumdan tutup beni duvarın üstüne çekerken bir şey yukarıdaki yıldızları siliverdi.

Bayat, leylak kokulu rüzgâr üstümüzde girdaplar halinde dönerken pelerinime asılıyordu. Bir draken daha önce ok aktığım sipere konunca bütün Sur sarsıldı. Başımı kaldırınca oniks rengi draken'ın boynunu uzatıp gölge taşından duvara gümüş rengi bir

ateş püskürterek Sur'a tırmanan dakkai'leri yaktığını gördüm. Duvarın birkaç metre altında ilkinin aynısı olan bir draken Sur'u bir kez daha sarstı. İkizler miydi? Adları neydi? Orphine ve Ehthawn. Yukarıdan fırlayan büyük bir ateş topu rıhtıma düştü, aynı anda siyah-kahverengi bir draken duvarın üstünden son sürat geçti...

Rhain başımı arkadan tutup eğmeye zorlarken draken'ın kuyruğu Sur'u sıyırarak yere düşen kılıçları ve yayları kenara süpürdü. Gümüş rengi bir alev patlamasıyla ortalık aydınlandı.

"Yüce tanrılar" diye fısıldadım.

"Ya" dedi Rhain uzatarak. "Draken'lar sağına soluna pek dikkat etmez. Özellikle de Orphine."

Belli oluyordu.

Kardeşi Ehthawn kenardan atlayarak yere süzüldü. Rhain elini çekti, bunu artık doğrulabileceğim şeklinde yorumladım. Ayağa kalkınca titreyen bacaklarla öne doğru yalpaladım. Ector da birkaç siper ileride aynını yaptı. Draken'ın pençelerini geçirdiği taşlarda şimdi derin yarıklar vardı.

Draken'lardan biri bir grup dakkai'yi yakarken aşağıda gümüş rengi bir aydınlık belirdi. Nektas yukarıda süzülürken başka ayakta duran var mı diye bakındım. Önce Theon'u gördüm, yanıp kavrulmuş rıhtımın yakınındaydı. Sonra da daha ileride, kayalıkların yakınındaki Saion ve Rhahar'ı gördüm. Kalbim duracak gibiydi. O neredeydi?

Dalgalanan ateş akımı kesilince Nyktos'un elinde kılıcıyla duvara doğru yürüdüğünü gördüm. Yaptığım şey yüzünden şimdi benden nefret ediyor olsa gerekti, yine de onu ayakta görmek içimi rahatlatmıştı. Draken'ların rüzgârı saçlarını mavimsi-kırmızı lekelerle kaplı yüzüne savuruyordu. Kan. Bu gece yaralanmıştı. Başını arkaya atıp Sur'a, durduğum yere baktı. Hâlâ hayatta olup olmadığımı kontrol ettiğini bilsem de nefesim kesildi.

Önemsediğinden değildi.

Ya da beni hâlâ etkileyici bulduğundan.

Sadece hayat kıvılcımı yüzündendi.

Göğsüm pek düşünmek istemediğim bir şekilde sızlarken bir

adım geri çekildim, Orphine başını batıya, yukarıya çevirip ağzını açarak hafifçe hırladı. Yıldızlarla kaplı gökyüzüne baktım. Bir bulut parlak ışığı engelleyerek hızla genişliyordu ama Gölgeler Diyarı'nda hiç bulut olmazdı ki.

"Sur'dan inin! Sur'dan inin!" diye bağırdı biri.

Duvarın altında bir yerlerde yine bir boru öttü, Orphine Sur'dan havalanıp yükselmeye başladı.

Gökyüzünden fırlayan gümüş rengi bir ateş topu az kalsın draken'ı vuracaktı. Kendimi yere atıp yuvarlanarak sırtüstü döndüm, kuleye çarpan ateş bütün yapıyı sarstı. Orphine kırmızı bir draken'la çarpışınca Sur'un üstünde sert bir rüzgâr esti. Donup kalmıştım, şok içindeydim, Orphine arka pençelerindeki tırnakları draken'ın böğrüne geçirip kendisinden çok daha büyük olan yaratığın boğazını ısırdı.

"Kahretsin" diye hırladı Rhain kolumu tutarak. Beni çekip ayağa kaldırdı. "Sur'dan inmemiz lazım."

"Neden dövüşüyorlar?" Rhain beni siperden çekerken çizmelerim taşın üstünde kaydı. İki draken kanatlardan ve dişlerden oluşan bir yığın halinde havada dönüyordu.

"Draken'lar bir ilkele bağlıdır Sera." Kırmızı draken bağırınca başını yukarı kaldırdı. "Bütün ilkellere değil."

Bunu biliyordum ama ikisinin kavga ettiğine inanamıyordum. "Ama diğer ilkellere saldırmalarının yasak olduğunu sanıyordum."

"Bu saraya saldıramayacakları anlamına gelmiyor." Rhain beni önünde doğru itti. "Bütün ilkellerin kurallara uyduğu anlamına da gelmiyor."

İçimde bu draken'ın hangi ilkele ait olduğunu bildiğime dair bir his vardı. "Kolis?"

Rhain cevap vermedi, koşmaya başladık, az sonra Ector da bize katıldı. İki draken üstümüzde dövüşüyor, dikenli kuyrukları havayı dövüyordu. Kırmızı draken birden silkinip Orphine'i üstünden attı, Orphine Sur'un az önce durduğumuz yerine savruldu. Gölge taşı gök gürültüsü gibi çatırdadı. Öyle sert çarpmıştı ki draken için

korkuya kapıldım ama Orphine tırnaklarını taşa geçirerek dönüp Sur'un diğer tarafından havalandı. İlerideki merdivenlere baktım.

"Çabuk" diye bağırdı Ector. "Daha hızlı!"

Arkamızdan esen sert bir rüzgâr pelerinimi ve elbisemi uçurdu. Başımı arkaya çevirince kalbim tekledi. Kırmızı draken Sur'un üstünden uçarak tam arkamızdan geliyordu. Güçlü çenesini açarken başının etrafındaki yakalığı titreşti. Ödüm patlamıştı. Karanlığın ortasında genzinden gelen gümüş rengi ışığın parıltısını gördüm...

Gümüş alevler kırmızı draken'a çarparak rotasından saptırdı. Nektas devasa kanatlarıyla üstümüzden süzülürken tökezledim. Düşman draken'a ateş püskürdü, acımasızca saldırarak çığlıklar atan draken'ı düşürdü. Draken sertçe yere çakılırken basamaklardaki birkaç muhafız düşmemek için duvara yaslandı.

Rhain yavaşladı, kolumu hâlâ sıkıca tutuyordu, Nektas yere doğru süzülüp draken'ın yanına kondu. Draken Nektas'ın etrafında daire çizerek ayağa kalkmaya çalışırken kuyruğu gri otların üzerinde kayıyordu. Hırlayarak kalın, sivri tırnaklarını yere geçirdi. Basamaklardaki muhafızlar durdu. Rhain ve Ector da öyle, aşağıdaki hareket dikkatimi çekince göğsümdeki sıcaklığın nabız gibi attığını hissettim.

Ölüm İlkeli yürürken elindeki ıslak kılıç yıldız ışığında parlıyordu. Yanaklarından ve siyah gömleğinin göğüs kısmındaki yırtıktan mavimsi-kırmızı kanlar aksa da kendinden emin adımlarla yürüyordu. Nektas korkunç bir sesle kükredi. Sur'un daha aşağısında Ehthawn kız kardeşinin yanına konup onu bir kanadıyla dürttü, Orphine ise öfkeli gözlerle kırmızı draken'a bakıyordu.

O anda olanlar oldu.

Kırmızı draken titreyip kıvılcımlar saçmaya başladı, titreyen gövdesinin her yerinden gümüş rengi kıvılcımlar fışkırırken başını geriye attı. Önce kalın, dikenli kuyruğu yok oldu, sonra gövdesi hızla küçüldü, pençeleri kollara ve bacaklara dönüştü, pullar kaybolurken göğsünün ve karnının yanık pembemsi-kırmızı teni ortaya çıkmaya başladı. Dikenler omuzların içinde yok oldu, yakalığı düzleşip yerini kıvırcık kahverengi saçlara bıraktı.

Yerde çıplak bir adam yatıyordu, vücudu yanmış et ve derin sıyrıklardan ibaret bir kaleydoskoptu. Ağzıma safra tadı geldi. Nasıl hâlâ hayatta olabildiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Sırtüstü dönüp Nektas'tan uzaklaştı, başını İlkel'e çevirdi.

Ağzından hırıltıya benzer bir ses çıkarken omuzları sarsıldı. Yattığı yerde gülüyordu, Ölüm ona yaklaşırken gülüyordu.

"Oo Nyktos, oğlum" dedi boğuk kahkahaların arasından. "Elinde sende olmaması gereken bir şey var. Başın o kadar büyük derde girecek ki..."

"Kapa çeneni" diye hırladı Nyktos kılıcını indirerek.

Tek vuruşta draken'ın kafasını koparıverdi.

Ector ve Rhain'in dikkatli bakışları altında tahtların bulunduğu platformun kıyısında oturuyordum. Nyktos beni saraya götürmelerini emretmişti, bu kararı etrafımda can çekişen ve ölenler yüzünden verdiğini düşünüyordum. O kadar kişinin önünde kıvılcımı kullanmamı istemiyordu, dövüş hararetini yitirdiği için ben de kıvılcımı kontrol edememe riskini almak istememiştim.

İki tanrı beni ne yapacaklarından tam olarak emin değildi, saraya gidene kadar beni odama mı yoksa konuşmalarından taht odasının altında olduğunu anladığım hücrelerden birine mi koymaları gerektiğini tartışıp durdular. Ama dizimdeki gölge taşı hançeri yoklarken benim başka planlarım vardı.

Nyktos döndüğünde burada olmak istiyordum.

Bu büyük ihtimalle saçma bir karardı çünkü ortada görünmesem daha iyi ederdim. Ama yapmaya hazır olduğumu bildiği şeyden kaçmayacaktım, ondan saklanmayacaktım.

Hem yaralanmıştı. İyi olup olmadığından emin olmak istiyordum. Şimdi gerçeği bildiği için hakkımda ne düşündüğü önemli değildi. Her dakika endişem artıyordu. Yarasının ne kadar kötü olduğunu konuşmaya vakit olmamıştı.

Bu nedenle Ector ve Rhain'le birlikte oturuyordum, iki muhafız da tüm dikkatini elimdeki hançere vermişti. Ether kullanarak beni oradan çıkarabilirlerdi ama Nyktos'un ölmemi istemediğini biliyorlardı. Artık hançer kullanmakta ne kadar hızlı olduğumu da biliyorlardı.

Döndüğümüzden beri sadece Aios gelmiş, tanrılara Hamid geldiğinde –Gemma'nın kaybolduğunu bildiren adam– Gemma'nın kısa bir süreliğine uyandığını ama sonra tekrar uykuya daldığını ve o zamandan beri de uyuduğunu haber vermişti. Uyanık olduğu zaman zarfında Aios, Gemma'nın yaptığım şeyin farkında olduğu gibi bir izlenim edinmemişti ama hiçbirimiz bundan emin olamazdık.

Aios'un benimle konuşmamasına biraz üzülmüştüm. Ondan hoşlanıyordum ama Nyktos onun akrabasıydı, ayrıca içimden bir ses Nyktos'la akraba olmasaydı bile Aios'un beni bir hain olarak göreceğini söylüyordu.

Nefes al.

Ciğerlerim yanana kadar nefesimi tuttum, sonra yavaşça saldım. Halkımı kurtarmak için yapmaya hazır olduğum şeyden ötürü, aslında onlara hiçbir faydası olmayacağı halde, pişmanlık duyuyor muydum? Nasıl duyabilirdim ki? Nasıl duymazdım ki? Ama şu anda önceliğim karmakarışık duygularımı çözmek değildi. Nyktos'un beni öldürmeyeceği konusunda yanılıyor olabileceğim gibi bir de hayat kıvılcımı kullandığımı hissederek dakkai'lerle bir draken gönderen şu diğer ilkel vardı. Bu ilkel Kolis ise? Tanrıların Kralı ise? Hayat veremiyor olabilirdi ama hâlâ ilkellerin en yaşlısı ve en güçlüsüydü. İstediği an canımı alabilirdi.

Ama asıl soru o zamana kadar daha kaç kişinin ölmesi gerektiğiydi. Gözlerimi kapatınca Kazin kardeşleri gördüm. O gece hayat kıvılcımı kullanmamıştım ama Lord Claus'u öldürdükten sonra şiddetli bir şekilde titreşmişti. Andreia Joanis'in öldürüldüğü geceden emin değildim ama ölümlülerden ve melezlerden fazlası öldürülmüştü. Tanrılar öldürülmüştü. Yine öldürülecekti.

Göğsümdeki tuhaf uğultu Nyktos'un döndüğünü haber verdi. Bu hissi, hatta neden var olduğunu dahi hâlâ anlamıyordum ama gözlerimi açıp hançeri çizmemin içine soktuktan birkaç sa-

niye sonra Nyktos taht odasına girdi. Yüzündeki kanları silmişti ama yanaklarında ve boynunda kesikler vardı. Kesiklerden artık o tuhaf mavimsi-kırmızı kan sızmıyordu ama yaralar onu bıçakladığımda olduğu gibi kapanmamıştı.

Yalnız değildi. Nektas yanında yürüyordu, günün... ya da gecenin erken saatlerinde olduğu gibi üstü yine çıplaktı. Ne kadar zaman geçtiğini hiç bilmiyordum. Saion da Nyktos'un yanındaydı, Nyktos bana doğru yürürken Saion geride kaldı.

Platformdan inince bacaklarımın titrememesine şaşırdım, tek görebildiğim o kılıcı draken'a indirirkenki duygusuzluğuydu. O donuk gümüşi gözler şimdi bana dikilmişti.

"Onu ne yapacağımızı bilemedik" dedi Ector gergin sessizliği bozarak. "Ben odasına götürmeyi önerdim."

"Ben hücreye atsak daha uygun olur diye düşündüm" dedi Rhain platformun diğer tarafından, Nektas odanın ortasında durdu. "Geldiğimizden beri ona verdiğin hançeri sallayarak burada oturuyor, sen de onu canlı istediğin için burada bekledik."

Dudaklarım aşağı büküldü. Hançeri salladığım falan yoktu.

Nyktos birkaç metre ötemde durdu. "Yaralandın mı?"

Başımı iki yana salladım. "Ama sen..." Nyktos birden karşımda bitince nefesim kesildi, o kadar hızlıydı ki hareket ettiğini bile görmemiştim. Ne olduğunu bile anlamadan bir kolunu altından geçirip sağ bacağımı havaya kaldırdı. Yana doğru eğilirken afallayıp kalmıştım. Diğer kolunu belime dolayarak beni doğrulttu. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama soğuk gözlerine bakarken ne kımıldayabiliyor ne de düşünebiliyordum.

"Hah" diye mırıldandı Rhain.

Nyktos tek kelime etmeden ve gözlerini gözlerimden ayırmadan elini bacağımdan aşağı kaydırdı. Avucunun dokunduğu yerler birden sızlamaya başlayınca soluğum kesildi. Soğuk parmakları çıplak dizimin üstünden geçerken sırıttı. Ne yaptığını?..

Gözlerini benden ayırmadan elini aşağı indirip hançerimin sapını kavradı. Hançeri çekip çıkardı. "Göğsümden bir kez daha hançerlenmeyi gerçekten istemiyorum."

"Of. Peki" dedi Rhain. "Şimdi anlaşıldı."

Nyktos beni bıraktı, platformun kenarına doğru sendeledim. Nyktos benden uzaklaşırken ciğerlerimdeki hava boşalıverdi. "Öyle bir planım yoktu."

"Ciddi misin?" Hançeri belinin arka kısmına taktı. "Oysa tam da bunu planlamıyor muydun?"

Çenemi kapadım çünkü ne söyleyebilirdim ki? Gözlerini yüzüme dikerek sırıtmaya devam etti, savunulacak yanım olmadığı halde kendimi savunmaya kalkmamak için tüm gücümü harcıyordum. "Dakkai'leri ve draken'ı Kolis mi gönderdi?"

"Evet" dedi Nyktos.

Gözlerim yırtık gömleğine kaydı. Yarası hâlâ kanıyor muydu? Göğsümdeki sıcak nabız beni dürttü. "Öyleyse burada olduğumu biliyor."

"Burada *bir şey* olduğunu biliyor" diye düzeltti. "Kıvılcımın kaynağını bilmiyor, ben de öğrenmemesi için elimden geleni yapmayı planlıyorum."

Kalbim aptalca hopladı. "Çünkü babanın hayat kıvılcımını benim soyuma koymak dışında bir şey daha yaptığını düşünüyorsun."

Nyktos'un dudakları incecik bir çizgi halini aldı. "Hayat kıvılcımını canlı tutmanın ötesinde bir nedeni olması gerektiğini biliyorum. Yoksa onu bir ölümlünün bedenine koymazdı. Ve ben bunu neden yaptığını çözene kadar Kolis seni ele geçiremeyecek."

Göğsüme daha derin ve yakıcı bir sızı yayılırken ellerimi sıkıca birbirine kavuşturdum. Sesimin titrememesine çalışarak sordum, "Peki o zamana kadar?"

"Göreceğiz."

Yani hayat kıvılcımının bundan ibaret olduğunu çözerse pekâlâ beni öldürebilirdi. Yine de öldüreceğini sanmıyordum. Aios'un haklı olması ihtimaline karşı ölümlüler diyarına bunu yapmazdı. "Onu demek istemedim."

Bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Kolis kaynağı bulmak için buraya başka şeyler de gönderir mi?" diye sordum.

"Büyük ihtimalle bunu biraz ertelemiş olacağız."

Draken'ın alaycı sözleri aklıma geldi. "Ya sen? Gücün kaynağını sakladığın için sana ne yapacak?"

Nyktos'un yüzü sertleşti. "Bu seni ilgilendirmez."

"*Saçmalama.*"

Nyktos'un gözleri birden açıldı, irislerine ether sızıyordu. "Ne dedin sen?"

"Beni ilgilendirmediğini söyledin. Ben de *saçmalama* dedim" diye tekrarladım, İlkel başını yana eğdi. Arkasında duran Nektas hafifçe yaklaştı. "Bu gece kaç kişi öldü?"

İlkel cevap vermedi.

"Kaç kişi?"

"En az yirmi" dedi Saion odanın ön tarafından, sesi yankı yapıyordu. "Lethe'de ölen olup olmadığını daha bilmiyoruz."

Ürperdim. Yirmi. Üstelik yaralananlar da vardı.

"Buradaki insanları önemsiyormuşsun gibi numara yapma" diye hırladı Nyktos bana doğru bir adım atarak.

İçim öfkeyle dolarken tüm kaslarım kaskatı kesildi. "Numara yapmıyorum. İnsanların benim yüzümden ölmesini istemiyorum."

Nyktos başını eğdi. "Ben hariç. Değil mi?"

Ağzıma acımsı, yakıcı bir tat dolup göğsüme yayılırken parmaklarım büküldü.

Ether Nyktos'un gözlerinde titreşiyordu. "Sende hissettiğim şey utanç mı?" Bir kahkaha attı, daha önceki kahkahalarına hiç benzemiyordu. "Yoksa rol yapmakta bu kadar iyi misin? Bence öylesin." Dudaklarını bükerek beni şöyle bir süzdü. "Ayrıca *yeteneklerini* sayarken kötü seçimler yapmanın yanı sıra oyunculuk kabiliyetin de olduğunu eklemeyi unuttun sanırım."

Birden boğazım yandı. İma ettiği şeyi görmezden gelemedim. Balkondaki geceden bahsediyordu. Sözleri beni o kadar derinden yaraladı ki yalnız olmadığımı unuttum.

"Şimdi de üzülmüş numarası mı yapıyorsun?" Nyktos başını iki yana sallayarak yeniden dudaklarını büktü. Yüzündeki nefret... beni mahvetti. "Bu senin için bile çok adice."

Dilim çözülüverdi. "Duygularımı okumayı kes!" diye bağırdım, Saion duvardan ayrılıp gözlerini kocaman açtı. "Hele ki okuduğun duygulara inanmayacaksan ahmak herif!"

Nyktos kaskatı kesildi. Tümüyle kıpırtısızdı.

Bu sonunda çok ileri gittiğimin bir göstergesi olmalıydı. Ama artık canıma tak etmişti. "Bunu sana yapmayı gerçekten istediğimi mi sanıyorsun? Herhangi birine? Halkımızı kurtarmanın tek yolunun bu olduğunu sanıyorduk. Bana öğretilen buydu. Hayatım boyunca. Tek bildiğim buydu." Sesim çatallaştı, güçlükle nefes aldım. "Üzgün olduğumu söylerdim ama bana inanmazsın. Bunun için seni suçlayamam ama sakın seninleyken rol yaptığımı ya da bütün hayatım boyunca istek duymam, hatta kendim için bir şey hissetmem yasaklanmışken duygularımın sahte olduğunu ima etmeye kalkma! Hayatımın son üç yılını beni reddettiğin zaman rahatladığım için kendimden nefret ederek geçirdim çünkü beni reddettiğin için benden beklenen şeyi yapmak zorunda kalmayacaktım."

Nyktos gözlerini yüzüme dikti.

Odaya bir sessizlik çöktü, titrediğimi fark ettim. Bütün bedenim titriyordu. Bunları daha önce hiç dile getirmemiştim. Hiç. Kalbim deli gibi atarken boğazımda bir yumru büyüyordu, boğulacak gibiydim. "Ne olduğumu biliyorum. Her zaman da biliyordum. Ben berbat biriyim. Bir canavarım" diye fısıldadım boğuk bir sesle. "Ama *sakın* bana ne hissettiğimi söylemeye kalkma."

Nyktos gözünü bile kırpmadı.

Draken Nyktos'un yanına geldi, kırmızı gözlerini benden İlkel'e çevirdi. Başını eğip duyamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler söyledi. Nyktos gözlerini benden ayırmadan göğsünü derin bir nefesle şişirdi.

Uzun bir müddet sonra nihayet bakışlarını benden Nektas'a çevirdi. "Erteleme konusunda yanılıyor olma ihtimalime karşı duvarda beklemelisin."

Nektas başını iki yana salladı. "Diğerleri orada. Nöbet tutuyorlar."

"Orada senin olmanı tercih ederdim."

"Ben yanından ayrılmamayı tercih ederim" dedi draken. "Şimdi olmaz."

"Ben iyiyim" dedi İlkel alçak sesle. "Bu üçüncü söyleyişim."

"Aslında beşinci." Nektas geri adım atmadı. "Daha iyi bildiğimi söylememe de gerek yok."

Az önce İlkel'e haykırdıklarım birden ikinci plana düştü. Gözlerimi tuniğindeki yırtıklara çevirdim. Göğsündeki koyu renk lekeler daha da yayılmıştı.

Ector platformdan aşağı atladı. "Bunun ne kadarı senin kanın?"

"Çoğu" dedi Nyktos, draken hoşnutsuzca hırladı.

"Kahretsin" diye homurdandı Rhain platformdan inip Ector'un yanına gelerek. "Yaraların iyileşmiyor mu?"

"Bu gece ölmek ister misin?" diye çıkıştı Nyktos.

Saion gözlerini kocaman açarak yere baktı ve başka bir şey söylemedi.

"İstersen deneyebilirim" diye başladım, Nyktos başını hemen bana çevirdi. "Yeteneğim... kıvılcım. Yaralı şahinde işe yaramıştı."

"Hayat kıvılcımının bende ya da bir tanrıda etkili olacak kadar güçlü olmadığı gerçeğinin yanı sıra" dedi Nyktos, "sana bunu yapmana izin verecek kadar güvendiğimi de sanmıyorum."

İrkildim. *Tekrar* irkildim.

Nyktos iç geçirerek başını çevirdi. "Sadece temizlemem gerek, daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa bunu hemen yapmayı planlıyorum."

"Daha iyi hissetmemi sağlayacak şey bu değil" dedi Nektas.

"Ne kötü." Nyktos ters ters draken'a baktı. Tam dönecekken başını bana çevirdi, dişlerini sıkmıştı. Sonra tekrar Nektas'a baktı. "Onu güvenli bir yere kapat, aklındaki aptalca şeyleri yapamayacağı bir yere. Kendi hayatına hiç değer vermiyor."

Ağzımı açmıştım ki Nektas sözümü kesti. "Hallederim."

"Mükemmel" diye hırladı İlkel dönerken, çizmelerini gölge taşı döşemeye vura vura hışımla odadan çıktı.

Nyktos gözden kaybolur kaybolmaz Nektas'a döndüm. "Yaraları çok mu kötü?"

"Bizim önümüzde rol yapmana gerek yok" dedi Ector.

Hızla dönüp bir parmağımı ona doğrulttum. "Daha demin ne hissettiğimin söylenmesinden hoşlanmıyorum demedim mi? Bu senin için de geçerli." Ector kaşlarını yukarı kaldırdı. Yeniden döndüm. "Hepiniz için geçerli."

Herkes, draken da dahil, bana bakıyordu.

Saion boğazını temizledi. "İskelede ve kıyıda saldırıya uğradı. Dakkai'lerin canına okudu."

Rhain ve Ector endişeyle bakıştı. "Ne kadar kötü?"

"Beslenmesini gerektirecek kadar kötü" dedi Nektas. "Nyktos da beslenmeden atlatacak kadar inatçı."

"Kahretsin." Ector elini yüzünden geçirdi.

Nyktos'un ilk kahvaltımızda ne dediğini hatırlayınca karnıma bir ağrı saplandı. "Beslenmeden atlatırsa ne olur? Tehlikeli bir şeye mi dönüşür? Daha önce böyle bir şeyden bahsetmişti."

Nektas başını yana eğdi. "O duruma gelebilecek kadar zayıf."

Rhain yine küfretti.

"Ama dönüşmese bile çok zayıf" diye devam etti Nektas. "Ve bu da şu anda son ihtiyacımız olan şey."

Karmakarışık bir saç tutamını yüzümden geriye ittim. "Neden beslenmiyor?"

Nektas gözlerime baktı. "Çünkü öldürene kadar beslenmeye zorlandı. Nedeni bu."

Dudaklarım aralandı. Nektas'ın söylediğinden uzaklaşabilirmişim gibi bir adım geri gittim. Ama o sabahki kahvaltıyı düşündüm, geçmişte tutsak edildiği düşüncesine kapılmıştım. Gözlerimi yumdum. "Kolis onu tutsak mı etmişti?"

Uzun bir sessizlikten sonra, "Kolis ona akla gelebilecek her şeyi yaptı" dedi Nektas.

Göğsüme çöken ağırlık yüzünden yere yıkılacak gibiydim. "Beslenmesini... nasıl sağlayabiliriz?"

"Bunu yapamayız" dedi Rhain. "Sadece atlatması için dua edebiliriz."

"Aslında onu şimdi beslenmeye ikna edebileceğimizi düşü-

nüyorum" dedi Nektas, gözlerimi açınca bana baktığını gördüm. "Sana o kadar kızgın ki büyük ihtimalle kanını içer."

Ağır ağır gözlerimi kırpıştırdım. "Bunu... bu kadar rahat önerebilmen karşısında ne diyeceğimi bilemiyorum."

Draken kaşlarını kaldırdı. "Ama?"

Ama Nyktos güçsüzdü ve ihtiyaçları olan son şey de buydu. Beslenmesi gerekiyordu ve Nyktos'u öldürdükten sonra muhtemelen bir draken tarafından diri diri yakılacağım gerçeğine kendimi nasıl hazırlamışsam buna da hazırlayabilirdim.

"Tamam" dedim içimi çekerek.

O sinir bozucu kırmızı gözler gözlerime kilitlendi. "Emin misin? Hayır da diyebilirsin. Buradaki hiç kimse seni buna zorlayamaz, bu yüzden seni suçlayamaz da."

Beni bu yüzden suçlayabilirler miydi bilmiyordum, bunun için çok daha önemli nedenleri vardı. Hayır diyebilirdim ama Nyktos gerçeği öğrenmemiş olsaydı bile kendimi teklif ederdim. Ve içten içe bunun anlaşmayla hiç ilgisinin olmadığını da biliyordum. Tek nedeni zarar görmesini istememdi.

"Eminim" dedim Nektas'a bakarak. "Deneyeceğim. Onu kızdıracak bir şey söyleyeceğimden şüphem yok."

Nektas gülümsedi.

"Gerçekten emin misin?" dedi Rhain. "Buraya Nyktos'u öldürmeye geldi."

"Onu buraya Nyktos getirdi" diye düzeltti Nektas beni şaşırtarak. Gerçi bunun neyi değiştirdiğinden emin değildim. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

Rhain bana baktı. "Hayır." Bir an sustu. "Ya kızı öldürürse?"

"Ee" dedi Ector yanımdan geçerken. "O zaman Nyktos'u öldürecek diye endişelenmemize de gerek kalmaz."

"Onu öldürecek değilim" dedim sert bir sesle.

"Hadi ama" dedi Ector.

"Gel." Nektas onu izlememi işaret etti, peşinden giderken gözlerimi kısarak pis pis Ector'a baktım.

Saion yanından geçerken bana bakıp başparmağını yukarı kal-

dırdı. "Daima dualarımızda olacaksın."

Cevap verme gereği bile görmedim. Nektas'ın peşinden arka taraftaki merdivenlere doğru yürürken kalbim şaşırtıcı derecede sakindi. Merdivenleri çıkmaya başladığımızda sordum, "Orphine iyi mi?"

"İyileşecek" dedi Nektas, yukarı çıkana kadar bir daha konuşmadık.

"Bunu teklif etmene şaşırdım" dedim. "Ya Nyktos sana kızarsa?"

"Seni güvenli bir yere koymamı söyledi." Nektas kapıyı açıp içeri girmem için tuttu. "Ben de öyle yapıyorum."

Kaşlarımı çatarak içeri girdim. Nektas odamın kapısında durdu. "Kapıyı çalarsan cevap vermez ama kilitli olmadığına eminim."

Gözlerimi odamın kapısına diktim. "Sence bu gerçekten işe yarayacak mı? Belki de bunu yapmayacak kadar kızgındır."

"İzin ver sana bir şey sorayım." Nektas ben gözlerine bakana kadar bekledi. "Onu öldürerek halkını kurtaramayacağını öğrenmemiş olsaydın yine de planını gerçekleştirir miydin?"

Ağzımı açtım. *Evet* kelimesi boğazımdan yükselse de daha öteye geçemedi. Dilimi geçemezdi çünkü bunu yapar mıydım bilmiyordum. Evet diyemezdim.

"İşte bu yüzden" dedi Nektas kapıyı iterek. "Bence bunu Nyktos da biliyor."

Ben bundan o kadar emin değildim, şu anda az önce kabullendiğim şeyi ve bunun ne anlama geldiğini de düşünemezdim. Odaya girer girmez gözüm hemen Nyktos'un odasına açılan kapıya kaydı. Belki bir nebze olsun sağduyuya kapılırım korkusuyla hiç vakit kaybetmedim. Sadece çizmelerimi ve çoraplarımı çıkaracak kadar oyalandım. Dakkai kanının nemiyle ıslanmışlardı ve yerde iz bırakmalarını istemiyordum. Odalarımızı ayıran kapıya gidip tokmağı çevirdim.

Nektas haklıydı. Kapı kilitli değildi.

Kapı açılırken sırtımdan bir ürperti geçti, kısa ve dar koridoru ve ötesindeki loş odayı gördüm. Kapıyı arkamdan kapatıp sessizce

yürürken kalbim hâlâ çok sakindi, taş zemin ayaklarımın altında buz gibiydi. Turunçgil kokan yatak odasına girdim, tam da düşündüğüm gibi oda sadece en gerekli eşyalarla döşenmişti. Büyük bir yatak ve birkaç komodin. Bir gardırop ve birkaç sandık. Tek sandalyeli bir masa. Uzun bir sedir. Hepsi buydu.

Odanın diğer tarafındaki yarı açık kapıyı görünce sarsılır gibi oldum. Gözüme porselen bir küvet ilişti. Büyük odanın derinliklerine doğru yürüdüm, banyoda Nyktos'u görünce boğazım kurudu.

Lavabo dolabının önünde duruyordu, üstünde sadece düğmeleri açık pantolonu vardı, lavabonun kenarını o kadar sıkı kavramıştı ki parmakları bembeyazdı. Islak bir havluyu kanlı göğsüne sürttü, dişlerini göstererek acıyla tısladı. Şoke edici yaraları bir ölümlüyü öldürebilirdi. Beni fark etmemesi de gerçekten ne kadar güçsüz düştüğünü gösteriyordu. Bir an gözlerimi karnının belirgin hatlarından akan parlak kandan alamadım. Nasıl hâlâ ayakta durabiliyordu?

"Nyktos" diye fısıldadım.

Lavaboda, başı önde donakaldı. Kana bulanmış havlu göğsünde hareket etmeyi kesti. Yavaşça başını kaldırıp bana baktı. Midem düğüm düğüm oldu. Teni daha önce hiç görmediğim kadar soluktu. Gözbebeklerinin arkasındaki ışık hiç olmadığı kadar cansızdı.

"Nektas'a seni başını belaya sokamayacağın güvenli bir yere kapatmasını söylediğimi gayet net hatırlıyorum" dedi.

"Evet, o da isteğini yerine getirdiğini düşünüyor."

"Ama getirmemiş."

Gözlerini hiç kırpmadan yüzüme bakarken yutkundum. Gözleri... tanrılar, çok cansızdı. "Beslenmen gerek."

"Şu anda görmek istediğim en son kişi olarak senin de gitmen gerek" dedi sertçe.

Sırtımı dikleştirdim. "Beslenmen gerek" dedim bir kez daha. "Bu yüzden buradayım."

Başını yana eğdi, çok tuhaf ve hayvanlara özgü bir hareketti. Yırtıcılara. "Beni duymadın mı?"

"Duydum." Biraz yaklaştım, dudaklarının geriye çekildiğini, sivri dişlerinin ortaya çıktığını görünce durdum. Kalbim tekler gibi oldu. "Ama diğer ilkeller gibi beslenseydin... burada olmazdım."

Havlu elinden kayıp yere düştü. Fark etmemiş gibiydi. "Diğer ilkellerin ne yaptığını nereden biliyorsun?"

"Ben... bilmiyorum ama güçsüz düşmemek için öyle yapacaklarını tahmin ediyorum" dedim. "Halklarını koruyabilmek için."

Parmaklarını tek tek çözerek elini lavabodan çekti, doğrulduktan sonra bana döndü. Hareketleri hiç de normal değildi. Fazla sakindi. Fazla dikkatli. "Sende gerçekten ölüm korkusu yok, değil mi?"

"Bir şekilde erken öleceğimi başından beri biliyordum."

"Nasıl?" Sesi... gölgeden ibaretti, boğuk ve buz gibi. "Öleceğini nereden biliyordun?"

"Çünkü ya sen ya da muhafızlarından biri beni öldürecekti, eğer..."

"Beni zayıflatmayı gerçekten başarsaydın, değil mi? Sana âşık olsaydım." Banyonun kapısına doğru *süzüldü*. Tüylerim diken diken oldu. "Beni öldürmeyi başarsaydın."

Başımı salladım.

Başını tüyler ürpertici bir esneklikle kaldırdı. Uzun müddet bana baktı. Yanaklarındaki çukurlar şimdi daha belirgindi. "Git buradan."

"Gitmiyorum."

"Git dedim!" diye kükredi, gırtlaksı sesi duyunca irkildim, içimde minik bir korku çekirdeği belirdi. Nyktos titremeye başladı. "Gitmezsen kanını emeceğim ve bunu yaparken de seni bereceğim."

Bunu duyunca içime rahatsız edici bir sıcaklık yayıldı. Üzerinde dikkatle düşünmem gereken bir şey. "Bu bir vaat mi?" Bir kaşımı kaldırdım. "Yoksa boş laf mı?"

Nyktos ondan hiç beklemeyeceğim bir hırıltı çıkardı. Dürtülerim geri çekilmemi söylerken ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Çok pervasızsın" diye tısladı.

"Bunun da yeteneklerimden biri olduğunu bildiğini sanıyorum."

Gözleri bir an ether'le parladı. "Seni öldürebilirim. Anladın mı? Uzun yıllardır... beslenmedim. Şu anda kendime güvenmiyorum. Anladın mı *liessa*?"

Güçlü ve güzel bir şey.

Kraliçe.

Başımı kaldırınca saçlarım omuzlarımdan arkaya kaydı. Cansız gözleri saçlarımı izlerken boynumu uzattım. "Beni öldürmeyeceksin."

"Bu çok aptalca." Dudakları aralandı, yaralı göğsü hızla inip kalkıyordu.

"Olabilir ama hâlâ buradayım."

"Öyle olsun."

Tek bir kez nefes aldım. Hepsi buydu. Kısacık tek bir nefes almıştım ki Nyktos üstüme atıldı, elini saçlarıma gömüp başımı geriye yatırdı. Keder Kayalıkları'ndaki yılanlar kadar hızla sivri dişlerini boğazıma geçirdi.

38. Bölüm

Çifte ısırığın acısıyla bütün bedenim gerildi. İçimi korkunç bir ateş kapladı. Nyktos saçımı ve omzumu sıkıca tutarak beni duvara dayadı. Kollarını tutup tırnaklarımı soğuk tenine bastırdım.

Gidecek hiçbir yer yoktu, kaçış yoktu. Boğazımdan bir çığlık yükseldi ama onu dışarı çıkaracak hava yoktu. Ateş içimi yakarken nefes alamıyordum. Boğazıma daha da yapışıp sersemletici çekişlerle kanımı sertçe emerken sırtım yay gibi büküldü.

Sonra her şey... *değişti.*

Dişlerini etime geçirişinin üstünden sadece on saniye geçmişti ki omzumu mengene gibi sıkan eli gevşedi. Parmaklarıyla başımı arkadan kavrarken boğazıma dayadığı ağzının ateşi sönmedi ama başka bir şeye dönüştü, acı kadar sarsıcı ve güçlü bir şeye. Boynumda iştahla hareket eden dudaklarının ateşi birden kanımı titreştirerek göğüslerime ve bacaklarımın arasına yerleşti. Nabız gibi atarak büyük bir hızla hücum eden gücü şoke ediciydi. Kaslarımı istila edip son raddeye kadar gerdi.

Nyktos inleyerek üstüme abandı, parmakları korsajın iki yanına uzanarak ortadaki bağcığa dolandı. Bir bacağını bacaklarımın arasına soktu. O zaman onu hissettim, karnımın alt kısmında uzun ve kalındı.

Kanını emeceğim ve bunu yaparken de seni bedereceğim.

İçimi ıslak bir sıcaklık doldurunca ürperdim. Gözlerim açıktı ama ağzı boğazımı çekiştirirken hiçbir şey görmüyordum. Kanım alev almıştı, başım arkaya düşüp duvara dayadığı eline yaslandı. İnledim, boğazımı daha sert emmeye başladı. Ağzının çekişleri-

ni bacak arama kadar hissediyordum. Bedenim içgüdüsel olarak tepki verdi. Elinden kurtulmaya çalışmak yerine ellerimi kaldırıp yumuşak saçlarını tutarak onu kendime çektim, istekli ağzını boğazıma bastırdım... vücudumu saran gerilim beni yakıp kül etsin istiyordum. Ash'in beni yakıp kül etmesini istiyordum. Hiç düşünmeden bacağına sürünmeye başladım. Birden içimdeki gerilim patladı, içime zevk dalgaları yayılmaya başladı. Titreyip sarsılarak şiddetle boşaldım.

Soluk soluğaydım, titreyerek nefe almaya çalıştım. Zevk dalgaları sona erdiği an nabız gibi atan gerilim boğazımda ve kanımı emmeye devam eden Ash'in dudaklarının altında tekrar birikmeye başladı. Sert sızlamalar halinde vücuduma yayıldı. Tüm bedenim yeniden gerilirken kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu.

Boğazımı emerken yine bir ses çıkardı, boğuk hırıltı beni endişelendirmeliydi ama temkinli davranma noktasını çoktan geçmiştim. Saçlarına asıldım. Parmaklarını korsajımın ince kumaşına bastırdı. İrkildim, elbisenin önüne sertçe asılınca soluğum kesildi. Yırtılan kumaşın sesi kulaklarımı dağlayarak içimi yeniden bir heyecan dalgasının kaplamasına neden oldu. Elbiseyi korsajdan bele kadar yırtınca göğüslerim ve karnım ortaya çıktı. Elbisenin kolları aşağı sarktı. Göğüs uçlarım kanla kayganlaşmış soğuk göğsüne değince aralanan dudaklarımdan boğuk bir çığlık koptu. Saçlarını bırakıp kollarımı elbiseden çıkardım. Elbise kalçalarıma iniverdi.

Daha fazlasını hissetmek istiyordum. Onu hissetmek istiyordum. İstiyordum.

Nyktos başını boğazımdan kaldırdı, kendimi birden girdaplar çizen gümüş gözlere bakarken buldum. O kadar parlak ve o kadar hayat doluydular ki. Gözlerim aralanmış kıpkırmızı dudaklarına inerken ikimiz de bir şey söylemedik. Bakışlarımı kanlı göğsüne ve şimdiden iyileşip kapanmaya başlayan yaralarına indirdim. Sonra daha aşağıya baktım, açık yaralar şimdi gergin karın kaslarının üstünde pembe izlere dönüşmüştü.

Kanımın yaptığı şey adeta mucizeydi. Belki hayat kıvılcımından da mucizeviydi. En azından o anda hissettiğim buydu.

Daha da aşağıya bakınca kendimi biraz güçsüz hissettim. Ama bunun kanımı emmesiyle bir ilgisi olduğunu sanmıyordum. Pantolonunun önünden zonklayan siki görünüyordu ve sikinin başı göbek deliğine doğru fırlamıştı. Seğiren ucunda sedef rengi bir damlacık vardı.

Nyktos bana bakıyordu, girdaplarla dolu gözleri öyle ateşli bakıyordu ki sanki gerçekten göğüslerimi ve karnımı okşuyordu. Başımı indirip göbek deliğimin üstüne, göğüslerime ve göğüs uçlarıma bulaşmış olan mavimsi-kırmızı kanlara baktım.

Bukleleri omzumun önüne doğru çekerek elini saçlarımdan kaydırdı. Saç tutamları bir göğsümün üstüne düştü, Nyktos göğsümü avuçladı. Boğuk bir inilti çıkardım, o gözler hemen gözlerime dikildi.

Konuşabilecek kadar toparlanmam biraz zaman aldı. "Yeterince içtin mi?"

"Bu kadar yeter" dedi, boğuk sesinden arzu ve... açlık okunuyordu. Başparmağını sertleşmiş göğüs ucuma sürttükten sonra geri çekildi. Sıcaklığının yokluğunu hemen hissettim, gözlerini yarı çıplak vücuduma dikti, yanakları iyice çukurlaşmıştı. "Yetmek zorunda."

Göğsündeki yaralara baktım. Andreia'yı bulduğumuz gece açtığım yara hemen iyileşmişti.

Yeterince kan içmemişti.

Ama beni harekete geçiren şeyin sadece bu olduğunu söylersem yalan olurdu. Ona duyduğum *arzuyla* ilgisi olmadığını söylersem yalan olurdu, artık önemi kalmamış bir görevle hiçbir ilgisi olmayan arzunun.

Bunu istiyordum. Nyktos'u istiyordum. Başka hiçbir neden olmaksızın kendim için istiyordum.

O da istiyordu, benden nefret etse bile.

Kalbim deli gibi atıyordu, ellerimi uzatıp elbiseyi incecik iç çamaşırımla birlikte kalçalarımdan sıyırdım. Elbisenin içinden çıkarak karşısında çırılçıplak durdum.

Nyktos ürperdi. "Sera..."

Boğazım kurumuştu, elimi göğüslerimin arasına koydum, parmaklarımı karnımda kaydırarak dikkatini göbek deliğimin altına çektim. Dudakları aralandı, yine sivri dişleri göründü. Onları görünce boğazımda bir sızı hissettim, ısırığının verdiği zevk-acı karışımı hissi hatırladım. "Yeterince içmedin."

Nyktos hiçbir şey söylemedi, göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu.

"Söz vermiştin." Parmaklarımı bacaklarımın arasındaki ıslaklığa kaydırırken nabzım çok hızlı atıyordu. Aynı anda içimizi çektik, yanaklarım yanmaya başladı. "Kanımı emerken beni bedereceğine söz vermiştin."

Bir parmağımı ıslaklığa sürünce parmakları içimdeyken hissettiklerimi hatırladım, Nyktos kaskatı kesildi. Parmağımı içime soktum...

Nyktos öyle hızlıydı ki şiddetli bir fırtınanın ortasındaki bir şimşeği andırıyordu. Elimi tutup çekti. Parmağımı ağzına aldı, emerken dudaklarımdan boğuk bir inilti döküldü. Gözlerini gözlerime dikerek parmağımı bıraktı, gözlerindeki açlığı görünce tüylerim diken diken oldu.

"Evet" dedi arzunun boğuklaştırdığı sesiyle. "Ne olacağı hakkında seni uyarmıştım."

"Evet."

Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı, sonra bir kez daha dişlerini geçirdi. Bu defa göğsümü, göğüs halemin hemen üstünden pembe tenimi ısırmıştı. Acının yarattığı şok önceki kadar şiddetli, önceki kadar sarsıcıydı. Başka bir şey düşünemez olmuştum, kolunu belime dolayıp beni havaya kaldırdı, ağzı göğüs ucuma kapandı. Sertçe emerek kanımı içmeye başladı, içime önce geçici bir acı, sonra da bir zevk dalgası yayıldı. Arkaya düşerken başımı yakalayıp beni vücuduna bastırdı. Dönerken sikinin başını sızlayan kasıklarımda hissettim.

Sırtımın yumuşak ve sıcak bir şeye yaslandığını hayal meyal fark ettim. Nyktos'u başının arkasından tutarak bastırdım. Tek düşünebildiğim üstüme abanan soğuk ağırlığı ve göğsümdeki iştahlı ağzıydı, göğsümü emerken kımıldanarak pantolonunu sıyırmaya

başladı, başım dönüyor, vücudum *kıvılcımlanarak* tutuşuyordu.

Göğsüme asılarak kanımı içmeye devam ederken elini kaldırıp başparmağını altdudağımda gezdirdi. Başımı çevirip parmağını ağzıma aldım. Tıpkı göğsümü emdiği gibi sertçe emmeye başladım.

Ağzından dökülen iniltiyi duyunca içimi yine bir zevk dalgası kapladı. Başparmağının ilginç bir tadı vardı, bala benzeyen ama daha yoğun, daha dumanlı bir tattı. Kanının tadını almış olmalıydım. İstemeyerek parmağını bıraktım. Parmağını çenemde ve boynumda gezdirdikten sonra avucunu öbür göğsümden kalçama indirdi, bacaklarımın arasına yerleşince ürperdim. Sıcak tenimde sert ve soğuk bedenini hissedince parmaklarımı saçlarına geçirdim. Elini vücutlarımızın arasından uzatıp sikini tuttu. İçime girmeye başladığını hissedince önce nefesim kesildi, sonra hızlı hızlı solumaya başladım. Canım yanınca hafif bir iniltiyle kalçalarımı oynattım. Nyktos bir an durduktan sonra tamamen içime girdi. Titreyerek haykırırken başımı geriye attım.

İçimin derinliklerine gömülürken göğsümü daha yavaş emmeye başladı. Ağzını çekip bedenimin her yerinde hissettiğim mest edici çekişlere bir son verdi. Islak, soğuk dilini sızlayan göğüs ucumda gezdirdi, boğuk bir ses çıkardım. Başını kaldırınca gözlerimi açtım. Göz göze geldik, uzun müddet öyle kaldık, sonra başını eğip kalçalarımızın birleştiği yere baktı.

"Çok güzelsin" diye fısıldadı, göğsüm –kalbim– ânında şişiverdi. Dudaklarından diğer göğsüme kan –*benim* kanım– damladı. Başını eğip dilini göğsümde gezdirerek kanı yaladı. Sonra devam etti, göğüs ucumu ağzına aldı. Kalçalarımı oynatarak inledim.

Nyktos boğuk bir ses çıkardı, tekrar aşağı baktı, kalçamı biraz daha sıktı. Kendini izleyerek santim santim geri çekildi, sonra sertçe içime girdi. Zevk iniltim onun iniltilerinde kaybolurken sırtım yay gibi gerildi. Gözlerim yine kapandı. Bir an duyularım altüst oldu. Nyktos vücudumun içinde kocamandı, beni doluluk hissinden başka hiçbir şey kalmayana, ayak parmaklarım kıvrılana kadar esnetiyordu.

"Ah tanrılar" diye fısıldadım. Ellerimi omuzlarına ve kaslı kollarına kaydırdım, elini başımın altına sokarken içine yayılan ürpertiyi hissediyordum. Gözlerimi açınca nefesim kesildi.

Nyktos hiç kırpırdamıyordu, yüz hatları sertleşip gerilmişti. Gümüş gözlerinde parlak ether tanecikleri çalkalanıyordu. Derisinin altında gölgeler girdaplar çiziyordu. "Nyktos?"

Bütün vücudu titrerken omuzlarının üstünde belli belirsiz kanatlar şekillendi. Başını yana doğru uzatıp gerçek benliğiyle savaşırken boynundaki kaslar dışarı fırladı. Yanağına dokundum, ether filizleri yavaşladı.

Bedeni tekrar titredi. "Ben... hiç böyle bir şey hissetmemiştim."

Boğazıma bir yumru oturdu. Bunu ilk kez yaşıyordu ve ben ne yapacağımı bilmiyordum. Gözlerim yanmaya başladı, nedeni kısmen bu benim için de ilkmiş gibi hissetmemdi ve nedenini bilmiyordum. Yine de bunu bilmesini istiyordum.

"Ben de" diye fısıldadım, başını kaldırdı.

Şaşkın şaşkın bana bakıyordu. Yüzünde arzudan başka bir şey okuyamıyordum. "Yalan söyleme, bunu çok güzel yapıyor olsan bile."

"Yalan söylemiyorum" dedim. Bana inanmasını istiyordum. Gerçek buydu. "Ben de hiç böyle hissetmedim. Hiç."

Çenesinde bir kas seğirdi. "Şu anda kendimi pek kontrol edemiyorum" dedi boğuk bir sesle. "Sana zarar vermek istemiyorum."

"Vermezsin."

İçini bir titreme kapladı, her yerini, onu ben de derinlerimde hissediyordum. "Bunu bilemezsin. Ben de bilemem."

"Kanımı içtiğinde zarar vermedin" dedim başparmağımı çenesine sürterek. "Şimdi de vermezsin."

"Bana olan inancın..." Elini saçıma doladı. "Hayranlık uyandırıcı olsa da çok pervasızca."

"Korkun yersiz" dedim bacaklarımı kalçalarına çekerek. İkimizin de soluğu kesildi. Bacaklarımın arasına kıstırarak onu sırtüstü devirdim, bunu başarmamın tek nedeni onu hazırlıksız yakalamış

olmamdı, ciğerlerimdeki hava boşalırken içimi bir zevk dalgası kapladı, pozisyonumuz değiştiği için şimdi onu daha da derinimde hissediyordum. Destek almak için avuçlarımı göğsüne bastırdım. "Ama ben zaten *pervasız* biriyim."

Nyktos'un cevap yerine çıkardığı hırıltıyı bedenimde hissettim. "Yüce tanrılar..." Gözlerini bana dikti, saçlarım öne kayıp göğsüne döküldü. Göğsündeki yaralar yok olmuştu, karnındakilerden de eser yoktu.

Başımı kaldırıp gözlerine bakarken içim rahatlamıştı. Gözleri gümüşlerden ve beyazlardan bir kaleydoskop gibiydi. Yüzü sertliğini büyük ölçüde yitirmişti ama derisinin altındaki gölgeleri hâlâ görebiliyordum, oluşturdukları ebruli görüntü muhteşemdi. Dikkatle öne doğru sallandım. "Beni... beni böyle öldürmeyi mi planlıyorsun?"

"Hayır." Sadece ucu içeride kalacak kadar yükseldim, sonra aramızda bir santim bile kalmayana kadar aşağı kaydım.

"Emin misin?" diye sordu. "Bence öyle planlıyorsun." Ellerinden birini belime koydu. Ben kalçalarımı kıvırırken diğer eliyle saçlarımı bir taraftan kavrayıp geriye çekti. Yarı açık gözlerini gözlerime dikti, sonra tuttuğu buklelere, göğüslerime ve sonunda birleştiğimiz yere baktı. "Sanırım ölümün böylesinden çok keyif alacağım."

Kalbim deli gibi atarken kafamı geriye atıp elimi kaldırdım, parmaklarımı bileğine doladım. Elini ağzıma çektim, avucuna bir öpücük kondurduktan sonra elini göğsüme kaydırdım. Ürpererek yavaş, çıldırtıcı bir tempoyla hareket etmeye başladım, bir yandan da araştıran parmaklarını karnımdan aşağıya, birleştiğimiz yere çektim. Parmaklarını oradaki gergin, hassaslaşmış sinir tomarına bastırdım, derinlerimde sert bir burkulma hissedince bir çığlık attım.

"Kahretsin" diye inledi, kalçalarını yataktan ayırarak ikimizi birden havaya kaldırdı. "Harikasın *liessa*."

Liessa.

Hemen başımı kaldırıp gözlerimi açtım. Sözleri, gidip gelen parmaklarının her okşayışı çabucak derin bir gerilime dönüşen bir

hisler fırtınası yaratmıştı. Gelmek üzereydim, parmaklarım parmaklarının üzerinde kasılıyor, tırnaklarım omuzlarına geçiyordu, Nyktos hareketlerimi takip ederek kalçalarını kaldırdı. Az sonra hareketlerimizde ritim denen bir şey kalmadı. Ortak bir ihtiyaçla yönetilen içgüdülerle hareket ediyor, gitgide uçurumun kenarına yaklaşıyorduk, sonra düşmeye başladım. Şiddetli dalgalar halinde boşalırken adını haykırdım. İki elimi göğsüne koyarak öne kaydım, Nyktos daha derinden daha hızlı gidip geliyordu. Kollarını dolayıp beni göğsüne çekerken içime zevk dalgaları yayıldı. Beni sıkıca tutarak altına aldı, aletini sertçe derinlerime bastırdı. Başını omzuma gömüp titreye titreye boşaldı.

Boşalırken ona sarıldım, vücudum hâlâ zevk dalgalarıyla kasılırken parmaklarımı sırtında aşağı yukarı gezdirdim. Bir müddet orada kaldı, ağırlığını bir koluna vermişti ama yine de ağırdı. O ânın tadını çıkarıyordum. Yakınlığımızın, hâlâ birleşmiş halde olmamızın. Aramızda hiçbir şeyin olmamasının, kokularımızın birbirine karışmasının. O anda Sera'ydım ve o da Ash'ti. Tadını çıkardığım da buydu. İştahla. Biz. Çünkü gölde olduğu gibi uzun sürmeyeceğini biliyordum.

Sürmedi de.

Nyktos yavaşça başını kaldırdı. Ellerim sırtının güçlü kaslarında hareketsiz kaldı. Bana baktı. Yine çillerimi mi sayıyordu? Gizemli bir şekilde değişmişler mi diye mi bakıyordu? Yoksa beni öpecek miydi? Beni öpmesini istiyordum.

Kirpikleri aşağı inip gözlerini gizledi, sonra üstümden kayıp sırtüstü dönerek yanıma yattı.

Kımıldamadım. Birkaç dakika hiç kımıldamadım. Kımıldayamıyordum. Bütün gücümü harcayarak boğazımdaki yumruyu bastırıp göğsümdeki gedikleri hızla kapadım. Gerçekten beni öpeceğini mi sanmıştım? Öğrendiği şeyden sonra? Beni istiyordu... kanımı ve bedenimi. Onu içimde hissetmenin nasıl bir şey olacağını öğrenmeyi istediğim kadar o da bunu istiyordu. Öpüşmek buna dahil değildi. Öpüşmek şu anda çok daha... özel ve yasak geliyordu.

Boğazımdaki yanmayı gidermek için yutkunarak ona baktım Bir elini başının altına koymuş sırtüstü yatıyordu, diğer eli ikimizin arasındaydı. Tavana bakmıyordu. Bana bakıyordu.

"Nasıl?" dedi. "Nasıl bu kadar ikna edici olabiliyorsun?"

Gerildim, önce az önce yaşadığımız şeyden bahsettiğini sandım. Ama sonra bana bakmadığını fark ettim. İzliyordu, içimi gözlüyordu. Okuyordu. "Duygularımı okuyorsun."

"Her şey göz önüne alındığında yaptığım şey senin planların yanında hiç kalır. Değil mi?"

"Bu onu daha az kaba yapmıyor" dedim sertçe.

"Sanırım öyle ama soruma cevap vermedin. Nasıl bu kadar ikna edicisin? Bunu da mı öğrettiler?"

İçimi yakıcı bir öfke kapladı. "Zevk alıyormuş gibi yapmayı öğrenmedim."

Bir kaşını kaldırdı. "Ama öyle yapmıyor musun? Söylesene Sera. Bu da baştan çıkarmanın bir parçası değil mi? Beni kendine âşık etmenin? Bana karşı bir şeyler hissettiğine inandırmanın?"

Suçluluk duygusu öfkemin bir kısmını bastırdı. "Birincisi, duyguları okuyabildiğini bilmiyorduk. Bilseydik büyük ihtimalle bir şeyi gerçek olduğuna inanacak kadar derinden hissetmek üzerine de ders görürdüm."

Gözleri parlak gümüş rengine döndü.

"İkincisi, neden artık numara yapayım? Buna gerek yok. Başarılı olsam bile bu halkımı kurtarmayacak" dedim. "Ve son olarak, bana ne hissettiğimi söylememeni hatırlatmama gerek var mı?"

Nyktos'un yüzü sertleşti, uzun bir müddet sonra başını diğer tarafa çevirdi.

Bağırmamak için kendimi zor tutarak sert yüz hatlarına baktım. Boğazım acıyana kadar bağırmak istiyordum. Her nasılsa kendimi tutmayı başardım. "Yeterince kan içtin mi? Doğru söyle."

Bir saniye geçti. "Gereğinden bile fazla."

"Güzel." Kalkarken birbirine dolanmış saçlarım omuzlarıma döküldü.

Ben giyecek bir şeyler aranırken bir anda alarma geçti. Giysile-

rim mahvolmuştu ama en azından tek yapmam gereken kapıdan diğer tarafa geçmekti. Yatağın ucuna doğru kaymaya başladım...

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Durup omzumun üstünden ona baktım. "Odama?"

Gözlerini kıstı. "Neden?"

"Neden... gitmeyeyim?" Kalbim duracak gibiydi. "Yoksa başka bir yere mi gönderilmem gerekiyor? Sözünü ettiğiniz şu hücrelere mesela." Kaskatı kesildim. "Öyleyse hiç değilse mahvetmediğin bir-iki parça giysi bulabilir miyim?"

O zaman ilginç bir şey oldu. Nyktos gevşemiş gibiydi. Hafif bir gülümseme yüz hatlarını yumuşattı. "Evet, gerçekten de o elbiseyi mahvettim."

Şüphe ve yüzlerce diğer duygu arasında gidip gelerek gözlerimi yüzüne diktim. "Neden gülüyorsun anlamadım."

"Gelecek yıllarda en sevdiğim hatıralardan biri olacak."

Gözlerimi kısarak baktım. "Bunu duyduğuma sevindim ama üstümden yırtarak çıkarılacak fazla elbisem yok."

Gümüş rengi gözleri bana döndü. "O anda şikâyet etmiyordun ama" diye mırıldandı. "Doğru hatırlıyorsam o elbiseden kurtulmaya can atıyordun."

Doğru söylüyordu ama konu bu değildi. Benimle alay mı ediyordu? Yoksa?.. Nabzım hızlandı. Mümkün değildi. Belinin altına çaktırmadan bir göz atınca şoke oldum. Yarı-sertten daha fazlasıydı ve bu... *etkileyiciydi.* İlkellerde böyle mi oluyordu? Gözlerimi gözlerine çevirirken derinlerimdeki kaslar gerildi.

Gözlerime baktıktan sonra bakışlarını aşağı indirdi. "Yanımda oturuyorsun, çırılçıplaksın ve ben de *kasten* gözlerimi dikip bakıyorum."

"Bunu görebiliyorum" dedim sert bir sesle, ona sinir olmuştum, kendime de çünkü bakışlarından korunmak için hiçbir şey yapmıyordum. Bana bakmasından zevk almamak için hiçbir şey yapmıyordum.

Ağzının bir tarafı yukarı kalkarken dişlerini –sivri dişlerini– dudaklarında gezdirdi. "*Ağza alınmaz* yerlerindeki izim beni son derece büyülüyor."

Aşağı baktım, morumsu-pembe tenimi ve iki diş izini görünce nefesim kesildi. İçime nasıl girdiğini ve ağzının çekişlerini hatırlayınca her yerime ateş bastı. "Sapık" dedim yarım ağızla.

"Buna itiraz edemem." Başını çevirdi. "Seni hücreye koymayacağım."

"Öyle mi?"

"Neden koyayım ki?" dedi gözlerini kapatarak. "Dinlenmen gerek. Benim de öyle. Bizi bekleyen şeye hazırlanmamız gerek."

Kolis.

Yeniden yutkundum, nasılsa Nyktos'u beslemeye karar verdiğim an bunu unutmuştum.

"Dinlenmek uyumak demek Sera, bu da genelde yatmanı gerektirir, tabii oturarak uyuyabiliyorsan başka. Bence gayet etkileyici olurdu" dedi. "Aynı zamanda da dikkat dağıtıcı."

Ağzımı açtıysam da diyecek bir şey bulamadım. "Yanında uyumamı mı istiyorsun?"

"Dinlenmeni istiyorum. Yanımda kalırsan ne yapıyorsun diye endişelenmeme de gerek kalmaz."

Burada kalmazsam ne yapacağımdan korktuğunu tam olarak bilmiyordum ama uyku gibi savunmasız bir durumdayken yanında olmamı istemesine şaşırmıştım çünkü hissettiğim suçluluk duygusunun gerçek olmadığına inandığı ortadaydı. Görevimi yerine getirme konusundaki isteksizliğimin *güzel* bir yalan olduğuna inanıyordu. "Korkmuyor musun?"

"Hangi konuda?"

Başımı iki yana sallayarak gözlerimi kaçırdım. "Of, bilmiyorum. Sana saldırmamdan falan."

Nyktos kıkır kıkır güldü.

Kaşlarımı kaldırdım. "Bunun nesini komik buldun anlamadım."

"Çünkü komik."

Kımıldamadım.

"Hadi uyu *liessa*."

Yine o söz, artık onun için güzel ve güçlü anlamına gelmediği-

ni bildiğim söz. Kraliçe anlamına. Artık onun konsortu olmam söz konusu değildi. Bu şimdi alay yollu söylenen bir sözdü. Daha da kötüsü onun için asla bir anlam ifade etmemişti.

Bunu düşününce, bunun beni ne kadar rahatsız ettiğini fark edince göğsüme birden karanlık bir acı saplandı.

Öfke de acı kadar hızlı patladı. "Bak ne diyeceğim."

Nyktos içini çekti. "Ne?"

"Siktir git." Çocukça davrandığımı biliyordum ama umurumda değildi. Devasa yatakta kalkıp dizlerimin üstünde doğruldum...

Nyktos düşündüğüm kadar gevşemiş değildi. Şoke edici bir hızla bileğimi tutarken diğer eliyle çenemi kavrayıp başımı geriye eğdi. Sızlayan sert aletini popomda hissedince kalbim duracak gibi oldu, nefesi kulağıma vuruyordu. Her an gazabına uğrayabileceğimi bildiğimden kalbim yeniden tekler gibi oldu ama korku hissetmiyordum, hissettiğim tek şey sıcaklıktı.

Vücudu *sıcaktı*.

Ellerinde gevşerken gözlerimi kocaman açtım. Omuzlarıma değen göğsü, sırtıma değen sert karnı ve kalın aleti... hepsi *sıcaktı*.

"Söylediğini neden komik bulduğumu bilmek ister misin?" diye sordu ben konuşmaya fırsat bulamadan. Belimi saran kolunu çekti, karnımın altında parmaklarını hissettim, *sıcak* parmaklarını. "İster misin?" dedi ben cevap vermeyince, başparmağıyla altdudağımı okşarken diğer elinin parmakları bacaklarımın arasına sokuldu.

"Hayır." Dudaklarımı ıslattım, teninin sıcak olduğunu söyleme isteğiyle tamamen farklı ve zamansız bir arzunun arasında kalmıştım. "Ama söyleyeceğine eminim. Konuşmaya bayılırsın."

Boğuk bir sesle kıkırdadı, derin ve dumanlı sesi içimi titretti, parmakları daha da aşağı inerek gerilmiş sinir tomarına dokundu. Kalçalarım kıpırdadı, Nyktos bir kez daha güldü, sesi bu kez daha yumuşaktı. "Parmaklarımı içine sokmama bayılıyorsun, değil mi?"

Bir parmağını hassas yerime sürtünce göğüs uçlarım sertleşti. Bu kez kalçam hızla sarsıldı. Nyktos boğuk bir ses çıkararak parmağını yeni oluşmuş ıslaklıkta kaydırdı.

"Bence parmaklarımdan da çok bayıldığın bir şey var" dedi şişmiş eti aralarken. "Öyle değil mi?"

Refleks olarak geriye kaykılarak ona yaslandım, parmağını içime sokup aletini popoma bastırınca ayak parmaklarım kıvrıldı. "Ne olmuş?" dedim meydan okurcasına. Kalçalarını popoma sürtmeye başladı. "Hem ne düşünüyorum biliyor musun? Söyleyeceğin şeyi unuttun."

"Ah, inan bana unutmadım *liessa*." Nefesi boynumun yan tarafına ve oradaki ısırık izine vuruyordu. Bana sürtünmeye devam ederken parmağını içime sokup çıkarıyordu, ben bu hareketleri takip ederken siki yavaş yavaş aşağı iniyordu, sonunda ellerimize çarpmaya başladığını hissettim. "Sadece unutmana izin veriyordum."

Kaskatı kesildim.

Nyktos üstüme abanarak beni ellerimin, sonra da kollarımla karnımın üstüne itti. Sırtımda ağırlığını hissedince nabzım hızlandı. Bir eli hâlâ çenemin altında, diğeri de bacaklarımın arasındayken başımı geriye çekip popomu kaldırdı. Başparmağıyla sinir tomarının tepesinde daireler çizerken diğer parmakları hareket etmeye devam ediyordu, dudaklarımdan boğuk iniltiler dökülmeye başladı.

"Komik çünkü bana zarar veremezsin." Tuhaf şekilde sıcak olan nefesi hâlâ boynumdaki ize vuruyordu. "Beni asla gerçekten tehdit edebilecek kadar zayıflatamazsın."

Sözlerinin anlamı zevk sisini delip geçince nefesim kesildi. Ne dediğini anladım. Onun için tehdit oluşturamazdım çünkü beni asla sevmeyecekti.

Beni konuşmaya teşvik eden düşüncesiz yanım olabilirdi. Göğsümdeki acı da olabilirdi. Başımı ona çevirdim. "Bundan emin misin?"

Gülmekle hırlama karışımı bir ses çıkardı. Sonra başını indiriverdi. Sivri dişlerini boynumda, izlerin hemen üstünde hissedince kaskatı kesildim. Ama dişlerini etime geçirmedi. Beni orada tutarken parmağının yerini *–ah tanrılar–* sıcak, sert aleti aldı, etimi gererek bir kez daha içime girdi. Onu içimde hissedince nefes

alamaz oldum. Beni dişleriyle olduğum yerde tutuşundaki mutlak hâkimiyeti. İçimi edepsizce bir sıcaklık seliyle dolduruşu.

Şimdi yavaş, çekingence hareketler yoktu. Beni becerirken parmaklarını sinir tomarına bastırıyordu. Her güçlü vuruşunda dişleri boynumu sıyırıyordu ama ısırmıyordu. Bir kez bile ısırmadı. Tanrılar, ısırmasını istiyordum ama ilk defasında olduğu gibi kontrolü ele alamıyordum. Bu kez kontrol tamamen ondaydı ve içimdeki savaşçı, o utanmaz kısım, bunu biliyor ve boyun eğiyordu.

Ve gerçekten *muhteşemdi.*

Tanrılar... çabuk öğreniyordu.

Nyktos'un derin ve sert vuruşları onu hissetmekten başka bir şeye yer bırakmıyordu. Kalçası popoma vururken beni o pozisyonda tutuyordu, başım arkaya eğilmiş, boğazım ortada, kalçalarım havaya dikilmiş. Başparmağının dudaklarıma bastırdığını hissedince ağzımı açtım ve parmağını ağzıma aldım.

Sonra da sertçe ısırdım.

"Kahretsin" diye homurdandı boğazımda.

Boğuk bir sesle gülerek dudaklarımı parmağının üstüne kapatıp ısırdığım yeri emmeye başladım. Az sonra kanını emdiğimi fark ettim. Yaptığımdan duyduğum şok az sonra dilimdeki karıncalanmalar ve dumanlı bal tadı tarafından bir kenara atıldı. Bu onun *kanıydı.* Fazla değildi, belki bir damla kadar. Yutkundum, baştan çıkarıcı tadı alınca ürperdim. Kanının tadını aldığım için rahatsız olmak gerekirken ağzımda başparmağıyla inleyip kalçalarımı kıvırdım.

Popoma hafif bir şaplak atınca içimi günahkârca bir zevk kapladı. "Çok yaramazsın" diye mırıldandı.

Sonra beni hızla becermeye koyuldu. Hayal dahi etmediğim bir tutkuyla hareket ediyordu. İçimde deli gibi gidip geliyordu. Boşalmaya başladım, birbiri ardına gelen zevk dalgalarıyla sarsılıyordum. Başımı arkaya atıp omzuna yaslarken haykırdım. O zaman elini çekti, ben titreyip sarsılırken yüzüme dökülen bukleleri kenara itti. Boğuk bir haykırışla beni izledi, inanılmayacak kadar iri bedeni üstümde titriyordu.

Nyktos beni olduğum yerde tutarak göğsü sırtıma yapışmış vaziyette başını eğdi. Dudakları tenime dokundu, sonra bıraktığı izi öptüğünü duydum. O zaman titreyen ben oldum ve bir daha ikimizin de eskisi gibi olmayacağını anladım.

39. Bölüm

Uyandığımda şakaklarım hafifçe ağrıyordu ve daha gözlerimi açmadan yalnız olduğumu biliyordum. Bedenime dolanan bedeninin yokluğunu duyuyordum. Yan dönüp sarılarak uyumuştuk, sırtımı göğsüne yaslamıştım, o da beni kollarıyla sarmıştı.

Odasının sessizliğinde bu konuda ne düşüneceğimi bilmiyordum, hiçbir konuda ne düşüneceğimi bilmiyordum. İşler... sarpa sarmıştı. Her şey karman çorman olmuştu. Atalarımın öğrendiği şeyden ve Lasania'nın –tüm ölümlüler diyarının ve sonunda Iliseeum'un– başına geleceklerden, Nyktos'un babasının gerçek Hayal İlkeli olmasına ve içime hayat kıvılcımı yerleştirmesine, Kolis hakkındaki gerçeğe ve Nyktos'la aramızdaki bu... şeye kadar her şey.

En azından Nyktos beslenmişti. Vücudu o yüzden mi ısınmıştı? Yoksa başka bir nedeni mi vardı? Hiç bilmiyordum. Ama beni bir hücreye kapatmayı düşünmediği ortadaydı.

Kapatsaydı bunu anlardım. Kim kapatmazdı ki? Ama buna dayanabileceğimi sanmıyordum. Gerçi haklıydı. Onun için gerçekten bir tehdit oluşturmuyordum ve bunun onu öldürmeye kalkmamın anlamsızlığıyla bir ilgisi yoktu.

Yanağımı çevirip kokusunu içime çekince soğuk bir şey göğsümü deldi. Gözlerimi açınca çıplak duvarları gördüm. Şimdi ne yapacaktım? Nyktos'la aramı düzeltemezdim çünkü aramızda düzeltilecek bir şey yoktu. İlkel'in birine âşık olabileceğinden bile emin değildim. Ben olabilir miydim, onu da bilmiyordum. Ama... dostluğunu kazanmak istiyordum. Saygısını. Ash olmasını istiyor-

dum, Sera olmak istiyordum. Ama bu asla olmayacaktı. Halkımı kurtaramazdım.

Ya kurtarabilirsem? Ya bu hayat kıvılcımı içime başka bir nedenle koyulmuşsa? Ama ne olabilirdi ki? Biz bunu çözene kadar burada yaşayanlara ne olacaktı? Başka saldırılar da olacaktı, belki de sonunda Kolis'in kendisi gelecekti. Tanrıların Kralı Nyktos'un peşine düşecekti. İçimde geçmişte de düştüğüne dair kötü bir his vardı. Nyktos bana inansa da inanmasa da ona ne olduğu, buradaki insanlara ne olduğu beni ilgilendiriyordu.

Seçeneklerim nelerdi? Kolis'e teslim olmanın bir yolunu mu bulmalıydım? Beni öldürürdü, bu da Aios'un söylediği doğruysa ölümlüler diyarının ölümünü hızlandırırdı. Sadece Gölgeler Diyarı'nın biraz zaman kazanmasına yarardı. Belki. Bu bir kayayla sert bir yüzey arasında sıkışıp kalmak değildi. Bu ikisinin arasında ezilmekti.

Ama benim bile olmayan bir yatakta yatarak hiçbir yere varamazdım.

Başım ağrıyarak kalkıp oturdum, her yerim sızlayınca yüzümü buruşturdum. Uzun zamandır böyle aktivitelerde bulunmamıştım ve daha önce hiç bu tür bir şey yaşamamıştım. Başımı eğdim, dudağımı ısırarak göğsümdeki diş izlerine baktım, dikkatle boynumu yokladım. O da çok hassastı ama acımıyordu. Tam kalkarken içime bir ürperti yayıldı, o zaman yatağın ayakucuna serilmiş sabahlığı fark ettim. Şaşkın şaşkın sabahlığa bakakaldım. Nyktos getirmiş olmalıydı. Ama...

Ellerimle sertçe yüzümü kapattım. Canım yandı. Ama asıl canımı yakan şimdi bile düşünceli davranmasıydı. Ve ben bu nezaketi mahvetmeyi planlamıştım. Onu öldürmeyi planlamıştım. Yapıp yapmamamın bir önemi yoktu. Önemli olan buna niyet etmiş olmamdı.

Sıkıca yumduğum gözlerime yaşlar dolarken genzim yanıyor, bir hıçkırık göğsümü kaplıyordu. *Ağlamayacağım* dedim kendime. *Ağlamayacağım*. Ağlamak hiçbir şeyi çözmezdi. Başımı daha da çok ağrıtmaktan başka işe yaramazdı. Kendimi toplayıp kalkmalı

ve şimdi ne yapacağımı düşünmeliydim. Gözlerimin arkasındaki basınç azalana, boğucu yanma hissi geçene kadar Sör Holland'ın nefes alıp verme talimatlarını uyguladım. Sonra kalkıp sabahlığı giydim. Güç bela yürüyerek Nyktos'un kısa bir süre için dolmuş ve ısınmış olan boş ve soğuk odasından çıktım.

Banyoda işimi çabucak halledip çıkmıştım ki Paxton kapıyı çaldı. Genç adam birkaç kova sıcak suyun yanında duruyordu, başını eğdiği için sarı saçları yüzünün büyük kısmını gizlemişti. "Majesteleri sıcak bir banyo yapmak istersiniz diye düşündü" dedi ellerini birbirine kavuşturarak. "Ben de sıcak su getirdim."

Bu harekete birçok nedenle şaştığımdan ve Nyktos'un odama döndüğümü nereden bildiğini anlamadığımdan neredeyse ellerimi bir kez daha yüzüme kapatacaktım. Ama yapmadım. Onun yerine kapıyı iyice açtım.

"Majesteleri nezaket göstermiş, tüm bunları getirerek sen de öyle."

"Çoğunu o taşıdı" dedi Paxton, kaşlarımı kaldırarak başımı kapıdan dışarı uzattım. Koridor boştu. Genç adam bana baktı, koyu kahverengi gözlerini görür gibi oldum. "Toplantıya gitmesi gerekiyordu Majesteleri."

"Bana böyle hitap etmen gerekmiyor" dedim, sonra da Bele'nin söylediklerini hatırladım.

"Siz onun konsortu olacaksınız. Size böyle hitap etmem gerekiyor."

Boğazım kurudu. Anlaşılan Paxton duymamıştı. Nyktos saraydakilere ne demişti?

Paxton başını hafifçe yukarı kaldırdı. "Ayrıca siz bir prenssiniz, değil mi? Aios öyle söyledi."

"Evet." Her şeye rağmen hafifçe sırıttım. "Ama hayatımın sadece yüzde birinde."

Paxton merakla yüzüme şöyle bir baktıktan sonra iki kovayı yerden aldı. "Prenses olarak doğmadınız mı?"

"Evet." Kovalardan birine uzandım.

"O zaman hayatınızın yüzde yüzünde prensessiniz demektir" dedi. "Kovaları ben alırım. Sizin taşımanıza gerek yok."

"Taşıyabilirim."

"Ben hallediyorum." Yanımdan geçip kovaları banyoya taşıdı. Topallarken kovaları dengede tutmaya özen gösteriyordu.

İki sağlam kolum varken hiçbir şey yapmadan durmak zor geliyordu. "Öyleyse birini alsam?"

"Almasanız daha iyi."

Kovayı almıştım bile. Başını kaldırıp da beni görünce içini çekişi etkileyiciydi. "Ne zamandır burada yaşıyorsun Paxton?" diye sordum konuyu değiştirmek için.

"Son on yıldır" dedi, bu kadar küçük kollara göre kovayı çok sağlam tutuyordu. "Beş yaşımdan beri. Ondan önce Irelone'da yaşıyordum."

Demek on beş yaşındaydı. Ben dönerken koridora koşturup iki kova daha aldı. "Ailen burada mı?"

"Hayır Majesteleri." Yanımdan geçti, koridorda iki kova daha vardı. İkisini de almamak için kendimi zor tutup sadece birini aldım. "Annem ve babam ben bebekken ölmüş."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Peşinden banyoya girdim, Paxton kovayı benden alıp suyu küvete boşalttı.

"Onları hatırlamıyorum bile, yine de teşekkür ederim." Yeniden koridorda kayboldu, son kovayla çabucak geri döndü.

"Buraya nasıl geldin?" diye sordum.

"Amcam fazladan bir boğaz daha beslemeye pek gönüllü değildi, o yüzden sokakta yaşıyor, fırsat buldukça yankesicilik yapıyordum." Paxton suyu küvete boşalttı. "Bir gün pahalı pelerinli bir adam gördüm ve iyi bir av olduğunu düşündüm." Doğruldu. "Meğer adam Majesteleriymiş."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Sen... Ölüm İlkeli'nin parasını mı çaldın?"

Paxton saçlarının arasından baktı. "*Denedim.*"

Aval aval bakakaldım. "Gülsem mi alkışlasam mı bilemedim."

Paxton bir an sırıttıktan sonra boş kovaları toplamaya başladı. "Majesteleri de aşağı yukarı aynı tepkiyi verdi. Ama kim olduğunu fark etmemiştim."

"O da seni buraya mı getirdi?"

"Galiba şöyle bir bakınca bana acıdı." Paxton omuz silkince boş kovalar sallandı. "O zamandan beri Karpov'ların yanında kalıyorum."

Karpov'ların kim olduğunu bilmiyordum ve içimden bir ses çocuğu Gölgeler Diyarı'na getiren maceranın bundan ibaret olmadığını söylüyordu. Ayrıca Ölüm İlkeli'nin küçük yankesiciyi yetkililere teslim edecek olan çoğu insandan daha cömert ve bağışlayıcı olduğunu öğrense tüm ölümlüler diyarının nasıl şoke olacağını düşündüm.

Bu şaşırtıcı olduğu kadar üzücüydü de.

"Aslında hakkınızda bir şeyler duydum" dedi Paxton beni düşüncelerimden sıyırarak.

Vücudum gerilince başım daha çok ağrımaya başladı. "Ne gibi?"

"Dün gece ne yaptığınızı... Sur'da" dedi Paxton, içime biraz su serpildi. "Herkes ölümlü konsortun Sur'a çıkıp ok atarak o yaratıkları öldürdüğünden söz ediyor." Kocaman açılmış gözlerinde beğeniye benzer bir şey vardı ama duyduğum rahatlama uzun sürmedi. "Sizi konsortumuz olarak görmekten gurur duyacağız."

Paxton çabucak selam verip çıktı, kapıyı da arkasından kapattı, kendimden biraz daha nefret ederek olduğum yerde kaldım.

"Of" diye mırıldandım. "Berbat biriyim."

Yorgun argın banyoya döndüm, raflardaki şişeleri ve sepetleri karıştırdım. Sıkıştırılmış bir tuz topu aldım, turunçgil kokusu bana Nyktos'u hatırlatmıştı, bergamot ve mandalina kokusunu içime çektim. Eğilip topu suya bıraktım, hemen fışırdayarak suyun yüzeyine köpükler yaymaya başladı.

Kalkıp aynaya şöyle bir göz attım. Boynumdaki ısırık buklele-

rin altında görünmüyordu. Dönüp sabahlığı çıkardım ve dolabın içindeki kancaya astım. Tabureye yumuşak bir havlu koyup saçımı toplayarak ıslanmasın diye yarım düzine tokayla sabitledim. Islak saçla uğraşacak enerjim yoktu. Sıcak suya girip otururken dişlerimin arasından bir tıslama sesi çıktı. Gerilip ağrıdığının farkında bile olmadığım kaslar ânında gevşeyiverdi. Dizlerimi bükerek suyun içine yerleştim ve başımı küvetin kenarına dayadım. Sandığımdan da fazla yorgundum, Nyktos kanımı içtiği için mi, yoksa diğer şeylerden dolayı mıydı bilmiyordum. Muhtemelen hepsi yüzündendi.

Gözlerim kapandı, kafamda düşünceler dolanırken suyun sıcaklığı, rahatlatıcı koku ve sessizlik başımın ağrısını hafifletip mayışmama neden oldu. Uykuya daldığımı hissettim.

Uzaktan gelen hafif bir patırtı sessizliğe sızarak beni daldığım mutluluk dolu hiçlikten çekip çıkardı. Küvetin dibinden güç alarak doğrulup gözlerimi açtım...

Siyah bir şey gördüm. Hepsi buydu. İnce ve koyu renk bir şey yüzüme doğru geliyordu. Refleksle kolumu yukarı kaldırdım. Şerit beni yakalayıp geriye çekti, adam kuşakla boğazımı sıkarken parmaklarımı kumaşa geçirdim.

40. Bölüm

Bir an afalladım, beynim ve vücudum daha neler olduğunu kavrayamamıştı. Bunun *neden* olduğunu.

Parmaklarımla tuttuğum halde boğazımı sıkan şeyin yarattığı şokla şaşkınlığımdan kurtuldum. Boynumdaki kuşak bükülürken boğuk bir küfür duydum. Omuzlarım küvetin arkalığına bastırırken kalbim göğsümde teklemeye başladı. Gözlerimi kocaman açarak nefes almaya çalıştım, boğazıma ancak incecik bir hava girebilmişti. Dönüp elimi arkaya uzattım, bir kol yakaladım... sıcak, sert bir bilek. Hiç düşünmeden parmaklarımı bileğe batırdım. Adam boğuk ve gırtlaksı bir sesle yine küfretti, gözlerim deli gibi banyonun siyah duvarlarında gezindi. Elini hafifçe gevşeterek ciğerlerime biraz daha hava girmesine izin verdi, hemen bağa yapışıp boynumdan biraz uzaklaştırdım.

"Direnme" dedi adam bir elini kafamın üstüne indirerek. "Direnmezsen işimiz kolaylaşır."

Direnme? Kalbim deli gibi atarken omuzlarım küvetin içine kaydı. Beni suyun altına sokarsa işim bitmiş demekti. Bunu biliyordum. Çenem suya girince paniğe kapıldım. *Düşün Sera. Düşün.* Ayaklarımı küvete dayayarak güç aldım. *Düşün Sera...* Gözüme tabure ilişti. Ahşap. Onu kırarsam silah olarak kullanabilirdim.

"Üzgünüm" dedi saldırgan. "Böyle olması gerekiyor. Üzgünüm..."

Saldırganın kolunu bırakıp kendimi küvetin yanına doğru fırlattım. Sular dışarı taşarken elimi uzattım, parmaklarım havluya dokundu...

Saldırgan yana kaykılınca ayaklarım kaydı. Lanet havlu bir şeye takıldı, tabure yere devrildi. Ahşap tabure taş zeminde takırdarken adam beni sertçe küvete itti. Suyun altına girdim, köpüklü sıcak sular ağzıma doldu. Panik ve korku öfkeye dönüştü, nabız gibi atan, titreşen, yakıcı bir öfkeye ve bu öfke korkuyu yakıp düşüncelerimi berraklaştırdı. Tüm gücümü toplayıp ayaklarımla küveti iterek doğruldum.

Güç patlaması karşısında adamın elleri gevşedi. Yüzümden sular ve saçlar süzülerek yüzeye çıktım. Öksürerek başımı geriye atınca bir çeneye çarptım.

"Kahretsin" diye hırladı adam geriye kayarak.

Saldırgan küvetin etrafına biriken suda dengesini tekrar sağlamaya çalışırken omurgamdaki korkunç acıyı görmezden gelerek hareket etmeye devam ettim. Yana kıvrılıp bir kolumu küvetin kenarına attım. Çıplak tenimi porselene bastırarak başımı kuşakla boğazım arasında birden oluşan boşluktan aşağı çektim. Küvetin kenarına tırmanarak ıslak zemine indim. Nefes almaya çalışarak dizlerimin üstünde döndüm ama çok uzağa gidemedim.

Bir beden üstüme çullanarak beni yere yapıştırdı, bir diz sırtımın ortasına bastırdı.

"Kalk üstümden!" diye bağırdım. Kısacık, korkunç bir an için aklıma Tavius'un tıpkı böyle üstüme çullandığı sabah geldi. Paniğin acı tadı geri dönmüştü, beni ele geçirmek üzereydi.

Hayır. Hayır. Hayır...

Adamın ağırlığı ansızın yok oldu, küfrettiğini duydum. Suda kaymış mıydı bilmiyordum ama kollarım serbest kalınca tabureyi bacağından tuttum. Ama özgürlüğüm çok kısa sürdü. Eller boynuma mengene gibi yapıştı, tabureyi havaya savurdum, taburenin bir kenarı çıkan sesten kafası olduğunu düşündüğüm bir şeye çarpınca vahşi bir zevk duydum. Boynumdaki eller kaydı, bir bağırtı duydum. Sürünerek dizlerimin üstünde doğruldum ve tabureyi sertçe küvetin kenarına indirdim. Darbenin etkisiyle tabure ikiye ayrıldı, şimdi elimde ucu tırtıklı bir bacak tutuyordum.

Adam beni yakaladı ama ıslak ve kaygan olduğum için tutama-

dı. Bir çığlık atıp belimden arkama dönerek kırık tahta parçasıyla adama vurdum, neresi denk gelirse. Karnına denk gelmişti, yan tarafına. Adam uluyarak geri geri giderken su birikintisinin içinde kaydı. Sertçe yere yığıldı, başının yan tarafını küvete çarptı. Yerde kıpırtısız yatarken onu ilk kez gördüm. Koyu renk kıvırcık saçlar. Pembe bir ten. Orta yaşlıydı. Tanıdık geldiğini düşünüyordum ki banyoda esen buz gibi bir rüzgâr havayı elektriklendirdi. Tahtayı adamın karnından çekip çıkardım, çömelip başımı kaldırdığımda gölgelerin kapının açılmasıyla harekete geçmiş gibi duvarlardan ve banyonun köşelerinden sıyrıldığını gördüm.

"Nyktos" diye fısıldadım dizlerimin üstüne çökerek.

İlkel göz açıp kapayıncaya kadar önümdeydi, küvetin yanındaki adama bakmadı bile. İncelen derisinin altında gölgeler titreşiyordu. Gözlerinde parlak ether şeritleri çalkalanıyordu. "Sera."

Bir an sesinde gerçek endişe duyduğumu, gözlerinde gerçek korku gördüğümü sandım ama kapıldığım korkudan dolayı bana öyle geliyor olsa gerekti.

"İyi misin?" Kollarımı tuttu.

Güçlükle yutkunarak başımı salladım. "Nereden anladın?" Soruyu sorduğum an hatırladım. "Kanım."

"Hissettim." Nyktos yüzüme yapışmış saçları geriye itti. Yüz hatları daha da sertleşmişti. "Korkunu hissettim. Tadını aldım."

Ayak sesleri banyonun önünde kesildi, Saion'un hırladığını duydum. *"Kader Perileri* aşkına."

Nyktos'un omzunun üstünden bakınca eşikte Saion'un yanında duran Ector'u gördüm. Karşısındaki sahneyi incelerken beti benzi attı.

"Kanının içimde olması işe yaradı." Nyktos bakışlarını boğazıma indirdi. Çenesi sertleşti.

"Kanım sayesinde yanında değilken duygularımı okuyabildiğin için mi?"

"Yalnızca aşırı duygulara kapıldığın zaman."

"Biraz münasebetsizce" diye mırıldandım.

Gümüş rengi girdaplı gözler gözlerime dikildi. "Bir yanım şu

anda bile buna kızabiliyor olmandan ötürü afallamış durumda." Susup gözlerini yeniden boğazıma çevirdi. "Diğer yarım ise..." Cümlesini bitirmedi ama yere dökülen kalın gölge filizleri Ector'u bir adım geri çekilmeye zorladı. Tanrı başını İlkel'e çevirdi.

Verdiği tepki... Gerçekten endişelenmiş miydi? Bunun bir önemi var mıydı ki? Çünkü şu an onun için değerliydim. Hayır, ben değil. İçimde taşıdığım şey önemliydi. Elbette hayat kıvılcımını ve babasının yapmış olabileceği diğer şeyleri kaybetmekten endişe duyacaktı.

"Bir havlu verin." Nyktos bedenimi gizlemek için kımıldandı ama etrafına o kadar çok sisli karanlık toplanmıştı ki iki tanrının da fazla bir şey görebildiğini sanmıyordum. "O değil" dedi Saion yaklaşıp daha önce taburenin üstünde duran havluyu almaya yeltenince. "Dokunulmamış bir havlu ver."

"Tabii." Az sonra Saion bir havlu uzattı.

Nyktos havluyu omuzlarıma sardı ama bırakmadı. Havlunun iki ucunu bir arada tutarken birkaç ıslak saç tutamını daha yüzümden çekti. Gözlerindeki ve etrafında çalkalanan gölgelerin içindeki ether çok parlaktı.

"Seni boğmaya mı kalktı?" Nyktos'un sesi yumuşaktı... fazla yumuşak.

"Evet" dedim ürpertimi bastırmaya çalışarak. "Gördüğün gibi başaramadı."

Bu İlkel'i rahatlatmışa benzemiyordu, parmakları hafifçe boğazıma dokundu. "Tenin morarmasa iyi olur."

Gözlerimi hemen gözlerine diktim. Bunu gerçekleştirebilirmiş gibi söylemişti ve neden umursadığından emin değildim.

"Ben iyiyim" dedim havluyu ellerinin hemen altından tutarak. "Bir daha asla banyo yapmayacağımdan eminim ama yine de iyiyim."

Nyktos yüzüme bakarak kaşlarını hafifçe çattı.

"Bu... Hamid" diye mırıldandı Saion, yerde yatan adama doğru döndüğünü gördüm. "Ne?"

İsim tanıdıktı. Az sonra hatırladım. "Gemma'nın kaybolduğunu haber veren adam mı?"

Adam inleyince Nyktos'un omzunun üstünden ona baktım.

"Hâlâ yaşıyor" dedi Saion, aynı anda Ector ileri atıldı.

Nyktos arkasına döndü. "Sakın..."

Her şey çok hızlı oldu... gümüşi-beyaz bir enerji akımı havada bir yay çizerek Hamid'e çarptı. Korkudan soluğum kesilerek geri sıçradım. Nyktos kolunu belime dolayarak düşmeden beni yakaladı. Beni göğsüne çekerek ayağa kalktı. Ether hâlesi cızırtılar saçarak adamı yuttu, geriye sadece küller kaldı.

"Bir daha bu banyoyu kullanır mıyım bilmiyorum" diye mırıldandım, Saion bana bakarak kaşlarını kaldırdı.

Nyktos derin bir nefes alırken gölgeler uzaklaşıp yeniden duvarlara ve köşelere çekildi. "Onu öldürdün."

"Öldürmemem mi gerekiyordu?" Ector elini indirdi. "Sera'yı öldürmeye kalktı ve çeşitli nedenlerden dolayı bu fikre sıcak bakmıyorsun."

"Onunla konuştuktan *sonra* tadını çıkararak öldürecektim." Nyktos ters ters tanrıya baktı, o anda adamın öldürülmekle kalmadığını anladım. Ruhu da yok edilmişti. "Artık onu sorgulayamayacağım."

"Kahretsin." Anlaşılan bunu Ector da fark etmişti. Bir elini saçlarından geçirdi. "Belki de harekete geçmeden önce düşünmem gerek."

"Düşünmek mi?" dedi Nyktos sertçe.

Ector büzüldü. "Pardon?"

"Bu pisliği sen temizleyeceksin" dedi Nyktos, sonra da beni banyodan çıkardı.

"Memnuniyetle" dedi Ector. "Sanırım bir kovayla paspasa ihtiyacım olacak. Muhtemelen bir de süpürgeye..." İlkel'in sert bakışlarını görünce sustu. "Belki bir havlu falan kullanabilirim."

Omzumun üstünden bakacak oldum ama Nyktos beni şezlonga doğru götürdü, o sırada odaya giren Rhain olduğu yerde kalıverdi.

"Neler olduğunu bilmek istemiyorum" dedi elinde kılıcıyla.

"Hamid Sera'yı öldürmeye kalktı" dedi Saion banyonun kapısından.

Rhain şaşkın bir yüzle kılıcını kınına soktu. "Hamid bunu ne diye yapsın?"

"Benim bilmek istediğim de bu." Nyktos beni şezlonga oturttu. Şöminede birden alevler yükselince irkildim. Kocaman açılmış gözlerimi Nyktos'a çevirdim. "İlkel büyü" dedi sakin bir sesle, sanki sadece bir mum yakmıştı. "Sabahlığın nerede?"

"Bilmiyorum."

Eline bir battaniye aldı, sonra durdu. "Tahta parçasını bırakmasan da olur ama havluyu bırakman gerekiyor" dedi usulca, kırık bacağı hâlâ elimde tuttuğumu fark ederek gözlerimi kırpıştırdım. "Kimse bakmıyor."

O anda tüm Gölgeler Diyarı beni görse bile umurumda değildi. Havluyu bıraktım, omuzlarımda battaniyenin sıcak, yumuşak ağırlığını hissettim. Battaniyenin ucunu tek elimle tuttum çünkü henüz tek silahımdan ayrılmaya hazır değildim.

"Keşke hançerim yanımda olsaydı" diye mırıldandım kendi kendime.

Herkes, Nyktos da dahil, bana kafamdan darbe almışım gibi baktı. İçimi çektim.

"Buraya nasıl girmiş?" Rhain dönüp tekrar kapıya doğru gitti. Kapının kanatlarını gözden geçirdi. "Zorlanmamış görünüyor."

"Kapıyı kilitlememiştim." Bir anlığına gözlerimi kapadım. "Birinin kapıda nöbet tuttuğunu sanıyordum."

"Ben de" diye mırıldandı Rhain omzunun üstünden Nyktos'a bakarak.

Gözlerimi İlkel'e diktim, benim de kafam karışmıştı. Bir şey yapmayacağımdan emin olmak için kapıya birini dikmemiş miydi?

Nyktos'un çenesinde bir kas seğirdi. "Daha o kısma gelmemiştim."

"Bu sabah çok meşguldü" diye söze girdi Saion. "Önce anaç tavuklar gibi etrafında gıdaklayan sizi ve diğerlerini iyi olduğuna ikna etti, sonra da Sur'daki hasarı kontrol etmesi gerekti."

Beni bir yere kapatma konusuna öncelik vermemiş olmasından ne çıkarmam gerektiğini bilmiyordum. "Sur hasar mı gördü?"

"Çok az" dedi Nyktos.

"Peki başka ölen var mı?" diye sordum.

Nyktos tekrar bana baktı. Bir an cevap vermeyeceğini sandım. Ya da beni umursamamakla suçlayacağını. "Yaralılar var ama hiçbiri çok ağır değil."

Nefesimi yavaşça salarak başımı salladım. En azından bu güzel bir haberdi. "Ee" dedim İlkel'e bakarak. "Az önce hiç tanımadığım bir adam beni öldürmeye kalktı."

"Öyle görünüyor" dedi Nyktos soğuk bir sesle, başparmağını çenemde gezdirdikten sonra kendine gelir gibi oldu. Elini indirip ayağa kalktı. Birkaç saniye geçti. "Bir şey söyledi mi?"

"Sadece... üzgün olduğunu ve bunu yapmak zorunda kaldığını."

"Neden bunu yapmak zorunda olduğunu düşünüyordu ki?" dedi Rhain. "Kahretsin, böyle bir şeyi ondan hiç beklemezdim."

"Onu iyi tanır mıydın?"

"Kendi halinde, sessiz sakin bir adam olduğunu bilecek kadar. Nazik ve cömert biriydi" dedi Rhain. "Ayrıca Kolis'ten de bizim kadar nefret ediyordu."

Tamamen söylediklerine odaklandım. "Uzun zamandır mı burada yaşıyordu?"

Nyktos başını salladı. "Hiç yükselmemiş bir melezdi, değişimin gerçekleşmesine yetecek ether'e sahip değildi ama annesi hayatının bir parçası olmak istemişti. Annesi bir tanrıçaydı."

"Tanrıçaydı?" diye fısıldadım.

"Birkaç yıl önce öldürüldü." Nyktos detaylara girmedi.

Girmesine de gerek yoktu. "Kolis mi?"

"Kolis ruhunu yok etti" dedi Nyktos, içimi bir ürperti sardı. "Nedenini bile bilmiyorum. Tanrıça o zaman başka bir saraydaydı. Herhangi bir şeyden ötürü olabilir... saygısızlık ya da itaat etmeyi reddetmesi gibi. Kolis, Hamid'in annesinin nasıl öldüğünü öğrenmesi için elinden geleni yaptı."

"Tanrılar" diye fısıldadım, midem bulanmıştı.

Saion bana baktı, bakışları boynuma, Nyktos'un bıraktığı ize kaydı. Battaniyeyi biraz daha yukarı çektim. "Sera'nın ne planladığını öğrenmiş olabilir mi?"

Kaskatı kesildim.

"Bu imkânsız" dedi Rhain. "Kimse Sera'nın ne planladığından bahsetmeye cesaret edemez."

"Eskiden ne planladığımdan" diye mırıldandım ama kimse duymamış gibiydi.

"Hiçbirimizin Nyktos'un emirlerine itaatsizlik etmeyeceğini gayet iyi biliyorsun. Onu kızdırmak istemeyiz." Ector başını banyodan dışarı uzattı. "Ayrıca Nyktos benden farklı olarak öldükten sonra da bizimle uğraşmak için ruhumuzu yok etmeden önce bir düşünürdü."

Ama hiçbir etkileşimim olmayan bir ölümlü hangi nedenle beni öldürmesi gerektiği fikrine kapılabilirdi? Sonra kafama dank etti. "Gemma'yı ziyarete gelmişti. Galiba saldırı esnasında ya da hemen sonrasında" dedim, Nyktos bana döndü. "Aios, Gemma'nın kısa bir süreliğine uyandığını söylemişti. Başına geleni anlayacak kadar değil. Aios orada değilken durumu anlayıp Hamid'e bir şey söylemiş olabilir mi?"

"Olabilir" dedi Nyktos.

"Gemma hâlâ burada." Ector kollarında bir havlu yığınıyla Saion'un yanından geçti. "Kontrol ettiğimde uyuyordu, aşağı inip yanınıza gelmeden önce kontrol etmiştim. Yani... ne kadar önce? Daha yarım saat olmamış galiba."

Nyktos başını Rhain'e çevirdi. "Aios'u bulup Hamid'in Gemma'yla yalnız kalıp kalmadığını öğren. Aios'a söyle hâlâ uyuyor bile olsa Gemma'nın yanından ayrılmasın. Sonra da Hamid'in evini ve çalıştığı fırını kontrol et. İşimize yarayacak bir şey var mı diye bir bak."

"Tabii." Rhain bana bir göz attı, sonra selam verip hızla odadan çıktı.

Hâlâ Gemma'nın Hamid'e ne söylemiş olabileceğini düşünüyordum. "Ama Gemma öldüğünü ve benim tarafımdan diriltildiğini anladıysa Hamid neden beni öldürmeye kalksın? Gemma için endişeleniyordu. Hayatta olduğuna sevinmesi gerekmez miydi?"

"Doğru. Bu güzel bir soru, cevap verebilmeyi çok isterdim."

Nyktos imalı imalı Ector'a baktı, Ector ise çok ilginçmiş gibi döşemeleri inceliyordu. Nyktos gözlerini tekrar bana çevirdi. "İyi olduğuna emin misin?" diye sordu, başımı salladım. Yine de oturduğum yere geldi. "Boynuna bir daha bakayım."

Kımıldamadan oturdum, parmakları saçlarımı geriye atarken omzuma dokununca daha önceki dokunuşlarını, bana nasıl sarıldığını aklıma getirmemeye çalıştım. Nyktos gözlerini gözlerime dikti, konuşmaya başladığında sesi daha boğuk gibiydi. "Moraracağını sanmıyorum."

"*Yine* duygularımı mı okuyorsun?"

Hiçbir şey söylemeden saçımı bıraktı, parmakları yanağıma dokundu... *sıcak* parmakları.

"Ah tanrılar." Ayağa fırladım.

Nyktos kafasına indirmemden korkuyormuş gibi elimdeki kırık bacağa baktı, bu o kadar saçmaydı ki bacağı gerçekten kafasına indirmek istedim. "Ne oldu?"

"Tenin. Sıcak" dedim, şimdiye dek bunu tamamen unutmuştum. "Dün geceden beri sıcak, şeyden sonra..." Ector merakla bize bakınca sözüm yarıda kaldı. "Ee, dün geceden beri sıcak işte. Beslendiğin için mi?"

Nyktos kaşlarını çattı. "Hayır. Beslenmek böyle bir değişiklik yapmaz. Tenim kendimi bildim bileli soğuktu. Büyük ihtimalle Kolis'in teni de öyle."

"Şu anda soğuk değil" dedim. "Fark etmiyor musun?" Başını iki yana sallayınca odada kalan iki tanrıya baktım. "Siz fark etmediniz mi?"

Saion bir kahkaha attı. "Biz nasıl fark edelim?"

"Son derece belirgin bir sıcaklık."

"Ancak ona dokunursak fark edebiliriz" dedik Ector. "Ve hiçbirimiz ona dokunmayız. Dokunulmaktan hiç hoşlanmaz."

Kaşlarımı kaldırarak Nyktos'a baktım. "Bana hiç öyleymiş gibi gelmedi."

"Evet, senin dokunmandan hoşlanıyor" dedi Ector. Birden yüzümün yandığını hissettim.

Nyktos tanrıya döndü. "Sen canına mı susadın?" diye hırladı, ben de aynı şeyi düşünmeye başlamıştım.

"Artık ben de öyle düşünmeye başladım" diye mırıldandı Ector havlu tomarını düzelterek. "Ama sana dokunmama izin ver. Sera doğru mu söylüyor görelim."

Gözlerimi devirdim. "Neden yalan söyleyeyim?"

"Artık ağzından çıkan her şeyi neden sorgulamayalım?" dedi Nyktos.

Dilimin ucuna yüzlerce cevap gelse de kilitlenip kaldım. Beni suçlamakta haklıydı ama soğuk ses tonu anneminkine o kadar çok benziyordu ki derinden sarsıldım.

Ector Nyktos'a doğru yürümeye başladı, İlkel ise gözlerini bana dikmişti, yüzünden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Sör Holland'ın nefes alıp verme talimatlarına odaklanmaya çalışarak gözlerimi Ector'a diktim.

Tanrı Nyktos'un eline dokundu. Dokunur dokunmaz da gözleri kocaman açıldı. "Vay canına, tenin gerçekten sıcak."

"Bu çok anlamsız." Nyktos hâlâ bana bakıyordu. Hissedebiliyordum. "Senin... kanın yüzünden olmalı."

"Öyleyse de kasten yapmadım."

"Onu demek istemedim."

"Emin misin?.." İçimi çekerek tahta bacağı indirirken başıma ve çeneme saplanan korkunç bir ağrı arkasında hafif bir zonklama bıraktı.

Nyktos bana doğru bir adım attı. "İyi misin?"

"Evet" dedim zorla, avucumu yüzümün yan tarafına bastırdım. Işıklar birden fazla parlak gelmeye başladığı için gözlerimi kıstım.

"Kafan acıyor mu?"

"Ya da yüzün?" dedi Ector.

"Biraz." Zonklayan ağrı şakağıma ve gözlerimin altına yerleşirken nefes almaya çalıştım. "Sadece... baş ağrısı. Ben iyiyim. Gitmemiz gerekmiyor mu... oha." Ayağımın altından kayıyormuş gibi gelen döşemelere bakarak gözlerimi kırpıştırdım.

Nyktos birden yanımda bitiverdi. Kolumu tuttu, dokunuşunu

güçlükle hissedebildim. "Ne oldu?"

"Yer" dedim, Nyktos iyice kaşlarını çattı.

"Başın mı dönüyor?" Başımı salladım, ağrı derinleşince bunu yapmakla aptallık ettiğimi fark ettim. "Kanından çok fazla içtim..."

"Ondan değil" dedim. "Daha önce de böyle ağrıdığı olmuştu... bazen şakaklarım ve gözlerimin altı ağrıyor. Bazen de çenem."

Kaşlarını çattı. "Bu ne sıklıkta oluyor?"

"Ara sıra. Ama bu şiddette... sadece bir kez olmuştu. Sanırım dişlerimin birinde sorun var. Dişlerimi fırçalarken biraz kanıyor."

Ector havluları indirip aval aval yüzüme baktı. "Ne zaman başladı?"

"Kanama mı?" Yüzümü buruşturdum.

"Hepsi" dedi Nyktos.

"Bilmiyorum. Birkaç yıl önce. Önemli... bir şey değil. Bazen anneme de olurdu. Başı ağırırdı. Benimki de öyle bir şey herhalde."

Nyktos bana bakarken yüzünde son derece sert bir ifade vardı. "Nedenin bu olduğunu sanmıyorum"

"Öyleyse ne olabilir?" diye sordum.

"İmkânsız" diye fısıldadı Saion, tanrıyı hiç bu kadar tedirgin görmemiştim.

"Ne düşündüğünü biliyorum ama bu imkânsız."

"Ne?" Zonklayan ağrı yüzünden zar zor konuşabiliyordum. "İmkânsız olan nedir?"

"Düşündüğüm şey imkânsız ama neyin yardımcı olabileceğini biliyorum galiba" dedi Nyktos, sonra da tanrılara döndü. Nyktos'un tek bir bakışıyla ikisi de odadan çıktı. "Biraz uzansana. Hemen dönerim."

Bu kez itiraz etmedim. Başımı salladım. Nyktos kapıya doğru yürüdü, sonra birden durdu. "Odanın kapısında bir nöbetçi olacak" dedi başını hafifçe eğerek. "Güvendesin."

Ben bir şey söyleyemeden odadan çıktı, başım o kadar ağrıyordu ki bundan ne anlam çıkarmam gerektiğini ya da imkânsız derken neyi kastettiğini düşünecek halde değildim. Sabahlığımın nerede olduğunu hatırlayarak dolaba gittim, onu sırtıma geçirme-

yi başardım. Yatağa giderken durup kırık ahşap parçasını elime aldım. Ucuna kan bulaşmıştı, kapıda nöbetçi olsa da olmasa da en ufak riski göze almayacaktım.

Yatağa çıkıp yüzümü yastıklara gömdüm. Uzun süre yalnız kalmadım. İlkel gittikten az sonra Nektas geldi. Tek kelime etmedi, başım o kadar ağrıyordu ki sessizliğinden rahatsız olmadım.

Draken şimdi balkondaydı, kapıyı aralık bırakmıştı. Arada bir gözümü açınca beni kontrol ediyormuş gibi kapıdan geçtiğini görüyordum.

Çok geçmeden odaya girip daha önce yaptığı gibi Nyktos'un geldiğini haber verdi.

"Onu hissedebiliyor musun?" diye sordum, yüzümün yarısı hâlâ yastıklara gömülüydü. Nektas başını sallayarak odanın ortasında durdu. "Bağ... sayesinde mi?"

Yine başını salladı.

"Bir ilkele bağlı olmak hoşuna gidiyor mu?"

Bir kez daha baş salladı. "Çoğumuz bunu kendimiz seçeriz." O zaman bana baktı, gözünü bile kırpmıyordu. "Bağlanmayı kendi irademizle seçeriz, bu yüzden de bunu bir şeref olarak görürüz. İlkeller de öyle."

Çoğumuz mu? "Bağ ona babasından mı geçti?"

"Hayır. O şekilde olmuyor. Babası öldüğünde bağ koptu. Nyktos'a bağlı olanlar bunu kendi isteğiyle yaptı."

"Peki çoğumuz kategorisine girmeyenler?" diye sordum, başımdaki zonklama sessiz olmamı söyleyince yüzümü buruşturdum.

Nektas hemen cevap vermedi. "Hemen hemen her şey gibi bağ da zorla oluşturabilir. Bazı draken'ların seçme şansı yoktur."

"Peki... dün geceki draken? Kırmızı olan?"

"Bağlanmayı kendisi mi istedi bilmiyorum ama Kolis'in başka seçenek bırakmadığını biliyorum."

Kolis'in ya da herhangi bir ilkelin bağı zorla nasıl oluşturabildiğini soracaktım ki kapı açıldı. Nyktos elinde büyük bir kupayla içeri girdi. Gözlerini hemen bana dikti, sonra da çevirmedi. "Te-

şekkür ederim" dedi draken'a. "Nasılsın?"

"Daha iyiyim."

"Yalan söylüyor" dedi Nektas.

"Nereden biliyorsun?" diye mırıldandım.

"Draken'ların koku alma duyusu çok gelişmiştir." Nyktos yanıma oturdu. "Görme ve işitme duyuları gibi."

"Ağrının kokusu mu var?"

"Her şeyin kokusu vardır" dedi Nektas, yan yan ona baktım. "Herkesin kendine has bir kokusu vardır."

"Ben nasıl kokuyorum?" diye sordum.

"Sen..." Derin bir nefes aldı, dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Ölüm kokuyorsun."

Yastık yığınımın arasından yüzüne bakakaldım, ağzım açık kalmıştı. "Ne kabalık."

Nyktos boğazını temizledikten sonra başını eğdi. "Belki de benden bahsediyordur."

"Evet" dedi draken.

Nyktos'a bakınca ne demek istediğini anladım. Boynumdan yukarı bir sıcaklık yayıldı. "Banyo yaptım..."

"Banyo öyle bir kokuyu yok edemez" dedi Nektas.

Gözlerimi yüzüne diktim. "Şey, bunu söylemen... daha da büyük kabalık."

Nektas başını yana eğdi, bir kez daha nefes alırken burun delikleri genişledi. "Ayrıca..."

"Dursan iyi olur" dedim. "Fikrimi değiştirdim. Bilmeme gerek yok."

Biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"İçmen için baş ağrısına iyi geleceğini düşündüğüm bir şey getirdim" dedi Nyktos. "Tadı pek güzel değil ama işe yarıyor."

Doğrularak elimi kupaya uzattım. "Çay gibi bir şey mi?" diye sordum parmaklarımla sıcak kupayı kavrayarak. "Daha önce başım yine bu kadar çok ağrıdığında Sör Holland bana bir çay yapmıştı."

"Çay ama aynısından olduğunu sanmıyorum" dedi Nyktos. "Seni rahatlatacaktır."

"Sör Holland'ın çayı ağrıyı geçirmişti." Koyu içeceği kokladım. "Kokusu aynı." Bir yudum alınca tatlı, topraksı nane tadını tanıdım. "Tadı da aynı. Hayıt? Nane? Ve hatırlayamadığım başka otlar. Dur tahmin edeyim, soğumadan hepsini içmem mi gerekiyor?"

Nyktos şaşırmış gibiydi. "Evet."

"Tanrılara şükür aynı çay." Daha büyük bir yudum aldım, sonra da kendimi geri kalanını içmeye zorladım.

"Bu gerçekten... etkileyici" diye mırıldandı Nektas.

"Biraz da yakıyor" dedim, gözlerim ve boğazım yanıyordu. "Ama işe yarıyor, o yüzden değer."

Nyktos boş kupayı elimden aldı. "Aynı çay olduğuna emin misin?"

"Evet." Tekrar uzandım. "Aynı çay. Sör Holland başım yine ağrırsa diye bana bir de otlarla dolu bir kese vermişti."

"Neden çayın işe yarayacağını düşündüğünü söylemiş miydi?" diye sordu Nektas.

"Hatırlamıyorum." Ellerimi bir yastığın altına soktum. "Annemin migreni vardı, belki de o yüzden bende de olduğunu düşünüp çayın işe yarayacağına karar vermiştir."

"Aklım almıyor." Nyktos kaşlarını çatarak kupayı komodinin üzerine koydu. "Bir ölümlünün bu çayı bilmesi mümkün değil."

Bir kaşımı kaldırdım, şimdiden ağrının hafiflediğini hissediyordum. "Özel bir çay falan mı?"

"Ölümlüler diyarında bilinmeyen bir çay." Nektas İlkel'e baktıktan sonra gözlerini bana çevirdi. "Sör Holland'ın ölümlü olduğundan emin misin?"

"Evet." Bir kahkaha attım. "Ölümlü." Bakışlarım ikisinin arasında gidip geldi. "Belki de çay sandığınızdan daha meşhurdur."

"Belki de Sör Holland'ın ölümlü olduğu konusunda yanılıyorsundur" dedi Nektas.

"Baş ağrısı tam olarak ne zaman başladı?" diye söze girdi Nyktos. "Birkaç yıl önce demiştin."

Bakışlarımı ona çevirdim. "Bilmem. Bir buçuk yıl önce de olabilir. Hemen hemen iki yıl önce."

"Yani birkaç yıl önce değil" dedi Nyktos.

"Affedersin. Daha önce bu konuda sorguya çekilirken başım ikiye bölünüyor gibiydi de."

Nyktos gülmemeye çalışıyormuş gibi dudaklarını büktü. "Hep bugünkü kadar şiddetli olmuyor, değil mi?"

"Doğru. Normalde ağrıyı görmezden gelebiliyorum, sonunda geçiyor. İkinci kez bu kadar çok ağrıyor."

Nyktos beni dikkatle süzdü, bakışları bir cevap arıyormuş gibi yüzümde dolaştı. "Peki dişlerini fırçalarken kanaması?"

"Arada bir oluyor" dedim. "Sence dişlerimden biri yüzünden mi? Üvey babam bir defasında..."

"Diş enfeksiyonu değil" diye sözümü kesti Nektas.

"Enfeksiyonların kokusunu da alabiliyor musun?" dedim sert bir sesle.

"Aslında evet, alabiliyorum."

"Of." Yastıklara biraz daha gömüldüm. "İğrenç."

"Doğru" diye onayladı draken.

"Bir enfeksiyonun kötü kokup kokmaması önemli değil" dedi Nyktos, gözlerimi kısarak baktım. "Yaşadığın şey de migren değil."

"Ölüm İlkeli'nin aynı zamanda bir şifacı olduğunu bilmiyordum" diye mırıldandım.

Nyktos boş gözlerle bana baktı. "Şimdiden kendini daha iyi hissediyorsun, değil mi? Şimdi gerçekten iyisin."

"Evet."

"Tamam öyleyse." Nektas'a baktı, draken başını salladı. "Sanırım yaşadığın şey Ayrılış'ın semptomlarından biri."

"Ne?" Hemen doğruldum, ağrı bir an şiddetlenince yüzümü buruşturdum ama hemen geçti. "Bu imkânsız. Annem de babam da ölümlü. Ben melez falan değilim..."

"Öyle olduğunu söylemiyorum zaten" diye sözümü kesti Nyktos, yüzünde bir gülümseme belirdi, sonra hemen yok oldu. "Bence içine yerleştirilen hayat kıvılcımı Ayrılış gibi yan etkiler yaratıyor. Bunun için uygun yaştasın."

"Biraz geç kalmış olsan da" diye ekledi Nektas.

Kaşlarımı çatarak draken'a baktım. "Anlamadım."

"Melezler kanlarında ether olduğu için Ayrılış evresinden geçer. Babamın senin içine yerleştirdiği şey de ether. Yeteneğine hayat veren şey ether, semptomlara yol açacak kadar da güçlü olmalı, bu semptomlar yüzyıllar önce iksir konusunda yetenekli bir tanrı tarafından keşfedilen bir şifalı ot karışımı kullanılmadığında elden ayaktan düşürebiliyor. İksirin yapımı yüzlerce yıl sürmüş, en azından babamın söylediğine göre. Bilinen diğer ilaçlar baş ağrılarını ve Ayrılış'ın yol açtığı diğer semptomları geçirmekte işe yaramadığı için ihtiyaçtan doğmuş bir iksir. Ayrılış'a giren her tanrıya verilir, varlığından haberdar olduğumuz melezlere de." Dudakları aşağı büküldü. "Bir ölümlünün bu iksiri nereden bildiğini de işte bu yüzden öğrenmek istiyorum."

Ben de öyle. Ama öğrenmek istediğim çok daha önemli şeyler vardı. "Bu yükseleceğim anlamına mı geliyor?"

"Hayır" dedi Nyktos. "Sadece hayat kıvılcımı... ether kıvılcımı yüzünden. Bir melezde bulunandan daha güçlü ama sen tanrıların soyundan gelmiyorsun. Bu kıvılcım senin bir parçan değil. Bu semptomları olsa olsa birkaç hafta ya da ay daha yaşarsın, sonra yok olurlar. Her şey yoluna girer."

Rahatlamıştım, özellikle de Aios'tan Ayrılış hakkında öğrendiklerimi düşünürsek. Saçımla oynayarak Nyktos'a baktım. Her dakika biraz daha azalan ağrı yerini sorulara ve söylemek istediğim şeylere bırakıyordu.

Nektas boğazını temizledi. "İzninizle."

Draken cevap beklemeden odadan çıkarak Nyktos'la beni yalnız bıraktı. İlkel her zamanki gibi dikkatle bana bakıyordu ama bakışlarında şimdi daha önce hiç görmediğim bir ihtiyat okunuyordu.

"Başın yine ağrırsa ya da normal gelmeyen başka semptomlar yaşarsan çay daha şiddetli semptomlar yaşamanı engelleyecektir" dedi. "Yani hiç bekleme."

"Olur." Buklelerimden birini parmağıma doladım.

Nyktos biraz daha oturduktan sonra kalktı. "Biraz dinlenmelisin. Çayın uykunu getirdiğini biliyorum."

"Evet ama..."

Nyktos bir kaşını kaldırarak bekledi.

Derin bir nefes aldım. "Seninle konuşmak istediğim..."

"Dün gece hakkında mı konuşmak istiyorsun?"

"Ee, hayır ama sanırım o da bir parçası."

"Dün gece olanlar bir daha asla olmayacak" dedi Nyktos, parmaklarım saçımda kalkakaldı. Sözlerinin kesinliği üstüme bir kılıç gibi inmişti. "Burada güvende olacaksın. Planlandığı gibi konsortum olacaksın."

Ellerim saçımdan kaydı. "Hâlâ konsortun olmamı mı istiyorsun?"

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Bu konuda bizim ne istediğimiz hiçbir zaman önemli olmadı. Önemli olan ne yapılması gerektiği. Bunu gerçekleştirmezsek çok fazla şüphe uyandırmış oluruz."

Kalbim deli gibi atmaya başladı. "Sadece formalite icabı mı konsortun olacağım?"

Başını yana eğdi. "Sen başka bir şey mi bekliyorsun? Sana olan ilgimin sağduyuma üstün geldiğini mi sanıyorsun? Hele ki ihanetini öğrendikten sonra."

Aldığım nefes içimi yaktı. "Hiçbir şey beklemiyorum. Bağışlama ya da anlayış beklemiyorum. Ben sadece bir şans..."

"Ne için? Yaptığını açıklamak için mi? Buna gerek yok. Bilmem gereken her şeyi biliyorum. Halkını kurtarmak için her şeyi yapmaya hazırdın. Buna saygı duyarım." Yüzü etrafımı çeviren duvarlar kadar sertti. "Bu görevi yerine getirmek için her şeyi göze almana da saygı duyarım. Ama hangi amaçla? Aşk hiçbir zaman söz konusu olmadı."

Bunu biliyordum. Tanrılar, tüm yaşadıklarından sonra bunu biliyordum. Sadece bunu kendime itiraf etmek istemiyordum. Aradığım aşk değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı. Yine de ne istediğimi söylemek zordu. Kelimeler öyle basitti ki pek çokları ta-

rafından hafife alınıyordu. "Dostluk" diye fısıldadım boğazım yanarken. "Söz konusu olan dostluk."

"Dostluk mu? Böyle bir şey düşünecek olsam bile aklıma sen gelmezdin. Bir daha sana güvenmem mümkün değil. Her düşüncenden, her eyleminden şüphe edip sorgulamamam mümkün değil. İstediğim şeye dönüşecek biçimde yetiştirilip şekillenmiş birine güvenemem. İçinde taşıdığın hayat kıvılcımı olmasa bomboş kalacak bir kabuğa güvenemem."

İrkildim, tenim, bedenim –her yerim– uyuşmuştu.

Nyktos'un gözleri parladı, sonra başını çevirdi. "Dediğim gibi, burada güvende olacaksın. Babamın senin için tam olarak ne planladığını çözmeye çalışırken formalite gereği konsortum olacaksın. Ama hepsi bu. Tartışacak başka bir şey yok. Söyleyecek başka bir şey yok."

41. Bölüm

Ertesi sabah şöminenin yanında gözlerimi yanmış odunlara dikerek oturuyordum. Avuçlarımı dalgın dalgın dizlerime sürtüp duruyordum. Pantolon yıkanmış ve erken saatlerde kahvaltıyla birlikte geri gelmişti. Kahvaltıyı Davina getirmiş ve fazla konuşmamıştı. Bu normal miydi yoksa Nyktos'un gizli tutulması yönündeki uyarılarına rağmen gerçeği mi duymuştu emin değildim.

Büyük kısmına dokunulmayan kahvaltının tek iyi yanı beraberinde gelen tereyağı bıçağıydı. Bıçak bir tanrıya zarar veremezdi ama onunla bir ölümlünün canını yakabileceğimden emindim, o yüzden bıçağı aşırıp çizmemin içine atıvermiştim.

İksire rağmen gece pek uyuyamamıştım. Canım bir şey yemek istemiyordu.

Kendimi en son bu kadar *boş* hissettiğim zamanı hatırladım. Uyku ilacını aldığım zamandı. Nedeni sadece Nyktos değildi. Kolis hakkındaki gerçekti. Gölgeler Diyarı için oluşturduğum tehditti. Bendim. Tavius, Nor, Lord Claus ve diğerleriydi. Ezra ve Sör Holland'ı çok özlemiş olmamdı. Anneme Çürüme'nin nedeninin ben olmadığımı söyleme isteğiydi. Ve Nyktos'un Ash olması için duyduğum istekti.

Bitkin bir halde saç örgümle oynuyordum. Ayrıca geçmişi asla değiştiremeyeceğimiz gerçeği yüzündendi. Geçmiş bağışlanamazdı. Unutulamazdı.

Kapı çalınınca daldığım düşüncelerden sıyrıldım. Ayağa kalktım. "Evet?"

"Benim, Aios."

Şaşırarak şezlongun yanından dolaştım. "Girebilirsin."

Kapı açıldı, odaya giren sadece Aios değildi. Sabahın erken saatlerinde Davina geldiğinde koridorda bekleyen Bele de içeri girdi. Anlaşılan nöbeti o tutuyordu, beni mi yoksa diğerlerini mi güvende tutmak için orada olduğundan emin değildim.

"Benimle gelmen gerekiyor" dedi Aios.

Şüpheye kapılarak gerildim. "Nereye?"

"Hiçbir yere gitmemen lazım." Arkasında duran Bele kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Gözüm silahlarına takıldı... kıytırık bir tereyağı bıçağından çok daha iyiydiler. "Nyktos'un odanda kalmanı istediğini söyledim ama Aios her zamanki gibi beni dinlemiyor."

Kızıl saçlı tanrıça gerçekten dinlemiyordu. "Gemma uyanık."

"Ya." Bakışlarım ikisi arasında gidip geldi. "Güzel haber, değil mi?"

"Evet" dedi Aios, Bele ise omuz silkti.

"Ormana neden gittiğini söyledi mi?"

"Dalos Sarayı'ndan bir tanrı görmüş ve onu tanımasından korkmuş. Paniğe kapılarak Ölen Orman'a kaçmış, çabucak kaybolmuş, sonra da Gölgeleri görmüş. Bir müddet saklanmış ama sonunda onu bulmuşlar ama burada olmamın nedeni bu değil" dedi Aios. "Sonradan olanları bilmediğini söylüyor... senin yaptığın şeyi."

"Bu da güzel..." Aios'un yüzü sertleşince sözüm yarıda kaldı. "Değil mi yoksa?"

"Bence yalan söylüyor. Bence ona ne yaptığını tam olarak biliyor ve Hamid'e bir şeyler söyledi. Hamid'in ne yaptığını söyleyince deliye döndü, onun yüzünden olduğunu söyledi. Bu nedenle buradayım. Ne yaptığını ona söylemeni istiyorum."

"Belki bilmek istersiniz diye söylüyorum, bunun iyi bir fikir olduğunu hiç sanmam" dedi Bele.

"Bilmek istemiyoruz" dedi Aios. "Öldüğünü bildiğimiz gerçeğiyle yüzleşirse Hamid'e ne dediğini söyler diye düşünüyorum."

Bunun işe yarayacağından emin değildim ama denemeye ha-

zırdım. Bir şeye cevap almak güzel olabilirdi. Her neyse... "Bana odadan çıkmama izin verecek kadar güveniyor musunuz yani?"

Aios'un burnu kırıştı. "Endişelenmemi gerektirecek ne yapacaksın ki? Bir şey mi planlıyorsun?"

"Bir şey değil, bir şey daha" diye düzeltti Bele.

"Hayır" dedim.

"Silahın da yok, değil mi?"

"Hayır." Gerçekten de tereyağı bıçağımı silahtan saymıyordum.

"Öyleyse neden sana güvenmeyecekmişim?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Bilinen neden haricinde mi?"

"Ben de tam onu soracaktım" dedi Bele.

Aios içini çekti. "Bak, yapmak zorunda olduğuna inandığın şeyi aslında yapmak istemediğin gayet açık, en azından benim için. Bu, yaptıklarını onayladığım ya da hayal kırıklığına uğramadığım anlamına gelmiyor. Nyktos seninleyken..." Başını kaldırdı. "Neyse, bizim de başka seçeneğimiz olmadığına inanarak korkunç şeyler yaptığımız oldu."

Bir an konuşamadım. "Hiç sana iyilik ve güven sunmaktan başka bir şey yapmamış birini öldürdün mü?"

Aios gözlerime baktı. "Muhtemelen daha kötüsünü yaptım. Hepimiz yaptık" dedi soğuk bir sesle. "Ee, benimle geliyor musun?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Evet... Evet."

"Teşekkür ederim." Aios gri elbisesinin eteğini savurarak döndü.

Kazağımın kollarını aşağı çekerek peşinden koridora çıktım, Aios'un daha kötü ne yapmış olabileceğini düşünmekten diğer dertlerimi unutmuştum. Bele ne yapmış olabilirdi? Çünkü Aios'un söylediğine karşı çıkmamıştı. İkinci kata geldiğimizde sordum, "Nyktos nerede? Ayrıca beni odamdan çıkardığınız için ikinizin başı ne kadar belaya girecek?"

"Nyktos Lethe'de" dedi Bele geniş, sessiz koridorda yürürken. Tam ağzımı açmıştım ki devam etti, "Bir tür kaza olmuş. Ne ol-

duğunu tam olarak bilmiyorum, sanırım ciddi bir şey değil. Ama umarım bu küçük gezintiden haberi olmaz."

"Ben bir şey söylemem" dedim.

"Umarım" dedi Bele beyaz bir kapının önünde durarak. Çalmadan kapıyı açıp içeri girdi.

Küçük odadan yükselen hafif korku çığlığını duyunca Aios başını iki yana salladı. Aios'un peşinden içeri girip Gemma'yı gördüm.

Yüce tanrılar...

Yatakta oturuyordu, elleri kucağındaydı ve yaraları... tamamen kapanmıştı. Alnında ve yanaklarında derin kesikler yoktu. Boynu hiç dokunulmamış gibiydi, göğsünün de aynı durumda olduğuna bahse girebilirdim.

Şimdiye dek dokunuşumun neler başardığını görme şansım olmamıştı. Hayvanlardan çoğunun yarası fazla göze çarpmıyordu, Marisol'un ölümüne yol açan yarayı da görmemiştim. Bu kıvılcım... tanrılar, kanımın Nyktos'a yaptıkları kadar mucizeviydi.

Odanın içine doğru yürürken Bele arkamdan kapıyı kapattı. Gemma'nın kanlardan temizlenmiş saçlarının açık sarı olduğunu gördüm, benim saçlarımdan yalnızca birkaç ton koyuydu. Ve yanılmamıştım. Benden fazla büyük olamazdı. Bu da Dalos Sarayı'nda çoğundan daha fazla kaldığı anlamına geliyordu çünkü Gölgeler Diyarı'na geleli çok olmamıştı.

Gemma önce Aios'a baktı, sonra bakışlarını bana çevirdi. Tüm vücudu gerilmişti.

"Tanışman gerektiğini düşündüğüm birini getirdim" dedi Aios Gemma'nın yanına oturarak. "Bu Sera."

Kadın gözlerini benden ayırmamıştı. Vücuduna bir titreme yayıldı. Kahverengi gözleri inanılmayacak kadar büyümüştü. Yaklaşıp yatağın yanında durdum.

"Beni tanıdın mı bilmiyorum" dedim. "Ama ben..."

"Tanıdım" diye fısıldadı. "Ne yaptığını biliyorum."

Aios içini çekti. "Bu beklediğimden daha kolay oldu." Gemma'ya doğru döndü. "Bana gerçeği söyleyebilirdin."

"Biliyorum. Söylemem gerekirdi ama... Hamid'e hiçbir şey söylememeliydim. Benim yüzümden öldü. Suçlusu benim. Çok üzgünüm. Bir şey söylemek niyetinde değildim." Yanaklarından yaşlar süzülürken başını iki yana salladı. "Hazırlıksız yakalandım ve hiç düşünmedim... düşünmem gerekirdi. Tanrılar, bir şey söylememem gerektirdi."

"Sakin ol." Aios elini kadının koluna koymaya yeltendi, Gemma irkilince durdu. "Sana zarar vermeyeceğiz." Bele yanımda hoşnutsuzlukla homurdanınca Aios tanrıçaya uyarır gibi baktı. "Hiçbirimiz sana zarar vermeyeceğiz."

"Korktuğum siz değilsiniz."

"Biliyorum. Kolis'ten korkuyorsun" dedi Aios usulca, bakışlarını ona çevirdim. Sesindeki empati bilmekten kaynaklanıyordu, gözlerinde gördüğüm keder de öyle.

Gemma'nın titremesi geçti ama şimdi daha da solgundu. "Oraya dönemem."

"Dönmek zorunda değilsin" dedi Aios.

"Ama Hamid ona benim yüzümden saldırdı. Artık Majesteleri burada kalmama hayatta izin vermez." Battaniyeyi o kadar sıktı ki parmakları bembeyaz oldu.

"Bana saldırmasını Hamid'e sen mi söyledin?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Yüce tanrılar, hayır."

"Öyleyse Nyktos'un seni suçlayacağını sanmıyorum" dedim, gözlerini hızla bana çevirdi. Umut ve bu umuda inanmaktan duyduğu korku bakışlarından açıkça okunuyordu. "Seni istemediğin bir yere gitmeye zorlamayacaktır" dedim, bunun doğruluğundan hiç şüphem yoktu. "Bundan korkmana da gerek yok."

Aios başını salladı. "Doğru söylüyor."

Buna inanmayı ne kadar çok istediği o kadar belliydi ki göğsüme bir sancı saplandı. "Sözlerimin doğru olduğunu ancak zaman gösterecek, umarım o zamanı bekleyip tekrar... düşüncesizce bir şey yapmaya kalkmazsın" dedim, sorumsuzluğun tam tersi bir şey tavsiye etmemin ne kadar ironik olduğunun farkındaydım. "Hamid'e ne söyledin?"

Gemma derin bir nefes alıp göğsünü şişirerek ellerine baktı. "Ben... ölmek üzere olduğumu biliyordum" dedi usulca. "Diğer tanrı beni bulduğunda. Ölmek üzere olduğumu anlamıştım çünkü beni kucağına alırken kollarını neredeyse hissetmiyordum. Ve... öldüğümü de anladım. Hissettim... bedenimden ayrıldığımı hissettim. Kısa bir süre hiçbir şey yoktu, sonra iki sütun gördüm –gökyüzüne kadar yükselen sütunlar– ve sütunların arasında parlak, sıcak bir ışık vardı."

Vücudum gerilmeye başladı. Asphodel Sütunları'ndan ve Vadi'den söz ediyordu. Marisol da aynı şeyi mi yaşamıştı? Ruhunun orada fazla kalmadığını biliyordum. Kaldıysa, diriltildiğini anlamış mıydı? Ezra'nın onu bu düşünceden uzaklaştırmayı başarmış olmasını ya da en azından bundan kimseye bahsetmemesi için ikna ettiğini umut ederek yutkundum. Yoksa ikisi için de tehlikeli olabilirdi, özellikle de Kolis'e hizmet eden tanrılardan birinin kulağına giderse.

"Oraya doğru sürüklendiğimi, sonra da geri çekildiğimi hissettim" dedi Gemma. "Birinin beni dirilttiğini anladım." Başını bana çevirdi. "Sen olduğunu biliyordum. Dokunuşunu hissettim. Sana bakınca da anladım. Nasıl olduğunu açıklayamam ama anladım. Aradığı sensin."

"Kolis'in mi?" diye sordu Bele, Gemma ismi duyunca yine irkildi. Başını salladı. "Nereden anladın?"

"Ben..." Gemma battaniyeyi beline doğru çekti. "Bir süreliğine gözdesiydim. Beni..." Yutkunarak boynunu uzattı, Aios gözlerini yumdu. "Beni bir süre yanında tuttu. Saçlarımı beğendiğini söyledi." Elini kaldırıp sarı tutamlardan birine dokundu. "Hissettiği bir... güçten bahsediyordu. Dilinde hep bu güç vardı. Kafasına bu gücü ve onu bulmak için yapabileceklerini takmıştı. Bu varlığı. *Graeca*'sını."

"Graeca mı?" dedim.

"İlkellerin eski dilinden" dedi Bele. "Galiba hayat anlamına geliyor."

"Aynı zamanda aşk demek." Aios gözlerini açmıştı. Kaşlarını

çatarak bana baktı. "Birbirlerinin yerine kullanılabilen kelimeler."

"*Liessa* gibi mi?" dedim, başını salladı. "Eh, hayattan bahsettiği açık." Kolis hâlâ Sotoria'ya âşık olduğuna inanıyor olabilirdi. "Yıllardır neden olduğum güç dalgalarını hissetti. Bunu biliyoruz."

"Şüpheleniyorduk" diye düzeltti Bele. "Ama geçen akşam dakkai'ler ortaya çıkana dek emin değildik."

Yerimde kımıldandım. "Hamid'e söylediğin bu muydu?"

Gemma nefesini saldı. "*Graeca*'sından bahsettiğinde neyi kastettiğini anlamıyordum. Seni görene ve beni diriltenin sen olduğunu anlayana dek. Hamid'e Kolis'in seni arıyor olması gerektiğini söyledim. Hissettiği varlığın sen olduğunu ve burada, Gölgeler Diyarı'nda yaşadığını söyledim." Başını iki yana sallayarak tekrar yutkundu. "Hamid'in annesine ne olduğunu biliyordum. Bana anlatmıştı. Düşünmem gerekirdi. Hamid... Kolis'ten nefret ediyordu ama ondan korkuyordu da. Gölgeler Diyarı'na gelip başka insanlara da zarar vermesinden korkuyordu."

"Yani bu yüzden" dedi Bele örgüsünü omzunun üstüne atarak. "Kolis'in buraya gelmesi için bir neden olmazsa Gölgeler Diyarı'nı korubileceğini düşündü. Kolis'i buraya çeken şeyi ortadan kaldırmaya karar verdi. Böyle düşündüğü için onu suçlayamıyorum."

Ters ters yüzüne baktım. "Ortadan kaldırmaya çalıştığı şey ben olduğum için onu suçluyorum."

"Gayet makul" dedi tanrıça.

Ama Hamid'in düşünce tarzını ben de anlayabiliyordum. Kendimi aynı şeyi yaparken düşünmekte hiç zorlanmıyordum. Ayrıca ne kadar asil nedenlerle de olsa birinin canice niyetlerinin hedefinde olmanın unutulacak bir şey olmadığını da görebiliyordum.

Nyktos'un asla unutmayacağını da buradan biliyordum. Bunu bilmenin nasıl bir his olduğunu bilmem gerektiğinden değil.

Göğsüme bir ağırlık çökünce bu düşünceleri bir kenara bıraktım, aklıma Gemma'nın önünde sormamam gerektiğini hissettiğim bir soru geldi. Kolis neden Gölgeler Diyarı'na gelmemişti?

Gemma konuşmaya başlayınca dikkatimi tekrar ona verdim. "*Graeca*'sının bir insan olduğunu sanmıyordum. Ondan hiç yaşa-

yan, nefes alan bir şeymiş gibi bahsetmezdi. Bir nesneymiş gibi bahsederdi. Ona ait bir malmış gibi."

Eh, Kolis yaşayan, nefes alan varlıkları birer nesneden öte görecek bir tip değildi.

"Bulduğu zaman *graeca*'sıyla ne yapmayı planladığından hiç söz etti mi?" diye sordu Aios.

"Bence bunun cevabını biliyoruz" dedi Bele soğuk bir sesle.

Aynı fikirdeydim. Kolis hayat yaratamıyordu. Böyle bir gücün kıvılcımını tehdit olarak görecek ve yok etmek isteyecekti.

"Hayır. Bana hiç bahsetmedi ama..." Bize baktı. "Diğer Seçilmişler'e bir şeyler yapıyordu. Hepsine değil, yok olanlara."

Dikkatle Gemma'ya baktım. *Birden yok oldular*. Nyktos böyle demişti. "Ne demek istiyorsun?"

"Hâlâ orada olan Seçilmişler aralarında konuşuyorlardı. Orada en uzun süre kalanlar. Kolis onlara bir şey yapmış."

"Yok olanlara mı?" diye sordu Bele ileri çıkarak.

Gemma başını salladı. "Geri geldiklerinde normal değillerdi" dedi, sırtımdan bir ürperti geçti. "Farklılardı. Soğuk. Cansız. Bazıları dışarı çıkmıyor, sadece gece vakti dolaşıyordu. Gözleri değişmişti." Uzaklara daldı. "Gölge taşı rengine dönmüşlerdi. Siyah. Daima... aç görünüyorlardı."

Sözlerindeki bir şey zihnimin kuytularını harekete geçirdi. Sözlerinde tanıdık gelen bir şey vardı.

"Korkunçtular, hele *bakışları*." Gemma'nın sesi fısıltı halinde çıkıyordu. "Her hareketini izliyor gibiydiler, kalbinin her atışını. Kolis kadar korkunçtular." Battaniyeyi sıkan parmakları gevşedi. "Onlara yeniden doğanlar diyordu. Geri Dönenler. Üstlerinde hâlâ çalıştığını söylüyordu." Güldü ama bu cılız bir gülüştü. "Bir defasında onları mükemmelleştirmek için tek ihtiyacının *graeca* olduğunu söyledi."

Aios omzunun üstünden Bele'ye, sonra da bana baktı. Gemma'nın anlatacak bir şeyi kalmamış gibiydi ama varsa bile üçümüz de bugün öğrenemeyeceğimizi sezmiştik. Kadın sinir krizi geçirecek gibi görünüyordu. Aios güven içinde dinlenebileceği-

ni söyleyince ona inanmış gibiydi, odadan çıktık.

Kapıda durdum, aklıma bir şey gelmişti. Aios ve Bele beni koridorda beklerken Gemma'ya döndüm. "Özür dilerim."

Gemma şaşkın şaşkın baktı. "Ne için?"

"İstediğin bu değilse seni dirilttiğim için."

"Ölmek istemiyordum" dedi Gemma az sonra. "Ölen Orman'a bu yüzden gitmedim. Ben... oraya dönmek istemiyordum. Artık korkmak istemiyordum."

Koridora çıkıp Gemma'nın odasından birkaç metre uzaklaşınca durdum. Tanrıçalar bana döndü. "Yeniden doğan ne sizce? Şu Geri Dönenler?"

"Bilmiyorum" dedi Bele duvara yaslanarak. "Şimdiye dek hiç böyle bir şey duymadım, ayrıca inan kaybolan Seçilmişler'e ne olduğunu öğrenmeye çalıştım."

"Umarım *yeniden doğan* gerçek anlamda kullanılmıyordur." Aios kollarını ovuşturdu. "Çünkü Kolis'in hayat vermenin bir yolunu bulduğunu düşünmek istemiyorum."

"Ve bu yolun bir şekilde seni de içerebileceğini." Bele başıyla beni işaret etti.

"Hatırlattığın için teşekkürler" diye homurdandım ama bu aklıma Gemma'nın odasındayken düşündüğüm soruyu getirdi. "Kolis neden Gölgeler Diyarı'na gelmedi? Gemma'yı dirilttiğimde neden kendi gelmedi?"

"Hayat İlkeli olduğundan beri Gölgeler Diyarı'na adım atmadı" dedi Bele. "Gelebileceğini sanmıyorum. Hemen rahatlama" dedi nefesimi saldığımı fark ederek. "Gördüğün gibi varlığını belli etmek için gelmesine gerek yok. Gerçekten gelemediğinden de emin değiliz."

Gemma'nın anlattıklarını düşünerek başımı salladım. "Yani Kolis'in hayat kıvılcımından kesinlikle haberi var, nasıl yaratıldığını

bilmiyor olabilir ama varlığından haberdar. Ve onu bir şekilde kullanabileceğini düşünüyor, sanırım Eythos bunu dikkate almamış."

Aios başını geriye attı. "Şu anda Kader Perileri'nin bile Eythos'un hayat kıvılcımını neden senin soyuna yerleştirdiğini bildiğini sanmıyorum."

Söylediği şey bana tanıdık gelince kaskatı kesildim. Kaşlarımı çatarak hatıralarımı yokladım, sonunda... gözümün önüne Odetta geldi. "Kader Perileri" diye fısıldadım." Arae'ler."

"Evet." Aios bana baktı. "Arae'ler."

Kalbim deli gibi çarparak Aios'a döndüm. "Eski dadım Odetta doğduğumda hem ölümün hem de hayatın bana dokunduğunu söylerdi, nedenini sadece Kader Perileri'nin bilebileceğini söylemişti. Hep Odetta'nın abarttığını düşünürdüm çünkü Kader Perileri'nin ne söylediğini ya da ne bildiğini nereden bilebilirdi? Ama ya doğru söylediyse? Ya Kader Perileri biliyorsa? Bu mümkün olabilir mi?"

"Bildiğim kadarıyla Kader Perileri her şeyi bilmez." Bele yaslandığı duvardan doğruldu, gözleri parlıyordu. "Ama çoğu kişiden daha fazla şey bilirler."

"Odetta şimdi nerede?" diye sordu Aios.

"Yakın zamanda öldü." Göğsüme bir sancı saplandı. "Vadi'de olsa gerek. Draken'lar ona ulaşabilir mi acaba?" Nyktos'un söylediği şeyi hatırladım. "Bir dakika. Kader Perileri Eythos'un ne planladığını bilseydi, Nyktos'un da bilmesi gerekmez mi? Ve onlara gitmesi?"

Bele güldü. "İlkeller Arae'lerden taleplerde bulunmaz. Onlara dokunmazlar bile. Dengeyi korumak için bu yasaklanmıştır. Nyktos'un aklına gelmez. Kolis'in bile aklına geleceğini sanmıyorum, hem o genelde kuralları falan da önemsemez."

"Nyktos'u bulmamız gerek" dedim bakışlarımı ikisi arasında gezdirerek. "Bu yeniden doğanlar ve Odetta konusunu bilmesi gerekiyor."

"Lethe'de nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu Aios yürümeye başlarken. Ben de peşinden gittim.

"Evet ama ben nöbet tutmakla görevliyim."

"Öyleyse Sera'yı da yanımıza alırız." Aios bana baktı. "Uslu duracaksın, değil mi?"

İçimi çektim. "Neden herkes benden bir şeyler bekliyor ve..." İkisi de bana bakınca sustum. "Bakın ne diyeceğim. Bu soruyu yanıtlamayın bile. Uslu duracağım."

"Nyktos çok kızacak" diye mırıldandı Bele, spiral şeklindeki merdivene varıp inmeye başladık.

Nyktos kesin çok kızacaktı. Odama dönüp düşüncelerimle ve hissettiğim boşlukla başbaşa kalmak istemiyordum ama... "Başınız ne kadar belaya girecek?"

"Nyktos bizi dinledikten sonra hiç girmeyecek." Aios avucunu pürüzsüz parmaklıkta kaydırdı.

"Hiç onu kızdıracak bir şey yapmadığın için söylemesi kolay."

"Doğru." Aios güldü, birinci kata indiğimizde geniş antre göründü. "Ama en kötü ne yapabilir ki?"

Bele sessizce güldü. "Sırf hayal kırıklığı bile dayanılmazdır..."

Antrenin kapıları birden ardına kadar açılıp kalın gölge taşı duvarlara çarptı.

Bele önümde ansızın durdu, kolunu uzatarak Aios'un daha ileri gitmesini engelledi. "Bu da ne?"

Açılan kapıdan biri çıktı. Etrafını saran belli belirsiz, parlak hâleyi görünce kaskatı kesildim.

Tanrıça Cressa.

42. Bölüm

Cressa'nın üstünde değişik bir elbise vardı, Güneş Tapınağı'ndaki platforma saçılmış şakayıkların renginde bir elbise. Avizenin parlak ışığı altında elbisenin kumaşı neredeyse şeffaftı. Göbek deliğini görebiliyorum, göğüslerinin koyu renk uçlarını ve...

Tamam, her yeri meydandaydı.

Ne gördüğümün bir önemi yoktu. Madis bebeği öldürdüğünde bu sürtük de oradaydı. Elim sağ bacağıma kaydı, ne var ki boş döndü.

"Burada ne arıyorsun?" dedi Bele.

Cressa'nın bakışları merdivenlere kaydı, pembe dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bele" dedi, sesindeki öfkeyi sezdim. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu." Başını aşağı eğdi. "Aios? Sen misin? Gerçekten... iyi görünüyorsun. Eminim Kolis bunu duyunca çok sevinecek."

Aios kaskatı kesildi, sonra her şey çok hızlı oldu. Cressa bir elini havaya kaldırdı, birden gümüş rengi parlak bir ışık belirdi. Ether. Havayı dolduran enerji akımı merdivene doğru aktı. Bele Aios'u kenara iterken yerimden fırladım, Aios'u omuzundan yakaladım ama güç patlaması gölge taşından sekti.

"Aios!" diye bağırdım, ether Aios'a çarpınca tanrıça acıyla haykırdı. Gümüşi enerji karnından ayaklarına kadar parlak dalgalar halinde yuvarlandı. Tanrıça iki büklüm oldu, az kalsın beni de yere yıkacaktı, kıçımın üstüne düşüverdim.

Aios kollarımda gevşekçe yatıyordu ama göğsümde hayat kıvılcımı titreşmiyordu. "Yaşıyor" diye fısıldadım boğuk bir sesle, Aios'u yere indirip yan tarafına yatırdım. "Yaşıyor..."

"Orada kal" dedi Bele, sonra hızla dönüp parmaklığı tuttu. Parmaklığın üstünden alt kata atladı, yere indiğinde çömelme pozisyonunda kaldı.

Olduğum yerde kaldım, bir elim Aios'un omzunda parmaklığın arasından baktım. Bele doğruldu, elinde kılıcıyla yürümeye başlarken etrafını gümüş rengi bir hâle kapladı. Hissedebildiğini umarak Aios'un omzunu sıktım, sonra yavaş yavaş merdivenlerden inmeye başladım, keşke aptal bir tereyağı bıçağından başka bir silahım olsaydı diye düşünüyordum. Tahtların arkasındaki odada sayısız silah vardı ama oraya gitmek için geldiğimiz yolu geri dönmem, sonra bir kat daha çıkmam gerekiyordu. Fazla uzun sürerdi. O arada her şey olabilirdi.

"Seninle oynamak isterdim." Cressa kolları iki yanında aynı yerde duruyordu. "Ama buna gerçekten vaktimiz yok."

"Ya, öyleyse vakit ayıracaksın." Bele kılıcını savururken diğer elinden ether çıkıyordu.

Cressa inanılmaz hızlıydı, iki hücumu da savuşturmayı başardı. Hızla dönerek Bele'nin kolunu tutup büktü, Bele kolunun altından geçerek bir tekme savurdu, tekme Cressa'nın yan tarafına gelmişti. Tanrıça tökezlerken boğuk bir kahkaha attı. "Çok acıdı." Doğruldu, koyu renk saçlarını arkaya savurdu. "Ama bunun acıtacağı kadar değil."

"Haklısın. Bu..." Bele birden sarsıldı, sözü yarıda kaldı.

Cressa bir kahkaha daha attı. "Ne diyordun?"

Bir an ne olduğunu anlamadım ama Bele'nin aşağı doğru baktığını gördüm. Bakışını takip edince... göğsünden çıkan hançerin ucunu gördüm. Şaşkınlıktan donakaldım, Bele'nin eli gevşedi, kılıcı gök gürültüsünü andıran bir sesle yere düştü. Hançer... ah tanrılar, gölge taşındandı. Kalbine ya da başına saplanırsa bir tanrıyı öldürebilirdi ve bu hançer çok yaklaşmış olmalıydı. Tam kalbine saplanmış olsa gerekti. Ve onu Cressa'nın fırlatmış olması mümkün değildi.

Başımı hızla avluya çevirdim. Kimseyi göremedim ama orada biri olmalıydı. Biri diğer kapıların birinden içeri girmiş olmalıydı.

"Sürtük" diye fısıldadı Bele geriye doğru sendeleyerek.

"Teşekkür ederim." Cressa sırıttı.

Bele merdivenlere doğru dönüp bir dizinin üstüne çöktü. Göğsümdeki kıvılcım ısınmaya başlayınca nefesim kesildi. Yaralıydı. Hem de ağır. Hançerin çıkarılması gerektiğini biliyordum. Yoksa felç olacak, iyileşemeyecek ve tamamen savunmasız duruma düşecekti, biri hançeri çıkarana kadar.

Hançeri çıkarmak zorundaydım. Çömeldiğim yerden kalktım, gözümü Cressa'dan ayırmıyordum ve görüş alanımda olmayan başka biri daha olduğunu biliyordum. Bele başını iki yana sallayarak bir elini yere dayadı, soluk soluğaydı... "Defol..."

Cressa ileri atıldı, çıplak ayağıyla Bele'nin çenesinin altına bir tekme attı, Bele'nin başı yana devrildi. Tekme bir ölümlüyü öldürebilirdi. Muhtemelen Bele'nin boynunu kırmıştı. Bele öne doğru devrildi, bayılmıştı ama Aios'tan çok daha kötü durumdaydı. O hançer içindeyken iyileşemezdi. Hançeri çıkarmalıydım, sonra da Cressa'nın kalbine saplayıp nefesini kesmeliydim.

Cressa bakışlarını merdivene çevirdi. "Merhaba" dedi, Bele'nin üstünden geçerken o alaycı gülümsemesi dudaklarına yayıldı. "Sen o olmalısın. Ölüm İlkeli'nin ölümlü, sözüm ona konsortu. Bütün diyar neden bir ölümlüyü seçtiğini merak ediyor, sanırım şimdi cevabını aldık. Öyle değil mi Madis?"

Bir rüzgâr şakaklarımdaki saçları havalandırdı. Bir bulanıklık tırabzanın üzerine gelip arkama inince hızla döndüm. Bir an soluk bir ten görür gibi oldum. Altın işlemeli beyaz bir tunik. Kehribar rengi gözler. Uzun, gece karası saçlar...

Birden başımın yan tarafında korkunç bir acı hissettim, sonra her şey silindi.

Bedenimin sert bir zemine düşmesinin yarattığı şokla tekrar kendime geldim. Gözlerimi açınca yüksek bir platform ve gölge taşından iki taht gördüm.

Yavaşça başımı çevirdim, kafamın içi korkunç bir ağrıyla zonklayınca yüzümü buruşturdum. Gözlerimi kırpıştırarak gözümün önünde uçuşan beyaz ışık beneklerini temizledim. Gözümün önünde yavaş yavaş Aios ve Bele belirdi. İki sütunun arasındaydılar, Aios yan yatmıştı, Bele ise yüzükoyun yatıyordu, sırtındaki hançer hâlâ oradaydı. Buraya sürüklenmişlerdi.

"Kendine geldi" dedi bir kadın. "Demek o kadar da sert vurmamışsın."

Cressa.

Omurgama yayılan acıyı umursamadan sırtüstü döndüm.

"Eh, onu yere serdim." Madis bir sütuna yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Dua et yanlışlıkla öldürmedim, ölümlülerin ne kadar zayıf olduğunu bilirsin."

"Peki gerçekten tam olarak ölümlü mü?" dedi Cressa. Birden karşımda belirince midem bulandı, koyu renk saçları omuzlarına dökülüyordu. "Tamamen ölümlü müsün?"

Yavaşça kakıp oturdum, sağ bacağımı kıvırarak kendime çektim. Kuruyan boğazımı ıslatmak için güçlükle yutkundum. "Son baktığımda ölümlüydüm."

Cressa gülümseyince sivri dişlerinin ucu göründü. "Hayır. Aradığımız kişi sen isen bundan pek emin değilim."

Cressa kalkıp birkaç adım gerilerken içimi bir tedirginlik kapladı.

"Ama değilsen? Hata bizde demektir." Cressa acımasız altın sarısı gözlerle bana baktı. "*Viktorlar'ın* koruduğu şey sen misin değil misin çok yakında öğreneceğiz."

"*Viktorlar* mı?" Bele ve Aios'a baktım. Yanlarına gidebilmemin bir yolu var mıydı, hiç değilse hançeri çıkarmak için Bele'nin? Bunu yapabilme ihtimalim tahtların arkasındaki odaya ulaşmaktan çok daha fazlaydı.

Cressa bir kaşını kaldırdı.

"Az sonra gelmesi gerek." Madis taht odasının girişine doğru baktı. "Nyktos ve diğerlerini çok uzun süre oyalayamayız."

Kalbim duracak gibi oldu. "Ne yaptınız?"

"Şehre birkaç düzine Gölge getirdik" dedi Cressa, birden karnıma yumruk yemiş gibi hissettim. "Ortalık düşündüğümden de çabuk kızıştı. Nyktos bir müddet o pisliği temizlemekle uğraşacak."

Yüce tanrılar, Gölgelerin insanlara yaşatacağı dehşeti düşünmek bile istemiyordum. Ama Nyktos biliyor olsa gerekti... duygularımı muhakkak hissetmişti, değil mi? Aşırı duygular içinde miydim? Sanmıyordum ve ilk kez kolay kolay korkmadığım için kendime küfrettim. Tekrar Bele'ye baktım.

"Aklından bile geçirme ölümlü" dedi Cressa.

Bakışlarımı ona çevirdim. "Benim bir adım var."

"Umurumdaymış gibi mi görünüyorum?"

"Peki ben umursamaman umurumdaymış gibi mi görünüyorum?" dedim sertçe.

Cressa başını yana eğip gözlerini kıstı. Bana doğru bir adım attı.

Madis kollarını çözdü, yaslandığı sütundan doğrulunca geri-ldim. "Dikkatli ol. Aradığımız o ise ve onu öldürürsen bedelini ağır ödersin."

"Tanrılar, umarım sen değilsindir" dedi Cressa alaycı bir sesle ama ona aldırdığım yoktu.

Ölmemi istemiyorlardı. Aklıma Gemma'nın Kolis ve *değişmiş* olarak dönen kayıp Seçilmişler hakkında söyledikleri geldi. "Yaşamam ya da ölmem neden önemli?" diye sordum diğer bacağımı da kendime çekerek. Öne doğru eğildim. Madem beni öldüremiyorlardı, öyleyse Bele'nin yanına koşabilirdim.

"Birazdan öğrenirsin" dedi Madis. "Ama dua et sen olmayasın. Cressa sana her ne yapmak istiyorsa, bu arada hayal gücü oldukça aktiftir..."

"Doğru" dedi Cressa.

"Seni bekleyen şeyle karşılaştırıldığında sönük kalır" dedi Madis.

"Bunları söylemeyi planladınız mı?" dedim. "Bahse girerim siz ikiniz asırlardır utanç verici şekilde klişe olmak için uygun anı bekliyordunuz."

Cressa'nın dudakları ince bir çizgi halini aldı. "Sabrımı zorlayacaksın, değil mi?" Başını kaldırıp arkamda bir yere baktı. "Nihayet."

Omzumun üstünden taht odasının girişine bakınca altın rengini gördüm. Güneş ışığı gibi saçlar ve ten, iki sarı yakutu andıran gözler.

Bu altın rengi saçları ve aynı renk gözleri olan uzun boylu bir tanrıydı. Taht odasına girdi, uzun bacaklarında siyah bir pantolon vardı, üstündeki beyaz gömleğin yaka düğmesi iliklenmemişti. Beni görünce gülümsedi. "Merhaba" dedi kelimeyi uzatarak, birden gerildim. Tanrı önümde diz çöktü. Bakışlarını yüzümde gezdirdi.

"Ne diyorsun Taric?" diye sordu Cressa.

Bu üçüncü tanrıydı. Hepsi buradaydı.

"Bence sonunda başardınız." Yüzüme bakarak elini uzattı. "Vay canına, tam tarif ettiği gibi. Bu..."

Kolumu tutunca hiç düşünmeden tereyağı bıçağını çizmemden çektim. Taric'e dönerek bıçağı tüm gücümle indirdim.

Bıçak göğsüne çarpınca darbenin etkisiyle elimin ve kolumun kemikleri zangırdadı. Bıçak *ikiye* ayrıldı. Kırık bıçağı geri çekerken ağzım açık kaldı. Fazla zarar vermeyeceğini biliyordum ama böyle olmasını beklemiyordum. Yüce tanrılar... başımı kaldırıp Taric'in gözlerine baktım.

"Tereyağı bıçağı mı o? Sen ciddi misin?" Sarı kaşlarından birini kaldırdı. "Şimdi kendini daha mı iyi hissediyorsun?"

Kırık ucu gözüne saplamak için bıçağı tekrar kaldırdım.

Taric bileğimi yakalayıp sertçe büktü. Acıya dayanmak için dişlerimi sıktım. Parmaklarım kasılıp açılıverdi. İşe yaramaz bıçak elimden düştü.

"Tam bir savaşçı" dedi Taric, avucunu başımın yan tarafına koyunca dirsek attım. "*Dur.*"

Dirseğim çenesinin altına gelince başı geriye savruldu. Taric sızlanınca Cressa bir kahkaha attı. Taric başını kaldırdı, gözleri kocaman açılmıştı. "*Dur* demiştim."

Bacaklarımı kullanabilmek için gereken alanı kazanmak amacıyla geri çekildim...

Tanrı alçak sesle küfrederek ayağa kalktı, omuzlarımdan tutup beni de kaldırdı. Elinden kurtulup geri çekildim. Diğer tanrıların yakında olmadığından emin olmak için çabucak etrafıma bakındım. Sütunların yanında kalmışlardı.

Taric içini çekti. "Bunu denemeyi cidden istiyor musun?"

"Hayır" dedim kendimi hazırlayarak. "Ama deneyeceğim."

Önce ben davrandım ama bileğimi tutup sertçe itti. Kayarak geriye doğru uçtum. Taş bir sütuna öyle sert çarptım ki ciğerlerimdeki hava boşalıverdi.

Taric bana doğru yürürken Madis kenardan, "Sadece kaçınılmaz olanı erteliyorsun" dedi.

Sütundan ayrılıp hızla dönerek bir tekme savurdum, dizini hedef almıştım ama az önce durduğu yer şimdi boştu. Sendeledim, kendimi düşmekten son anda kurtardım.

"Benimle dövüşemezsin."

Hızla dönünce tanrının tam arkamda durduğunu gördüm. Üstüne atılıp yumruğumu kaldırdım...

Yine gitmişti.

"Şimdiden sıkılmaya başladım."

Kendimi toplayıp bir kez daha döndüm. Yine odanın ortasında duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Artık öfkelenmeye başlamıştım. Duvardan güç alarak hızlanıp havaya sıçradım...

Kollar beni arkamdan yakalayınca öfkeyle bir çığlık attım. "Ben bir *tanrıyım*."

"Tebrikler" dedim ters ters, başımı arkaya atarak yüzüne çarptım. Darbenin etkisiyle içimden bir acı dalgası daha geçti, bacaklarımı savurdum...

Taric beni bıraktı.

Son anda dönüp dizlerimin üstüne düşmeyi başardım. Ayağımı uzatarak döndüm. Tanrı beni boğazımdan tutarak havaya kaldırdı. Parmakları etime batarken tekmeler savuruyordum. İleri atılıp sırtımı bir sütuna çarptı. Acıdan nefesim kesilmişti, Taric beni

havaya kaldırıp kolunu göğsüme dayadı. Vücuduyla bastırarak beni sütuna yapıştırdı, şimdi göz gözeydik.

"Bana bak" dedi, sesi... tanrılar, sesinde bir şey vardı. Tenimi tırmalayarak içeri girmeye çalışıyordu. "*Bana bak.*"

Sesinin keskin tırnaklarla içime battığını, zihnime sürtünerek beni itaat etmeye zorladığını *hissettim*. Ne isterse yapmamı söylüyordu. Bir yanım boyun eğmek istiyordu. Ama bu dürtüyü bastırmaya çalıştım.

"Enteresan." Taric çenemi tutup beni gözlerine bakmaya zorlarken sesi hayret doluydu. "Zorlama onda işe yaramıyor."

"Öyleyse o olmalı" diye haykırdı Cressa. "Hadi onu alıp buradan defolalım..."

"Emin olmamız gerek." Taric elini boğazımdan çekip çenemi kavradı. "Ve bunu doğrulamanın tek bir yolu var."

"O olduğunu biliyorsun" dedi Cressa yanımıza gelerek. "Sadece açgözlülük ediyorsun. Aptal."

"Olabilir." Taric dişlerini göstererek gülümsedi. Onları görünce kalbim tekledi. "Ama *graeca*'nın tadını hep merak etmişimdir." Başımı sertçe yana eğdi. "Anlaşılan biri tadına bakmış bile." Kahkahası boğazıma çarptı. "Ah, Kral buna çok bozulacak."

Kendimi hazırlamaya fırsat kalmadı. Taric birden dişlerini Nyktos'un geçirdiği yere geçiriverdi. Boynumu delmiş ve *acıtmıştı*. Taric hiç ummadığım kadar sertçe kanımı emerken yakıcı acı duyularımı dağlıyordu. Hafiflemiyordu. Ateşli ve şehvet dolu bir şeye dönüşmüyordu. Her dalgada biraz daha derinleşen bitmek bilmez bir acıydı, tenimden kanıma ve kemiklerime işliyordu. Paniğe kapılarak elinden kurtulmaya çalıştım ama tanrı çok güçlüydü. Ve boynumun yan tarafına yapışmıştı.

Bütün vücudum kaskatı kesilirken mental parmaklar zihnimi tırmalayıp daha derinlere iniyor, düşüncelerime, hatıralarıma, benliğimin merkezine uzanıyordu. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum ama katmanları kaldırıyor, benim gördüğümü görüyor, söylediklerimi ve başkalarının bana söylediği sözleri duyuyordu. Düşüncelerimin içindeydi...

Korkunç bir acı duydum, bu kez kafamın içindeydi, çok derinden zonkluyordu. Sanki kafatasım parçalanıyordu. İçimden bir çığlık koptu. Gözümün önünde ışıklar uçuşurken boğazım kapanıp çığlığı susturdu. Acı sinir uçlarımı yakarak sırtıma yayıldı. Nefes alamıyor, düşünemiyor, acıdan saklanamıyordum. Takacak peçe yoktu, dönüşebileceğim bir kabuk ya da boş bir tuval yoktu. Acı derinlerime yerleşiyor, kök salarak beni parçalıyordu. Genzime metalik bir tat doldu. Dehşet pençelerini içime geçirdi. Nyktos yanılmıştı. Dehşete kapılabiliyordum. Öyleyse haklıydım. Buna dayanamazdım. Parmaklarımı Taric'in derisine geçirdim. Buna dayanamazdım...

Tırmalayan, deşen *dokunuş* birden geri çekildi. Taric geriye sıçradı, dişlerini çektiğini de yere düştüğümü de hissetmedim. Düştüğüm yerde yan dönmüş vaziyette yattım, gözlerim kocaman açılmıştı, kaslarım seğiriyordu, içimdeki ateş sönüp kaslarımdan çekilinceye kadar seğirmeler devam etti.

"O muymuş?" diye sordu Cressa, önce uzaktan gelen sesi her kelimede yakınlaşmıştı.

Kanımdaki yanma geçip kaslarım gevşeyince görüşüm berraklaştı. Nefes almaya çalışarak parmaklarımı kıvırdım, boynum ve göğsüm hâlâ korkunç bir acıyla yanıyordu.

"Ah, tanrılar, oymuş" dedi Taric soluk soluğa. "Ama düşündüğümden çok daha..." Yana doğru sendelerken yere baktı. "Bu da neyin nesi?"

Zemin titreşiyordu. Gölgelerin girintilerde biriktiğini, duvarlardan sıyrıldığını hızla girişe doğru yayıldığını gördüm. Başımı kaldırmaya çalıştım ama boyun kaslarım yumuşak erişte gibiydi. Bütün *saray* bir gök gürültüsüyle sarsıldı. Hayır. Bu gök gürültüsü değildi. Bu bir *kükremeydi.* Bir draken.

İçeride buz gibi bir rüzgâr eserken hava elektrikle yüklendi.

Taric bir adım gerileyip odanın ön tarafına dönerken hava çatırdayıp tıslıyordu. İçimdeki enerjinin her zerresini toplayarak oturdum, kendimi sütuna bıraktım. Soluk soluğaydım, derin bir nefes alınca burnuma ferah turunçgil kokusu geldi. Nefesim kesildi.

Nyktos.

Odanın kemerli girişinde çalkalanan gölgeler belirdi ve gördüğüm şey tanıdığım Nyktos'a hiç benzemiyordu.

Ether'in gümüş rengiyle bezenmiş kapkara derisi sarayın yapıldığı taşlar kadar sert ve bir o kadar pürüzsüzdü. Her yerinde girdaplar döndüğü için yüzünün aynı olup olmadığını göremiyordum. Arkasında yükselen iki çıkıntı artık dumandan ve gölgelerden kanatlar değildi, bir draken'ınkine benzeyen gerçek kanatlardı, yalnız Nyktos'un kanatlarında gümüş rengi ve siyahlar kaynaşıyordu. Gözlerinden güç fışkırıyordu, bu gözler ether'le öylesine dolmuştu ki ne irisleri ne de gözbebekleri görünüyordu.

Daha önce hayal meyal gördüğüm işte buydu. Bir ilkelin derisinin altında var olan şey. Nyktos dehşet verici ve güzeldi.

Kanatlarını açarak havaya yükseldi, kolları iki yanındaydı, açtığı avuçlarında ether dans ediyordu. "Diz çökün" diye emretti. *"Derhal."*

43. Bölüm

Tanrıların üçü de Nyktos'un önünde diz çöktü, itaat ederek başlarını öne eğdiler. Hiç tereddüt etmediler.

"Demek sarayıma girmeye cüret ettiniz." Nyktos'un sesi odayı sarstı, bütün sarayı salladı. Göz ucuyla Aios'un kımıldandığını gördüm ama gözlerimi Nyktos'tan alamıyordum. Kanatlarını hafifçe oynatarak öne çıktı. "Ve bana ait olana dokundunuz."

"Başka seçeneğimiz yoktu." Tavandan esen bir rüzgâr saçlarını savurunca Cressa'nın nefesi kesildi. Başını kaldırdı. Beti benzi atmıştı. "Biz..."

"Hepimizin başka seçeneği vardır" diye hırladı Nyktos.

Cressa geriye savrulduktan sonra havaya yükseldi. Kaskatı kesilmişti, o anda Aios'un doğrulup Bele'ye doğru süründüğünü gördüm. Cressa çığlık atmak ister gibi ağzını alabildiğine açtı, tıpkı Wayfair'deki muhafızlarda olduğu gibi Nyktos'un ona dokunmasına bile gerek kalmadı. Pürüzsüz yanaklarının birinde derin yarıklar belirdi. Yavaş yavaş ufalanmadı. Patlayarak parçalanıp parıldayan tozlara dönüştü.

"Ve siz yanlış olanı seçtiniz" dedi Nyktos başını Madis'e çevirerek. "Kız kardeşinin yanına."

Tanrı döndü ama açık tavandan bir gölge girdi, büyük, gri-siyah bir gölge. *Nektas*. Draken ön bacaklarının üstüne inerek pençelerini platformun kenarına koydu. Kanatlarını tahtların üstüne açarak uzun boynunu uzattı. Ağzını açınca başının etrafındaki kalın yakalık titreşti. Ağzından fışkıran gümüş rengi ateş Madis'i saniyeler içinde yutuverdi.

Ateş geri çekildiğinde az önce Madis'in durduğu yerde hiçbir şey kalmamıştı. Kül bile.

Biri koluma dokununca sıçradım. Başımı çevirince Saion'un yanıma diz çöktüğünü gördüm. "İyi misin?" Endişeli gözlerle boğazıma baktı. "Sera?"

"Evet" dedim boğuk bir sesle, Nyktos'un yalnız gelmediğini şimdi anlamıştım. Ector ve Rhain ellerinde kılıçlarla içeri girdi. "Bele." Başımı Bele ve Aios'un yattığı yere çevirdim. Göğsümde birden tenimi buza çeviren bir sıcaklık hissettim. Bele sırtüstü yatıyordu, hançer yerdeydi. Aios üstüne eğilmiş, tanrıçanın yüzünü ellerinin arasına almıştı.

Nektas'ın tehdit dolu gürlemesini duyunca başımı çevirdim. Taric ayakta duruyordu, içindeki ether dışarı sızıyor, çıplak kollarında ve pazularında çatırdayıp tıslayarak gümüş rengi kıvılcımlar saçıyordu. Girdaplar çizerek avucundan çıkan ışık sertleşerek bir... *kılıç* şeklini aldı.

Saf ether'den yapılmış bir silah.

Yüce tanrılar.

"Hadi ama" dedi Nyktos sıkılmış gibi. Hızla alçalıp bir anda Taric'in önünde bitiverdi. Kanatlarını sırtında toplayarak bir eliyle Taric'in bileğini tuttu. Kılıç tıslayıp çatırdayarak yana kaydı. "Ether'i bana karşı kullanmaman gerektiğini biliyor olmalısın." Sesi öyle soğuk, öyle gölgelerle doluydu ki. "Tek yaptığın tepemi attırmak."

Taric'ten sızan ether söndü, kılıç yere düşüp yok oldu. Tanrı olduğu yerde kaldı, altın parıltısının altında teni daha soluktu. "Elindekinin farkında mısın acaba?" Başını bana çevirecek oldu.

"Ona bakayım deme. Bakarsan olacaklardan hiç hoşlanmayacaksın." Taric'in bileğini bırakarak boğazını tuttu, bana bakmaması için başını zorla çevirdi. "Ayrıca elimde ne olduğunu gayet iyi biliyorum."

"Öyleyse Kolis'in onu ele geçirmek için hiçbir engel tanımayacağını da biliyorsundur" dedi Taric alaycı bir sesle, bakışları bir kez daha bana kaydı.

"Eyvah, bu işin sonu kötü" diye mırıldandı Saion.

"Sana bakmamanı söylemedim mi?" diye sordu Nyktos yumuşak bir sesle... fazla yumuşak. Sırtımdan bir ürperti geçti. Taric'in tüm bedeni sarsılırken dudakları boğuk bir çığlıkla aralandı. Gözlerinin akına kan doldu. Tanrı'nın gözlerinden kanlar akarken Saion'a sokulup bir elimle ağzımı kapadım. Taric tiz bir inilti çıkarırken gözleri... *eriyip* iki topak halinde yanaklarından aktı.

"Uyarmadım değil" dedi Nyktos.

Titremeye başladım, ağzıma safra tadı geliyordu. Hiç böyle bir şey görmemiştim. Bir daha asla böyle bir şey görmek istemiyordum.

"Hassiktir" dedi Taric titreyerek. "Öldür beni. Hadi, hiç durma *Kutsanmış Olan*. Fark etmez. Kolis durmayacak. İki diyarı da yerle bir edecek. Bunu herkesten çok senin bilmen gerek." Başını geriye attı, kana bulanmış dişlerini göstererek bir kahkaha attı. "Öldür beni. Ruhumu al. Sana yapacaklarının yanında hiç kalır çünkü onu durduramazsın. Baban da durduramadı. Kızı alacak..." Bütün bedeni kasılırken ulur gibi bir ses çıkardı.

Önce ne olduğunu anlamadım, sonra Taric'in göbeğinde Nyktos'un bileğini gördüm. Eli...

Eli tanrının *içindeydi.*

Elini Taric'in karnından yukarı doğru çekerek eti yardı. Tanrının gömleğinden parlak mavimsi-kırmızı kanlar boşalmaya başladı. Sesler... çıkardığı sesler...

Nyktos başını Taric'in kulağına eğdi. "Daha kötüsünü yapamayacağımı sanıyorsan beni hafife alıyorsun demektir." İlkel gülümsedi, birden her yerim buz kesti. "Dudaklarında onu kokusunu alabiliyorum. Bu yüzden sana yapamayacağım hiçbir şey yok."

Taric'in bedeni gerilirken Nyktos'un eli göğsünün tam ortasına kayıp kalbini delip geçti. Nyktos elini çevirdi, sonra sertçe çekerek dışarı çıkardı. Taric büyük bir gürültüyle yerde biriken kan gölünün içine devrildi.

İlkel döndüğünde nefesim kesildi. O bembeyaz gözler bana dikildi. Göz göze geldik. Saion kollarımı daha sıktı tuttu, Nyktos'un göğsü şişti, elleri gevşedi. Bacaklarında dolaşan gölgeler yok olurken gözlerindeki ether söndü.

Bir saniye sonra Nyktos önümde diz çökmüştü. Şimdi bildiğim haline dönmüştü. Sıcak, altın sarısı bir ten, kanatlar da yok olmuştu. Dikkatle boğazımın zonklayan tarafına bakarken ether hâlâ gözlerinde hızla girdaplar çiziyordu ve derisi inceydi. Elini kaldırdı, kanlı elini. Nefesim kesilir gibi oldu.

Nyktos duraksadı, parmakları yüzümden birkaç santim uzaktaydı. Gözlerime baktı. Elini indirdi. "Sana zarar vermem" dedi. "Asla."

Yutkundum. "Biliyorum." Gerçekten biliyordum. Başından beri biliyordum ama kelimeler... gözlerine bakarken dilimden dökülüverdi. Saion hâlâ arkamda değilmiş, kollarımı tutmuyormuş gibi. "Ama korkmuştum. *Dehşete kapılmıştım.* O tanrı. Taric. Bir şey yaptı. Kafamın içine girip beni gördü. Her şeyi gördü ve..." Göğsüme bir ağırlık çökünce soluğum kesildi.

"Biliyorum. Hatıralarının içinden geçti. Bunu bütün tanrılar yapamaz. İstediğin şeyi öğrenmenin gaddarca bir yolu. Bunu yapabilmek için seni ısırmasına gerek yoktu ama ne olursa olsun daima acı vericidir." Dikkatle gözlerime bakarken ağzının kenarındaki çizgiler gerildi. Bu kez diğer elini kaldırıp yanağıma dayadı. Eli hâlâ sıcaktı. "Unutma Sera. Sen korkmuyorsun. Korku hissediyor olabilirsin ama *asla* korkmuyorsun."

Nefesimi güçlükle salarak başımı salladım, sonra parmaklarıma sert bir şeyin değdiğini hissettim. Bakışlarımı aşağı indirince Nyktos'un gölge taşı hançerin sapını avucuma bastırdığını gördüm. Bana hediye ettiği, sonra da geri aldığı hançerdi bu. Parmaklarım kıpırdandı, sonra da hançerin sapını kavradı. Nyktos'un yüzüne baktım. Hiçbir şey söylemeden elini çekti. Hançeri elimde tutmak beni sakinleştirdi, göğsümdeki sıkışmayı geçirip düşüncelerimi berraklaştırdı. Hançeri bana vermesinin bir anlam taşıdığını biliyordum. Artık bana güvendiğini gösteriyor değildi ama sanki hançere ihtiyacım olduğunu biliyordu. Hançerin beni sakinleştirdiğini biliyordu. Ve onu bana geri vermesi bir şey ifade ediyordu. Çok şey ifade ediyordu.

"Teşekkür ederim" diye fısıldadım. Nyktos gözlerini kapadı. Yüz hatları gerildi...

"Nyktos" diye seslendi Rhain, sesi çakıl taşlarıyla doluymuş gibi çıkıyordu.

Nyktos gözlerini açarak arkasına baktı. "Ne?.." Sözünü yarıda keserek yavaşça ayağa kalktı. "Hayır."

Önce Ector'u gördüm. Beti benzi atmıştı, gözleri yıldız ışığında donuk görünüyordu. Sonra Aios'u fark ettim, ileri geri sallanıyordu, yanakları ıslaktı. *Titreşim.* Onu hissetmiştim. Gözlerimi yavaşça Bele'ye çevirdim. Fazla kıpırtısızdı, fazla solgun. Öne doğru eğildim, kalbim sıkışmıştı.

"Hayır" dedi Nyktos bir kez daha, kaskatı onlara doğru yürüyordu.

"Hançer içinde çok fazla kaldı. Ya da bizi taşırlarken kalbine çarptı" dedi Aios, sesi titriyordu. "Savaşıyordu. Savaştığını gördüm. Ama..." Boğuk bir ses sözlerinin geri kalanını bastırdı.

Nyktos Bele'nin yanına çöktü. Hiçbir şey söylemeden yanağına dokundu. Göğsü şişti. Ne nefes alıyor ne bir şey söylüyordu ama acısı yüzünden okunuyordu, merhametsiz ve yürek parçalayan bir acı.

Cıvıltıya benzer yumuşak bir ses gelince gözlerimi Nektas'a çevirdim. Hâlâ platformun üstündeydi, başını ön pençelerinin arasına eğdi. Kırmızı gözlerini gözlerime dikti.

"Ben... ona yardım edebilirim" dedim kalbim hızlanırken.

Nyktos başını iki yana salladı. "İçinde bir hayat kıvılcımı var. Bu bir tanrıyı geri getirmeye yetmez."

Hafifçe sallanarak ayağa kalktım. Saion yanımdaydı, hâlâ kollarımı tutuyordu. "Deneyebilirim."

İlkel başını iki yana salladı.

"Deneyemez mi?" dedi Aios sesi titreyerek. "İşe yaramazsa da yaramaz. Hem bir güç dalgası varsa hazırlıklı olabiliriz. Denemek zorundayız."

Adımlarımız dengesiz ve zayıftı ama kıvılcımın göğsümde ısınıp zonkladığını hissediyordum. "Denemek istiyorum." Nyktos'un yanına çöktüm. Saion o zaman beni bıraktı. "Denemem gerek. Beni almak için geldiler. Bele benim yüzümden öldü."

Nyktos başını birden bana çevirdi. "Senin yüzünden ölme-

di. Bunun için kendini suçlama" dedi sertçe. Az sonra gözlerini benden öteye, odada olduklarını bilmediğim diğerlerine çevirdi. "Sur'daki muhafızlara söyleyin hazırlıklı olsunlar... her şey için." Nektas'a baktı.

Draken başını kaldırıp bağırarak seslendi. Yükselip alçalan tiz sesi salonda yankılandıktan sonra karşılık buldu. Tavandaki açıklığa bir gölge düştü, yakındaki draken havalanınca bir başka gölge daha geldi.

"Dene" dedi Nyktos.

Derin bir nefes alarak hançeri yanıma bırakıp ellerimi Bele'nin koluna koydum. Teni şoke edecek kadar soğuktu. Bunun tanrı olmasıyla ilgisi var mıydı bilmiyordum ama parmaklarımın altında o soğuğu hissetmek tuhaftı. Ether'in uğultusu kanıma yayılarak derime çarptı. Kazağımın kollarının altından uzanan yumuşak bir ışık ellerimi kapladı. *Canlan* diye düşündüm. *Canlan*. İşe yaramasını istiyordum. Bele'nin benden hoşlandığını bile sanmıyordum ama beni korumaya çalışmıştı. Bir kenara çekilip tanrıların beni almasına izin vermemişti. Böyle ölmeyi hak etmemişti ve...

Ve *Ash* tenine bir kan damlası dövmesi daha yaptırmayı hak etmemişti.

Canlan.

Gümüş rengi ışık Bele'nin üstünü kapladı, sonra derisine sızıp damarlarını aydınlattı, artık parıltının altında onu göremiyordum. Hiçbir şey olmadı. Aios başını eğdi, omuzları sarsılıyordu çünkü hiçbir şey...

Işık parlayıp genişledi, yoğun, güçlü bir hâle bir şok dalgasına dönüşerek Bele'den yayılmaya başladı. Etrafımızda esen rüzgâr giysilerimi ve saçlarımı dalgalandırdı. Yer sarsıldı... açık tavanın üstünde bir ışık çakınca her şey zangırdadı. Şimşek. Burada hiç şimşek görmemiştim.

Hâle soluklaştı. Rüzgâr ve sarsıntı kesildi.

Nektas yine o yumuşak cıvıltı sesini çıkardı, Bele'nin göğsü derin bir nefes alıyormuş gibi şişti. Bana öyle geldiğinden korkarak ellerimi havaya kaldırdım. Ama Bele'nin gözleri kıpırdadı. Kirpikleri

yukarı kalktı, ortaya çıkan gözleri yıldız ışığı gibi parlak ve gümüş rengiydi.

"Vay canına" diye fısıldadı Rhain.

Nyktos irkildi, bir elini Bele'nin kafasına koydu. "Bele?"

Bele yutkunurken gırtlağı inip kalktı. "Nyktos?" diye fısıldadı boğuk sesle.

İşe yaramıştı.

Tanrılara şükür işe yaramıştı.

İlkel de ben de rahat bir nefes aldık, salondaki herkes rahatlamıştı. Aios atılıp Bele'nin elini ellerinin arasına aldı.

"Nasılsın?" diye sordu Nyktos boğuk bir sesle.

"Yorgun? Gerçekten çok yorgunum. Ama iyiyim, galiba." Sesinden şaşkınlık okunuyordu, başını bana çevirdi. "Sen... o pisliği tereyağı bıçağıyla bıçaklamaya mı kalktın?"

"Evet" dedim güler gibi. "Pek işe yaramadı."

"Deli" diye fısıldadı Bele tekrar yutkunarak. "Ben... onu gördüm."

"Neyi gördün?" Nyktos bir elini Bele'nin alnından geçirdi.

Bele gözlerini kapadı. "Işığı" diye fısıldadı. "Güçlü ışığı ve... Arcadia'yı. Arcadia'yı gördüm."

Bele'nin kasları gevşeyip solukları derinleşirken ellerimi birbirine kavuşturup göğsüme bastırdım.

"Bele?" dedi Nyktos elini yanağından çekerek. Cevap gelmedi.

"O iyi mi?" diye sordu Aios.

"Uyuyor" dedi Nyktos tanrıçaya bakarak. Birkaç uzun saniye geçti. "Hepsi bu."

"Hepsi bu mu?" dedi Ector. Birden gülmeye başladı. "Hepsi bu değil." Dizlerinin üstüne çökmüştü, ether gözbebeklerinin arkasında şiddetle titreşirken bana bakıyordu, gözlerinde hayret ve korku karışımı bir ifade vardı.

Nyktos yavaşça bana döndü. "Yaptığın imkânsız bir şey. Bir hayat kıvılcımı bunu yapmaya yetmez" diye fısıldadı, bir şeyler arar gibi yüzümü inceliyordu. "Onu diriltmekle yetinmedin. Sen... onu yükselttin."

44. Bölüm

İlk kez Nyktos'un çalışma odasındaydım, beklediğim üzere burada da yatak odasında olduğu gibi çok az eşya vardı.

Masası kocamandı, lambanın ışığında kırmızıya çalan koyu renk bir ahşaptan yapılmıştı, masadaki tek şey ince uzun lambaydı. Masanın arkasında tek bir sandalye vardı ve odadaki mobilyalar bir büfe, bir sehpa ve oturmakta olduğum sedirden ibaretti. Sedir açık gri renkte ve kalın minderliydi. Oturduğum yere gömülüyormuş gibi hissediyordum. Duvarlardaki boş raflara bakarken sedir beni olduğum gibi yutuyordu sanki.

Nyktos ikinci katta bir odaya yerleştirilen Bele'yi kontrol etmeye gitmişti. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama Sur'dan bir saldırıyı haber veren işaret gelmemişti. Bu gevşediğimiz anlamına gelmiyordu. Saion yerinde duramıyor, birkaç dakikada bir odayı arşınlıyordu. Ector da aynısını yaparak odaya girip çıkıyordu. İkisi de arada bana kaçamak bakışlar atıyordu... gergin bakışlar. Şimdi odanın içinde duran Ector'a baktım. Bana baktıktan sonra hemen gözlerini kaçırdı.

"Size bir şey sorabilir miyim?" dedim, boğazım acıyınca hafifçe yüzümü buruşturdum.

Saion dönüp bana baktı. "Tabii."

"Benden korkuyor musunuz?"

Ector birden başını kaldırdı. Hiçbir şey söylemedi. Saion da uzun müddet cevap vermedi, sonunda gözlerini Nyktos'un bana verdiği gölge taşı hançere dikerek konuşmaya başladı. Elimin altında olsun diye hançeri sedirin kolçağına koymuştum. "Orada yaptığın şey imkânsızdı."

Derin bir nefes alıp bacaklarımı göğsüme çekerek minderlere iyice gömüldüm.

Yaptığım şey sadece Bele'yi diriltmek değildi.

Onu *yükseltmiştim.*

"Bunun nesi benden korkmanıza neden oluyor?" diye sordum.

"Korkmuyoruz" dedi Ector açık duran kapının pervazına yaslanarak. "Sadece... ürktük. Rahatsız olduk. Tedirginiz..."

"Anladım" dedim sözünü keserek. "Anlamadığım şey neden bunları hissetmenize yol açtığı. Onu yükseltmiş olamam." Yerinden kurtulan bir bukle yüzüme düştü. "Bunun bir tanrı için ne demek olduğunu bile tam olarak anlamıyorum."

Saion bir adım attıktan sonra durdu. "Normalde mi? Bu yüzyıllar önce olsaydı ve bir Hayat İlkeli bir tanrıyı yükseltseydi? Demek olurdu ki... neydi o kelime?" Ector'a baktı. "Hayatın yeni bir evresine girmek anlamına gelirdi. Bir dönüşüme."

"Ne tür bir dönüşüm? Bir tanrı neye dönüşebilir?" Bunu söylediğim an kalbim duracak gibi oldu. Nyktos'un söylediklerini hatırladım. İlkeller bir zamanlar tanrıydı. "Bele artık bir ilkel mi?"

"Hayır" dedi Ector, sonra kaşlarını çattı. "En azından öyle sanıyorum. Gözleri değişti. Eskiden kahverengiydiler. Onları gördün. Gözleri şimdi gümüş rengi. Tıpkı bir ilkelinki gibi. Ayrıca vücudundan yayılan o enerji dalgası. Bir tanrı yükseldiği zaman böyle olur. Ama Bele bir ilkel değil."

"Ama artık bir tanrı da değil" dedi Saion kollarını kavuşturarak. "Nefes aldığında bir değişiklik oldu; dirildiğinde. Bir enerji patlaması hissettim. Hepimiz hissettik. Şimdi daha güçlü olduğuna bahse girerim. İlkellerin nasıl yükseldiğini görmedim ama..."

Ector'a baktım. "Sen gördün."

Yavaşça başını salladı, çenesini oynatarak gidip masaya yaslandı. "O da böyleydi. O enerji. Bir ilkel Arcadia'ya girdiğinde ve yeni bir ilkel yükseldiğinde olduğu kadar şiddetli değil. Ölümlüler diyarından hissedildiğini sanmıyorum ama yine de hatırı sayılır bir enerjiydi. Bele ilkel olmayabilir ama yükseldi ve bu çok önemli bir şey. Beklenmedik ve önemli bir şey."

Bundan fazlası olduğunu sezdim. "Peki kötü bir şey mi?"

"İlkel Hanan için olabilir" dedi Nyktos birden açık kapıdan girip beni korkutarak. Bakışlarımı ona çevirdim. Gömleğini değiştirmişti, şimdi üstünde beyaz bol bir gömlek vardı, gömleği pantolonun içine sokmamış, yakasını da açık bırakmıştı. Silahsızdı, silaha ihtiyacı var mıydı zaten? "Bele'nin yükselmesi Hanan'ın Sirta Sarayı'ndaki hâkimiyetine meydan okuyabileceği ve onun da bunu hissedeceği anlamına geliyor."

Başımı yavaşça iki yana sallarken midem allak bullak oldu. Hanan Av ve İlahi Adalet İlkeli'ydi. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Söylenecek bir şey yok. Onu dirilttin." Nyktos yanıma geldi, birkaç adım ötemde durdu. Gözlerindeki ether filizleri belli belirsizdi. "Teşekkür ederim."

Ağzımı açtımsa da birkaç saniye bir şey söyleyemedim. "Bele... hâlâ iyi mi?"

"Uyuyor. Gemma da aynını yaptığı için artık bunun böyle bir işlemden sonra normal olduğunu düşünüyorum." Bakışlarını aşağı indirdi. "Sen yıkanmadın mı?"

Nyktos buraya getirilmemi emretmişti, ben de buradaydım. Bunu hatırlamış olmalıydı çünkü bir an kaskatı kesildikten sonra Ector'a baktı. "Bana temiz bir havlu ve mutfaktan küçük bir leğen su getirir misin?"

Ector başını sallayarak yaslandığı masadan doğruldu. Nyktos olduğu yerde kaldı. "Aios Bele'nin yanında ama Gemma'nın size anlattıklarından bahsetti."

"Güzel." Dürüst olmak gerekirse Gemma'nın anlattıklarını da sonradan farkına vardığım şeyi de unutmuştum. "Sana Odetta'dan söz etti mi?"

"Evet."

"Onunla konuşabilir miyiz?"

"Daha yeni öldüğü için olmaz" dedi Nyktos, hayal kırıklığına uğradım. Yüzü yumuşadı. "Ölümü ve yaptığı yeni başlangıç daha çok yeni. Hayatı özlemesine neden olabilir, bu da huzurunu bozar."

"Anladım." İçimi buruk bir duygu kapladı. Odetta'yı görmek isterdim ama onu riske atmak istemiyordum... dur biraz. Gözlerimi kısarak Nyktos'a baktım. "Yine yapıyorsun."

"Affedersin" diye mırıldandı, Ector küçük beyaz bir havlu ve bir leğenle içeri girince başını ona çevirdi. "Teşekkür ederim."

Tanrı başını salladı. "Ben Nektas'ı bekleyeceğim." Döndü, sonra birden durdu, tekrar bana döndü. Gözlerime bakarak elini kalbine koyup yerlere kadar eğildi. "Bele'ye yaptığın şey için teşekkür ederim. Hepimize yaptığın şey için."

Kaskatı kesildim.

"Minnettarlığı seni şaşırttı mı?" dedi Nyktos, leğeni masaya, birinin benim için doldurduğu dokunulmamış bir kadeh viskinin yanına koydu. "Ayrıca duygularını okumuyorum. Ağzın açık kaldı da ondan."

Ağzımı kapatıp havlunun ucunu ıslattıktan sonra önümde diz çökmeye koyulan Nyktos'a baktım. "Ne yapıyorsun?"

"Seni temizliyorum."

"Ben yapabilirim." Elimi havluya uzattım, o esnada Saion gidip kapının yanında durdu.

"Biliyorum." Nyktos önümde diz çöktü. "Ama ben yapmak istiyorum."

Kalbim –benim aptal, sersem kalbim– yerinden oynadı. Yalnız olsaydım göğsüme bir yumruk atardım. Bu isteği herhalde duyduğu minnetten ileri geliyordu. Bağışladığından değil. Anlayışından değil. Ellerimi kucağıma indirdim. "Ee... şey, Ector neden Nektas'ı bekliyor?"

"Çünkü belki Odetta'nın gerçekten bir bildiği vardır diye Kader Perileri'ni çağırdım... Arae'leri."

Kabim tekledi. "İlkellerin Arae'lere emir veremediğini sanıyordum."

"Zaten onları bu yüzden çağırdım. Gelmeyebilirler, o zaman onları zorlayamam."

Yavaşça nefesimi saldım. "Odetta'nın bir şeyler bildiğini mi düşünüyorsun? Sence Kader Perileri de işin içinde mi?"

"Olabilir." Yarı yarıya çözülmüş örgümü dikkatle kenara çekti. "Arae'ler genellikle görünmeden hareket ederler ama..."

Çaktırmadan yüzüne baktım. Çene hatları sertleşmişti, gözlerindeki ether de daha parlaktı. Boğazıma bakarken ağzının kenarında çizgiler belirdi.

"Sonsuza dek Uçurum'da yanacak." Bir anlığına gözlerime baktıktan sonra havluyu yavaşça yaraya dokundurdu. "Odetta Kader Perileri'nin işin içinde olduğuna dair bir şeyler biliyor olabilirdi." Tekrar işine odaklandı. "Geçenlerde de tanık olduğumuz üzere tuhaf şeyler gerçekleşti. Ne olursa olsun birkaç saat içinde Arae'lerin cevap verip vermeyeceğini öğreneceğiz."

Parmaklarının dokunuşuna ve ferah turunçgil kokusuna aldırmamak için elimden geleni yapıyordum. "Sence Kolis ya da Hanan bu güç dalgasına ne tepki verecek?"

Nyktos bir müddet düşündü. "Dürüst olmamı mı istiyorsun? Taric ve diğer tanrıların buraya geldiğini Kolis muhakkak biliyordu. Şimdiye dek öldüklerini öğrendiğinden de eminim. Bele'nin yükselmesi herhalde onu da diğer ilkelleri de rahatsız edecektir."

"O kelimeden hiç hoşlanmıyor" dedi Saion.

Bir kaşımı kaldırarak ona baktım.

Nyktos havlunun yeni bir bölümüne geçip suya batırdı. "Kolis karşısında ne olduğunu anlayana kadar kendini geri çekebilir."

"Ya Hanan? Sence o ne tepki verir?"

"Hanan yaşlı. Kolis ve babam hakkındaki gerçeği biliyor." Havluyu yaraya sürttü, canım bir anlığına yanınca irkildim. Nyktos hemen gözlerime baktı. "Affedersin."

"Sorun değil" diye fısıldadım, yanaklarımın kızardığını hissettim. "Bir şey yok."

Nyktos uzun müddet bana baktıktan sonra boynumdaki kanları temizlemeye devam etti. "Hanan içine kapanıktır. Kolis hakkında ne düşündüğünü bilmiyorum ama hissettiği şeyden hoşlanacağını pek sanmam. Bele onun için gerçekten bir tehdit olacak. Diğer ilkeller de başlarına bir şey gelecek diye endişelenecekler."

"Bu dirilttiğim herhangi bir tanrıya olur muydu?"

"Güzel soru" diye söze karıştı Saion. "Muhtemelen olmazdı diye düşünüyorum. Bir tanrının bunun için hazırlanmış olması gerekir gibi geliyor. Yükselmek kaderinde olmalı."

"Aynı kanıdayım" dedi Nyktos. "Gerçi bunun nasıl mümkün olabildiğini bile bilmezken o kadar emin olamayız."

"Neden mümkün olmasın ki?" diye sordum. "Ölüm ölümdür. Hayat da hayat. Tanrılar ve ölümlüler bu açıdan aynı sayılmaz mı?"

Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrılınca varlığımın her zerresi bu gülümsemeye kilitlendi. Gülümseme çok çabuk kayboldu. "Ama değiller. Bir tanrı bütünüyle farklı bir varlıktır ve bunu yapabilmek için çok fazla güç gerekir. Çok fazla." Leğeni alarak kalktı. "Taric ya da tanrılar sana bir şey söyledi mi?"

Nyktos leğeni ve havluyu masaya koyarken tanrıların söylediklerini düşündüm, aklıma öldürdükleri kişiler geldi.

"Evet?" Nyktos tekrar bana döndü.

"Kıvılcımı öğrendiğinde senin de dediğin gibi galiba Lasania'da beni arıyorlardı. Ya da güç dalgasını" dedim. "*Viktorlar'ın* koruduğu ben miyim değil miyim öğreneceklerini söylediler."

"*Viktorlar.*" Nyktos Saion'a baktıktan sonra başını iki yana salladı. "Uzun zamandır onlardan bahsedildiğini duymamıştım."

"Ben de." Saion kaşlarını çatarak beni süzdü. "Ama *viktorları* olması mantıklı geliyor, özellikle de babanın yaptığı şeyi düşünürsek."

"*Viktorlar* büyük ölçüde ölümlüdür, tek bir amaca hizmet etmek için doğdular" dedi Nyktos yanıma oturarak. "Büyük bir değişimin ya da hedefin habercisini korumak için. Bazıları vazifesinin farkında değildir ama kaderin sayısız yöntemleri sayesinde yine de hizmet ederler, doğru zamanda doğru yerde olmak ya da gözettikleri kişiyi bir başkasına takdim etmek gibi. Diğerleri vazifelerinin farkındadır ve koruduklarının hayatının bir parçasıdırlar. Onlara muhafızlar dendiği de olur. Bir kişiyi birden fazla *viktorun* koruduğunu hiç duymamıştım."

"Sence o tanrıların öldürdüğü ölümlüler bu *viktorlar* mıydı?"

"Mümkün. Bir tanrı ya da ilkel onları kolay kolay sezemez. Tıpkı melezler ve tanrı soyundan gelenler gibi onlarda da işaret olur" dedi Nyktos. "Bunu sezmek için bile *viktor* olabileceklerinden şüphelenmen gerekir. Ben... hiç şüphelenmedim."

O zaman bundan neden şüphelensindi ki? Tek bildiği bu anlaşmayı babasının yaptığıydı. Babasının ne yaptığını bilmiyordu. "*Büyük* ölçüde ölümlü derken neyi kastettin?"

"Yani ölümlü de değiller tanrı da. Ama Kader Perileri gibi ölümsüzler" dedi Saion.

Kaşlarımı kaldırdım. "Eh, bu her şeyi açıklıyor."

Saion sırıttı. "Tıpkı ölümlüler gibi bir rolün içine doğarlar ama ruhları pek çok hayat yaşamıştır."

"Sotoria gibi reenkarne mi oluyorlar yani?" diye sordum.

"Hem evet hem hayır." Nyktos arkasına yaslandı. "Ölümlüler gibi yaşayıp amaçlarına hizmet ederler. Ya bunu yaparken ya da hizmetlerini tamamladıktan uzun süre sonra ölürler ama öldükleri zaman ruhları Arae'lerin yaşadığı Lotho Dağı'na döner ve tekrar fiziksel forma kavuşur. Vakit tekrar gelene kadar orada kalırlar."

"Yeniden doğduklarında önceki hayatlarını hatırlamazlar, sadece kiminin çözdüğü kiminin çözemediği o çağrı vardır. Kader Perileri'nin dengeyi sağlamasının bir yolu da budur" dedi Saion. "Ama Lotho Dağı'na döndükleri zaman hayatlarına dair hatıraları da geri döner."

"Tüm hayatlarına dair hatıralar mı?"

Tanrı başını salladı, derin derin iç geçirdim. Hatırlanacak çok fazla hayatları olmalıydı, bir sürü ölüm ve kayıp. Ama aynı zamanda bir sürü sevinç. Kazin kardeşler *viktor* idiyse görevlerini biliyorlar mıydı? Ya Andreia ve adını bilmediklerim? Ya bebek?

Yoksa Sör Holland da *viktor* muydu?

Nefesim göğsümde takılı kaldı. Sör Holland *viktor* olabilir miydi? Beni eğiterek korumuştu ve asla pes etmemişti. Asla. Ayrıca iksiri de biliyordu. Bu... akla yatkındı. O yüzden de ağlamak istiyordum.

Başımı mindere bıraktım. Sindirmem gereken çok şey vardı. Kısa bir zaman içinde çok fazla şey olmuştu.

"Banyo yapmak ya da dinlenmek istersen vakit var" dedi Nyktos.

Ona baktım, bakışlarımız birleşince göğsümde bir sıkışma hissettim. "Kader Perileri'nin cevap verip vermeyeceğini öğrenene kadar burada kalmak istiyorum. Odama gitmek..."

Odama gitmek istemiyordum. Yalnız kalmak istemiyordum. Kafamda çok fazla şey vardı... içimde çok fazla şey.

Odaya bir sessizlik çöktü, gözlerimi kapadım. Uyuduğumu hatırlamıyordum ama içim geçmiş olmalıydı. Birden yanağımda yumuşak bir dokunuş hissettim... bir dürtme. Gözlerimi açınca başımın Nyktos'un bacağında olduğunu fark ettim, kabarık sarı saçlı, dokuz-on yaşlarında küçük bir oğlanın kırmızı gözlerine bakıyordum.

İnce, dikey göz bebekleri olan kırmızı gözler.

"Selam" dedi çocuk.

"Merhaba" diye fısıldadım.

Başını yana eğdi, küçük, cin gibi yüzünden şaşkınlık okunuyordu. "Öldüğünü sanıyordum."

Bu da neydi şimdi?

"Ölmemişsin."

"Öyle mi?" En azından öldüğümü düşünmüyordum.

"İkiniz de uyuyorsunuz" dedi oğlan başını sallayarak. "Girdiğimi duymadı. Beni *her zaman* duyar."

Nyktos kımıldandı, anlaşılan çocuğu duymuştu. Bacağı yanağımın altında gerildi.

Yana çekilerek ellerimi mindere koyup doğruldum. Çocuk yaşına göre fazla ciddi bir yüz ifadesiyle beni izliyordu.

"Reaver" dedi Nyktos uykulu boğuk bir sesle. "Ne yapıyorsun?"

Nefesim kesilerek sarı saçlı oğlana bakıp draken haliyle çocuk halini bağdaştırmaya çalıştım. Nedense bu Jadis'i kısa bir süreliğine küçük bir kız olarak görmekten daha tuhaftı.

"Uyurken sizi izliyordum" dedi Reaver.

Dudaklarımı büzdüm.

"Yaptığının sadece bu olmadığına eminim" dedi Nyktos öne eğilerek. Göz ucuyla saçlarının yanağına kaydığını gördüm. "Burada olmak için bir nedenin olmalı."

"Var." Reaver Nektas'ın sık sık giydiği tunikler gibi gri renkli kolsuz tuniğinin ve bol pantolonunun içinde kımıldamadan durdu. "Sizi almam için beni Nektas gönderdi. Taht odasında bekliyor."

"Tamam. Birazdan oradayız."

Reaver başını şöyle bir salladıktan sonra bana baktı. "Hoşçakal."

"Hoşçakal." Beceriksizce el salladım ama küçük, hızlı bacaklarıyla koşarak odadan çıkarken gördüğünden bile emin değildim. "O çok..."

"Hevesli?"

Boğuk bir kahkaha attım. "Evet." Sedirin kıyısına kaydım. "Affedersin" diye mırıldandım onu yastık olarak kullanmamdan belki de hoşlanmamıştır diye. "Üstünde uyuduğum için."

"Sorun değil" dedi Nyktos az sonra, başımı çevirip ona baktım. Gözlerini karşıya dikmişti, yüzü ifadesizdi. "Uyumaya niyetim yoktu ama dinlenmeye ihtiyacın vardı. İkimiz de uyuduk." Kalkıp bana baktı. "Nektas Reaver'ı gönderdiğine göre Kader Perileri cevap verdi demektir."

Kalbim duracak gibi oldu, o kadar hızlı kalktım ki başım döndü. Geri geri gidip sedire çarptım.

Nyktos uzanıp elini koluma koydu. "İyi misin?"

"Evet."

Dikkatle gözlerime baktı. "Başın ağrıyor mu?"

"H-hayır. Galiba fazla hızlı kalktım."

Nyktos gözlerini bana dikti. "Sanırım kan yüzünden." Çenesinde bir kas seğirdi. "Çok fazla kan kaybettin. Vücudunun kendini tazeleme şansı olmadı."

"Ben iyiyim" dedim bir kez daha, adım atacakken durup gergin yüzüne baktım. "Kanımı içtiğin için kendini suçlu hissetme."

Nyktos cevap vermedi.

"Kana ihtiyacın vardı. Senin için bunu yapabildiğime memnu-

num" dedim. "Kan kaybından başım dönüyorsa nedeni Taric. Sen değilsin."

Yine bir şey söylemedi.

Kendimi aptal gibi hissetmeye başladım. Belki de onu yanlış anlamıştım. "Neyse, sadece açıklığa kavuşturmak istedim. Hadi gidip..."

Birden turunçgil ve taze hava kokusu aldım. Aramızdaki mesafeyi kapattığını bile görmemiştim ama avucunu yanağımda hissettiğim an ağzı dudaklarıma kapandı.

Nyktos beni öptü.

Dudaklarını –sıcak dudaklarını– hissetmek büyük bir şoktu, dişleriyle altdudağıma asılınca içime minik, sıcak ürpertiler yayıldı. Dudaklarımı aralayıp onun kadar ateşli öpüşlerle karşılık verdim. Beni sertçe ve arzuyla öpüyordu. Sahiplenircesine. Duyularımı altüst ediyordu. Başım yine dönmeye başladı ama bu kez onun yüzündendi. Öpüşme beni sarsmıştı ve durmasını istemiyordum. Elimi kaldırdım...

Nyktos dudaklarımı bırakıp geri çekildi, eli biraz yanağımda kaldıktan sonra aşağı kaydı. O da benim kadar sarsılmış görünüyordu, yüz hatları sertti, gözlerinde ether fırtınaları kopuyor, göğsü hızla inip kalkıyordu.

"Bu..." Yutkundu, bir an için gözlerini kapadı. Tekrar açtığında ether yavaşlamıştı. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Çalışma odasından çıkıp taht odasına yürürken Nyktos'un söylediği şey de öpüşme de kafama takılmıştı.

Göğsümde bir burulma vardı, sanki biri elini içime sokmuş kalbimi sıkıyordu. Ama en derinimde başka bir şey vardı. Bana umudu hatırlatan küçük, belirsiz bir şey. İki duygudan da ne çıkarmam gerektiğini bilmiyordum ama odaya yaklaşırken daha sonra düşünmek üzere bu duyguları bir kenara ittim.

Rhahar ve Ector odanın kemerli girişinde bekliyordu. Yalnız değillerdi. Yanlarında tanımadığım bir adam vardı, açık sarı saçları omuzlarına uzanıyordu, üstünde açık gri renkte, beli kemerli bir tunik vardı. Yüzü güneş yanığıydı. Adamın yanında bir tanrıça duruyordu. Tanrıçanın bir zamanlar ne olduğunu biliyordum. Yüzünün ruhani hatlarından ve açık kahverengi derisinin altındaki hafif parıltıdan anlamıştım. Saçları bal rengiydi, giydiği elbiseden birkaç ton açıktı, hayatta gördüğüm en mavi gözlere sahipti. Bizi görünce adam elini kalbinin üstüne koyup eğildi, tanrıça da aynını yaptı.

"Penellaphe?" Nyktos'un sesi şaşkınlık doluydu.

"Merhaba Nyktos." Tanrıça doğruldu, öne çıktı. Bana şöyle bir baktı. "Uzun zamandır görüşmedik."

"Çok uzun zamandır" diye doğruladı Nyktos. "Umarım iyisindir."

"İyiyim." Penellaphe bir an gülümsedi, bana tekrar bakarken gülümseyişi silindi.

Nyktos Penellaphe'nin bana baktığını fark etti. "Bu..."

"Kim olduğunu biliyorum" diye sözünü kesti Penellaphe, kaşlarımı kaldırdım. "Zaten bu yüzden buradayım."

"Benim yüzümden mi?"

Başını salladı, bakışlarını tekrar Nyktos'a çevirdi. "Arae'leri çağırmışsın."

"Evet ama..."

"Ama ben Arae değilim. Neden geldiğimi anlayacaksın" dedi Penellaphe geri çekilerek. Ellerini birbirine kavuşturdu. "Arae'lerden biri içeride seni bekliyor. İkinizi bekliyor."

Nyktos bana bakarken meraklandığı yüzünden belli oluyordu. Başımı salladım, Penellaphe adama döndü. "Bizi burada bekler misin?"

"Elbette" dedi adam.

Penellaphe başını yana eğdi. "Teşekkür ederim Ward."

Yanından geçerken çaktırmadan adama baktım. Melez mi ölümlü mü olduğunu anlayamadım ama gözlerinde hâleler yoktu.

Penellaphe yanlarından geçerken Rhahar ve Ector kenara çekildi. Nyktos adımlarını yavaşlatarak omzunun üstünden bana bakınca hızlandım. Şimdi mum ışığıyla aydınlanmış odaya girerken ona yetiştim.

Nektas yanımıza geldi, uzun saçlarını arkadan toplamıştı, Reaver yanındaydı.

"Teşekkür ederim." Nyktos durup draken'ın omzunu sıktı.

"Sizi koridorda bekleyeceğiz" dedi Nektas başını bana doğru sallayarak, elini Revaer'ın başının arkasına koyarak çocuğu kapıya doğru götürdü. "İkinizi de bekleyeceğiz."

Boğazıma bir yumru oturdu. Nedenini bilmiyordum. Belki de Nektas *beni* selamladığı içindi. Zar zor yutkunarak tahtlara ve platforma baktım. Belki de daha fazla uyumalı ya da...

İçimdeki her şey durdu. Bacaklarım hareket etmeyi reddediyordu. Kafam bomboştu çünkü gördüğüm şey –mumların ve yıldızların yumuşak ışığında platformun önünde duran *kişi*– beni şoke etmişti. Bu çok anlamsızdı. Gözlerim bana oyun oynuyor olmalıydı.

Çünkü o Sör Holland olamazdı.

45. Bölüm

"Anlamıyorum" diye fısıldadım, tekrar yürümeye başlayıp Sör Holland'ın birkaç metre uzağında durdum.

"Onu tanıyor musun?" Nyktos gözlerini karşımızda duran adama dikerek yanıma geldi.

"Tanıyor" dedi Sör Holland, koyu renk gözleri dikkatle gözlerimi araştırıyordu. "Ben de onu küçüklüğünden beri tanıyorum."

"Beni o eğitti" diye fısıldadım. Gerçek olup olmadığını anlamak için ona dokunmak istiyordum, onu kucaklamak, ama kımıldayamıyordum. "Bu Sör Holland. Bunun nasıl mümkün olabildiğini anlamıyorum."

"Bana Holland diyebilirsin" dedi. "Adım bu."

"Ama sen... neden buradasın?" Penellaphe odaya girip Holland'ın yanından geçerken kafam allak bullaktı. "Sen bir *viktor* musun?"

"Hayır. O şeref bana ait değil" dedi.

"Burada olmasının nedeni Kader Ruhu olması" dedi Nyktos soğuk bir sesle. "O bir Arae. Görüldüğü üzere ölümlü kılığına girmiş bir Arae." Holland'a baktı. "Şimdi o iksiri nereden bildiğini anlıyorum."

"O bir ruh değil." Daha çok kendim için doğrulamak üzere elimi uzatıp bir parmağımı kolunun esmer tenine dokundurdum.

"Kader Ruhları –Arae'ler– tanrı gibidir." Nyktos uzanıp elimi çekti. "Gölün oradaki ruhlar gibi değiller."

Holland Nyktos'un elini takip ederken dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı.

Donup kalmıştım, tek yapabildiğim boş gözlerle bakmaktı. Zihnimin pragmatik yanı devreye girdi. Onca kişinin içinde sadece Holland... bana hep inanmıştı. Bu sarsılmaz inanç şimdi bir anlam kazanmıştı. Hâlâ şok içindeydim ama Kolis hakkındaki gerçeği öğrendikten sonra bunu da kaldırabileceğimi biliyordum. *Anlayabileceğimi.* Ayrıca iyi olduğunu görmek beni sevindirmişti. Tavius ona korkunç bir şey yapmamıştı. Kafama bir yığın soru üşüştü. Öncelikle görevimi asla yerine getiremeyeceğimi başından beri bilip bilmediğini sormak istiyordum ama şimdi bunun sırası olmadığını fark ettim. "Yani Vodina Adaları'na gönderilmedin mi?"

"Gönderildim ama gitmedim" dedi. "Ölümlüler diyarındaki vaktimin dolmak üzere olduğunu biliyordum. Beklemek için buraya geldim."

"Seninle konuşmaya geleceğimizi biliyor muydun?"

Başını salladı.

Bu bir hayli... *sinir bozucuydu.* Holland ne kadarını biliyordu? Muhtelemen bilmesini istediğimden çok daha fazlasını. Yutkundum.

Aklıma bir şey geldi. "Bu yüzden mi hiç yaşlanmıyordun?"

"O içki değildi" dedi Holland.

"Yok artık" diye mırıldandım.

Penellaphe gülerek Holland'ın yanına geldi, elbisesi bir ipek göleti halinde ayaklarının etrafına serildi. "Sana öyle mi demişti?"

Başımı sallayarak dostum olmaya en yakın kişi bildiğim adama baktım. Güvendiğim adama. Ölümlü olmayan biri. Kendimi ihanete uğramış gibi hissetmeli miydim bilmiyordum. "Anlam veremediğim çok şey oldu ama bunu... gerçekten anlamıyorum."

"Ben anlayabiliyorum sanırım" dedi Nyktos, bakışlarımı ona çevirdim. Holland'a onu açık tavandan dışarı fırlatmak istiyormuş gibi bakıyordu. "Dadı doğru söylüyordu. Sera doğduğunda Arae'ler oradaydı ve sen, Arae'lerden biri olarak, bir şekilde anlaşmayı öğrendin ve onu eğitmesi gereken kişinin yerine geçtin." Nyktos bir an sustu. "Beni öldürmesi için."

"Evet" dedi Holland.

"Bunun beyhude bir çaba olduğunu Sera'ya söylemek aklına hiç gelmedi mi?" diye sordu Nyktos, konuyu açmasına sevinmiştim.

"Yapamazdım. Tek yapabileceğim onu eğitmekti."

"Bu kısım için sana teşekkür etmeliyim" dedi Nyktos, bunun gerçekleşmeyeceğini şimdiden söyleyebilirdim. "Ama sen bir Arae'sin. Kadere müdahale etme iznin yok."

"Etmedi zaten." Tanrıça gülümsedi, Nyktos şüpheyle ona baktı. "Teknik olarak etmedi" diye ekledi tanrıça.

"Asla doğrudan müdahale etmedim" dedi Sör Holland, temelde bir tanrıyken onu bir şövalye olarak düşünmeyi gerçekten bırakmam gerekiyordu. "Zaten bu yüzden kim olduğumu da Çürüme'nin anlaşmaya bağlı olmadığını da sana söyleyemezdim. Söyleseydim müdahale etmiş olurdum. Sana çayı verdiğimde bunu zorlamış oluyordum."

"Onun yanında olmakla bile zorlamış oluyordun. Sonuçta aynı kapıya çıkıyor." Nyktos kollarını göğsünde kavuşturdu. "Embris'in bundan haberi var mı? Senin de işin içinde olduğundan?"

Kalbim duracak gibi oldu. Nyktos'un duyduklarına hiç de sevinmemesinin nedeni buydu. Embris biliyorsa Kolis'e bundan bahsedebilirdi.

"Gerçekten müdahale etmiş olsaydım haberi olurdu. Ama şu anda anlaşmayı da gücün kaynağının kim olduğunu da bilmiyor."

"Dur biraz. Bu nasıl olabilir?" dedim, daha önce farkına varmadığım bir şey fark etmiştim. "Arae'ler bu saraya bağlıysa Embris anlaşmayı nasıl bilmiyor... ve diğer her şeyi?"

"Çünkü Arae'ler Embris'e bağlı değil. Sadece orada yaşıyorlar" dedi Nyktos, kımıldanınca bacağı koluma değdi. "Kader Perileri İlkellere hesap vermekle yükümlü değildir."

"Çizgiyi aşmadıkça" dedi Holland. "*Doğrudan* müdahale ederek."

Aynı kapıya çıktığı konusunda Nyktos'a hak versem de daha önemli sorularım vardı. "Sen bu işe neden karıştın ki? Çok uzun

zamandır benimleydin. Yıllarca..." Ailesi yok muydu? Arkadaşları? Özlediği birileri? Yoksa gidip geliyor muydu?

"Uzun zaman oldu" diye söze karıştı Penellaphe. "Çok uzun yıllar."

"Yapmam gerektiğini bildiğim için yaptım. Sık sık ve çok uzun süreliğine gitmek kolay değildi ama bu benden daha önemliydi. Hepimizden daha önemli." Holland bir sütuna yaslanıp Nyktos'a baktı. "Yaptım çünkü babanı tanıyordum. Babanı gerçek Hayat İlkeli iken tanıyordum. Onu dostum olarak görürdüm."

Nyktos'a baktım ama yüzü ifadesizdi. "Babama ne olacağını biliyor muydun?" diye sordu.

Holland başını iki yana salladı. "Hayır. Arae'ler yükselmiş bir ilkelin yazgısını göremez." Sesi keder doluydu. "Görebilseydim bugün burada olur muydum bilmiyorum. Buna seyirci kalamazdım herhalde."

Kaşlarımı çattım. "Müdahale mi ederdin? Bunun cezası nedir?"

"Ölüm" dedi Nyktos. "Nihai ölüm."

Ürpererek gözlerimi Nyktos'a çevirdim. İçimi bir korku kapladı. "Burada olman sorun yaratır mı?" Nyktos'un parmaklarının benimkilere sürtündüğünü hissettim. Dokunuşu beni şaşırtsa da temasın yarattığı yumuşak uğultu sakinleştiriciydi. "Gitsen daha mı iyi olur?"

"Arae'ler yazgınıza müdahale etmek için hiçbir şey yapamaz" dedi Penellaphe. "Artık yapamaz."

Kehanete benzeyen sözleri kanımı dondurdu.

"Öyleyse seni neden çağırdığımızı biliyorsun. Babamın bunu neden yaptığını söyleyebilir misin?" dedi Nyktos. "Böyle bir gücü neden ölümlü bir soya yerleştirdiğini, bununla ne elde etmeyi umduğunu?"

"Daha da önemlisi babanın tam olarak *ne* yaptığını" diye düzeltti Holland. "Senin de bildiğin gibi gerçek Hayat İlkeli babandı. Kolis *her şeyi* alamazdı. Bu imkânsızdı. Hayat kıvılcımları hâlâ Eythos'un içindeydi, tıpkı ölüm kıvılcımlarının da hâlâ Kolis'in içinde olduğu gibi. Sen ana rahmine düştüğünde bu kıvılcımın bir

kısmı sana geçti. Bir zerre güç olarak. Babanın içinde kalan kıvılcım kadar güçlü değilse de yeterliydi."

Nyktos başını iki yana salladı. "Hayır" dedi. "O güç hiçbir zaman bende olmadı. Ben daima..."

"Ayrılış'tan geçene kadar o kıvılcımın içinde olduğunu bilemezdin. Ama baban Kolis öğrenmeden o kıvılcımı senden aldı" dedi Holland. "Eythos Kolis'in seni büyük bir tehdit olarak göreceğini biliyordu. Kardeşinin bu tehdidi ortadan kaldıracağını biliyordu."

Nyktos'un gözlerindeki ether yavaşça çalkalanmaya başladı. "Babam..." Boğazını temizledi ama sesi hâlâ boğuk çıkıyordu. "Kıvılcımı benden güvende olmam için mi aldı?"

Holland başını sallayınca kalbim sıkıştı. "O kıvılcımı alıp içinde kalanlarla beraber Mierel soyuna yerleştirdi." Koyu renk gözler bana dikildi. "Senin içindeki bu işte. Eythos'un gücünden kalanlar ve Nyktos'a geçirdiği kıvılcım."

Ağzımı açtım ama ne diyeceğimi bilemedim. Nyktos gözlerime bakarken benim kadar şoke olmuş görünüyordu. "İçimde... Nyktos'tan bir parça mı var yani? Ve babasından?"

"İçinde onun gücünün özü var" dedi Penellaphe, başımı hemen ona çevirdim.

"Yine de çok tuhaf... ve tedirgin edici" dedim.

Penellaphe başını çevirdi, dudakları seğiriyordu, sonra gözlerime baktı. "Bu Nyktos'un ya da babasının bir parçasını içinde taşıdığın ya da bu sayede tanrı soyundan sayıldığın anlamına gelmiyor" dedi, bunun için minnettardım çünkü neredeyse kusmak üzereydim. "Sadece onların gücünün özünü taşıyorsun. Tıpkı... bunu nasıl anlatsam?" Kaşlarını çatarak Holland'a baktı. "Bir tanrı bir melezi yükselttiğinde olduğu gibi. Melez tanrının kanını taşır ama o tanrının ya da tanrının soyundan başka birinin akrabası değildir. Olabilecek tek şey özün... kaynağını tanımasıdır."

"Bu... bu ne demek?" diye sordum.

"Bunu açıklamak daha da zor ama herhalde birbirleri için yaratılmış iki ruhun kavuşması gibi bir şey." Yine Holland'a bakı-

yordu, kalbim tekrar yerinden çıkacak gibi oldu. "İkiniz de birbirinizin yanında başkalarıyla olmadığınız kadar rahat hissetmiş olabilirsiniz."

Soluğum kesilerek platforma yaslandım. Nyktos'un yanında kendimi kimseyle olmadığı kadar rahat hissettiğimi inkâr edemezdim. Ondan hiç korkmadığımı. "Seni ilk gördüğümde içimde... bir sıcaklık hissetmiştim. Doğru kişiyi bulmuşum gibi." Nyktos'a döndüm. "Gölge Tapınağı'ndaki akşam değil, Luxe'ta. Şimdiye kadar hiç söylemedim çünkü ne hissettiğimden bile emin değildim ve bu aptalca geliyordu. Ama Luxe'taki akşam senden... bir türlü ayrılmak istemedim. Yanlış gelmişti. Bir anlam verememiştim." Tekrar Holland ve Penellaphe'ye döndüm. "Nedeni bu olabilir mi?"

"Ben de büyüleyici cazibeme kapıldığını sanıyordum" diye mırıldandı Nyktos. Bir kaşımı kaldırarak yüzüne baktım. "Ben de benzer şeyler hissettim. Bir sıcaklık. Doğru yerde olduğum hissi. Bunun... ne anlama geldiğini bilmiyordum."

Gözlerim kocaman açıldı. "Gerçekten mi?"

Nyktos başını salladı.

"Dediğim gibi, birbirleri için şekillenmiş iki ruhun kavuşması gibi" dedi Penellaphe.

İki ruhun kavuşması. Anlaşmanın şartını yerine getirmeye hiç niyeti olmadığı halde Nyktos'u o kadar çekici bulmamın nedeni bu muydu? Nyktos'un bende huzur bulmasının nedeni bu muydu? Öldürmem gerektiğini bildiğim halde ona bu kadar kapılmamın nedeni de mi buydu? Benim için başlangıçta belki öyleydi. Ya şimdi? Sanmıyordum. Nyktos yüzündendi, kişiliği yüzünden. Gücü ve zekâsı. Görüp geçirdiklerine ve çektiklerine rağmen nazik olması. Halkına, sevdiklerine sadakati. Birinin canını almaktan hâlâ etkilenmesi. Bana hissettirdikleri. Kısacık anlarda da olsa canavar olmadığımı hissettirmesi. Bir birey olduğumu. Ben olduğumu. Şekillendirildiğim şey olmadığımı.

Ya Nyktos için? Gerçekten bir önemi yoktu. Ne planladığımı biliyordu. Bana olan ilgisinin bu konuyla hiç alakası yoktu. "Peki

babamın bunu neden yaptığını bilmiyor musun? Ne elde etmeyi düşünüyordu?"

"Baban ölümlü bir kralla bu anlaşmayı yapmadan önce kehanet niteliğinde bir rüya görmüştüm" dedi Penellaphe, içime bir şaşkınlık dalgası yayıldı. "Bu daha önce hiç olmamıştı, o yüzden ne gördüğümü anlamamıştım. Zihnimdeki sözleri anlamamıştım ama bir amaç taşıdıklarını biliyordum. Önemli olduklarını biliyordum. Embris'e anlattığım zaman beni Dalos'a götürdüğünde gerçekten önemli olduğunu anlamıştım." Güçlükle yutkundu. "Kolis beni adamakıllı sorguladı."

Gerildim, içimde bu sorgunun bir görüşmeden daha fazlası olduğuna dair bir his vardı, acı dolu bir sorgu.

"Sanki Kolis beni zorlayarak bir şeyler anlamaya çalışıyordu. Bir şeyi açıklığa kavuşturmaya." Başını iki yana salladı. "Ondan bir şey saklıyormuşum gibi. Ama gördüklerime ve duyduklarıma bir anlam veremiyordum."

"Rüyalar ve kehanetler böyle işlemez. Nadiren gerçekleşirler ve yaşayan kişiler sadece elçidir. Yazıcılar değil." Holland Penellaphe'nin elini tutup sıktı. Elimde olmadan acaba aralarında bir şey mi var diye düşündüm. Onu kimseyle görmemiştim ama anlaşılan bilmediğim çok şey vardı.

"Kolis sonunda pes etti." Penellaphe Holland'a gülümserken gözlerindeki gölgeler dağıldı. "Sonradan Lotho Dağı'na gittim. Bunu bilse bilse Arae'ler bilir diye düşünmüştüm."

"Önce pek bir faydamız olmadı. Kehanetlerden *nefret ederiz*." Holland hafifçe güldü. "Ancak Eythos gelip kardeşiyle ilgili bir şey yapılabilir mi diye sorduğunda Kolis'in pek ilgilendiği bu kehanet aklıma geldi. Ona kehanetten bahsettik, Eythos anlamış gibiydi."

"Neydi? Kehanet yani?" diye sordu Nyktos. "Bize söyleyebilir misin?"

"Gördüğüm sadece bölük pörçük görüntülerdi. Ölümlüler diyarına hükmeden ama ölümlüye benzemeyen insanlar... var olduğunu sanmadığım yerler."

"Ne gibi?"

"Yerle bir olmuş şehirler. Yıkılıp yeniden inşa edilmiş krallıklar. Büyük ve... korkunç savaşlar, krallar ve... kraliçeler arasında savaşlar." Kaşlarını çattı. "Kan rengi ağaçlardan oluşan bir orman."

Nyktos kaşlarını çattı. "Kızıl Orman mı?"

Penellaphe başını salladı. "Ama ölümlüler diyarında ve ölüm dolu. Yüzlerce yılın günahlarına ve sırlarına batmış."

"Ee" dedim nefesimi yavaşça salarak. "Pek de hayra alamet değil gibi."

"Ama onu da gördüm. *Onları* gördüm. Bir Seçilmiş ve Birinci'nin soyundan birini." Penellaphe bana bakarken gözlerindeki ether parlıyordu. "Ten ve Ateş Kraliçesi'ni. Ve o, Kan ve Külden yükselen bir kral, insanlarla yan yana hüküm sürüyordu. Her şey olması gerektiği gibiydi. Umut vericiydi."

Bunların kim olduğuna ya da bunun ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama söylediklerine inanmam gerekiyordu. "Başka bir şey gördün mü?"

"Dile getirebilecek kadar anlam verebildiğim başka bir şey görmedim ama sözleri hatırlıyorum. Onları hiç unutmayacağım." Holland elini bir kez daha sıkıp bırakırken Penellaphe aşağı baktı. Boğazını temizledi. "'*Altın taçların çaresizliğinden ve ölümlü bedenden doğan büyük bir ilkel güç toprakların ve denizlerin, göklerin ve diyarların varisi olarak yükseliyor. Kıvılcımdaki bir gölge, alevdeki bir ışık tendeki ateşe dönüşecek. Yıldızlar gökyüzünden döküldüğünde, büyük dağlar parçalanıp denizlere yürüdüğünde ve eski kemikler tanrıların yanında kılıçlarını kaldırdığında sahte olanın ihtişamı elinden alınacak, ta ki ölümlüler diyarında aynı kötülüklerden, aynı büyük ve ilkel güçten iki kişi doğana kadar. Vaat edilmiş kralın yazgısındaki kanı ateşle dolu ilk kız. Ve gelecek kralın diğer yarısı olan kanı kül ve buzla dolu ikinci kız. Sona yaklaşırlarken birlikte diyarları yeniden kuracaklar.*"

Penellaphe sustu, safir kadar parlak gözlerle bize baktı. "'*Son Seçilmiş kanı dökülünce ilkellerin teninden ve ateşinden doğmuş olan büyük suikastçı tanrıların bahşettiği topraklara Ölüm ve Yıkım Getiren*

olarak uyanacak. Sakının çünkü son batıdan gelip doğuyu yok edecek ve arada ne varsa harabeye çevirecek.'" Penellaphe ürpererek içini çekti. "Hepsi... hepsi bu kadar."

Tam bir şey söyleyecekken durup Nyktos'a baktım. Dudaklarını düşünceli bir tavırla büzmüş, *bu da ne şimdi* der gibi kaşlarını kaldırmıştı.

"Bu çok..." Nyktos yavaşça gözlerini kırptı. "Bu çok çarpıcı."

Penellaphe hafifçe güldü. "Gerçekten de öyle."

Nyktos yavaşça başını salladı. "Sanırım son kısmın amcamdan söz ettiği ortada. Büyük suikastçı, Ölüm Getiren amcam oluyor. O ve babam batıda doğdu." Nyktos bana baktı. "Ölümlüler diyarında doğdular. Aşağı yukarı bugün Carsodonia'nın bulunduğu yerde."

"Kehanetin son bölümü amcanın ölümlüler diyarı da dahil batıdan doğuya kadar tüm toprakları yerle bir edeceği anlamına mı geliyor?" Ellerimi bacaklarıma sildim.

"*Seçilmiş*'ten neyi kastettiğine bağlı" dedi Holland. "Tanrılara hizmet etmek için seçilmiş olanlardan da... senin gibi farklı amaçlar için seçilmiş olanlardan da bahsediyor olabilir."

"Ayrıca 'ilkellerin teninden ve ateşinden doğmuş olan' derken bir tür yeniden doğuşu kastediyor" dedi Nyktos. "Gerçek bir doğumu değil."

"Tamam. Onu anladım ama bununla nasıl Kolis'i kastediyor olabilir?" diye sordum. "Nasıl uyandırılacak ki, o zaten..." sözüm yarıda kaldı.

"Uyumadığı müddetçe" diye mırıldandı Nyktos Holland ve tanrıçaya bakarak. "Bu asla olmayacak."

Holland başını yana eğdi. "Kehanetler... sadece birer olasılıktır. Pek çok şey onları değiştirebilir ve anladığım kadarıyla her kelimeyi gerçek anlamıyla almamamız gerekiyor. Sorun şu ki genelde hangi kelimeyi gerçek anlamında düşünmememiz gerektiğini bilmiyoruz."

Sessizce güldüm. "İlk kısım? Altın taçların çaresizliği? Bununla Roderick Mierel'i kastediyor olabilir mi? Anlaşma yapıldığında henüz kral değilse bile çaresiz durumdaydı."

"Sanırım öyle" dedi Holland. "Eythos Roderick'le anlaşmayı kehaneti öğrendikten kısa süre sonra yaptı. Ama yine de pek çok şey bir kehaneti değiştirebilir. Her kelimenin arkasında yatan anlamı ve niyeti değiştirebilir."

"Harika" diye mırıldandı Nyktos, gülmemek için kendimi zor tuttum.

Holland anlayışla gülümsedi. "Bir hayatın gidişatı ya da bu hayatın diyarları nasıl etkileyeceği hiçbir zaman tek bir ipliğe bağlı değildir." Holland elini açıp parmaklarını gerdi. Lif kadar ince ve masmavi parıldayan sayısız iplik görününce nefesim kesildi. "Çoğu hayat için pek çok iplik vardır. Hatta bazılarının yüzlerce olası sonucu vardır. Sen." Başını kaldırıp bana bakınca yutkundum. "Senin birçok ipliğin vardı. Pek çok farklı yol. Ama hepsi aynı yere çıkıyordu."

Sırtıma bir ürperti yayıldı. "Nasıl?"

"Bazen bilmemek daha iyidir" dedi Holland.

Penellaphe yaklaştı. "Ama bazen de bilgi güçtür."

Başımı salladım. "Bilmek istiyorum."

Holland bir an sevgiyle gülümsedi, "Senin yolların hep yirmi bir yaşından önce ölümle son buluyordu."

Donup kaldım. Yirmi bir yaşından önce mi?.. Bu... tanrılar, çok az kalmıştı.

Nyktos öne çıkıp hafifçe önüme geçti. "Böyle bir şey olmayacak."

"Bir ilkel olabilirsin" Holland gözlerini Nyktos'a çevirdi, "ama bir Kader Perisi değilsin."

"Kader Perileri'nin canı cehenneme" diye hırladı Nyktos. Derisi inceldi, altında girdap çizen gölgeler belirmeye başladı.

"Keşke." Holland hafifçe gülümsedi, Nyktos'un içinde kabaran fırtınadan etkilenmediği açıktı. "Ölüm seni daima bulur, öyle ya da böyle." Gözlerini tekrar bana çevirdi. "Bir tanrının ya da yanlış bilgilendirilmiş bir ölümlünün elinden. Kolis'in, hatta Ölüm'ün elinden."

Kaskatı kesildim, kalbim deli gibi atıyordu.

"Ne?" diye hırladı Nyktos.

"Pek çok farklı iplikler vardır" dedi Penellaphe yumuşak bir sesle, başını kaldırıp Nyktos'a baktı. Yüzünde derin bir keder vardı. "Ölümü pek çok yoldan senin elinden olabilirdi. Ama bu." Bir parmağını kaldırdı, parlak ipliklerden birine değecek kadar yaklaştırdı, bu iplik koparak kısalmış gibiydi. "Bu kasıtlı değildi."

"Sen neden bahsediyorsun?" dedi Nyktos.

"Sera içinde senin kanını taşıyor, değil mi?"

Nyktos öyle kıpırtısızdı ki nefes aldığından bile emin değildim. Bakışlarım ikisi arasında gidip geliyordu. "İçimde onun kanı yok. O..." Soluğum tıkandı. Nyktos'un kanımı içtiği gece. Başparmağını ısırıp kanını emmiştim. Tadını almıştım. Nyktos'un hatırladığı anı gördüm. Holland'a döndüm. "Sadece bir damlaydı. Belki bir damla bile yoktu."

"Ama yeterliydi" dedi Holland. "İçindeki hayat kıvılcımı Ayrılış semptomları yaşamana yetecek kadar güçlü ama seni değiştirecek kadar güçlü değil. Semptomlar geçecek ama şimdi değil. Çünkü içinde güçlü bir ilkelin kanı var. Ayrılış'a gireceksin."

"Hayır." Nyktos başını iki yana salladı, ether gözlerinde girdaplar çiziyordu. "Giremez. O bir melez değil. Sera ölümlü..."

"Büyük ölçüde" diye fısıldadı Penellaphe. "Bedeni ölümlü. Zihni de öyle." Bana baktı, gözleri parlıyordu. "Ama daima içinde olan şey ilkel. Annenin de babanın da ölümlü olmasının bir önemi yok. İçinde bir değil iki ilkelin kıvılcımıyla doğdun. Ortaya çıkmaya çalışacak olan da budur."

"Bu mümkün değil." Nyktos bir elini saçından geçirerek yüzüne dökülmüş tutamları geriye itti. "Bunu durdurmanın bir yolu olmalı."

"Yok." Dizlerimi sıkıca tutarak bir Holland'a bir tanrıçaya baktım. "Yok mu? Özel bir iksir ya da anlaşma yok mu?"

Holland başını iki yana salladı. "Hayır. İlkellerin bile bahşedemeyeceği şeyler vardır. Bu da onlardan biri."

"Sera asla..." Nyktos sözünü yarıda kesip bana döndü. Onu hiç bu kadar solgun, bu kadar *dehşet içinde* görmemiştim.

"Bu senin suçun değil." Ayağa kalktım, bacaklarımın titrememesine şaşırmıştım. "Ben yaptım. Sen değil. Hem böyle olacağını bilemezdin."

"Çok düşüncesizce. Fevrice" diye mırıldandı Holland.

Boğuk bir kahkaha attım. "Evet, en büyük kusurumun bu olduğunu iyi bilirsin."

"Ya da en büyük gücünün" dedi Holland. "Yaptıkların Eythos'un kehaneti duyunca inandığı şeyin gerçekleşmesini sağlayabilirdi."

Nyktos da ben de yüzüne bakakaldık. "Ne?"

"Şu ipliğe yakından bakın." Penellaphe parmağını yine kopuk ipliğe kaldırdı. "Bakın."

Nyktos başını eğerek gözlerini ipliğe dikti. İlk başta bir şey görmedim ama gözlerimi kısınca... onu gördüm, bu incecik bir iplikti ve uzunluğu durmadan değişiyordu, uzayıp diğer ipliklerin boyunu geçiyor, sonra kısalıp yine diğerleriyle aynı boya dönüyordu.

"Bu nedir?" diye sordum.

"Beklenmedik bir iplik. Öngörülemeyen. Bilinmeyen. Yazılmamış olan" dedi Penellaphe. "Bu Kader Perileri'nin bile öngöremeyeceği, kontrol edemeyeceği tek şeydir." Dudakları yukarı kıvrıldı. "Kaderi değiştirebilecek tek şey."

"Nedir o?" diye sordu Nyktos ellerini iki yanında yumruk yaparak. "Ve onu nasıl bulabilirim?"

"Bulunamaz" dedi Penellaphe, öfkeyle çığlık atmama ramak kalmıştı. "Sadece kabul edilebilir."

"Bize biraz daha detay vermen gerekiyor" dedi Nyktos sertçe.

"Aşk" dedi Holland. "Kaderin bile başa çıkamayacağı tek şey aşktır."

Gözlerimi kırpıştırdım.

Tek yapabildiğim buydu.

Nyktos da benim kadar afallamış görünüyordu, tek söz dahi edemedi.

"Aşk kaderden daha güçlüdür." Holland elini indirdi, biri dışında bütün iplikler yok oldu. Sadece kopuk olan, bir de durma-

dan değişen ince iplik kalmıştı. "Aşk damarlarımızda dolaşan şeyden bile daha güçlüdür, bencilliğiyle hem büyüleyici hem de dehşet vericidir. Biyolojinin ortadan kaldıramadığı bir büyü parçası haline gelerek sırf iradesiyle bir ipliği uzatabilir ya da vaktinden önce koparabilir."

"Tam olarak ne demeye çalışıyorsun?" diye sordum.

"Bedenin Ayrılış'a dayanamaz. Kaderden, hatta ölümden güçlü olanın salt iradesi olmazsa olmaz." Holland Nyktos'a baktı. "Yükselmesine yardım edecek kişinin aşkı olmadan olmaz."

Aios'un melezler ve Ayrılış'a dair anlattıklarını hatırladım. "Bir tanrının kanından bahsediyorsun. Beni seven bir tanrının kanına ihtiyacım olacağını mı söylüyorsun?" Bu kelimeleri söylediğime bile inanamıyordum.

"Sadece bir tanrı değil. Bir ilkel. Herhangi bir ilkel de değil." Penellaphe mavi gözlerini Nyktos'a dikti. "Kıvılcımın ait olduğu ilkelin kanı... sadece bu ve aşkın katıksız iradesi kaderi bozabilir."

Nyktos bir adım daha geri çekildi, bacaklarının etrafında gölgeler çalkalanıyordu, ben ise... tekrar oturdum. Ya da düştüm. Neyse ki platformun kıyısına oturuvermiştim. Kalbim sıkışırken Nyktos'un başını yavaşça bana çevirdiğini gördüm. Bana bakarken gözleri ay kadar parlaktı ve dehşete kapıldığını anlamak için onun gibi duyguları okuyabilme gücüne sahip olmama gerek yoktu.

Gerçekten öleceğimi bilmek için de Kader Perisi olmama gerek yoktu.

Nyktos beni asla sevemezdi.

Onu öldürmeyi planlamamış olsam bile. Nyktos kimseyi sevemezdi. İçinde yoktu. Bunu biliyordu. Bunu biliyordum.

"Bu adil değil" dedim boğuk bir sesle, *her şeye* öfkeliydim. "Bu ona haksızlık."

"Bana mı?" dedi, etrafında dönen gölgelerde gümüş rengi ether filizleri belirdi. "Sana haksızlık."

"İkinize de haksızlık" dedi Penellaphe yumuşak bir sesle. "Ama hayat, kader ya da aşk da nadiren adildir, değil mi?"

Zaten bildiğim şeyi söylediği için tanrıçaya bir tane patlatmak istiyordum.

Ama derin bir nefes alıp gözlerimi kapadım. Sindirmem gereken çok fazla bilgi vardı –nihayetinde bir önemi kalmayan ve çok yakında öleceğim gerçeğinin gölgesinde kalan bir sürü bilgi– ve bu acı vericiydi. Yeniden öfkeye kapıldım ve bu öfkeye tutunup ondan güç aldım. Öfkenin ateşi tanıdıktı ve kederden ve umutsuzluktan daha iyiydi.

"Dahası var" dedi Holland.

Bir kahkaha attım. Sesim tuhaf çıkmıştı. "Olmasa şaşardım."

"Yaşadığın hayatlar kadar da son yaşadın."

"Yaşadığım hayatlar mı?"

Holland başını salladı, parlak iplikler yeniden göründü. Düzinelercesi.

"Bu ne demek?" Nyktos gözlerini ipliklerden Holland'a çevirdi. "Ruhu yeniden mi doğdu?"

Holland da gözlerini ipliklere dikmişti. "Kader Perileri her şeyi bilemez çünkü insanın eylemleri kaderin gidişatını değiştirebilir. Tıpkı Sera'nın tek bir damla kanla gidişatı değiştirdiği gibi." Nyktos'a baktı. "Tıpkı babanın ve İlkel Keella'nın bir ruhun Gölgeler Diyarı'na girmesini engelleyip onu tekrar tekrar doğmaya mahkûm ederek kaderi değiştirdiği gibi."

"Sotoria'dan söz ediyorsun" dedim, Holland başını salladı. "Bununla ne ilgisi var?"

Holland bakışlarını bana çevirdi. "Seni bir savaşçısın Seraphina. Her zaman öyleydin. Tıpkı Sotoria'nın da olmayı öğrendiği gibi."

Tüylerim diken diken oldu. "Hayır."

Holland başını iki yana salladı. "Bir sürü adın oldu."

"*Hayır*" dedim tekrar.

"Pek çok hayat yaşadın" diye devam etti. "Ama Eythos'un Roderick Mierel'in çağrısına cevap verdiğinde hatırladığı ilk hayatındı. Eythos Sotoria'yı daima hatırladı."

Nyktos yine hiç kımıldamıyordu. "Düşündüğüm şeyi söylüyor olamazsın."

"Tam da onu söylüyorum."

"Pek çokları Eythos'un düşünmeden hareket ettiğini söyleyebilir ama akıllı bir adamdı" dedi Holland gözleri kederle dolarken. "Kolis'in yaptıklarının ne gibi sonuçlar doğuracağını biliyordu. Kolis'in asla Hayat İlkeli olmaması gerekiyordu. O güçler ve yetenekler Kolis'te kalamazdı. Yaptığı şey doğaya aykırıydı. Hayat o durumda var olamazdı. Eythos bu güçlerin solacağını biliyordu, soldular da. Hiç ilkel doğmamasının nedeni de bu. Ölümlüler diyarında toprağın ölmeye başlamasının nedeni bu. Hiçbir tanrının yükselememesinin nedeni bu. Kolis'in yaptıklarının her iki diyarın da sonu olacağını biliyordu."

"Baban seni korumak istedi, "dedi Penellaphe tekrar. "Ama diyarları kurtarmak istiyordu. Ölümlülere ve tanrılara bir şans vermek istiyordu. İntikam alman için sana bir şans vermek istiyordu" dedi bana bakarak. Ürperdim. "Yani yaptığı buydu. Hayat kıvılcımını güvende olacağı ve yeni bir ilkel doğmaya hazır olana dek güçleneceği bir yere sakladı, kardeşini zayıflatabilecek tek varlığın içine."

"Ben Sotoria olamam. Bu mümkün değil. Ben Sotoria değilim. Ben..." Penellaphe'nin söylediği şey kafama dank edince sözüm yarıda kaldı.

Yeni bir ilkel doğmaya hazır olana dek...

"Ölümlü bedenden doğan, *kıvılcımdaki gölge*" diye tekrarladı Nyktos yavaşça, sonra göğsü birden şişti. "Holland tanrıların yükselemediğini söylerken haklı. Babam kıvılcımı senin soyuna yerleştirdiğinden beri böyle bir şey olmadı. Ama sen bunu yaptın."

"Ben... bilerek yapmadım" dedim. "Ama şu anda beni endişelendiren bu değil."

"Haklısın. Şu anda bizi endişelendiren bu değil ama ne anlama geldiği ortada." Nyktos Kader'e döndü. "Öyle değil mi? O Sera."

Holland başını salladı. "Hayat her iki diyarda da Mierel soyu o kıvılcımı taşıdığı için yaratılmaya devam etti. Şimdi iki diyarda da hayat kıvılcımını taşıyan tek kişi Sera. Hayatın devam etmesini sağlayan Sera." Holland gözlerini gözlerime dik-

ti. "Ölürsen tüm krallıklarda ve diyarlarda ölümden başka bir şey olmaz."

Yer altımdan kayıyor gibiydi. "Bu... bu çok saçma."

"Değil." Nyktos yavaşça döndü. Gözlerime baktı. Gözünü bile kırpmıyordu. "O *sensin*." Yüzünde hayret dolu bir ifade belirdi, gözleri kocaman açıldı, dudakları aralandı. "Toprağın ve denizlerin, göklerin ve diyarların varisi sensin. Bir kral değil bir kraliçe. Hayat İlkeli sensin."

